

Giới thiệu Dương Thanh Kỳ

Thể loại: ngôn tình, tiên hiệp,

Ở đời cổ xưa thì đất trời chia thành 4 đại lục lớn gồm có là Hoàng Đông đại lục, Hắc Tây đại lục, Vân Nam đại lục cuối cùng là Bắc Hà đại lục.

Mà đặc trưng của ba tộc chia nhau chung sống trên bốn đại lục này. Đứng đầu tộc tiên là Tiên Đế. Đứng đầu Ma tộc là Ma Quân. Còn loài người đứng đầu mỗi một vùng nhỏ là một vị hoàng đế trị vì thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1: Thần Ma đại chiến

Truyện thuyết kể lại rằng.

Vào ức vạn năm trước đây. Tam giới còn chưa phân chia rạch ròi và thù hận nhau như bây giờ. Các vị tiên, con người và yêu ma đều chung sống hòa bình với nhau. Các vị tiên cũng không hề có trường sinh bất lão mà chẳng qua chỉ sống lâu hơn con người vài trăm năm mà thôi, yêu ma cũng vậy. Cứ như vậy ba tộc. Thần, nhân, ma chung sống trong hòa bình.

Lúc đó đất trời chia thành 4 đại lục lớn đó là Hoàng Đông đại lục, Hắc Tây đại lục, Vân Nam đại lục cuối cùng là Bắc Hà đại lục. Ba tộc chia nhau chung sống trên bốn đại lục này. Đứng đầu tộc tiên là Tiên Đế. Đứng đầu Ma tộc là Ma Quân. Còn loài người đứng đầu mỗi một vùng nhỏ là một vị hoàng đế trị vì thiên hạ. Cuộc sống cứ như vậy trôi qua cho đến một ngày Ma Quân của ma giới lúc đó là Ngự Vạn vì tu luyện huyền công của ma tộc mà nguyên thân bị phá vỡ tan vào hư không. Ma giới nổ ra cuộc chiến tranh giành Quân vị. Suốt 500 năm ma tộc nội chiến long trời lở đất. Cuối cùng Tộc trưởng của Ma tộc Phượng Hoàng: Không Đề đã giành chiến thắng lên ngôi Ma Quân đứng đầu ma giới.

Lại trải qua mười vạn tám ngàn năm nữa. Tiên giới và ma giới dần dần bỏ xa con người họ sáng tạo ra các phép tu luyện trường sinh bất lão các pháp thuật thông thần. Tạo ra các loại pháp bảo, pháp khí vô cùng mạnh mẽ. Lúc này mâu thuẫn bắt đầu xảy ra. Tiên đế Hoàng Long của tộc tiên luôn muốn bảo vệ con người. Bảo vệ kẻ yếu. Nhưng ngược lại Không Đề lại muốn biến tất cả trời đất thành thiên hạ của ma giới. Một cuộc chiến long trời lở đất đã xảy ra.

Trong suốt một vạn năm không biết đã có bao nhiêu sinh linh của tam giới ngã xuống vì dã tâm của Ma Quân Không Đề. Cuối cùng Hoàng Long Tiên đế bất đắc dĩ đã xuất ra nguyên thân của mình nhân lúc Không Đề sơ hở nhập vào thần thức trời buộc nguyên thân của hắn rồi dùng lực cực chân hóa luyện hóa nguyên thân của Không Đề. Tuy sau đó chiến thắng nhưng cũng đã sức cùng lực kiệt. Trước khi nguyên thân hoàn toàn biến mất. Hoàng Long tiên đế đem chút tiên lực cuối cùng huy động Ngũ Sắc Vân Hóa Kỳ thay trời đổi đất mang Tiên giới, Ma giới, Nhân giới chia tách ra làm ba vùng khác nhau. Hoàn toàn biệt lập. Mỗi giới chỉ có một lối duy nhất tiến vào nhân giới. Đồng thời dùng chính thân thể mình hóa thân vào phong ấn. Từ đó Tam giới đã hình thành.

Con người không còn đến được hai cõi Tiên – Ma, chỉ có thần tiên ma quỷ có linh lực mới đến được nhân giới nhưng cũng phải chịu rất nhiều cấm chế. Lại hàng vạn năm nữa trời đi Thế cân bằng dần được hình thành. Trước khi chết Hoàng Long đã căn nhắc mọi điều nhưng lại bỏ sót mất một chi tiết nhỏ. Ông đã quên phong ấn cánh cửa giữa ma giới và tiên giới. Vạn năm trôi qua, con đường từ ma giới thẳng tới tiên giới dần dần được phát hiện ra. Mặc dù khó đi vô cùng vô tận. Nhưng vẫn có rất nhiều sinh linh của hai bên muốn thử sức. Thần tiên thì muốn phong ấn con đường đó lại. Còn Ma quỷ lại muốn mở ra để độc tôn tam giới. Dần dần hai bên đã xảy ra không biết bao nhiêu trận chiến trên con đường đó nhưng bất phân thắng bại. Cuối cùng hai bên ước định cứ 1 vạn năm lại giao chiến một lần.

Con người gọi các vị tiên trên tiên giới là Thiên tiên. Các vị tiên ở ma giới là Quỷ tiên. Họ đối với thiên tiên thì kính ngưỡng vô cùng. Còn đối với quỷ tiên thì lại vô cùng khiếp sợ. Đôi lúc có vài vị tiên của hai giới tìm được lỗ hổng của phong ấn phủ xuống nhân gian. Có người muốn thống lĩnh nhân giới. Lại có người muốn độ hóa nhân giới. Từ đó các môn phái các gia tộc tu tiên bắt đầu ra đời tại nhân gian. Truyền thuyết cũng kể lại có rất nhiều phạm nhân đã tu hành đến mức đốn ngộ vô thượng hỗn nguyên đại đạo phi thăng tiên giới, lại có vị tu thành ma đạo phi thăng ma giới. Lại có người đạo pháp gần thành sống trường sinh bất lão tại nhân giới. Gia tộc nhờ đó mà vô cùng vinh hiển.

Thần tích của Thần Ma đại chiến truyền đến đời sau đã trở thành một truyền thuyết hư thực khó phân không biết đâu là chân là giả. Chỉ biết các môn phái tu tiên vẫn lưu giữ những thần tích như vậy những mong tìm ra động tiền năm xưa. Thu về các bí tịch tu tiên. Các loại thượng cổ pháp bảo để gia tộc, môn phái mình ngày càng hùng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Nhà họ Dương ở trấn Tế Giang

Ở nước Đại Nam thuộc Vân Nam đại lục khi ấy. Có một trấn nhỏ tên là Tế Giang. Trong trấn này nếu nói về đại phú đại quý, quyền cao chức trọng thì phải kể đến nhà họ Dương của huyện Thanh Sơn. Tương truyền rằng ông tổ của nhà họ Dương là một vị tu tiên giả đã đạt đến cảnh giới Ngưng nguyên kì, vô cùng thần thông quảng đại. Năm xưa đã từng cứu sống con trai độc nhất của vị nhân hoàng khi đó. Để tỏ lòng cảm tạ ơn tái tạo. Nhân hoàng lúc đó đã ban cho gia tộc họ Dương vô cùng nhiều ưu đãi. Trong đó có một tấm lệnh bài đời đời miễn chết. Chỉ cần con cháu trực hệ của họ Dương không phạm tội gì quá lớn đều có thể miễn tử. Nhờ các ưu đãi đó. Nhà họ Dương dần dần đi lên trở thành phú xung địch quốc như ngày hôm nay. Gia chủ của nhà họ Dương hiện nay là Dương Tích là một vị quan lớn trong triều. Vô cùng được hoàng đế trọng vọng. Con trai độc nhất của lão Dương Thanh cũng được tập ấm làm một vị huyện lệnh. Rồi đây quan lộ sẽ vô cùng thênh thang rộng mở. Trái ngược với các vị thúc bá, hay anh em họ của mình rất ngang tàng hồng hách. Dương Thanh lại vô cùng khiêm tốn hẩn năm 20 tuổi đã làm huyện lệnh một lòng xử lý công việc không hề tư lợi tư tâm. Bá tánh gần xa ai nhắc đến tên Dương đại nhân cũng dựng ngón tay cái lên mà xưng hẩn là một vị quan tốt tạo phúc cho muôn dân.

Năm hẩn 22 tuổi. Trấn Tế Giang mở một lễ hội hoa mẫu đơn lớn nhất từ trước tới giờ. Quy tập vô số loài mẫu đơn vô cùng sắc sỡ. Hàng năm hẩn thường theo gia đình đi thưởng hoa, uống rượu, ngâm thơ. Nhưng năm nay cha hẩn bận chinh chiến phương xa không về được, em gái hẩn thì cũng vừa lấy chồng. Các anh em họ của hẩn, hẩn lại không ưa một ai cả. Nên hẩn quyết định đi một mình đến hội. Lễ hội diễn ra trên một mảnh đất vô cùng rộng lớn. Các loại mẫu đơn thì nhau khoe sắc. Phải có đến 3000 loại mẫu đơn trong hội. Người ta thì nhau khoe những loại mẫu đơn quý hiếm do mình trồng. Người người đua nhau khoe mẽ cả, kẻ hơn hờ vì mua được chậu hoa ưng ý. Kẻ lại tức giận vì chủ quầy hết giá quá cao.

Dương Thanh đi vào giữa hội. Vừa đi vừa ngắm vẻ đẹp của những bông mẫu đơn. Nào là mẫu đơn đỏ, mẫu đơn vàng. Rồi lại có mẫu đơn từ ban, ngân bình. Mỗi cây một vẻ, một màu hoa muôn hình muôn vẻ, khiến cho Dương Thanh ngắm không chán mắt. Đứng trước một chậu mẫu đơn đỏ thắm vô cùng đẹp. Chàng cảm lấy cây bút đề lên giấy:

Thanh tao mỹ lệ tựa hồng nhan
Giữ nguyên màu sắc đến khi tàn
Gió thổi hây hây màu tươi đỏ
Núp dưới cánh hoa nhụy sắc vàng ...

Hẩn đang định viết nốt bốn câu sau thì bên cạnh chợt nghe thấy tiếng cự cãi vô cùng huyên náo. Hẩn nhẩn mặt đặt bút xuống rồi bước qua đó xem thử. Điều hẩn kì nhất là trên địa bàn mà hẩn làm quan lại có những điều xảy ra không mong muốn. Hẩn chen tới thì thấy phía trước là một cô bé chừng 14, 15 tuổi đang thút thút khóc bên cạnh là một chậu hoa mẫu đơn từ sắc bị vỡ tan. Người chủ quầy đang quát tháo với cô bé:

- Nhà ngươi có biết chậu cây này của ta nuôi vất vả thế nào không hả.

Cô bé xoắn hai tay vào nhau lí nhí trả lời:

- Ta nhất thời không cẩn thận nên mới...

Không đợi cô bé nói hết, chủ quầy đã ngắt lời.

- Chỉ một câu không cẩn thận là xong à. Ta nói cho nhà ngươi biết mau đền 1000 quan tiền ra đây. Nếu không đừng trách lão tử độc ác.

Cô bé sợ hãi nói:

- Ta.. ta không có mang tiền.

- Hừ, không mang tiền ư. Được lão gia thấy miếng ngọc bội kia khá đáng tiền đấy. Đưa đây lão gia sẽ tha cho ngươi.

Cô bé vội giấu miếng ngọc ở thắt lưng vào trong người rồi lắc đầu:

- Không được. Không thể cho người miếng ngọc này được.

Tên chủ quầy có vẻ đã hết kiên nhẫn, hẩn xông tới cô bé rồi quát lên:

- Hừ, làm hỏng đồ của người khác lại còn lảm chuyện à. Hôm nay ta phải dạy dỗ ngươi mới được.

Tên chủ quầy đang định tiến tới chỗ cô bé thì Dương Thanh đặc quát lên:

- Dừng tay, 1000 quan này ta trả.

Dứt lời chàng bèn móc trong người ra một mảnh vàng vút cho tên chủ quầy rồi nói:

- Ông chủ. Xem đó đã đủ chưa.

Lão chủ quầy nhặt miếng vàng lên xem xét rồi gật gù:

- May cho ngươi là vị công tử đây thương hoa tiếc ngọc. Chuyện này coi như xong.

Dứt lời lão quay vào bảo người nhà dọn dẹp chỗ đổ vỡ rồi nói với cô bé:

- Nhà ngươi tốt nhất là nên đi đứng cho cẩn thận đi. Lần sau chưa chắc đã có người cứu đâu.

Dương Thanh quay sang cô bé hỏi:

- Tiểu muội. Không sao chứ. Nhà muội ở đâu ta sẽ đưa muội về.

Cô bé lúc này đã lấy lại bình tĩnh. Nàng vội vã lau nước mắt rồi sửa lại xiêm y. Nhún chân thấp xuống rồi trả lời Dương Thanh:

- Muội tên là Thanh Hương, vừa rồi đa tạ công tử cứu giúp.

Dương Thanh vội vã xua tay với nàng:

- Không cần đa lễ. Muội mau đứng dậy. Đây là việc nên làm, nên làm. Lễ này Dương Thanh ta không dám nhận.

Dương Thanh lại hỏi.:

- Nghe giọng muội hình như không phải người vùng này?

Thanh Hương đáp:

- Đúng thế. Không dám giấu huynh muội là người của huyện Tống Sơn. Muội nghe nói ở đây hoa mẫu đơn rất đẹp nên trốn đến đây xem ai ngò.

Nói xong về mặt của Thanh Hương nhăn lại ra chiều tức giận lắm. Dương Thanh thấy thế thì an ủi nàng:

- Không sao đâu. Chủ quầy cũng chỉ vì tiếc cây hoa nên hơi nóng tính mà thôi. Muội đừng để bụng.

Thanh hương hứ một tiếng rồi nói:

- Muội mà thèm để bụng. Nếu là lúc khác chỉ dùng một ngón tay muội cũng có thể xử lý hần.

Dương Thanh nghe nàng nói vậy chỉ cười mà không nói gì. Chỉ cho là lời nói trẻ con mà thôi. Hần bảo:

- Được rồi. Muội trốn đi như vậy hần là cha mẹ lo lắm. Để ta cho người đưa muội về Tống Sơn đi thôi.

Dường như biết mình gây họa. Thanh Hương gật đầu mà không nói gì. Nhưng một lát sau nàng bảo Dương Thanh:

- Dương Đại ca, nguyên tiêu sang năm muội có thể mời huynh đến chỗ muội được không. Muội muốn cùng gia đình cảm ơn huynh hôm nay đã cứu muội.

Hần suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Được lắm, nguyên tiêu sang năm ta nhất định sẽ tới.

Về huyện nha. Dương Thanh vội vã sai người đánh xe đưa nàng trở về Tống Sơn. Lại cho hai nha dịch đi theo bảo hộ. Trước khi lên xe. Thanh Hương mỉm cười rồi đưa cho Dương Thanh miếng ngọc khi này, bảo hần:

- Huynh cứ cầm miếng ngọc này đến Thanh Lương quán của Tống Sơn. Đúng ngày nguyên tiêu sẽ có người đứng đó chờ huynh tới.

Hần đưa tay nhận miếng ngọc rồi chậm rãi gật đầu.:

- Được lắm, hẹn ngày gặp lại.

Hần đâu biết rằng ngày mà hần nhận miếng ngọc này chính là ngày thay đổi cuộc đời hần mãi mãi. Ngày đánh dấu chuyến phiêu du vạn năm gian khổ đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Cô Sơn tiên đảo

Tống Sơn có một cửa biển vô cùng hiểm yếu gọi là Thần Phù. Vô cùng hiểm yếu. Hay có sóng dữ gió to. Dù thuyền lớn cỡ nào, lái thuyền có giỏi đến đâu đi vào cửa biển này nếu không cẩn thận cũng đều bị bỏ xác dưới đáy biển. Cách cửa biển này một ngày đường có một hòn đảo lớn. Khi ẩn khi hiện nhân dân quanh vùng cho rằng trên đó có tiên nhân ẩn cư. Bởi vì rõ ràng hòn đảo đó ở trước mặt nhưng dù có đi thế nào cũng không thể tới được. Có khi còn bị giam hãm không ra được. Phải gọi thật to:

- Xin thượng tiên tha mạng.

Lúc đó mây mù mới tan đi lộ ra đường thoát. Vì trên hòn đảo đó có độc nhất một ngọn núi rất cao ẩn hiện mây mù, nên dân chúng xung quanh gọi hòn đảo này là Cô Sơn tiên đảo.

Tại một tòa điện nguy nga tráng lệ trên tiên đảo. Một bóng trắng nhỏ đang quỳ trên mặt đất. Ngồi trên bảo tọa là một mỹ phụ trung niên đang nghiêm khắc nhìn xuống bóng trắng. Qua một đoạn thời gian rất lâu. Mỹ phụ mới hé miệng cất lời:

- Thanh Hương, cháu thật to gan. Lại dám bỏ nhà đi vào nhân gian du ngoạn. Trong mắt cháu có còn người bà này hay không.

Thiếu nữ áo trắng kia chính là cô bé mà Dương Thanh đã cứu vào hôm trước. Nghe tiếng mỹ phụ có vẻ tức giận. Nàng liền nùng nịu:

- Bà à, cháu biết sai rồi nha. Từ giờ cháu sẽ chăm chỉ tu luyện, không rời khỏi đảo một bước. Bà à đừng giận Thanh Hương nữa nha.

Mỹ phụ hừ lạnh một tiếng phát nhẹ cánh tay. Một luồng tiên lực nhu hòa phủ đến nâng Thanh Hương đứng dậy

- Đã quỳ suốt 10 ngày rồi. Cháu đã thấy khổ chưa. Cháu đã hơn 200 tuổi vậy mà vẫn như một đứa trẻ. Ngay cả một chút pháp lực cũng không học nổi. Vậy cháu bảo ta làm sao mà yên tâm nổi.

Thanh hương lặng lẽ nhìn xuống đất không nói gì. Nàng biết bà của nàng vẫn còn ở đây chưa phi thăng tiên giới chính là vì muốn nàng có một chút pháp lực để dẫn mình cùng theo. Thế nhưng bản tính nàng lại chẳng muốn tu tiên cầu đạo chút nào. Mấy năm nay nhờ bà nàng điều chế đan dược cho nàng mới kéo dài tuổi thọ. Nếu không e là nàng đã chết từ lâu. Nhưng qua lần bị bắt nạt ở hội hoa lần này. Nàng chợt thấy rằng biết một chút pháp thuật để bảo vệ bản thân cũng không xấu. Chỉ cần ta không bước chân vào thế giới tu tiên đầy nguy hiểm, mạnh được yếu thua thì biết một chút cũng không hề gì. Còn chuyện khuyên bà ta bỏ ta ở đây. Một mình phi thân cứ từ từ thực hiện. Nghĩ vậy nàng vội vã làm ra một vẻ mặt hối lỗi rồi bảo:

- Bà à. Lần này là Thanh hương sai. Từ giờ con sẽ chăm chỉ tu luyện. Bà cứ yên tâm đi thôi.

Mỹ phụ âu yếm xoa đầu nàng rồi bảo:

- Ta tu luyện đến cảnh giới Hóa Anh hậu kỳ đã gần một ngàn năm nay. Bố mẹ cháu 200 năm trước vì không thể đột phá bình cảnh Ngưng Nguyên kì. Thọ mệnh đã hết nên tọa hóa, chỉ còn cháu là người thân duy nhất. Mấy viên Hoàn Dương đơn cùng lắm cũng chỉ giúp cháu sống được 100 năm nữa thôi. Cháu hãy cố gắng tu luyện đừng làm ra thất vọng.

- Vâng, bà bà.

Thời gian cứ thế trôi đi. Thanh Hương cũng đã luyện đến tầng 10 của Luyện khí kì. Bà của nàng trong thời gian ngắn không tiếc tiền của điều chế cho nàng những loại thuốc trấn quý nhất. Khiến cho tốc độ tu luyện của nàng tăng vùn vụt. Chỉ cần nàng Trúc Cơ thành công là có thể theo bà của nàng phi thăng tiên giới.

Trong công đường của nha huyện. Dương Thanh đang ngồi trước đồng công văn chất cao như núi trước mặt. Vừa đọc vừa xem xét. Chỗ này ghi thôn Trần gia bị cháy cần cứu tế. Chỗ kia ghi thôn Đại đồng bị mất trộm trâu mong huyện lệnh soi xét. Phía dưới bên phải cửa hán. Hai vị sư gia đang cúi húi vừa ghi vừa chép. Hán vừa đọc được một hai bức thì một trong hai vị sư gia đã ngẩng đầu lên nói với hán:

- Dương đại nhân. Vài hôm nữa là đến nguyên tiêu. Vương Gia nói đến hôm đó ngài nhớ về nhà đoàn tụ một phen.

Vương gia ở đây chính là cha của hán Dương Tịch. Được nhân hoàng phong làm Quảng Lăng Vương đặt Vương phủ tại huyện Nga Sơn cách chỗ hán làm quan một ngày đi ngựa. Nghe vị sư gia nói vậy. Hán chợt nhớ lại tiểu muội kia năm ngoái hẹn hán hôm đó gặp mặt. Hán mở chiếc hộp nhỏ trên bàn lấy ra một miếng ngọc màu xanh biếc cầm trên tay xem xét. Trên miếng ngọc chỉ có vền vẹn hai chữ Thanh Hương là tên của vị tiểu muội kia. Ngoài ra không còn gì cả. Ngắm nghía miếng ngọc một lát hán bảo:

- Trương sư gia. Hãy báo với cha ta. Lần này ta có hẹn quan trọng không thể về được.

- Nhưng thưa đại nhân. Vương gia đã dặn...

Lão chưa nói hết thì hán đã ngắt lời:

- Ông cứ nói là việc này liên quan đến hạnh phúc một đời của ta đi.

- Vâng đại nhân. Học sinh hiểu rồi.

Dương Thanh lại chăm chú nhìn miếng ngọc. Trong đầu hán hiện ra hình ảnh của cô bé năm đó. Không hiểu sao hán lại cứ thấy cô bé đó có một điểm cuốn hút vô cùng.

- Huyện Tống Sơn. Ta nhất định gặp lại nàng ở đó.

Quyết định trong hán quay sang vị sư gia còn lại và bảo:

- Lê sư gia. Chuẩn bị đồ đạc. Ba ngày nữa chúng ta sẽ đi đến Tống Sơn.

- Học sinh sẽ ghi nhớ.

Đợi khi hai vị sự gia đi khuất hẳn mới cất ngọc bội vào trong hộp. Miệng lầm nhảm:

- Thanh Hương, Thanh Hương, Cái tên thật đẹp. Không biết nàng có nhớ đến ta như ta đang nhớ đến nàng không.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4: Gặp nạn tại Tổng Sơn

Ba ngày sau Dương Thanh tạm giao lại công việc cho vị Huyện thừa dưới quyền mình rồi lên đường đi đến Tổng Sơn, hẹn vài ngày sau trở lại.

Huyện Tổng Sơn tuy gần biển nhưng lại không hề bằng phẳng chút nào mà lại có rất nhiều núi đồi xem kẽ. Đường đi đến đó phải lội suối trèo đèo mới đến được, nói là đi một ngày đường nhưng phải mãi đến tối mới bọn Dương Thanh mới đặt được chân vào đất Tổng Sơn. Nhị Bảo là tên thư đồng từ nhỏ bên cạnh Dương Thanh từ nhỏ đưa mắt nhìn ra xung quanh rồi quay lại nói:

- Tiểu Vương Gia. Có lẽ ngài phải vất vả ngồi xe thêm một lát, tiểu nhân xin đi trước tìm nhà trọ.

Dương Thanh gập chiếc quạt vào rồi gõ nhẹ vào đầu Nhị Bảo rồi giả vờ nghiêm khắc bảo:

- Ta đã nói với người thế nào, hãy gọi ta là đại nhân hoặc công tử. Đừng dùng từ Tiểu Vương Gia.

Nhị Bảo gãi đầu gãi tai rồi cúi người bảo:

- Tiểu nhân theo hầu ngài từ nhỏ, nhất thời chưa sửa được.

- Mau đi trước tìm nhà trọ đi. Ta cũng thấy hơi đói rồi.

Nhị Bảo vâng dạ rồi phóng ngựa đi trước. Chỉ còn lại lão đánh xe ngựa và một tên tùy tùng. Dương Thanh với lấy cái túi da đựng nước uống một ngụm rồi đưa mắt nhìn xung quanh thăm nghĩ. Nếu biết trước đường đi gian nan thế này có lẽ hẳn đã chuẩn bị kỹ hơn. Nhưng cũng không trách hẳn được. Một vị tiểu vương gia quen ăn sung mặc sướng chịu đựng được đến bây giờ cũng là khá rồi. Chừng một đoạn thời gian sau, Nhị Bảo phi ngựa trở lại bẩm báo với hắn:

- Khởi bẩm Tiểu vương gia...

Chưa kịp nói hết câu thì Nhị Bảo đã thấy hắn nhướn mày lên nhìn mình. Gã vội vã sửa lại:

- Bẩm công tử. Đi thêm một đoạn nữa có một nhà trọ nhỏ. Tiểu nhân đã đặt chỗ rồi.

- Được, người dẫn đường đi.

Bốn người lại tiếp tục lên đường, đến cuối giờ Dậu, phía trước con đường hiện ra một cái chiều bài ghi bốn chữ " Quán Trọ Vạn An" nét bút khá là bay bổng.

Sau khi buộc ngựa và cho chúng một ít cỏ, nước bọn Nhị Bảo dẫn hắn tiến vào trong quán. Một điểm tiểu nhị thấy có khách vội vã chạy ra, kéo chiếc khăn trên vai xuống làm một điệu bộ cúi chào rồi liền thoáng:

- Khách quan từ xa tới chắc hẳn là mệt mỏi, mời dùng trà. Không biết các ngài ăn cơm hay nghỉ trọ.

Nhị Bảo tiến lên phía trước cao giọng nói:

- Công tử nhà chúng ta muốn nghỉ trọ. Ta đã đặt chỗ trước rồi đó. Mau đi chuẩn bị.

Tên tiểu nhị vội vã gật đầu:

- Vâng vâng, các vị đại gia xin mời ngồi, mời ngồi, tiểu nhân sẽ chuẩn bị.

Bọn hắn ngồi xuống ghế, rất nhanh chóng thức ăn và rượu đã được dọn ra. Mọi người đang ăn thì có ba vị khách bước vào. Một người lưng hơi gù có vẻ như dẫn đầu cả bọn hỏi tên trưởng quầy:

- Ông chủ, còn phòng không

Lão chừng quấy dùng tay gầy bàn tính rồi ngẩng đầu lên trả lời:

- Vẫn còn.
- Phòng thường hay hảo hạng
- Phòng hảo hạng

Ba người nhận phòng rồi đi vào phía trong. Lúc này bọn Dương Thanh đã ăn uống xong xuôi. Duy chỉ có hắn không chịu nổi đường xa mệt nhọc không ăn uống được mấy, chỉ uống một chén rượu nhỏ. Hắn cảm thấy đầu óc hơi quay cuồng một chút. Chả nhẽ đã say, hắn nghĩ thế rồi lại lắc đầu mới uống có một chén. Hắn nói với Nhị Bảo:

- Ta thấy hơi mệt một chút, ta đi ngủ trước vậy.

Nhị Bảo vội vã đứng dậy, nhưng lại nhanh chóng vịn vào bàn lão đảo:

- Tại sao, tiểu nhân cảm thấy tay chân không còn khí lực..

Chưa nói hết câu ba người đồng loạt ngã ra đất hôn mê bất tỉnh. Dương Thanh cố gắng mở mắt ra nhưng con buồn ngủ cứ kéo đến cuối cùng hắn mê man đi không còn biết gì nữa.

Lúc này lão Trương quấy mới gõ cái chuông trên bàn nói vọng vào trong:

- Các anh em, mau lột hết tiền tài của bọn chúng, rồi ném chúng xuống hang đá phía sau núi đi. Phân chia vẫn theo lệ cũ.

Một khoảng thời gian sau. Có lẽ là do không ăn uống mấy nên không bị ngấm thuốc mê nhiều, Dương Thanh dần dần tỉnh lại hắn cảm thấy mình đang được một ai đó vác trên vai. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, hắn nghe bọn chúng nói với nhau:

- Chuyển này thật là khá khảm.
- Đúng vậy, ai mà ngờ được tên mặt trắng này lại có nhiều vàng như vậy.
- Ha ha xong vụ này lão gia phải vào huyện thành giải trí một phen.

Những tiếng cười khà ồ vang lên không ngớt. Một tên lên tiếng thúc giục.

- Mau nhanh lên, ném chúng xuống hang sâu rồi về thôi.

Nghe xong câu này. Dương Thanh giật mình một cái, hắn không ngờ đã rơi vào ổ hắc điểm, cướp của giết người. Chả lẽ đời hắn kết thúc ở đây sao. Hắn lo lắng vô cùng đầu óc xoay chuyển tìm cách thoát thân, nhưng càng tìm càng rối trí.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5: Thoát chết trong gang tấc

Trong lòng như lửa đốt. Nhưng vẫn chưa nghĩ ra được cách gì thoát thân. Hắn vô cùng sợ hãi. Bọn người kia đã vác hắn đến bên miệng vực. Một tên trong bọn lên tiếng:

- Mau ném chúng xuống đi, tránh đêm dài lắm mộng

Một tên khác lại nói:

- Huynh cứ yên tâm, đã lên đến đây thì còn xảy ra chuyện gì nữa chứ. Đầu phải lần đầu làng chúng ta làm việc này

Nghe bọn chúng nói vậy. Mồ hôi Dương Thanh vã ra như tắm: làm sao, làm sao đây. Chỉ một khắc nữa thôi ta sẽ tan thân nơi vực sâu này sao. Hắn mở choàng mắt quyết định đằng nào cũng chết thôi thì liều một lần xem sao. Hắn há miệng cắn thật mạnh vào sườn của tên áo đen làm gã đau quá thét lên be be. Nhân cơ hội đó hắn vội vàng vùng vẫy để thoát ra khỏi cánh tay của gã. Đồng bọn của tên áo đen vội vã hét lên:

- Có chuyện gì vậy??
- Sao tên này lại tỉnh?

- Mau giữ chặt hân.

Tên áo đen bị Dương Thanh cắn lúc này đã lấy lại bình tĩnh. Gã tức giận nghiêng răng quăng thật mạnh hân xuống nền đá. Đầu hân đập vào gờ đá của miệng hang khiến hân đau nổ đom đóm mắt. Tên áo đen chỉ tay về phía hân chửi bới:

- Ta nguyên rùa tổ tông 18 đời nhà ngươi, dám cắn ông đây à.

Dương Thanh vừa lùi lại vừa bảo:

- Các ngươi là bọn giết người, đừng, đừng qua đây

Bọn kia nghe hân nói vậy thì cười ha hả. Một tên xách đao bước tới nói:

- Ông đây cứ thích lại gần ngươi có quản được không, để xem đầu ngươi cứng hay cây đao của ông đây cứng.

Lâm vào đường cùng. Phía trước là cường đạo phía sau là vực sâu. Dương Thanh thở dài một hơi trầm nghĩ lần này chết chắc rồi. Nhưng mặt hân đánh lại. Có chết ta cũng phải lôi một tên đi theo. Xuất kỳ bất ý. Hân dùng hết sức bình sinh lao lên ôm chặt lấy thắt lưng của tên cầm đao. Lôi về phía miệng hang. Tên này thấy vậy thì cười khẩy một tiếng. Khẽ nhếch miệng nói:

- Đúng là, lấy trứng chọi đá.

Gã giờ chuôi đao lên thúc mạnh vào gáy hân. Rồi cầm vào tóc hân kéo đầu hân lên cao đập một cú rất mạnh vào ngực Dương Thanh. Một tiếng hự khô khan vang lên. Hân thấy chói với, rồi ngã ngối trên mặt đất. Khóe miệng có chút máu tươi. Gã cầm đao lại tiến đến một lần nữa cười ha hả:

- Để ông đây đưa tiễn ngươi một đoạn đường

Dứt lời gã không thèm dùng đến đao mà cứ đưa chân đá thật mạnh vào ngực và bụng Dương Thanh. Mỗi một cú đá vào người Dương Thanh lại ọc ra một ngụm máu.

Một tên trong bọn cướp sốt ruột lên tiếng.

- Mau hạ thủ đi. Về muộn bao nhiêu chỗ tốt mất hết đấy.

Tên cầm đao gật đầu:

- Được, xong ngay đây.

Dứt lời gã lôi Dương Thanh về phía miệng hang rồi ném mạnh hân xuống đó. Dương Thanh hốt hoảng quờ quàng. Hình như hân túm phải vật gì đó trên người tên kia. Nhưng mà việc đó cũng không ngăn được hân đang rơi xuống. Hân hét lớn một tiếng cả người bỗng chốc chìm vào bóng tối.

- Hừ.

Ba tên còn lại vác Nhị Bảo cùng với lão đánh xe và hộ vệ của Dương Thanh ném xuống dưới hang. Cả bọn nhìn nhau cười ha hả. Một tên bảo:

- Các huynh, mai vào huyện thành. Ta mời.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu thời gian, nửa ngày, hay hơn một ngày, ta cũng không rõ nữa, nhưng Dương Thanh đã bắt đầu từ từ mở mắt. Ngay khi lấy lại được tri giác. Điều đầu tiên hân cảm thấy là một cơn đau buốt khắp châu thân. Các xương cốt trong người hình như không còn nghe hân điều khiển:

- Ta đã chết rồi sao

Hân trầm nghĩ vậy. Nhưng hình như không phải, bằng chứng là hân đang cảm thấy đói còn cào ruột gan, mà ma thì làm gì biết đói. Vậy là hân vẫn còn sống ư, nhưng ai đã cứu hân, hay hân gặp may. Chợt hân nhớ lại lúc hân đang rơi xuống thì tay hân phát ra quang mạng chói mắt. Hân vội vã nén đau đưa tay lên xem. Hân ngạc nhiên đến há hốc miệng ra. Trong tay hân là miếng ngọc bội của Thanh Hương. Ngọc bội này có thần thông gì mà lại phát ra ánh sáng cứu mạng hân.

- Ta cảm nó lúc nào vậy.

Hân tự hỏi bản thân. Một lát sau hân bỗng nhớ ra. Lúc sắp rơi xuống hân nắm được vật gì đó của tên cầm đao kia. Vậy là hân đã hiểu. Tên cầm đao cướp ngọc của hân đeo vào người. Không ngờ đã cứu hân một mạng này. Hân bật cười ha hả giữa hang sâu. Họa trung đắc phúc

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6: Năm thịt người

Khoảng chừng một đoạn thời gian sau Dương Thanh đã lấy lại được hai phần ba sức lực. Hắn đưa mắt nhìn quanh quất. Cảnh sắc dưới đáy hang sâu này vô cùng thê lương âm đạm. Dù hắn có căng mắt ra đến mấy cũng chỉ nhìn rõ trong vòng một trượng trở lại mà thôi, còn lại phía xa xa chỉ là những khoảng tối mờ mờ âm u ghê rợn. Bất chợt một con gió lạnh buốt tăm can thổi tới, xua tan đi mây mù dưới đáy hang. Trong ánh sáng mờ mờ toàn bộ khung cảnh của nơi này hiện ra rõ nét. Hắn bắt giác hít một hơi khí lạnh, xương người, xương người chất đồng trong hang nhiều vô số kể, có những cái xác mới nguyên. Có những cái chỉ còn trơ lại một lớp quần áo bao bọc những khúc xương trắng hếu. Hắn hét thật to như để xua đi sự sợ hãi trong lòng, dùng cả bốn chi bò lùi trở lại phía sau. Chợt mặt hắn va phải một vật gì mềm mềm, ướt ướt. Hắn vội vã ngẩng đầu lên, thì ra là Nhị Bảo, nhưng gã đã chết mất rồi, mặt gã bị đập mấy chỗ bề bết máu. Dương Thanh hoảng sợ lay gọi:

- Nhị Bảo, Nhị Bảo

Nhưng không ai đáp lời hắn cả. Dưới hang sâu này chỉ hắn là người duy nhất sống sót mà thôi. Hắn cố gắng lê đến một góc khuất, tựa mình vào vách hang thở hổn hển. Lẽ nào ta phải chết ở đây. Hắn buồn bã thở dài. Rồi hắn lại nghiêng răng ken két. Không thể nào như vậy được ta nhất định phải sống để trở ra. Cái làng đạo tặc này. Ta nhất định phải diệt. Trong đầu hắn đã hiện lên cảnh cha con hắn dẫn quân tiêu diệt nơi này, tạo phúc cho muôn dân. Nhưng con đói khát đã mang hắn về thực tại. Hắn xoa chiếc bụng trống không của mình nhìn quanh quất. Chợt mắt hắn sáng lên, phía trước cách hắn độ mười trượng mọc rất nhiều cây nấm màu trắng sữa bằng hai ngón tay, tỏa mùi thơm ngào ngạt. Hắn vội vã lê đến đó đưa tay hái nấm định cho vào miệng, nhưng hắn chợt nhìn thấy dưới bụi nấm thấp thoáng mấy khúc xương người. Hắn kinh hãi ném cây nấm đi rồi tự nhủ. Năm nay sống bằng thịt người, chả lẽ ta lại ăn thịt người sao. Hắn lại lết về chỗ cũ mệt mỏi thiếp đi, nhưng sang ngày hôm sau con đói khát đã hành hạ hắn vô cùng khô sở. Không chịu nổi nữa hắn lại đi đến chỗ đám nấm màu trắng quý xuống lăm lăm:

- Các vị thúc, bá, huynh, đệ, tỷ, muội đã táng thân ở nơi này. Kẻ hậu sinh là Dương Thanh xin được thứ lỗi cùng các vị. Chi cần hậu sinh còn sống rời khỏi nơi đây, nhất định sẽ trả thù này cho mọi người.

Khán xong hắn lao đến vừa hái nấm vừa nhai rào rào. Hương thơm của mấy cây nấm làm con đói của hắn dịu lại, giờ đây hắn bèn nghĩ đến chuyện thoát ra khỏi đây. Hắn nhìn lên trên. Từ chỗ hắn đến miệng hang phải vào chục trượng. Cái hang này như một cái giếng trời. Trèo lên từ chỗ này là hoàn toàn vô vọng. Xung quanh lòng hang cũng chỉ là vách đá trống trơn đến một lỗ chuột chui cũng không có, làm gì có lối nào để thoát. (Truyện do Kẹo Chuối viết đăng trên app.)

Trên Cô Sơn tiên đảo. Có một tòa lầu nhìn ra cửa biển tên là Nghinh Phong Lầu. Mấy ngày hôm nay lúc nào cũng có một thiếu nữ ngồi ở đó nhìn ra biển từ sáng sớm cho đến tối mịt mới trở vào. Hôm nay cũng vậy. Nàng đang tự hỏi liệu người đó có nhớ lời hẹn mà đến đây hay không. Liệu có nhớ đến mình không?.. Về tuần tú và nghĩa hiệp của hắn đã gieo vào lòng nàng một hạt tình khó bỏ.

- Liệu hắn có đến hay chỉ mình con còn lưu luyến.

Nàng giật mình quay lại bà của nàng đã đứng đấy từ bao giờ, nàng vội vã đứng lên chào rồi trả lời:

- Chắc chắn huynh ấy sẽ đến, vẫn còn hai ngày nữa mới đến nguyên tiêu cơ mà.

Mỹ phụ trung niên nói:

- Hy vọng là vậy. Cháu gái ta. Bây giờ thọ mệnh của cháu đã vượt hơn người thường. Ta e là cháu và hắn khó thành lắm.

Thanh Hương ngần ra một lát rồi trả lời:

- Vậy hay là bà dạy huynh ấy tu tiên.

- Đâu có dễ như vậy, cho dù hắn muốn học đi nữa đâu phải ngày một ngày hai mà thành được. Ta có thể dùng chân nguyên của ta truyền cho cháu giúp cháu chỉ trong một thời gian ngắn đã tu luyện đến Luyện Khí kì tầng mười. Nhưng hắn thì lại không thể, chưa nói hắn có tiên căn hay không, cho dù có lại cũng chưa chắc phù hợp với công pháp mà bà cháu ta tu luyện.

Thanh Hương không nói gì vì nàng biết bà nàng nói đúng. Ngưng lại một lát rồi mỹ phụ nói tiếp:

- Nếu cháu muốn trả ơn hắn, chỉ cần cho hắn mấy viên Hoàn Dương Đơn giúp hắn sống vài trăm năm là được rồi. Đâu cần phải như vậy.

Thanh Hương nắm tay đi di vật vấy rồi nói:

- Ngay từ lần đầu gặp, cháu nghĩ cháu đã thích huynh ấy mất rồi.

Đã là ngày thứ ba trong hang sâu. Số nấm cũng đã ăn gần hết thế nhưng hắn vẫn chưa tìm được cách thoát thân. Hắn điên cuồng gào thét, chửi mắng trong vô vọng rồi thiếp đi. Đến khi hắn mở mắt ra đã thấy bóng đen bao phủ khắp lòng hang. Những tia chớp rạch ngang trời khô khốc, đi theo sau đó là những tiếng sấm đình tai nhức óc. Mỗi lần một tia chớp sáng lên lại chiếu sáng những xác chết đã khô quắt hoặc bắt đầu thối rữa. Khiến cho khung cảnh càng thêm âm u ghê rợn. Mưa ngày một nặng hạt hơn chẳng mấy chốc nền hang sũng nước. Hắn ngồi co quắp ở một góc vì lạnh hạt mưa quất vào mặt hắn làm nhòe mắt hắn. Hắn thầm nghĩ có lẽ mình sẽ chết ở nơi này.

Đến sang hôm sau mưa vẫn không hề tạnh chút nào. Hắn nguyên rửa ông trời. Chỉ muốn đập đầu vào vách hang để kết thúc cuộc sống này. Đêm qua lại có ba người bị bọn chúng vứt xuống đây. Tất cả đều chết hết. Không có ai may mắn như hắn cả. Hắn nắm chặt miếng ngọc bội trong tay. Bùa hộ mệnh của hắn, niềm tin của hắn gợi nhớ về một thiếu nữ xinh xắn trong lễ hội hoa. Chợt hắn ngừng suy nghĩ vội vã trở mắt ra nhìn. Rồi tự tát vào mặt mình mấy cái. Hắn có hoa mắt không hay nước ở trong hang đang hạ thấp đi trông thấy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 7: Khí số chưa tận

Mặt hắn nóng ran lên sau cái tát vừa rồi. Tức là hắn vẫn đang hoàn toàn tỉnh táo. Mức nước đang hạ xuống rất nhanh, hắn vội vã xốc lại tinh thần chạy tới nơi có cái xoáy nước nho nhỏ phía xa. Hắn dùng cả hai tay mà bơi, mà nhặt từng khúc xương người vứt qua một bên. Từng bộ phận bào rách nát rồi cả những cái xác chỉ còn một chút thịt. Mặc kệ mùi hôi thối bốc lên. Lúc này mạng sống là quan trọng nhất. Nửa canh giờ sau. Hắn đã dọn được cái xác khô cuối cùng ra khỏi chỗ đó, và hắn vui mừng cười ha hả, nhảy cẫng lên. Mặc kệ tay chân vẫn còn đau nhức. Phía này có một thông đạo vừa một người chui lọt. Trước kia do những cái xác và quần áo che lấp. Giờ đây lộ ra dưới dòng nước đang ngày một thấp đi. Cái lỗ tròn một cách bất bình thường và vô cùng nhẵn nhụi. Như thể do con người tạo nên. Nhưng giờ này hắn không quan tâm nhiều đến vậy. Hắn vội vã vật hết số nắm còn lại nhét vào mồm nhai ngấu nghiến rồi sau đó vòng hai tay thi lễ với đồng xương khô lâm nhâm:

- Nhờ các vị phù hộ. Nếu hôm nay Dương Thanh ta thoát được khỏi đây. Ta thề với trời nhất định sẽ trả thù cho các vị.

Vái lạy xong hắn tiến về phía cái lỗ tròn kia. Dùng cả tay và chân bò về phía trước. Thông đạo này tròn một cách lạ kỳ đường kính giống nhau như một. Vừa bò đến hắn vừa nghĩ đây chắc chắn là do ai đó tạo ra nếu không nó đã không hoàn hảo thế này. Hắn chợt ngưng lại. Một suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu hắn. Đường hầm này dẫn đến đâu. Hay lại dẫn đến nhà của bọn giết người kia. Lẽ nào hắn lại một lần nữa đâm đầu vào chỗ chết, nhưng rồi hắn lại nghĩ đằng nào mà chẳng chết cứ ra khỏi đây biết đâu lại có sinh cơ. Hắn hăm hở bò về phía trước. Chừng 2 khắc sau hắn đã thấy đường ra. Vừa nhìn thấy một chút ánh sáng le lói bao nhiêu đối khát một môi trên người hắn đều bay hết. Hắn vội vã lao tới nhưng khi vừa thò đầu ra khỏi đường hầm, hắn vội vã kêu lên một tiếng nho nhỏ rồi rút đầu trở lại. Hắn sợ hãi thờ hồn hã hồn hên dường như hắn vẫn chưa tin vào mắt của mình. Hắn nhẹ nhàng thò đầu ra một lần nữa. Phía dưới cách hắn khoảng ba trượng là một con mối đang nằm đó. Nhưng con mối này to gấp một trăm lần con mối bình thường với cặp hàm sắc nhọn. Và một cặp cánh trong suốt trên lưng. Có vẻ như nó vẫn chưa nhận ra sự có mặt của hắn.

- Bây giờ phải làm sao.

Quay lại, hay đi ra ngoài qua cái hang này. Hắn lờ mờ suy đoán rằng. Con mối khổng lồ này sống ở đây, vì nguyên nhân nào đó mà nó đã đào được cái hang này để ăn xác thối phía kia. Hắn rùng mình không dám nghĩ đến điều xảy ra sau khi con mối tỉnh bày phát hiện ra mình. Hắn ngược nhìn lối thoát phía bên kia và thầm tính toán xem có khả năng thoát ra trước khi con mối tỉnh này đuổi kịp không, hắn lâm nhâm:

- Liều

Dứt lời hắn vội vã tụt xuống rồi lao vút về phía cửa hang, con mối vẫn không nhúc nhích, hắn mừng rỡ gia tăng tốc độ nhanh hơn. Chỉ còn vài bước nữa là thoát thì chân hắn nắc vào một bộ xương trên nền đất làm hắn ngã bổ xoài. Chết rồi, số Dương Thanh ta đến đây là hết rồi. Hắn nhắm tịt hai mắt chờ cái chết đến.

Đã qua một hồi lâu nhưng không thấy có động tĩnh gì. Hắn ngạc nhiên mở choàng mắt ra. Con mối tỉnh vẫn bất động ở góc đó. Lấy lại bình tĩnh hắn lồm cồm bò dậy, nhìn ngó trước sau rồi chạy thục mạng ra khỏi hang, hắn chạy một đoạn thật xa mới dám dừng lại chống tay vào đầu gối thở hổn hển. Vậy là thoát một kiếp nạn rồi. Hắn nằm luôn ra bãi cỏ hít thật sâu một hơi khí trời. Đúng là ông trời có mắt.

Thanh Lương quán là một đạo quán tồi tàn nằm ở cửa biển Thần Phù cả đạo quan chỉ có hai người một già một trẻ. Ngày hôm nay vị đạo sỹ già có việc phải vào huyện thành nên đi từ sớm. Cửa vừa mở ra ông đã thấy một người nằm trước cửa quan thoi thóp thở. Trên tay còn nắm chặt miếng ngọc màu xanh biếc. Ông vội cúi xuống, sau khi xem rõ miếng ngọc ông vội vã hét lớn vào trong:

- Thanh Linh mau, mau đưa người này vào, đồng thời báo cho phu nhân.

Dương Thanh nghe thấy vậy thì cố gắng cất đầu lên định cảm ơn nhưng câu nói chưa kịp bật ra thì đã thiếp đi, sau đó hắn lâm vào mê man không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8: Gặp lại

Mặt trời đã lên được ba con sào. Từng tia nắng lấp lánh chiếu soi xuống vùng sông nước Tống Sơn. Khung cảnh từ phía xa nhìn lại lấp lánh như một dải lụa vàng đang phủ trên nền đất.

Trong một căn phòng tồi tàn của Thanh Lương quán một tiếng hét sợ hãi vang lên. Một gã thanh niên ngồi bật dậy, mở trừng đôi mắt vô cùng hốt hoảng nhìn ngó quanh quất. Một giọng vui mừng cất lên.

- Công tử tỉnh rồi sao, để ta đi báo với tiểu thư.

Người đàn ông vội vã kéo chăn lên cho hắn rồi chạy ra khỏi phòng. Còn lại một mình hắn đưa mắt đánh giá căn phòng. Hắn đang nằm trên chiếc giường tre nhỏ, ngoài chiếc giường trong phòng chò có một bộ bàn ghế nhỏ và một bình trà mà thôi. Đang miên man suy nghĩ thì hắn nghe thấy tiếng bước chân gấp gấp chạy đến nơi này, mang theo một giọng nói êm tai truyền tới.

- Dương huynh. Huynh đã tỉnh rồi. May quá

Dương Thanh đã nhận ra thiếu nữ mà mình đã gặp tại hội hoa kia, hắn vội vã trả lời:

- Đa tạ nàng đã cứu ta,

- Huynh nói gì vậy. Nếu không phải tạo huynh đến đây tìm muối thì sao huynh lại bị thế này

Rồi nàng lại hỏi tiếp:

- Nhưng có chuyện gì xảy ra với huynh vậy?.

Hắn suy nghĩ một lát rồi kể lại chuyện xảy ra từ đầu chuyến đi đến giờ, nhưng hắn giấu chuyện khách điểm kia và con mối tinh nọ. Hắn chỉ kể cho Thanh Hương là mình không may trên đường gặp cướp mà thôi. Nghe xong câu chuyện Thanh Hương tức giận vô cùng, nàng nói với hắn:

- Hừ, nếu để muối gặp bọn chúng nhất định bọn chúng sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Hắn bật cười trước dáng vẻ phồng mang trợn mắt của nàng, không hiểu sao hắn cảm thấy nàng tức giận thì trông nàng càng đẹp. Thấy hắn cứ nhìn mình không chớp. Đôi má của Thanh Hương dần dần chuyển thành màu đỏ, nàng vội chạy vụt ra khỏi phòng:

- Huynh hãy nghỉ ngơi đi.

Hắn bật cười, lúc xấu hổ nàng cũng đẹp nữa. Quả thật là siêu phẩm thoát tục, thanh tú mỹ lệ.

Không biết Thanh Lương quán cho hắn uống thuốc gì mà chỉ sau một đêm hắn đã hoàn toàn khỏe lại, hắn có cảm giác so với trước kia hắn còn khỏe hơn. Cả người tràn đầy sức mạnh. Thanh Hương ngó ý muốn mời hắn đến nhà mình để cảm ơn hắn ngày nọ đã ra tay cứu nàng. Cả hai lên một con thuyền lớn ra biển. Hắn đã để ý mấy lần con thuyền này không hề có buồm, cũng không hề có người chèo lái vậy mà vẫn lướt đi trên mặt nước rất nhanh, hắn lấy làm lạ nhưng cũng không hề hỏi nàng. *Truyện do P.v.Huy viết*

Chưa đầy một canh giờ sau. Phía xa đã hiện lên một hòn đảo lớn, từ xa nhìn lại cả hòn đảo được bao bọc bởi mây lành ngũ sắc, hoa thơm cỏ lạ khắp nơi. Đặt chân lên đảo Thanh Hương nói với hắn:

- Nhà Muối ở trên Cô Sơn tiên đảo này

Hắn nhìn ngọn núi duy nhất cao không nhìn thấy đỉnh kia rồi gật đầu. Hắn hiểu tại sao nơi đây lại gọi là cô sơn đảo. Hắn đi theo nàng vào núi, hai bên đường đi hắn nhìn không chớp mắt những thứ hoa thơm cỏ lạ, những thác nước, những cảnh vật xung quanh. Thật là một nơi bồng lai tiên cảnh. Qua một góc khuất hắn ngạc nhiên đến nỗi không khép miệng vào được. Phía trước mặt hắn là một cung điện nguy nga vô cùng, tầng tầng lầu gác đan xem ẩn hiện trên sườn núi. Các bức tường các cây cột đều được giắt đầy châu ngọc. Sân được lát bằng gạch vàng. Các loại cây xung quanh đều tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Dương Thanh còn đang ngây ngất, tưởng mình đang mơ thì Thanh Hương đã bảo hắn:

- Chúng ta đi, bái kiến bà bà của muối.

- Được. Được

Hắn gật đầu trong vô thức. Hai người đi qua một cánh cổng khổng lồ hai bên có hai bức tượng chiến thần đứng gác trên cổng có ba chữ lớn bằng vàng ghi rằng "Thần vũ môn". Sau cánh cổng này là một bình đài bằng đá nhô ra miệng vực. Phía bên kia bình đài là một thác nước trắng xóa đổ từ trên cao có đến trăm trượng xuống cái hồ bên dưới. Thấy lạ hắn hỏi nàng:

- Chúng ta làm sao sang bên kia được.

Thanh Hương bảo hắn đợi một lát, rồi nàng đi đến cái trụ ở giữa bình đài, đặt bàn tay của mình lên đó. Cái trụ ngọc lập tức phát ra ánh sáng xanh nhè nhẹ rồi tụt vào lòng đất. Những tiếng lách cách của cơ quan chuyển động vang lên. Hắn căng mắt ra để nhìn, bên kia thác nước bốn khối đá khổng lồ từ dưới đáy sông nhô lên chắn ngang dòng thác. Nước ngừng chảy để lộ ra một cánh cửa khác phía bên kia thác nước từ trong cánh cửa, một cây cầu đá từ từ bay ra nhập với bình đài bên này thành một cây cầu hoàn chỉnh. Hắn há hốc miệng, cây cầu này toàn bộ đều làm bằng một loại ngọc quý nào đó, không ngớt tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Vừa đặt chân lên cầu nàng vừa giải thích trước vẻ ngốc trẻ của hắn.

- Ông nội của muội vốn yêu thích cách chế tạo cơ quan từ nhỏ, nên khi định cư ở đây. Ông đã xây nên cây cầu này. Cái trụ ngọc kia hai đầu đều có, và nó chỉ nhận người có huyết thống giống ông mà thôi. Tức là người ngoài không thể mở được.

Hắn vừa sờ mó cây cầu vừa tán thưởng:

- Thật là xảo đoạt thiên công. Ông cụ muội quả thật là kỳ tài ngàn năm có một.

Đi hết cây cầu ngọc, trước mắt họ xuất hiện một đường hầm xuyên qua vách đá. Được thắp sáng bằng cách gắn các viên bảo thạch lên tường. Hắn thầm đánh giá với sinh cơ này. Ngay cả Hoàng Đế cũng không làm nổi. Không biết vị ở chốn này là ai. Hai người đi hết đường hầm thì đứng trước một cái sân gạch không lồ. Những viên gạch đều lấp lánh ánh vàng hết sân gạch là một con sông nhỏ bao quanh tòa cung điện nguy nga tráng lệ. Hắn ngược mặt đọc ba chữ thật to gắn ngoài cửa:

- Cung Quỳnh Hư.

Hắn lấp bắp quay lại hỏi nàng:

- Cung điện ư. Hay.. hay nàng là hoàng thân quốc thích.

Thanh Hương cười ngất:

- Tất nhiên không phải rồi. Cái danh đó cho muội cũng không cần đâu. Chúng ta vào thôi.

Thanh Hương dẫn hắn đi vòng vèo trong Quỳnh Hư cung. Đâu đâu cũng toát lên một vẻ siêu phàm thoát tục. Đến một tòa lầu bát giác ở phía nam khuôn viên này Thanh Hương bảo:

- Huynh ngồi đây đợi muội nha. Muội đi mời bà tới

Hắn gật đầu rồi bước vào, trên tấm biển có ghi ba chữ, " Giao Quang Các".

Một lát sau hắn thấy một vị phu nhân khoan thai đi tới, phía sau bà là Thanh Hương đang tinh nghịch nháy mắt với hắn sau nữa là mười bốn người tùy nam, bảy nữ cung kính theo sau. Hắn vội đứng lên vòng tay thi lễ:

- Tại hạ Dương Thanh, trần Tế Giang xin có lời chào Phu nhân.

Mỹ phụ gật đầu rồi bảo hắn:

- Không cần đa lễ. Công tử cứ tự nhiên như ở nhà.

Mỹ phụ tiến tới một chiếc giường thất bảo ở giữa điện và ngồi xuống đó. Rồi phát tay bảo hắn ngồi xuống. Người hầu vội dâng trà lên. Hắn ngửi qua thì quả thật là hương thơm ngào ngạt. Uống vào cảm thấy tinh thần thoải mái vô cùng.

Bấy giờ mỹ phụ mới lên tiếng:

- Công tử bấy lâu đã thỏa chí bình sinh ngao du đó đây, hẳn đã từng nghe qua Cô Sơn Tiên đảo

Hắn vội đáp:

- Xin thứ lỗi cho tại hạ kiến văn cô lậu. Cô sơn tiên đảo này. Quả thật tại hạ đến nay mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9: Lấy được người đẹp

Nghe chàng nói vậy mỹ phụ ním cười nhẹ nhàng rồi bảo:

- Nơi đây là phúc địa trong bảy mươi hai phúc địa của vùng này động. Nơi này biển bao bọc chung quanh, lơ lửng không chạm đất, cũng như núi La Phù theo chiều gió mưa mà tan hợp, như núi Bồng Lai mọc trên ngọn sóng. Ta đây gọi là Ngụy phu nhân, cung chủ của Quỳnh Hư Cung này.

Ngừng một lát rồi Ngụy phu nhân nói tiếp:

- Vì công tử đã cứu cháu gái ta, nên ta đặc biệt mời công tử đến nơi này để trả ơn. Cháu gái của ta. Nó đã yêu thích công tử ngày từ lần đầu gặp mặt. Nếu công tử không chê ta sẽ gả nó cho công tử làm vợ. Công tử thấy thế nào.

Hắn giật mình đánh thót một cái. Gã Thanh Hương cho hắn ư. Điều nàu hắn nằm mơ còn không được. Nhưng rồi hắn lại nghĩ. Chắc gì nàng đã đồng ý điều đó. Phía bên kia. Thanh Hương lòng như lửa đốt chỉ sợ hắn từ chối. Rồi đây bà sẽ đuổi hắn đi. Cái tên đầu đá đó, tại sao không đồng ý đi chứ. Ngồi trên giường thất bảo, Ngụy phu nhân đã nhìn thấy hết cả hai bên đều đã có tình ý với nhau bà đã tu luyện đến bậc này rồi cũng không hề muốn ép người làm việc mà mình không thích. Bà cất tiếng nói:

- Cháu gái ta đã tặng miếng ngọc bội đó cho công tử thì cũng coi như gián tiếp đồng ý rồi, giờ chỉ còn ở nơi công tử mà thôi.

Hắn nghe vậy thì trong lòng sung sướng vô cùng. Tuy chưa báo với cha hắn. Nhưng cha hắn xưa nay chiều hắn vô cùng nhất định sẽ không phản đối lương duyên này. Nghĩ như vậy hắn vội vã đứng lên vòng tay thì lễ nói:

- Nếu đã như vậy. Tại hạ xin nghe theo phu nhân sắp xếp.

Ngụy phu nhân cất tiếng cười như chuông bạc rồi trả lời hắn:

- Được lắm. Vừa rồi ta đã toán quá ba ngày sau chính là ngày thái dương hoàng đạo đến lúc đó. Ta sẽ cử hành đại lễ.

Hai người đều gật đầu đồng ý. Mấy ngày đợi đến đại hôn. Hắn đã được Thanh Hương kể về thế giới của tu tiên giả. Về tiên giới và ma giới. Tuy nhiên nàng giấu việc mình cũng tu luyện, mà chỉ nói rằng không có duyên với tu tiên vì nặng lòng trần mà thôi. Hắn cũng biết rằng bà của nàng có thể thọ ngàn trời đất. Phi thân tiên giới, nhưng vì nàng mà vẫn ở lại nhân giới này. Những điều mà trước kia nghe kể lại hắn chỉ cười khẩy cho đó là trò đùa của thuật sỹ thì nay tất cả đều hiện ra trước mắt.

Trong một căn phòng nhỏ của điện Anh Vũ. Ngụy phu nhân ngồi trên một tòa sư tử báu nói với Thanh Hương:

- Ta đã kiểm tra qua, tiên căn của hắn vô cùng yếu ớt, nếu không muốn nói là không có. Sau này nhờ Hoàn Dương đơn hắn cùng lắm cũng chỉ sống được 300 năm mà thôi. Cháu vẫn muốn lấy hắn hay sao

Thanh Hương cắn chặt môi rồi bảo rằng:

- Cháu vẫn đồng ý lấy chàng. Dù cho chàng chỉ sống 300 năm thôi cũng được.

Ngụy phu nhân lại nói:

- Cảnh giới của cháu hiện này cũng đã sắp độ Trúc Cơ. Ta hy vọng cháu biết cái nào nặng cái nào nhẹ. Tu tiên giả chúng ta kết hôn với phàm nhân đều không có kết quả gì đâu. Cháu đừng quá đặt nặng trong lòng

- Bà bà yên tâm. Cháu tự biết cân nhắc

Ngày đại hôn đã đến tất cả khách mời của Ngụy phu nhân đều tới điện tiếng nhạc trời vang vọng trời lên. Đủ các thứ rượu quý đơm hương ngào ngạt rót dâng ra.

Một vị nữ tu tiên giả đặt cảnh giới Kết Đan trung kỳ bái Ngụy Phu nhân một cái rồi cung kính nói

“Chúng vẫn bồi tu luyện trong vùng này đã gần 500 năm, đều được Ngụy tiên bối che chở. Nay Quỳnh Hư Cung có chuyện vui vẫn bồi thành tâm chúc mừng đôi kim đồng ngọc nữ”

Một gã Hóa Anh sơ kỳ khác tay dâng lên một hộp quà mừng rồi nói.

“Cô dâu chúng ta hôm nay vô cùng xinh đẹp, chú rể cũng tiêu sái ung dung. Thấy cảnh nàu thật làm cho ta nhớ đến lúc chưa cầu tiên tu đạo.

Mọi người trong điện đều đồng thanh khen phải

Ngụy phu nhân tươi cười nói:

- Ta đã sống cách nay hơn ngàn năm đã từng thấy qua những cuộc gặp gỡ hiếm có, nhiệm màu, thời nào cũng thấy: tí như vết tích đền Bạc Hậu, núi Cao Đường, dấu chân ở Lạc Phố, đôi ngọc Giang Phi, nàng Lộc Ngọc lấy Tiên Sứ, Văn Tiêu gặp Thái Loan, Lan Hương và Trương Thạc. Nếu ta vì tiên phạm cách biệt mà phản đối cuộc hôn nhân này, thì những đồng đạo quanh đây chắc sẽ coi thường ta mất.

Một gã Kết Đan trung kì đứng dậy hướng về phía Ngụy Phu nhân cung kính nói:

- Ngụy tiên bối quá khiêm nhường. Ở Vân Nam đại lục này trong hơn năm ngàn năm qua chỉ có tiên bối là tu luyện đến Hóa Anh hậu kỳ cảnh giới. Chỉ nay mai là có thể tiên giới phi thân. Ai ai cũng kính ngưỡng người làm sao lạ có chuyện coi thường được chứ.

Một vị nữ tu khác vội nói:

- Hôm nay là ngày vui không nên nhắc chuyện khác chúng ta hãy cùng chúc mừng cho tân lang tân nương mà thôi.

Mọi người đều gật đầu xung phải, ai ai cũng tiến lên tặng quà và nâng chén chúc mừng. Dương Thanh uống nhiều đến mức say ba ngày mới tỉnh. Những

ngày tiếp theo hần đều sống trong cảnh khoái lạc thần tiên, vô lo vô nghĩ. Khi thì hần cùng nàng đi thăm thú biển sâu, khi thì lại đi qua những vùng danh lam thắng cảnh. Lúc ở Hoàng Điện, lúc lui tới Hồng Môn, sống ở chốn thanh khiết, vui chơi trong cõi cực tịnh. Dần dần quên đi ngày tháng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 10: Hồi hương

Cứ thế Dương Thanh cùng nàng sống ở Cô Sơn tiên đảo một quãng thời gian. Hần được hưởng mọi lạc thú trên đời, vô lo vô nghĩ. Một hôm hai người đang đứng trên đỉnh cô sơn nhìn ra biển cả mênh mông. Hần chợt thở dài rồi bảo nàng:

- Ta đã rời khỏi nhà một thời gian rồi. Có lẽ mấy hôm nữa ta định về thăm nhà một chuyến. Rồi sau đó ta trở lại bên nàng đến già trên núi Cô Sơn.

Thanh hương vội đáp:

Thiếp xin chàng hay suy nghĩ lại. Thiếp chỉ sợ rằng đời sống thế gian quá nhỏ hẹp, ánh sáng mặt trời quá ngắn, chàng sẽ không còn tìm thấy sân vườn xưa trong cánh cù nử đâu. Ở lại đây có gì không tốt

Nghe vậy nhưng hần vẫn đáp:

- Ta chỉ trở về một tháng thôi. Thực sự trong lòng ta nhớ mong không chịu nổi.

Nàng khóc lóc chạy đến báo cho Ngụy phu nhân bà thờ dài rồi nói:

- Trùng hợp thay. Đây là duyên phận giữa con và hần đã hết. Ta đã tu thành Vô Thượng Nguyên Thần. Không cần con phải độ trúc cơ. Tiên thức của ta giờ đây đã đủ bảo hộ cả tòa tiên đảo này tiến vào tiên giới. Bạ ngày nữa là lúc phong ấn yếu đi. Chúng ta sẽ lên đường. Con hãy đi khuyên hần lần nữa nếu hần vẫn cứ dứt khoát như vậy thì đành thành toàn cho hần mà thôi. Con là người tu tiên. Điều nài ắt là hiểu được.

Thanh Hương buồn bã gật đầu. Ngày hôm sau Thanh Hương đưa cho hần một chiếc hộp và dặn hần. Về đến quê nhà hãy mở ra xem. Rồi nàng gạt nước mắt vỗ nhẹ tay lên chiếc thuyền. Nó lập tức trông tránh rồi trong nháy mắt hút ở nơi chân trời thăm thẳm.

Hần đứng trên mũi thuyền nhìn về phía trước. Lâu đài lầu gác đã ở lại sau lưng phía trước hần chỉ còn là biển cả bao la. Hần vui mừng khi nghĩ mình sắp được gặp lại cha. Cha sẽ vui mừng biết bao khi thấy hần lấy được một người con gái vẹn toàn tài sắc. Hần sẽ đưa luôn cha hần đến đây sống cùng với hần dưới ảnh hưởng của tiên đảo nhất định cha sẽ sống lâu trăm tuổi.

Năm ngày sau hần đã đặt chân lên đất Tế Giang. Núi sông vẫn như vậy. Nhưng sao cảnh vật lại có gì khác khác. Hần không tài nào nhận ra đường đi lối lại nữa. Nhà cửa lúc nàu cũng khác xưa rất nhiều. Hần mới đi có một thời gian sao quê nhà lại thay đổi đến bức này cho được. Lăn theo trí nhớ. Hần đến trước cửa Vương Phủ khi xưa. Nơi hần và các anh em họ hần đã từng lớn lên khi nhỏ. Nhưng khi đến nơi. Nhà cửa cảnh vật đều đã khác xưa. Khung cảnh vô cùng tiêu điều đồ nát. Hần sợ hãi, đã có chuyện gì xảy ra. Tại sao nơi này lại hoang tàn như vậy. Tại sao Vương Phủ khi xưa lại trở thành thế này. Hần không thể nào tin nổi. Chợt nhìn thấy phía xa xa có một ông cụ đang đi tới. Hần vội vã chạy lại mang tên họ của cha mình ra hỏi và câu trả lời của ông lão khiến hần nửa ngày sau cũng không hồi tâm lại được. Sau khi nghe họ tên của cha hần ông lão phải mất một thời gian mới nhớ ra được rồi ông lão kể:

"Năm đó sau khi đánh giặc phương bắc trở về ông được nhân hoàng phong thưởng vô cùng trọng hậu lại gả con gái cho con trai ông làm thông gia. Thế nhưng con trai của ông lúc đó đi Tổng Sơn mãi không thấy trở về. Ông đã cho người đi tìm cùng khắp mà không thấy. Sau này ông đành cho rằng là con mình đã bị tử nạn. Ông nhận một đứa cháu làm con nuôi rồi xin nhân hoàng cho về trí sĩ. Từ khi cáo lão hồi hương ông lại sinh ra kiêu căng ngạo mạn. Bất kỳ ai đi ngang qua vương phủ mà đeo binh khí, hay không xuống ngựa. Đều bị ông cho phạt đánh đến chết. Đứa con nuôi cũng là một tay hái hoa có tiếng ở vùng này. Lâu dần việc này đến tai nhân hoàng. Nhân hoàng vô cùng giận dữ sai thu hết mọi ân điển đã ban cho nhà họ Dương. Lại hủy đi kim bài đời đời miễn chết. Chém đầu đứa con nuôi kia. Còn Dương Vương gia nhà vua ban cho tự chết."

Nhìn thấy vẻ mặt tham thương của Dương Thanh ông lão ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện này đã xảy ra gần 200 năm trước rồi. Người trẻ tuổi à cậu hỏi làm gì vậy.

Hần vội vã hỏi lại:

- lão bảo sao đã 200 năm trôi qua rồi ư.

Ông già nhìn hần như thể một tên điên, ông hơi lùi xa hần một chút rồi bảo:

- Đúng đã trôi qua hai trăm năm rồi.

Dương Thanh lúc này mới thấm thía lời Thanh Hương nói. Quả nhiên là tiên phạm cách biệt. Chàng ngửa mặt lên trời than nhỏ:

- Cha ơi, đưa con bắt hiếu đã trở về rồi.

Chàng lấy trong túi ra một lá vàng rồi đưa cho ông lão:

- Lão cho ta biết mộ của Vương gia có còn hay không.

Ông lão kinh ngạc cầm lấy lá vàng rồi chỉ tay về hướng sau núi nói:

- ông ấy được chôn ở khu đó. Khu đó là nghỉ trang cũ của trấn này. Giờ không còn dùng nữa rồi.

- Cảm ơn lão.

Hắn chào ông lão rồi buồn bã hướng vào sau núi. Trên mặt hiện lên một vẻ thê lương sầu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11: Con đường tu luyện

Ánh nắng đã dần tắt hẳn chỉ còn le lói vài tia nắng mỏng manh chiếu sáng trên những tán cây cằn cỗi. Gió hiu hiu thổi qua những tán cây càng làm cho khung cảnh trở nên ghê rợn lạnh lùng. Hắn đã quý trước mộ cha hắn gần một ngày rồi. Hắn đang sám hối. Không ngờ hắn tưởng mới đi có một thời gian ngắn ngủi mà thoáng cái đã gần 200 năm trôi qua. Vật đổi sao dời, giờ đây cảnh còn người mất. Hắn cứ quý mãi ở đó tay không ngừng đốt tiền vàng. Từng mảnh tro tàn theo gió bay tung khắp nơi nhưng cũng không làm cho hắn vui đi cảm giác xót xa, tội lỗi.

Giờ đây ở nơi này hắn cũng không còn gì lưu luyến cả. Hắn định sửa sang lại mộ cho cha xong thì sẽ quay về Cô Sơn tiên đảo. Nhưng khi hắn quay trở lại thì chiếc thuyền không biết đã đi đâu mất. Hắn nhớ tới chiếc hộp mà Thanh Hương đưa cho hắn khi hắn rời đi. Trong đó chỉ có một bức thư, hắn vội vã mở thư ra đọc.:

" Kết lứa phượng trong mây,

Nay duyên xưa đã tận,

Non tiên trên biển lớn,

Khó có ngày trùng lại

Dương đại ca từ khi được chàng cứu nơi hội hoa năm đó. Trong lòng thiếp không khi nào quên được bóng hình của chàng. Thiếp tuy tu luyện tiên nhân có thể trường sinh bất lão. Nhưng vì chàng thiếp có thể bỏ đi tất cả. Chỉ mong có chàng bên cạnh mà thôi. Thiếp đã định rằng nếu chàng mãi mãi bên thiếp. Thiếp cũng sẽ chẳng tu đạo cầu tiên, nguyện cùng chàng sống nơi Cô Sơn cho đến khi nhắm mắt. Thiếp chẳng dám vì tình chồng vợ vì duyên cảm sát giữa hai ta mà ngăn cản mối lòng thương nhớ quê nhà của chàng. Ngăn cản chàng gặp song thân phụ mẫu. Nhưng phạm trần và người tu tiên khác biệt, kiếp người ngắn ngủi, dù chàng trở về nhưng chỉ e sân liễu vườn hoa, cảnh tượng không như ngày trước nữa, vật đổi sao dời, cảnh còn người mất. Chỉ trách chúng ta phúc duyên quá mỏng không thể bền nhau, nay vận số hai ta đã hết. Lúc chàng đọc được bức thư này, rất có thể thiếp đã cùng bà bà phi thân tiên giới. Bên tình bên hiếu quả thật khiến thiếp vô cùng khó xử. Sau này nếu có duyên chúng ta sẽ lại trùng phùng. Chàng hãy đi sâu vào Hoành Sơn tìm Hoàng Dương môn. Đó là nơi tổ tiên thiếp tầm sư học đạo, thiếp nghe bà bà nói nơi đó có bí kíp tu tiên. Hy vọng chàng vì thiếp mà tu thành hỗn nguyên đại đạo, gặp nhau trên tiên giới nói lại tình xưa."

Hắn bỏ bức thư xuống rồi nhìn về phía biển cả mênh mông. Vẻ mặt hắn mang một nỗi sầu không bút nào tả xiết. Giờ đây trên mảnh đất Vân Nam đại lục này chỉ còn một mình hắn đơn thương độc mã mà thôi. Hoàng Dương môn, tu tiên đạo. Ta nhất định sẽ tu thành tiên, ta nhất định sẽ phi thăng tiên giới, ta nhất định sẽ gặp lại nàng. Cho dù có phải trải bao nhiêu đau khổ khó khăn chăng nữa. Hắn ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng. Tiếng hét của hắn chất chứa bao nhiêu nỗi muộn phiền bao nhiêu đau thương vô hạn, đập vào vách núi rồi ngân dài không dứt:

- Ta nhất định phải thành tiên.

Nửa năm sau tại một nơi sâu thẳm trong núi Hoành Sơn. Một bóng đen rách rưới đang đứng trước một cánh cổng đồ nát đầy ngò vực nhìn vào bên trong. Đây là Hoàng Dương Môn sao. Đây là nơi hắn đã mất bao ngày truy tìm sao. Hy vọng của hắn, giấc mơ của hắn. Niềm tin cho sự bất tử của hắn là đây sao. Hắn nhìn lại một lần nữa, nơi này, tường viện đồ nát, gạch vụn vung vãi khắp nơi, đâu đâu cũng đầy mảnh vỡ và cỏ dại. Trong sân chỉ thấy thực vật úa vàng mọc lan tràn lên cả những kẽ tường, lá khô cành gãy rơi rụng đầy mặt đất, gió lạnh không ngớt thổi vì vu. Khắp nơi chỉ là một cảnh hoang tàn ảm đạm.

Niềm hi vọng bấy lâu nay của hắn đã đổ vỡ tan tành, hắn chán nản lê bước vào trong ngôi chính điện mới xông chuốt găm, chọn một góc khô ráo rồi ngồi phịch xuống đó. Hắn cần phải bình tĩnh, có bình tĩnh mới tìm được cách giải quyết, Hoàng Dương môn đầu phải là môn phái tu tiên duy nhất. Vùng này không có thì hắn đi tìm vùng khác, nhất định cố gắng cho đến chết mới thôi. Suy nghĩ thông suốt rồi hắn liền lôi lương khô ra nhồm nhoàm vừa nhai vừa

nuốt. Từ một người ăn sung mặc sướng giờ thành ra thế này, có đôi lúc chính bản thân hắn cũng không tin đây là sự thật. Mỗi khi nhắm mắt hắn đều ước mỗi khi thức dậy, lại thấy mình ở bên cạnh Thanh Hương. Thế nhưng hiện thực phũ phàng giờ đây chỉ có tu tiên cầu đạo mới có thể tìm lại được năng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12: Sinh tử quyết

Sáng hôm sau, Dương Thanh tỉnh dậy từ sớm, sau khi tỉnh dậy hắn lập tức lùng sục khắp nơi trong khuôn viên đồ nát này mong tìm thấy bí kíp tu tiên còn sót lại. Hắn tỉ mỉ lật từng nhánh cây, ngọn cỏ, phiến đá để tìm kiếm. Hắn cứ tìm từ đông sang tây rồi lại từ tây sang đông, nhưng vẫn không thấy gì cả. Suốt một tháng tìm kiếm cuối cùng hắn đành phải đồng ý rằng, nơi hoang tàn đồ nát này không còn gì sót lại. Hôm nay sau khi tìm kiếm lại một lượt nữa, hắn mệt mỏi lê bước vào đại điện rồi ngồi bệt xuống nền. Hắn đang suy nghĩ, sau này nên làm thế nào cho phải. Hắn không phải là loại người dễ làm khó bỏ. Khi đã quyết định cái gì là hắn phải làm cho tới cùng. Hắn quyết định nghỉ một lát rồi sẽ lên đường đến núi Vân Tiêu ở phương nam xem sao, nghe nói nơi đó có nhiều tiên nhân cư trú. Biết đâu may mắn cho hắn gặp được một vị tiên.

Chừng một canh giờ sau hắn đã gói ghém xong đồ đạc. Thực ra cũng chẳng có gì nhiều, chỉ còn một ít vàng và mấy bộ quần áo. Hắn bước vào một cái túi đeo ở sau lưng. Lúc hắn đang định bước ra khỏi chính điện thì chợt nhớ đến một điều gì đó. Hắn quay đầu lại chấp tay hướng về phía bức tượng không lồ ở phía trước cao giọng nói:

- Tuy rằng ta không biết tiên bối là ai. Nhưng cảm ơn ngài đã cho ta tá túc bấy lâu trong chính điện này. Sau này nếu có cơ hội ta nhất định sẽ sửa sang lại nơi...

Đang nói hắn chợt ngừng lại. Miệng hắn há hốc ra hồi lâu không khép lại được. Hắn nuốt nước bọt mấy lần, nhưng cổ họng hắn vẫn khô khốc khiến hắn hơi khó thở. Hắn nhìn lại một lần nữa. Ở bên hông của bức tượng chẳng phải đang đeo một cái ống quyển dùng để đựng sách hay sao. Tuy cái ống làm bằng đá nhưng hắn có thể khẳng định cái nắp kia chỉ là giả đá và có thể tháo ra được. Biết đâu trong đó lại là bí kíp tu luyện. Hắn cố nén nỗi vui mừng từ từ bước tới gần bức tượng. Sau bao nhiêu ngày tìm kiếm không ngờ nó lại ở ngay nơi mình nằm ngủ hàng ngày.

- Đúng là trời không phụ lòng người, không phụ lòng người

Hắn hồi hộp và vui mừng đến nỗi gần như phát điên, lăm lăm mấy câu tạ ơn trời đất mà ngày nhỏ cha hắn hay đọc, nhưng khi hắn đọc lên có quá nửa là sai bệ, sai bét. Hắn tiến tới bức tượng. Nhưng làm sao để leo lên hông của nó bây giờ. Bức tượng này to quá. Hắn đi đi lại lại trong chính điện đầu hắn phỏng lên vì suy nghĩ. Đập vỡ bức tượng, không được rồi, trèo lên nó, cũng không ổn. Phải làm sao làm sao. Hắn vò đầu bứt tai, thành quả ở ngay đây mà chả nhẽ không có cách nào lấy được sao. Đang đi tới lui trong chính điện chợt hắn vấp phải một đoạn dây leo từ ngoài bò vào điện, cú ngã làm cho người hắn ê ẩm vì đau. Đang định cất tiếng chửi rủa thì mắt hắn chợt sáng lên. Đây rồi chính là nó, sao ta không nghĩ ra từ đầu nhỉ. Chỉ cần một chiếc thang là ổn rồi. Hắn nhảy lên sung sướng rồi đi ra khỏi điện. Hắn tìm được một hòn đá có một cạnh sắc. Hắn vác hòn đá vào rừng chặt cây làm thang. Trải qua hai ngày không ngừng nghỉ. Tuy tay hắn đã bị hòn đá làm cho phỏng rộp, rách tướt và rỉ máu. Nhưng hắn đã thành công. Chiếc thang của hắn được kết nối bằng gỗ và dây leo đã hoàn thành.

Giờ bàn tay rướm máu lên thoi mấy cái cho đỡ rất, hắn lập tức vác chiếc thang vào điện, công sức của hắn hai ngày qua đã được đền đáp, giờ đây hắn đang đứng ngay trước cái ống quyển cỡ lớn ở hông bức tượng. Bằng một niềm hưng phấn không hề che giấu, hắn đưa tay xoay cái nắp, nó được làm bằng gỗ bọc da bên ngoài và sơn trắng như màu đá, hắn xoay nhẹ, chiếc nắp liền tách ra, hắn liền quăng cái nắp sang một bên rồi nhìn vào trong ống. Bên trong chiếc ống bằng đá lại là một chiếc ống bằng gỗ tỏa mùi thơm kì lạ. Hắn lấy chiếc ống gỗ đó và trèo trở xuống.

Tối hôm đó, bên ánh lửa lập lòe, Dương Thanh ngồi im lặng nhìn vào ba vật lấy ra được từ trong ống, một quyển sách mỏng đã ngả vàng, một cái lọ nhỏ và một chiếc nhẫn màu trắng bạc trên nhẫn có khắc một viên ngọc màu lam. Trong đêm tối nó phát ra ánh sáng xanh nhè nhẹ. Dương Thanh cầm lấy cuốn sách mở ra đọc. Hắn rất lo lắng đây chỉ là một loại kinh sách tầm thường nào đó. Nhưng khi thấy dòng chữ đầu tiên, hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm xen lẫn vui mừng

"Sinh tử quyết".

Trong sách này dạy về thông qua tu luyện, ngồi thiền và hô hấp, thổ nạp đúng cách hấp thu linh khí của trời đất vào cơ thể. Khí được hấp thu thông qua phương pháp này chứa đựng ở đan điền, Dùng dòng linh khí này để cải tạo bản thân, nâng cao tiềm lực trong người dần dần đi đến bất tử bất lão. Nói ngắn gọn: Sinh tử quyết này là loại pháp quyết Luyện Khí dạy cách hấp thu linh khí của trời đất để đề cao năng lực của bản thân.

Nhờ sách này Dương Thanh còn biết được, tu tiên chia làm 8 cảnh giới đó là: Luyện khí, Trúc cơ, Kết đan, Ngưng Nguyên, Hóa Anh, Luyện Thần, Ly Hợp, Đại Thừa. Luyện Khí có mười tầng, các kì còn lại chia làm sơ kì, trung kì và hậu kì. Qua được một cảnh giới gian nan vô cùng vô tận.

Sinh tử quyết này chia làm 10 tầng ứng với mười tầng luyện khí kì. Luyện thành mỗi một tầng. Sẽ tăng khả năng cảm thụ thiên địa nguyên khí trong đời đất. Tay hầnnrun run sờ từng trang sách đã ố vàng. Xem ra con đường tu tiên của hắn có cơ hội rồi. Giờ đây chỉ xem bản thân hắn thể hiện thế nào mà thôi,

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bắt đầu tu luyện

Sau khi bỏ ra ba ngày đọc đi đọc lại Sinh tử quyết. Dương Thanh liền bắt tay vào tu luyện tầng thứ nhất. Trong sách có viết tầng này chủ yếu là luyện khí, đề khí và vận khí đi khắp các kinh kỳ bát mạch trong thân người rồi hội tụ trở về Đan Điền. Khí ở đây không phải là nội lực trong võ học. Mà là thiên địa nguyên khí, là linh khí của trời đất. Muốn luyện được tầng này trước hết phải cảm nhận được thiên địa nguyên khí bên ngoài trời đất. Muốn cảm nhận được thì phải nhất thiết tu tập theo những gì trong sách không được sai lầm.

Phạm Vũ Huy(KeoChuoi)

Bước đầu tu tập pháp môn này chính là phải tu tâm dưỡng tính. Làm sao để cho tâm trí tĩnh lặng không một gợn sóng. Nói thì đơn giản những nguyên một bước này hần luyện đến hơn một tháng vẫn không thể tĩnh tâm được. Chỉ cần hần nhắm mắt vào suy nghĩ của hần cứ tự động lướt từ ý này qua ý khác không sao cố định lại được. Hần càng nôn nóng tâm trí của hần càng loạn.

Trong sách viết:

Thiên địa nguyên khí trong trời đất là tinh hoa của nhật nguyệt kết tinh, muốn cảm nhận được thiên địa nguyên khí trước hết tâm phải vững như bàn thạch. tâm bình đẳng, tâm vô vi, tâm không nhiễm trước, tâm quán không, tâm cung kính, tâm khiêm tốn, tâm không tạp loạn, tâm không chấp trước bởi cái thấy, và tâm hướng về vô thượng hỗn nguyên đại đạo.

Tuy trong Sinh tử quyết viết rõ ràng như vậy nhưng hần làm đủ mọi cách vẫn không sao làm cho tâm không tạp loạn, mà hần càng luyện thì tâm trí càng tạp loạn. Cứ những lúc đang ngồi tu luyện mà tâm trí rối loạn hần lại dừng lại suy nghĩ về quá khứ về hiện tại. Về những việc hần cần làm trong tương lai. Cứ suy nghĩ như thế cho đến khi tâm hần bình thân lại. Cứ như vậy ngoài những lúc nấu cơm ăn ra, thời gian còn lại hần đều dùng để tu luyện.

Ba tháng sau lần đầu tiên hần cảm nhận được một tia tiên khí yếu ớt đi xuyên qua da thịt tụ lại ở Đan Điền, hần sung sướng đến mức hét lên ầm ỹ. Công sức hần bỏ ra giờ đây đã được đền đáp một cách xứng đáng, một thời gian sau hần đã hoàn toàn thấu triệt phương thức vận khí của tầng một. Giờ đây hần đã có thể dễ dàng cảm nhận được linh khí vào hần cũng hiểu vì sao Hoàng Dương môn lại xây ở nơi này. Bởi vì nơi này so với các nơi khác của dãy núi linh khí đậm đặc hơn cả rất có lợi cho việc tu luyện.

Từ khi tu thành tầng thứ nhất của Sinh tử quyết. Lòng tu tiên cầu đạo của hần càng ngày càng kiên định, hần tin chắc rằng nhất định sẽ có ngày mình gặp lại Thanh Hương. Ngoài những lúc làm việc và nhớ tới nàng ra. Giờ đây toàn bộ thời gian của hần đều dùng vào việc hấp thu linh khí để cao tu vì của mình.

Sáu tháng trôi qua hần đã luyện thành tầng hai của sinh tử quyết giờ đây cơ thể của hần mạnh hơn trước rất nhiều. Các giác quan của hần cũng linh mẫn hơn xưa. Hần có thể cảm nhận được các loài thú đi lại cách hần hàng trăm trượng.

Một năm nữa qua đi. Giờ đây hần đã luyện đến Luyện Khí tầng bốn đỉnh phong chỉ còn một chút nữa là có thể đột phá tầng năm rồi. Đến giờ này hần đã có thể điều khiển ngũ hành một cách thành thạo. Nhìn hai viên cầu một nước một lửa trên hai tay của mình hần cười nhẹ. Không ngờ có ngày mình cũng có thể như các vị tiên nhân, nằm trong tay ngũ hành nguyên khí.

Hần tuy đã luyện đến tầng bốn, nhưng còn rất nhiều điều trong sách hần không hiểu nổi, vì không có sư phụ nên hần chỉ còn cách vừa luyện vừa tìm hiểu dần mà thôi. Người khác tu luyện khó một thì hần tu luyện khó gấp ba.

Lại một năm nữa trôi qua. Vậy là hần đã ở lại nơi này ba năm rồi. Giờ đây hần đã luyện tới tầng sáu đỉnh phong hoàn toàn thành thạo điều khiển ngũ hành, ngoài ra hần còn có thể ngự khí phi hành. So với trước kia giờ đây hần đã thay đổi rất nhiều. Mặc dù không có minh sư chỉ điểm nhưng về phương diện pháp thuật hần cũng có một số chỗ nghiên cứu riêng, cụ thể khi điều khiển ngũ hành nguyên khí, hần có thể dùng pháp thuật tạo ra các loại binh khí khác nhau để tấn công. Ví dụ như thanh hỏa đao, hay thủy cầu, hoặc mộc khiên. Có một lần hần thử dùng thanh hỏa đao đánh vào một khoảng rừng già, kết quả cả một mảng rừng bị sức công phá của hỏa đao thiêu rụi. Khiến hần trọn mắt há mồm. Hần thầm nghĩ ta mới chỉ sơ nhập tiên đạo mà đã mạnh thế này. Nếu như đạt đến cảnh giới Hóa Anh, Luyện Thể gì gì đó chẳng phải là quét sạch thiên hạ vô địch thủ sao. Ý nghĩ này khiến hần cao hứng không thôi. Nhưng sự cao hứng của hần không được lâu cho lắm bởi vì theo tính toán của hần với tốc độ tu luyện này thì chưa tu luyện được đến lúc phi thăng hần đã hết thọ mệnh mà chết rồi. Bây giờ điều cần kíp nhất là phải tạm thời gia nhập một môn phái nào đó. Có như vậy trên cơ minh sư chỉ dạy, dưới có huynh đệ bàn luận tất sẽ tiến nhanh hơn, thêm nữa trong môn phái chắc chắn có nhiều bí kíp cùng với các pháp môn tu luyện độc đáo biết đâu hần may mắn được thụ học. Sau này trên con đường tu tiên của hần là một sự giúp đỡ không hề nhỏ. Tuy nhiên đi đâu để tìm được một môn phái tu tiên đây. Hần không biết một ai cả tất cả những gì hần biết về tu tiên giới chỉ qua truyền thuyết xưa cũ, bức thư của Thanh Hương và gần đây nhất và quyển sách Sinh tử quyết này.

Chợt hần nhớ ra có một lần Ngụy Phu nhân đã nói ở Vân Nam đại lục này tu tiên giả nhiều vô số kể chẳng qua tiên trần khác biệt, nên người phàm không nhận ra mà thôi. Chỉ nguyên trong Đại Nam quốc nơi hần sống cũng đã có rất nhiều nơi có tu tiên giả có thể kể đến như, Phù Lai sơn, Nam Nhạc sơn, La Phù sơn, Bồng Lai sơn... Phi Vân đảo. Các môn phái tu tiên cũng thiên hình vạn trạng có Bạch Vân môn ở núi Bạch Vân. Tam Dương đạo quán ở Thiên Long cốc, Hỗn Nguyên giáo ở Hàn Giang...

Hần nhớ lại vô số cái tên, rồi một cái tên chợt hiện lên trong óc hần "Phong Hóa môn". Đây là một môn phái nhỏ nằm trên núi Quế Phong của trấn Cửu

Đức cách Hoành Sơn nơi Dương Thanh tu không xa lắm. Với trình độ ngự khí của hán hiện nay có lẽ mất năm ngày là đến. Ngự phu nhân từng nói đây là một chi phái nhỏ, nên không cầu kì trong việc thu nhận đệ tử nhập môn, biết đâu hán lại có may mắn được nhận vào tu đạo. Nghĩ như vậy, hán quyết định vài ngày nữa lên đường đi đến núi Quế Phong.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14: Nhập môn

Quế Phong sơn là một trong tam đại kỳ sơn của Trấn Cửu Đức, chia làm ba ngọn núi cao thấp khác nhau, ngọn cao nhất tên gọi là Triều Dương phong quanh năm ẩn hiện trong mây mù. Cả tòa núi được bao phủ bằng một đại trận lớn, khiến cho người phàm không thể tìm thấy đường lên núi. Tuy nhiên đối với tu tiên giả chỉ cần vận một chút tiên lực lên đôi mắt là có thể tìm được. Hôm nay tại tiếp dẫn đường của Phong Hỏa môn vô cùng tấp nập, rất nhiều tu tiên giả cấp thấp đang tụ tập, họ không quản ngại đường xa xa xôi đến đây chính là muốn ghi danh để được vào Phong Hỏa môn làm đệ tử.

Ở một góc phía đông của sân trống một giọng nói vang lên:

- Dương huynh chúng ta cũng vào ghi danh thôi.

Hán nhìn cảnh tượng phía trước Tiếp dẫn đường rồi gật đầu:

- Đúng vậy..

Hai người vừa rồi chính là Dương Thanh và một tên tu tiên giả mà hán gặp trên đường đi đến Quế Phong sơn. Khi đó hán vừa đặt chân tới đây còn đang chưa biết tìm Phong Hỏa môn ở đâu thì hán gặp một tốp khoảng năm sáu tu tiên giả đi vào trong núi, hán cũng vội vã đi theo, trên đường đi hán còn gặp rất nhiều tu tiên giả khác, hỏi ra hán mới biết họ đều là đến Phong Hỏa môn ghi danh xin làm đệ tử, trong lúc nói chuyện hán liền kết bạn với một vị tu tiên giả Luyện Khí tầng 6 tên là Đồng Mã Kỳ, cùng nhau đi đến đây. Hán vừa tiến vào xếp hàng vừa nói với Đồng Mã Kỳ:

- Đồng huynh, huynh xem liệu chúng ta có may mắn được nhận vào không.

Đồng Mã Kỳ cười khẩy có vẻ rất khinh thường:

- Dương huynh, ta vừa xem qua ở đây toàn là cảnh giới thấp hơn chúng ta rất nhiều, ta thấy khả năng của chúng ta lớn lắm.

- Ta cũng mong như vậy.

Vừa lúc đó thì vị chấp sự hô lên:

- Dương Thanh

Đồng Mã Kỳ vội nói:

- Gọi đến huynh kia

Hán vội vã ứng tiếng rồi đi lên phía trước vị chấp sự này có cảnh giới Luyện Khí kì tầng mười đỉnh phong chỉ còn một chút nữa là tiến vào Trúc Cơ. Vị này đánh giá hán rồi nói:

- Luyện Khí tầng sáu rồi, rất khá, vậy ngươi thử biểu diễn một chút cho ta xem.

Dương Thanh gật đầu rồi giơ tay ra trong nháy mắt trên tay hán xuất hiện một quả cầu lửa, lại một cái nháy mắt nữa quả cầu lửa biến thành một thanh hỏa đao toả ra sức nóng kinh người. Vị chấp sự gật đầu hài lòng:

- Vận dụng Ngũ hành linh khí khá lắm, thông qua, nhà ngươi hãy đợi ở ngôi điện kia chờ buổi tuyển chọn kết thúc sẽ có người dẫn đi an bài cho.

Tim hán nhảy lên một nhịp vì sung sướng, vậy là hán đã thành đệ tử của Phong Hỏa môn. Từ đây con đường tu tiên của hán có cơ may rồi. Hán vội vã cúi người nói:

- Đa tạ chấp sự

Hán quay lại giơ ngón cái lên với Đồng Mã Kỳ rồi bước sang một bên đi về phía tòa điện trước mặt. Một lát hán thấy Đồng Mã Kỳ cũng tươi cười đi đến chỗ hán,

- Thông qua rồi hả.

Hắn lên tiếng hỏi.

- Qua rồi. Ta đã bảo là đơn giản mà

Đồng Mã Kỳ trả lời hắn.

Cuộc tuyển chọn diễn ra đến chiều thì kết thúc, trong số những người đến ghi danh thì chọn ra được hai mươi ba người, trong đó có mười một người Luyện Khí kì tầng 5, ba người tầng 6, bốn người tầng bảy và năm người còn lại tầng 9. Lúc này vị chấp sự kia tập hợp bọn Dương Thanh lại và nói

- Trước hết nói để các ngươi biết ta tên là Trình Sáng sau này các ngươi hãy gọi ta là Trình chấp sự. Ta chịu trách nhiệm dẫn dắt các ngươi bước đầu tại đây.

Hắn vừa dứt lời bọn Dương Thanh đã đồng loạt lên tiếng:

- Xin ra mắt Trình chấp sự.

Trình Sáng gật gù nói:

- Rất tốt. Để các ngươi hiểu thêm về môn phái sau đây ta sẽ giới thiệu qua một chút. Phong Hỏa môn của chúng ta chia ra tọa lạc trên ba ngọn núi lớn của Quê Phong Sơn bao gồm, Triều Dương sơn, Nga Lạc sơn và Tuyết Linh sơn. Chương môn của Phong Hỏa môn hiện này là Hỏa Vân đạo trưởng Bùi Việt, lát nữa các ngươi sẽ được gặp.

Trình chấp sự ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Tuy môn phái của chúng ta bé nhỏ, nhưng cũng có môn quy bất kể kẻ nào làm trái môn quy đều bị trục xuất, bây giờ các ngươi theo ta đi gặp môn chủ để người phân phó.

Dứt lời Trình chấp sự xoay lưng đi lên hướng về đỉnh Triều Dương phong. Bọn Dương Thanh vừa đi theo lão vừa mở to mắt ra để nhìn ngắm xung quanh, hắn thầm nghĩ tuy rằng không bằng được Cô Sơn Tiên đảo, nhưng nơi đây cũng có thể coi là nơi tiên cảnh trần gian. Khắp nơi đều là hoa thơm cỏ lạ, lầu vàng gác ngọc. Sau khi đi qua một cây cầu lớn bắc qua một chiếc hồ rộng mênh mông thì trước mặt bọn hắn hiện ra một tòa đại điện mái lợp ngói lưu ly, cột dát vàng vô cùng uy nghiêm, trong điện tại vị trí cao nhất có một lão đạo râu dài đến ngực mặc một bộ trường bào màu vàng đang ngồi bất động tại đó. Phía dưới lão bên trái là sáu vị mặc áo đỏ, bên phải lão là năm vị mặc áo trắng tất cả đều đang nhắm mắt dưỡng thần. Trình chấp sự đi đến cũng kính vái chào rồi thưa rằng:

- Khởi bẩm chương môn cùng các vị sư thúc sư bá, toàn bộ những người đủ điều kiện đều đưa đến đây rồi ạ.

Hắn ngược nhìn lên, toàn bộ mười hai vị ngồi trên kia đều đã đạt đến Trúc Cơ kỳ cảnh giới, thậm chí chương môn Bùi Việt đã tu luyện tới Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong. Chỉ còn một bước nữa là có thể chân đạp Kết Đan dương danh tiên giới. Nhìn phong thái của Bùi Việt, lần đầu tiên Dương Thanh bị mê hoặc, hắn cũng ước ao có một ngày oai phong như vậy, nhưng rồi hắn lại lắc đầu, hắn tu tiên đâu phải vì mấy lý do đó. Hắn tu luyện cũng chỉ vì sớm ngày gặp lại Thanh Hương mà thôi. Đang suy nghĩ miên man thì hắn nghe thấy Bùi Việt cất tiếng nói:

- Lần này các ngươi được bốn môn thu nhận làm đệ tử, sau này phải hết sức dốc lòng tu luyện, những khi bốn môn có việc cần thì các ngươi hãy ra sức còn lại thì các ngươi được tự do, chỉ phải làm một ít việc thường nhật cho môn phái, mỗi tháng bốn môn sẽ tùy vào mức độ đóng góp của các ngươi mà cấp cho các ngươi linh thạch và linh dược. Ai thể hiện tốt, sẽ được 12 người bọn ta xem xét thu làm đệ tử. Các ngươi ai có ý kiến gì không.

Tất cả đều đồng thanh:

- Xin nghe theo chương môn phân phó.

Bùi Việt hài lòng mỉm cười rồi lại nói:

- Sau đây các ngươi hãy theo Trình chấp sự đi nhận đồ và nơi ở. Mọi việc không rõ cứ tìm hắn thỉnh giáo.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15: Tầng Thứ Các

Bọn hắn đi theo Trình chấp sự đến một toà nhà khác. Ở đây mỗi người trong bọn được nhận một cái túi trữ vật, một viên linh thạch màu trắng và một bình thuốc tên là Tục Mệnh đơn. Ăn một viên Tục mệnh đơn có thể mười ngày sau không thấy đói. Tất nhiên nếu luyện đến Trúc Cơ thì có ăn uống hay không cũng không quan trọng. Nhận đồ xong bọn hắn lại đi thêm một quãng nữa để đến nơi ở. Sau khi nhận phòng xong hắn vút bừa cái túi vào một góc rồi nằm xuống giường. Mấy ngày qua bốn ba đi lại đã rút kiệt sức lực của hắn, hắn phải ngủ một giấc đã, những chuyện khác cứ tính sau.

Vậy là từ đó, hấn trở thành đệ tử của Phong Hỏa môn, hàng ngày ngoài việc đến Truyền Công đường học hỏi, đàm đạo về phương pháp tu luyện và những lúc đi là việc cho môn phái, mấy việc tỷ như đi thu thập thuốc, linh dược hay là trông coi thần điện. thời gian còn lại hấn đều dùng vào tu luyện, củng cố cảnh giới của mình. Thoáng một cái hấn đã ở Phong Hỏa môn được ba năm. Trong ba năm này hấn đã tu luyện đến được Luyện khí kì tầng mười chỉ còn cách một chút nữa là có thể Trúc Cơ. Nhưng lúc này hấn lại phát hiện ra một vấn đề khá là rắc rối. Mấy trang cuối cùng của Sinh tử quyết có viết. Tu luyện quyết này sẽ nhanh hơn và mạnh hơn các pháp môn khác thế nhưng khi đạt đến tầng mười đỉnh phong muốn đột phá để lên Trúc Cơ kỳ sẽ gặp nguy hiểm vô cùng. Nếu qua được thì không sao. Nếu không qua được nhẹ thì tán công trở thành người thường, nặng thì mất mạng. Chính vì vậy mà quyết này gọi là sinh tử quyết. Khi đọc đến đoạn này. Dương Thanh đã tức suýt học máu. Tất cả chỉ là do hấn không có ai chỉ dạy, vớ được cuốn sách nguy hiểm này. Tuy nhiên may thay đằng sau sách còn viết cách tăng tỉ lệ Trúc Cơ thành công. Nhưng khi đọc tới đó thì hấn lại đau đầu hơn nữa. Trong này viết chỉ cần ăn được một khóa yêu đan của Địa Ma thú kèm theo một viên Tụ Pháp đơn là có thể giảm thiểu tối đa nguy hiểm khi đột phá. Đừng có nói Địa Ma thú gì đó, ngay cả viên Tụ Pháp đơn tròn méo ra làm sao, dùng những gì luyện thành hấn cũng còn chưa nghe qua bao giờ, nói gì đến chuyện tìm mà phục dụng.

Hấn nhắm tính, yêu đan của Địa Ma thú có thể từ từ tìm sau, còn Tụ Pháp Đơn, có lẽ ta phải đến Tàng Thư Các xem sao. Sáng ngày hôm sau hấn rời khỏi chỗ ở lên đường đến đỉnh Triều Dương Phong. Từ Tuyết Linh Phong mà hấn ở chỉ trong vài khắc hấn đã có mặt ở Triều Dương Phong, hấn hài lòng cười nhẹ một cái thuật ngự khí phi hành của hấn luyện đến bậc này, hấn cũng đã bỏ ra không biết bao nhiêu công sức. Hấn ngắm nhìn những đền đài lầu gác, chúng vẫn như ba năm trước khi mà lần đầu hấn nhìn thấy thế giới tu tiên. Hấn vô cùng cảm khái, chỉ một cái chớp mắt mà đã ba năm trôi qua rồi. Thanh Hương không biết khi nào ta mới được gặp lại nàng. Còn đang chìm vào hồi ức thì một giọng nói vang lên:

- Ngươi là đệ tử ở đâu đến đây.

Hấn quay đầu lại thì thấy một tên luyện khí kì tầng mười như mình đang đứng đó, sau lưng đeo một thanh trường kiếm lấp lánh ánh vàng, hấn vội vã nọ nự cười rồi nói:

- Sư huynh, Dương Thanh của Tuyết Linh phong xin hữu lễ,

Tên kia nhìn hấn một lát rồi nói:

- À, thì ra là đệ tử của Tuyết Linh Phong, ngươi không ở núi tu luyện mà đến đây làm gì.

- Không giấu gì sư huynh, đệ đã dừng ở cảnh giới này khá lâu, mà không có tiến triển gì, cho nên hôm nay đệ muốn đến Tàng Thư Các xem một chút.

Tên sư huynh kia nhìn hấn rồi cười ha ha:

- Nhà ngươi muốn đến Tàng Thư Các

Hấn cảm thấy hơi khó chịu:

- Đúng vậy, không biết có điểm gì khiến huynh buồn cười như vậy.

Tên kia nhưng cười rồi nói với hấn

- Tàng Thư Các, ngươi nghĩ muốn là vào được sao, nơi đó chỉ dành cho các đệ tử cao cấp trở lên thôi, chứ xem ngươi ta thấy khó mà vào được.

Dương Thanh ngăn ra, lại còn có quy định như vậy, xem ra nơi này muốn vào cũng phải bỏ ra chút tiền vốn rồi. Nghĩ vậy, hấn lại tươi cười hỏi lại:

- Xin sư huynh vui lòng cho ta biết đường đến đó đi. Dù sao đã đến đây rồi ta vẫn muốn thử một lần.

Tên Luyện Khí Kỳ tầng mười kia lạ lùng nhìn hấn, như thể hấn sắp làm một việc vô nghĩa đến nơi, tuy nhiên tên kia vẫn chỉ đường cho hấn. Một lát sau hấn đã đứng trước một tòa lầu ba tầng to lớn, hấn nhìn vào trong, ngồi ở sảnh là một vị lão nhân khoảng chừng bảy mươi tuổi đang ngồi đó, bảy mươi tuổi là tính theo khuôn mặt chứ có trời mới biết được lão bao nhiêu tuổi, với cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ của lão, chắc hẳn lão đã phải hàng trăm tuổi.

Hấn hít một hơi thật sâu rồi tiến đến:

- Đệ tử của Tuyết Linh Phong Dương Thanh xin ra mắt sư bá,

Lão già thấy hấn chào thì dừng công việc đang làm lại ngẩng đầu lên hỏi:

- Thì ra là đệ tử của Tuyết Linh Phong, ngươi đến đây làm gì.

Hấn vẫn cúi đầu đáp:

- Đệ tử có một chút khúc mắc trong tu luyện muốn được vào Tàng Thư Các nghiên cứu một chút.

Lão già gấp quyển sách đang đọc lại quăng qua một bên rồi nói với hấn:

- Nơi này có quy định riêng của nó, theo quy định thì ngươi không vào được.

Như đã dự liệu lão sẽ trả lời như vậy, hấn vội tiến lên nắm lấy tay lão rồi nói:

- Đệ tử chỉ muốn coi qua một chút tuyệt không có ý sao chép, mong sư bá cho phép.

Lão già thấy hấn động thủ động cước đang định lên tiếng quát mắng, nhưng chợt thấy bàn tay từ lúc nào đã xuất hiện một cái túi nhỏ, lão vội đưa tiên thức vào quan sát rồi mỉm cười một cái, tên này rất khá một chiêu tụ lý căn khôn đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh. Lão nhìn trước nhìn sau rồi bỏ chiếc túi đựng linh thạch vào trong áo rồi cao giọng bảo Dương Thanh:

- Ta thấy ngươi cũng là kẻ chăm chỉ tu luyện, thôi được. Cho phép ngươi mỗi ngày ở trong này một canh giờ. Không được ở hơn.

Tất nhiên là hấn vui vẻ đồng ý, hấn vái chào lão đạo rồi tiến vào Tầng Thư Các

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16: Tụ Pháp Đơn

Tụ Pháp Đơn

Tầng Thư các của Phong Hòa môn chia ra làm bốn tầng, Pháp Thuật, Luyện Đan, Luyện Phù, Luyện Khí. Pháp thuật là những môn đạo pháp dùng để tu luyện, luyện đan là bào chế thuốc, luyện phù là vẽ bùa, luyện khí là chế tạo pháp khí. Tuy nhiên gần về đạo thuật không có nhiều hầu hết là vài cái pháp môn cấp thấp nếu có cấp cao thì cũng là tàn khuyết không trọn vẹn, hấn trực tiếp bỏ qua gần Pháp Thuật mà chuyển đến gần luyện đan đưa mắt dò tìm. Hấn mãi miết dở từng quyển ra đọc, nhưng mãi mà vẫn không thấy Tụ Pháp Đơn ở chỗ nào, hết một canh giờ hấn chán nản đi ra khỏi điện, thấy mặt hấn có vẻ đăm chiêu lão đạo cất tiếng hỏi:

- Nhà ngươi không được như ý sao.

- Đúng vậy, thưa sư bá, trong này không có thứ mà đệ tử cần tìm.

Lão đạo ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Ta đã phụ trách nơi này mấy chục năm qua, có sách gì ta cũng đã xem qua cả rồi, ngươi muốn tìm gì lão phu có thể giúp.

Lão đạo vừa nói vừa nháy mắt một cái đầy ẩn ý, hấn vội vã tiến lên đẩy cho lão một cái túi nhỏ nữa. Lúc này hấn mới nói

- Đa tạ sư bá giúp đỡ, đệ tử muốn tìm sách viết về Tụ Pháp đơn.

- Tụ pháp đơn??

Lão già sau khi ngó sổ linh thạch trong túi nghĩ hoặc hỏi lại.

- Đúng vậy sư bá, người đã từng nghe qua sao.

Hấn thấy lão đạo nhận ra tên của loại đan này thì vui mừng vội hỏi. Sau vài giây suy nghĩ lão đạo mới lên tiếng:

- Loại đan dược này quả là lão phu có biết một chút. Nhưng ta khuyên ngươi hãy bỏ ý định điều chế nó đi.

Hấn nghe vậy thì ngạc nhiên hỏi lại:

- Xin sư bá giải thích

- Tụ Pháp Đơn này là một loại đan dược bá đạo vô cùng, tụ pháp chính là tích tụ pháp lực. Uống viên đan dược này sẽ giúp ngươi có tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí nhanh gấp đôi người thường, hơn nữa càng uống nhiều càng có lợi.

- Thần kỳ vậy sao?, hấn cất tiếng hỏi lão

Nghe hấn hỏi kèm theo một vẻ mặt thèm muốn lão đạo lắc đầu rồi nói tiếp:

- Ngươi chớ vội vui mừng, tụ pháp đơn tuy bá đạo tuyệt luân lại rất dễ luyện thành chỉ cần có đủ nguyên liệu ai cũng có thể luyện được. Nhưng để kiếm đủ nguyên liệu thì lại không hề đơn giản. Cả Vạn Nam đại lục này cũng chỉ có hai người có thể tìm đủ nguyên liệu mà thôi. Ta vẫn nhớ cả hai chỉ trong thời gian hơn một trăm năm đã đạt đến cảnh giới Ngưng Nguyên hậu kỳ mà người bình thường phải tốn cả ngàn năm mới tới được.

Dương Thanh vội vã hướng lão đạo cầu xin:

- Sư bá ngài có thể cho ta xin phương thuốc điều chế Tụ Pháp Đơn được không.

Lão đạo nghe hẳn hỏi vậy thì trợn mắt lên nói:

- Phương thuốc, người cho rằng ta không muốn hay sao, thuốc tốt như vậy cho dù nguy hiểm hơn nữa cũng có người nguyện đánh đổi. Thế nhưng nó đã thất truyền mất rồi.

- Thất truyền. Dương Thanh thất vọng hỏi lại.

Lão đạo mơ màng nhìn lên trời trả lời hẳn:

- Đúng vậy. Sau khi hai vị đại tiên kia phi thân tiên giới, cả tu tiên giới của Vân Nam đại lục đã đến tấn công hậu duệ của họ hòng đoạt lấy phương thuốc này. Cả đại lục nằm đó chìm trong biển máu, không biết đã có bao nhiêu tu tiên giả đã phải bỏ mạng.

- Vậy cuối cùng phương thuốc đó đi đâu.

- Đi đâu ư. Không thể ngờ rằng cuối cùng là một tên luyện khí kì may mắn cướp được phương thuốc vào tay. Nhưng lúc tháo chạy hẳn bị truy đuổi quá gắt gao, bị dồn vào đường cùng hẳn đã ôm cả phương thuốc chạy ra Âm Hồn Đảo.

Cuối cùng sau hơn nửa ngày hỏi han lão đạo Dương Thanh đành phải chấp nhận rằng việc luyện Tụ Pháp Đơn còn khó hơn lên trời. Lão đạo cho hẳn biết Âm Hồn Đảo quả thật giống hệt như tên gọi, là một hòn đảo vô cùng nhỏ hẹp ngoài Đông Hải, quanh năm bị một làn sương đen bao phủ. Tò ra lệ khí nặng nề. Hơn nửa xung quanh đó có mấy loài thủy tộc có tu vi như một tu sĩ Trúc Cơ sinh sống. Nói là tu vi Trúc Cơ nhưng cơ thể của chúng lại mạnh mẽ như tu sĩ Kết Đan. Hơn nữa số lượng nhiều vô kể. Tất cả những vị tu tiên giả từng tiến vào đó đều một đi không trở lại. Không ai biết trong đó có cái gì, có người đồn rằng trong đó có rất nhiều loại linh dược quý hiếm, lại có người đồn rằng trong đó có bí kíp và bảo vật của các tu sĩ thời thượng cổ. Tất cả chỉ là đồn đoán mà thôi, vì chưa có ai thoát khỏi làn sương mù đó cả.

Tuy lão đạo đã nói rõ như vậy, nhưng hẳn vẫn không muốn bỏ cuộc, hẳn đã quyết định phải liều mạng tiến vào đó một phen, dù sao cùng lắm là chết chứ gì. Hẳn không sợ chết. Nếu có chết thì cũng thôi đi. Còn nếu nay mắn hẳn sẽ có cơ hội gặp lại Thanh Hương. Gặp lại người mà hẳn yêu quý nhất. Âm Hồn Đảo chắc chắn là hẳn phải đi rồi, nhưng trước khi đi còn phải chuẩn bị vài thứ nữa, hẳn không thích làm việc khi chưa lên kế hoạch. Hơn nữa hẳn còn cần tìm hiểu thêm về Địa Ma Thú.

Thời gian mấy tháng nữa lại trôi đi. Một hôm hẳn đang ngồi lên kế hoạch cho cuộc tìm nhập Âm Hồn Đảo thì bất chợt nghe thấy trống đánh dồn dập, một đạo truyền tin phù bay thẳng đến chỗ hẳn, một giọng nói vang lên:

- Tất cả các đệ tử của Phong Hóa Môn nghe lệnh. Không phân nội, ngoại môn đệ tử đều phải đến Chính điện trên Triều Dương Phong nghị sự.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 17: Hồn Nguyên Tán

Hẳn vội ra khỏi phòng quan sát, thì thấy trên đầu đã có rất nhiều người cười pháp khí phi hành trên không trung hướng về chính điện. Nhưng người không có pháp khí phi hành như hẳn thì đành đứng ngơ khỉ thuật, phiếu phù trong không trung nhắm hướng Triều Dương Phong lướt tới.

Đến trước chính điện Dương Thanh vội vã đứng vào phía của đệ tử Tuyết Linh Phong ở bên tay trái, đệ tử Nga Sơn Phong đứng bên tay phải còn đệ tử của Triều Dương Phong đứng nơi chính giữa. Hẳn ngược nhìn lên trên, cảnh tượng vẫn không có gì thay đổi mấy so với lần hẳn nhập môn hơn ba năm trước. Vẫn là một bên áo đỏ, một bên áo trắng ngồi nhắm mắt dưỡng thần, ở giữa là chuông môn Bùi Việt. Lão vẫn đứng chân ở Trúc Cơ Hậu kỳ đỉnh phong chưa có dấu hiệu gì đột phá.

Đội mọi người đã đến đông đủ, Bùi Việt liền đứng dậy, lão phất tay một cái, phái dưới lập tức im bật, lão nhìn lướt qua một lượt như thể hưởng thụ cái cảm giác oai quyền của mình rồi lão vận tiên lực vào giọng nói:

- Hôm nay ta triệu tập mọi người ở đây là có một chuyện muốn thông báo, bốn môn có chút việc cần sự giúp đỡ của các người. Ta không nói dài dòng sau đây Trịnh chấp sự sẽ đọc Phong Hóa Chi của Phong Linh lão tổ.

Hẳn nghe vậy thì biết rằng cuộc hội ngộ này là do hai vị đứng đầu của Phong Hóa môn. Phong Linh và Hòa Linh lão tổ. Nay đã ẩn cư, không biết có điều gì mà lại khiến hai vị này phải đích thân gửi đi ngọc chỉ. Trịnh Sáng nghe nhắc đến tên mình thì ưỡn ngực cầm một cuộn giấy sắc vàng tiến ra giữa điện, hẳn cẩn thận mở ra rồi đọc lớn:

Phong Hóa Thần Môn Phong Linh Lão Tổ Truyền rằng

Đã dẫn thân trên con đường tu đạo, phải hiên ngang chấp nhận hiểm nguy, hái quả ngọt lành, giữa rừng trái đắng, nguy hiểm càng nhiều thu hoạch lại càng cao.

Các người đều là đệ tử của môn ta rèn giữa, nay ta có việc muốn cầu, những đệ tử luyện khí tăng tám trở lên. kẻ nào có thể giúp ta hoàn thành nhiệm vụ kẻ đó sẽ được lão tổ ta thu làm đồ đệ, lại ban thưởng cho nhiều pháp môn pháp khí, nếu có công cao sẽ được đáp đền, nhục bằng lâm trận bỏ chạy hoặc có ý đồ cho riêng mình tất bị ta tru diệt nguyên thần, thanh lý môn hộ.

Trình Sảng vừa đọc dứt bên dưới liền vang lên một trận xôn xao:

- Nhận làm đồ đệ
- Ban cho pháp khí
- Rút cuộc là nhiệm vụ gì mà ban thưởng trọng hậu như vậy.

Chương môn Bùi Việt lại giơ tay lên một lần nữa, đợi khi tiếng ồn ào lắng xuống lão mới cao giọng:

- Các người cứ suy nghĩ cho kĩ. Được Phong Linh lão tổ người có tu vi Kết Đan hậu kỳ thu làm đồ đệ là may mắn nhường nào. Thật đúng là dịp may ngàn năm có một

Một tên đệ tử của Triều Dương Phong to gan lên tiếng:

- Dám hỏi Chương môn không biết chúng ta phải làm gì??.

Bùi Việt bước xuống đi giữa đám đệ tử, vừa đi lão vừa nói:

- Ba ngày trước, Phong Linh lão tổ đã phát hiện ra, Hồn Nguyên Tán, pháp khí tấn công từ thời viễn cổ xuất thế. Hiện nay nó đang ở đâu đó trong Hắc Lâm gần Minh Kiếm Sơn Trang. Người của trang này cũng đang có ý tranh giành bảo vật với chúng ta. Nếu không nhanh tay vài ngày nữa tất sẽ còn nhiều môn phái khác nghe tin kéo tới. Vậy nên lão tổ quyết định sáng ngày mai sẽ lên đường đến Hắc Lâm tranh đoạt bảo vật.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

- Sáng mai tất cả các đệ tử trên luyện khí kì tăng tám ai tình nguyện đi thì tập trung ở đây. Còn kẻ nào sợ hãi có thể ở lại. Nhưng ta nhắc lại phần thưởng cho nhiệm vụ này quá hậu hĩnh. Các người đêm nay hãy nghĩ cho kỹ.

Trên đường từ chính điện trở về hắc trảm ngâm suy nghĩ, ta có nên đi không. Nếu đi ta có cơ hội được một vị tiên bối kết đan kỳ nhận làm đồ đệ, biết đâu lại có cách khắc phục trở ngại của ta mà không cần đến tụ pháp đơn. Nhưng Bùi Việt đã nói lần này nguy hiểm trùng trùng. Liệu ta có nên liều mạng. Rút cuộc ta nên đi hay là không đi.

Suốt một đêm suy nghĩ, cuối cùng hắn quyết định lên đường. Lão tổ nói đúng, nguy hiểm càng nhiều, thành quả càng cao. Vì Thanh Hương chuyện gì Dương Thanh hắn cũng dám làm.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18: Hắc Lâm đoạt bảo

Sáng ngày hôm sau. Trời còn chưa sáng hẳn. Dương Thanh đã thức dậy, chuẩn bị một chút. Trong lúc chuẩn bị bất chợt hắn thấy cái ống làm bằng gỗ mà trước kia đựng sinh tử quyết, hắn nhớ ra trong ống còn có một cái lọ nhỏ và một chiếc nhẫn màu bạc, hắn lôi chúng ra ngắm nghía một chút rồi nhét tất cả vào túi trữ vật, đợi sau lần này rồi sẽ nghiên cứu. Chuẩn bị xong xuôi. Hắn bay thẳng đến Triều Dương Phong.

Sau khi hắn tới được một khắc thì mọi người đều đã tụ tập đông đủ, hắn nhắm mắt ít nhất số đệ tử có mặt ở đây cũng phải hơn 100 người. Hắn thầm nghĩ với số lượng người thế này. Có phải là quá đông rồi không dù sao cũng chỉ là đi lấy bảo vật thôi mà.

Thấy mọi người đến đã đông đủ, Bùi Việt lập tức hô lớn.

- Tất cả mau lên đường, lão tổ đã đến trước lược trận rồi đó.

Lập tức tiếng pháp thuật. Tiếng tế xuất pháp khí vang lên. Kẻ có thì cười pháp khí phi hành. Kẻ không có thì hoặc đi nhờ đồng bọn, hoặc tự phi hành như hắn. Trên bầu trời bỗng chốc đen đặc toàn là tu tiên giả. Hào quang do pháp khí phóng ra sáng lóa cả một góc trời. Bay chừng nửa canh giờ, phía trước mặt hắn bỗng xuất hiện một khu rừng rộng lớn vô cùng, với những thân cây không lồ hàng chục người ôm mới xuể. Nhìn quy mô của Hắc Lâm, cuối cùng Dương Thanh cũng hiểu vì sao Phong Hỏa Môn huy động nhiều người như vậy. Tìm Hồn Nguyên Tán ở đây có khác gì mò kim đáy bể. Bùi Việt đã ra hiệu lệnh đám đệ tử lần lượt hạ xuống một cánh rừng thưa phía trước. Cách đó một đoạn, có một lão già đang chấp tay đứng đó, lão mặc đạo bào màu vàng có thêu kì lân, đầu đội mũ Hoàng Kim, chân đi huyền vũ chiến ngọa. Cả người lão toát ra một vẻ siêu phàm thoát tục. Bùi Việt vội tiến đến lên tiếng.

- Khai bẩm lão tổ. Các đệ tử đã đến đông đủ rồi ạ.

Lão đạo gật đầu một cái rồi lại đứng im lặng nhìn về phía khu rừng trước mặt. Chừng khoảng một khắc sau, từ phía nam bỗng xuất hiện một thanh cự kiếm khổng lồ, trên đó đứng cỡ gần một trăm người tu vi cao thấp đủ cả. Trên đầu mũi kiếm là một lão già mặc áo xanh, tóc tai bạc trắng. Lão điều khiển cho thanh cự kiếm hạ xuống đất rồi cười ha hả, tiến về phía Phong Linh lão tổ:

- Phong Linh đạo huynh, lần này huynh dẫn theo nhiều đệ tử như vậy phải chăng muốn tranh cướp bảo vật này với đệ,

Phong Linh lão tổ quay lại hừ lạnh một tiếng:

- Hừ. Hồn Nguyên Tán đầu phái vật của Minh Kiếm Sơn Trang các ngươi. Quan lão đệ dựa vào đâu mà ngăn ta không được lấy.

Lão áo anh đang định phản bác thì một giọng nói vang lên:

- Phong Linh huynh, Quan Thiên Tường huynh đã lâu không gặp Bạch Thiên Kiều ta xin hữu lễ.

Không biết từ đâu một đạo cô xuất hiện đứng giữa trận tiền. Đạo cô tự xưng là Bạch Thiên Kiều này hướng hai lão đạo cười giả là nói:

- Chưa thấy bảo vật mà hai huynh đã đấu võ mồm như vậy không phải đám đệ tử sẽ cười thối mũi ư.

Vừa thấy Bạch Thiên Kiều, Phong Linh lão tổ kinh ngạc lên tiếng:

- Hồn Nguyên Giáo các người làm gì ở đây. Giáo chủ của các người cũng ở đây hay sao.

Hồn Nguyên Giáo, tên của giáo phái này Dương Thanh hần đã từng được nghe Ngụy Phu Nhân nhắc tới, đây là một giáo phái lớn của miền Hàn Giang. Giáo chủ là Bạch Thiên Phụng có cảnh giới Ngưng Nguyên Trung kỳ. Cũng có thể coi là có chỗ đứng trong tu tiên giới Vân Nam đại lục. Hần còn đang suy nghĩ thì Bạch Thiên Kiều lên tiếng:

- Hai huynh không cần lo lắng gia mẫu vẫn ở tổng đàn tại Hàn Giang mà thôi. Ta chỉ là tình cờ đi qua đây, nên ghé vào xem một chút.

Nghe vậy, Phong Linh và Quan Thiên Tường thở ra một hơi, nếu mục giáo chủ đây không ở đây thì tốt, chỉ bằng vào con gái mục mà cũng muốn cướp đoạt bảo vật từ tay chúng ta sao.

Nghĩ vậy Phong Linh nói:

- Được, vậy có lấy được bảo vật hay không phải xem vào vận khí rồi.

Lão quay lại dặn bọn Dương Thanh

- Ta nhắc lại kẻ nào lấy được bảo vật, hoặc trợ giúp có công sẽ đều được ban thưởng xứng đáng, kẻ nào lâm trận bỏ chạy sẽ bị ta thanh lý môn hộ. Tất cả đã rõ chưa.

Một người đồng thanh xưng có. Lúc này Bùi Việt tiến ra và nói:

- Lão tổ, ngài hãy miêu tả một chút về Hồn Nguyên Tán để chúng đệ tử biết mà tìm kiếm.

- Hồn Nguyên Tán nguyên lai là một cái ô ngũ sắc cán làm bằng Bích Ngọc, trên thân ô có gắn các loại ngọc như, Bích Mộc Châu, Bích Thủy Châu, Bích Kim Châu, Bích Hỏa Châu, Bích Thổ Châu, Hâm Tiên Châu, Tru Tiên Châu, Diệt Tiên Châu, Lục Tiên Châu, Tuyết Tiên Châu và các loại châu ngọc khác như thế, xưng là có thể chứa đựng cần khôn, hủy thiên diệt địa.

Bọn đệ tử ba phái nghe thấy thần thông của Hồn Nguyên Tán như vậy đều trợn mắt há mồm. Bảo vật hiếm có như vậy, hèn gì mà các vị lão tổ tông đều muốn tranh đoạt. Sau khi đã dặn dò cẩn thận Phong Linh lão tổ dẫn bọn Dương Thanh tiến vào Hắc Lâm. Lọt vào khu rừng rậm rạp phủ kín mây mù rồi lão mới nói:

- Các người chia nhau ra tìm, nơi nào phát ra linh khí mạnh mẽ hoặc có dị tượng tất là nơi bảo vật ẩn mình. Nhớ, kẻ nào dám cản đường giết không cần hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 19: Gió tanh mưa máu

Dương Thanh không muốn đi cùng ai, nên đã tách ra đi một mình trong khi những đệ tử khác đều chia ra từng tốp một. Hắn thích hoạt động một mình, hơn nữa hắn cho rằng, đã vào đến đây rồi chỉ nên tin tưởng mình là tốt nhất, biết đâu trong đám kia lại chẳng có người có ý đồ giết người đoạt bảo. Tuy hắn cũng chẳng có bảo vật hay giàu có gì, nhưng cứ tránh được là tốt nhất. Hắn vừa đi vừa quan sát khu rừng gọi là Hắc Lâm này, chỉ thấy ánh sáng mờ ảo, cả cánh rừng bị một làn sương mỏng bao phủ, khiến cho không khí có một mùi vô cùng khó chịu. Trên mặt đất ngoài những cây cỏ thụ to hàng chục người ôm ra thì ngay cả một bụi cây, một nhánh cỏ nhỏ cũng không có, mà chỉ có toàn là đất đen như hắc ín, đâu đó giữa những cái hố trũng là những vết chân của những loài kì dị mà hắn chưa thấy qua bao giờ, yêu thú, trong Hắc Lâm này có rất nhiều yêu thú. Đó là điều đầu tiên hắn nghĩ đến khi nhìn thấy những vết chân, liệu trong Hắc Lâm này có Địa Ma Thú hay không, hắn đột nhiên hào hứng rồi lại ỉu xiu, cho dù có thì hắn cũng không làm gì được vì hắn không biết yêu thú này trông thế nào. Mà cho dù biết đi nữa trong tình huống không chuẩn bị trước mà muốn hạ sát nó thì đúng là chuyện hoang đường, hắn nghĩ vậy rồi xốc lại tinh thần đi sâu vào rừng Hắc Lâm, tiếp tục tìm kiếm Hồn Nguyên Tán.

Một canh giờ sau Dương Thanh hắn đang nấp trên một ngọn cây, vận dụng tiên lực che đi linh khí của mình, mắt hắn ngó đăm đăm xuống khoảng đất trống bên cái đầm lầy phía dưới. Dưới đó là hai tên đệ tử của Minh Kiếm Sơn Trang đều là luyện khí kì tăng chín, và một tên nữ đệ tử của Hồn Nguyên Giáo giữa bọn chúng là một con yêu thú có cặp sừng như Linh Dương đang nằm thoải mái. Vị nữ đệ tử kia hướng ánh mắt đề phòng về hướng đối diện cất tiếng hỏi:

- Các huynh có ý gì. Con Ma Linh Dương này là do ta tìm thấy trước.

Hai tên kia nghe vậy thì cười ha hả nói:

- Bọn ta cũng không có ý gì, chỉ là Trang Chủ đã dặn dò, gặp là giết.

Vừa dứt lời nói, hai tên đã đồng loạt tế xuất pháp bảo ra nhắm đối phương đánh tới, nữ đệ tử của Hồn Nguyên Giáo không hề chậm trễ nhanh chóng vồ vào túi trữ vật, một tấm gương đồng đã xuất hiện nơi tay. Cô gái vội vã hướng tấm gương về phía đối diện, hai pháp bảo của Minh Kiếm Sơn Trang vận vào một lát rồi ảm đạm hào quang rơi bịch xuống đất. Hai tên kia còn chưa kịp phản ứng thì cô gái đã lại giờ tấm gương lên nói lớn:

- Ta tiễn các ngươi một đoạn.

Bị ánh sáng từ tấm gương chiếu tới hai tên đệ tử của Minh Kiếm Sơn Trang lập tức bị khoá chặt tại chỗ không di động được. Cả người dần dần tan vào hư không. Trong nháy mắt đã không thấy hình tích. Cô gái sau khi tiêu diệt hai tên kia thì vội vã nhìn trước sau rồi mau chóng cất lấy cặp sừng của con yêu thú Ma Linh Dương và thu lấy hai chiếc túi trữ vật sau đó nhanh chóng rời đi. Đợi khi cô ta đi rồi. Hắn mới thầm nghĩ rằng vừa rồi nguy hiểm, không phải hắn cẩn mật đề phòng thì người nằm đấy không phải hai tên kia mà là hắn rồi. Xem ra ở trong này muốn còn sống trở ra hắn càng phải cẩn trọng hơn gấp bội.

Trong Hắc Lâm giờ đây mọi nơi đều đã biến thành chiến trường. Ở một góc nọ hai nhóm tu tiên Minh Kiếm Sơn Trang Và Phong Hóa môn đang quần nhau. Mỗi bên nhân số khoảng tám chín người, pháp bảo, bùa phép bay đầy trời cách một quãng lại có một cái xác nằm lăn dưới nền đất. Gió lạnh không ngớt thổi vì vụ một mùi máu tanh bay lên nồng nặc. Cuối cùng Phong Hóa Môn may mắn chiến thắng nhưng cũng đã tử thương quá nửa.

Ở một góc khác Quan Thiên Tường đang chỉ huy sáu thanh cổ kiếm bao vây một đám Hồn Nguyên giáo, không hổ là một cao thủ của Minh Kiếm Sơn Trang, tiên khí từ sáu thanh kiếm của lão đi đến đâu là đâu người rụng đến đó, chỉ trong nháy mắt, lão đã diệt sát 8 tên trong bọn, tên còn lại sợ hãi vội vàng thu pháp bảo vào túi rồi quay đầu chạy.

Lúc này Dương Thanh đang đụng đầu một con yêu thú U Minh Lang cấp ba hàng thật giá thật. Không chờ nó phát hiện ra mình. Hắn vội vã phi thân bỏ chạy. Ước chừng khi đã thoát khỏi tầm chú ý của nó hắn mới dừng lại lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi không phải hắn nhanh mắt thì đã chết trong vuốt của nó rồi. Tu tiên cấp thấp như hắn mà gặp loại yêu thú mạnh như vậy thì chạy thoát là may rồi nói gì đến giết nó. Nhưng hắn không ngờ vừa ngẩng đầu lên thì phía trước mặt hắn không biết từ khi nào một tên đệ tử của Hồn Nguyên Giáo đã đứng trước mắt. Hắn biết rằng giờ có chạy trốn cũng đã muộn, lập tức khởi thế công ngay. Sinh tử quyết trong người hắn cuộn cuộn vận chuyển, trên tay hắn xuất hiện một thanh hỏa kiếm, nhắm đối phương chém tới. Tên đệ tử của Hồn Nguyên Giáo cười khẩy:

- Chỉ có vậy mà muốn đối đầu với ta, đúng là vọng tưởng.

Nói xong gã giờ hai tay lên, quanh người hắn lập tức phát ra một vòng bảo hộ màu xanh lục, hỏa kiếm của Dương Thanh vừa chạm vào vòng bảo hộ lập tức bị bật trở lại. Trong khi Dương Thanh còn đang ngạc nhiên thì trong tay gã đã xuất hiện một đôi phi bạt màu đen tuyền nhắm tới hắn mà đánh. Đến lúc này Dương Thanh mới nhận ra rằng việc không có pháp bảo thua thiệt như thế nào, hắn vội vã lùi lại, trên người cũng hình thành một vòng phòng hộ màu đỏ chống lại hai chiếc phi bạt đang bay tới.

Một tiếng hự khô khan vang lên. Hắn không tự chủ được bay ra phía sau, rớt thẳng xuống hồ nước, rồi chìm ngấm. Gã kia đứng trên bờ thu lại phi bạt rồi lạnh lùng nói,

- Coi như ngươi may mắn.

Dứt lời gã phi thân lên không hướng phía nam của Hắc Lâm bay mất.

Trong khi hắn chìm xuống đáy hồ thì trên bờ cả ba phái đều đã triển khai cuộc chém giết trên diện rộng, bất kì chỗ nào khả nghi là nơi bảo vật Hồn Nguyên Tán hạ lạc đều xảy ra một trận chiến đáu kinh người, xác chết khắp nơi, pháp khí vỡ vụn, mất linh rơi đầy trên mặt đất.

Ở một góc khác dưới một tán cây không lồ Bùi Việt đang nói với Phong Linh lão tổ:

- Khai bẩm lão tổ, đã tìm lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có chút tin tức gì, xem ra...

Hắn chưa nói hết Phong Linh lão tổ đã lên tiếng:

- Đương nhiên là vậy, Hồn Nguyên Tán là một vật sinh cùng trời đất, linh tính vô cùng, nếu dễ dàng tìm được như vậy thì đâu đến lượt chúng ta.

Ngừng một lát rồi lão lại nói:

- Người mau truyền lệnh xuống dưới phải để ý thật kỹ cho ta bất cứ điểm khả nghi nào cũng phải điều tra cẩn thận, và phải nhanh lên vì rất có thể sẽ còn có nhiều môn phái và tán tu sẽ nghe tin và tìm tới.

Bùi Việt nhanh chóng gạt đầu rồi biến mất trong nháy mắt, còn lại Phong Linh lão tổ, lão mau chóng lấy ra một cái truyền âm phù và nói lớn Hòa Linh Lão tổ, đến lượt lão rồi.

Ở một góc khác Hòa Linh lão tổ sau khi nhận truyền âm phù của đồng môn, lão quay lại. Phía sau lão là mười một tên Trúc Cơ kì đồng đẳng với Bùi Việt, sáu tên áo đỏ năm tên áo trắng. Lão nói với bọn chúng,

- các người nghe đây, mau theo ta đến chỗ bảo vật hạ lạc, Việc này phải bí mật tiến hành, bất kì kẻ nào cản đường giết không tha.

- Vâng lệnh lão tổ.

Cả bọn người lập tức đi theo Hòa Linh lão tổ tiến vào Hắc Lâm. Một lát sau đã hoàn toàn mất tích trong lâm sương đen đặc.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 20: Tranh giành bảo vật

Nửa canh giờ sau, một bóng người từ dưới hồ nổi lên, bơi vào bờ thở phì phò,

- May mà mình nhanh trí

Thì ra lúc gã kia ném ra đôi phi bạt về phía hắn, vừa mới chạm vào vòng bảo hộ. Biết không chống được hắn đã nhanh trí vờ bị trúng chiêu lăn xuống hồ, rồi bẻ khí nằm im dưới đó. May cho hắn dưới hồ không có thủy quái và gã kia cũng chẳng phải kẻ đa nghi, nếu không giờ này hắn đâu còn ở đây mà thở nữa, hắn thảm thán:

- Nguy hiểm thật.

Hắn phải cẩn thận hơn nữa, nếu không chưa kịp thấy Hồn Nguyên Tán thì hắn đã bỏ xác trong khu rừng này mất. Hắn vội vàng trèo lên bờ và lẩn vào sau một gốc cây lớn vừa chạm rảnh hồi phục pháp lực vừa suy tính đoạn đường tiếp theo. Một lát sau pháp lực đã gần hồi phục, hắn đứng dậy chọn một góc khuất nẻo nhất phi thân lướt tới. Bay chừng nửa canh giờ thì hắn bỗng nhiên lọt vào một khoảng đất trống, đất ở đây không chỉ có màu đen đặc mà còn tỏa ra một cỗ linh khí vô cùng cường đại, giữa khoảng đất là một thân cây kì dị cao chừng ba thước, dưới tán cây là vô số quả, nhưng kì lạ ở chỗ mỗi quả mọc ra lại có một màu khác nhau, nhỏ to cũng không đồng đều. Hắn đang định tiến đến thì bất chợt sợ hãi lùi hẳn lại sử dụng một cái thủ thuật nho nhỏ ẩn mình xuống đất, bên cạnh một gốc cây lớn. đồng thời che đi khí tức của bản thân. Hắn vừa phát hiện ra hai luồng tiên lực vô cùng mạnh mẽ đã phát hiện ra nơi này và với một tốc độ vô cùng nhanh chóng tiến tới.

Độ một khắc sau, một bóng người mặc áo bào màu đỏ như lửa tiến đến khoảng đất, mắt lão sáng ngời ham muốn khi nhìn thấy thân cây kia. Nhưng lão vẫn không dám đến gần. Giống như không muốn làm kinh động nó. Lão dừng lại cách đó một đoạn rồi lúi trong người ra mấy cái truyền âm phù. Niệm mấy câu chú ngữ rồi vung tay phóng đi. Một lát sau một bọn mười một người lần lượt xuất hiện. Vừa nhìn thấy bọn này Dương Thanh đã suýt hô lên kinh ngạc. 6 vị áo đỏ và 5 vị áo trắng này chính là Thập nhất trưởng lão của Phong Hòa môn. Còn lão đạo kia thì hắn có thể đoán được. Không ai khác đó là Hòa Linh Lão tổ. Một trong hai vị Kết Đan kì duy nhất của Phong Hòa Môn. Một tên trong đám trưởng lão, tiến lên hỏi:

- Thưa lão tổ, thứ cho đệ tử ngu muội, phải chăng cái cây lạ kia chính là Pháp bảo Hồn Nguyên Tán.

Hòa Linh lão tổ gạt đầu rồi đáp:

- Chính nó. Các người hãy nhìn tán nó tuy giống cây nhưng vẫn giống tán dù hơn. Còn quả của nó rõ ràng chính là châu báu.

Dừng một lát rồi lão nói tiếp.:

- Bây giờ các người nhanh chóng bày ra Càn Khôn đại trận vây khốn nó, chỉ chừa lại cửa thoát ở phía nam. Sáu người còn lại chờ hiệu lệnh của ta thì bày Vô Cực trận đồ áp chế sức mạnh của nó. Chúng ta phải nhanh lên ta sợ là Phong Linh huynh không cản đường được lâu đâu.

Ở một góc khác Quan Thiên Tường và một đám đệ tử hạch tâm của lão đang đứng túm tụm một chỗ, trên mặt đầy căm tức hướng ra bên ngoài. Vừa rồi

do lão bị bọn người của Phong Linh lão tổ che mắt nên đã bị lọt vào trận pháp vây khốn này. Đây tuy chỉ là một cái Hãm Tiên tiều trận nho nhỏ, nhưng không biết Phong Hòa môn đã thêm thắt cái gì vào mà lão phá hoài không được, lão nghiêng răng ken két, nguyên rủa:

- Lão khốn Phong Linh, sớm muộn ta cũng phá được trận này mà thôi, nhà ngươi lúc đấy đừng học chạy thoát.

Ở một nơi khác nữa Bạch Thiên Kiều đang dùng toàn lực huy động tiên lực tấn công Phong Linh lão tổ. Bên cạnh hai người bọn đệ tử cũng đang mở ra một tràng quyết đấu. Phong Linh lão tổ mục đích chính là muốn cầm chân Bạch Thiên Kiều nên lão ta tấn công vô cùng hơi hợt để kéo dài thời gian, nhưng mỗi khi Bạch Thiên Kiều định phản kích mở đường đi thì lão lại quyết tâm chặn đứng.

- Phong Linh lão quái, có giỏi thì hãy đánh một trận tử tử cho lão nương xem nào. Đừng có làm con rùa rút đầu như vậy.

Vừa nói Bạch Thiên Kiều vừa huy động Hỗn Nguyên Kỳ, là một trong những bảo vật ngang hàng với Hỗn Nguyên Tán đánh tới Phong Linh. Thấy đối thủ đã xuất ra bảo vật mạnh mẽ nhất của giáo phái, Phong Linh đầu dám coi thường, lão lập tức vận tiên khí tạo nên một lớp tử quang bao bọc quanh người, đồng thời đưa tay vỗ vào túi trữ vật, một bộ phi đao gồm 8 chiếc màu trắng ngà phóng ra hướng về phía Hỗn Nguyên Kỳ bay tới. Bạch Thiên Kiều thấy vậy thì khẽ cười nhạt, khẽ phát tay một cái, cây Hỗn Nguyên Kỳ, lập tức mở lớn gấp đôi tỏa ra linh lực hỗn độn nghiêng trời lệch đất một cái hố không gian hiện ra, trong phút chốc tám thanh phi đao của Phong Linh đã mất liên lạc với lão rồi mất hút trong cái hố không gian đó, lão kinh hãi la lên:

- Nhà ngươi dám phá hủy Đoạn Hồn Đao của ta, vậy chờ trách bản đạo ra tay ác độc.

Bạch Thiên Kiều cười ha hả đáp:

- Ngươi cứ việc giờ hết tài nghệ ra, lão nương sẽ tận lực bồi tiếp.

Sau khi bày xong hai loại trận pháp Hòa Linh lão tổ lập tức phi thân tiến đến gần cái cây kì dị kia, Hòa Linh khí cuộn cuốn tập trung trên tay lão hướng phía cái cây phóng tới. Nhưng lão vô cùng kinh ngạc vì mới chớp mắt một cái hòa linh khí của lão đã bị nó hút sạch. Lão lẩm nhẩm:

- Quả nhiên không hổ với danh xưng có thể chứa đựng càn khôn. Nhưng dù ngươi có lợi hại thế nào. Hôm nay ngươi cũng thuộc về ta rồi

Nói đoạn lão lại đi đến. Linh lực cuộn cuốn tập trung nơi tay nắm chặt lấy gốc cây tính nhỏ lên, lão còn chưa kịp vui mừng thì cái cây bỗng nhiên hiện nguyên hình thành một cái ô ngũ sắc giãy ra khỏi tay lão tìm đường chạy thoát. Lão vội hô lên:

- Mau khởi động pháp trận.

Càn Khôn đại trận vừa phát động. Hỗn nguyên tán lập tức bị phong bế trong màn hào quang sắc tím của trận pháp. Mấy lần nó định thoát đi nhưng không được. Hòa Linh cười lớn:

- Ngươi vừa mới khai mở linh trí, chưa thông minh lắm đâu, hãy ngoan ngoãn đi theo ta là hơn.

Hỗn Nguyên Tán dường như nghe hiểu lời lão nói, nó cuống cuống tìm đường thoát, hỗn độn chi lực từ nó phát ra làm rung chuyển một góc pháp trận. Làm nó lung lay như sắp sập. Đúng lúc đó một giọng cười như tiếng chuông bạc từ đâu bay tới. Một giọng nói đầy ma mị vang lên:

- Ha ha ha, hãy để ta giúp đám các ngươi một phen

Một bóng trắng từ trên trời đáp xuống. Chân vừa chạm đất đã vung tay ra một màn linh khí tỏa thành hình bát úp từ trên trời hạ xuống nháy mắt đã phá vỡ Càn Khôn đại trận, vây chặt Hỗn Nguyên Tán vào giữa, bóng trắng lại lẩm nhẩm niệm chú ngữ, miệng không ngừng phun ra tơ vàng bao vây lấy bảo vật. Biết là gặp nguy, Hỗn Nguyên Tán vội vã mở bụng ra, bao nhiêu châu ngọc trên tán đều phát ra ánh sáng lấp lóe, huy động hỗn độn lực đến cực điểm. Bích Mộc Châu, Bích Thủy Châu, Bích Kim Châu, Bích Hỏa Châu, Bích Thổ Châu, Hãm Tiên Châu, Tru Tiên Châu, Diệt Tiên Châu, Lục Tiên Châu, Tuyệt Tiên Châu trên thân nó đồng loạt nhấp nháy mỗi loại châu ngọc được khảm vào đều phát ra một luồng linh khí riêng ý đồ phá vỡ vòng vây của sợi tơ vàng.

Kể thì lâu nhưng mọi việc diễn ra thì nhanh chóng vô cùng, Hòa Linh lão tổ còn chưa kịp làm gì thì bóng trắng đã phun ra số tơ vàng gấp đôi lúc này, quấn chặt lấy Hỗn Nguyên Tán rồi thu nó vào tay. Bóng trắng cười ha hả:

- Quả nhiên vừa thành linh trí, pháp lực chưa khôi phục, không thì khó mà đắc thủ.

Nằm sâu dưới đất, Dương Thanh sợ đến mức hồn phi phách tán, bao nhiêu chỗ không chọn hẳn lại đâm đầu vào hiểm địa này, hẳn rất lo sợ sẽ bị người diệt sát. Hắn cực điểm che giấu khí tức nằm im không cực cựa. Trong đầu xoay chuyển tìm kế an toàn để rời khỏi chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21: Thoát chết

Thấy bảo vật bị cướp mất Hỏa Linh lão tổ, tức giận thét lên:

- Kẻ nào, là kẻ nào dám to gan, nâng tay trên của ta.

Bóng trắng cười ha hả rồi giơ tay kéo tấm sa mỏng che mặt xuống nói với Hỏa Linh lão tổ:

- Lão nương phải cảm ơn người đã giúp ta đắc thủ.

Tấm sa mỏng vừa kéo ra Hỏa Linh lão tổ đã kinh hãi lùi lại một bước thất thanh:

- Hồn Nguyên Giáo Chủ.

- Chính thị.

- Chẳng phải tiên bối còn đang ở Tổng đàn hay sao.

Hồn Nguyên Giáo Chủ Bạch Thiên Phụng vuốt ve Hồn Nguyên Tán trong tay rồi trả lời:

- Bỏ Ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau. Ta cho con ta đi trước chẳng qua để che mắt thôi. Từ lâu ta đã biết Phong Hỏa môn các người có ý với bảo vật này rồi.

Hỏa Linh lão tổ hừ lạnh:

- Tuy tiên bối đã tiến cấp Ngưng Nguyên sơ kỳ, nhưng nếu ta và Phong Linh liên thủ lại. Cũng không chắc ai thắng ai thua.

Bạch Thiên Phụng âm thầm vận tiên lực vào tay nói từng tiếng một:

- Vậy cứ thử xem sao cho biết.

Vừa dứt lời Bạch Thiên Phụng đã xuất chiêu với một tốc độ kinh hồn nhảm Hỏa Linh đánh tới. Một luồng tiên lực màu bạc bay ra lẫn trong đó là vô số những chấm sáng lấp lánh to hơn ngón tay cái, Hỏa Linh không dám chậm trễ cũng vội vã tế xuất pháp bảo đánh trả đồng thời ra lệnh cho đám trưởng lão:

- Mau cản bước ả, đợi Phong Linh đến.

Mười một tên trưởng lão trúc cơ kì lập tức bày trận. Nhất thời pháp khí, bay đầy trời ánh sáng xẹt qua như điện. Tuy nhiên công bằng mà nói chênh nhau một cấp thời thì tiên lực đã cách nhau một trời một vực dù bên Hỏa Linh người đồng hơn cũng chỉ ngang sức được lúc đầu, càng về sau đám người này dần dần không địch lại. Lam vào thế hạ phong. Dương Thanh nhân cơ hội này dùng đòn thủ thuật mở đường chậm rãi lùi về phía sau từng chút một. Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ là mau chóng chuồn khỏi đây càng sớm càng tốt, bảo vật cũng tốt, được thu làm đồnddeej cũng tốt, nhưng cái mạng này giữ được vẫn là tốt nhất. Còn mạng lo gì sau này không tìm được con đường tu luyện. Hắn mới rồi đi được một đoạn thì chợt nghe Bạch Thiên Phụng quát lớn:

- Kẻ nào ẩn núp ở đó, mau ra đây cho ta.

Hắn giật mình, đã cẩn thận như vậy mà vẫn không thoát được. Hắn đang định liều mạng bỏ chạy thì chợt nghe một giọng cười vô cùng cuồng dại, hai bóng đen cùng nhau đáp xuống phía bãi đất trống trong sự kinh ngạc của Bạch Thiên Phụng và Hỏa Linh.

- Khúc Thừa Trí

- Vũ Tấn Đường

Thấy hai người đáp xuống, Bạch Thiên Phụng nhướn mày nói:

- Hai lão bất tử các người không ở Huyền Không động tu hành. Lại chạy đến đây làm gì.

Một trong hai người vừa đến cười ha hả Chắp tay hướng về phía Bạch Thiên Phụng trả lời:

- Hồn Nguyên Giáo chủ hiểu nhầm rồi. Hai người bọn ta chỉ là tình cờ đi qua đây,

Rồi lão quay sang đồng bọn nói tiếp:

- Có phải không Vũ huynh

- Khúc sư đệ nói phải. Giáo chủ chớ hiểu lầm bọn ta chỉ là đi ngang qua đây thôi.

Trong khi ba người đang đối đáp, Hỏa Linh đứng cạnh đó thân hình đang run lên từng đợt. Lão không ngờ lần này hành động nhanh như vậy. Mà mấy lão quái này vẫn nghe tin mà tìm đến. Nếu chỉ tranh đoạt với Minh Kiếm Sơn Trang hoặc Bạch Thiên Kiêu thì lão còn có cơ may chiến thắng, nhưng giờ đây. Có tận ba người có cảnh giới Ngưng Nguyên ở đây. Cái mạng nhỏ của lão có giữ được hay không còn khó nói. Nghĩ vậy lão vội vã hành lễ với hai

lão đạo kia rồi giờ giọng cười bồi:

- Các vị tiền bối. Các vị cứ thông thả bàn bạc. Hòa Linh tự lượng sức mình xin cáo từ trước đây.

Vừa dứt lời lão đã vội vã ngự khí phi hành chạy mất dạng. Bỏ lại bọn đệ tử còn đang ngơ ngác nhìn chỗ lão vừa biến mất.

Khúc Thừa Trí nhìn theo hướng lão bỏ chạy cười khẩy rồi đưa tay vào túi linh thú lấy ra một con Viêm Báo màu đen như hắc ín. Lão vỗ vỗ vào đầu nó rồi nói,

- Đuổi theo giết cho ta

Con yêu thú Viêm Báo gầm lên một tiếng rồi đáp giọng đuổi theo Hòa Linh lão tổ.

Vũ Tán Đường cũng quay sang mười một tên Trúc Cơ Kỳ kia nhìn bọn chúng với ánh mắt thăm đượm sát khí kinh người. Mấy gã trưởng lão của Phong Hóa Môn vội vã bỏ chạy mỗi người một hướng, nhưng chênh lệch cảnh giới đầu phải chỉ là một cấp. Chỉ trong phút chốc tất cả đều bị Vũ Tán Đường giết sạch.

Đang núp dưới mặt đất dò xét được cảnh này, Hắc kinh hãi không thôi. Nếu để bọn chúng phát hiện ra ta tất chết không nghi ngờ gì nữa. Giờ này hẩn ước gì. Ba người kia nhanh chóng phân thắng bại rồi rời đi thật nhanh, hẩn còn chưa gặp được Thanh Hương hẩn thực sự chưa muốn chết.

Vừa lúc đó Bạch Thiên Phụng lại nói:

- Khúc Thừa Trí, Vũ Tán Đường. Các người không phải có ý muốn giết khẩu đày chứ. Ngay cả ta mà các ngươi cũng định ra tay hay sao.

Khúc Thừa Trí đáp:

- Ha ha ha. Bạch giáo chủ thần thông quang đại, nếu là khi một chọi một ta nào dám mạo phạm. Nhưng hôm nay bọn ta có tận hai người, Bạch giáo chủ biết điều mau giao hồn nguyên tán ra đây. Chớ để chúng ta phải ra tay ác độc.

Bạch Thiên Phụng tức giận quát lớn:

- Được lắm, có giỏi các ngươi đến đây mà lấy.

Từ lấy vừa ra khỏi miệng. Thanh quang trên người đại thịnh từ trong tay áo của Bạch Thiên phụng mười sáu mũi tên màu xanh được bọc bởi một đám bụi màu vàng bay ra nhắm Khúc, Vũ hai người đánh tới. Vừa thấy thế Vũ Tán Đường đã hô lên:

- Cẩn thận là Xuyên Vân Tiễn.

Lão vội vã bất pháp quyết, trên người lão tuôn ra một đám mây ngũ sắc ào ào cuốn tới xuyên vân tiễn ý đồ bao vây nó lại. Đồng bọn của lão Khúc Thừa Trí cũng rút trong túi trữ vật ra một thanh cổ kiếm nhắm đám xuyên vân tiễn ném tới. Nhất thời hồng quang đại thịnh, gió thổi cát bay, Hai tiếng ầm rùng rợn vang lên. Mười sáu cây Xuyên Vân Tiễn của Bạch Thiên Phụng đã bị cổ kiếm chém gãy bốn cây. Những cây còn lại đều đang bị đám mây ngũ sắc dần dần hấp thụ. Bạch Thiên Phụng thấy vậy thì cố gắng điều khiển mười hai cây tiễn còn lại thoát khỏi vòng vây. Nhất thời trong không trung lại vang lên tiếng nổ không ầm ầm không ngớt. Thấy cả ba đều đang tập trung vào cuộc chiến. Dương Thanh vội vã nhô lên khỏi mặt đất. Dồn hết pháp lực ngự khí phi hành chạy khỏi đây. Lúc này còn không chạy thì đợi đến bao giờ.

Nhưng có một chuyện hẩn lại không ngờ tới, lúc hẩn vừa nhô lên khỏi đất. Bạch Thiên Phụng đã phát hiện ra hẩn. Trong lúc không xem xét kỹ. Lại tưởng hẩn cũng là một cao thủ ẩn nấp ở đây để trai cò đánh nhau. Ngự ông đắc lợi. Một suy nghĩ chạy nhanh trong đầu bà ta. Giờ đây lấy một địch hai thực sự bà ta không có cơ may nào thắng được. Chỉ bằng chuyển nguy hiểm cho người khác, giữ lấy mạng là hơn. Nghĩ vậy bà vội xuất Hồn Nguyên Tán ra, ném về phía Dương Thanh. Hô lớn:

- Đạo hữu, mau đi. Ở đây đã có ta lo liệu.

Ngoài mặt thì làm ra vẻ tấn công mãnh liệt, nhưng thật ra lại ngấm ngầm thu bảo vật về để rút lui.

Hai người Khúc, Vũ thấy Hồn Nguyên Tán rơi vào tay kẻ thứ ba thì vô cùng tức giận, vội vã quay sang chỗ Dương Thanh bay đến. Hẩn vội vã bỏ chạy vừa chạy vừa ném Hồn Nguyên Tán lại và hét lớn:

- Tiền bối tha mạng, ta trả cho các người đây.

Hồn Nguyên Tán vừa được Dương Thanh ném ra thì lập tức lơ lửng trên không phát ra một luồng ánh sáng chói mắt vô cùng. Nó lao đến bên Dương Thanh rồi nhập vào trong người hẩn, cùng lúc đó một tiếng nổ lớn phát ra. Cả người hẩn phát ra một thứ ánh sáng chói mắt, rồi biến mất. Trong tiếng gầm gừ giữ của hai lão đạo.

Những điều này Dương Thanh không hề hay biết. Giờ đây hẩn đang ở một nơi rất xa nằm trên mặt đất mê man bất tỉnh, những chuyện như Bạch Thiên Phụng bỏ trốn thành công, hay Khúc, Vũ hai người nổi điên giết sạch đám người có mặt trong rừng lúc đó giờ đây không liên quan đến hẩn nữa. Bên cạnh hẩn một cô bé đang ngồi đó nhìn hẩn mê man bất tỉnh. Cô lẩm bầm:

- Bao nhiêu pháp môn ngươi không luyện lại đi luyện sinh tử quyết này.

Ánh sáng nháng lên một cái và cô bé biến mất trong hư ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 22: Bạch Thủy Thành

Nằm trên đất lạnh, giữa một nơi đồng không mông quanh. Cả châu thân như không thuộc về mình, toàn thân đau nhức vào rí máu, cho dù hân là thân thể bán tiên cũng cảm thấy nuốt không trôi. Hân bỗng nhiên có một suy nghĩ là mình sắp chết. Mắt hân từ từ nhắm lại, trước khi lâm vào mê man một lần nữa, hân tự hận bản thân mình, tại sao năm đó không nghe theo lời Thanh Hương, từ bỏ con người mà mình yêu thương nhất, sao năm đó lại không thể đủ trí khôn để nhận ra tiên phạm khác biệt, đã bước chân đi là không có ngày ở lại. Đời sống của hân mấy trăm năm trước vô cùng đơn điệu, tuy được sinh ra trong một gia đình phú xung địch quốc, quyền khuynh thiên hạ. Thế nhưng cũng như các nhà quyền quý khác, từ nhỏ hân đã được dạy phải thế này, thế kia. Không được làm những gì mình thích, mãi cho đến khi gặp được Thanh Hương. Nàng, chính nàng đã cho hân cái cảm giác được làm một người bình thường. Có một cuộc sống ấm êm, vô cùng yên tĩnh. Nhưng cuối cùng thì sao, chính hân đã làm cho mối duyên này tan thành cát bụi, vĩnh viễn chia lìa.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian Dương Thanh dần dần hồi tỉnh lại, hân cố gắng ngồi dậy dùng tiên lực chữa lành mấy vết thương trên người, rồi thò tay vào trong túi trữ vật lấy ra một bình Tục Mệnh Đơn nhặt lấy hai viên rồi nuốt xuống. Cho dù là bán tiên, nhưng vẫn cần phải ăn mới được. Sau khi được lực của Tục Mệnh Đơn có hiệu quả, hân không thấy đói nữa, cảm giác đã trở lại trên tứ chi của hân. Nghĩ lại chuyện xảy ra trong Hắc Lâm, trên lưng hân bỗng toát mồ hôi lạnh. Một mình hân lại có thể may mắn thoát khỏi ba lão quái vật có cảnh giới Ngưng Nguyên kì. Đây chính là cơ duyên ông trời ban cho, nếu không giờ này không biết hồn phách hân đang ở nơi nào của âm tào địa phủ rồi. Hân chợt nhớ lúc ném Hồn Nguyên Tán đi, rõ ràng nó đã biến thành một luồng ánh sáng màu vàng nhập vào người hân, có thể nói là chính nó đã đưa hân tới nơi này. Vậy giờ nó đâu. Hân vội kiểm tra trong người nhưng cũng không thấy gì lạ cả. Có lẽ nó đã rời đi rồi. Là một bảo vật có linh tính cơ mà.

Hân nghĩ ngợi rồi tự nguyện rửa mình, giờ là lúc nào còn ngồi đây mà nói nhảm, việc quan trọng trước mắt là phải phục hồi nguyên khí, đi tìm linh dược. Nếu không với tốc độ tu luyện này đến lúc chết cũng không gặp được Thanh Hương. Hân lao đảo đứng lên rồi hướng về phía cánh rừng trước mặt phi thân lướt tới.

Sau hai ngày ngồi tĩnh tọa trong rừng sâu, nguyên khí của hân đã hoàn toàn khôi phục, nhưng hân vẫn ngồi bất động dưới một gốc cây to để suy tính con đường sau này. Về lại Phong Hóa môn hân là không ổn rồi, ở lại Đại Nam quốc hân là cũng không được. Biết đâu ba lão quái vật kia đã thấy mặt mình. Chỉ còn cách đi sang nước khác vậy, nhưng đi sang nước nào thì hân còn chưa quyết. Vào thời hân sống phía bắc Đại Nam quốc là Cửu Châu Quốc, phía đông là biển cả mênh mông, phía nam là Lưong Quốc, phía tây là Tạng quốc. Còn bây giờ chính hân cũng không biết vật đổi sao dời, các quốc gia có thay đổi gì không, nhưng dù thay đổi thì hân vẫn phải đi không thể ở lại Đại Nam Quốc được nữa.

Mười ngày sau, khi hân đặt chân sang địa giới của Cửu Châu quốc thì Hồn Nguyên Giáo chủ và hai lão quái ở Động Huyền Không đồng loạt ra giá cao cho ai tìm được hân. Chẳng mấy chốc tin tức một tên luyện khí kì nhỏ nhoi đã dùng yêu thuật gì đó cướp mất pháp bảo trên tay của ba vị Ngưng Nguyên kì đã đồn khắp Đại Nam. Thế nhưng chuyện này không quan hệ gì đến hân nữa. Giờ đây hân đang mặc một bộ đồ của tu tiên giả Cửu Châu quốc đi vào một tòa thành có tên là Bạch Thủy.

Hân đi đến trước cửa một quán trọ nhỏ rồi tiến vào đó. Chưông quầy thấy có khách đến vội vã chạy ra nghênh tiếp. Chưa đi đến nơi lão đã nở nụ cười rách cả miệng:

- Khách quan đường xa vất vả, xin mời hãy vào đây nghỉ ngơi một chút.

Hân cũng không thèm nói nhiều với lão trực tiếp vứt một ít tiền lên bàn và bảo:

- Mau chuẩn bị cho ta một phòng hảo hạng.

Lão chường quầy thấy tiền thì vội vã tươi cười còn hơn lúc nãy, luôn mồm mời hân đi theo mình để nhận phòng. Vào đến phòng rồi hân mệt mỏi nằm vật ra giường, dù là tiên nhân nhưng mười ngày vừa qua quả thật đối với hân vô cùng mệt mỏi. Hân nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau hân tỉnh dậy, tinh thần hân hoàn toàn minh mẫn. Lúc này hân mới bình tĩnh tính toán lại những việc cần làm, việc quan trọng thứ nhất là phải tìm được phương pháp luyện Tự Pháp Đơn, việc cấp bách thứ hai là phải tìm được Địa Ma Thủ. Toàn những việc khó làm mà thời gian lại ngắn. Thực sự hân hơi lo mình sẽ chết mà không gặp được Thanh Hương. Đang suy tính thì tai hân nghe được một đoạn đối thoại bên ngoài cửa sổ.

- Trương đệ, lần này đi đến Bồi gia nhận nhiệm vụ giết yêu thú, liệu chúng ta có may mắn như năm ngoái không nhỉ.

Người kia trả lời,

- năm nào Bồi gia cũng cần một lượng lớn yêu thú để điều chế linh đan diệu dược. Ngô huynh cứ yên tâm đi nhất định số linh thạch chúng ta thu được không nhỏ đâu.

- Vậy chúng ta mau đến ghi danh.

Mấy từ này lọt vào tai Dương Thanh khiến hắn giật mình không nhỏ. Một gia tộc trả tiền cho việc săn yêu thú hẳn là những hiểu biết về yêu thú không hề ít. Nghĩ vậy hắn vội vã thay đổi kế hoạch, không đi Âm Hồn Đảo trước mà sẽ đến Bù gia nghe ngóng thông tin, biết đâu lại tìm được gì liên quan đến yêu đan của Địa Ma Thú. Suy tính xong xuôi, hắn vội vã bám theo hai tên tu tiên giả kia đến Bù gia đại viện.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 23: Nhiệm vụ đầu tiên

Dương Thanh đi theo hai tên kia một quãng khá xa thì ở phía trước đã hiện ra một tòa vô cùng đồ sộ. Bên trên có một tấm biển ghi mấy chữ. Bù Gia Đại Viện, Vạn Yêu Sảnh. Nét chữ vô cùng cứng cáp. Trước cửa Vạn Yêu Sảnh có vô số người đứng chờ đợi vô cùng huyền ảo. Mấy câu đối thoại tạo nham theo gió lọt vào tai hắn:

- Bù gia quả thật là một gia tộc tu tiên giàu có nha.
- Đúng vậy. Ta nghe nói họ giàu lên nhờ buôn bán yêu thú và chế thuốc đó.
- Trưởng lão của bù gia nghe đồn đã là cảnh giới Kết Đan hậu kỳ rồi.

Nghe như vậy hắn cũng đã dần hiểu được một chút về bù gia. Gia tộc này sinh sống bằng nghề buôn bán tài liệu trên người yêu thú. Hàng năm sẽ có một đợt thu mua hàng lớn rồi sau đó phân loại bán đi các nơi thu về linh thạch. Thảo nào mà lại giàu có như vậy.

Hắn vội vã chen đến cửa giao nhiệm vụ. Ngồi ở đây là một ông lão luyện khí kì tăng 8. Lão thấy hắn đến thì cất giọng nhàn nhạt nói:

- Người muốn nhận nhiệm vụ săn yêu thú.
- Đúng vậy

Lão kia nghe vậy thì đưa cho hắn một cái thẻ có vẽ hình một con yêu thú gì đó có ba đầu rồi nói.

- Người cầm lấy yêu bài này, sau này người sẽ được bắt kẻ yêu thú gì mang đến đây. Chúng ta sẽ mua hết. Yêu thú cấp càng cao giá càng hời.

Cầm tấm yêu bài trong tay nhưng hắn chưa vội đi ngay mà lại hỏi:

- Lão huynh, ta mới xuất đạo không lâu, chưa rành lắm về yêu thú. Bù gia đại viện có tài liệu nào về yêu thú không ta muốn mua một cuốn.

Lão già thấy hắn hỏi vậy thì hỏi lại hắn:

- Người muốn mua yêu điển.
- Yêu điển là cái gì. Hắn hỏi lại
- Yêu điển là một cuốn sách tập hợp hết tất cả các loại yêu thú mà Cừu Châu quốc này có. Nhưng người muốn mua thì phải đi đến phùng thị, nơi này chúng ta không có.
- Vậy phiền lão huynh chỉ đường cho ta, ta từ xa mới đến.

Sau khi hỏi được đường đến phùng thị. Hắn theo đường lối lão già kia chỉ đi một hồi không nghĩ, hai canh giờ sau hắn đã xuất hiện ở một vùng núi non trùng điệp vô cùng, nếu là phạm nhân đừng mơ tưởng mà tới được nơi này. Hắn đứng đó một lát rồi tiến vào trong núi, hai bên đường các cửa hàng mọc lên sát nhau. Cứ một lát lại có một số tu tiên giả bay qua bay lại, trao đổi mua bán vật phẩm. Hắn đưa mắt nhìn hai bên đường rồi dừng lại trước một cửa hiệu nhỏ, hắn cất tiếng hỏi chủ quán là một tay Luyện Khí kì tăng 10 như hắn:

- Huynh đệ, ta muốn mua yêu điển.

Tay này ngẩng đầu lên cười bảo:

- người anh em lần đầu đến đây săn yêu thú hả, nếu sau này có đồ gì tốt hãy bán ở chỗ ta. Không cần mang đến Bù gia làm gì đâu. Họ có ưu đãi gì thì chúng ta cũng có.

Dứt lời thì gã đưa cho Dương Thanh một cuốn sách khá dày và sau khi thu lấy năm viên linh thạch bậc thấp, gã lại nói:

- Huynh đệ, người mới đi săn, đừng nên vào sâu quá, nơi này vô cùng nguy hiểm đấy.

Hắn nhận sách rồi trả lời:

- Đa tạ đạo hữu, ta sẽ ghi nhớ.

Ra ngoài được một đoạn, hắn ngó chừng sau lưng rồi ngự khí phi hành mất tích vào cánh rừng trước mặt. Một lát sau một làn khói tím hiện ra ở phía sau một thung lũng nhỏ, làn khói tan đi, hắn từ trong đó bước ra thám thính địa hình thung lũng. Hắn lăm lăm gậy gù. Đây đúng là tuyệt địa một mặt của thung lũng bị một dãy núi cao ngăn trở hoàn toàn. Có thể nói là trong ngoài tách biệt, mặt kia là một dải đá cũng cao ngang giữa dãy núi đối diện, từng dòng nước từ trên dải đá đổ ầm ầm xuống cái hồ phía bên kia thung lũng, hơi nước bốc lên tạo thành một làn sương mù dày đặc. Có thể nói từ ngoài rất khó phát hiện ra nơi này. Hắn hài lòng và quyết định chọn nơi này làm chỗ mở động phủ đầu tiên. Không như những tu tiên giả khác hay mở động phủ ở sườn núi, để tránh bị phát hiện, hay có nguy hiểm đến tính mạng, hắn lại khai mở động phủ ở ngay dưới chân núi, sau một tảng đá lớn, trải qua ba ngày làm việc liên tục, động phủ của hắn đã cơ bản hoàn thành. Hắn cũng học theo các tu tiên giả khác phân động phủ ra thành từng phòng như, phòng luyện đan, phòng khách, phòng nuôi linh trùng. Mặc dù hắn chẳng có linh trùng hay đan dược gì cả. Tài sản của hắn tính đến hiện giờ, cũng chỉ có một cái nhẫn xanh lam, một cái lọ không biết để làm gì. Và hai cuốn sách. Một cuốn vừa mới mua xong. Đúng là nghèo không thể nghèo hơn được nữa. Hắn ngồi trong động phủ mới của mình trước mặt hắn là chiếc nhẫn cùng với chiếc lọ nhỏ tìm thấy cùng một chỗ với Sinh tử quyết. Sau một hồi kiểm tra qua lại cái lọ, hắn đi đến một kết luận là cái lọ này trước kia dùng để đựng thuốc, nhưng thời gian quá lâu nên thuốc đựng trong này đã tiêu biến mất rồi. Còn chiếc nhẫn ngoài việc nó phát ra ánh sáng thì đúng là nó không còn tác dụng nào cả. Hắn chán nản bỏ nó trở vào trong túi rồi lăm bầm:

- Toàn thứ vô giá trị.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tử Nguyệt

Nghiên cứu qua một lượt cuốn yêu điển. Ngày thứ tư trong động phủ Dương Thanh bắt đầu thử săn yêu thú. Con yêu thú đầu tiên mà hắn chọn đó một con Ngoa thú cấp một. Với trình độ pháp lực của hắn hiện nay thì cũng chỉ có thể săn được con thú này mà thôi. Đây là một con yêu thú có vẻ bề ngoài giống thỏ, nhưng khá hung dữ. Trên người nó phần lớn là đồ bỏ đi, ngoại trừ bộ lông có thể làm ra những chiếc bút vẽ phù lục cấp thấp. Sau một buổi rình mò trong khu rừng gần động phủ, hắn đã tìm thấy mục tiêu đầu tiên của mình. Một con ngoa thú nhỏ đang nghênh ngang gặm vỏ cây cách hắn chừng mười trượng. Hắn nhẹ nhàng phi thân lại gần, nhân lúc con thú không để ý trên tay hắn nhanh chóng xuất hiện một cái hỏa cầu thuật, ném thẳng tới phía đó. Những tiếng xèo xèo vang lên, con ngoa thú đã bị đốt cháy thành than. Hắn ngó người ra rồi dậm mạnh chân xuống đất lầu bầu:

- Thật là ngu ngốc quá mà, lẽ ra phải dùng thủy cầu thuật bắt nó chứ.

Bỏ xác con ngoa thú lại, hắn lại tiếp tục đi tìm mục tiêu mới. Cứ thế cho đến gần cuối ngày hắn cũng đã tìm được một số điểm tâm đắc trong việc săn yêu thú cấp thấp, với loại nào nên dùng pháp thuật gì, nhưng đối với hắn thế là chưa đủ. Mục tiêu của hắn là Địa ma thú. Mà địa ma thú có yêu đan thì ít nhất cũng phải là cấp bốn. Hắn đang rơi vào một vòng lẩn quẩn. Muốn tăng cảnh giới an toàn thì phải có yêu đan và Tự pháp đơn. Nhưng muốn có được hai vật đó thì cảnh giới hiện giờ của hắn lại không đủ. Sinh Tử quyết này tu luyện cũng thật ngược đời. Hắn chỉ nghĩ vậy rồi lại thôi ngay. Vì hắn không ưa than thờ, hắn thích hành động và tìm cách giải quyết vấn đề hơn, theo hắn thì than thờ cũng thế, mà không than thờ cũng vậy. Tại sao không bớt than thờ đi để động não suy nghĩ. Hiện tại đúng là hắn đang suy nghĩ thật, hắn đang ngồi trong phòng tu luyện, hai chân xếp bằng, tay kết một thủ ấn kỳ lạ. Hắn ngồi như vậy nhưng lại không phải để tu luyện, hắn đang suy nghĩ làm thế nào tiếp theo. Đi vào Âm Hồn Đảo là không khả thi rồi, chỉ còn cách bắt Địa ma thú trước, nhưng bắt thế nào thì hắn chưa nghĩ ra. Đang chìm đắm trong những ý nghĩ về Thanh Hương về ma thú về đơn dược thì bất chợt, một giọng nói bật ngờ vang lên trong thức của hắn:

- Đi cũng chết, mà không đi cũng chết. Sao người không dứt khoát đi bắt con thú đó cho rồi. Ở đây mà lăm nhăm.

Dương Thanh vội vã bật dậy, nhìn quanh quất rồi quát lớn:

- Là ai mau ra đây cho ta.

Không có ai trả lời. Hắn lại nói:

- Là vị đạo hữu nào, tự tiện vào đây như vậy

Rồi không hề báo trước, trong tiên thức của hắn, một khuôn mặt mờ mờ ảo ảo hiện ra, hắn sợ hãi:

- Người là ai.

Bóng đen cất tiếng cười ha ha. Nhưng lại là giọng trẻ con:

- Ta chính là người cứu sống người đó, đồ ngu.

Ngừng một lát bóng đen lại nói tiếp.

- Tên ngu ngốc nhà ngươi nghĩ, ai đã đưa nhà ngươi thoát khỏi ba tên Ngưng nguyên kì kia, chính là ta đây. Và ai trong lúc ngươi nằm mê man trong rừng sâu núi thẳm bảo vệ cho ngươi, cũng là ta đây. Và cũng chính ta, đã âm thầm bảo vệ cho ngươi những khi khẩn yếu, không ngươi nghĩ là sức của ngươi trong ba ngày có thể làm được động phủ bức này sao.

Bóng đen nói một hơi dài rồi dừng lại. Dương Thanh ngơ ngác hỏi:

- Ngươi không phải là chiếc ô pháp bảo kia chứ.

Bóng đen cười khanh khách, đáp lời hắn:

- Ngươi nói đúng rồi đó. Xem ra ngươi cũng không phải ngu xuẩn lắm.

Dương Thanh nghĩ ngợi một lát rồi lại hỏi:

- Vậy tại sao, ngươi thoát ra rồi lại không rời đi mà lại trú ngụ trong tiên thức của ta làm gì.

Bóng đen nguyền dài:

- Ngươi tưởng bản cô nương thích ở trong này sao hả. Nếu không phải ta vừa mới hình thành thân thể, các ngươi đã đến bày trận pháp định bắt ta, thì sao ta ra nông nổi này.

- Ngươi là một cô nương hả. Hắn hỏi lại. Để một cô nương trong người hắn có vẻ không hay cho lắm.

- Là cô nương thì sao. Lúc ta hình thành linh thức thì biến ra như thế này. Có lẽ là ý trời rồi, nguyên thần ta khá yếu, con phải trú ngụ trong cơ thể ngươi một thời gian nữa.

Hắn đang định phản đối thì bóng đen lại nói:

- Ta sẽ không để ngươi thiệt. Ta sẽ giúp ngươi bắt địa ma thú và lọt vào âm hồn đảo. Ngươi thấy thế nào.

Hắn nhanh chóng suy tính, cho cô nương này ở trong người mình tuy là có điểm bất tiện nhưng nếu mình có thể tiến giai Trúc Cơ kỳ thì cũng đáng đánh đổi lắm, nghĩ vậy hắn đồng ý trả lời:

- Cô nương, Dương Thanh ta đồng ý giao dịch này.

Bóng đen lại cười nhưng lần này có vẻ thực nữ hắn:

- Thế mới là kẻ trí chứ.

- Vậy sau này ta gọi cô là gì. Không thể gọi là hồn nguyên tán chứ.

Bóng đen im lặng giây lát rồi nói:

- Ta từ linh lực hỗn độn mà thành. Lại nhờ tu luyện dưới nguyệt quang 10 vạn năm mà thành hình người sau này hãy gọi ta là Tử Nguyệt đi.

- Được lắm. Sau này gọi cô Tiểu Tử Nguyệt

- Ta hơn ngươi hàng vạn tuổi đấy. Tử nguyệt thét lên.

Hắn không màng đến mà vẫn điềm nhiên trả lời:

- Nhưng trong mắt ta, cô chỉ là một cô bé mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ảo cảnh

Dựa theo cuốn Yêu điển và những gì mà Tử Nguyệt nói giờ đây Dương Thanh tạm thời phong bế động phủ, lên đường tìm kiếm Địa Ma Thú, nhờ Tử Nguyệt hắn biết được rằng con yêu thú này thực ra không phải là thú mà nói đúng hơn nó là một con đom đóm mà thôi, mỗi khi tiến cấp nó sẽ lột bỏ lớp vỏ ngoài đi để phát triển lớn hơn. Tuy công kích của nó không mạnh lắm, nhưng nó lại có khả năng gian hiểm kẻ thù vào một ảo trận do chính nó tạo ra,

khơi gợi tâm ma của kẻ thù, khiến cho kẻ thù cuối cùng tự kết liễu tính mạng. Địa ma thú bậc cấp một đã có thể giết người dễ dàng, vậy con mà hấn phải giết ít nhất cũng phải cấp bốn. Hấn có thể tưởng tượng ra được mức độ nguy hiểm của lần ra đi này. Rất có thể hấn sẽ bỏ mạng mà không kịp tìm thấy Thanh Hương.

- Ngươi có thể ngưng uy mỵ đi được không??

Từ Nguyệt nhàm chán lên tiếng, Hấn giật mình rồi vội vã trả lời:

- Ngươi có thể ngưng soi mói tâm trí của ta không, ta cần riêng tư một chút.

Từ Nguyệt cười khanh khách:

- Xin lỗi. Chỉ là vừa rồi nhầm lẫn một chút thôi, đợi khi Nguyên Thần ta đủ mạnh ta sẽ rời khỏi. Còn bây giờ ta cứ tạm thời ẩn thân ở đây đã.

- Ngươi cứ việc, Nhưng ta cảm ngươi không được đọc suy nghĩ của ta

- Được được lần này là ta sai. Mau đi nhanh nữa đi, sắp tiến vào địa phận của Cửu khúc huyền hà rồi. Năm xưa Thần Ma đại chiến xảy ra ở đó. Các vị thượng tiên đã dùng võ số Địa ma thú để vây khốn người của ma giới. Chúng ta đến đó kiểm biết đâu có con nào còn sống sót.

Hấn rút pháp lực rồi phi hành nhanh hơn một chút nữa, vừa bay hấn vừa nói bằng một giọng không mấy tin tưởng.

- Thần ma đại chiến xảy ra cũng phải mười mấy vạn năm rồi. Liệu chúng có còn sống không?.

Từ Nguyệt xì một tiếng rồi bảo:

- Ngu xuẩn, chúng chết rồi thì còn con cháu của chúng. Nếu mấy con địa ma thú lúc ấy mà giờ vẫn còn sống ngươi nghĩ với khả năng của ngươi bắt được à.

Hấn nghĩ thầm, nếu chúng tu luyện được đến giờ thì chắc phải cấp 10 rồi. Tu tiên giả như hấn gặp phải chạy còn không có cơ may thoát nữa là bắt. Hấn cứ thế phi hành cho đến chiều tối thì dừng chân tại một trấn nhỏ nghỉ qua đêm. Tuy thân thể bán tiên của hấn khỏe hơn người thường, nhưng vẫn cần phải nghỉ ngơi mới được. Cứ như vậy ngày đi đêm nghỉ, sau bốn ngày phi hành hấn và Từ Nguyệt đã đến được Cửu Khúc Huyền Hà. Nhìn từ trên cao xuống, nơi này toàn là núi non trùng điệp, sương trắng phủ khắp nơi từ sâu trong lòng núi một dòng sông uốn lượn dọc theo các khe cốc và cánh rừng thành 9 đoạn. Hấn nghĩ rằng có lẽ do con sông này mà nơi đây gọi là Cửu Khúc cũng nên. Hấn từ từ đáp xuống một mỏm đá nhô ra trên đỉnh núi rồi gọi:

- Tiểu Nguyệt, bước tiếp theo ta nên làm thế nào.

Không có ai trả lời, hấn lại gọi:

- Tiểu Nguyệt

Một giọng nữ hài không được vui vẻ lấm vang lên:

- Ta đã nói gì, không được gọi ta là Tiểu Nguyệt. Coi chừng cái mạng nhỏ xiu của ngươi.

Hấn vội vã, cười ha ha rồi giảng hòa:

- Được rồi, được rồi Từ Nguyệt cô nương, xin cho ta biết giờ đây ta nên làm thế nào.

Từ Nguyệt nói với hấn:

- Trước hết hãy tạm bày một cái trận nhỏ đã. Để giam hãm nó. Dù nó có thi triển ảo thuật đi nữa thì cũng bị trận pháp này nhốt. Không hại ngươi được.

Hấn lại hỏi:

- Thế còn sau đó.

- Sau đó tất nhiên là đi tìm và dụ nó đến đây. Chứ ngươi nghĩ nó tự mò đến chắc.

Có lẽ cảm nhận được ý nghĩ không mấy tin tưởng của hấn. Giọng của Từ Nguyệt lại vang lên:

- Chứ ngươi nghĩ ta có cách gì. Một tay giờ ra bắt yêu thú giúp ngươi chắc

Hấn ưỡn oai trả lời:

- Ta cũng từng nghĩ vậy.

- Hừ.

Sau gần một ngày dưới sự chỉ dẫn của Từ Nguyệt hấn đã bố trí xong một cái khố trần bạc trung, diện tích chừng mấy chục trượng vuông. Nhìn cái pháp trận này hấn thở dài ngao ngán cho số linh thạch sắp phải bỏ ra dùng vào cái pháp trận này.

- Ngươi tiếc cái gì. Chết rồi thì mang linh thạch theo được à.

Hấn gào lên trong tiên thức:

- TỬ NGUYỆT, ngươi đã nói là không đọc ý nghĩ của ta.

- Tại vì ngươi yếu đuối quá nên ta phải chấn chỉnh. Nếu ngươi muốn gặp lại nàng thì phải cố lên mới được.

- Vậy được, đi sẵn nào

Ba ngày liền hấn rong ruổi ngược xuôi ở vùng này, nhưng không gặp một con địa ma thú nào cả. Những hấn lại có hai lần phải chạy trốn chết, một lần gặp phải một con yêu rắn cấp 3 và một lần gặp một con yêu hồ cấp 4, may mắn cho hấn là nhờ có Từ Nguyệt buông tiên thức ra dò đường cho nên gặp nguy hiểm hấn đều chạy thoát. Đêm ngày thứ tư khi hấn đang tỉnh tóa để hấp thu thiên địa linh khí thì trong tiên thức của hấn vang lên giọng cười vui sướng:

- Mau, mau đi dụ nó về đây. Ở hướng tây cách đây không xa lắm.

Hấn vội vã mở mắt hỏi lại:

- Ngươi có chắc không. Vào đó giờ này nguy hiểm lắm

Từ Nguyệt tức giận sẵn giọng:

- Nhanh lên. Không có cơ hội thứ hai đâu.

Hấn vội vã phi thân theo hướng Từ Nguyệt chỉ. Một lát sau Từ Nguyệt vội bảo hấn đáp xuống lùm cây trước mặt. Phía trước khoảng một trượng hai con vật trông như bộ cánh cứng đang bò dưới mặt đất, một con bụng phát sáng xanh lập lòe, một con thì lại không. Từ Nguyệt bảo hấn:

- Ngươi gặp may rồi. Có hấn một cặp luôn.

Dương Thanh nấp sau lùm cây ngo ra. Có vẻ như hấn gặp may thật, hai con yêu thú này đều là cấp năm. Con phát sáng lấp lánh ở bụng là con đực. Chắc chúng đang trong thời kì sinh sản. Từ Nguyệt lại bảo hấn:

- Mau lên dụ chúng vào trận đi, muộn nữa là không kịp mất.

Hấn gật đầu, từ chỗ nấp đứng dậy hai tay vung về phía trước, hòa cầu thuật và lôi điện thuật liên tiếp từ mười đầu ngón tay hấn phóng tới hai con Địa ma thú. Đang trong con say tình, bỗng nhiên bị kẻ khác làm phiền. Hai con Địa ma thú đập cánh tức giận, phát ra âm thanh lách cách nghe dưng tóc gáy.

- Chuẩn mau.

Nghe Từ Nguyệt nói, hấn vội vã quay đầu bỏ chạy về phía trận pháp, nhưng vừa quay đầu lại thì hấn không còn nhận ra đường lối đâu nữa xung quanh hấn là một mảnh rừng thưa đầy sương mù. Hấn ngạc nhiên đi về phía trước, dưới một gốc cây to có một ông lão ăn mặc lỏng lẻo đang mỉm cười với hấn:

- Cha. - Hấn chợt kêu lên, đúng là cha hấn rồi, ông vẫn đứng mạnh khỏe nơi đây chứ nào đã chết.

- Thanh nhi. Còn trở về rồi sao.

Cha hấn nói với hấn:

- Mau lại đây vào nhà đi. Con vắng nhà đã lâu mọi người đều rất nhớ con.

Hấn vô thức tiến tới phía trước, hai tay đưa ra để ôm lấy cha hấn, khi hấn sắp chạm vào cha hấn, thì một âm thanh sắc bén vang lên, cùng một luồng ánh sáng chói lòa xé cha hấn làm hai nửa:

- Tỉnh lại, đồ ngu, mau lùi lại. Đó là bọt nước mộng ảo.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26: Vây khố

Màn ánh sáng đó làm hần phải nhắm chặt hai mắt lại, vận dùng tiên thức dò đường, giọng Từ Nguyệt lại vang lên trong đầu hần:

- Mau chạy về phía trước.

Nghe vậy, hần vội vã làm theo không do dự, vút một cái hần đã lẳng không chạy về phía trước, khi mắt đã bớt chói, hần nhận ra mình đang đứng ở cánh rừng ban đầu, làm gì có cha hần ở đây. Suýt nữa thì toi mạng. Hai con yêu thú thấy hần bỏ chạy thì kêu chi chi một tiếng tức giận, chúng xòe đôi cánh ra đuổi theo hần. Với một tốc độ nhanh chưa từng có, cứ thế một người hai thú rượt đuổi nhau về phía trước, nhưng chẳng mấy chốc hai con yêu thú đã nhanh chóng bắt kịp hần. Con địa ma thú đực kêu lên một tiếng rồi há miệng ra, từ miệng của nó một quả cầu ánh sáng màu bạc lao thẳng về phía lưng của hần. Biết không chạy thoát hần vội vã quay lại đưa tay lên vẫy nhẹ về phía trước, một dải nước màu lam bắn ra hóa thành một màn bảo vệ trước mặt hần.

Bùng một tiếng. Quả cầu bạc đập vào màn chắn và xé rách nó một cách dễ dàng, lao đến đập thẳng vào người Dương Thanh, hần "ạ" một tiếng rồi hộc ra một ngụm máu ướt đầm vạt áo. Hần bị phản lực của quả cầu hất bay ra sau mười mấy trượng cả người đập mạnh xuống đất nằm im không nhúc nhích. Hai con yêu thú lại kêu lên một lần nữa rồi lao về phía hần. Bất ngờ một bóng trắng hiện ra chắn phía trước hần. Một chiếc ô ngũ sắc gắn toàn ngọc quý tỏa ra ánh sáng chói mắt, ngăn đám yêu thú lại, vầng ánh sáng đó bao bọc lấy hần kéo hần về phía sau thoát khỏi sự truy kích của con thú. Giận giữ vì một lần nữa bị phá đám hai con địa ma thú lập tức đuổi theo, không ngừng phát ra âm thanh chi chi đáng sợ. Chúng điên cuồng công kích về phía Dương Thanh ý đồ không cho chàng chạy thoát, nhưng lần này công kích của hai con yêu thú đi đến nửa chừng thì bất chợt bị một màn chắn vô hình đánh bật lại.

Chúng đã lọt vào trong pháp trận, bóng trắng không ai khác chính là Từ Nguyệt. Cô ném Dương Thanh xuống một khoảng đất trống gần đó rồi ngồi xuống vận linh khí hồi phục pháp lực. Từng làn khói màu tím bốc lên từ cơ thể của cô. Một lát sau Từ Nguyệt mở mắt ra nhìn về phía hai con yêu thú đang điên cuồng công phá pháp trận rồi lẩm nhẩm:

- Dù đây chỉ là một cái pháp trận đơn sơ, nhưng nếu muốn dùng sức, hai con tiểu yêu các người cũng phải tốn mười ngày nửa tháng.

Rồi Từ Nguyệt đi đến xem xét thương thế của Dương Thanh:

- Hừ, nếu không phải ta kém may mắn, đã để máu của người dính lên pháp thân của ta. Thì có lẽ ta đã giết chết người rồi. Chả lẽ từ nay về sau ta lại có một chủ nhân vô dụng như người.

Từ Nguyệt lại nhắm mắt lại, điều hòa hơi thở, mặc kệ hai con yêu thú vẫn đang thay nhau công kích vào pháp trận hồng tìm lối thoát...

Mười ngày sau. Dương Thanh tỉnh dậy dưới một gốc cây, hần rên lên một tiếng:

- Đau chết ta rồi.

- Người có thể ngừng rên rĩ không. Đùng là đồ ăn hại.

Hần cố gắng ngồi dậy, đưa tay bóp bóp cái đầu đau như búa bổ. Hần móc cái lọ Tục Mệnh đơn ra uống liền một lúc 2 viên, đợi khi cơn đói xua tan đi. Hần mới dùng tiên thức hỏi Từ Nguyệt:

- Ta đã mê man bao lâu rồi.

Từ Nguyệt lạnh nhạt đáp:

- Mười ngày, sao người không chết luôn đi cho bản cô nương rảnh nợ.

- Khụ. Từ Nguyệt cô thương thật biết nói đùa. Ta còn nhiều việc cần phải làm, làm sao có thể chết được.

Bất chợt một tiếng động lớn làm cho hần giật mình đưa mắt về một hướng. Trong một chiếc lồng năng lượng tạo ra bởi pháp trận, hai con yêu thú vẫn đang cố gắng công kích để thoát ra, nhưng so với mấy ngày trước thì giờ đây có vẻ đã yếu hơn hẳn, thỉnh thoảng chúng mới phát ra công kích. Từ Nguyệt bảo hần:

- Chúng đã yếu đi rồi, người chờ vài ngày nữa là có thể dễ dàng lấy được yêu đan.

- Ta cũng mong là vậy.

Hần ngồi xếp bằng dưới gốc cây to rồi vận chuyển chân khí phục hồi pháp lực. Hần thầm nghĩ không hiểu tại sao từ khi ta bước chân vào tu tiên đạo này toàn là gặp chuyện không may. Đầu tiên đến Hoàng Dương môn thì lại gặp phải cảnh môn phái suy tàn. May mắn tìm được pháp quyết thì lại là đồ vô cùng khó luyện, đến khi tìm được một môn phái nương nhờ thì lại bị dính vào một cuộc tranh đấu đến nỗi suýt mất cả mạng. Còn giờ đây chỉ vì muốn Trúc Cơ thôi mà phải vất vả khổ sở thế này, lại còn hôn mê tới mười ngày. Người khác Trúc Cơ tuy không dễ dàng gì, nhưng nếu so với hần thì vẫn dễ dàng hơn gấp bội. Mới chỉ là hai con yêu thú đã nguy hiểm như vậy. Thì đến lúc vào Âm Hồn Đảo. Không biết có chuyện gì chờ đợi hần đây. Nhưng dù có chuyện gì xảy ra, hần quyết không lui bước, nhất định hần phải thành tiên, nhất định phải tìm được Thanh Hương, đây là mục đích sống cuối cùng của hần. Mục đích khiến hần tiến bước trên con đường gian nan này.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Núi vắng vắng yêu

Ánh sáng ngũ sắc xẹt qua xẹt lại, mấy khoảnh đất xung quanh pháp trận bụi bay tung mù mịt. Một giọng nói chấn nản vang lên:

- Vẫn không ăn thua. Hai con yêu thú này quả là mình đồng da sắt.

Một giọng nói khác lại mang vẻ khinh thường:

- Không phải tại chúng mạng, mà do nguoi quá yếu. Luyện khí cấp 10 mà đòi hạ sát yêu thú cấp 5.

Ngưng một lát. Giọng nói đó lại vang lên:

- Nếu không phải vì cứu nguoi mà nguyên thần của ta lại bị thương thì ta chỉ cất tay là hai con yêu thú này xong đời.

Dương Thanh quay về phía hai con yêu thú, đang nằm trong pháp trận rồi dùng một giọng không mấy lạc quan hỏi Từ Nguyệt:

- Vậy nguoi bảo ta nên làm thế nào bây giờ.

Từ tiên thức của hắn vang lên một giọng nói:

- Hừ. Cũng có thể làm được nếu như nguoi có một cái pháp bảo ra hồn. Đằng này đến một cái nguoi cũng không có.

Hắn thở dài Từ Nguyệt nói đúng đối với tu tiên giả mà nói pháp bảo vô cùng quan trọng. Chỉ cần có một pháp bảo tốt trong tay là có thể một chút lợi thế trong tranh đấu. Thế nhưng từ ngày xuất đạo đến nay hắn cũng chưa có cơ hội có được dù chỉ là một cái pháp bảo tầm thường. Hắn ngồi xuống gốc cây độc cái túi trữ vật ra. Rồi đếm số linh thạch trong đó. Rồi bảo:

- Tất cả chỉ có hơn 30 viên linh thạch sơ cấp thôi. Còn chẳng đủ mua một góc pháp bảo.

Hắn đang nói thì Giọng của Từ Nguyệt bất chợt vang lên từ tiên thức:

- Cái nhẫn kia là gì, mau giờ lên cho ta xem.

Hắn nhìn xuống phía dưới lần dưới đồng chai lọ và linh thạch là chiếc nhẫn mà trước kia hắn thu được ở Hoàng Dương môn. Hắn vừa cầm chiếc nhẫn lên vừa bảo:

- Cái này ư, ngoài việc phát sang thì nó chả có công năng đặc biệt nào cả.

Từ Nguyệt vội ngắt lời hắn:

- Đồ ngu, đây là Âm Dương Giới

- Âm Dương gì cơ.

Hắn ngạc nhiên hỏi lại:

- Đó là Âm Dương Giới, một bảo vật sánh ngang với ta đều được xưng tụng là có thể chứa đựng càn khôn. Không ngờ thằng nhãi nhà nguoi cũng có một thứ khá là nghịch thiên đây.

Hắn cầm cái nhẫn lên xoay xoay trước mặt rồi lại hỏi:

- Nhưng ta đã từng thử rất nhiều lần, nó đâu có làm được gì.

Bằng một giọng mát kiêu nhẫn Từ Nguyệt trả lời hắn:

- Tại sao ta lại phải gán với một tên ngốc như nguoi chứ. Nguoi hãy mau luyện hóa chiếc nhẫn này đi đã. Xóa bỏ phong ấn của người chủ cũ.

Hắn có vẻ không tin tưởng lắm, vừa hốt đồng linh thạch bỏ vào túi vừa hỏi lại:

- Nhưng nhờ người chủ trước của nó căn giới cao hơn ta thì sao. Ta lấy năng lực gì mà luyện hóa

Từ Nguyệt im bất rồi lát sau lại nói:

- Ta quên chưa tính tới điểm này, xem ra nguoi thật là vô duyên với âm dương giới rồi. Đành tính cách khác vậy.

Hắn chán nản nhìn hai con yêu thú rồi hỏi:

- Liệu bao giờ thì người hồi phục Nguyên Thần.

- Cái này rất khó nói. Ta là pháp bảo thành hình không giống các người, lần này lại bị như vậy ít nhất ta cũng phải tốn 500 năm tu luyện để củng cố nguyên thần trở thành như ban đầu:

Hắn hít vào một hơi kinh hãi tận 500 năm, xem ra việc này đúng là phải tính cách khác rồi...

Kể từ ngày hôm đó, ngoài việc thỉnh thoảng củng cố lại pháp trận. Thời gian còn lại hắn đều dùng hết vào việc săn yêu thú, hắn tính rằng, nếu như có thể săn được nhiều yêu thú bán được linh thạch sẽ có lúc hắn đủ tiền để mua pháp bảo.

Mới đó mà đã ba năm hắn cùng Tử Nguyệt ở nơi này, mặc dù đã rất cố gắng nhưng so với số linh thạch mà hắn cần thì có lẽ hắn phải cần thêm một đoạn nữa. Trong thời gian này không ít lần hắn gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nhờ vào may mắn và có Tử Nguyệt trợ giúp hắn đều bình an vượt qua. Mặc dù cũng có đôi lúc cận kề cái chết. Ngày hôm nay sau khi từ một thành thị xa xôi trở về hắn vui mừng dùng tiên thức liên lạc với Tử Nguyệt:

- Người xem. Chúng ta gần kiếm đủ rồi. Chỉ còn thiếu một chút nữa thôi. Cái tên luyện khí tăng 8 kia thật ngốc mà. Ai lại đi trả bằng đầy linh thạch cho một con Dạ Tri Thủ nhĩ cấp cơ chứ.

Giọng của Tử Nguyệt vang lên trả lời hắn:

- Đúng vậy. Tên đó đúng là một thằng công tử nhà giàu lắm tiền nhiều của mà.

Mấy năm ở cùng nhau Tử Nguyệt và hắn cũng đã hiểu nhau không ít. Thỉnh thoảng hắn còn nói chuyện phiếm với cô trong lúc buồn chán, hay đàm luận về những truyện cổ thời khai thiên lập địa. Hắn gia tăng tốc độ phi hành rồi bảo với Tử Nguyệt:

- Gần đây. Pháp trận có vẻ đã yếu đi không ít. Dù ta có liên tục củng cố cũng nhưng cũng không thể nhốt chúng được lâu dài.

- Thế nên ta mới bảo người phải nhanh lên. Nếu không chờ người có đủ linh thạch thì chúng cũng chạy mất rồi.

Một lát sau Tử Nguyệt lại nói tiếp:

- Người nhờ may mắn ăn tiên dược mới sống được hơn hai trăm năm. Giờ đây nếu người không nhanh chóng Trúc Cơ thành công thì ta e là người chỉ còn sống được quá lắm là 80 năm nữa.

Hắn không trả lời. Đúng vậy, được lực của Hoàn Dương Đon không phải là mãi mãi hắn may mắn lắm mới được ăn nó khi còn trên Cô Sơn Tiên Đảo. Nếu hắn không nhanh chóng lấy được Yêu đan và Tụ Pháp Đon thì chẳng mấy chốc hắn sẽ chết mà không gặp lại được nàng. Nhắc đến nàng làm hắn đột nhiên nhớ lại lần đầu gặp mặt hơn hai trăm năm trước trong lễ hội hoa. Rồi lúc hắn chung sống với nàng trên tiên đảo. Hắn như thấy trước mắt mình là nơi đó còn nàng đang đứng trước hắn múa cho hắn xem, rồi cả hai cùng du sơn ngoạn thủy khắp vùng đông hải. Hắn chợt mỉm cười cay đắng, tiên phạm cách biệt. Hắn đâu ngờ ngày mà hắn chọn về thăm quê là ngày mà hắn không còn gặp lại nàng nữa. Mấy năm trên tu tiên đạo, hắn cũng đã hiểu thế nào là duyên, nhân duyên và duyên khởi. Hắn hiểu tại sao năm đó nàng không nói hết với hắn. Không cố gắng ngăn hắn trở về. Giờ đây nếu muốn nói lại duyên xưa với nàng hắn chỉ còn một con đường đó là tu luyện thành tiên phi thăng tiên giới. Dù khó khăn thế nào đi nữa. Dù phải trải qua gian khổ thế nào, chỉ cần nghĩ đến nàng là hắn có can đảm mà bước tiếp. Nàng cứ yên tâm nhất định ta sẽ lên đó tìm nàng. Hắn ngước lên bầu trời hét lên một tiếng chất chứa bao nhiêu nỗi niềm sầu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ngũ sắc không tước

Lại mấy tháng nữa trôi qua. Phong ấn của pháp trận ngày một yếu. Mặc dù Dương Thanh đã cố hết sức tìm cách bảo vệ pháp trận và giết hai con yêu thú, nhưng tâm có thừa mà lực chẳng đủ, hắn quá yếu trong khi hai con yêu thú so với hắn lại là quá mạnh. Hắn chỉ còn một cách là điên cuồng đi săn yêu thú để đổi đủ linh thạch cần dùng. Giờ đây hắn đã liều lĩnh hơn bất chấp hơn. Hôm nay hắn đã to gan đi vào nơi sâu nhất của khu này. Nơi tăm tối này theo hắn nghĩ thì chắc hẳn là có nhiều loài yêu thú tuyệt tích đã lâu, đáng tiền, đáng để hắn bỏ mạng ra đánh đổi.

Giờ đây có vẻ như hắn đang hối hận với quyết định của chính mình. Đứng trước mặt hắn bây giờ là một con Xích Diễm Hỏa Lân thời viễn cổ, toàn thân đỏ rực như máu, cái đuôi không ngừng quẫy đi quẫy lại toả ra một sức nóng khủng khiếp làm những thực vật xung quanh trong phút chốc đã hoàn toàn khô héo. Con yêu thú có vẻ như rất lâu rồi mới gặp một sinh vật như hắn, một sinh vật dám liều lĩnh tiến vào lãnh địa của nó. Nó lúc lắc cái đầu và thờ phỉ phò, mỗi lần như vậy, lửa từ hai lỗ mũi nó phun ra làm cháy xem mặt đất trước mặt.

- Nào, xem tên ngu xuẩn người đã gây ra họa gì. Đây là thần thú thời viễn cổ, ngay cả ta cũng không dám dây vào đâu.

Không cần Từ Nguyệt phải nói ra, hắn cũng biết hôm nay mình đã đụng độ phải một mối nguy hiểm nhất từ trước tới giờ, lần này đúng là mười phần chết cả, ngay đến một tia sinh cơ hắn cũng không nhìn thấy. Con yêu thú không ngừng đi vòng quanh đánh giá hắn, có vẻ như nó vẫn chưa muốn tấn công ngay. Giọng Từ Nguyệt lại vang lên trong tiền thức hắn:

- Giờ ngươi định làm thế nào đây, ta không muốn vừa tu luyện thành người xong đã phải chết bởi Vô Cực Chân Hỏa của con Xích Diễm Hỏa Lân này đâu.

Nghiến chặt răng một cái, hắn khề nói:

- Còn làm thế nào, chạy rồi hãy nói.

Lời chưa dứt, hắn đã vội vã quay đầu ném một cái hỏa cầu thuật về phía con yêu thú, rồi phi hành bỏ chạy. Thấy hắn liều lĩnh vậy Từ Nguyệt không ngừng la lên:

- Đồ ngu, ngươi đúng là một tên ngu xuẩn, nó chính là cực hỏa do đất trời sinh ra, ngươi lại đi ném hỏa cầu vào nó.

Bị tấn công bất ngờ, con yêu thú Xích Diễm Hỏa Lân đã thực sự nổi giận. Nó gầm lên một tiếng, toàn thân lóe sáng hào quang từ trên người của nó lửa bốc lên ngàn ngọn, tỏa ra sức nóng khủng khiếp, khiến cây cối xung quanh đều bị cháy đen. Nó lấy đà lao tới Dương Thanh vùng chiếc đuôi như một thanh kiếm lửa lên. Khắp nơi là hỏa thuật cao cấp nhằm vào Dương Thanh phóng tới. Hắn vừa chạy vừa vội vã niệm pháp quyết ném về phía sau mấy cái thủy thuật, mong có thể cản bước được con quái thú, nhưng vô ích. Thủy cầu thuật của hắn còn chưa kịp tiếp cận đến màn hoa công của con yêu thú thì đã bị bốc hơi không còn thấy tăm tích đâu nữa. Lần này thì đúng là hắn sợ hãi thật sự. Mồ hôi lạnh toát ra ròng ròng. Hắn càng gia tăng tốc độ phi hành hơn nữa, mong thoát khỏi sự uy hiếp của con thú, nhưng mọi cố gắng của hắn đều là vô ích. Chỉ trong nháy mắt con thú đã tiến sát sau lưng hắn. Nó gầm lên một tiếng kinh thiên động địa. Từ trên người nó vô cực chân hỏa hóa thân thành hàng vạn mũi tên lửa lao thẳng tới hắn. Hắn trốn mất lên nhìn cả một rừng hỏa tiễn đang bay tới:

- Mau, mau dùng thuật địa hành chui xuống đất.

Được Từ Nguyệt nhắc nhở, hắn vội vã dậm mạnh đôi chân thoát cái biến mất tại chỗ. May cho hắn khi thân ảnh của hắn vừa biến mất thì một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, mặt đất phía trên bị pháp lực của con yêu thú san phẳng thành bình địa, mùi cỏ cây cháy xen lẫn với mùi khét của thú rừng không kịp chạy thoát bốc lên ngàn ngọn. Ở phía dưới mặt đất vài mươi trượng sau khi dùng tiên thức do đường thấy cảnh này hắn không khỏi kinh hãi le lưỡi lắc đầu. Còn chưa kịp hoàn hồn giọng gấp gáp của Từ Nguyệt lại vang lên:

- Mau đi khỏi đây, Hỏa Sinh Thổ. Nó thuộc hệ hỏa tất có thể nắm thuộc tính thổ mau chạy.

Hắn vội vã dùng tiên thức xem xét, chỉ thấy con yêu thú đang héch mũi lên, hít hít như thể dò tìm xem hắn ở đâu. Vội vã thu lại tiên thức hắn bậm môi rẽ đất chạy một mạch về phía trước không dám quay đầu lại. Từ Nguyệt lại bảo:

- Đi về phía nam đi. Cách xa khoảng rừng này. Ta sẽ giúp ngươi ẩn nấp tiên khí.

Nghe lời Từ Nguyệt hắn vội vã đổi hướng nhưng có vẻ như đã muộn. Con Xích Diễm Hỏa Lân đã nhận ra vị trí của hắn, nó gầm lên một tiếng rồi lao tới. Hắn sợ hãi vội vã rẽ đất chạy nhanh hơn nữa. Ở bên trên con quái thú đang vừa đuổi vừa phun lửa. Vô cực chân hỏa khiến cho mặt đất nứt nẻ vì nóng, tất cả mọi thứ bị lửa này chạm vào đều hòa thành tro. Hắn cảm thấy nước trong người mình như bị vắt kiệt, môi hắn khô rát nứt nẻ. Con yêu thú ngày càng tiến đến gần, có lẽ đây là ngày cuối cùng được sống của hắn. Hắn chán nản không chạy nữa mà đứng lại thở dài lầm bầm:

- Từ Nguyệt ta xin lỗi, ngươi mau chạy đi thôi.

Hắn nhắm chặt mắt trôi lên mặt đất. Đứng yên ngang chờ đợi cái chết đến với mình. Hôm nay rơi vào tay con thú này có chạy cũng là vô ích. Từ Nguyệt thở dài:

- Dù giờ ta có chạy cũng chỉ có chết mà thôi, nguyên thần hiện giờ không đi xa được. đành coi như duyên số vậy.

Trong lúc hắn còn đang dùng tiên thức liên lạc với Từ Nguyệt thì con yêu thú đã đuổi đến nơi. Nó gầm lên một tiếng, một con bão lửa bay đến phía hắn, nóng, rất nóng đó là cảm nhận cuối cùng của hắn còn cảm nhận được.

- Ầm

Đất đá cát sỏi bay toán loạn, cây cối gãy đổ ngã nghiêng ngàn ngọn bốc cháy. Hắn bị dư chấn của vụ nổ hất ra sau hơn 30 mươi bước cả người bị một thân cây to đè lên, máu từ thất khiếu của hắn chảy ra không ngớt. Hắn cố sức ngẩng đầu lên, hắn chưa chết sao. Chuyện gì xảy ra vậy. Đôi đầu trực diện với thân thú thời viễn cổ mà vẫn còn sống. Mắt hắn hơi nhòe, hắn cố gắng nhìn về phía trước, trước mặt hắn là một con chim lớn màu xanh nhạt, hơi giống không tước nhưng đầu nó có màu tím. Bộ lông có màu xanh lục óng ánh, đuôi rất dài, có màu lục ánh đồng, mỗi lông ở mút có sao màu lục xanh, đỏ đồng, vàng, nâu, trắng, phần mặt của nó có màu vàng và xanh. Con chim đang vỗ đôi cánh, quạt một thứ sương màu trắng nhạt về phía Xích Diễm Hỏa Lân. Trong đầu hắn vang lên giọng nói của Từ Nguyệt:

- Ngũ Sắc Không Tước.

Hắn yếu ớt dùng tiên thức hỏi lại:

- Ngũ Sắc Không Tước

- Chúng ta gặp may rồi. Theo ta đoán rất có thể con Lân kia bị còn Khổng Tước này tấn công nên mới trốn chạy vào trong khu rừng tối kia. Vì ham đuổi theo chúng ta nên mới chạy ra đây và bị kẻ thù phát hiện. Người mau nhân cơ hội này đi khỏi đây thôi, nếu không không kịp mất.

Hắn mệt mỏi đáp:

- Nhưng thân ta không còn cảm giác gì. e là phải mất một khoảng thời gian phục hồi pháp lực.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lọt vào cổ trận

Từ Nguyệt thấp giọng:

- Đã là phúc thì không phải họa, đã là họa thì không thể nào tránh nổi. Người mau ngồi tu luyện đi. Hai con yêu thú kia sẽ phân thắng bại rất nhanh đấy.

Hắn nghe lời Từ Nguyệt cố gắng ngồi thẳng dậy, xếp bằng, tay kết đại thủ ấn, cố gắng vận chuyển tiên lực trong cơ thể. Từ đan điền của hắn một luồng khí màu tím nhạt, ngày một đậm dần từ đan điền đi vào Đốc Mạch bắt đầu bao phủ huyết Trường Cường, Yêu Du, Yêu Dương Quan, Mệnh Môn, Huyền Xu, Trung Tịch, Trung Xu, Càn Súc, Chí Dương, Linh Đài, Thần Đạo, Thần Trụ, Đào Đạo, Đại Chùy, Á Môn, Phong Phù, Nào Hộ, Cường Gian, Hậu Đĩnh mỗi lần qua một vị trí nó lại đậm hơn một chút, luồng từ khí tiếp đi đến Bách Hội, Tiền Đĩnh, Tín Hội, Thượng Tinh, Thần Đĩnh, Tổ Liêu, Nhân Trung, Đài Đoan, cho đến khi nó đến Ngăn Đài nó đã trở thành màu đen sẫm, hắn há miệng thôi một hơi. Luồng từ khí đó từ miệng hắn bị đẩy ra ngoài. Hắn lại tiếp tục chuyển sang nhâm mạch, mỗi lần thổi ra một luồng khí đen sặc sịt hắn lại hồng hào một chút, hắn cảm thấy pháp lực đang dần dần khôi phục. Khi hắn đem theo tiên lực đến Thủ thiếu âm tâm kinh thì bất ngờ một chấn động lớn truyền tới. Hắn vội vã mở mắt ra. Hai con yêu thú có vẻ như sắp phân thắng bại. Xích Diễm Hỏa Lân đang ngửa mặt lên trời gầm lên đau đớn, toàn thân nó vô cực chân hỏa ảm đạm đi, một mắt của nó đã bị Ngũ Sắc Không Tước móc mất. Con yêu điều bay lượn trên không một quãng rồi kêu lớn một tiếng lao xuống nhắm vào đầu yêu thú mỗi một lần nó vỗ cánh lại có một làn sương trắng mờ ảo mang theo hơi lạnh kinh người quạt tới. Bị dồn vào đường cùng Xích Diễm Hỏa Lân gầm lên một tiếng nhả ra một viên cầu màu đỏ như máu. Viên cầu này có lẽ là yêu đan của nó. Viên yêu đan trôi nổi trên không trung rồi bất ngờ bay thẳng về hướng rừng sâu, thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Con Ngũ Sắc Không Tước kêu lên một tiếng tiếc nuối. Rồi đuổi theo viên yêu đan kia. Trước khi rời đi nó không quên xả xuống mô thẳng vào đỉnh đầu con yêu thú. Xích Diễm Hỏa Lân mất đi yêu đan, yếu ớt vô cùng, bị mô trúng nó rên lên một tiếng rồi ngã xuống, lửa trên người nó ngày một yếu dần rồi tắt hẳn.

Chứng kiến một màn này diễn ra, hắn và Từ Nguyệt một lúc lâu sau vẫn còn chưa tin là mình vẫn còn toàn mạng. Hắn thở ra một hơi rồi bảo:

- Vừa rồi thật là may mắn, nếu không chúng ta phải chết không ngờ.

Hắn hơi lùi người lại dựa vào một thân cây cháy xém rồi lại bảo:

- Từ Nguyệt, người nghĩ vì sao con yêu điều lại muốn viên yêu đan kia.

Từ Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi đáp lời hắn trong tiên thức,

- Ta làm sao biết được. Có lẽ nó cũng giống người cần yêu đan tiến cấp cũng không chừng. Chúng ta thoát rồi thì mau đi thôi, ta không muốn lại gặp phải một con quái vật thời viễn cổ nữa đâu.

Thấy Từ Nguyệt nói có lý, hắn đứng dậy cố sức bước về phía động phủ của hắn, tuy đã hồi phục một phần pháp lực nhưng giờ đây hắn vẫn còn rất yếu. Chưa thể phi hành ngay được. Hắn vừa đi vừa không ngừng nguyên rửa bản thân hắn. Tại sao lại vô dụng như vậy, chỉ có việc Trúc Cơ thôi mà cũng khó khăn hơn người khác gấp bội. Cứ với tốc độ này khi nào hắn mới có thể cùng Thanh Hương đoàn tụ. Tuy là lần này hắn quá may mắn nên mới không chết, nhưng ai biết lần sau hắn có may mắn thế hay không. Xem ra sau này hắn cần phải cố gắng gấp trăm gấp ngàn lần nữa. Nếu không đại sự của hắn khó mà thành được,

- Dừng lại đã.

Màng tai hắn lúng búng vì tiếng quát của Từ Nguyệt, hắn dừng lại rồi khó chịu nói:

- Người ở ngay trong đầu ta. Có cần phải quát to như vậy không hả.

Từ Nguyệt không trả lời hắn mà hỏi:

- Dương Thanh, người xem chỗ này có gì kì lạ không.

Hắn vừa đảo mắt nhìn quanh quất vừa trả lời:

- Ta thấy nó chẳng khác gì những chỗ khác cả

Vừa nói xong thì hần chợt khựng lại, vội vã vận dụng chút ít pháp lực còn sót lại dò xét.

- Có phải có một luồng linh khí quanh quần ở đây.

Hần nhìn đông nhìn tây một hồi rồi nói tiếp

- Hình như chúng ta đang đi trên một cái pháp trận.

- Đúng vậy. Ta cũng cảm thấy thế. Có lẽ trong trận đánh lúc nãy, một phần pháp trận đã bị phá vỡ nên nó mới lộ ra ngoài.

Hần gạt đầu rồi bảo,

- không biết pháp trận này che dấu cái gì để ta tìm mắt trận xem sao.

Từ tiên thức của hần. Từ Nguyệt quát:

- Ngươi đúng là đồ ngu, tìm mắt trận đến bao giờ. Pháp trận đã bị hở rồi thì chỉ cần tìm khe hở là đủ.

Dừng một lát, có vẻ như vẫn chưa hết tức. Từ Nguyệt lại nói:

- Sao ta lại dính với một tên ngu xuẩn như ngươi không biết

Hần bị mắng thì không tức giận mà chỉ cười xòa xin lỗi:

- Thôi được. Là ta ngu ngươi mau nói xem khe hở ở đâu mới được.

- Hừ.

Từ Nguyệt cao giọng nói:

- Nhìn đi, ngươi hãy động não đi. Trận này là dựa trên âm dương ngũ hành có tất cả tám cửa Hư, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai, điểm đặc biệt ở chỗ nó chỉ tạo ra ảo cảnh để che giấu chứ không có sát khí. Nên 8 cửa kia toàn sinh môn mà không có tử môn. Vừa rồi hai con yêu thú đánh nhau. Thương Môn đã bị phá. Ngươi hãy nhìn về phía tây.

Dương Thanh nhìn theo hướng mà Từ Nguyệt chỉ. Hần cố gắng nhìn nhưng cũng chẳng thấy khác gì những chỗ khác cả. Cũng chỉ là cây cối đồ gãy cháy đen mà thôi. Hần vừa tiến lại phía đó vừa hỏi:

- Sao ta thấy nó cũng giống như mọi chỗ khác mà.

- Vậy à. Mỗi khi có người vào trận cảnh cảnh vật sẽ biến đổi để đánh lừa rằng người đó đã đi qua đây. Nhưng thực ra nó đã dẫn dụ người đó đi một lối khác. Không qua chỗ cần che dấu.

Ngừng lại một lát như để suy tính thêm rồi Từ Nguyệt lại bảo.

- Nhưng Thương Môn này đã bị phá hỏng, ngươi hãy xem khoảng trống trước mặt ngươi với cảnh vật bên cạnh xem sao.

Một lần nữa. Hần lại chăm chú nhìn vào chỗ đó. Cuối cùng hần cũng đã phát hiện ra điểm khác biệt. Xung quanh đã bị tàn phá đến cháy đen xì. Không còn sót lại gì cả. Vậy mà chỗ hần đang đứng tuy là cây cối đổ rạp, nhưng mặt đất lại lún phún một lớp rêu màu xám. Nếu nhìn không kỹ rất dễ nhầm lẫn. Hần a lên một tiếng rồi bảo:

- Phải trắng lớp rêu này mới là cảnh thật.

- Đúng vậy. Mau đi theo nó.

Hần chăm chú nhìn theo dải rêu phía trước rồi rảo bước dẫm lên trên lớp rêu tiến vào. Đi được một đoạn cảnh vật đã hoàn toàn thay đổi. Trước mặt hần là một ngọn núi không lồ cao hàng trăm trượng, tuy chỉ là một trái núi đá khô cằn không có cây cối nhưng linh khí nồng đậm vô cùng. Thật là một nơi tốt để tu luyện. Không hiểu sao nó lại bị giấu kín trong này. Cheo leo trên đỉnh núi là một tòa lâu, từ xa hần thấy ba chữ vàng nhấp nháy:

"Vọng Nguyệt Lâu".

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Vọng nguyệt lâu

Dưới ánh sáng mờ ảo trong cổ trận. Dương Thanh cảm thấy tòa lầu này như thể tỏa ra một thứ ánh sáng mờ mờ màu huyết dụ. Khung cảnh xung quanh toát ra một vẻ ma mị lạ kỳ. Tiến thêm một đoạn nữa trước mặt hắn là một đoạn bậc thang bằng đá, uốn lượn theo sườn núi, hắn ngỡ rằng để phải có đến vài nghìn bậc thang. Mỗi bậc đều được đào sâu vào lòng núi. Quả là một công trình tốn nhiều sức lực. Hắn phát ra câu hỏi từ trong Tiên thức:

- Từ Nguyệt, người biết nhiều hiểu rộng, lại sinh ra từ thừa hỗn độn sơ khai. Người có nhận biết chỗ này không.

Từ Nguyệt đáp lại hắn:

- Cứ tho ngang trời đất thì phải biết tất cả ư. Người đánh giá cao ta quá rồi.

Hắn không nói gì rào bước đến chỗ bậc thang rồi ngồi phịch xuống. Hắn giờ đây không được khỏe cần phải phục hồi pháp lực, vừa hay nơi này linh khí không phải tầm thường, rất có lợi cho việc tu luyện. Hắn ngồi xếp bằng rồi bảo:

- Người cũng nên tranh thủ một chút đi.

Không có tiếng trả lời. Hắn nhắm chặt hai mắt đưa cơ thể vào trạng thái tĩnh tâm. Một ngày sau, hắn mở mắt ra, thở ra một hơi tiên khí. Pháp lực của hắn đã hồi phục gần như hoàn toàn. Tiên lực đã dễ dàng đi khắp cơ thể như trước. Hắn bèn đứng dậy. Hướng đỉnh núi ngự khí phi hành. Nháy mắt hắn đã xuất hiện trước Vọng Nguyệt Lâu. Giờ đây hắn mới nhận ra toàn bộ tòa lầu ba tầng này đều làm bằng Bích ngọc. Từ cột, xà cho đến từng viên ngói. Thảo nào mà từ xa nó lại phát ra ánh sáng đỏ như vậy. Hắn nhìn hai bên cửa. Mỗi bên cột khắc một hàng chữ, hắn lẩm nhẩm đọc.

Cây sinh ngàn nhánh do từ gốc Nước chảy muôn nơi bởi có nguồn.

Hai câu này qua hắn đọc lên, khiến hắn bất giác giật mình một cái, chỉ mấy chữ thôi mà đã hàm chứa vô thượng hỗn nguyên đại đạo ở bên trong. Được thấy hai câu đối này. Khiến cho cảm ngộ về đạo của hắn lại tiến thêm một bước. Vị chủ nhân trước kia của nơi này ắt hẳn là một bậc thượng tiên, đạo pháp thông thần. Ngoài cửa đã hàm chứa ý đạo sâu xa vậy, chắc hẳn bên trong còn nhiều hơn nữa. Với lòng háo hức hắn sai bước tiến vào bên trong tòa lầu. "Truyện Dương Thanh Ký. Viết bởi Phạm Vũ Huy đăng lần đầu trên app"

Trái ngược với suy nghĩ của hắn, tầng một của Vọng Nguyệt Lâu, hoàn toàn trống rỗng, giữa sàn lầu chỉ có duy nhất một cái đỉnh ba chân cũng làm bằng ngọc mà thôi. Hắn đi quanh cái đỉnh một vòng, cuối cùng kết luận rằng cái đỉnh này chỉ là một cái đỉnh bình thường. Hắn bước lên cầu thang, toàn bộ bậc thang cũng được làm bằng ngọc. Có lẽ cả tòa lầu này được đào gọt bởi một khối ngọc khổng lồ. Hắn không thể tưởng tượng nổi có người lại kỳ công và giàu có đến vậy. Tầng hai của lầu nhỏ hơn bên dưới một chút. Ngoại trừ cái giá để sách thì cũng trống không, chẳng có đồ vật gì cả, hắn tiến đến giá sách, lật một quyển ra xem, rồi chán nản quăng nó về chỗ cũ, với tay hắn lấy một quyển khác, rồi một quyển khác, quyển khác nữa. Nhưng quyển nào hắn cũng chỉ xem qua loa là vất lại chỗ cũ, hắn chán nản bảo Từ Nguyệt:

- Người xem, ai lại đi xây cất một tòa lầu như vậy. Lại phong ấn cả một quả núi chỉ để giấu mấy quyển sách của phạm nhân này chứ.

- Ta cũng không rõ, người lên tầng ba xem sao. Biết đâu có bảo vật gì.

- Hừ. Ta cũng mong như vậy.

Hắn bước lên tầng ba với hào hứng đã giảm đi quá nửa. Khi lên đến nơi đứng như dự liệu của hắn, nơi này cũng hoàn toàn trống rỗng. Giữa lầu chỉ đặt một chiếc quan tài bằng ngọc trắng, tinh khiết vô cùng. Hắn chán nản bảo với Từ Nguyệt:

- Toàn những thứ vô dụng.

Nhưng rồi hắn chợt khựng lại trên nắp quan tài có khắc một cái đồ hình nhỏ. Hắn tiến bước lại gần nhìn vào đó.

- Ô. Bản đồ khu này.

Từ Nguyệt lên tiếng

- Người xem theo như bản đồ này phía sau núi có một cái hang nhỏ. Xuống đó xem sao.

Hắn gật đầu. Nhảy ra ngoài cửa sổ vòng ra phía sau núi rồi từ từ đáp xuống. Dựa theo bản đồ hắn rất nhanh chóng tìm thấy cái hang. Hay đúng hơn là một cái động phủ khổng lồ. Cửa của nó khuất sau một thác nước lớn. Hắn tiến thẳng vào trong động, ngay trên lối vào là một cây trụ đá. Trên trụ có một cuốn sách bằng ngọc. Hắn dừng lại lật sách ra chăm chú đọc.

"Ta là Triệu Phong, thái tử của ma giới, còn nàng là một tu tiên giả vừa mới nhập môn của nhân gian. Thần ma đại chiến, bản thái tử dẫn theo tinh anh của ma giới quyết giết hết con người san bằng nhân tộc, nhưng rồi ta gặp nàng tại chính nơi này, trên ngọn Tây Nhạc Sơn này. Lúc đó nàng mới chỉ là Luyện Khí kì mà thôi còn ta đã là cảnh giới Hóa Anh hậu kì chỉ còn một bước nữa là tiến vào Luyện Thần cảnh giới. Lúc ta gặp nàng, nàng đang bị thương sắp nguy đến tính mạng. Ta không thể nào hiểu nổi tại sao tiên giới và nhân giới các người những kẻ tự cho mình là thanh cao hơn ma giới chúng ta lại có thể để một người con gái yếu ớt như vậy ra trận. Cuối cùng ta đã cứu mạng nàng. Sau lần đó giữa các trận chiến thỉnh thoảng ta và nàng vẫn gặp nhau trên ngọn núi này. Mỗi khi ở bên nàng ta dường như quên đi mình là một vị thái tử của ma giới, quên đi trọng trách của mình. Dần dần ta sa vào lưới tình với nàng lúc nào không hay. Chúng ta thường hay ngồi ngâm thơ, đọc sách. Tuy nàng tu tiên nhưng lại rất thích đọc sách của nhân gian. Cứ thế hai người chúng ta dần dần yêu nhau không gì ngăn cản được. Ta đã định từ bỏ tất cả để đi cùng nàng. Nhưng là thái tử ta không thể bỏ mặc thần dân của

ma giới được. Trận chiến cuối cùng ta bị Trường Thanh Thượng Tiên của tiên giới đánh trọng thương. Lúc hấn định kết liễu ta thì không biết làm cách nào nàng đã xuất hiện ở đó. Nàng đã thay ta mà chịu cái chết này. Lúc đó ta mới nhận ra mình cần nàng đến thế nào. Lúc đó ta mới nhận ra ta yêu nàng thế nào, nhưng đã muộn. Lần đầu tiên trong cuộc đời nhiều vạn năm của ta, ta đã khóc. Ôm theo xác của nàng ta chạy đến Tây Nhạc Sơn này. Dùng toàn bộ sức lực còn lại lấy ra Bích Ngọc Ma Châu tạo ra tòa Vọng Nguyệt Lâu trên đỉnh núi này, đặt nàng ở đó. Nàng rất thích ngắm trăng. Ta hy vọng sau này dù không còn sống nàng vẫn có thể ngày ngày nhìn nó. Ta lại dùng chút sức lực còn lại bày ra Cửu Khúc Âm Ma Trận Pháp che dấu toàn bộ ngọn núi này. Ta định ở đây cả đời để chăm sóc, nàng, bảo vệ cho giấc ngủ của nàng. Nhưng do ta đã dùng quá nhiều ma lực, mà lại không kịp phục hồi. Nguyên Thần của ta cứ ngày một yếu đi. Dù là thân thể chí tôn ma giới của ta cũng không có cách gì khắc phục. Ta tự biết mình sắp chết. Nhưng trận pháp này vẫn phải cần người duy trì nó. Vậy nên ta đã tạo ra động phủ này. Trong đó có toàn bộ tài sản của ta. Nếu người đọc được quyển Ngọc Sách này thì có lẽ là trận pháp đã bị phá. Ta nguyện giao cho người toàn bộ của cải trong này. Chỉ mong người hãy giúp ta hoàn thành tâm nguyện. Phong bế trận pháp này mãi mãi. Triệu Phong ngàn vạn lần xin được tạ ơn."

Cuối cùng của quyển sách là một bản vẽ nhỏ về trận pháp Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận và cách bố trí. Dương Thanh xem xong thì không khỏi thờ dài một tiếng:

- Tình yêu là gì, mà lại khiến cho ta và người đau lòng đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: May mắn không ngờ tới

Đọc xong quyển di thư. Hấn lại nghĩ đến chuyện của mình, hấn may mắn hơn vị thái tử này nhiều, ít nhất thì cả hai đều còn sống. Chỉ là không biết khi nào gặp lại mà thôi. Từ Nguyệt bất ngờ lên tiếng:

- Không thể ngờ rằng, Đường Đường là thái tử của ma giới lại chết ở nơi này. Mà chỉ vì một người con gái.

Ngừng lại một lát như để suy tư, giọng của Từ Nguyệt lại vang lên:

- Tính ái là gì mà có sức mạnh như vậy:

Hấn thờ dài bảo nàng:

- Người mới tu luyện thành người sao hiểu được. Có lẽ vài trăm năm nữa người swx ngộ ra chăng.

Từ Nguyệt ngắt lời hấn.:

- Ta không hiểu và cũng không muốn hiểu. Giờ đây người định làm thế nào.

Dương Thanh gấp quyển sách lại đi vào bên trong động phủ. Ngay ở phòng khách là một chiếc hộp lớn màu đen làm hoàn toàn bằng đá. Trên nắp hộp là một lá thư khắc bằng ngọc.:

- Cái tên thái tử này giàu quá. Cái gì cũng dùng ngọc hết.

Hấn không trả lời Từ Nguyệt mà cầm bức thư lên đọc.

"Người đã vào được đến nơi đây. Xin hãy dùng số tài liệu này để khôi phục trận pháp. Sau khi viên Âm Hàn ngọc trên đỉnh Vọng Nguyệt Lâu phát sáng là đại trận đã thành. Khi pháp trận một lần nữa phát động phong ấn trong hậu động sẽ tự mở. Lúc đó toàn bộ đồ đạc trong đó sẽ là của người.

Triệu phong tuyệt bút"

- Chà. Vị thái tử này quả thật là cẩn thận hơn người. Chết rồi mà vẫn còn thờ tay thao túng được.

Hấn gạt đầu xem như là đồng ý với ý kiến của Từ Nguyệt. Rồi hấn ôm lấy chiếc hộp đá và nói to.:

- Triệu Phong tiên bối. Văn bối khâm phục tấm si tình của ngài. Hôm nay ở đây văn bối xin thề. Còn sống trên nhân giới ngày nào, nhất định sẽ bảo vệ nơi này an toàn ngày đó.

Lại mất ba ngày ti mắt nhìn đồ hình pháp trận, cùng với sự trợ giúp của Từ Nguyệt. Hấn đã thành công vá lại pháp trận. Ngay khi mảnh tài liệu cuối cùng đặt vào vị trí. Trên đỉnh của Vọng Nguyệt lâu phát ra một thứ ánh sáng màu trắng ngà dịu nhẹ. Giờ thì hấn đã hiểu tại sao nơi đó gọi là Vọng Nguyệt lâu. Nhìn từ nơi này Âm Hàn ngọc không khác gì một mặt trăng trên trời. Hấn lại càng khâm phục tấm chân tình của vị Thái tử ma giới này. Hấn thu lại chiếc hộp bỏ vào túi trữ vật rồi phi thân trở về động phủ. Hấn hồi hộp tiến vào hậu động để xem thành quả của mình. Sau phòng luyện đan có một ngách nhỏ dẫn sâu vào lòng đất mà lúc này chưa hề có. Hấn cứ theo đó mà đi xuống. Hai bên thành đều được gắn dạ minh châu sáng lấp lánh thay cho đèn đuốc. Xuống đến tận cùng là một căn phòng rộng lớn có một chiếc bàn nhỏ. Ngồi phía sau chiếc bàn là một bộ xương khô. Nhìn vào quần áo trên người, hấn

ngồi đây ắt hẳn là vị thái tử nọ. Trên chiếc bàn có để vài thứ. Hắn vội tiến lại nhìn. Một bộ áo giáp màu bạc. Một thanh kiếm và một chiếc hộ thuẫn làm bằng một vật liệu gì đó, hắn chưa từng được biết. Kế tiếp là một cái túi trữ vật. Hắn kiểm tra qua bên trong có hơn mười vạn linh thạch các loại. Hắn há hốc mồm,

- Cái này, cái này.

Từ Nguyệt cười ha hả nói:

- Cái này. Người từ này sẽ trở thành người giàu có trong tu tiên giới rồi. Hahaha.

Cổ nức vui mừng, hắn bỏ túi trữ vật xuống. Nhìn đến thứ cuối cùng. Là một chiếc hộp, bên trong có đựng bộ phi châm có 12 chiếc. Bên ngoài chiếc hộp có khắc bốn chữ:

- Âm Phủ Ma Châm.

Sau khi đi một lượt kiểm tra cả căn phòng xác nhận không còn gì nữa. Hắn mới vui mừng quay trở lại cái bàn. Việc đầu tiên hắn thu lấy cái túi linh thạch, cất vào trong người. Sau đó, cầm lấy bộ giáp mặc thử. Áo vừa vào người hắn liền cảm thấy một sức nặng ngàn cân đè hắn khụy xuống sàn. Pháp lực trong người dần dần tiêu tán hết. Hắn vội lên tiếng:

- Từ Nguyệt mau, mau giúp ta.

- Ta không thể sử dụng pháp lực được. Bộ giáp này có gì đó cổ quái.

Áp lực, càng lúc càng nặng. Hai đầu gối của hắn đã lún xuống đất. Nguyên thần của hắn, bị bộ giáp trói chặt. Không di chuyển được. Đúng lúc đó một tiếng "Xùy" vang lên. Từ bộ giáp một làn khói đen bay ra, huyền hỏa thành một cái đầu người nhưng lại có hai chiếc sừng trông vô cùng ghê rợn. Cái đầu đó. Nhìn thoáng qua Dương Thanh rồi cất giọng ồm ồm bảo:

- Nhiều vạn năm qua. Ta vì tránh sự truy đuổi của Tiên giới mà lẩn trốn ở nơi này. Nàng vì ta mà bỏ mạng. Ta cũng sẽ vì nàng mà báo thù rửa hận. Ta đã ở đây. Ngày đêm bầu bạn với nàng. Mong có một ngày pháp lực khôi phục. Nhưng không như ý ta. Pháp lực của ta đã dùng cho việc bảo hộ pháp trận này. Nó làm cho nguyên thần ta bất ổn. Cuối cùng ta đành chấp nhận sự thật là mình sẽ chết.

Khuôn mặt chợt cười lên sáng sủa, giọng cười cuồng ngạo có một chút gì đó thâm lương. Nó nói tiếp:

- Ta đã lo rằng. Khi ta chết nơi này sẽ không còn an toàn. Sẽ có kẻ phá hỏng giấc ngủ của nàng. Cho nên ta đã nghĩ ra kế này. Ta nguyện rằng, kẻ nào lọt vào đây ta sẽ cho hắn toàn bộ của cải. Nhưng cũng sẽ bắt hắn trở thành hộ vệ của nơi này.

Khuôn mặt lại cười, lần này giọng cười đã trở nên ghê rợn.

- Ta đã phong ấn trong chiếc áo giáp này một loại Huyết chú của ma tộc. Ta sẽ dùng chút ma lực cuối cùng của phân thân này, kích hoạt nó. Sau này cứ 100 năm một lần ngươi phải trở lại nơi này ba năm để hấp thu ma khí từ tòa Vọng Nguyệt Lô kia. Nếu không nguyên thần của ngươi sẽ bị Huyết chú tàn phá. Ngươi muốn sống không được muốn chết cũng không xong. Ngươi hãy nhớ lấy. Chỉ cần ngươi bảo hộ cho nàng. Ở nơi này. Ngươi sẽ luôn bình an vô sự.

Dứt lời khuôn mặt đen đỏ chợt vặn vẹo gào rú. Từ cái miệng của nó phát ra một loại chú ngữ nào đó, bộ giáp cũng ngày một sáng lên, rồi phát ra ánh sáng đỏ như máu. Khuôn mặt ánh lên một vẻ âm độc, rồi lại buồn bã có lúc lại bi thương, sầu khổ. Nó cố gắng lắm nhắm một câu cuối cùng rồi tan biến:

- Hồng Liên, cuối cùng ta cũng được gặp lại nàng.

Khi khuôn mặt vừa biến mất. Bộ giáp phát ra quang mang chói mắt, một luồng khí màu đỏ từ bộ giáp chui thẳng vào người Dương Thanh, hắn hét lên một tiếng rồi ngã vật ra đất. Mê man bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Âm phủ ma châm

Đến khi hắn hoàn toàn tỉnh lại trong căn phòng dưới lòng đất. Thì bóng ma của vị thái tử kia đã hoàn toàn biến mất. Nơi này chỉ còn lại một mình hắn mà thôi, hắn khó nhọc đứng dậy, còng phẳng bộ giáp vứt qua một bên. Vận dụng tiên thức khê hời:

- Từ Nguyệt, ngươi không sao chứ

- Không sao. Ta chỉ bị chấn động một chút. Không ngờ chỉ là một tia phân thân mà lại mạnh mẽ như vậy.

Hắn không trả lời mà lại lâm vào suy nghĩ. Tại sao hắn toàn gặp vận rủi vậy, hết nạn nọ đến nạn kia. Vừa tránh được cạm bẫy này, thì lại rơi vào nguy hiểm khác. Lần này thì đúng là nguy hiểm thật rồi. Khi không trở thành chỗ giữ nhà cho một tên yêu ma đã chết từ hàng vạn năm trước. Hắn điên cuồng hóa ra một cái hỏa cầu thuật định ném vào cái xác khô, nhưng rồi hắn chợt dừng lại. Tên thái tử này tuy ác độc, nhưng ít ra gã cũng là một kẻ si tình. Có lẽ ta cũng không bằng được. Nghĩ vậy hắn liền dừng tay lại. Hỡi Tử Nguyệt:

- Người xem, cái huyết chú gì đó này có giải được không.

Tử Nguyệt nói với hắn:

- Cái này. Bản thân ta cũng không biết chắc, thái tử của ma tộc đã gieo thì không phải tâm thường.

Hắn chán nản hỏi lại:

- Vậy không còn cách nào sao

Tử Nguyệt an ủi hắn:

- Người yên tâm. Chỉ cần còn sống nhất định sẽ tìm ra cách.

Im lặng... rồi nàng lại nói:

- Khi thấy con Không Tước ở ngoài kia là ta đã thấy đáng ngờ rồi. Thì ra là nó bảo vệ vòng ngoài của Pháp Trận. Không tước là hậu duệ xa của Ma tộc Phượng Hoàng. Còn tên Triệu Phong này chắc hẳn là con trai của Ma Quân Không Đề.

- Giờ người nói chuyện này thì có giải quyết được gì không... Dương Thanh hỏi lại

Không có tiếng trả lời. Hắn cũng không thêm quan tâm mà. Đi đến cái bàn thu nhật pháp bảo bỏ vào túi, còn cái xác sau một hồi suy nghĩ, hắn phát nhẹ tay một cái từ hư không hiện ra một luồng linh khí màu bạc, phút chốc nó huyền hóa thành một thanh kiếm, đục vào tường của căn phòng này. Lấy ra một khối đá lớn, hắn tiếp tục dùng tâm niệm điều khiển thanh kiếm đeo gọt phiến đá. Một lát sau, một chiếc áo quan bằng đá thô sơ hình thành, hắn mang xác Triệu Phong đặt vào đó rồi mang theo chiếc áo quan lên trên Vọng Nguyệt Lâu đặt vào bên cạnh chiếc quan tài bằng ngọc. Đoạn hắn lầm nhảm như nói với chính mình.

- Cho dù ông hại ta. Nhưng ta không thể phủ nhận, cũng chính ông đã giúp ta không nhỏ. Hãy ở lại nơi đây đi, hỡi kẻ si tình.

Làm xong tất cả mọi việc, hắn theo chỉ dẫn trong quyển sách Ngọc, bay đồng lướt tây theo một số quy tắc rồi ra khỏi trận. Chớp mắt một cái, núi non đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn cánh đầm rừng cháy hoang tàn lẩn trước hiện ra, hắn đưa mắt nhìn về phía trước, xác của con yêu thú Xích Diễm Hoàn Lân vẫn còn nằm đó. Có vẻ như con không tước vẫn còn chưa quay lại. Giọng của Tử Nguyệt vang lên:

- Lấy cặp sừng của nó và lột da nó đi. Ngày sau tất có chỗ dùng.

Hắn gật đầu tiến đến bên cái xác rồi ngồi xuống. Một lát sau hắn đã nhét tám da và cặp sừng vào người rồi phi hành trở về nơi nhốt địa ma thú. Chuyến đi này của hắn đã kéo dài quá lâu, hắn lo lắng hai con Địa Ma thú sẽ phá pháp trận mà chạy mất, nhưng hắn vẫn gặp may. Khi hắn về đến nơi, hai con yêu thú vẫn còn đang điên cuồng bắn phá vào pháp trận. Hắn tự nhủ giờ có pháp bảo rồi xem hai con súc sinh các người sẽ chống đỡ kiểu gì.

Hắn mở túi trữ vật ra thanh kiếm và bộ giáp mới lấy được là Đinh cấp pháp khí. Tiên thức của hắn chưa đủ mạnh mẽ để điều khiển không cẩn thận còn bị phản phệ. Chỉ còn bộ Âm Phủ Ma Châm là cao giai pháp khí. Một tên luyện khí kì như hắn dưới sự trợ giúp của Tử Nguyệt miễn cưỡng có lẽ sẽ chỉ huy được một cái trong 12 chiếc châm. Hắn nghiêng rằng, dù có một phần nhỏ thành công ta cũng phải thử thời gian không còn nhiều nữa, hắn ăn vào hai viên Tục Mệnh Đạn cuối cùng mang theo từ Phong Hỏa Môn để lấy sức khỏe, sau khi sức lực đã đạt đến đỉnh phong, hắn vỗ nhẹ vào túi trữ vật, một cây châm xanh biếc bay ra. Đuôi của cây châm có khắc một chiếc đầu phượng hoàng vô cùng sống động, dưới sự chỉ huy của Dương Thanh nó xoay vòng trên không rồi lao tới chỗ hai con yêu thú. Hai con địa ma thú cũng là yêu ma đã sống hàng ngàn năm, ngay lập tức nhận ra sự nguy hiểm của Âm Phủ Ma Châm, chúng lập tức kêu lên và xòe cặp cánh ra khiến xung quanh phát ra âm thanh lách cách. Ngay lập tức, Dương Thanh lại thấy mình đứng trước nghĩa địa ở một thôn xóm hoang vu, trước mặt hắn là mộ của cha hắn, hắn không khỏi ngạc nhiên:

- Sao ta lại quay lại đây. Nơi này còn có gì lưu luyến

Cảnh lại thay đổi hắn đang đứng trên đỉnh của ngọn cỏ son trước mặt hắn là một cô gái áo vàng vô cùng xinh đẹp, vừa trông thấy mặt cô gái, hắn vội vã hét lên rồi chạy lại:

- Thanh Hương, ta rất nhớ nàng

Đang chạy đến thì đầu hắn chợt nhói đau khủng khiếp, hai bên thái dương như muốn nổ tung, cùng lúc đó một giọng nói lừng bùng trong màng tai hắn:

- Đồ ngu. Đó là ảo cảnh. Tên vô dụng nhà người con không mau tỉnh lại.

Theo lời nói là một áp lực cực lớn xâm nhập vào tiên thức của hắn, hắn lắc đầu rồi lẩm bẩm:

- Phải, Thanh Hương đã đi rồi làm sao còn ở đây được. Nàng đã đi rồi ta còn sống làm gì.

Hắn lập tức đưa tay lên vẫy nhẹ. Cây phi châm lập tức bay tới trước mặt hắn. Tử Nguyệt vội kêu lên:

- Người định làm gì. Mau tỉnh lại cho ta

Áo lực trong tiên thức của hắn lại gia tăng thêm một lần nữa. Đầu hắn như có hàng ngàn hàng vạn cây kim đâm vào. Hắn khụy xuống đất, hai tay ôm lấy đầu. Những ý nghĩ. Những nỗi sợ không biết từ đâu ra bủa vây lấy hắn. Giọng của Tử Nguyệt mơ hồ vang lên:

- Mau tỉnh tâm, tìm vị trí của chúng

Hắn rất muốn làm như thế. Nhưng tâm của hắn giờ đây cứ như con ngựa bất kham, chạy lồng lên không gì kiểm soát được, hắn chợt nhớ lại tất cả, nhớ mình bị rơi xuống hang ở Tổng Sơn, phải ăn từng cây nấm mọc trên đồng thịt người chết, rồi những ký ức khi hắn sống cùng Thanh Hương tất cả đều hiện ra xoay vòng vòng trong đầu hắn. Tâm hắn đã loạn. Một chiếc ô ngũ sắc hiện ra che chắn cho thân hắn, từ chiếc ô tỏa ra linh khí nồng đậm. Bích Mộc Châu, Bích Thủy Châu, Bích Kim Châu, Bích Hỏa Châu, Bích Thổ Châu, Hâm Tiên Châu, Tru Tiên Châu, Diệt Tiên Châu, Lục Tiên Châu, Tuyệt Tiên Châu các loại châu ngọc trên tán ô lập tức phát ra hào quang nhấp nháy chiếu soi thân hắn. Khiến hắn có cảm giác mình được tiếp thêm sức mạnh. Đầu óc hắn đột nhiên thanh minh trở lại, Tử Nguyệt nói với hắn:

- Mau ra tay. Ta sắp cạn nguyên khí rồi

Hắn nhắm hai mắt lại dựa vào sự bảo hộ của Tử Nguyệt với Nguyên hình là Hỗn Nguyên Tán bắt đầu dò tìm hai con yêu thú trong ảo trận, ánh hào quang chiếu đến đâu ảo trận tan đi đến đó, hắn chợt thấy tiên thức đã chạm phải hai con yêu thú, hắn nghiêng rằng hét lớn:

- Âm Ma Sát.

Mũi châm lập tức phát ra quang mang chói mắt lao đến hai con yêu. Biết đại thế đã mất, hai con yêu thú tức giận dương cánh lên định đón đánh âm phủ ma châm đang lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Sát yêu

Mất thấy hai con yêu thú định chống đối đến cùng, hắn dồn tất cả tiên lực còn lại trong cơ thể điều khiển mũi phi châm xoay một vòng trên không rồi nhắm vào đầu một con địa ma thú, lao thẳng xuống. Một tiếng "Soạt" vang lên mũi châm phát ra ánh sáng màu xanh biếc đã xuyên thủng đầu con yêu thú. Nó kêu lên một tiếng thảm khóc rồi nằm im không nhúc nhích. Một khắc sau cái bụng nó cũng thôi không còn phát sáng nữa. Vì vận dụng pháp lực quá sức của mình, giờ đây đầu hắn đau như búa bổ. Sắp không thể duy trì được nữa, hắn cố gắng đứng thẳng người lên, dưới tấm màn bảo vệ của hỗn nguyên tán, miệng lầm rầm đọc chú ngữ. Mũi ma châm một lần nữa lại phát ra quang mang xanh biếc nhắm con yêu thú con lại.

Thấy động bọn của mình đã chết. Lúc này con yêu thú còn lại sợ hãi, quay đầu định tìm đường chạy trốn. Nhưng nó quên mất là mình đang ở trong pháp trận, lâm vào đường cùng, nó kêu lên một tiếng, há miệng ra từ miệng của nó một tinh cầu màu bạc bay ra huyền hõa thành một lớp bảo vệ bao quanh thân nó. Nganh kháng Âm phủ ma châm. Mắt, mũi, miệng của Dương Thanh đã bắt đầu rỉ máu, tai hắn ù đi, cả người sắp không còn nghe hắn điều khiển nữa. Dưới sự thúc dục của hắn mũi châm vẫn không thể xuyên qua lớp yêu khí kia được, hắn thầm nghĩ nếu cứ kéo dài thế này, tất hắn phải chết không ngờ. Hắn vội vã cắn mạnh vào đầu lưỡi, con đau làm cho hắn tỉnh táo trở lại. Hắn vỗ mạnh vào túi trữ vật miễn cưỡng gọi ra chiếc ma châm thứ hai. Châm vừa ra khỏi túi, miệng và mắt hắn đã trào máu tươi ướt đầm ướt áo trước ngực, tiên thức của hắn đã đi quá giới hạn. Không chậm trễ một phút nào, hắn phát tay một cái. Mũi ma châm thứ hai lao vút đến nhập vào mũi châm đầu tiên. Một âm thanh như tiếng xe lùa vang lên. Lớp bảo vệ con yêu thú đã bị xé rách, nó chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi bị mũi châm xuyên qua người, đóng đinh nó xuống mặt đất.

Cùng lúc này Hỗn Nguyên Tán mất đi ánh hào quang nhập trở lại trong người hắn. Giọng nói của Tử Nguyệt vang lên từ xa xăm:

- Lần này ta bị thương rất nặng, phải tiềm tu rồi.

Hắn mơ hồ tiến vào pháp trận, nhìn hai con yêu thú đã bị tiêu diệt trước mặt rồi khẽ lầm nhảm:

- Thanh Hương ta lại đến gần nâng một chút rồi.

Chưa dứt lời hắn đã ngã ra đất mê man bất tỉnh.

Ba canh giờ sau, hắn từ trong mê man tỉnh dậy, hắn cố gắng lao đảo đứng lên, pháp lực của hắn vẫn chưa hồi phục. Hắn lấy từ trong túi ra một viên linh thạch cấp trung nắm chặt trong tay nhẹ nhàng hấp thu linh khí, còn về tiên thức bị chấn động kia hắn không có cách nào khắc phục ngay được, từ nay về sau phải bồi dưỡng từ từ. Vừa rồi khi chiến đấu với hai con yêu thú hắn đã vượt quá giới hạn khi cùng một lúc điều khiển hai cây phi châm, nên tiên thức của hắn không thể nào chịu nổi. Khiến thất khiếu đổ máu. Nguy hiểm như vậy nhưng hắn cho rằng, nguy hiểm mà mình trải qua vừa rồi cũng được đền đáp. Bằng chứng là hai con yêu thú vẫn đang ở trước mặt hắn đây. Hắn lầm nhảm mấy câu hai cây phi châm dưới đất sáng lên rồi bay về tay hắn, hắn vuốt ve chúng rồi bảo:

- Cảm ơn, nếu không có các người thì ta không thể nào là chuyện này được.

Nói xong hắn cắt chiếc châm vào túi, rồi theo thói quen, hắn gọi:

- Từ Nguyệt, có sao không??

Không ai trả lời

- Từ Nguyệt

Vẫn im lặng

Hắn ngơ ngàng rồi chợt nhớ lại tình cảnh trước lúc ngắt đi. Từ Nguyệt đã nói là nàng ấy bị trọng thương cần phải tĩnh dưỡng, hắn bắt đầu trở nên lo lắng, nàng ấy không sao chứ, tất cả chỉ tại ta vô dụng, lần nào cũng để Từ Nguyệt phải xả thân cứu nguy. Giờ đây còn bị thương không biết sống chết thế nào. Sau khi hắn thử gọi mấy lần nữa không thấy nàng trả lời, có lẽ nàng đã bế quan trong tiên thức của hắn. Hắn nói lớn như thể nói với chính mình:

- Từ Nguyệt, cô cứ yên tâm mà tu luyện, ta sẽ cố gắng bảo vệ cho cô.

Một ngày sau, hắn ngồi trong động phủ ở chân núi của mình ngắm nhìn hai viên yêu đan màu trắng bạc trong tay. Đây là lần đầu tiên từ khi bước chân vào tu tiên đạo, hắn nhìn thấy nội đan của yêu thú. Hai viên nội đan trong tay hắn, to cỡ ngón tay cái và không ngót tỏa ra một mùi thơm nhẹ nhẹ. Dùng một viên nội đan này sẽ tăng khả năng Trúc Cơ của hắn lên một thành vậy nếu dùng hai viên thì sao, hắn nhớ lại Những gì viết trong Sinh Tử Quyết và chợt nhận ra là chỉ ăn một khóa là đã đủ rồi, dù hắn tham lam ăn cả hai viên thì cũng chỉ có tác dụng như một viên mà thôi. Hắn cắt hai viên yêu đan vào trong túi trữ vật rồi ngồi đó suy tính bước tiếp theo. Có yêu đan rồi giờ đây hắn sẽ phải đi âm hồn đảo. Nhưng không có Từ Nguyệt bên cạnh hắn không được tự tin cho lắm. Hắn chưa biết gì về đảo này. Nếu cứ khinh xuất đi vào thì chỉ có con đường chết. Hắn cần thông tin. Có lẽ hắn phải vào một thành thị nào đó tìm hiểu thêm về âm hồn đảo. Nhưng mấy thành thị quanh đây, trước kia bán yêu thú hắn đã đi hết rồi, người tu tiên rất ít. Ở Vân Nam đại lục này nơi tu tiên gia nhiều nhất chỉ có ở Bắc Quốc mà thôi có lẽ hắn phải lên đường đi đến đó một chuyến. Thọ mệnh của hắn không còn nhiều. Hắn phải nhanh nữa lên mới được.

Ba ngày sau. Khi đã phục hồi hoàn toàn pháp lực. Hắn đánh sập cái động phủ này rồi hướng về phía bắc ngự khí phi hành, điểm đến chính là bắc quốc được xưng tụng là thiên đường tu tiên của Vân Nam đại lục. Trung tâm của đại lục, nơi có Thánh Thành. Tòa thành lớn nhất, chắc hẳn những gì hắn cần sẽ có ở đây. Hơn nữa hắn nhắm đến quốc gia này còn vì từ nơi đây có thể đến được âm hồn đảo một cách nhanh nhất. Giảm bớt mối lo gặp quái thú trên biển. Trên nền trời hắn gia tăng hết tốc lực vun vút lao đi. Sau khi phi hành được ba ngày thì hắn gặp một trấn nhỏ, hắn đi vào trong trấn quyết định nghỉ ngơi giấy lát. Hắn thuê một phòng trọ nhỏ ở một góc khuất nẻo của trấn này. Đã ba ngày không ngủ hắn mệt mỏi leo lên giường nghỉ ngơi. Chẳng mấy chốc hắn đã chìm sâu vào giấc ngủ, đêm đến chợt hắn giật mình thức giấc. Tiên thức linh mẫn của hắn khi săn yêu thú trong rừng đã cảnh báo cho hắn có một luồng linh khí đang đến gần, khẳng định là một tu tiên giả. Hắn vội vã ém nhẹm khí tức nhảy qua cửa sổ nấp xuống phía dưới một đồng cùi phía nhà sau. Trong ánh sáng mờ ảo hắn nhìn thấy một tên luyện khí kì đồng cấp 10 như hắn đang từ từ đáp xuống khoảnh sân trước mặt. Hắn nghiêng ngó hồi lâu rồi mở một cánh cửa nhỏ tiến vào đó, một lát sau hắn lại cùng với một người đàn bà ra ngoài, hắn bế người phụ nữ đó lên phi hành biến mất. Hắn thở phào một hơi rồi quay trở lại phòng:

- Thì ra là một đôi gian phu dâm phụ.

Hắn lại trèo lên giường tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ân mạng

Ngày hôm sau khi hắn còn chưa thức dậy đã nghe thấy tiếng kêu khóc vang trời ở trước cửa quán trọ. Khi hắn đi xuống thì thấy một cậu thanh niên đang ôm một cái xác khóc lóc:

- Cha à, cha chết oan uổng quá, con trai bất hiếu không thể làm gì được.

Cậu ta không ngừng gào lên là mình bất hiếu không bảo vệ nổi cha mẹ, mẹ thì bị bắt đi, cha thì chết quá oan ức. Tên Hà Minh Đạo là đồ chó má. Xung quanh mọi người đều chỉ trỏ, tội nghiệp cho cậu trai trẻ, hắn tiến lại gần nhìn cái xác rồi hắn chợt nhận ra đây là lão chủ nhà trọ, rõ ràng hôm qua còn cười nói với hắn sao hôm nay đã chết rồi. Hắn hỏi mọi người xung quanh:

- Có chuyện gì xảy ra với ông chủ vậy??.

Một lão trung niên nhìn hắn rồi trả lời:

- Hắn là công tử từ xa tới đây lần đầu nên chưa nghe nói. Chuyện này chắc chắn là do tên khốn Hà Minh Đạo của Huyện Ma La gây ra.

Hắn quay sang chỗ lão già tiếp tục hỏi:

- Xin lão bá nói rõ

Ở đây cũng có mấy người là lần đầu đến, đều đang dòng tai lên lắng nghe, thấy vậy lão già kia liền nói:

" nhắc đến chuyện này thì phải nói từ đầu, huyện Ma La chính là nơi ở của Minh Uy Vương một vị vương gia hiền hách, quyền thế nghiêng trời, ngay cả đức hoàng đế gặp vương gian cũng phải một hai phần vị nể. Cũng trong huyện thành có một nhà hoàng thân quốc thích khác, đó là nhà của Cửu Dương Quận Chúa. nàng vô cùng trẻ trung xinh đẹp, mon mon như một đóa sen vàng; nhan sắc nghiêng thành nghiêng nước ấy tưởng trên trời không ai bì kịp. Nàng đẹp đến nỗi tám chữ siêu phẩm thoát tục, thanh tú nữ lệ cũng không đủ để miêu tả vẻ đẹp của nàng. Chẳng may năm hai mươi tuổi chồng nàng trong chiến trận bị loạn tiên giết chết, nàng theo lễ thủ tiết thề trọn đời không đi bước nữa. Nhưng Minh Uy Vương từ lâu đã muốn có được người đẹp trong tay, ngặt nỗi lão là vương gia thì nàng cũng là quận chúa nên lão chẳng thể làm gì nàng được, hơn nữa nàng lại vô cùng đứng đắn.

Một hôm tên Hoàng Minh Đạo này từ phương xa đến xin vào gặp Minh Uy Vương tự xưng là tiên nhân của Đông Hải đã tu luyện đắc đạo, hắn nói hắn có thể nghĩ ra cách giúp vương gia toại nguyện chỉ xin vương gia cho hắn ở vùng này khai giáo truyền đạo. Điều này Minh Uy Vương cầu còn chẳng được vội vả đồng ý ngay.

Không ai biết hắn đã làm thế nào mà chỉ ba ngày sau Quận chúa đã đồng ý gả cho Minh Uy Vương làm vợ bé. Có người nói hắn dùng tà thuật, có người nói hắn là yêu ma biết mê hoặc lòng người không ai chắc cả. Nhưng từ sau khi hoàn thành việc này. Hắn được Minh Uy Vương sủng ái lạ kỳ. Một hai kêu là thượng tiên, lại xây cho hắn một ngôi lầu nói là để hắn giảng đạo, kể từ đó hắn ở nơi này gian díu với con gái nham lãnh. Thậm chí với cả vợ con quan lại địa phương. Nhưng Minh Uy Vương có lệnh hễ ai dám động đến hắn hay làm hắn bị thương nhất nhất đều bị chém đầu. Tất cả vì sợ hãi Minh Uy Vương đều không dám làm gì hắn. Hơn nữa hắn quả thật là có điều kỳ lạ. Một mình hắn có thể trong nháy mắt hạ gục hơn 1000 người. Lại có thể đi mây về gió. Từ đó dân mảy trần quanh đây mỗi khi gặp phải hắn chỉ có thể than trời mà thôi. "

Lão già nhì xuống cái xác đã cứng đờ, lạnh ngắt của ông chủ nhà trọ cảm khái nói:

- Số ông chủ này cô như đen đui, vợ ông ta chẳng may bị tên kia mê hoặc. Ài. Xem ra lão phải chết oan rồi.

Tên thanh niên đang khóc lóc bên cái xác, nghe vậy lại càng khóc to hơn, vô cùng thương tâm. Những người xung quanh không có cách nào cũng đành bày tỏ lòng thương tiếc bằng cánh bỏ ra ít tiền coi như phân ưu với lão, rồi rời đi. Hắn cũng là một trong số đó. Trở về phòng của mình hắn ngồi ngẫm nghĩ lại lời lão hán kia vừa nói, kết hợp với những gì mà hắn thấy đêm qua, hắn có thể khẳng định tên Hà Minh Đạo này biết nhiếp tâm thuật. Một dị thuật điều khiển tâm trí người khác. Nhờ vậy hắn mới có thể gian dâm với nhiều người mà nạn nhân không nói được gì. Còn ông chủ nhà trọ theo hắn suy đoán là vì lão không may bắt gặp nên mới bị hạ độc thủ. Chuyện này chỉ trách lão thọ mệnh đã hết. Diêm vương đã kêu tên. Đang định rời đi thì hắn lại nghe một loạt, thanh âm lớn xôn dưới lầu, hắn vội vã chạy xuống chen vào đám đông, một cảnh tượng bất ngờ đập vào mắt hắn, cậu con trai kia vì quá thương cha mẹ mình nên đã đập đầu vào tường tự vẫn. Đột nhiên máu nóng trong người Dương Thanh sôi sùng sục. Hắn nhớ lại khi còn làm huyện lệnh mấy trăm năm trước, hắn cũng đã từng thế sẽ yêu nước thương dân. Giờ đây tuy đã dần thân vào tu tiên đạo. Nhưng chẳng nhẽ gặp chuyện bất bình như ông này lại bỏ qua không quản. Không, nhất định hắn phải quản, tên Hà Minh Đạo kia, nhất định phải chết. Bản tính lương thiện xưa kia của hắn. Không cho phép hắn khoan tay đứng nhìn, hắn vội vã thay đổi kế hoạch, lên đường đi đến huyện Ma La.

Ngay trong ngày hôm đó hắn đã có mặt ở Huyện Ma La, giờ đây, hắn đang đứng trên một góc khuất của nóc một ngôi nhà nhìn về phía Minh Uy Vương phủ. Đây là một tòa nhà lớn, có tường cao hào sâu vây xung quanh, bên trong có hoa viên, đình đài lầu các, vô cùng trang nhã, cách đó một đoạn là một khu nhỏ hơn, nhưng xây cất cũng vô cùng tinh mỹ. Chính giữa khu đó là một tòa lầu 12 tầng có tên đăng tiên các. Dương Thanh thầm nghĩ, đây chính là chỗ ở của tên khốn kia. Trước hết ta cứ theo dõi đã không nên rút dây động rừng. Hắn lắc mình một cái chỗ hắn vừa đứng chỉ còn là một cái hư ảnh dần dần mờ nhạt

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Quyết đấu

Trong đêm tối, một bóng đen đang ẩn mình phía sau một gốc cây lớn, mắt mờ to hướng về phía một căn nhà nhỏ. Hắn chính là Dương Thanh trải qua ba ngày cẩn thận theo dõi tên Hoàng Minh Đạo kia. Hắn đã chứng kiến mọi thủ đoạn của gã. Hắn phát hiện ra, hắn không phải vô duyên vô cớ dụ dỗ các cô gái mà những người hắn bắt đều mang trong người một loại linh khí mệnh thủy tự nhiên mà không phải do tu luyện. Tuy nhiên vì không dám vào sâu nơi gã ở nên Dương Thanh không biết gã định dùng những người này vào việc gì. Đêm nay khi thấy gã lại định làm chuyện xấu. Hắn quyết định ra tay ngăn chặn. Bản thân hắn hoàn toàn có thể bỏ qua chuyện này. Cứ thế mà phi hành đến Bắc Quốc làm chuyện của hắn, thế nhưng hắn lại không làm thế được, bản chất trong con người hắn không cho phép hắn bỏ qua việc thương thiên hại lý này. Hôm nay dù có nguy hiểm hắn cũng nhất định phải làm việc này, phải ngăn tên khốn này lại.

Hắn ngừng suy nghĩ chú tâm nhìn vào gian nhà nhỏ, tên đó đã đi vào được một quãng thời gian rồi mà sao vẫn chưa thấy hắn quay trở ra. Mọi lần hắn đầu có lâu như vậy. Chợt tiên thức của hắn cảm nhận thấy một luồng lực đạo khủng bố đang hướng đến đằng sau gáy, theo phản xạ hắn vội vã quay đầu lại, vấy tay một cái từ trong hư không hiện ra một cái hộ thuẫn bằng linh lực.

Một tiếng va đập như tiếng chuông không lồ vang lên, ngân dài trong đêm tối, cái hộ thuẫn mà Dương Thanh gọi ra dưới sự tấn công của Hoàng Minh

Đạo đã bị biến dạng một cách đáng sợ. Hấn vội vã bước lùi lại giữ khoảng cách với gã kia. Vừa lúc đó Hoàng Minh Đạo lên tiếng:

- Người là người của môn phái hay gia tộc nào, dám xem vào chuyện của. Hắc Long Cốc chúng ta.

Sau phút giệt mình vì pháp lực mạnh mẽ của gã kia. Dương Thanh đã lấy lại bình tĩnh. Hấn ngằm vận chuyển tiên lực vào tay rồi nói:

- Hừ. Đã là người trong tu tiên giới tại sao lại tàn sát dân lành, chẳng nhẽ ngươi không sợ sau này độ kiếp bị tâm ma cắn trả.

Hoàng Minh Đạo ngẩng đầu lên trời cười lớn rồi ngao nghễ trả lời:

- Hay cho một tên vô danh tiểu tốt nhà ngươi lại dám ở đây dạy bảo ta phải làm thế này thế nọ. Ngươi chán sống rồi phải không?

Hấn không đáp mà hỏi lại:

- Nói mau. Nhà ngươi mang những người này đi đâu?

- Ha ha ha. Mang đi đâu. Chẳng nhẽ ta muốn làm gì lại phải bẩm báo ngươi hay sao. Hãy chịu chết đi.

Vừa dứt lời từ tay gã một quả cầu lửa hiện ra lao thẳng về phía Dương Thanh. Tay phải vừa ra đã thu về, tay trái của hắn lại đẩy ra tiếp. Chỉ trong nháy mắt bảy tám quả cầu lửa liên tiếp rít gió bay về phía hắn.

- Liên châu hỏa cầu thuật. Cũng có chút cố gắng.

Dương Thanh không dám chậm trễ vội vã xòe hai tay ra thành hình thái cực. Một vòng tròn ngũ sắc nhu hòa như ẩn như hiện xuất ra bao bọc quanh thân hắn, mỗi lần hỏa cầu lao vào vòng tròn này đều bị đẩy bật sang một bên. Nhân lúc Hoàng Minh Đạo còn đang ngỡ ngàng vì đòn đánh liên châu hỏa cầu thuật không có tác dụng, hắn vận linh lực bay lên trên không một quãng, tay hắn kết thủ ấn, miệng thì lầm nhảm một loại chú ngữ nào đó. Tức thì sau lưng hắn từ trong không khí hiện ra tám thanh kiếm bằng ánh bạc sáng ngời. Hấn phất tay, tám thanh kiếm lao thẳng tới chỗ kẻ thù gần đến nơi từ đầu mỗi thanh hiện ra một đám mây màu lục bao vây Hoàng Minh Đạo. Chẳng mấy chốc gã đã bị mây mù bao bọc không còn thấy đâu nữa. Dương Thanh còn chưa kịp ăn mừng thì một tiếng nổ lớn phát ra kèm theo những âm thanh rền rẹt như sấm vang chớp giật. Đám mây màu lục của hắn đã hoàn toàn bị phá vỡ. Bụi dần tan đi hiện ra Hoàng Minh Đạo đứng đó, dáng vẻ khá là chật vật. Trên đỉnh đầu gã là một chiếc bánh xe màu đen đang lơ lửng xoay tròn. Có vẻ như chính chiếc Hắc luân này đã bảo vệ gã lúc này. Gã tròn trĩnh đôi mắt nhìn Dương Thanh rồi hỏi:

- Tên súc sinh nhà ngươi là kẻ nào. Sao nhất định phải phá công việc của ta.

Hấn điềm nhiên trả lời:

- Ta chỉ là một tán tu đơn độc mà thôi. Chỉ cần ngươi thả mấy người bọn họ ra. Hai chúng ta tất tránh khỏi một trường ác đấu.

- Hừ. Chỉ là một tên tán tu. Không lo tu luyện lại dám xem vào công việc của bốn cốc. Được lắm. Hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

Rất nhanh vẻ sợ hãi của Hoàng Minh Đạo biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt âm lệ. Gã chấp tay lại rồi bay lên ngang với Dương Thanh. Từ người của gã tỏa ra một màn sương đen chẳng mấy chốc đã bao bọc Dương Thanh vào giữa. Bọ đám sương che mất tầm nhìn nhưng đối với những người tu tiên thì không ảnh hưởng gì vì họ có tiên thức mạnh mẽ có thể thay cho đôi mắt. Dương Thanh cũng vậy. Giờ đây hắn đang thả tiên thức ra dò tìm đối thủ, nhưng khi tiên thức của hắn thoát ra thì hắn mới kinh hãi nhận ra rằng chỉ có thể thấy rõ sự vật trong vòng một trượng quanh đó. Hấn vội vã gọi ra hộ thuẫn phòng thân đồng thời vỗ vào túi trữ vật một cây Âm Ma châm từ trong đó bay ra xoay xoay quanh thân hắn. Trong màn sương dày đặc. Một giọng cười ghê rợn vang tới:

- Tên khốn nhà ngươi giờ có muốn chạy thì cũng đã muộn rồi. Chết đi.

Một tiếng rít trầm đục vang lên hộ thuẫn của hắn bị thủng một lỗ, ngực hắn như bị một quả tạ đánh vào làm cho khí huyết trong người hắn như sôi lên sùng sục. May cho hắn là vừa rồi có hộ thuẫn phòng thân nhận đỡ một phần pháp lực, nếu không hắn đã chết rồi. Giọng của Hoàng Minh Đạo lại vang lên nhạo báng

- Ngươi tạo thêm vài cái hộ thuẫn nữa đi. Ta sẽ chơi với ngươi một chút

Lại từ đâu không biết một luồng lực đạo mạnh mẽ được màn sương đen che giấu lao tới hắn và vào hộ thuẫn, lần này không chỉ thủng một lỗ mà hoàn toàn bị phá vỡ. Hấn ủa lên một tiếng máu huyết trong người như trào ra khỏi hổng. Hấn vội vã móc ra một viên linh thạch trung cấp, cầm chặt trong tay vừa điên cuồng hấp thu linh khí vừa lầm nhảm:

- Giá mà có Tử Nguyệt, ắt hẳn nàng ấy sẽ có cách...

Chưa nói hết câu hắn đã ngẩn người ra rồi chợt nhớ lại một lần nói chuyện với nàng khi đi săn yêu thú. Hắn nhớ rất rõ là nàng có nói. Nội đan của con địa ma thú là tinh hoa của con yêu thú đom đóm này. Nó có thể phát ra ánh sáng ở những nơi tăm tối nhất. Như được thức tỉnh, hắn lại vỗ túi trữ vật lần nữa. Một viên cầu từ trong đó bay ra. Khi vừa chạm vào màn sương đen, liền nhấp nháy rồi phát ra một thứ ánh sáng màu xanh biếc, xuyên qua lớp sương mù. Hắn đã thấy tất cả, hắn thấy mình đang bị dẫn đến một góc rừng, hắn thấy màn sương đen do một cái lọ tạo ra và hơn hết hắn thấy được đối thủ của hắn, kẻ vừa đánh trúng hắn nhờ vào màn sương đen đặc.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Hắc long

Dưới ánh sáng xanh của viên yêu đan. Dương Thanh không hề chậm trễ, từ miệng hắn phát ra một tiếng huýt gió, như có như không. Mũi âm phủ ma châm lập tức biến mất vô hình vô ảnh, một giây sau khi Hoàng Minh Đạo nhận ra được nguy hiểm thì đã quá muộn. Mũi châm đã soi ngực hắn thủng thành một cái lỗ to bằng ngón tay út, Hoàng Minh Đạo miệng há to kinh ngạc, hắn cúi đầu nhìn xuống cái lỗ trước ngực, rồi lại nhìn Dương Thanh. Trước khi ngã xuống, hắn chỉ来得及 được ba chữ: "Sao có thể".

Dương Thanh lạnh lùng nhìn cái xác trước mắt, ký ức của trận ác chiến này, đang lần lượt chạy qua đầu hắn, hôm nay nếu không có viên yêu đan kia, người đang nằm dưới đất kia rất có thể chính là Dương Thanh hắn, hắn đưa tay lau mồ hôi trên trán. Trải qua trận đấu hôm nay hắn nhận ra rằng dù mình có được bộ pháp bảo âm ma châm mạnh mẽ này, nhưng trình độ tu luyện vẫn vô cùng yếu kém. Sau này trên con đường tu luyện tất phải cẩn thận vạn lần. Hắn cúi xuống lục soát trên người cái xác, ngoài chiếc Hắc Luân và chiếc lọ phun ra sương kia, trên người tên Hoàng Minh Đạo này còn có một chiếc túi trong đó có khoảng gần 200 linh thạch cấp thấp và mấy thứ linh tinh, sau khi Dương Thanh kiểm tra qua thì đó toàn là thảo dược sơ cấp. Hắn thu tất cả vào túi trữ vật để sau này có dịp sẽ nghiên cứu dần dần. Còn cái xác hắn búng ngón tay một tia lửa nhỏ phóng ra nháy mắt đã hóa kiếp tên Hoàng Minh Đạo này thành tro bụi. Hắn tiến vào căn nhà nhỏ, một cảnh tượng kinh hoàng khiến hắn giật mình bước lùi trở lại. Trong gian nhà là ba cái xác phụ nữ đã khô đét. Trên gương mặt méo mó vẫn còn nguyên vẻ hãi hùng. Không biết tên khốn kia định dùng họ như thế nào mà gây ra chuyện thương thiên hại lý như vậy. Xác định không thể làm gì được nữa, hắn quyết định mau chóng lên đường rời khỏi nơi này. Để tránh đêm dài lắm mộng. Hắn bước ra cửa rồi phi thân mất hút trong màn đêm đen đặc.

Ở ngoài trần trong một cánh rừng sâu thẳm thẳm. Ở dưới một tòa nhà thiết kế ẩn sâu vào lòng núi đá. Một tên luyện khí kỳ đang quỳ dưới đất run rẩy bầy. Phía trên gã một tu tiên già cảnh giới Kết Đan sơ kỳ đang ngồi đó bất động như một pho tượng linh thần. Bất chợt lão mở mắt cất giọng âm u hỏi tên luyện khí kỳ bên dưới:

- Người nói có kẻ đã giết chết Hoàng Minh Đạo.

Tên luyện khí kỳ run rẩy trả lời:

- Đúng vậy thưa cốc chủ.

Giọng âm u đó lại một lần nữa vang lên gấp gáp:

- Và hắn, tên kẻ cấp đó đã lấy đi...

- Hắc luân và Hắc vân bình. Còn cả đốt cháy thi thể của Minh Đạo sư huynh thiêu rụi tất cả sổ thủy linh khí mà sư huynh gom góp được.

- Vô dụng. Các người toàn là một lũ ăn hại.

Lão già vụt đứng dậy. Một luồng khí áp bức từ người lão phát ra xô đổ hết đồ đạc trong phòng. Mấy tên đệ tử đứng quanh đó lập tức bị chấn bay vào tường. Lão đã tức giận cực điểm.

- Một công việc đơn giản đến không thể đơn giản hơn, vậy mà còn làm hỏng. Tên khốn Minh Đạo đó. Lại còn làm mất đi hai bảo vật của ta. Rất có thể việc hút lấy linh khí đó đã bị lộ rồi. Các người nói xem sau này sao ta dám tìm tường giao việc cho các người nữa.

Một tên trong bọn đệ tử bước ra cúi đầu thi lễ rồi nói:

- Sư phụ bớt giận, con xin được thay mặt sư phụ phát lạc tên khốn đó vãng sanh. Thu về hai bảo vật.

Lão ngẩng đầu nhìn xuống rồi dịu mặt đi một chút. Sau một giây ngẫm nghĩ lão gật đầu.:

- Con thân là đại đệ tử của ta. Lại đã Trúc Cơ cũng nên gánh vác một số chuyện. Con chọn lấy năm tên sư đệ đắc lực theo con làm việc.

Ngừng một lát lão lại nói:

- Truyền Hắc Long lệnh bài ra. Ai có tung tích của kẻ nào khả nghi quanh vùng này hãy báo cho ta. Nếu tin tức có giá trị tất được bản cốc chủ trọng thưởng.

Bọn đệ tử của lão trong đại sảnh cúi rạp người hô lớn:

- Chúng đệ tử xin tuân pháp chỉ

Lão lại cao giọng.:

- Các người hãy cầm lấy Bạch Luân này. Nó và Hắc Luân là một đôi có thể cảm ứng lẫn nhau.
- Đại sư phụ. Tên đại sư huynh kia vội vã đưa hai tay nhận lấy món pháp bảo sáng lóa trắng như bạc kia cẩn thận cho vào túi

Còn lại một mình lão đi lên đi xuống rồi lẩm bẩm, quanh nơi này làm gì có ai dám thách thức quyền uy của Hắc Long Cốc. Không một kẻ nào dám. Và lão chính lão sẽ không để yên cho ai dám khiêu chiến lão. Nhất là lại giết người đoạt bảo trên địa bàn của lão. Chuyện này ngoài bọn đệ tử lão cũng sẽ đích thân ra tay. Không nên tin tưởng vào cái bọn vô dụng đó được. Lão vẫy tay trên không. Gần như liền sau đó một con kì lân một sừng hiện ra từ không khí. Lão ngồi lên lưng nó rồi cả hai biến mất một cách thần kỳ ngay trong đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Gặp lại Đồng Mã Kỳ

Từ lâu Hắc Long cốc đã chiếm cứ cả một vùng rộng lớn quanh dãy núi này để làm lãnh địa. Không ai một môn phái hay một tán tu nào dám ngang nhiên chống lại cốc này. Cốc chủ Ngụy Hải Thanh tuy chỉ mới Kết Đan sơ kỳ nhưng cho trong tay nhiều pháp bảo vô cùng mạnh mẽ. Và lão lại là truyền nhân duy nhất của Đảo chủ đảo Liệt Hỏa Trương Thế Dương kẻ ba trăm năm trước đã đạt đến Hóa Anh Trung kỳ. Một lần diệt sát hai vị tu sỹ đồng cấp. Được sư phụ che chở cùng với pháp bảo mạnh mẽ hộ thân. Hắc Long cốc ngày càng lớn mạnh, nhưng hôm nay đám đệ tử trong cốc vô cùng ngạc nhiên khi biết có kẻ đã giết đệ tử của cốc lại còn cướp đi hai món bảo vật. Tuy không phải là pháp bảo quý giá nhưng cũng thuộc hàng thượng phẩm và Không ngạc nhiên gì hôm nay cốc chủ đã phát ra lệnh bài truy sát kẻ to gan kia. Phần thưởng vô cùng lớn, khiến mấy huyện thành quanh đây, tu tiên giới sôi lên sùng sục.

Vẫn không hay biết mình đang bị truy sát với một cái giá trên trời, một ngày sau Dương Thanh đứng lại tại địa phận của huyện Thanh Hải. Đây là một huyện nhỏ nằm cách đô thành củ Bắc Quốc năm ngày đường nữa. Hắn vui mừng thầm nghĩ chỉ vài ngày nữa, hắn sẽ có mặt ở nơi đông đúc nhất, nhiều tu tiên giả nhất. Được mệnh danh là thiên đường của tu tiên giả. Ngay như trong huyện này. Tuy chỉ là một huyện nhỏ, nhưng ngoài đường tu tiên giả đi lại nườm nượp, dân chúng sống lẫn với người tu tiên mà không tỏ vẻ ngạc nhiên hay sợ hãi gì, các cửa hiệu của giới tu tiên mọc lên san sát. Hắn đi sâu vào trong huyện nội, vừa qua khỏi cổng thành một đoạn thì một tiếng gọi vang lên:

- Dương Thanh huynh đệ, không ngờ lại gặp huynh đệ ở nơi đây.

Hắn giật mình. Ở nay này có kẻ nào lại có thể biết được tên hắn. Hắn dừng bước từ từ vận linh khí vào tay rồi quay đầu lại,

- Ô thì ra là Đồng huynh, ta cũng không ngờ lại gặp huynh ở nơi này.

Tên này chính là tên tu tiên giả Luyện khí tầng 6 năm xưa đã cùng với hắn ghi danh vào phong hóa môn, Đồng Mã Kỳ.

Đồng Mã Kỳ tiến tới gần Hàn Lập tươi cười nói:

- Dương huynh mấy năm không gặp không ngờ huynh lại tiến xa trên con đường tu luyện như vậy, ta thật là cảm thấy xấu hổ không dám ngang hàng.

Nghe Đồng Mã Kỳ nói vậy. Dương Thanh cười lớn rồi đáp:

- Đồng huynh thật biết nói đùa. Cảnh giới hai chúng ta bằng nhau, sao có chuyện ta lại tiến xa hơn huynh được.

Đồng Mã Kỳ đáp:

- Nơi đây không tiện nói chuyện chúng ta hãy tìm một nơi nào yên tĩnh đi.

Hắn gật đầu đồng ý, sau khi hai người đã ngồi yên vị trong một quán rượu củ nhân gian thì gã họ Đồng kia mới nói:

- Không giấu gì dương huynh, sau khi Phong Hóa nhị lão tử nạn trong hắc lâm, ba vị tiền bối Ngưng Nguyên kỳ kia đã ra tay tàn sát tất cả giáo đồ của Phong Hóa môn đến cả chó gà không tha. Đặc biệt là vị Hồn Nguyên Giáo Chủ kia. Còn không tiếc tiền lực san phẳng Quê Phong sơn thành bình địa.

Dương Thanh cũng cảm khái mà đáp rằng:

- Năm đó ta ở ngoài xa may mắn chạy thoát chứ nếu không giờ này ta cũng không còn ngồi đây nói chuyện với huynh.

Trong lúc Hắc và Đồng Mã Kỳ đang ôn lại chuyện xưa thì từ sau lưng của Đồng Mã Kỳ hiện ra một làn sương mỏng manh gần như vô thanh vô tức nhập vào lòng đất. Cách đó hàng trăm dặm, một toán tu tiên giả mặc trang phục của Hắc Long công đang đứng bất động trên một đỉnh núi cao. Một tên có vẻ như cầm đầu cả bọn đưa tay bóp nát truyền tin phù rồi hạ lệnh:

- Các người nghe đây, ngay lập tức xuất phát trước khi trời tối phải có mặt ở Thanh Hải.

Bọn còn lại dạ ran, rồi ném pháp khí phi hành ra lần lượt nhảy lên rồi biến mất trong nháy mắt, tên thủ lĩnh lấy ra một cái truyền tin phù khác lăm lăm mấy câu rồi ném lên trời. Chiếc phù hóa thành một làn sương rồi biến mất. Hắn nhìn theo hư ảnh của chiếc phù rồi ném ra một cái bánh xe màu trắng đặt chân lên nó rồi biến mất. Trờ lại Thanh Hải. Hắn và Đồng Mã Kỳ đã uống đến say mềm, Đồng Mã Kỳ lè nhè nói:

- Loại rượu ủ theo công thức của tiên nhân này quả là đậm, ta không uống nổi nữa rồi.

Dương Thanh cũng cười ha hả đáp lại:

- Đúng vậy. Bình thường chúng ta không thể nào say được. Loại rượu này thật nặng. Ta cần phải ngủ một lát. Đồng huynh hẹn sáng mai gặp lại

- Hẹn mai gặp lại.

Hắn lão đạo đứng dậy quăng cho chủ quán một miếng vàng rồi cầm lấy một chiếc chìa khóa đi lên lầu. Khi hắn vừa đi khuất về say rượu trên mặt Đồng Mã Kỳ hoàn toàn biến mất, hắn nhìn theo chỗ Dương Thanh vừa biến mất và khẽ nói:

- Dương huynh đệ, ngươi cũng đừng trách ta.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Sao ta toàn phải trốn chạy

Vừa vào đến phòng, về say xưa trên mặt Dương Thanh cũng hoàn toàn biến mất. Hắn lau mồ hôi trên trán thầm hô một hơi nguy hiểm. Vừa rồi khi uống chén rượu đầu tiên, hắn cảm thấy có một luồng linh lực vô hình trong rượu khóa chặt đan điền của hắn, khiến hắn không thể nào vận dụng tiên khí được. Trong khi hắn đang lo sợ thì thật là ông trời có mắt, huyết chủ đang kí sinh trong người hắn chợt phát động nuốt sách loại linh khí vô hình kia. Thật đúng là họa trung đắc phúc. Kể từ lúc đó hắn đã cảnh giác với tên đồng mã kỳ này. Gã có mặt ở đây chỉ là tình cờ, nhưng tiếp cận hắn thì rõ ràng là có mục đích. Giờ đây hắn đang moi trong túi ra một bộ khí cụ bày trận mà khi trước hắn dùng để vây khốn địa ma thú. Tên đồng mã kỳ đó đã gửi truyền tin phù đi rồi, hắn phải mau lên mới được, hắn lập tức mở cửa sổ rồi tức tốc phi hành. Cầm sẵn bộ khí cụ bày trận và gọi ra một chiếc âm ma châm để đề phòng bất trắc. Hắn mới chạy được một đoạn thì bất chợt túi trữ vật của hắn rung lên bập bập và phát ra âm thanh lách cách đáng ngờ. Hắn chưa kịp làm gì thì một vật đã phá vỡ phong âm của túi bay ra xoay xoay trên không trung. Hắn nhìn lại thì ra chính là chiếc hắc luân mà bữa trước hắn lấy được. Một luồng ánh sáng nháng lên tám bóng đen từ trên trời hạ xuống ngang hàng với hắn, một bóng đen vẫy nhẹ tay chiếc Hắc Luân bay về phía hắn cầm chiếc bánh xe trong tay hắn cung kính đưa cho một lão đạo mặc chiếc đạo bào có in hình một con rồng năm móng:

- Sư phụ. Bảo vật đã trở về.

Lão đạo gật đầu hài lòng và nói:

- Lần này ngươi làm khá lắm đôi Hắc Bạch Song Luân này cho ngươi.

Tên này vồ vể cúi mình kích động nói:

- Tạ sư phụ ban thưởng.

Lão đạo gật gù rồi quay sang phía Dương Thanh cất giọng lạnh lẽo hỏi:

- Tên kia. Mau nói ra sư môn của ngươi, không biết chừng bản cốc chủ sẽ tha cho ngươi một con đường sống.

Biết rõ là nguy hiểm trùng trùng nhưng hắn vẫn không hề run sợ. Hắn bình tĩnh điều động âm ma châm rồi trả lời:

- Văn bối chỉ là một kẻ tán tu qua đường. Không biết đã làm gì khiến tiền bối phải đuổi theo như vậy.

Thấy hắn bất kính với lão. Bọn đệ tử nhao nhao định lên tiếng, nhưng lão đạo gạt đi rồi nói:

- Ngươi cho Ngự Hải Thanh ta là đứa trẻ lên ba. Vậy chiếc Hắc Luân kia, ngươi từ đâu mà có.

Hắn không trả lời lão, mà bắt thần giờ hai ngón tay lên chỉ về phía trước. Cây Âm Ma châm lập tức rít gió nhắm vào đỉnh đầu của lão. Hôm nay không biết không dễ gì thoát được nên hắn đã liều mạng tấn công trước nhằm chiếm lấy tiên cơ. Thấy cây trâm lao đến, Ngự Hải Thanh cười nhạt, không thấy lão làm gì cả mà cây trâm đã mất đi hào quang quay trở về bên hắn. Một sợi tóc của lão hắn cũng chưa chạm đến. Lão cười cuồng ngạo rồi nói:

- Bốn cốc chủ đã sống hơn năm trăm năm. Chưa từng gặp một kẻ nào không biết sống chết như ngươi. Nếu ta giết ngươi e là tổn hại danh tiếng của ta.

Đoạn lão quay sang bảo tên đại đệ tử:

- Phong Huy mau bắt sống gã. Ta còn có điều muốn hỏi.

Tên Phong Huy đang định đi lên thì Dương Thanh đã quát lớn:

- Khoan đã.

Rồi hắn nói với Ngụy Hải Thanh:

- Hôm nay ta khó mà thoát được các ngươi. Ta muốn đánh cuộc một phen với lão liệu lão có giám không. Hay chỉ biết ý đồng hiệp yếu.

Hắn cố tình không gọi lão là tiền bối. Lại mặt sát lão khiến Ngụy Hải Thanh nộ khí xung thiên. Lão quát lên:

- Khá lắm, tên khốn kia. Ngươi muốn đánh cuộc thì đánh cuộc. Nếu ngươi thua chớ trách bỗ cốc chủ xuống tay độc ác.

Hắn nghiêm chỉnh trả lời:

- Được lắm. Ta có một trận pháp. Nếu lão có thể thoát ra được. Không những ta sẽ nói ra sư môn của ta, mà còn kính dâng lão một viên yêu đan ngũ cấp. Đồng thời nhỏ máu nhận lão làm chủ nhân.

Vừa nói hắn vừa móc ra một viên nội đan của Địa mà thủ tọa ánh sáng xanh biếc và mùi thơm ngào ngạt. Khi vừa nhìn thấy viên nội đan. Mắt Ngụy Hải Thanh ánh lên một vẻ tham lam lão gật đầu:

- Nhóc con. Còn không mau bày trận.

Hắn cầm trên tay bộ khí cụ. Tiên lực vận chuyển khắp cơ thể rồi quát lớn một tiếng:

- Lão đạo xem đây.

Dứt lời Ngụy Hải Thanh thấy một màn ánh sáng bao bọc lấy thân mình cùng với đó là một màn sương đen u ám ngăn cản tầm nhìn của lão. Đầu lão nổ bùng một tiếng:

- Trúng kế rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lại phải chạy trốn

Ngụy Hải Thanh định phá vỡ pháp trận đuổi theo Dương Thanh nhưng không được. Cũng phải thôi, Từ Nguyệt đã nói pháp trận này tuy chỉ là pháp trận bình thường nhưng muốn dùng sức mà phá cũng mất mười ngày nửa tháng. Mỗi lần lão dùng tiên lực hay pháp bảo đánh vào vòng hào quang hộ trận thì đều bị hất trở lại. Nhận thấy cường công không có tác dụng trong khi hắn chạy ngày một xa. Lão quát lớn:

- Mau đuổi theo. Sóng phải thấy người chết phải thấy xác.

Bọn đệ tử vâng lệnh tức tốc phi hành đuổi theo Dương Thanh, một hơi đã biến mất khỏi tầm mắt. Còn lại một mình Ngụy Hải Thanh lấy từ trong túi trữ vật ra một viên châu to cỡ ba ngón tay ngậm vào miệng. Khi viên châu vừa vào tới miệng thân hình của lão chợt méo mó, vặn vẹo. Từng mạch máu trên thân của lão nổi lên, da lão dần dần sần sùi và hình như còn mọc vẩy. Lão khụy xuống có vẻ vô cùng đau đớn trên đầu lão mọc ra hai chiếc sừng. Lão há miệng một khối sương bạc bay ra che phủ toàn thân lão. Từ trong đám sương đó, từng tia chớp nháng lên nhấp nháy. Một vài giây sau. Đám sương bạc tan đi. Trong trận pháp hiện ra một con rồng màu đen Thân rồng uốn lượn thành 11 khúc. Biến hóa vô cùng mềm mại. Trên lưng có vây nhỏ liền mạch và đều đặn. Đầu có bờm dài, râu cằm, một cặp sừng như sừng huou. Mắt lồi to, hàm mở rộng có răng nanh ngắn. Mũi nó như mũi thú. Chân trước của nó cầm một viên ngọc lớn. Con rồng mà Ngụy Hải Thanh hóa thành gầm lên một tiếng uy mãnh rồi há miệng thổi ra một luồng lửa vô cùng ghê gớm. Toàn bộ cỏ cây trong phạm vi của pháp trận đều hóa thành tro bụi. Mặt đất nứt nẻ khô khốc. Nó giơ chân trước lên từ viên ngọc một áp lực tỏa ra chấn vỡ pháp trận trong nháy mắt. Thoát được khỏi trận Ngụy Hải Thanh liền biến trở về như cũ, nhả viên ngọc trong miệng ra cất vào túi trữ vật. Lão nhìn mấy mảnh khí cụ bày trận đã vỡ vụn trước mắt rồi lầm bầm:

- Chỉ là một tên Luyện Khí mà có trận pháp khó chơi như vậy.

Lão lầm nhảm chú ngữ con kỳ lân bữa trước lại hiện ra lão cười lên nó rồi lao về phía Dương Thanh vừa chạy thoát.

Hắn đã bao được ba ngày không ngừng nghỉ. Trên tay hắn luôn cầm một viên linh thạch để bổ sung pháp lực, nhưng bị đuổi gắt quá chính bản thân hắn cho dù đã dùng đến linh thạch cao cấp cũng không thể hấp thu cho đủ với số lượng tiêu hao. Cũng may cho hắn là khi xưa ở Phong Hòa môn hắn đã luyện được bệ khí thuật cứ khi nào quá nguy cấp hắn lại bệ khí chui xuống đất đợi bọn chúng đuổi qua rồi rẽ sang hướng khác mà chạy, đến ngày thứ tư. Ngụy Hải Thanh đã đuổi kịp hắn, khiến hắn không còn cơ hội mà thi triển ân thân nữa. Giờ đây hắn chỉ còn biết cầm đầu chạy trốn chết. Hắn nhìn xuống dưới

chân và than thảm nguy tai. Trong lúc chạy trốn không để ý phương vị hần đã chạy thẳng ra biển rồi. Trên biển cả mênh mông này làm sao tìm được một chỗ mà trốn. Đường như đọc được ý nghĩ của hần. Ngự Hải Thanh ở phía sau ung dung cười nói:

- Thằng nhãi kia. Ngay bây giờ nếu ngươi chịu đầu hàng. Bỏ cốc chủ hứa sẽ cho ngươi chết toàn thân. Tránh khỏi hình thù câu diệt.

Hần không đáp lời mà lại ra sức phi hành nhanh hơn. Hành động này của hần đã thật sự chọc giận Ngự Hải Thanh lão cười lên sằng sặc:

- Được lắm. Muốn chống đối bỏ cốc chủ thì ngươi hãy chết đi.

Lão vỗ nhẹ vào sừng con kì lân thú. Nhận được tín hiệu nơ há miệng gầm nhẹ một tiếng rồi lao vút đi với một tốc độ kinh người. Trog nháy mắt từ cách Dương Thanh trăm dặm nó đã tiến lại chỉ còn cách chừng vài dặm. Lão đạo phát nhẹ tay. Một luồng linh khí hùng hậu nhắm hậu tâm của hần phóng đến. Linh khí lao đi mang theo tiếng rền rẹt rợn người. Gặp nguy không loạn. Hần vội vã vận dụng linh lực của mình gia tăng tốc độ đến cực hạn chặt vật tránh khỏi thể công vừa rồi. Đầu óc hần căng ra để tính kế thoát thân. Hần vừa chạy vừa suy tính kế sách. Đang lúc chưa nghĩ được gì thì một luồng âm phong quái gở thổi vào mặt hần. Hần ngược lên nhìn về phía trước. Trước mặt hần là một con yêu thú khổng lồ với 8 chiếc vòi mà mỗi chiếc đều phải mấy người ôm mới xuể. Đầu nó nhô lên khỏi mặt nước thì hần đã kinh hãi rụng rớt. Một con yêu thú cấp 9 hàng thật giá thật đang ở ngay trước mắt hần. Không ngừng vẫy vẫy mấy chiếc xúc tu đầy đe dọa. Linh cơ chợt động, hần vội vã lấy thêm một viên linh thạch cao cấp nữa, nắm chặt nơi tay điên cuồng hấp thu linh khí. Tay còn lại hần vỗ vào túi trữ vật lấy ra hai chiếc âm ma châm. Vận dụng tiên thức đến cực hạn. Mặc cho đầu hần đau như búa bổ và như muốn nứt ra. Nói thì lâu như vậy nhưng thực sự mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt. Khi hần lấy âm ma châm ra thì cũng là lúc Ngự Hải Thanh đuổi kịp hần. Vừa đến nơi lão cũng đã thấy con bạch tuộc khổng lồ cửu cấp này. Lão muốn lùi lại nhưng đã muộn. Dương Thanh hét lớn một tiếng huy động Âm Ma Châm lao về phía con thú rồi rẽ sang hướng khác vội vã chạy trốn. Bị tấn công bất ngờ con quái thú uốn cong mấy cái xúc tu đầy giận giữ vung vẩy về phía Ngự Hải Thanh. Nhận thấy một luồng áp lực bài sơn đảo hải đang tới lão tức đến nổi râu tóc dựng đứng thét lớn:

- Tên khốn kia. Đồ nhãi nhép. Đừng để rơi vào tay lão phu.

Thành công hướng sự chú ý của con yêu thú vào lão. Hần vội vã bay đi không dám chậm trễ ai biết nó có phải đối thủ của lão hay không, mà lão chỉ mất một chút thời gian đã thành công phá vỡ pháp trận thì chứng tỏ pháp lực của lão không phải tầm thường. Nghĩ vậy hần lại càng không dám dừng chân. Liên tiếp bay thêm hai ngày nữa.

Trong lúc đó Ngự Hải Thanh đang chật vật với con yêu thú kia. Tuy linh trí nó không được cao lắm. Nhưng nó đạt đạt cửu cấp cũng không phải chuyện dễ đùa. Mỗi lần nó tấn công lão và thú cười của lão đều phải chặt vật né tránh. Lão vô cùng điên tiết. Nếu không phải lão đã biến thân thành hắc long tiêu tốn quá nhiều pháp lực thì tên khốn kia đừng hòng chạy thoát. Đường đường là cốc chủ lại là một tu sĩ Kết Đan kỳ hơn hần không biết bao nhiêu mà kẻ vậy mà lại dễ hần hai lần chạy thoát. Nếu chuyện này đồn ra ngoài không chỉ người trong tu tiên giới mà môn đồ cũng sẽ cười lão thối mũi. Tất cả chỉ vì lão khinh thường hần phẩm cấp quá thấp nên mới ra nông nỗi này. Lão nghiêng răng treo treo.

- Nếu ta bắt được ngươi. Nhất định ta sẽ mang nguyên thân của ngươi đi luyện hóa bảy bảy bốn mươi chín ngày trong tam muội chân hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Vận may đã hết

Nhân lúc lão còn đang bận lời mười tám đời tổ tông của Dương Thanh ra vấn an một lượt thì con yêu thú thủy tộc này đã xốc tới. Đưa toàn bộ xúc tu lên, từng luồng lôi điện từ trên thân nó, nổ đùng đùng như tiếng sấm phóng thẳng đến chỗ lão. Đi đến đầu mặt nước ở chỗ đó bốc hơi sôi lên sùng sục. Lão hoảng hốt vội vã vỗ nhẹ vào đầu con kỳ lân. Nó lập tức nhún mình bay vọt lên không cố gắng lắm mới thoát được công kích của con yêu thú.

Lão sợ hãi lau mồ hôi trên trán rồi lẩm bẩm.

- không ngờ nó lại là lôi hệ. May mà linh trí của nó không cao lắm, nếu không vừa rồi nó tấn công từ trên xuống. Mình tất bị trọng thương.

Thấy con mồi chạy mất. Con yêu thú tức giận đập xúc tu trên mặt nước tạo thành một con sóng thần vô cùng lớn. Nó nổi hẳn lên trên mặt biển từ miệng nó nhả ra một đám mây đen ỷ định bao phủ Ngự Hải Thanh

- Không ổn, Độc vụ.

Lão vội vã móc trong ngực ra một lọ thuốc độc một viên vào miệng rồi nuốt xuống. Chớp mắt lão đã trở lại trạng thái đỉnh phong. Lão lấy ra viên châu trước đây ngâm vào miệng, phút chốc cơ thể lão lại biến hóa thành một con Hắc Long to ngang ngửa con yêu thú. Hắc long há miệng gầm to rồi phun một luồng chân hỏa vào đám độc vụ màu đen.

Cách đó hơn hai trăm dặm, Dương Thanh đang gia tốc phi hành không dám chậm trễ. Giờ đây hần chỉ còn một tâm niệm đó là chạy thoát khỏi tiên thức cường đại của lão già kết đan kia. Bất kể đông tay nam bắc. Trên đường tháo chạy mấy lần hần đã gặp vài con yêu thú truy cản nhưng nhờ vào vận may hần đều thoát được cả vừa chạy hần vừa lẩm bẩm:

- Giá mà có Tử Nguyệt ở đây thì tốt.

Hắn dò tìm trong tiên thức, nhưng cũng chẳng hề thấy bóng dáng của nàng từ sau khi đỡ hộ hắn một kích thành công lấy được yêu đan. Nàng đã bế quan đầu đó trong ngòi hắc để phục hồi pháp lực. Giờ đây hắn chỉ có thể trông cậy vào chính mình mà thôi. Một ngày sau khi hắn vừa đáp xuống một hòn đảo nhỏ nghỉ ngơi phục hồi tiên thể thì chợt linh quang nháy động. Tiên thức của hắn dò xét rồi phát hiện ra Ngụy Hải Thanh đã lại đuổi đến nơi:

- Khốn thật. Con yêu thú kia cũng không ngăn được lão.

Hắn vội vã lấy ra một viên linh thạch cao cấp nữa, nắm chặt trong tay rồi lao vụt đi, nháy mắt chỉ còn là một điểm sáng nhỏ rồi biến mất. Cách phía sau hắn vài trăm dặm, Ngụy Hải Thanh đang cười trên con Kỳ Lân thú đuổi gấp không rời. Tiên thức của lão đã phát hiện ra hắn đang ở ngay phía trước. Lão nghiêng rặng treo treo dùng tiên lực thét lên,:

- Người tốt nhất là đừng để rơi vào tay bốn cóc chủ, ta nhất định sẽ khiến ngươi hình thần câu diệt, mãi mãi không được siêu sinh.

Đã đuổi năm sáu ngày rồi mà vẫn chưa bắt nổi một gã luyện khí kỳ. Lại còn phải hai lần biết thân mới thoát khỏi độc kế của hắn, khiến cho Ngụy Hải Thanh vô cùng tức giận. Kể từ khi lão kế thừa Hắc Long Cốc từ tay sư phụ lão đến nay, chưa có một ai dám thách thức oai quyền, giết người đoạt bảo trong địa bàn của lão. Nay nếu không giết được Dương Thanh không những lão mà cả Trương Thế Dương sư phụ của lão cũng sẽ bị tu tiên giới nơi đây chê cười. Ngẫu sau lão đâu còn quyền uy của Hắc Long cốc chủ. Làm sao để bọn trẻ tử tin phục. Nghĩ vậy lão móc trong người ra một viên Linh Thạch cao cấp rồi dúi vào miệng con kỳ lân. Nhận được tiên lực dồi dào như vậy, con kỳ lân gầm lên một tiếng rồi gia tăng tốc độ.

Ở phía trước Dương Thanh cũng đã cảm nhận được đang lâm vào nguy hiểm. Ngụy Hải Thanh đã đến ngày một gần. Mấy lần trước chỉ là do may mắn thuần túy mới kéo dài được khoảng cách với lão, còn bây giờ e là không còn đường lui nào. Hắn nghiêng chặt hàm răng, chưa gặp lại Thanh Hương ta không thể chết được, tiên thức của hắn trải ra quanh vùng này lập tức dò tìm. Một khắc sau hắn tìm được một tòa tiểu đảo cách đây không xa lắm, hắn vội vã lấy Âm Ma Châm ra rồi tăng tốc phóng về phía tòa tiểu đảo vô danh. Định quyết một trận sống còn mà lãnh ít dữ nhiều với kẻ thù đang đuổi tới.

Ở phía sau hắn Ngụy Hải Thanh đã đuổi tới nơi. Thấy hắn chạy về hướng hòn đảo nhỏ kia lão bất giác cười lên sảng sặc. Lão gầm lên:

- Mau bỏ mạng lại đây

Giọng của lão dùng tiên lực phát ra khiến cho hai tai của hắn bị chấn động đầu óc hắn mất kiểm soát,? Hắn lão đảo suýt nữa rơi xuống mặt biển. Kèm theo tiếng quát một luồng ánh sáng ngũ sắc lóe lên đánh thẳng vào lưng hắn. Hắn ụp lên một tiếng khô khan học ra một ngụm máu tươi đỏ ối cả người như một con điều đứt dây rơi thẳng xuống tiểu đảo bên dưới. Thoáng cái đã mất dạng trong làn hơi nước mờ ảo.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Âm Hồn đảo

Thấy hắn rơi xuống tiểu đảo Ngụy Hải Thanh vội vã hạ xuống theo bản tâm lão nhất quyết muốn bắt hắn hành hạ một phen cho thỏa cơn bực tức trong lòng. Nhưng khi lão và con linh thú vừa chạm vào làn hơi nước thì có một phản chấn vô cùng mạnh mẽ hất ngược lão trở lại, khiến cho lão kinh hãi rụng rời suýt nữa rơi từ trên linh thú xuống biển. Mãn hảo quang quanh tiểu đảo ánh lên rồi lại trở về màu đen xen lẫn một chút sương trắng mờ đục. Lão cố gắng phá vỡ nó, nhưng cho dù lão dùng cách gì hay dùng pháp bảo gì công kích đi nữa, mãn hảo quang này đều có thể phản lại được, hơn nữa lực công kích càng mạnh thì nó càng phản chấn mạnh hơn. Lão ngừng lại trên nền trời một lát như để suy nghĩ một vấn đề gì đó, rồi lão thở hắt ra một hơi:

- Âm Hồn Đảo.

Đúng vậy đây chính là Âm Hồn đảo danh chấn tiên giới của Vân Nam đại lục nhiều năm về trước, nơi mà năm xưa tên Luyện Khí kỳ may mắn đắc thủ phương thuốc của Tụ Pháp Đơn kia ẩn mình. Nơi lệ khí bao trùm. Thủy tộc yêu thú nhiều vô số kể. Nơi được tu tiên giới xưng là luyện ngục tất cả tu tiên giả tiến vào đều một đi không trở lại. Vậy tên ranh kia tiến vào đó lại bị trọng thương ắt hẳn là lãnh ít dữ nhiều. Lão tự đánh giá khả năng của mình còn lâu mới có thể đi vào đó rồi an toàn trở ra được. Lão lầm nhảm:

- Coi như nhà ngươi vẫn còn gặp may. Dù có chết cũng là trong yên ổn. Ha ha ha.

Lão cười lớn rồi quay đầu phi hành trở về. Giờ đây lão đã có cái đề ăn nói với đám môn đồ đệ tử. Còn về Dương Thanh, lão chắc chắn rằng hắn không đời nào thoát khỏi nơi này được, bao nhiêu cao thủ cảnh giới vô địch nhân gian còn phải bỏ mình, một tên luyện khí kỳ như hắn phỏng chừng có bao nhiêu chân tài lực học. Lão lại vuốt nhẹ lên đầu con linh thú nó rống lên một tiếng rồi trong nháy mắt lao về phía chân trời chỉ để lại phía sau một đoạn tàn ảnh hư hư thực thực.

Phía dưới lớp sương đen của âm hồn đảo là một tiểu đảo không lớn lắm góc phía nam của đảo là một ngọn núi cao. Cây cối um tùm, phía bắc là một hồ nước nhỏ có màu xanh lục. Những vùng đất còn lại chỉ toàn là rừng cây âm u, với những loại thực vật lạ lùng mà con người chưa bao giờ nhìn thấy. Thấp thoáng trong những bụi rậm là từng đôi mắt sáng quắc của yêu thú, cùng với những tiếng kêu chi nghe thoi cũng đã nổi da gà.

Nằm giữa một khe đá Dương Thanh khó nhọc nhấc tay lên tạo một cái vòng bảo hộ sơ sài rồi lâm vào mê man bất tỉnh. Chỗ hắn rơi xuống là một phiến đá to ngay sát mặt biển. Ba chiếc sương sụn của hắn đã bị gãy khiến cho mỗi lần hắn hít thở ngực hắn đau đớn vô cùng. Cú đánh vừa rồi của Ngụy Hải

Thanh không chỉ làm hấn bị thương ở nhục thân mà còn đánh trúng huyết Dương Quan sau lưng hấn rồi lại xuyên qua đan điền chấn động cả huyết Khí Hải trước bụng, khiến linh khí mà hấn tu luyện bao nhiêu lâu nay tan mất gần hết, làm cho tu vi của hấn tụt giảm từ tầng mười xuống chỉ còn tầng bốn. Tiên thức và pháp lực của hấn giảm đi quá nửa. Hấn bất tỉnh ba ngày liền, may cho hấn là chỗ hấn ngất đi là một góc khuất của hòn đảo, hơn nữa nơi này hàng trăm ngàn năm nay chưa có người lạ tiến vào nên không mấy con yêu thú để ý đến cái xác nằm bất động trên mỏm đá đó. Phần lớn các con yêu thú tinh cò đi qua đây, đều mặc xác Dương Thanh nằm đó. Chúng đều cho rằng hấn chẳng có chút uy hiếp nào cả. Phải biết rằng nếu không bị uy hiếp đến tính mạng yêu thú cũng giống con người không hề khát máu chút nào. Một số loại yêu thú chỉ ăn một số loại thức ăn nhất định mà không nhất thiết là thịt. Chúng chỉ tấn công khi có nguy hiểm mà thôi. Cho nên hấn bất động lại là cái may mắn trong đen tối của hấn. Hấn bị sụt giảm tu vi lại càng may mắn hơn nữa. Nếu bây giờ hấn di động trong này trong lúc chưa hoàn toàn hồi phục tất chết không thể nghi ngờ. Linh khí của hấn giờ đây cũng không khác người thường là mấy nếu vẫn là tầng mười như trước thì hấn sẽ kinh động một số loại ở đây tất cũng chỉ còn con đường chết. Hấn không may khi bị rơi xuống đây, nhưng lại may mắn khi mà an toàn ở góc khuất này. Thử tưởng tượng nếu hấn rơi vào giữa đảo chỉ sợ giờ này Dương Thanh hấn chỉ còn là một đồng sương trắng hếu.

Ngày thứ tư hấn từ trong mê man tỉnh lại mở trừng mắt nhìn lên màn sương đen thẫm trên đầu. Nơi này bị sương mù bao phủ quanh năm chẳng biết hiện tại là ngày hay đêm nữa. Hấn cố gắng ngồi dậy, từ ngực hấn truyền đến một cơn đau buốt vô cùng. Khiến hấn phải nhắm mắt hít thở mấy lần mới bình tâm lại. Đột nhiên mắt hấn mở lớn:

- Tại sao cảnh giới của ta lại tụt lùi. Đã xảy ra chuyện gì.

Hấn quên cả đau đớn. Hoảng hốt vận dụng linh lực trong người. Không phải hấn nằm mơ mà là sự thật. Hấn thực sự đã tụt xuống Luyện Khí kỳ tầng bốn. Vô cùng đau khổ những hấn vẫn tỉnh táo mà nghĩ rằng:

- Ớt ra cái mạng hấn vẫn còn bảo toàn được, còn mạng sống lo gì không có ngày phục hồi pháp lực.

Hấn cố hết sức lùi hấn xuống khe đá, ép mình vào trong góc khuất với tình trạng củ hấn bây giờ tốt nhất là không nên vọng động, hấn đã quyết định trước hết cứ nấp ở đây phục hồi pháp lực rồi sau hãy tỉnh, nhìn đám sương đen đang vùn vụt trên đầu hấn tự hỏi,

- Có phải ta đang nằm mơ, hay nơi đây đúng là Âm Hồn Đảo.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mười năm trên đảo

Tu luyện trong khe hẹp đó đến ngày thứ ba thì hấn đã hồi phục được chút ít pháp lực, mấy chiếc xương sườn đã lành lại và không còn đau nữa. Qua mấy ngày ở đây hấn cũng đã xác định rõ nơi này chính là âm hồn đảo trong truyền thuyết, hấn còn phát hiện ra một điều khi đưa tiên thức của hấn đi thăm dò quanh đây, đó là tiên thức của hấn không hề bị cản lại như lão quân tàng thư các của Phong Hòa môn nói. Hấn đoán chừng hòn đảo này được phong ấn để ngăn chặn các tu sĩ từ Trúc Cơ kỳ trở lên, điều này giải thích vì sao tên luyện khí năm xưa có thể dễ dàng lọt vào đây như vậy, mà các cao thủ đuổi theo gã lại không vào được, cố sức xông vào chỉ có chết không thể nghi ngờ. Hấn nhìn ra Đông Hải mệnh mỏng rồi lại nhìn lên đảo. Phương thuốc Tụ Pháp Đơn chỉ ở đâu đó trên đảo này, hấn nhất định phải tìm cho bằng được, có nó hấn mới có thể tiếp tục Trúc Cơ, mới có thể tiếp tục đặt chân trên tu tiên đạo. Lời của lão già ở Phong Hòa Môn năm xưa vẫn còn vang vọng bên tai hấn "Chi cần uống được Tụ Pháp Đơn, người tu luyện trăm năm cũng bằng người khác tu luyện cả ngàn năm có lẽ".

Dược lực của đơn dược này thần kỳ như vậy chẳng trách người ta phải tranh đấu đến chết để tranh giành. Giờ đây phương thuốc đó nằm ngay trên đảo này, hấn gần nó hơn bao giờ hết. Nhất định hấn phải có nó trong tay, nhất định. Hấn ẩn nấp trong khe đá đó thêm năm hôm nữa rồi quyết định tiến vào trong đảo bắt đầu tìm kiếm phương thuốc. Tiểu đảo này không lớn lắm, hơn nữa lão già ở phong hòa môn đã nói ngày đó cao thủ vây đánh có đến hàng ngàn người, bao vây tiểu đảo này giọt nước không lọt, tên luyện khí kỳ đó cho dù có bản lãnh thông thiên cũng không thể nào mà thoát ra được. Hơn nữa hấn cũng bị trọng thương, mà trên đảo này nguy hiểm trùng trùng, Dương Thanh chắc chắn đến 8 phần là tên đó đã bỏ xác trên này. Vấn đề bây giờ là phải tìm ra xác hấn. Ngày đầu tiên rời khỏi khe đá, hấn vô cùng cẩn thận, chậm rãi chỉ dám đi một vòng ngoài rìa đảo, không dám tiến vào sâu. Ngày thứ hai hấn bắt đầu thám thính ở chân ngọn núi lớn, rồi dần dần đi lên tới đỉnh. Tuy ngọn núi nhiều cây cối như vậy nhưng một điều lạ là tuyệt nhiên không có một con thú nào sinh sống, dù chỉ là côn trùng đi nữa cũng không hề thấy bóng dáng. Hấn đã để ý mấy hôm nay, tất cả các loài sinh sống trên đảo này, không một loài nào dám đặt chân lên núi một bước chúng chỉ dám đi lại ở chân núi mà thôi. Điều này khiến hấn thấy vô cùng kỳ lạ. Để chắc ăn hơn nữa, hấn đã thử chọc giận một con Thanh Ngưu nhất cấp, nó tức giận đuổi theo sát hấn, nhưng khi hấn chạy lên núi thì con Thanh Ngưu lại tỏ rõ vẻ sợ sệt và dừng lại. Tuy không hiểu đầu đuôi thế nào, nhưng hấn biết chỉ cần ở trên núi là mình sẽ an toàn trước đám yêu thú này. Và biết đâu tên kia cũng nghĩ như hấn thì sao. Rất có thể hấn cũng ẩn nấp đâu đó trên ngọn núi.

Ngọn núi này rất lớn hấn phải mất bốn ngày mới thám thính hết được nó, nhưng cái mà hấn muốn tìm thì vẫn bất vô âm tín, có lẽ hấn không ở trên núi này rồi. Phía bên kia ngọn núi là một thác nước chảy xuống chiếc hồ màu xanh phía dưới, hấn cũng đã hai lần tìm kiếm ở đó nhưng vô ích, bây giờ chỉ còn cánh rừng rậm trước mặt mà thôi. Nghĩ đến số yêu thú ẩn núp trong đó, hấn không khỏi rùng mình mấy lượt.

Cứ thể thoát chốc 10 năm đã trôi qua. Trong mười năm này hấn đã lùng sục khắp cả hòn đảo. Nhưng tuyệt nhiên không hề thấy một cái xác hay một món bảo vật nào. Phương thuốc điều chế tụ pháp đơn cũng bất vô âm tín. Mười năm nay hấn trải bao nguy hiểm mới có thể thám thính hết được hòn đảo này. Yêu thú cấp thấp không đáng sợ. Không ít lần hấn đã gặp những con yêu thú vô cùng hùng mạnh. Hấn phải bỏ chạy lên núi. May mắn cho hấn dù yêu thú có mạnh mẽ thế nào, chỉ cần hấn ở địa phận ngọn núi thì bọn chúng đều hậm hực bỏ đi. Năm thứ 11 trên đảo hấn đã hoàn toàn từ bỏ hi vọng lấy

được Tự Pháp đơn. Bây giờ hắn chỉ cố gắng tu luyện đến trạng thái tốt nhất của Luyện Khí kỳ đỉnh phong rồi sẽ nuốt vào yêu đan của Địa Ma thú liều mạng độ Trúc Cơ. Vì tu luyện Sinh Tử Quyết nên hắn chỉ có thể độ Trúc Cơ một lần duy nhất, nếu thành công hắn sẽ mạnh hơn tu tiên giả bình thường còn nếu thất bại hắn sẽ biến thành phàm nhân cả đời đừng mong tiến vào tu tiên giới được nữa. Hắn cũng không thể bỏ sinh tử quyết để tu luyện một loại pháp môn khác được, thời gian của hắn không cho phép, hơn nữa hắn cũng không có coe hội đó. Giờ đây hắn chỉ còn biết trông cậy vào vận may của chính mình.

Hắn ngồi trên một mỏm đá ở sườn núi tự nói với chính mình:

- Từ Nguyệt à, sao lâu như vậy rồi mà người còn chưa hiện thân. Lẽ nào người đã hồn siêu phách lạc. Mười năm nay lúc nào ta cũng lo cho người. Giá có người lúc này thì tốt.

Rồi hắn lại móc trong người lôi ra bức thư của Thanh Hương gửi hắn năm xưa. Từng nét chữ như một mũi dao cứa vào tim hắn:

"Kết lửa phượng trong mây,

Nay duyên xưa đã tận,

Non tiên trên biển lớn,

Khó có ngày trùng lại

.....

.... Hy vọng chàng vì thiếp mà tu thành hỗn nguyên đại đạo, gặp nhau trên tiên giới nói lại tình xưa."

- Biết khi nào, có thể nói lại tình xưa. Vì nàng ta nhất định sẽ tu thành hỗn nguyên đại đạo, vì nàng ta nhất định phải thành tiên. Những ngày tháng trên cô sơn tiên đảo xưa kia nhất định phải tiếp tục trên tiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hỏa long và Huyền vũ

Năm thứ 12 trên đảo, hắn đã đạt đến luyện khí kỳ tăng mười đỉnh phong như trước và có phần còn mạnh hơn. Giờ đây các pháp thuật sơ cấp, hắn đã luyện đến chỗ lô hỏa thuần thanh, tùy tâm sở dục. Trong mười hai năm này mỗi một nhánh cây, ngọn cỏ, góc ngách trên âm hồn đảo này, hắn nắm rõ như lòng bàn tay. Vậy mà dù hắn có cố gắng tìm kỹ thể nào cũng không sao thấy một dấu vết gì cho thấy có người đã từng đến đây trước hắn, đôi lúc hắn có một suy nghĩ khá buồn cười rằng. Tất cả những ai lọt vào đây đều đã bị biến thành yêu thú hết cũng nên. Hay có lẽ đã bị yêu thú ăn thịt hết. Nhưng rồi hắn lại gạt đi. Không có lý nào hắn phát hiện ra bọn yêu thú trên đảo này sợ ngọn núi này, còn những người lên trước hắn lại không phát hiện ra cả. Chỉ có một cách giải thích hợp lý đó là đã có một chuyện gì đó xảy ra trên này mà hắn không được biết.

Giờ đây, hắn đang ngồi trong một hốc đá nhỏ tĩnh tâm tu luyện, hắn đã lãng phí nhiều năm rồi thọ mệnh của hắn chỉ còn sáu bảy mươi năm không thể lãng phí thêm được nữa, hắn đã quyết định ba ngày sau sẽ liều mạng tiến cấp trúc cơ, hắn vận pháp quyết một dòng linh khí màu lam từ đan điền tuần hoàn đi khắp châu thân hắn thấm cả vào da, giờ đây hắn có thể không cần nhìn bằng mắt mà có thể dùng cả da thịt để nhìn, hắn yên lặng cảm nhận thiên địa linh khí đang lưu chuyển xung quanh thân thể mình rồi xuyên qua da, nhập vào trong người hắn. Khi hắn đang tĩnh tọa thì bỗng có một tiếng nổ long trời lở đất, kèm theo đó là mặt đất rung chuyển dữ dội, từng quả cầu lửa kèm theo đất đá bay toát loạn, mỗi một quả cầu lửa đều mang theo một sức nóng kinh hồn, chạm vào đâu nơi đó đều bốc cháy. Hắn vội vã gọi ra một chiếc khiên bằng linh khí ngăn chặn trước mặt. Nhưng vô ích lửa này không giống lửa bình thường, nó dễ dàng ăn thủng cái khiên rồi là những chiếc lưới dài nhắm vào hắn quét tới:

- Có linh tính.

Đó là suy nghĩ đầu tiên của Dương Thanh khi thấy đám lửa tự có hành động như vậy. Suy nghĩ thứ hai của hắn là chạy, phải nhanh chóng chạy thoát khỏi nơi này. Hắn vội vã lao ra khỏi hốc đá, ngự khí phi hành lên trời, ý định cấp tốc rời khỏi âm hồn đảo. Nhưng khi hắn vừa bay lên thì một con quái điều bay trước hắn bị một con chim lửa mô trùng, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, gia nhập vào màn sương đen trên trời, hắn kinh hãi nhìn số chim lửa trên trời phải có đến hàng vạn con, đầu đầu cũng chỉ là một màu đỏ. Chân hỏa, chân hỏa ở khắp nơi. Giờ đây hắn đã hiểu vì sao không thấy cái xác nào rất có thể tất cả những tu tiên giả tiến vào đây đều bị chân hỏa này nuốt trọn. Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Kèm theo là một tiếng gầm long trời lở đất, từ trên đỉnh núi vỡ ra một cái hang động đen ngòm, một con vật lấp lánh bò ra, kèm theo đó là một luồng hơi nóng cắt da cắt thịt. Một con Hỏa Long dài có đến mấy chục trượng chậm rãi hiện thân. Trên người nó là chân hỏa đang âm ỷ cháy, toàn thân phủ một lớp vảy chói lóa, nó rống lên một tiếng rồi há miệng phun ra vô số chân hỏa làm một vật rừng phía trước tan thành tro bụi. Đám yêu thú trong rừng kêu lên nháo nhác, có mấy con chạy không kịp lập tức làm mồi cho lửa.

Lên trời không được, xuống đất không xong, Dương Thanh sợ hãi chạy càng xa con Hỏa Long càng tốt vừa chạy vừa suy tính cách thoát thân, nhưng nhất thời hắn nghĩ không ra cách nào cả. Đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Chợt hắn nhìn thấy cái hồ nước màu xanh phía xa, hắn cũng thấy có mấy con yêu thú đang lao xuống đó. Mắt hắn sáng lên,

- Liều một phen, không còn cách nào nữa rồi.

Hắn vận hết pháp lực bằng một tốc độ nhanh nhất có thể lao tới hồ nước, một vòng tròn bảo hộ được tạo ra, hắn lao mình chìm vào lòng hồ. Bất kể dưới lòng hồ có cái gì, vẫn còn an toàn hơn trên cạn. Đây hồ này là nơi duy nhất mà mười hai năm qua hắn chưa lặn xuống xem, phần vì hắn chưa quen thủy thuật, phần vì hắn nghĩ rằng không ai lại đi giấu cái gì dưới hồ này cả. Hơn nữa hắn đã dùng tiên thức xét qua một lượt dưới hồ hoàn toàn không có vật gì. Mà chỉ có vài con thủy quái sinh sống, nhưng hôm nay khi lặn xuống, hắn mới phát hiện ra tiên thức của hắn hoặc là chưa luyện đến nơi, hoặc là dưới hồ có vật gì đánh lừa tiên thức của hắn khiến hắn sai lầm, nơi đây nào phải không có gì, trước mắt hắn là một con rùa khổng lồ còn lớn hơn con Hỏa Long trên cạn, mai của nó màu xanh biếc cái cổ dài như cổ rắn, nó đang ngoi lên trên mặt nước với một tốc độ kinh người, có lẽ dị tượng trên đảo là do hai con quái thú này gây ra. Hắn không dám nhìn vào con yêu thú này lâu. Nhân lúc nó đang bị con Hỏa Long gây chú ý, hắn vội vã lặn xuống đáy hồ ẩn thân, bản tâm hắn định chờ cho cuộc đại chiến này qua đi rồi tính. Nhưng khi đến đáy, mắt hắn lập tức phát hiện ra một cái cửa động nhỏ như một cái cổng ngầm, trên miệng cổng còn có dấu vết của linh khí ba động.

Hắn đấu tranh tư tưởng vô cùng khó khăn, một ý nghĩ rất muốn đi vào đó xem bên trong có gì, nhưng một ý nghĩ thì lại cho rằng trong đó vô cùng nguy hiểm, hắn đứng trước miệng cổng rất lâu, cuối cùng sự tò mò đã chiến thắng, hắn vận dụng pháp lực, xuyên quan màn linh khí tiến vào trong lối nhỏ đó. Nơi đây nhỏ chỉ cho một người chui lọt, nên hắn cẩn thận vô cùng vừa duy trì linh khí hộ thân vừa mang âm phủ ma châm ra đề phòng bất trắc bởi trong cái lối nhỏ ngoằn ngoèo này chừng một khắc thì phía trước đã thấy thấp thoáng lối ra. Hắn mừng rỡ tiến đến, khi qua khỏi lối nhỏ đó hắn nhận ra mình đang ở trong một cái bể nước nhỏ, bốn phía xây bằng đá, cẩn thận từ từ, hắn ngoi lên từng chút một khi đầu hắn hoàn toàn nhô lên khỏi mặt nước cảnh tượng bên trên khiến hắn phải trợn mắt há mồm. Trong lúc hắn đang ngơ ngác trước cảnh tượng siêu nhiên dưới lòng đất thì trên mặt âm hồn đảo một trận đánh long trời lở đất giữa hai con yêu thú đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tàn tích

Trong khi hai con quái thú đang đo sức trên cạn làm cho mặt đất của Âm Hồn đảo bị cây cối hoặc đồ gãy hoặc nát vụn hoặc cháy đen, các loại yêu thú hoảng sợ trốn chạy tứ tán. Thì ở dưới lòng đất này, Dương Thanh hắn còn chưa hoàn hồn lại được. Bởi vì cái mà hắn phát hiện ra dưới lòng đất này quả sức tương đương của hắn. Sau khi ngoi lên khỏi mặt nước trong chiếc bể phía trước mắt hắn là một tòa cung điện làm hoàn toàn bằng đá ăn sâu vào lòng đất, tuy rằng đã đổ nát nhưng cũng có thể hình dung ra được xưa kia nó đã hào nhoáng thế nào, ngay bên cạnh chiếc bể là một lối đi lát bằng đá trắng dài năm trượng cuối lối đi là hai bức tượng khổng lồ ở hai bên cánh cổng cũng làm bằng đá trắng, bức tượng bên phải chính là con rùa mà hắn thấy ở trong cái hồ, còn bức tượng bên trái nhỏ hơn một chút tạc hình một con bộ hung (Đây là hắn nghĩ như vậy) với cái đầu có hai chiếc sừng nhọn, sống mũi nhìn như một cái gốc cây tua tủa, phần thân giống như nhện và có tám chiếc chân, một chân của nó đặt lên một viên đá hình tròn mà hắn cho là tượng trưng cho trứng của nó. Hắn vắt hết tri thức mà hắn có được từ khi dẫn thân vào tu tiên đạo đến giờ cũng không thể nhận ra con bộ hung kia thuộc loài gì. Và không biết vị tiên bối nào đã tạo ra cái cung điện trong lòng đất này. Công trình này quả thật là vô tiền khoáng hậu. Đi qua hai bức tượng đá, hắn bị chặn lại bởi một cái pháp trận khổng lồ, từ ngoài nhìn vào pháp trận không ngớt phóng ra từng tia sét, có cảm giác như trong trận mây gió quay cuồng, sát khí vô cùng nồng đậm. Dù đã thử mọi cách nhưng vẫn không qua được pháp trận. Hắn đành gác lại trí tò mò, khoan chân xếp bằng ngay phía trước đề phục hồi nguyên khí. Chợt hắn hướng về đồng gạch đá lộn xộn cách hắn mấy trượng, hắn thò có trời đất chứng giám, hắn vừa cảm thấy một tí linh khí tỏa ra từ phía đó. Vô cùng cẩn thận hắn lại lấy ra một cây âm ma châm, nhẹ nhàng tiến về phía đó. Vừa đi vừa dùng tiên thức dò xét, hắn cảm nhận rõ linh khí, nhưng không phải là linh khí của vật sống, điều này khiến hắn thở phào một hơi. Tuy nhiên hắn vẫn không hề lơ lỏng cảnh giác, hắn huy động pháp lực đi dò từng tảng đá một ra, khi tảng đá cuối cùng rời đi thì trước mắt hắn hiện ra một cái xác khô đét, đen xỉ. Trên gương mặt hắc vì da thịt co lại vẫn còn nguyên vẻ hoảng sợ. Khi vừa thấy cái xác về vui mừng đã hiện lên trên mặt hắn. Rất có thể đây chính là kẻ hắn đang tìm kiếm, hắn đưa cánh tay đang run rẩy vì kích động ra phát nhẹ. Một chiếc túi từ cái xác bay vào tay hắn. Bàn tay hắn run rẩy dốc ngược chiếc túi, ba bốn món đồ theo đó rơi ra ngoài. Hắn cúi mình xem xét, đầu tiên là một thanh kiếm bằng đồng, một pháp khí tấn công hạ cấp, tiếp theo là một chiếc hộp bằng gỗ chiến đàn bên trong là một cây nhân sâm nhân nhèo khô cong hết cả, hắn trực tiếp vứt sang một bên. Tiếp theo là một chiếc lệnh bài có ghi dòng chữ Hoàng Dương Môn.

- Hoàng Dương Môn, Hoàng Dương môn đây chẳng phải là tên môn phái mà lúc đầu nương tử bảo ta đến tầm sư học đạo sao. Vậy tại sao ở nơi này lại có. Chỉ một giây sau với một sự minh mẫn đáng kinh ngạc hắn đã xâu chuỗi tất cả các sự kiện thành một câu chuyện có vẻ tin được. Theo hắn. Rất lâu về trước Hoàng Dương Môn chính là hậu duệ của một trong hai vị đã phi thân tiên giới kia. Vì tu pháp đơn được lực mạnh mẽ như vậy, nên bị các môn phái và tán tu khác thêm muốn. Chính chúng đã vây đánh và giết sát hết tất cả các môn đồ của môn phái này. Hắn là trong lúc nguy cấp, cao tăng của phái nàu đã giấu phái môn tu luyện vào trong bức tượng mà sau này hắn tìm được, còn bí quyết luyện đơn này thì giao cho một tên đệ tử thông minh nhất mà cảnh giới không cao lắm để ít bị chú ý mang theo chạy trốn. Có lẽ sau này bị phát hiện ra cực chẳng đã hắn mới phải chạy vào âm hồn đảo và bỏ xác nơi này.

- Vậy thì.

Hắn vừa lẩm nhẩm vừa nhìn vào chiếc thẻ ngọc đang nằm lẩn lóc trên mặt đất

- Đây chắc hẳn là bí quyết luyện tụ pháp đơn trong truyền thuyết.

Hắn chậm rãi nhấc chiếc thẻ ngọc từ mặt đất lên, đặt lên trán. Tiên thức của hắn nhanh chóng xâm nhập vào trong đó. Những gì ghi trong chiếc thẻ ngọc khiến cho hắn không nhịn được phải cười lên ha hả, trong chiếc thẻ ngọc này không chỉ dạy cách luyện tụ pháp đơn, mà còn ghi cách luyện một số loại

đơn được gần như ngày nay đã thất truyền. Chưa kể đến gần cuối còn liệt kê ra một số phương pháp luyện khí và một chương cuối ghi một loại pháp môn có tên là Tinh Hồn Quyết.

Hắn nhấc chiếc thẻ ngọc ra khỏi trán rồi cười thầm

- Đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy. Đến khi tìm được chẳng tốn công. Hahaha. Có phương thuốc này trong tay, khả năng độ Trúc Cơ của ta lại tăng thêm một bậc.

Hắn thầm tính toán, sau khi có được phương thuốc thì sẽ thoát ra khỏi đây, lên đường đi tìm nguyên liệu để Trúc Cơ, chỉ cần qua được bước đầu này, thì sau này hắn tu luyện sẽ nhanh hơn người bình thường mấy bậc.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lâm Địa

Hắn ở dưới lòng đất ngót một tháng trời, mấy lần hắn định lên nhưng sợ trên đó vẫn chưa an toàn nên hắn lại ần ần thêm mấy ngày nữa. Giờ đây khi có được Tụ Pháp Đơn và Yêu đan trong tay, hắn đã gần với Trúc Cơ hơn bao giờ hết, hắn không thể hành động khinh suất được. Gần một tháng dưới này, hắn đã mấy lần tìm cách vượt qua cái pháp trận kia nhưng không được, sau cùng hắn phải bỏ ý định đó, chuyên tâm vào nghiên cứu cái thẻ ngọc. Trong đó viết rằng Tụ Pháp Đơn là một loại đan được phụ trợ vô cùng mạnh mẽ, nâng cao khả năng tích tụ pháp lực, đẩy mạnh tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí. Chính vì vậy mà nó được gọi là tụ pháp. Phương thuốc này không có yêu cầu gì đặc biệt chỉ cần tìm đủ nguyên liệu thì bất cứ ai cũng có thể luyện thành. Nhưng khi xem đến phần nguyên liệu hắn không khỏi hoa mắt chóng mặt, nguyên liệu là một danh sách dài bao gồm, bảy loại thảo dược, bảy loại linh trùng, bảy loại linh chi, bảy loại nhân sâm, bảy loại thảo mộc, bảy loại quái thạch, bảy loại yêu thú. Tổng cộng bảy bảy bốn chín loại nguyên liệu. Hắn ngó người, liệu trong sáu bảy mươi năm thọ mệnh còn lại hắn có thể tìm đủ bốn mươi chín loại nguyên liệu hay không bản thân hắn cũng không dám chắc. Nhưng cũng còn may là có mấy loại nguyên liệu tìm khá là dễ dàng, có thể mua được ở bất cứ đâu. Còn lại mấy loại như bát túc tri thù, bích diệp thạch, nguyệt thạch thì thật đúng là lần đầu tiên hắn nghe thấy. Xem ra công cuộc tìm kiếm nguyên liệu cũng không hề đơn giản. Hắn rà đi rà lại cái bảng nguyên liệu một lần nữa. Nhận thấy trong số bốn mươi chín loại nguyên liệu này, hắn có thể dễ dàng tìm được mười loại, có hai loại cũng sẽ tìm được nhưng khó hơn một chút, còn những loại còn lại hắn đều chưa nghe thấy hay tìm thấy bao giờ, hắn sẽ phải bắt đầu với những nguyên liệu dễ trước.

Hắn ở dưới cái tàn tích cung điện này thêm mười ngày nữa. Khi đã cảm thấy an toàn rồi hắn mới theo đường cũ đi ra, đến gần hồ hắn dừng lại rồi chậm chậm dò xét, may cho hắn là con huyền vũ kia có vẻ như không thích di động lắm, nó đang nằm im lìm dưới đáy hồ, mặc kệ vô số loài thủy tộc đang bơi xung quanh. Cảm thấy an toàn hắn vội vã dùng một tốc độ nhanh nhất ngoi lên mặt nước, quang cảnh trên này khiến cho hắn phải một phen kinh hãi. Mặt đất bị cây cối tung tóe, cây cối hoặc cháy, hoặc gãy đổ khắp nơi, toàn bộ hòn đảo trước kia mà hắn biết giờ trở lại vô cùng. Chỉ còn lại một số loại thực vật. Yêu thú sống sót cũng không ít nhưng phần lớn đều mang trên mình thương tích nghiêm trọng. Nhìn thấy thảm cảnh như vậy, hắn không khỏi le lưỡi lắc đầu. Hắn đoán rằng cứ sau một khoảng thời gian hai con quái vật này lại đánh nhau một lần, còn vì sao chúng lại đánh nhau thì có trời mới biết. Hắn quay lại nhìn hòn đảo một lần nữa nơi hắn đã sinh sống suốt 12 năm qua, rồi hắn nói với chính mình:

- Sẽ có lúc ta quay lại nơi này,

Dứt lời hắn phi thân lên không thoát ra khỏi đám sương mù rồi bay thẳng về phương bắc. Hắn không dám quay trở lại đường cũ vì sợ đám người Ngụy Hải Thanh truy sát, giờ đây hắn đang trên đường đến nơi xa xôi nhất tận cùng của Vân Nam đại lục Lâm Quốc. Là một mảnh đất giáp với thảo nguyên Hắc Thạch ngăn cách giữa Vân Nam đại lục và Bắc Hà đại lục. Lâm Quốc có rất đông tu tiên giả tìm tới để lên đường sang Bắc Hà đại lục hoặc tìm kiếm vận may trong thảo nguyên Hắc Thạch mênh mông. Chính vì có số lượng tu tiên giả khổng lồ qua lại như vậy cho nên, kinh doanh buôn bán của quốc gia này phát triển lạ thường. Một điều nữa là quốc gia này không phải hoàng đế nhân gian cai quản mà lại là một nhóm gồm 12 vị tu tiên giả có cảnh giới đều là Ngưng Nguyên kỳ cai quản gọi là Thập nhị trưởng lão dưới 12 người này là ba mươi sáu vị tiên trưởng cai quản 36 vùng khác nhau của Lâm Quốc. Thế lực của thập nhị trưởng lão đã bén rễ ở nơi đây rất nhiều năm vô cùng hùng mạnh. Tu tiên giả có mặt khắp nơi được phân chia cấp bậc vô cùng rõ ràng. Dưới các vị tiên trưởng là các kỳ chủ cai quản các vùng nhỏ hơn, chịu trách nhiệm cai quản bảo vệ vùng đó hàng năm đều phải nộp số linh thạch và vật phẩm thu được lên trên. Các trưởng lão sẽ căn cứ công lao mà ban thưởng xứng đáng. Cứ thế hệ thống cai quản quốc gia này kín kẽ không một chút sơ hở.

Lên đến trên mặt biển ba tháng ròng, cuối cùng hắn cũng đã có mặt ở tòa thành đầu tiên của Lâm Quốc, Khai Nguyên thành. Đây là tòa thành bắt buộc phải đi qua để vào quốc gia này. Theo những gì Dương Thanh được biết thì có ba mươi sáu tòa thành tất cả. Mỗi tòa thành do một vị tiên trưởng đứng đầu, quản lý một số vùng đất bên cạnh và ba tòa thành sẽ do một vị trưởng lão trực tiếp chỉ đạo. Tòa Khai Nguyên Thành này là tòa thành lớn nhất nằm ở cửa ngõ tiến vào Lâm Quốc. Ở cửa thành có cả bảy tám tên tu tiên giả canh gác. Thay nhau kiểm tra và cấp phát cho mọi người vào thành một vật gì đó giống một chiếc lệnh bài. Hắn ngó nghiêng ở cửa một lúc lâu rồi cũng nghênh ngang tiến vào. Một tên gác cổng là Trúc Cơ sơ kỳ hỏi hắn:

- Đạo hữu lần đầu đến Khai Nguyên.

Hắn vội vã cung kính trả lời:

- Thừa tiên bối đứng như vậy

Tên kia nghe thế thì cao giọng nói với hắn:

- Muốn vào Lâm Quốc ngươi phải mua tư cách, có bốn loại tư cách không biết ngươi chọn loại nào

- Xin tiền bồi giải thích.

Thấy hắn chưa rõ ràng tên Trúc Cơ kia gật gù rồi trả lời hắn:

- loại thứ nhất năm mươi linh thạch, ngươi có thể ở Lâm Quốc 1 năm. Loại hai 150 linh thạch thì là ba năm. Loại ba 500 linh thạch, ngươi có thể ở lại đây mười năm. Loại bốn 1000 linh thạch ngươi có thể ở lại đây hai mươi lăm năm. Loại cuối cùng là 5000 linh thạch ngươi vĩnh viễn được Lâm Quốc chào đón.

Dương Thanh nghe hắn nói vậy thì lúc đầu hắn đã muốn bỏ ra năm ngàn linh thạch vì hắn tính ở đây lâu dài, nhưng hắn lại nghĩ giờ hắn mới là luyện khí, nếu để tiền tài lộ ra không khỏi gặp họa sát thân, nên hắn thay đổi ý định mua một tấm kim bài ba năm trị giá một trăm năm mươi linh thạch. Sau khi đeo lệnh bài vào người, tên gác cổng căn dặn hắn:

- Trong thành không được đánh nhau, còn ngoài thành thì không kể, ngươi hãy nhớ lấy. Và còn một điều nữa là không được phép phi hành.

Hắn vòng tay chào tên Trúc Cơ rồi gật đầu tiến vào khai nguyên thành. Tòa Khai Nguyên thành này vô cùng rộng lớn, chắc phải có đến hơn mười vạn người sinh sống, tu tiên giả ở chốn này sinh sống lẫn lộn với phàm nhân, chỉ mới đi một đoạn hắn đã gặp vô số tu tiên giả. Cảnh giới cao thấp đủ cả. Còn luyện khí kỳ như hắn thì nhiều không đếm xuể. Hắn tiến vào một quán trà lớn và ngồi xuống. Một tên tiểu nhị khăn vắt trên vai chạy ra rót cho hắn một chén trà rồi nói:

- Khách quan ngài muốn dùng cơm hay thuê trọ.

- Ta muốn ăn cơm, mau dọn cho ta nhanh lên.

Tên tiểu nhị chạy vào trong bếp, vừa chạy vừa hô:

- Có ngay.

Hắn nhấp một ngụm trà rồi nghĩ chỉ cần Trúc Cơ thành công thì có ăn hay không cũng không quan trọng lắm. Còn bây giờ thịnh thoả hắn vẫn phải ăn một chút. Cơm nước đã dọn ra trước mặt. Đã ba tháng liền hắn bốn ba trên biển cho nên hắn ăn rất ngon, chẳng mấy chốc đã không còn một hạt. Cơm nước xong xuôi, hắn liền cầm theo cái danh sách nguyên liệu kia, phân làm bảy phần mỗi phần là bảy loại nguyên liệu đi vào cửa hàng dược liệu, hắn làm như vậy là bởi vì sợ có ai đó sao chép đơn này. Dù Tụ Pháp Đơn thất truyền đã lâu nhưng cần thận vẫn hơn. Hắn tiến vào một cửa hiệu có tên là Bách Thảo Sảnh. Chủ cửa hàng là một ông lão chừng tám mươi tuổi mồm ngậm một chiếc tẩu thuốc đang không ngừng nhả khói. Thấy có khách lão vội bỏ cái tẩu rồi tươi cười:

- không biết bản hiệu có thể giúp gì công tử.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tinh hồn quyết

Thấy lão hỏi vậy, Dương Thanh cũng không nói nhiều mà ném một đơn thuốc lên quầy rồi bảo lão:

- Ông chủ, ông xem đơn thuốc này, cửa hiệu của ông có hay không.

Lão già rít thêm một hơi thuốc rồi buông chiếc tẩu xuống cầm tờ giấy lên xem xét một lát rồi tươi cười bảo hắn:

- Thì ra ngài là tiên nhân, các vị thuốc ngài cần quả thật bản hiệu không có, ngài phải đến các hiệu thuốc dành cho tu tiên mới được.

Nghe lão nói vậy, hắn ngạc nhiên hỏi lại:

- Lại còn phân biệt vậy ư.

- Đúng thế, tiên nhân các ngài quá mạnh, nếu như các ngài tranh mỗi lần ăn với phàm nhân chúng tôi thì chúng tôi sống sao được, cho nên các trưởng lão của Lâm Quốc đã quy định, tiên nhân không được kinh doanh các mặt hàng dùng cho phàm nhân và ngược lại.

Dương Thanh gật gù tỏ vẻ đã hiểu rồi hỏi tiếp:

- Vậy làm sao ta biết đâu là nơi cho phàm nhân, đâu là nơi dành cho tu tiên giả.

Lão chủ cửa hàng lại cầm lấy chiếc tẩu gỗ gõ xuống bàn cho ra hết thuốc cũ rồi bảo hấn:

- Cái này đơn giản thôi. Ngài chỉ cần nhìn bên ngoài, nếu có treo một chiếc đèn lồng màu đỏ là của phạm nhân, còn không treo chính là nơi dành cho tu tiên giả.

Ngừng một lát rồi lão nói tiếp:

- Tất nhiên luật là như vậy nhưng không phải không có kẻ liều mạng. Nếu bị bắt sẽ bị trục xuất khỏi đây.

Lão nói dứt rồi đưa trà tờ giấy lại cho hấn, hấn cầm lấy rồi đi ra ngoài. Vừa đi hấn vừa nghĩ ở đây có quá nhiều quy tắc, hấn mọi người sẽ cảm thấy không mấy tự do. Hấn tiếp tục đi thêm một đoạn nữa thì thấy một cửa hiệu tên là Vạn Dược Viên. Hấn nhớ lại lời lão già thấy nơi đây không treo đèn lồng, là nơi bán linh dược rồi, hấn tiến vào và cũng đưa một đơn thuốc ra cho lão chủ. Lão chủ vạn dược viên này là một tay Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong, hấn xem xét đơn thuốc rồi nói:

- Đạo hữu, trừ Nguyệt Thạch là ta không nhận ra còn tất cả ta đều có đủ.

- Hà. Hấn ngơ ngác hỏi lại, không tin vào tai mình nữa.

Lão chủ quán cười ha hả khi thấy vẻ ngốc trẻ của hấn:

- Đạo hữu không cần ngạc nhiên, nếu như ta không có mấy thứ này sao dám xưng tên là Vạn Dược Viên chứ.

Mất một lúc lâu hấn mới lấy lại được vẻ bình tĩnh, hấn móc trong người ra số đơn thuốc còn lại đưa cho lão và hỏi:

- Vậy tiền bối xem, ngài có những loại nào trong số này.

Lão già cầm lấy số giấy của hấn đưa, nghiên cứu một lúc rồi nói:

- Trong số này, bản hiệu có thể đáp ứng 36 loại còn còn mười ba loại bản hiệu sẽ cho người đi tìm chỉ cần tìm được ta sẽ cho người báo cho đạo hữu,

Nói dứt lời, lão gõ vào chiếc chuông trên bàn, một gã người làm chạy vào cầm đơn thuốc của hấn rồi chạy vào trong hậu đường, một lát sau gã đi ra đưa cho Dương Thanh mấy chục cái hộp gỗ, hấn cầm lấy cất hết vào trong túi. Lão chủ lại đưa cho hấn một tấm phù và nói:

- Đạo hữu cầm lấy cái này khi nào tìm được những thứ này ta sẽ thông tro cho đáp hứa.

Hấn cảm ơn lão rồi trả cho lão một ngàn năm trăm linh thạch cho số thuốc vừa rồi, sau đó hấn ra khỏi Vạn Dược Viên và nhanh chóng biến mất.

Một ngày sau, hấn đã bí mật xuất hiện cách phụ cận Khai Nguyên Thành năm trăm dặm, trên một sườn núi nằm khuất nẻo hấn đang huy động tiên lực tạo một cái động sơ sài để ẩn thân trong khi chờ đợi. Hấn không dám ở trong thành vì sợ bị người ta chú ý. Thêm nữa trong thành tu tiên giả rất đông, ai biết lúc nào hấn bị giết người đoạt bảo. Hấn không thể không cẩn thận. Mất gần một ngày hấn mới kiến tạo xong động phủ, hấn lập tức tiến vào rồi phong bế cửa động lại, nhìn từ bên ngoài nếu không chú ý thì không thể phát hiện ra điểm gì đặc biệt. Mặc dù biết là không có ai trả lời nhưng hấn vẫn lầm nhảm trong tiên thức,

- Từ Nguyệt đây là nhà mới của chúng ta.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong xuôi, hấn ngồi xuống bắt đầu củng cố cảnh giới. Hấn đã suy nghĩ rất kỹ thì bỏ linh thạch ra thuê người tìm còn hơn là tự mình đi tìm linh dược, bản thân hấn cảnh giới quá thấp mà lại gia nhập tu tiên giới chưa lâu, một số loại linh dược trong thẻ ngọc hấn còn chưa bao giờ nghe thấy. Không thấy bao giờ thì làm sao tìm được. Nếu là trước kia hấn chắc phải vô cùng vất vả tìm kiếm, nhưng nay một khi đã kế thừa hơn mười vạn linh thạch từ bị thái tử ma giới kia, hấn sẽ không khách khí mà dùng tiền làm việc.

Hấn lại từ trong túi trữ vật lấy ra chiếc thẻ ngọc tìm đến đoạn cuối nơi có ghi một loại pháp môn tên là Tinh Hồn Quyết. Cái hấn thiếu chính là pháp môn tu luyện vì vậy ngay khi có được tinh hồn quyết này, hấn đã muốn luyện ngay, nhưng vì nhiều việc giờ đây hấn mới có thời gian xem xét. Hấn bắt đầu đọc từ trên xuống dưới. Theo như trong này Tinh Hồn Quyết chính là một loại pháp môn tu hành tinh luyện hồn phách, nâng cao cảnh giới của nguyên thần mà không làm ảnh hưởng đến bản thể, ở cuối pháp môn còn ghi luyện đến cực hạn có thể tách rời nguyên thần ra thành các phần như nhau rồi nhập vào một vật gì đó, hoặc một ai đó, điều này hoàn toàn không giống với việc tạo ra phân thân, phân thân chỉ nghe theo lệnh của chủ thể và một khoảng thời gian lại phải đồng hóa ký ức, nếu làm không tốt phân thân có thể phản chủ. Còn nếu dùng phương pháp ghi trong tinh hồn quyết này, các nguyên thần ký gửi ở nơi khác hoàn toàn tuân theo lệnh của chủ thể, không cần đồng hóa ký ức. Các phần này sẽ kế thừa toàn bộ ý thức hệ và khả năng của chủ nhân, đồng thời do được độc lập trong suy nghĩ nên chúng sẽ tự phát triển các kỹ năng của riêng mình. Đọc đến đoạn này Dương Thanh không khỏi há mồm tròn mắt. Nếu thực sự như vậy chẳng phải hấn sẽ có rất nhiều mạng sống hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Luyện hồn

Nghiên cứu xong tấm thẻ ngọc, hấn lại dốc túi trữ vật ra kiểm tra một lượt, trừ món linh dược mới mua và một ít cướp được từ người Hoàng Minh Đạo ra trong túi của hấn còn có một cái hộp làm bằng gỗ từ đàn lấy được ở hoàng dương môn, hộp ngọc, sách ngọc cùng với âm ma châm, âm ma giáp, âm ma kiếm, và hộ thuẫn lấy được ở pháp trận trong Cửu Khúc Huỳnh Hà. Một cái âm dương giới. Và mấy quyển sách. Nói chung là ngoài âm phù ma châm ra thì chẳng còn gì dùng được cả, hấn nhét tất cả trở lại túi trữ vật rồi cho chiếc túi trữ vật vào trong chiếc hộp ngọc rồi nhét xuống gầm giường. Kể đến hấn bắt đầu ngồi xuống tu tập tầng 1 của tinh hồn quyết.

Hấn xếp bằng trên giường, nhắm mắt dưỡng thần rồi hồi tưởng lại phương pháp tu luyện trong tinh hồn quyết, đến khi hoàn toàn nắm rõ phương pháp rồi, hấn liền mở hai mắt ra há miệng phun ra một quả cầu màu trắng bạc. Quả cầu này không ngừng nở lớn dần, cuối cùng nó huyền hóa thành một nhân ảnh giống Dương Thanh như đúc. Nhân ảnh này nhìn hấn mỉm cười rồi cũng ngồi xếp bằng trước mặt hấn, đưa hai tay lên chạm vào hai bàn tay của hấn. Thấy vậy hấn liền nhắm mắt lại dựa theo pháp quyết ghi trong thẻ ngọc. Từ huyệt Lao Cung của hấn một luồng nhiệt khí nhẹ nhàng truyền sang bên nhân ảnh kia. Nhân ảnh nhận luồng nhiệt khí từ phía Dương Thanh thì cũng im lặng nhắm mắt lại thu hết về Đan Điền, thôi động chân khí, điều hòa hơi thở. Một cảnh tượng đáng sợ hiện ra trong động phủ, cứ mỗi khi người hấn tỏa ra một làn nhiệt khí thì nhân ảnh kia lại toàn thân kết băng giá và ngược lại. Quanh chỗ hai người ngồi hào quang sáng chói, trên thân mình nhân ảnh lúc thì chuyển thành màu đen, lúc thì chuyển thành trong suốt. Có vẻ như cả hai đều vô cùng đau đớn. Một tiếng bụp nhỏ vang lên, liên kết giữa hai người bị phá vỡ, nhân ảnh kia lại trở về với màu trắng bạc vốn có của mình rồi thu nhỏ trở lại thành quang cầu như trước. Nó run rẩy một lát. Đợi Dương Thanh há miệng ra nó lập tức chui trở lại trong người hấn. Dương Thanh mở mắt ra thâm nghĩ. Quả nhiên luyện tinh hồn quyết này không phải chuyện dễ dàng gì vừa rồi nếu ta không nhanh chóng dừng lại rất có thể hồn phách đã bị đốt cháy rồi. Sau này mỗi ngày chỉ nên luyện một chút mà thôi. Không nên vội vã.

Kể từ đó hấn luôn luôn ở trong động phủ không ra ngoài một bước. Hấn tự ra hạn cho mình là sẽ đợi vạn dược viên năm năm. Nếu sau năm năm vẫn chưa tìm đủ hấn sẽ tự thân đi tìm. Còn trong năm năm này hấn sẽ ở trong động tu luyện. Cứ như vậy

Một năm Hai năm ...

Năm năm thoáng cái đã qua đi. Hiện tại hấn đang ngồi xếp bằng trên giường nhìn một nhân ảnh đối diện hấn, không giống như năm năm trước giờ đây nhân ảnh này không còn là màu trắng bạc nữa mà đã sẫm màu hơn một chút, ngũ quan cũng đã rõ ràng hơn và so với chính gương mặt hấn hiện tại thì trẻ hơn một chút. Vào khoảng một năm trước trải qua hơn bốn năm tu luyện hấn đã thành công luyện được một nửa tầng một trong tinh hồn quyết, làm cho hồn phách hữu hình thoát ly khỏi cơ thể, mặc dù rời xa cơ thể chưa được lâu nhưng điều này chứng tỏ tinh hồn quyết này quả thật là dùng được, nếu như sau này trong chiến đấu chẳng may bị chết. Những chủ hồn mà hấn ký thác sẽ thay cho bản thể hấn tiếp tục sống sót. Điều này đại diện cho hấn sẽ có tận mấy cái mạng sống. Chỉ nghĩ đến đã làm cho hấn hưng phấn không thôi. Nhưng hấn không vì thế mà dám liều mạng đẩy nhanh tốc độ tu luyện, pháp môn này nếu luyện không cẩn thận tất sẽ bị phản phệ, hồn sẽ rời khỏi cơ thể vĩnh viễn không quay trở lại nữa. Hấn dùng suy nghĩ lại, há miệng ra hút nhẹ, nhân ảnh phía trước hấn lại biến thành quang cầu phát ra ánh sáng chói mắt rồi chui vào người hấn. Sau năm năm lần đầu tiên hấn đứng dậy đi ra ngoài động phủ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Bát túc tri thù (nhện tám chân)

Hấn đứng trước cửa động nhìn ra bên ngoài. Cảnh vật vẫn như ngày hấn đến không có gì thay đổi, chỉ có cây cối to hơn một chút mà thôi. Hấn quay trở vào động lôi chiếc hộp ngọc ra lấy chiếc túi trữ vật đeo vào người rồi nhắm hướng Khai Nguyên Thành phi hành.

Vào đến cổng thành hấn sực nhớ ra thời hạn của tấm lệnh bài đã hết, phải mua tấm khác, mà lần này hấn không định ở lại đây lâu cho nên hấn bỏ ra năm mươi linh thạch mua tư cách vào thành trong vòng một năm. Trả linh thạch xong, hấn đi vào trong thành, một mạch tìm đến Vạn Dược Viên. Hấn bước vào, vẫn là lão Trúc Cơ hậu kỳ chủ dược viên đón hấn. Lão nhìn hấn rồi bảo:

- Đã năm năm vậy mà đạo hữu vẫn dậm chân tại chỗ, xem ra tu luyện gặp khó khăn chẳng.

Hấn cũng vòng tay thi lễ trả lời:

- Tiền bối nói phải. Văn bối quả là dừng ở bình cảnh này rất lâu rồi.

Lão già không nói thêm gì mà gõ vào chiếc chuông nhỏ. Một tên người làm từ ngoài tiến vào. Lão nhỏ giọng phân phó mấy câu, hấn vâng dạ rồi quay trở ra, một lát sau hấn quay lại bê theo một chiếc hộp nhỏ. Lão già mở hộp ra và nói với Dương Thanh:

- Đạo hữu, những thứ mà đạo hữu muốn tìm kiếm tuy không phải là linh dược quý hiếm gì nhưng lại vô cùng khó tìm. Năm năm qua bản hiệu đã bỏ ra rất nhiều công sức tìm kiếm đã tìm đủ mười hai loại còn một loại linh trùng bát túc tri thù, bản hiệu quả thật lực bất tòng tâm.

Ngừng một lát như để lấy hơi lão vội nói tiếp như thể sợ hấn nghi ngờ khả năng của vạn dược viên của lão:

- Bản hiệu cũng đã tìm ra nơi chúng sinh sống nhưng dù có cố gắng cũng chỉ tìm được lục túc tri thù mà thôi. Không có con nhện nào ở đó có tám chân

cả.

Hắn nhận lấy chiếc hộp chứa số tài liệu kia rồi trả lời lão chủ Vạn Dược Viên:

- Tiền bối không cần áy náy, ta sẽ tự đi tìm sau, phiền tiền bối cho ta biết nơi bọn chúng sống.

Lão chủ trả lời hắn:

- Loại nhện mà đạo hữu muốn tìm sống ở những nơi vô cùng hiểm trở, theo ta thấy chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Chúng sống tận miền biên cương phía tây nơi chỉ có toàn tuyết trắng. Trong một dãy núi tên là Thiên Sơn, cả đại lục này chỉ duy nhất nơi đó có chúng. Đạo hữu muốn tìm con có tám chân thì e rằng chúng cũng phải cấp 8 cấp 9.

Hắn đưa cho lão chủ Vạn Dược Viên 5000 linh thạch để đổi lấy số tài liệu này. Như vậy vì chỗ thuốc này hắn đã bỏ ra hơn một vạn linh thạch, vậy mà vẫn còn chưa thu được hết. Hắn tự hỏi nếu không may mắn có được số linh thạch từ tay thái tử đã chết kia thì đời nào hắn mới gom đủ nguyên liệu. Hắn cảm theo cái hộp rời khỏi Vạn Dược Viên trở về động phủ, hắn cần một chút thời gian để suy tính bước tiếp theo.

Về đến động phủ, hắn gom hết đồ đạc lại cho vào túi trữ vật rồi đeo lên người sau đó hắn phá hủy nơi này rồi lên đường đi đến Thiên Sơn. Vừa phi hành hắn vừa giữ quyển yêu điển năm xưa mua được ở Bạch Thủy Thành ra xem xét. Trong này có đủ cả từ linh thú, yêu thú, cho đến các loại trùng độc. Mặc dù có mấy loại nhện, nhưng lại không có loại nào như thứ mà Tụ Pháp Đôn cần. Hắn chán nản gấp quyển sách lại. Xem ra chương ngại lần này không hề đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Thủy quái

Cứ phi hành liên tục như vậy, ba ngày sau hắn đến Trấn Hoa Viên. Đây là một tiểu trấn nằm gần một con sông lớn tên là Hàn Giang. Quanh năm nước chảy, người dân ở đây dựa vào con sông này buôn bán mà ai ai cũng trở nên giàu có. Hắn phi hành trên không cúi xuống quan sát chỉ thấy khắp nơi trong trấn đều giàu, không có nhà tranh chỉ có nhà lầu. Khắp vùng là một cảnh sung túc hoan lạc. Hắn quyết định dừng chân tại trấn nhỏ này để nghỉ ngơi lấy lại sức lực. Đương khi hắn ngồi trong một quán trà nhỏ, nhấp nháp một chén trà nóng hổi thì bỗng nhiên nghe tiếng khóc vang trời. Từ đầu đường đi lại một đám đông có đến mấy trăm người, ai ai cũng mặc xiêm y vô cùng lộng lẫy. Đi đầu là ba mươi hai tên phu khiêng kiệu, chúng khiêng một chiếc kiệu lớn, bốn phía che bằng sa mỏng, qua lớp sa đó Dương Thanh thấy bảy cô gái đang ôm nhau khóc lóc. Đi theo sau cái kiệu là một đoàn người có vẻ như là người nhà của các cô đó. Ai nấy đều mặt buồn như đưa đám, có người nước mắt sụt sùi, cả bọn một đường đi ra khỏi trấn rồi biến mất. Thấy lạ hắn mới quay sang hỏi chủ quán:

- Ông chủ vừa rồi là việc gì kia, sao ta cảm thấy giống như cường hào ác bá, áp bức con gái nhà lành.

Lão chủ quán trà nhìn theo đám người đó rồi trả lời hắn:

- Khách quan từ xa đến có lẽ còn chưa biết, chỗ này của chúng tôi tuy buôn bán làm ăn rất tốt. Thế nhưng con sông này lại hung hiểm khác thường, phần lớn thuyền bè đi trên sông nếu không cẩn thận sẽ bị thủy quái đánh đắm, hàng hóa mất thì cũng thôi đi, nhưng người sẽ bị nó nuốt vào bụng.

Lão ngừng lại để rót cho hắn thêm một chén trà rồi nói tiếp:

- Lão vẫn nhớ năm đó lão mới hơn hai mươi tuổi, có một thượng tiên từ phương xa tới, nói với trưởng trấn rằng ông ta có thể tiêu diệt thủy quái giữ cho khúc sông này luôn an toàn, nhưng trấn Hoa Viên này, hàng năm phải cống nạp cho hắn 7 người con gái.

Hắn hỏi lại lão:

- Lão đã bao giờ nhìn thấy con quái đó chưa.

Chủ quán lắc đầu bảo hắn:

- Lão thì chưa. Nhưng anh trai lão trước đây khi còn sống đã từng nhìn thấy nó. Anh lão bảo rằng nó là một con rắn lớn toàn thân màu đỏ, ở cô có vây nhìn tựa như một chiếc khăn quàng cổ màu trắng.

Dương Thanh gật gù hỏi:

- Vậy sau đó, tên kia đã giết con quái đó ư.

- Khách quan đúng vậy, từ khi nó chết sông này an toàn hơn, dân ở đây mỗi năm đều thực hiện lời hứa với vị tiên nhân đó. Ba ngày nữa chính là ngày hiến tế, nếu khách quan không vội thì có thể ở lại xem.

Hắn không nghe lão nói nữa. Hắn ngồi đó nhớ lại hơn hai trăm năm trước khi đó, hắn mới lên làm huyện lệnh, nhiệt huyết dâng cao, trong vùng mà hắn quản hạt cũng có một chuyện tương tự như vậy, chỉ khác là không phải quý quai tu tiên mà người ta giả thần giả quỷ để đòi công nạp. Năm đó sau khi hắn phát hiện ra, hắn đã rất tức giận cho ngũ mã phanh thây tên đó. Chính vì vậy mà hắn rất dị ứng với chuyện công nạp các cô gái hay trẻ con cho thần nọ thần kia. Theo hắn thần tiên mà mờ mờ ra đòi những thứ như vậy không xứng đáng gọi là tiên, đó là quỷ mới phải. Hắn lại nghĩ con quái vật mà lão kia miêu tả giống với một loài trong yêu điển tên là Thủy Độc Trường Xà, con thủy xà này vây trên cổ vẫn còn màu trắng hẳn là mới cấp ba, dù rằng là cấp thấp nhưng với lợi thể dưới nước nó cũng rất khó đối phó. Tên tiên nhân này giết được nó ắt hẳn cũng phải Trúc Cơ trở lên. Nghĩ đến đó hắn liền ném ngay ý định cứu mấy cô gái đó ra khỏi đầu. Hơn một cấp pháp lực để chết người, hắn sao dám to gan treo vào. Nhưng rồi hắn lại không nhịn được mà nghĩ chẳng lẽ cứ thế bỏ qua, hắn trước khi tu tiên cũng đã là người đọc sách, nên tư tưởng cứu khổn phò nguy đã ăn chặt vào máu hắn nhất thời không bỏ được. Sau một hồi cân nhắc lợi hại, hắn quyết định cứ theo dõi đã, nếu có cơ hội tốt thì ra tay, còn nếu quá nguy hiểm thì coi như hắn cũng đã làm hết sức.

Hắn quyết định ở lại trấn này thêm ba ngày nữa, đến ngày thứ ba trời vừa sáng, hắn đã nghe thấy tiếng kèn trống vang lên báo hiệu buổi hiến tế sắp được bắt đầu, đứng trên một nóc nhà cao hắn ung dung nhìn xuống đáp rước, đi đầu tiên là một đoàn kèn trống và thanh la, tiếp đến có vẻ như là các bò lão trong trấn, tiếp đến là chiếc kiệu hắn thấy hôm trước, bảy cô gái đều được trang điểm thật đậm, ăn mặc xiêm ý đẹp nhất. Chỉ có điều về mặt các cô buồn rười rượi, theo sau chiếc kiệu là người nhà các cô và bà con trong trấn, tất cả xếp thành một đội ngũ dài đến mấy trăm trượng hướng ra bờ sông. Tới một tòa lầu lớn cất bằng gỗ cách bờ sông một đoạn có tên là Nghênh Tiên Lầu thì đoàn người dừng lại. Từ trong đoàn người một lão già có vẻ như là người có tiếng nói nhất trấn này bước lên phía trước ra hiệu. Lập tức có mấy người từ trong đám đông bước ra đặt một chiếc bàn lớn phía trước rồi bày lên đó đồ cúng tế, xong xuôi đầu đó lão già này đến trước cái bàn thấp ba que hương làm răm khấn vái rồi cao giọng rằng:

- Nhờ ơn thượng tiên ban cho dân chúng trong vùng com ăn áo mặc, giữ cho Hàn Giang muôn đời thanh bình, dân chúng trong trấn rất mang ơn, đây là lễ vật năm nay xin thượng tiên thu nhận.

Lão nói xong thì lại quay lại phất tay một lần nữa. Đám phu kiệu lập tức hạ kiệu xuống lúi các cô gái vào trong lầu rồi khóa cửa lại mặc kệ các cô, và người nhà gào khóc om sòm. Đứng từ trên cao Dương Thanh thấy tất cả, hắn tự hỏi bọn này có còn là người không khi mà tất cả đều quay đi khi thấy thảm cảnh này, không một ai lên tiếng, tất cả đều muốn hy sinh mấy cô gái này đổi lấy tiền tài, để mặc các cô van xin khóc lóc. Hắn lắc đầu thở dài mấy lượt, chợt nhớ lại lần đầu hắn gặp Thanh Hương. Nang lúc đó cũng bị lâm vào tình cảnh gần giống như bây giờ, hắn tự hỏi nếu lúc đó hắn không có ở đó, có ai cứu nàng không, hay cuối cùng nàng cũng như các cô gái này. Tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ba kẻ tu luyện ma công

Sau khi khấn vái và nhốt các cô gái vào trong nghênh tiên lầu xong. Thì dân làng vội vã bỏ về coi như đã xong phận sự. Quanh khu này chỉ còn một mình hắn và các cô gái đang khóc lóc trong kia mà thôi. Hắn kín đáo ẩn đi linh khí rồi nấp trên một góc của nghênh tiên lầu rồi nhắm mắt chờ đợi. Màn đêm vừa buông xuống tiên thức cường đại khi tu luyện tinh hồn quyết của hắn đã phát hiện ra từ xa có ba tên tu tiên giả đang phi hành đến. Có tận ba tên vậy là kế hoạch của hắn đã sơ hở cả. Nếu ba tên này đều là Trúc Cơ thì hắn chết không thể nghi ngờ. Hắn vội vận dụng tinh hồn quyết che đi khí tức ẩn giấu thật kỹ chỉ dám thò đầu nhìn xuống. Trong ánh nến le lói từ chiếc bàn cúng tế, hắn nhìn thấy ba tên này đều ăn mặc vô cùng quái dị, tên thứ nhất mặc một bộ quần áo mà theo hắn thì làm toàn bằng xương người, tên thứ hai thì mặc một bộ trường bào màu trắng sữa nhưng khi nhìn kỹ hắn không khỏi le lưỡi vì bộ quần áo đó may bằng da người thật. Tên thứ ba thì có vẻ không giống đồng bọn lắm, hắn trông thư sinh và mặc quần áo màu đen. Và một điều mà hắn không mong chờ nhất đã đến cả ba tên đều là trúc cơ sơ kỳ. Điều này có nghĩa là nếu không nhanh tìm cách rời khỏi đây, chẳng may lộ hình tích thì hắn chỉ còn con đường chết. Tên mặc bộ áo xương kia khịt mũi rồi lên tiếng:

- Ha ha từ khi Lăng Từ ta cùng hai vị đạo hữu trốn khỏi Diêm La Tông đã phải trốn chạy không ít, chỉ khi đến được nơi này mới được hưởng một chút ít lạc thú nhân gian

Tên mặc áo da người kia cũng cười ha hả:

- Lăng Từ đạo hữu nói rất phải, chúng ta đã chạy đến đây được mấy chục năm rồi mà vẫn bình yên, chứng tỏ Diêm La Tông năm đó đã trúng kế diệu khổ ly sơn rồi.

Hắn quay sang tên áo đen rồi nói tiếp:

- Nói đến kẻ này Phát Vân Từ ta quả thật vô cùng bá phục Thiên Ma Từ đạo hữu.

Tên Thiên Ma Từ vội mỉm cười:

- Chỉ là chút kẻ mọn không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến.

Rồi hắn nói tiếp,

- Các vị đạo hữu tạm dừng đàm đạo trước hết chúng ta hãy vào xem lễ vật năm nay.

Nói xong hắn dậm bước định tiến vào Nghênh Tiên Lầu, nhưng hắn chưa kịp bước được hai bước thì Lăng Từ đã lên tiếng ngăn lại:

- Thiên Ma đạo hữu chậm đã.
- Lăng đạo hữu có chuyện gì vậy.

Lăng từ và phát vân từ nhìn nhau một cái rồi Phát Vân Từ lên tiếng:

- Thiên Ma đạo hữu vì đảo hữu nghĩ ra diệu kế giúp chúng ta thoát thân nên mấy chục năm nay chúng ta đều nhường người chọn trước, nhưng lần này có phải người nên để bọn ta chọn trước hay không

Thiên Ma Từ cười ha hả rồi nói:

- Hai vị đạo hữu có phải quên rồi không, chúng ta đã giao hẹn là ta chọn trước rồi mới đến hai vị. Nếu năm đó không có ta hai vị đâu còn đứng đây mà nói lý.

Hắn nói xong lại định tiến vào bên trong nhưng cùng lúc đó một tia chớp xuất hiện đánh thẳng vào lưng hắn, khiến hắn phải nhảy sang một bên để tránh, hắn tức giận quay lại thét lên:

- Các người dám
- Có gì mà không dám, đồng ý là năm đó người là người nghĩ kế, nhưng không có bọn ta giúp sức người đừng mơ mà thoát một mình được, chúng ta nhường người bằng đây năm là đủ rồi.

Thiên Ma Từ hừ một tiếng:

- Được lắm, các người muốn thì cứ thử xem sao cho biết,

Vừa dứt lời nói trường bào màu đen của lão đã căng phồng và tung bay phấp phật, trước trán lão mọc ra hai chiếc sừng nhỏ, da mặt lão thoáng chốc đã đổi thành màu đen. Lão cất tiếng cười ghê rợn rồi lao đến hai tên Lăng Từ và Phát Vân Từ, từ tay lão một vô số làn khói màu đen bao vây hai người kia lại. Hai tên kia cũng không chịu lép vế lập tức hét lớn, đồng loạt tế xuất pháp bảo ra tấn công Thiên Ma Từ nhất thời phía trước nghênh tiên lầu nổ ra một trận chiến long trời lở đất, phù chú bay khắp nơi, pháp bảo va vào nhau tạo ra những tiếng nổ kinh thiên động địa. Thiên Ma Từ đưa hai tay về phía trước, lập tức từ trong hư không hóa ra hai con quái xà nhe nanh giờ vuốt lao về phía đối thủ, bên này thấy thế đến mạnh liệt như vậy cũng vội vã gọi từ hư không ra một chiếc lông linh lực bảo vệ bản thân. "Đùng" một tiếng hai con quái xà đã làm cho chiếc lông móp méo. Gần như biến dạng. Núp trên mái điện Dương Thanh thâm nghĩ nên chạy hay là ở đây theo dõi đến cùng, biết đâu bọn chúng lại lưỡng bại câu thương, lúc đó chỉ một động tác nhỏ hắn sẽ có tất cả, còn nếu như bọn chúng vẫn sống sót hắn vẫn có cách rồi đi yên ổn, nghĩ như vậy, hắn an tâm nấp trên mái tiếp tục quan sát trận chiến.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi

Phía trên hắn nghĩ như vậy thì phía dưới trận đánh vẫn tiếp tục, lúc này Thiên Ma Từ lấy trong người ra một lá cờ hình tam giác màu đen, trên nền cờ là một chữ "âm" màu đỏ như máu, lão phát nhẹ lá cờ lập tức mây đen đầy trời, oan hồn từ trong lá cờ nườm nượp kéo ra. Nhắm hai tên Lăng Từ và Phát Vân Từ kêu gào lao tới. Thấy thế đến như nước lũ của đám oan hồn. Lăng Từ không dám coi thường vội vã nhắc nhở đồng bọn:

- Cẩn thận là Hắc Huyết Kỳ.

Nói xong gã nhanh chóng lùi lại một bước vỗ nhẹ vào túi trữ vật bên hông, một sợi dây kim tuyến dài cỡ một thước bay ra không ngớt tỏa hào quang lấp lánh che chắn trước mắt lão. Phát Vân Từ sau khi nghe nói đây là Hắc Huyết Kỳ thì cũng vội vã bay lên không trung rồi khoanh chân lơ lửng trên đó, lão niệm một loại chú ngữ khó hiểu rồi há miệng phun ra một chiếc bình ngọc, bao nhiêu oan hồn đến gần lão đều bị chiếc bình hút hết vào, đồng thời nó còn phun ra một luồng mây đỏ bao trùm Thiên Ma Từ.

Vậy là hai bên từ chỗ tỉ thí pháp thuật đã chuyển sang tỉ thí pháp lực lúc nào không hay. Ai có tu vi yếu hơn nhất định sẽ chết. Thiên Ma Từ lại phát cây đại kỳ một lần nữa, lập tức số oan hồn lao ra còn nhiều hơn lúc này gấp bội. Khí lạnh bao trùm hai người kia. Kể cả Dương Thanh trên mái lầu cũng không khỏi rung mình mấy lượt. Thiên Ma Từ cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

- Hai người nếu có thể chống lại Hắc Huyết Kỳ của ta trong vòng một khắc nữa ta sẽ tha chết cho. Ha ha ha.

Phát vân từ không nói gì mà nghiêng răng thúc đẩy chiếc bình kia cố gắng chống lại đám hồn phách, còn Lăng Từ thu sợi dây kim tuyến về rồi nhảy lùi ra sau hơn mười bước. Gã cũng cất tiếng cười cuồng ngạo rồi nói:

- Bọn ta nhường người bao năm nay không có nghĩa là bọn ta sợ người đâu. Xem chiêu

Tiếng nói còn chưa dứt lão đã xoắn hai tay vào nhau kết thành một thủ pháp vô cùng quái dị. Mồm lão lâm râm niệm chú. Chỉ trong phút chốc thân người lão nhanh chóng bành trướng biến hóa thành một con Ưng Long khổng lồ màu đen. Nó không ngừng nhe nanh giờ vuốt găm lên một tiếng long ngâm đáng sợ. Thiên Ma Tử buột miệng kêu lớn:

- Lôi Âm Ma Công.

Con Ưng Long kia mở miệng nói:

- Người không ngờ phải không, ta đã có thể biến hình thành 6 dạng, đây mới chỉ là một dạng ma thân của ta mà thôi.

Thiên Ma Tử sau phút ban đầu kinh sợ thì cũng lấy lại được bình tĩnh, hần cười lớn:

- Ha ha ha. Mới luyện tới tầng ba ngươi đừng có mừng vội. Chỉ cần dựa vào pháp thân này của ta cũng đủ đánh bại ngươi. Một người một rồng bay lên lao vào nhau, khiến cho đất trời chao đảo, cây cối gãy nát tứ tán. Dương Thanh lộ vẻ cảm thấy ba tên này tuy là trúc cơ nhưng có vẻ mạnh hơn những tên trúc cơ mà hắn gặp trước kia rất nhiều. Có lẽ là do ma công mà chúng tu luyện, như tên Thiên Ma Tử kia chẳng hạn, mặc dù đang đánh nhau sử dụng với con rồng kia, nhưng hắn vẫn dư sức chỉ huy Hắc Huyết Kỳ bao vây Phát Vân Tử. Khiến cho tên này không thể tiếp cận đồng bọn được. Hắn còn đang suy nghĩ thì chợt nghe thấy một tiếng gầm kinh thiên động địa. Hắn vội vã ngược nhìn, chẳng biết làm cách nào mà Thiên Ma Tử đã nhảy được lên đầu ưng long, một tay hắn nắm chặt vào chiếc sừng, một tay rút từ trong người ra một thanh cổ kiếm. Hắn hét lớn đâm thật mạnh vào đỉnh đầu con rồng. Nó đau đớn gầm vang một tiếng rồi lao vút lên quay cuồng giữa trời. Không hề chậm trễ Thiên Ma Tử đưa tay vào lỗ thủng trên đầu Ưng Long nắm một vật gì đó lôi ra. Khi Dương Thanh nhìn kỹ thì ra đó là một sợi gân rồng lấp lánh ánh bạc. Sợi gân vừa bị rút ra Ưng Long đau đớn gầm lên một tiếng cuối cùng rồi từ trên trời rơi xuống đất, hiện nguyên hình là Lăng Tử, trên đỉnh đầu lão bị thủng một lỗ, máu tươi không ngừng chảy ra. Cầm sợi gân rồng trong tay, Thiên Ma Tử cười sáng sủa ném sợi gân về phía Phát Vân Tử cất giọng ghê rợn nói

- Để ta tiễn ngươi một đoạn

Lão vẫy tay Hắc Huyết Kỳ đang ở trên không trung lập tức bay về tay lão, miệng lão niệm chú ngữ, khiến cho lá cơ lập tức trở nên không lồ, chữ âm màu đỏ tỏa ra một luồng sát khí hút lấy Phát Vân Tử, thấy nguy hiểm cận kề, Phát Vân Tử sợ hãi vội vã chống trả đồng thời, hét lên với một giọng không tin tưởng mấy:

- Hóa ra bấy lâu nay, ngươi ẩn tàng thực lực, ngươi không phải sơ kỳ mà là trung kỳ.

Thiên Ma Tử hai tay vừa vũ lộng cây đại kỳ vừa trả lời:

- Từ lâu ta đã biết các ngươi có ý đồ với ta, chỉ là các ngươi không ngờ điều này phải không. Hahaha. Hầu ngoan ngoan mà làm âm hồn trong hắc kì của ta đi.

Về sợ hãi trong mắt Phát Vân Tử thoáng chốc đã biến mất, lão gầm lên một tiếng rồi tự bạo nguyên thân. Thiên Ma Tử kinh hãi lùi lại nhưng đã không còn kịp, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, vụ nổ này làm cho ngênh tiền lầu chao đảo như sắp sập, gạch ngói bay tứ tung, mặt đất phía trước bị đào thành một cái hố sâu chừng ba trượng. Sau con chấn động Dương Thanh hé mắt nhìn xuống, chỉ thấy bên miệng hố Thiên Ma Tử đang nằm thoi thóp, một cánh tay của lão đã bị tiện sát tận bả vai bên cạnh là cây Hắc Huyết Kỳ đã bị thủng một lỗ lớn, hoàn toàn mất đi linh lực. Dương Thanh khi thấy cảnh này thì thầm thở phào một hơi, giờ đây hắn mới thực sự hoàn hồn, không biết là lần này hắn gặp may hay có một thế lực nào giúp sức mà ba lão lại đánh nhau long trời như vậy, nếu không có trận đánh này thì không biết giờ hắn sẽ ra sao. Hắn lạnh lùng phi thân đáp xuống bên cạnh Thiên Ma Tử chỉ một ngón tay vào lão, lão còn chưa kịp mở miệng nói gì thì một quả cầu lửa đã đốt lão thành tro bụi, hắn cũng làm như vậy với xác của Lăng Tử, rồi thu lấy hai cái túi trữ vật của hai lão. Chiếc của Phát Vân Tử thì không may đã bị hủy trong vụ nổ.

Hắn tiến vào ngênh tiền lầu xem xét, bây giờ cô gái kia đang sợ hãi ngồi tùm vào một góc lầu khóc lóc, khi vừa thấy hắn tiến vào thì lại càng khóc to hơn. Có vẻ các cô nghĩ hắn là người cùng hung cực ác, hoặc là yêu quái biến hình.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vô cực thánh tổ

Thấy các cô gái có vẻ sợ mình, hắn liền cất tiếng an ủi:

- Các ngươi đừng khóc nữa. Hãy mau trở về, nói với dân trong trấn, ba tên yêu ma này đã bị ta giết rồi, sau này không cần cứng tế nữa.

Mấy cô gái đang khóc lóc nghe thấy vậy thì gương đôi mắt mọng nước lên nhìn hắn như thể không tin vào tai mình, hắn lại nói:

- Mau đi đi. Không ta đòi ý bây giờ

Bấy giờ mấy cô gái mới tin là thật, vội vã quỳ xuống lạy tạ hắn rồi vội vã chạy đi. Đợi các cô gái đi khuất hắn búng tay, một ngọn lửa bao trùm rồi thiêu

rụi tòa lâu này, hần cảm thấy thanh thản hơn một chút vì đã giúp người dân ở đây một việc. Ngắm nhìn ngọn lửa đang nhảy múa trước mắt rồi hần lại tiếp tục phi hành nháy mắt biến mất vào trong đêm tối. Đêm hôm đó cả trấn Hoa Viên chỉ thấy một cột lửa sáng ngất trời ở bờ sông, một lát sau thì thấy mấy cô gái chạy về kể lại mọi chuyện, dân làng vội đi ra xem xét thì chỉ thấy tòa Nghênh Tiên Lầu trước kia giờ đây chỉ là một đồng gạch vụn còn vị thượng tiên mà mấy cô gái kể lại thì không thấy đâu cả. Mấy trăm năm sau hần có dịp quay lại nơi này, hần vô cùng kinh ngạc khi thấy ở đây mọc lên một ngôi từ đường rất lớn vô cùng nguy nga mà bên trong lại tạc một người giống hần như đúc. Thì ra do cảm ân đức của hần mà trấn này cho xây nên ngôi từ đường đó. Đây là chuyện của sau này không đáng nhắc tới. Giờ đây hần đang vừa phi hành trên không trung, vừa suy nghĩ xem nên tìm kiếm Bát Túc Trì Thủ thế nào. Ông chủ của Vạn Dược Viên nói đúng, không có manh mối mà muốn tìm được thì đúng là mò kim đáy bể. Khi thiên sơn rộng lớn vô cùng lại quanh năm tuyết phủ. Hơn nữa nhện tám chân không phải tầm thường, nó chính là yêu thú cao cấp không phải muốn là bắt được. Xem ra cứ đến đó trước rồi tính toán tiếp. Mười ngày sau hần đã đến gần địa phận của Thiên Sơn. Núi này không phải chỉ có một ngọn mà là hơn 100 ngọn núi cao thấp khác nhau tạo thành một dãy núi dài có đến hàng chục ngàn trượng, từ xa nhìn lại nó như một bức tường tự nhiên chắn giữa Vân Nam Đại lục và Hắc Tây đại lục thánh địa của ma pháp thuật. Hần đang chậm rãi phi hành thì bất chợt gặp rất nhiều tu tiên giả cắt ngang qua mặt vùn vụt phóng đi, cảnh giới cao thấp khác nhau, có luyện khí có Trúc Cơ thậm chí có cả Kết Đan, Ngưng Nguyên đoàn người từ khắp bốn phương tám hướng đổ về ngọn núi cao nhất trên thiên sơn, hần nhìn thoáng qua để phải có đến hàng ngàn người đang tụ tập, hần vội vã đổi hướng đi theo bọn họ. Khi bắt kịp một gã luyện khí kỳ như hần, hần vội vã chào rồi hỏi:

- Đạo hữu xin thất lễ, không biết nơi này có gì mà náo nhiệt như vậy.

Tên luyện khí kia không thèm nhìn đến hần mà vội vã trả lời:

- Người từ trên trời xuống à, hôm nay là ngày Vô Cực Thánh Tổ dâng đàn thuyết pháp. Đây là vị tiên bối Hóa Anh sơ kỳ vừa mới tấn cấp cách đây ít lâu.

Nói xong hần vội vã gia tăng tốc độ bay vù đi mất. Đi theo sau hần Dương Thanh lăm bầm, vậy là sau bà bà của Thanh Hương, Vân Nam đại lục cuối cùng cũng có người đạt cảnh giới Hóa Anh. Cơ hội nghe một vị tiên bối như vậy giảng giải về vô thượng hỗn nguyên đại đạo thật là ngàn năm có một. Ta cũng phải đi mới được. Nghĩ vậy hần cũng vội vã gia tốc tiến đến ngọn núi.

Vừa đến chân núi hần đã thấy số lượng tu tiên giả phải có đến hàng ngàn người chen nhau đứng dưới một bãi đất rộng phía trước, hần nghe được vô số lời nghị luận có vẻ vô cùng hào hứng:

- Đây, ta nghe nói lần này rất đông tu tiên giả cấp cao đến dự

- Đúng thế, mấy ngàn năm nay mới có người Hóa Anh mà.

Một giọng nữ khác:

- Ta còn nghe nói ở đây còn có một cuộc trao đổi vật phẩm nữa. Thật may ta đang muốn tìm một ít đồ tốt.

Hần còn đang ngờ ngác nhìn xung quanh thì bất chợt nghe thấy tiếng chuông từ trên đỉnh núi vọng xuống đủ chín chín tám mươi một tiếng, rồi một bóng trắng từ trên đỉnh núi bay là xuống, theo sau là 18 tên đệ tử mặc áo trắng lưng đeo sáo vàng chia nhau đứng hầu hai bên. Lão già vừa đáp xuống thì toàn bộ tu tiên giả có mặt ở dưới đài đã đồng loạt làm lễ:

- Cung chúc thánh tổ độ kiếp thành công, sớm ngày phi thân tiên giới.

Vô Cực Thánh Tổ mỉm cười đáp lễ rồi nói:

- Được các vị tu tiên đồng đạo đến chúc mừng, ta thật cảm thấy vô cùng vinh dự. Chuyện phi thăng tiên giới chưa biết đến ngày nào cũng chưa nên nhắc đến:

Một gã Ngưng Nguyên trung kỳ bước lên phía trước cung kính:

- Vô Cực tiên bối nói đùa rồi, mấy ngàn năm trở lại đây, ngài chính là vị Hóa Anh kỳ duy nhất của vùng này quả là tiến trình vô lượng. Văn bối đại diện cho Đào Bạch Long xin được gửi quà của đảo chủ đến tiên bối. Đó là mười vạn linh thạch và một cây Bích San Hồ mười vạn năm

Đương trường còn chưa hết choáng váng với số lễ vật khủng khiếp đó thì, một mỹ phụ trung niên bước ra nói tiếp.

- Văn bối là Tổng Ái Tuyền cung chủ của Huyền Băng Thần Cung xin có lời chúc mừng tiên bối tấn cấp

Quà của vị cung chủ này cũng không phải tầm thường cũng là một số lớn linh thạch, ngoài ra còn kèm theo một khối vạn niên băng hỏa vô cùng trân quý.

Nhờ màn giới thiệu này mà Dương Thanh biết tu tiên giả của vùng này đông đảo thế nào. Sau khi mọi môn phái và các thế lực đã nói lời chúc mừng và dâng lễ vật. Vô Cực Thánh Tổ mới nói:

- Bản Thánh Tổ đa tạ các vị đạo hữu đã tỏ lòng yêu mến. Bây giờ ta sẽ giảng giải một số điều ta hiểu biết về đại đạo sau khi tấn cấp Hóa Anh còn các người có thể ngộ ra đến đâu, chính là do tự bản thân các người vậy

Đám tu tiên giả phía dưới nghe vậy đều đồng thành hô lớn:

- Cảm tạ thánh tổ chỉ điểm bến mê.

Chương 53: Hồn Nguyên đại đạo

Vừa nói dứt lời Vô Cực Thánh Tổ đã bay là là trên không rồi đáp xuống một cái đài hình bát giác vừa vặn một người ngồi, hần ngược mắt nhìn lên trên, tòa đài này dùng toàn là vô lượng bích ngọc tạo nên và có tám mươi một cây phướn báu treo xung quanh không ngớt tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Phía dưới đài các tu tiên già cũng lục tục hoặc ngồi xuống, hoặc lơ lửng xếp bằng trên không, hoặc ngồi trên một nhánh cây phía xa vì đến muộn không tới được gần. Nhờ những mẫu chuyện không đầu không cuối của các tu tiên già quanh hần mà hần biết được rằng, pháp hội này quy tụ rất nhiều tiên nhân cao cấp của vùng biên ải.

Ngồi ngay trên đầu là chín vị lão tổ cảnh giới Ngưng Nguyên kỳ là lão tổ tông của chín môn phái lớn, tên các vị ấy là Bảo Vương Lão Tổ, Dược Vương Lão Tổ, Dược Thượng Lão Tổ, Quán Thế Lão Tổ, Đại Thế Lão Tổ, Hoa Nghiêm Lão Tổ, Đại Trang Lão Tổ, Bảo Tạng Lão Tổ và Hư Không Lão Tổ. Ai ai cũng biểu hiện ra một phong thái tiên phong đạo cốt. Ngồi ngay bên phải chín vị này là các Tán Tu cao cấp của Vân Nam Đại lục gồm có năm vị Đồng mục thượng nhân, Thiên Đức thượng nhân, Phổ Hiền thượng nhân, Thiên Ma thượng nhân và Vô Ảnh thượng nhân. Kế đến bên trái các vị lão tổ là chỗ ngồi của mấy thế lực lớn như Bạch Long Đảo, Huyền Băng Cung, Thần Hóa Cốc, Chí Tôn Minh. Tất cả đều đã có mấy ngàn năm tu luyện đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, đăng phong thảo cực. Phía sau các vị đó là các đoàn người khác thế lực nhỏ hơn chia nhau ngồi xuống..

Đợi khi bên dưới đã ổn định, lúc này Vô Cực Thánh Tổ mới cất tiếng nói:

- Ta tu hành đến nay đã hơn ngàn năm, may mắn độ kiếp thành công tiến vào Hóa Anh Sơ Kỳ cảnh giới, được các đồng đạo yêu mến, hôm nay ta sẽ khai đàn thuyết pháp trong bảy ngày bảy đêm, các người hãy chú ý ghi nhớ tất sau này có chỗ diệu dụng.

Vô cực thánh tổ dừng lại một lát rồi truyền tiên lực vào giọng nói bắt đầu thuyết pháp:

"Thiên địa vô thường, vô cùng vô tận, vô thủy vô chung, chẳng có bắt đầu, cũng không kết thúc. Đạo mà có thể diễn tả được thì không phải là đạo vĩnh cửu bất biến; tên mà có thể đặt ra để gọi nó thì không phải là tên vĩnh cửu bất biến.

"Không", là gọi cái bản thủy của trời đất; "Có" là gọi mẹ sinh ra muôn vật.

Cho nên, tự thường đặt vào chỗ "không" là để xét cái thể vi diệu của đạo; tự thường đặt vào chỗ "có" là để xét cái vô biên của đạo.

không và có cũng từ đạo ra mà khác tên, đều là huyền diệu.

Huyền diệu rồi lại thêm huyền diệu, đó là cửa của mọi biến hóa kì diệu..."

Dương Thanh cũng như những người khác đang ngồi xếp bằng ở một góc chăm chú lắng nghe, tuy hần cảnh giới quá thấp, những gì mà Thánh Tổ nói mười thì hần chưa hiểu nổi một, hai. Nhưng hần nhập tâm ghi nhớ, hần tin rằng nhất định sau này sẽ có chỗ dùng, mọi người xung quanh cũng đang chăm chú lắng nghe như hần, cả không gian yên lặng như tờ, chỉ có tiếng giảng đạo của Thánh tổ dưới sự trợ giúp của tiên lực mà phát đi khắp dãy núi, trăm trảm bóng.

Cứ như vậy hần đã ngồi nghe suốt bảy ngày bảy đêm, tuy rằng không hiểu được nhiều, nhưng cảm ngộ về vô thượng hồn nguyên đại đạo của hần lại tiến thêm một bậc, đúng lúc này giọng của Vô Cực Thánh Tổ lại vang lên:

- Ta đã giảng giải hết những gì ta hiểu về đại đạo chỉ còn một câu cuối cùng này để cho các người tự lĩnh ngộ, các người hãy ghi nhớ: Ba mươi tay hoa cùng qui vào một cái bầu, nhưng chính nhờ khoảng trống không trong cái bầu mà xe mới dùng được. Nhồi đất sét để làm chén bát, nhưng chính nhờ khoảng trống ở trong mà chén bát mới dùng được. Đục cửa và cửa sổ để làm nhà, chính nhờ cái trống không đó mà nhà mới dùng được. Vậy ta tưởng cái "có" có lợi cho ta mà thực ra cái "không" mới làm cho cái "có" hữu dụng.

Dứt lời nói đó, một vầng hào quang tỏa ra xung quanh, Vô cực thánh tổ chân đạp mây lành trở lên đỉnh núi. Lúc này vô số người mới từ trong cơn mộng tỉnh lại, một số vẫn còn đang nghiêng đầu suy nghĩ về những ảo diệu trong lời nói của thánh tổ, một số thì tỏ vẻ tiếc nuối. Một số thì lại đã bắt đầu lời đàm ra trao đổi. Tiếng mặc cả vang vọng khắp bãi đất. Các vị lão tổ và tán tu cao cấp cùng với các thế lực lớn trao đổi ở một khu riêng còn bọn cấp thấp như Dương Thanh thì ở ngay tại chỗ lập thành một quây nhỏ, bắt đầu bày biện. Hần chưa vội mua bán gì cả mà đi một vòng quanh bãi đất để xem xét, chỉ thấy vô số hàng hóa lạ mắt, bút vẽ phù, pháp khí, các loại tài liệu từ yêu thú la liệt trên mặt đất, mà với kinh nghiệm mấy năm săn yêu thú trong rừng với Tử Nguyệt hần có thể khẳng định là đồ giả.

Chương 54: Linh thú viện

Chỉ trong phút chốc đã có rất nhiều quầy hàng mọc lên giống như những con buôn của nhân giới vậy. Họ cũng há miệng gào to tên sản phẩm cùng với các công dụng của chúng. Một quang cảnh vô cùng náo nhiệt với đủ mọi loại người ăn mặc đủ loại kỳ trang dị phục. Tu tiên giả đông đúc đến mức độ này đúng là lần đầu tiên hắn mới được gặp. Góc này một tên trúc cơ đang rao bán mấy chiếc răng yêu thú, mà Dương Thanh cho rằng nó chính là răng lợn thì đúng hơn, góc khác hai tên luyện khí kỳ như hắn đang cò kè mặc cả một lọ máu kỳ lân, mà hắn chỉ ngửi mùi cũng biết rằng không phải. Đây là máu bình thường pha lẫn với rất ít máu kỳ lân. Cứ thế hắn đi vòng quanh khu này, nhưng chẳng có gì lọt vào mắt hắn cả, có những thứ thì quá kém, có những thứ tốt thì hắn lại không dùng được. Cuối cùng khi đi đến một góc của bãi đất hắn nhìn thấy một tấm biển với một chiều bài treo trước quầy, hắn mừng rỡ hỏi:

- Đạo hữu biết luyện khí thật không.

Tên chủ cửa hàng luyện khí kì thất cấp tươi cười trả lời hắn:

- Đạo hữu đừng đùa nha. Ta không biết luyện sao dám treo tấm biển này. Ta kế thừa y bát của tổ tông. Ở vùng thiên sơn này ta nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Dương Thanh không biết là hắn có nói dối mình hay không, nhưng thấy hắn tự tin như vậy thì lập tức đưa ra cuộn da của con yêu thú Xích Diễm Hỏa Lân mà ngày trước lấy được ở cửu khúc huyền hà cho hắn xem. Vừa thấy khí tức phát ra từ cuộn da, tên luyện khí kỳ này đã trở mặt ra nhìn rồi lấp bắp:

- Đây là... đây là... ta không nhìn nhầm chứ.

Dương Thanh không nói gì mà chỉ gật đầu. Sau phút ngạc nhiên, tên này đã lấy lại được bình tĩnh, gã nói với Dương Thanh:

- Đạo hữu, tài liệu này quá quý giá, bản thân ta chưa đủ cảnh giới để luyện, thế này đi, đợi hết hội trao đổi này, ta sẽ dẫn đạo hữu đến gặp cậu của ta, tài liệu bậc này, phải ông ấy luyện mới được.

Dương Thanh nghe vậy thì cũng thu tấm da lại và hỏi:

- Nay đạo hữu ta muốn tìm một thứ. Nếu ai có thể cho ta biết tin ta sẽ trả giá cao.

Tên kia nghe vậy thì hỏi lại:

- Đạo hữu muốn hỏi gì. Tuy Trần Đôn Ta cảnh giới không cao nhưng có rất nhiều nguồn tin ở chợ đen.

- Ta muốn tìm bát tước tri thù.

Trần Đôn nghe hắn nói vậy thì trả lời ngay:

- Bát tước tri thù sao, mấy năm trước có thấy, nhưng đã bị một cao thủ mua mất rồi

Khi nghe về trước Dương Thanh hắn còn đang vui mừng thì về sau như một gáo nước lạnh dội vào hắn. Dường như đọc được suy nghĩ của hắn. Trần Đôn bảo:

- Nhưng ta có thể giới thiệu đạo hữu đến một chỗ, biết đâu có thu hoạch.

.....

Giờ đây Dương Thanh đang đứng trong một cái thôn trang nhỏ mà tên Trần Đôn đã chỉ đường cho hắn: Hà Gia Thôn. Thôn này có toàn khoảng năm nóc nhà tất cả với tất cả đều là người tu hành, thế nhưng vì không có pháp môn hay gì đặc biệt hầu hết chỉ dừng lại ở luyện khí kỳ cả đời mà thôi. Hắn phi thân đến một nóc nhà nhỏ trong thôn có 3 chữ "Linh thú viện". Một gã luyện khí kỳ trẻ tuổi đang ngồi trong quầy, thấy Dương Thanh bước vào gã vội niềm nở đứng dậy nói:

- Hoan nghênh đạo hữu đến thông chúng tôi, đạo hữu cần gì.

Không vòng vo làm gì hắn trả lời thẳng luôn:

- Không giấu đạo hữu, ta muốn biết tung tích của Bát Tước Tri Thù. Chỉ cần có nó tiên bạc không thành vấn đề.

Nghe hắn nói thế tên kia vội vã mời hắn vào trong ngôi rồi gọi một lão già khoảng sáu bảy mươi tuổi đi ra. Chắc là đã được tên kia nói trước vừa ngồi xuống lão đã nói luôn:

- Đạo hữu muốn mua con Thù Vương đó

- Thù Vương

Nghe hắn hỏi lại lão chậm rãi gật đầu rồi nói:

- đúng vậy, con nhện mà đạo hữu muốn tìm chính là một loại nhện được phơi thai trong trứng của một con tử xà, khi nở con nhện này sẽ ăn chất dịch trong quả trứng của Tử Xà để sống, khi nở ra, nó sẽ có tám chân trên lưng là một hình hoa lửa. Nó có nọc độc vô cùng ghê gớm lại nhanh nhẹn vô cùng, nó mang hệ mọc nên có một số pháp thuật sơ cấp khá khó đối phó

Nghe lão giải thích thì cuối cùng hần đã hiểu nguồn gốc của con nhện này từ đâu mà ra, tuy nhiên đây không phải mục đích chính của hần khi đến đây, hần lại tiếp tục hỏi:

- Vậy đạo hữu có cách gì bắt được nó không. Hoặc biết phải tìm nó ở đâu thôi cũng được.

Lão già kia suy nghĩ một lúc rồi dùng một giọng chém đĩnh chặt sắt nói với hần:

- Hai ngàn linh thạch trung cấp, không thể thấp hơn.

- Thành giao.- hần cũng khẳng khái đập tay với lão,

Thấy hần sáng khoái như vậy lão già cười ha hả và nói với hần:

- Đạo hữu yên tâm. Linh thú viện của chúng ta đã sẵn bắt yêu thú gần ngàn năm, tuy cảnh giới chúng ta không cao, nhưng nếu nói về các loại linh trùng yêu thú, thì không ai ở vùng này hơn chúng ta được.

Hần cũng mỉm cười đưa cho lão 1 tấm truyền tin phù rồi bảo:

- Ta đợi tin vui từ đạo hữu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hỏa Lân Bào

Rời khỏi hà gia thôn. Hần một mạch đi tới Thành Kim Ô. Sở dĩ gọi là kim ô bởi vì bốn góc của tường thành tạc bốn con quạ 3 chân làm bằng vàng ròng, không ngớt tỏa ánh sáng lấp lánh, thành này là nơi ở chính của Thái tộc, một tộc người luyện khí vô cùng nổi tiếng, những vũ khí mà tộc này rèn ra đều sắc bén vô cùng, nhưng đây là đối với loài người, còn với tu tiên giả như Dương Thanh hần đang làm lùi đi trên đường, mất hần đảo liên tục để tìm nơi Trần Đơn bảo. Trải qua năm sáu lần rẽ trái rẽ phải hần đã đứng trước một cửa hàng xiêu xiêu vẹo vẹo, hần đồ chừng mình đã đến nhầm nơi, nhưng không ở bên trong hần đã nghe thấy giọng của Trần Đơn oang oang:

- Thúc phụ không biết chứ, hội trao đổi ở thiên sơn kia, con trứng lớn đấy.

Một giọng nghiêm khắc trả lời:

- Đơn nhi. Cho dù làm ăn được cũng không nên khoa trương như vậy, người xưa có câu tiền tài không nên để lộ...

Người này chưa nói xong thì tay Trần đơn kia đã liến thoắng:

- Thúc phụ con biết rồi, biết rồi.

Chợt gã nhìn thấy Dương Thanh ngoài cửa, gã vội hô lớn:

- Đạo hữu đã tới, mau vào đây. Thúc phụ người con kẻ đã tới rồi.

Gã vội vã chạy ra rồi mời Dương Thanh vào rồi giới thiệu với hần:

- Đây là cậu của ta, Trần Tâm.

Hần vòng tay chào hỏi rồi nói:

- Ta là dương Thanh, xin chào Trần Đạo hữu.

Lão trung niên kia cũng chào hần rồi nói:

- Dương đạo hữu mời ngồi.

Sau khi đã đợi Dương Thanh uống hết một chén trà, Trần Tâm mới lên tiếng hỏi:

- Đạo hữu muốn luyện chế pháp bảo từ bộ da của hỏa lân,

Dương Thạn cũng đặt chén trà xuống rồi chậm rãi gật đầu:

- Ngoài ra ta còn muốn luyện chế một cặp pháp bảo từ đôi sừng của nó nữa, không biết đạo hữu có làm được không.

Trần Tâm thầm nghĩ: Xích Diệm Hỏa Lân là thượng cổ thần thú, mạnh mẽ vô cùng, tên này cũng chỉ là luyện khí, sao có thể một mình nuốt trọn hết như vậy, hoặc là hắn có thần thông hơn người gì, hoặc là hắn đang ẩn tàng thực lực.

Nghĩ vậy lão dè dặt hỏi hắn:

- Không biết ta có thể xem tài liệu được không.

Hắn gật đầu rồi phát tay một cái, trên bàn đã hiện ra một cuộn da óng ánh màu đỏ máu, và một cặp sừng màu vàng. Khi đóng tài liệu hiện ra trên bàn, Trần Tâm không nhìn được mà phải thốt lên một tiếng, quả thật lão không nằm mơ đây chính là da và sừng của Xích Diệm hỏa lân hàng thật giá thật nha, hỏa linh khí mà nó tỏa ra thật là tinh túy, lão nghĩ thầm tấm da kia là đỉnh cao của phòng ngự, còn cặp sừng thật là một pháp khí tấn công vô địch. Lão vội vã cầm cặp sừng lên ve vuốt như thể con lão vậy, rồi lão bảo hắn:

- Đạo hữu thật là người ẩn dấu chân tài thực học, một mình hạ sát được con xích diệm hỏa lân này thật không phải tầm thường.

Hắn điềm nhiên không nói gì mà chỉ hỏi:

- Vậy đạo hữu nắm chắc bao nhiêu phần có thể luyện thành pháp bảo,

- Cái này..

Lão ngập ngừng một lát rồi mới nói:

- Không giấu gì đạo hữu Trần gia chúng ta không có ai đủ cảnh giới để sử dụng tam muội chân hỏa trong bản thân mà chúng ta dùng Tiên Thiên chân hỏa trong Bích Hỏa châu để luyện, khả năng thành công cao hơn hẳn những phương pháp khác một thành, đạo hữu có thể yên tâm. Tuy nhiên giá cả....

Lão đang thì dừng lại, Dương Thanh đã hiểu ý lão, hắn nâng chén trà lên nhấp một ngụm rồi nói:

- Chỉ cần đạo hữu không làm ta thất vọng giá cả không thành vấn đề.

Ngày hôm sau hắn cùng với lão Trần bế quan luyện pháp bảo. Hai người ngồi đối diện nhau trong địa động rộng quảng mười mấy trượng, mấy cây vạn niên đằng trên tường tỏa ra thứ ánh sáng xanh lấp lóe. Dương Thanh vẩy tay cuộn da hỏa lân bay lên lơ lửng trên không trung không ngớt phát sáng lấp lánh, Trần Tâm niệm pháp quyết ném ra một viên cầu to cỡ bốn ngón tay, trong viên cầu là một đốm lửa đang hùng hực cháy, đó chính là Bích Hỏa Châu chứa đựng tiên thiên chân hỏa trong truyền thuyết, viên châu xoay tròn trên không trung rồi theo sự điều khiển của Trần Tâm bắt đầu tỏa ra một lưới lửa màu lam bao bọc lấy bộ da. Sau ba ngày luyện trong ngọn lửa bộ da bắt đầu biến hóa, nó vận vẹo, gào rú và dần dần chuyển từ màu đỏ sang màu bạc, bấy giờ Trần Tâm bắt đầu vung tay lên, nhờ sự kết hợp giữa tiên thiên chân hỏa và pháp quyết luyện khí độc môn của lão, bộ da bắt đầu biến đổi, nó co lại rồi giãn ra, bắt đầu giai đoạn tạo hình.

Mười ngày sau bộ da Xích Diệm Hỏa Lân đã hoàn toàn biến thành một bộ trường bào màu bạc xen lẫn vân đỏ lấp lánh, phía cổ áo có thêm một chiếc mũ trùm màu đỏ được luyện hóa từ da đầu con thần thú, Trần Tâm lại đánh một đạo pháp lực lên Bích Hỏa Châu, lần này nó phát ra một ngọn lửa có ba màu, xanh, tím, đỏ bao trùm chiếc áo, lão dùng tiên thức truyền âm cho hắn:

- Dương đạo hữu mau phun tinh huyết vào để nhận chủ.

Dương Thanh theo lời lão cắn lưỡi, phun một tia máu vào Hỏa Lân bào. Sau khi máu của hắn chạm vào chiếc áo, thì nó lập tức bị chiếc áo hút lấy, trên chiếc áo chợt hiện một hình hoa văn kì dị rồi biến mất, Thấy đã đến lúc Trần Tâm lại vẩy tay viên Bích Hỏa Châu không phun lửa nữa mà trở nên to lớn, nuốt bộ áo bào vào trong đó, từng ánh lửa trong viên châu nháng lên, khiến cho Hỏa Lân Bào không ngừng vùng vẫy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Thử bảo

Hai tháng sau, Dương Thanh hài lòng từ trong mật thất luyện khí của Trần Tâm đi ra, trong túi trữ vật của hắn có thêm hai món pháp bảo cao cấp nữa, một chính là bộ áo Hỏa Lân Bào làm từ da Xích Diệm Hỏa Lân và hai là hai thanh đao làm từ sừng con thần thú mà Dương Thanh tạm gọi là Vô Cực Đao. Để có hai món pháp bảo này, hắn đã phải tốn một số lượng linh thạch khổng lồ, nhưng hắn không hề tiếc tiền, vì số linh thạch này là hoàn toàn xứng đáng, giờ đây trên một bãi đất trống, hắn đang đứng đó, trên người mặc Hỏa Lân Bào, hai tay điều khiển Vô Cực Đao, tấn công một quả đồi thấp

trước mắt, vô cực đao trong tay hần chỉ khua nhẹ một lần một nửa quả đồi dưới sức nóng của chân hỏa trong đạo đã cháy thành tro bụi, đất đá bị nung nóng tan thành bột phấn, hần hài lòng thu hai cây đao lại cất vào túi, rồi hần nhìn đến chếc hỏa lân bào, công dụng phòng ngự thì hần chưa có dịp thử, nhưng công dụng ẩn nấp linh khí thì quả là tuyệt hảo, mặc chiếc áo này hần không khác gì một phạm nhân bình thường dù là ai cũng đừng hòng xem cảnh giới của hần trừ khi hần cho phép. Hơn nữa chiếc áo rất mỏng và nhẹ, có thể mặc suốt trên người được, vậy là từ này, ngoài mấy thứ hần nhất nhạnh ở các nơi thì hần cuối cùng cũng đã có bảo vật của riêng mình. Hần hài lòng vuốt ve tà áo, nhìn lên trời rồi lẩm nhẩm:

- Thanh Hương, nàng hãy chờ ta, nhất định sẽ có ngày ta lên đó tìm nàng.

Nhớ đến Thanh Hương lại khiến hần ngẩn ngơ một đoạn, hần lục lọi trong túi lòi miếng ngọc trước kia ra cầm trong tay. Đây chính là miếng ngọc mà Thanh Hương tặng hần năm xưa. Đến bây giờ hần vẫn không ngờ mới đó mà đã hơn 200 năm trôi qua, đối với hần cô sơn tiên đảo, con đường tu luyện của hần tựa như một giấc mơ vậy. Mấy chục năm nay hần chỉ có một mục tiêu đó chính là trường xuân bất lão, sớm ngày thành tiên, chỉ có như vậy hần mới có thể tìm lại tình yêu của hần, và giờ đây hần đang đứng trước một bước quan trọng nhất, điều chế Tụ Pháp Đơn để có thể Trúc Cơ. Không giống các pháp môn tu luyện khác. Sinh tử quyết mà hần luyện chỉ cho phép trúc cơ một lần duy nhất, nếu thất bại cảnh giới sẽ bị tán hết trở thành phạm nhân. Vì vậy lần này hần phải chuẩn bị vô cùng cẩn thận, không được phép có sai sót gì. Nắm chặt miếng ngọc trong tay, hần lập tức tung một thanh vô cực đao ra đặt chân lên đó, bay về hướng Hà gia thôn trong núi.

Tại Linh thú viện Lão già bữa trước nói với hần:

- Sau khi đạo hữu yêu cầu, chúng ta đã cho người tìm kiếm kết quả phát hiện một con bát túc tri thù đúng như đạo hữu muốn.

Hần nén nổi vui mừng rồi hỏi:

- Vậy đạo hữu còn chờ gì mà không bắt lấy nó.

Lão già kia cười ha hả rồi nói:

- Dương đạo hữu có điều không biết, loài này độc địa vô cùng, lại có tốc độ nhanh vào hàng bậc nhất, các pháp thuật sơ cấp của nó đều không mạnh lắm, nhưng lại vô cùng quái dị. Không phải muốn bắt là bắt được.

- Vậy ta phải làm thế nào.

Lão già lại cười:

- Ha Ha. Tổ tiên chúng ta đã truyền lại cách bắt rồi, đạo hữu cứ yên tâm. Hà Xuân Hải ta đã hứa nhất định sẽ làm được. Mùa xuân sang năm, đạo hữu quay lại đây, nhất định sẽ có tin mừng.

Dương Thanh nghe vậy thì hơi trùng giọng xuống:

- mùa xuân sang năm ư.

Hà Xuân Hải cũng điềm tĩnh trả lời:

- Đúng vậy, còn các mùa khác mà muốn bắt nó thì chỉ còn đường chết.

- Không còn cách nào khác sao.

- Không có, nếu như đạo hữu đã kết đan thì có thể.

Kết Đan lão đang nói nhảm đấy à. Hần thầm nghĩ, nếu kết đan rồi, hần còn tìm mấy thứ này làm gì, hần nhắm tính từ giờ đến mùa xuân năm sau còn ba tháng nữa, hần đã đợi được mười năm, đợi thêm ba tháng nữa cũng không hề gì. Nghĩ vậy hần gật đầu đồng ý,

- Được lắm, Hà đạo hữu mùa xuân sang năm gặp lại.

Rời khỏi Hà gia thôn, cười trên vô cực đao, hần tính rằng sẽ đi tìm một chỗ nào đó bế quan tu luyện đợi đến mùa xuân sang năm lấy đủ tài liệu luyện đan rồi sẽ tiến nhập Trúc Cơ, chỉ cần đột phá cảnh giới lên Trúc Cơ kỳ. Tốc độ tu luyện của hần sẽ gia tăng đột biến. Chỉ còn một bước này, hần phải cố lên. Đang suy nghĩ thì một giọng nói vang lên vọng vào tai hần:

- Đạo hữu, xin dừng bước.

Hần vội vã dừng lại ngoái quanh quát xem là kẻ nào lên tiếng, thì một giọng nói của nữ khác lại vang lên:

- Lương Doanh, người chặn ta lại là có ý gì.

Tên còn lại lên tiếng:

- Thân Thanh Quân đạo hữu đừng hiểu lầm. Ta chỉ muốn đạo hữu cùng đi với ta một chuyến.

Hần vội vã đáp xuống một lùm cây gần đó, thở phào, may mà bọn chúng không nhận ra hần, nếu không thì thật là nguy hiểm, đứng trước hai tên Trúc Cơ

kỳ, làm sao hắn còn đường sống. Tấm Họa Lân Bào này thật tốt, nó đã cứu hắn một mạng. Hắn kéo chiếc mũ áo lên trùm kín đầu. Còn một tấm da ở gần cổ áo hắn kéo ngang sang che một nửa khuôn mặt, giờ đây nhìn hắn giống như một hiệp khách nhân gian, hắn vội vã ẩn nặc linh khí, rồi im lặng quan sát, hắn không dám đi qua đó, biết đâu lại bị giết người giết khẩu. Hắn đành phải đợi hai người bọn họ thanh toán nhau xong mới có thể tiếp tục hành trình. Tên được gọi là Lương Doanh lại cất tiếng:

- Thanh Quân đạo hữu. Môn chủ đề mắt đến ngươi có gì mà không tốt, được làm đạo lữ của người, thật là một dịp may hiếm có.

- Hừ. Ta không cần. Nếu muốn ngươi đi mà làm.

Lương Doanh nghe vậy thì vung tay ném một chiếc truyền tin phù lên trời, rồi nói:

- Thân đạo hữu, Lương mỗ xin thất lễ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Lại gặp vận đen

Lời còn chưa nói hết gã họ Lương đã lao lên trước ý đồ đánh nhanh thắng nhanh, từ hai tay gã, một cuộn mây ngũ sắc tuôn ra nhanh chóng bao trùm Thân Thanh Quân. Biết gã họ Lương vừa ném phù truyền tin cho sư phụ gã, rất nhanh lão con rùa đó sẽ tìm đến nơi nên Thương Thanh Quân cũng lập tức chống trả quyết liệt. Nàng búng nhẹ ngón tay, một chiếc bảo kính có khảm đồ hình bát quái ở phía sau xuất hiện. Từ bảo kính một luồng ánh sáng màu vàng thoát ra, đánh bật luồng mây ngũ sắc rồi lao tới Lương Doanh với thế tấn công như vũ bão. Vì quá bất ngờ Lương Doanh phải vội vã gọi từ hư không ra một tấm thuẫn bài để phòng thủ. Một tiếng va đập ngân lên như tiếng công trầm. Luồng ánh sáng vàng không chỉ gây hư hại thấy rõ cho tấm hộ thuẫn mà nó còn hất bắn gã họ Lương về phía sau mười mấy bước. Bị một người phụ nữ tấn công mà phải chật vật như vậy, khiến lão tức giận, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng như chó sủa tru rồi vung tay lấy ra một chiếc hồ lô bằng vàng óng ánh, lão tung chiếc hồ lô lên không, nó tự động bật nắp rồi phóng ra ba mươi sáu thanh phi đao, từ bốn phương tám hướng nhắm vào Thương Thanh Quân lao tới. Xem ra lão đã quyết ngọc nát đá tan, Thương Thanh Quân thấy nguy hiểm cận kề cũng nghiêng rằng giờ bảo kính lên xoay ba vòng trong không khí, luồng ánh sáng màu vàng lại một lần nữa bay ra tạo thành một tấm lưới lấp lánh bao bọc nàng vào giữa. Thấy cảnh đó Lương Doanh chỉ cười nhạt gia tăng tiên lực vào chiếc hồ lô. Nó rung lên dữ dội rồi một chiếc phi đao hóa thành hai, hai hóa thành bốn... chớp mắt đã có mấy trăm chiếc phi đao lao tới găm lên tấm lưới. Thấy không chống lại được chiếc hồ lô quái dị, Thương Thanh Quân thở dài một tiếng trầm nghĩ. "ta chà chết cũng còn hơn là rơi vào tay hắn". Nàng nhắm buông bảo kính ra, tấm lưới vàng lập tức bị triệt hạ, phi đao không còn gì ngăn cản lao tới nàng tự như một bầy quạ đói. Vừa hay khi đó một giọng nói nóng nảy vang lên:

- Lương Doanh ngươi dám.

Kèm theo tiếng nói đó là một cái chuông không lồ bay từ trên trời xuống, chụp lấy Thương Thanh Quân vào trong. Đám phi đao của Lương Doanh găm vào chiếc chuông lũ lượt bị cắt mất tiên lực rụng xuống đất, làn khói mờ trên bãi đất tan đi, hiện ra một người thanh niên mang dáng vẻ tiên phong đạo cốt, hai tay chấp sau lưng uy nghi đứng đó. Vừa nhìn thấy gã Dương Thanh đã hít một hơi khí lạnh Kết Đan Hậu Kỳ cảnh giới, trong lúc còn đang ngạc nhiên pha lẫn sợ hãi thì hắn đã quên mất mà ngẫu nhiên gạt bỏ bảo hộ bản thân của họa lân bào, hắn vội vã khôi phục lại vừa nom nớp ngó về phía gã kết đan. Có vẻ như gã Kết Đan kia không nhận ra, hắn chỉ ngược mắt lên nhìn quanh một lát rồi bảo với Lương Doanh bằng một giọng vô cùng nghiêm khắc:

- Ngươi tại sao lại muốn hạ độc thủ, lẽ nào đã quên lời ta dặn dò.

Gã họ Lương sợ hãi, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối, gã vội vã quỳ xuống hướng tên Kết Đan thanh minh:

- Thưa sư phụ, vừa rồi quả thật con đã nóng giận mà làm bừa, mong sư phụ giờ cao đánh khẽ.

Gã mới đến cười ha hả rồi nói:

- Nếu ta đến chậm một chút thì việc lớn đã bị ngươi làm hỏng rồi. Lẽ ra ta định phạt ngươi thật nặng thế nhưng hôm nay là ngày đại hỷ của Lý Tử Hà ta và Thương Thanh Quân hiền thê nên ta cho ngươi lập công chuộc tội.

Gã họ Lương vái lạy như té sao luôn mồm nói:

- Đa tạ sư phụ rộng dung. Đồ nhi biết lỗi.

Bất thành linh Lý Tử Hà nhìn vào phía mà Dương Thanh đang núp nói một câu khiến cho hắn rùng mình mấy lượt:

- Tên kia, ta không biết ngươi có pháp môn gì có thể che dấu khi tức hoàn hảo như vậy. Nhưng lúc này ngươi đã bị lộ rồi, khôn hồn thì mau bước ra đây, nếu không chờ trách Lý mỗ xuống tay ác độc.

Biết là hành động lúc này đã làm lộ mình, không còn cách nào khác hắn đành bước ra rồi tùy cơ ứng biến:

- Văn bối xin gặp qua nhị vị tiền bối. Vừa rồi chỉ là văn bối đi ngang qua đây. Mong các vị tha cho ta chuyện ngày hôm nay nhất định ta sẽ giữ trong

lòng.

Lý Từ Hà cười sáng sủa vung tay thu chiếc chuông có nhốt cô gái bên trong về và nói với hắn:

- Người biết không, người đã xuất hiện không đúng chỗ rồi.

Nói xong tên này quay sang bảo với Lương Doanh:

- Nghiệt đồ, vì sự chuẩn bị cùng Thương cô nương bá đường, việc ở đây giao cho người. Nếu như tên luyện khí kỳ này mà người cũng không giải quyết cho gọn được thì đừng vác mặt về gặp ta.

Hắn cất tiếng cười đầy âm đặng rồi ngự khí phi hành biến mất. Còn lại một mình Lương Doanh nhìn Dương Thanh rồi cất tiếng cười ghê rợn:

- Người hãy mau giao cho ta tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nhị bảo ra uy

Lương Doanh chuẩn bị tấn công thì Dương Thanh vội vàng lên tiếng ngăn lại:

- Chậm đã, ta có chuyện muốn nói.

- Có chuyện gì mau nói.

Vừa bí mật điều động vô cực đao dương Thanh vừa hỏi gã:

- Dù sao ta cũng là người sắp chết, người có thể cho ta biết sao hắn có thể nhìn ra cảnh giới thật sự của ta.

Gã họ Lương nghe vậy thì cười ha hả:

- Sự phụ ta đã từng có may mắn được tắm trong Phong Vân Trì của Tuyết Sơn nên đôi mắt có khả năng nhìn thấu mọi loại pháp thuật. Tuy ta không thể nhìn ra người, nhưng sự phụ đã bảo người là luyện khí thì nhất định không sai được.

Nghe Lương Doanh nói vậy, hắn thở phào một tiếng hóa ra không phải do Hỏa Lân bào mà là do tên kia có thần thông phá cấm, có thể ngay lúc đáp xuống Lý Từ Hà đã nhận ra Dương Thanh rồi, nhưng lão cố tình giả như không biết mà thôi. Những người như vậy vô cùng hiếm hãn cũng không cần lo lắng lắm. Thấy hắn đang ngần ngại suy nghĩ, Lương Doanh tức giận gầm lên một tiếng:

- Mau nộp mạng.

Chiếc hồ lô kia lại rung lên mấy trăm thanh phi đao lại bay ra lập tức bủa vây quanh hắn, đây chính là dịp tốt để thử khả năng phòng ngự của Hỏa Lân bào, hắn vội vã huy động tiên lực, hỏa lân bào phát ra ánh sáng lấp lánh rồi tỏa ra một loại linh khí vô hình bám chặt lấy số phi đao khiến cho chúng không thể đến gần hắn được. Nhân khoảng trống đó, hắn há miệng nhả ra hai thanh vô cực đao. Vừa xuất hiện vô cực đao liền rít lên một tiếng bén nhọn rồi lao đến Lương Doanh mang theo một áp lực bài sơn đảo hải. Lương Doanh không ngờ một tên luyện khí kỳ nhỏ nhoi như Dương Thanh mà lại có thể chống lại được phi đao của gã. Lương Doanh vội vã ngự khí bay lên không tay trái thu hồi phi đao tay phải huyền hóa ra một cái quang cầu ném về phía trước đánh bật một thanh vô cực đao, nhưng thanh còn lại vẫn đang trên đà lao tới, gã vội vã gọi ra một vòng linh lực hộ thân rồi nghiêng rãnh nghiêng lợi chịu đựng va đập. Một tiếng giống như kim loại chạm vào nhau rít lên trong không trung. Từ vô cực đao phóng ra vô cực chân hỏa bọc Lương Doanh vào giữa. Bây giờ hắn thực sự sợ hãi. Lưỡi lửa này không hề yếu như hắn nghĩ, mặc dù đã mấy lần hắn cố phá ra nhưng không được, dường như ngoài sự điều khiển của chủ nhân, nó còn tự có ý nghĩ riêng của nó. Cứ mỗi khi Lương Doanh định đột phá nó lại gia tăng áp lực. Thoáng chốc từ đánh thẳng đỡ mạnh, hai người đã rơi vào tỷ thí tiên lực, giờ đây ai cạn kiệt pháp lực trước kẻ đó sẽ phải thua cuộc, ngồi trong vòng bảo hộ do chính mình tạo ra Lương Doanh trầm nghĩ. Chỉ là một tên luyện khí kỳ, không thể nào lại có pháp lực dồi dào hơn mình được. Ta cứ đợi cho hắn hết pháp lực rồi sẽ đòi lại mối hận này. Nghĩ vậy gã liền an tâm xếp bằng trong vòng bảo hộ nhắm mắt điềm nhiên đi vào nhập định. Ở bên ngoài vừa huy động vô cực đao vừa âm thầm suy nghĩ. Nếu gã Lương Doanh này muốn tỷ đấu pháp lực thì hắn cũng không ngại đưa tên này vào chỗ chết. Với vô cực đao và âm ma châm, hắn tin chắc mình sẽ hạ được Lương Doanh, nếu hắn lộ ra sơ hở. Một ngày trôi qua, lương doanh đã bắt đầu lo lắng, theo gã nghĩ cái tên khốn luyện khí kỳ kia chắc chắn phải cạn kiệt pháp lực rồi mới phải, vậy mà hắn vẫn duy trì được. Còn bản thân gã đang lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, gã nghiêng rãnh dồn tiên lực vào vòng bảo hộ, gã không tin cảnh giới Trúc Cơ như gã mà lại thua một tên luyện khí kỳ nhãi nhép. Lại một ngày nữa trôi qua, lúc này Lương Doanh đã thực sự hoảng sợ. Pháp lực hắn đã cạn kiệt gần hết vậy mà xem Dương Thanh vẫn vô cùng sung mãn không có vẻ gì là sụt giảm pháp lực cả. Chợt Lương Doanh thấy tay của Dương Thanh cầm một viên linh thạch màu xanh biếc. Lúc này gã mới nhận ra, không phải là pháp lực gã kém hơn mà là Dương Thanh liên tục được bổ sung linh khí. Đối với người bình thường linh thạch trung và cao cấp vô cùng quý giá. 1 viên linh thạch trung cấp đổi được 100 viên sơ cấp, chính vì vậy mà không ai lại mang linh thạch ra để tiếp linh khí cả, nhưng đôi với người giàu có như Dương Thanh, mấy viên linh thạch chẳng qua chỉ bằng cái móng tay mà thôi, không đáng nhắc đến. Từ hôm qua tới giờ hắn đã dùng 5 viên linh thạch trung cấp tất cả, đối với người khác mà nói đó chính là một gia tài. Bảo sao Lương Doanh không bắt đầu khiếp sợ, gã bắt đầu cho rằng Nhất định Dương Thanh là công tử của

một gia tộc tu tiên nào đó hoặc là cao đồ của một môn phái lớn, nên mới được cấp cho nhiều tiền và pháo bảo mệnh như vậy. Gã lại nghĩ nếu mình gây thù với các đại gia tộc thì với tính cách của sư phụ gã, nhất định sẽ lôi gã ra làm vật thế mạng. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt gã, gã lên tiếng báo với Dương Thanh:

- Này đạo hữu, Lương mỗ có lời muốn nói.

Dương Thanh không biết hắn định làm gì nên vẫn giữ nguyên cảnh giác, không nói gì mà lại gia tăng tiên lực vào vô cực đao. Thấy vô cực đao tới ngày càng gần, Lương Doanh vội vàng hô lên:

- Đạo hữu lưu tình. Ta thực sự muốn thương lượng.

Nghe gã nói vậy hắn vẫn không ngưng thế công mà hỏi:

- Ta và ngươi không phải ngươi chết thì là ta. Còn có gì để nói.

Lương Doanh vội vã giải thích:

- Hiểu nhầm, tất cả chỉ là hiểu nhầm. Đạo hữu xin hãy nghe ta nói một lời. Xin hãy triệt thoái pháp bảo.

Ở bên ngoài Dương Thanh cũng đang suy xét. Hắn bây giờ đang có việc phải ở lại nơi đây một thời gian, chưa thể đi ngay được. Nếu gây thù oán với các thế lực ở đây, tất lại bị truy sát. Hắn cần thời gian. Vậy trước hết cứ nghe xem gã Lương Doanh kia nói gì rồi tính. Nghĩ vậy hắn phất tay thu vô cực đao vào người rồi nói với Lương Doanh

- Ngươi muốn thương lượng thế nào.

Áp lực bỗng nhiên biến mất Lương Doanh vội vã đáp xuống đất hít sâu một hơi linh khí. Điều hòa hơi thở rồi nói với hắn:

- Đa tạ đạo hữu hạ thủ lưu tình.

Dương Thanh không hiểu hắn định làm gì nhưng vẫn nói:

- Tiền bối quá lời vừa rồi là Văn bối bảo vệ tính mạng của mình mà thôi. Mong tiền bối đừng để bụng.

Lương Doanh vội xua tay.:

- Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm. Bây giờ ta nói thế này đạo hữu xem có ổn không.

Dương Thanh gật đầu rồi đáp:

- Tiền bối mời nói nghe thử.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Giả chết

- Ta không hề muốn gay thù chuốc oán với đạo hữu, chẳng qua lệnh sư phụ đã ban không thể không nghe.

Dương Thanh nghe gã nói vậy thì hỏi lại:

- Vậy tiền bối còn muốn nói gì.

- Ta sẽ không giết ngươi, mà sẽ để ngươi đi. Chỉ cần sau này ngươi và gia tộc ngươi không tìm ta là được.

Dương Thanh nghe vậy thì ngẩn ra, gia tộc, gia tộc nào, người nhà hắn đã chết hết cách đây hơn 200 năm rồi còn gì. Rồi hắn chợt hiểu ra, gã lương doanh này nhầm tưởng hắn là người của gia tộc tu tiên nào đó, nên không dám ra tay, điều này mang cho hắn không ít lợi ích. Lương Doanh thấy hắn vẫn còn đứng ngây ra đó thì hỏi lại:

- Ngươi thấy thế nào.

Còn thế nào nữa, giao dịch tốt như thế này đương nhiên là hắn phải nhận lợi rồi, hắn trả lời gã:

- Được, chúng ta cứ quyết định như vậy.

- Được lắm.

Lương Doanh phát tay rồi ngự khí phi hành biến mất, còn lại hần, hần cũng nhanh chóng nhắm một hướng ngược lại với Lương Doanh rồi bay đi, nói thật hần không tin gã lắm, biết đâu gã có quỷ kế gì, hần bay một mạch đến sau một dãy núi lớn rồi kiếm một cái hang nhỏ chui vào đó, sau khi đã bố trí ngoài cửa hang một cái tiểu trận. Hần quyết định sẽ ở tạm trong cái hang này tu luyện đợi đến mùa xuân sang năm sẽ quay lại Hà gia thôn. Ba tháng này hần sẽ giả chết ở nơi này cho đến khi mọi việc lắng xuống. Ngày qua ngày ngoài việc tu luyện hần thường đi quanh dãy núi mà hần ẩn nấp tìm kiếm các loại dược thảo cấp thấp. Trong cái thê ngọc hần lấy từ Âm Hồn đảo ở phần cuối có một chương viết về các loại linh thảo, hần quyết định dùng thời gian này để tìm hiểu một chút, chẳng mấy chốc, hần đã có một số hiểu biết về linh dược. Vườn thuốc của hần giờ đây cũng đã có khá khá các loại linh thảo sơ cấp từ Bích Diệp Thảo, Hàn Băng Quả rồi thì Tuyết sâm. Cái hang nhỏ mà hần tá túc hần cũng đã bỏ công sức ra khai mở thêm một phòng để ngủ. Giờ đây ngoài thời gian nghỉ ngơi đến Thanh Hương còn lại hần đều dùng vào tu luyện và trồng linh dược. Chẳng mấy chốc hần đã biết cách luyện đan, trồng linh dược, phân biệt chủng và luyện được một số loại đan dược cấp thấp thư hồi thể đơn hay luyện cốt đơn...

Một ngày kia hần đang ngồi tu luyện thì chợt truyền tin phù trong người hần máy động, hần vội mang tấm phù đang phát ra ánh sáng xanh ra bóp nát, một giọng nói vang lên mà hần chắc là của Hà Xuân Hải.

- Dương đạo hữu. Mời đến thôn trang.

Nghe vậy hần liền vui mừng đứng dậy sau bao ngày chờ đợi cuối cùng cũng đợi được đến ngày này. Ngày mà Tụ Pháp đơn gần hần hơn bao giờ hết. Ngày hần Trúc Cơ sắp tới. Hần nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị thu dọn đồ đạc, cho đám linh thảo vào túi trữ vật rồi một đường bay thẳng đến Hà gia thôn.

Dừng lại trước cửa linh thú viên, hần hít sâu một hơi lạnh khí, không khí lạnh tràn vào phổi khiến hần tỉnh táo đôi chút. Cuối cùng ngày này cũng đến, hần sải bước tiến vào trong viện. Hà Xuân Hải vừa thấy hần tiến vào thì vội đứng dậy mỉm cười:

- Dương đạo hữu, mời vào trong nói chuyện.

Dương Thanh cũng vô cùng khách khí:

- Hà đạo hữu mời đi trước

Cứ như vậy một chủ một khách đã tiến vào hậu đường, sau khi một tuần trà đã qua hần mới cất lời hỏi Hà Xuân Hải:

- Hà đạo hữu, hôm nay đạo hữu mời ta tới phải chăng việc kia đã có tiến triển.

Hà Xuân Hải không vội trả lời mà lão nâng chén trà lên nhấp một ngụm rồi bình tĩnh trả lời:

- Kết quả thì đã có, nhưng lại có một chút rắc rối.

Hần vội ngồi thẳng người dậy hướng Hà Xuân Hải hỏi:

- Có khó khăn gì đạo hữu cứ nói thẳng. Chúng ta cùng tìm cách.

Hà Xuân Hải cũng không vòng vo nữa mà vào vấn đề chính luôn:

- Không giấu gì Dương đạo hữu, lẽ ra bây giờ bát tước tri thù đã ở đây rồi, nhưng hai ngày trước vô cực thánh tổ, muốn luyện Hoàng Long Thủy, nên đã cho người đến đây mượn hết người của Hà Gia thôn chúng ta đi trợ giúp để lấy vạn niên băng ngọc sâu trong lòng thiên sơn rồi, thật là trùng hợp, trùng hợp.

Hà Xuân Hải nhấp một ngụm trà nữa rồi lại cất tiếng:

- Vốn dĩ ta định bắt Bát tước tri thù cho đạo hữu trước rồi mới đi cùng thánh tổ. Nhưng đạo hữu cũng biết chống lại thánh tổ không phải chuyện đùa. Mà bát tước tri thù chỉ có thể bắt được ở ba ngày này thôi. Qua ba ngày nữa muốn bắt nó còn khó hơn lên trời. Lại ít nhất phải hai người trở lên mới bắt được. Chuyện này....

Lão đang nói thì dừng lại, Dương Thanh hiểu ý lão vội nói:

- Xin đạo hữu nghĩ cách cho dù tốn thêm linh thạch ta cũng không muốn chờ đến năm sau.

Hà Xuân Hải nghe thấy hần thêm linh thạch thì mắt lão sáng ngời. Rồi âm thầm suy tính, bát tước tri thù bắt không khó, chỗ khó ở chỗ chọn đúng thời điểm mà thôi. Nếu một mình mình tuyệt đối là không có khả năng, nhưng nếu thêm vào hần thì. Lão tính toán ngược xuôi rồi lẩm bẩm:

- Hừ dù sao ngươi cũng không học được đâu.

Suy nghĩ xong xuôi lão ngẩng lên cười nói:

- Dương Đạo hữu, giờ chỉ còn một cách đạo hữu đành phải vất vả một phen rồi.

Chương 60: Tiến nhập Phong sơn

Theo như Hà Xuân Hải nói. Yêu thú bát túc tri thù chỉ có ở Phong Sơn mà thôi. Mà chúng lại sống đơn độc một mình nên vô cùng khó gặp. Tuy nhiên nơi ở của chúng thì lại chỉ có hai loại, một loại là vùng ngập nước ẩm ướt, hai là vùng có nhiều sỏi đá rậm rạp gần bờ suối, mép vực. Con bát túc tri thù mà lão sắp bắt ở một nơi ngập nước. Trên đường đi lão đã nói sơ qua các bắt còn nhện này, hóa ra việc mà hần phải làm cũng không khó khăn lắm. Cứ phi hành như vậy một ngày thì hai người đến ngọn Phong Sơn. Từ xa nhìn lại Dương Thanh chỉ thấy bốn bề tuyết phủ giữa hai ngọn núi nhỏ là một cái hồ nước rộng mênh mông, qua hồ nước là một sơn cốc rộng có đến hàng ngàn mẫu, nằm dựa lưng vào ngọn núi bên phải là một tòa điện xây bằng đá có một cây cầu bắc qua hồ dẫn vào nhưng đã sụp đổ gần hết. Phía ngọn bên trái là một tòa tháp cùng một kiểu kiến trúc như vậy gồm ba tầng đồ nát xiêu vẹo, dưới chân tháp có một đàn yêu thú Thần lân ma cấp một đang đi đi lại lại, giành nhau thức ăn chí chóe. Thấy hần nhìn ngó có vẻ ngạc nhiên lắm. Hà Xuân hải mới giải thích với hần:

- Dương đạo hữu có điều không biết, nơi này trước đây chính là đô thành của Nguyệt quốc. Một trong những quốc gia tu tiên mạnh nhất vùng này.

Lão cảm khái thở dài rồi nói tiếp:

- Năm đó Nguyệt quốc vô cùng phồn thịnh, cho đến khi quốc gia này nảy ra xung đột với Lang quốc của Hắc tây đại lục phía bên kia dãy núi. Cuộc chiến kéo dài hơn 100 năm cuối cùng người đứng đầu nguyệt quốc lúc đó là Hạ Hầu Tuyết Nghi lão tiền bối, bị chết dưới tay của Linh Ẩn Thượng Nhân Lang quốc. Nguyệt quốc bị Lang quốc một đường tàn sát, chết có đến mấy vạn người. Những người sống sót đã rời khỏi đây. Kể từ đó nơi này liền biến thành một đồng phế tích.

Nghe Hà Xuân Hải nói Dương Thanh lại nhận biết thêm một chút về sự khốc liệt trong tu tiên giới, chỉ vì một xung đột giữa mấy vị tu tiên mà giệt sát cả một quốc gia, thật là hần chưa bao giờ nghĩ đến. Tuyết rơi ngày một dày đặc. Hai người không ai bảo ai, đều vung tay tạo thành một vòng linh khí bọc mình ở bên trong rồi tiếp tục phi hành bay qua hồ, từ trên hần nhìn hai bên sườn núi chỉ thấy tàn tích xây dựng bằng đá năm xưa giờ đây bị cây cỏ quần quanh, khắp nơi là một cảnh hoang tàn đồ nát. Qua khỏi hồ, Hà Xuân Hải liền hạ xuống đất, trước mắt hai người hiện ra một bức tượng khổng lồ đã bị sứt mẻ gần hết nhưng dựa vào phần còn lại hần cũng có thể thấy được sự huy hoàng của Nguyệt quốc khi xưa. Hần và lão đạo đi qua bức tượng rồi đi vào con đường ngoằn ngoèo dẫn vào nội cốc. Đi qua một cây cầu đá. Hà Xuân Hải lên tiếng nhắc nhở:

- Từ đây chúng ta phải cẩn thận một chút, nếu không may chúng ta có thể bị yêu thú tấn công bất kỳ lúc nào.

Hần chậm rãi gạt đầu âm thầm lấy ra vô cực đao cầm nơi tay. Lão đạo cũng từ trong túi trữ vật moi ra một chiếc lệnh bài bằng bạch ngọc. Chuẩn bị vũ khí xong xuôi hai người lập tức đi tới trước, qua một khúc ngoặt nữa phía trước mặt hai người xuất hiện một bình nguyên bao la rộng mênh mông, phía bên kia của bình nguyên là hai con đường riêng biệt. Hà Xuân Hải dẫn hần tiến vào con đường bên phải. Kể từ đây đường đi càng lúc càng âm u. Dương Thanh đã bắt đầu cảm thấy hơi hận khi không suy xét kỹ mà lao vào đây cùng với một người vô cùng xa lạ. Bây giờ có nói gì cũng đã muộn, hần chỉ còn cách gia tăng đề phòng gấp bội mà thôi. Hần vừa đi vừa nhìn hai bên đường. Nếu không phải là tàn tích đồ nát thì cũng là xương người chất đống. Thỉnh thoảng lại có mấy con Ngoa thú chạy qua chạy lại. Đi hết con đường bên phải hai người vượt qua một cái hồ nước rồi dừng lại ở một bãi lầy gần bờ hồ, um tùm lau sậy và nước ngập đến mắt cá chân, trên đó lơ lửng ba bốn tảng đá tròn xoe và một khúc cây mục rỗng nằm đó. Từ trên thân cây mọc toàn rêu mà nấm, còn có mấy cây tầm gửi xanh biếc ẩn sâu vào một khúc rễ nằm trên mặt đất.

Hà Xuân Hải bảo hần:

- Dương Đạo hữu chính là chỗ này.

Hần nhìn quanh quẩn rồi ngồi xuống cái gốc cây mục kia hỏi lão:

- Vậy Hà đạo hữu mau lấy đồ nghề ra đi thôi. Quả thật ta có chút nóng lòng không đợi được.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chậm một bước

Nguyên lai cách bắt bát túc tri thù của lão Hà này cũng không phức tạp lắm, đầu tiên lão nói cho hần biết. Loài yêu thú này một năm có ba ngày cần phải tìm bạn tình để duy trì nòi giống, con đực sẽ phải nhảy múa cho con cái xem. Khi con cái thấy vừa ý thì sẽ tiến hành giao phối. Sau khi con cái đẻ trứng nó thường ăn thịt luôn con đực. Vì vậy muốn bắt nó chỉ có chờ lúc nó đang chuẩn bị giao phối mới bắt được. Cái phức tạp mà lão Hà nói đó là làm sao dụ được nó ra. Cái này tỷ tiên lão đã có cách, ở Linh Thú viện Hà Xuân Hải đã cho hần xem một con yêu thú có tên là Ảnh Tử (chiếc bóng). Con yêu

thứ sơ cấp này có thể huyền hóa ra bất kỳ loại yêu thú nào mà chúng gặp, và chúng hoàn toàn có thể hóa thành bất túc tri thù. Hà Xuân Hải định dùng con yêu thú này để đánh lừa bất túc tri thù, rồi bắt nó, việc của Dương Thanh chính là thổi một cây sáo đặc chế để điều khiển con Ảnh Tử. Còn lão sẽ bố trí pháp trận giết con yêu thú cho hắn.

Giờ đây sau khi đưa cho hắn một cây sáo kì lạ gì có hai nốt. Lão bắt đầu ngồi xuống nhìn quanh quất cái ổ của con bất túc tri thù âm thầm đánh giá. Dương Thanh vẫn ngồi trên cái khúc cây mục đó. Âm thầm quan sát lão. Lúc này lão đang đặt sự chú ý vào mấy hòn đá có hình tròn kỳ lạ nằm ở góc gần mặt hồ. Xen lẫn đám đá khác. Mấy viên này tròn một cách bất bình thường, tuy rằng giống đá mà lại không phải đá. Lão vậy hắn lại và bảo:

- Dương đạo hữu. có phải ta cảm nhận nhầm hay không nhưng hình như mấy viên đá này có điều gì kỳ lạ.

Dương Thanh rời khỏi chỗ ngồi tiến đến sờ vào hòn đá. Qua cảm nhận của hắn thì đây đúng là đá thật chỉ có điều tròn một cách kỳ lạ mà thôi. Hắn lập tức đem tiền thức ra soát một lượt quanh hòn đá này. Chợt hắn cảm thấy một tia linh khí yếu ớt phát ra. Hắn vội vã nhấc viên đá này lên, kiểm tra một lần nữa. Khi viên đá vừa rời khỏi mặt đất, thì một tiếng chi chi rùng rợn vang lên. Hà Xuân Hải như nhận ra điều gì, lập tức hô lớn:

- Hồng rồi. Chúng ta đến muộn rồi.

Dương Thanh còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì một tiếng chi chi bén nhọn nữa lại rít lên. Nếu hắn không nhầm thì tiếng rít đó, phát ra từ cái gốc cây mục mà hắn ngồi khi nãy. Chợt cái gốc cây đó động dậy, rồi vặn vẹo nhô lên khỏi mặt bùn lầy, lộ nguyên hình là một con quái vật có tám chân cao chừng hai trượng, mỗi chiếc chân to cỡ chân trẻ con. Trên lưng và đầu của nó. Phủ đầy râu xanh và cây dại. Nó như một thể cộng sinh với đám cây này. Đây là nhện sao. Hắn nhìn thấy nó giống một con bọ dừa cỡ lớn hơn là nhện. Con quái vật lúc này. Mở đôi mắt đỏ kè đầy thù hận nhìn về phía hai người bọn hắn. Hà Xuân Hải run run nói:

- Chúng ta đến muộn rồi. Nó đã đẻ trứng rồi.

Hắn vẫn cảm chắc quả trứng trên tay hỏi lão:

- Vậy chúng ta phải làm thế nào đây.

Hà Xuân Hải cảm chắc phiến bạch ngọc trong tay rồi nói:

- Tùy cơ ứng biến vậy.

Trong mắt con bất túc tri thù này chỉ thấy Hà Xuân Hải là thân mang tiên lực mà thôi, còn đối với Dương Thanh do hắn mặc Hóa Lân bào nên nó nhìn hắn chỉ như một người thường. Không mang tiên lực. Bất túc tri thù cào hai chân trước xuống đất há to miệng ta kêu lên một tiếng oanh động rồi lao đến chỗ hai người từ miệng nó phun ra một đoàn tơ vàng. Ần ầm lòi điện thuật nổ lách tách như rang đậu. Không ngờ nó lại nhanh như vậy. Hà Xuân Hải không kịp làm gì chớp mắt đã bị tơ vàng cuốn lấy, lão chỉ kịp giật giạt mấy cái rồi bất động. Dương Thanh thấy cảnh đó thì hồn phi phách tán, vội vã lùi về phía sau há miệng nhả ra vô cực đao rồi hóa ra một vòng linh khí hộ thân màu lam nhạt. Hai mắt hắn mở lớn trông chừng con thú. Có vẻ như nó không mấy để ý đến hắn. Nó lúi chúi kén có bọc Hà Xuân Hải về phía mình, rồi há miệng ra, chớp mắt nó đã hút sạch lão vào bụng. Trong cái kén chỉ còn một cái vỏ trống rỗng. Mặc dù đã trải qua rất nhiều cảnh kinh hoàng đầu rơi máu chảy, thậm chí hai trăm năm trước đã phải ăn những cây nấm mọc lên từ xác người chết, nhưng cảnh tượng này vẫn khiến Dương Thanh vô cùng khó chịu. Nghĩ đến sau này mình phải dùng con yêu thú này để luyện đan không nhìn đường mà rừng mình mấy lượt. Giải quyết xong Hà Xuân Hải. Con bất túc tri thù ngẩng cái đầu lên, nhìn về phía hắn rống lên một tiếng kinh dị rồi lao đến, tốc độ của nó thật kinh người chớp mắt đã đến bên cạnh hắn. Một áp lực như thái sơn, khiến cho hắn vô cùng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nan đề

Thấy áp lực quá lớn, hắn lập tức điểm mũi chân xuống đất lui nhanh về phía sau vừa vặn tránh thoát một đòn này của con yêu thú. Thân mình vừa ổn định trở lại, hắn vội vã ném Vô Cực Đao ra, hai pháp bảo rít gió trên không trung nhắm vào lưng con yêu thú lao tới, chỉ trong một nháy mắt, Vô Cực Đao đã mang theo luồng tử khí chém mạnh lên lưng con yêu thú, Dương Thanh thở phào một hơi, dù người mạnh nhưng linh hồn chiều này xem người sống thế nào. Nhưng hắn chưa kịp vui mừng thì đã há mồm trợn mắt. Chỗ bị Vô Cực đao chém vào chỉ hiện lên một vết xước vô cùng nhỏ bé, nháy mắt đã biến mất không thấy gì. Con yêu thú này chả lẽ là mình đồng da sắt. Bị trúng đòn nó tức giận rít lên một tiếng oanh động rồi phóng tới trước mặt Dương Thanh, một cuộn tơ vàng từ miệng nó tỏa ra khắp bốn phương tám hướng bao vây hắn lại, từng tia lòi điện ầm ầm và nổ lách tách như rang đậu, Dương Thanh đã nhìn thấy kết cục của Hà Xuân Hải lúc này nên không giám coi thường vội vã niệm sinh tử quyết dõng chui vào lòng đất, tránh thoát được tầm lưới trong tích tắc. Vài khắc sau đó, hắn liên tục chỉ huy Vô Cực đao tả xung hữu đột chém vào khắp nơi trên thân con yêu thú, nhưng không mấy may làm nó bị thương chút nào, mà ngược lại càng khiến nó trở nên hung hãn. Dương Thanh đã sắp không duy trì được, hắn làm bầm nguyên rủa Hà Xuân Hải, nếu lão không giấu nghề, chỉ chỉ hắn cách bắt con nhện này ngay từ đầu sao bây giờ hắn phải chặt vật thể này. Hắn hung hăng thảm nghĩ:

- Lão chết là đáng lắm Hừ.

Hà Xuân Hải có linh thiêng nghe thấy Dương Thanh nguyên rủa mình như vậy chắc cũng phải điên tiết mà gào lên rằng:

- Tên khốn nhà nguoi, bí mật tổ truyền đầu phải muốn nói là nói. Vì thiếu nguoi nên cho nguoi đi cùng đã là quá lắm rồi.

Nhưng lão đầu còn hơi thở mà cự cãi, tất cả những gì còn lại chỉ là một cái vô trống rỗng đang nằm lăm lóc một góc bãi lầy này. Sau khi tấn công liên tục mà không thu được gì thậm chí còn có mấy lần suýt lăm vào tuyết địa hần thôi không tấn công nữa mà dừng lại chăm chăm ngó con yêu thú.

- Nếu không phải năm xưa từng có hơn mười năm săn giết yêu thú. Giờ đây ta đã chết lâu rồi.

Không thể nghi ngờ, mấy năm ở Cửu Khúc Huỳnh Hà và mười năm trên Âm Hồn Đảo đã mang lại cho hần vô số kinh nghiệm chiến đấu với yêu thú, nếu không có chỗ kinh nghiệm đó làm sao hần có thể trụ đến bây giờ. Con yêu thú tám chân này, cấp thì không tính là cao lắm, chỉ bằng tu sĩ Trúc Cơ mà thôi, nhưng lực phòng ngự của nó thật là ghê gớm. Toàn thân nó không thấy có chỗ nào tấn công được cả. Ngay đến cả Vô Cực Đạo làm từ sừng của Xích Diễm Hóa Lân chứa chân hỏa mạnh như vậy cũng không làm gì được nó. Hần biết rất rõ ràng từ này đến giờ dựa vào kinh nghiệm hần mới duy trì được, nhưng nếu kéo dài hần phải chết không ngờ, nghĩ đến thảm cảnh của Hà Xuân Hải hần lắc đầu rung mình mấy lượt.

- Hừ, ta nguyên rùa 18 đời tổ tông nhà nguoi. Ông đây không tin không có cách chém nguoi thành hai mảnh.

Con yêu thú lại kêu Chi chi một tiếng lanh lảnh rồi nhấc tám chiếc chân lên lao tới hần, khí thế kinh người, mặc dù có Hòa Lân Bào bảo vệ nhưng hần cũng bị sức mạnh của nó hút về phía sau mười mấy bước, cả thân người rơi xuống một phiến đá lớn, bên trên mọc đầy lau sậy. Hần khó nhọc hít thở suy nghĩ. Phàm là loại nào đã luyện đến thân thể đao thương bất nhập sẽ có một chỗ vô cùng mềm yếu mình chỉ cần tìm được chỗ đó là có thể chiến thắng, nghĩ vậy hần phản chấn trở lại, vụt bay lên điều khiển vô cực đao, vừa chặt vật luôn lách tấn công vào người con yêu thú, nhưng bất kể hần có tấn công mạnh liệt thế nào Vô Cực đao cũng chỉ tạo nên trên người con yêu thú mấy vết xước mờ mờ. Không những không làm nó bị thương mà còn khiến nó thực sự nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Đòn trí mạng

Đã giằng co với con quái vật này hơn một canh giờ, hần cũng đã thấm mệt, nếu không phải có chút kinh nghiệm, và pháp bảo nghịch thiên duy trì thì hần đã chết mấy lần rồi. Thấy đánh mãi mà không làm gì được nó. Mà bỏ chạy thì Dương Thanh cũng không tự tin đến nỗi có thể nhanh hơn con nhện tám chân này. Hần tự nguyên rùa chính mình sao lại dấn thân vào nguy hiểm như vậy, đã chờ mười mấy năm, chờ thêm một năm nữa có hề gì. Đúng lúc này con yêu thú lại xông đến, khiến hần không khỏi sinh ra cảm giác liều mạng. Hần móc trong người ra quả trứng khi này đập vỡ rồi nói

- Đến đi. Ông đây liều mạng với mày.

Thấy quả trứng bị đập vỡ, con bát túc tri thù, thực sự nổi điên. Nó há mồm kêu lên một tiếng khủng khiếp, tơ vàng tự mồm nó tuôn ra không ngớt, tạo thành một tấm lưới khổng lồ, ẩn chứa lôi điện kinh người. Chiếu sáng cả một vùng đầm nước. Hần vội vã vận dụng tiên lực đỡ đòn, chỉ huy vô cực đao tỏa ra hàng ngàn mũi tên lửa xé rách tấm lưới vô cực chân hỏa chạm vào tấm lưới vang lên từng tiếng nổ như pháo rang, oanh động cả một góc hồ, một số hỏa tiễn vượt qua tấm lưới điện lao về phía con yêu thú, mắt thấy mũi tên sắp đến nơi. Thì bỗng nhiên con yêu thú, giơ một chân lên gạt ngang. Tất cả các mũi tên gần đến nơi đều bị một lực vô hình đẩy sang bên cạnh, lao về phía cánh rừng đằng sau. Thiếu rụi một vật cò ước chừng mười mấy trường.

Chính trong lúc nó giơ chân lên như thế, Dương Thanh đã tìm thấy điểm mình tìm kiếm, bụng. Đúng vậy luyện môn của con yêu thú này chính là phần bụng. Chỉ cần tấn công vào đó, chắc chắn nó sẽ phải chết không ngờ. Hần phản khởi, thu vô cực đao lại, âm thầm xuất ra âm phủ ma châm lao đến số trúng còn lại của con yêu thú. Thân người hần vừa động. Con yêu thú cũng đã nhận ra ý đồ của hần. Nó điên cuồng phóng xuất ra lôi điện kinh người đồng thời cào hai chân xuống đất lấy đà lao đến đối đầu Dương Thanh. Lúc nó từ trên không lao đến phần bụng màu đỏ của nó đã lộ ra trước mắt, chỉ chờ có vậy. Dương Thanh dùng chín phần mười tiên lực trong người thúc giục âm phủ ma châm lao tới. Một tiếng roạt mạnh mẽ vang lên. Bụng con yêu thú đã bị xuyên thủng một lỗ to bằng nắm tay. Từ lỗ thủng một chất dịch màu xanh lục chảy ra không ngớt, nó há miệng gào rú rồi yếu dần, rơi xuống để lên người hần, tuy hần giết được con yêu thú, nhưng lại không ngờ xảy ra tình cảnh này, không kịp phòng bị. Con yêu thú đã ép hần nằm im dưới đất. Chất dịch màu xanh kia nhuộm thấm người hần, khiến hần muốn lộn mửa.

- Khốn kiếp.

Hần bực tức chửi động rồi gạt xác con yêu thú sang một bên. Lồm cồm bò dậy. Trên người hần một mùi tanh hôi ghê gớm. Hần kinh dị nhìn xuống thân người mình rồi bò xuống hồ nước ở bên cạnh tấn gọi. Mồ hôi khắc sau hần đứng ở trên không cách mặt đất một chút nhìn về cái xác, hai thanh Vô Cực đao ở hai bên không ngừng tỏa ra chân hỏa hong khô quần áo cho hần. Hần nhìn về cái xác mà không ngừng kích động. Đây chính là nguyên liệu cuối cùng. Để có được số nguyên liệu này hần đã mất hơn mười năm bỏ ra một số lượng tiền tài khổng lồ để thu mua. Có mấy thứ hần đã phải trả cả một núi linh thạch. Hần tục hỏi ngày nó nếu không kế thừa tài sản của vị thái tử kia liệu hần có thể nhanh như vậy đạt được số tài liệu này không, hần không chắc lắm, có thể được mà có thể không. Nhưng những điều đó giờ đây không quan trọng nữa. Hần đã có đủ tài liệu. Con đường đoàn tụ với Thanh hương lại gần thêm một bước. Hần lẩm nhẩm

- Từ Nguyệt. Liệu ta có thể sống được đến lúc nguoi xuất quan hay không. Liệu ta có gặp lại vợ ta hay không giờ đây đã có hy vọng. Ta nhất định phải luyện thành Tụ Pháp Đơn.

Hần tiến đến nhặt xác con Bát túc tri thù cho vào trong túi trữ vật rồi lên đường bay đến Kim Ô Thành. Tài liệu luyện đan đã đủ rồi. Cái hần cần bây giờ

chính là một chiếc đỉnh để luyện đan. Không còn nghi ngờ gì nữa. Thành Kim Ô chính là nơi gần nhất.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hàn Đỉnh Bích Ngọc

Kim Ô thành so với mấy tháng trước hẳn đến không có gì thay đổi, chỉ có một điều khác lúc này đã vào mùa xuân, cảnh sắc trong thành cũng đã tốt lên không ít. Hắn chậm rãi bước vào thành vừa đi vừa suy tính tương lai tiếp theo phải làm. Việc trước mắt cố nhiên là phải luyện thành Tụ Pháp đơn đề cao cảnh giới. Còn sau này quá mong lung hắn chưa hề muốn nghĩ giới giờ đây chỉ có đi bước nào hay bước đấy mà thôi. Hắn bước vào một cửa hàng tạp hóa do một tên luyện khí kỳ tăng 5 làm chủ. Thấy có khách tên này vội vã mời chào, hắn ngoác miệng ra cười che lộ ra hàm răng vàng ó:

- Đạo hữu...

Tiếng "muốn mua gì" còn chưa ra khỏi miệng, hắn đã nuốt trở lại bởi vì hắn phát hiện ra người trước mắt hắn không phát ra một chút linh lực nào hoàn toàn là phàm nhân. Có được công dụng này chính là do Hóa Lân bào trên người Dương Thanh phát tác, bộ quần áo với một chiếc áo choàng sau lưng, mũ trùm đầu và khăn che mặt, bộ hóa lân bào này khiến cho không ai thấy khuôn mặt cũng như cảnh giới của hắn. Thấy gã chủ quán ngậy người hẳn chột hiệu và triệt hạ công dụng của Hóa Lân Bảo lúc này mới khiến tên kia thôi không nhòm ngó. Phát hiện hắn đã là luyện khí kỳ cấp 10 đỉnh phong tên chủ quán này vội vã nở một nụ cười cầu tài nói lớn:

- Đạo hữu hôm nay đến tiểu quán của ta là muốn mua gì. Không giấu đạo hữu tuy nơi này nhỏ bé nhưng không thiếu đồ tốt.

Dương Thanh chưa vội trả lời gã mà đưa mắt nhìn quanh tiểu quán thăm dò, hồi lâu mới trả lời gã:

- Ta muốn mua một chiếc đỉnh để luyện đan.

- Luyện đan??

Tên chủ quán giật mình hỏi lại:

- Đạo hữu muốn luyện đan??

Dương Thanh cũng gật đầu trả lời hắn:

- Đúng vậy có gì không được sao?

Tên kia vội lắc đầu:

- Không phải không phải. Đạo hữu đừng hiểu lầm, chỉ là chúng ta mới luyện khí làm sao mà có thể có đan hỏa trong người để luyện đan, điều này phải kết đan mới có thể chứ.

Dương Thanh lạnh lùng ngắt lời:

- Điều đó ta sẽ có cách đạo hữu không cần bận tâm, chỉ là nơi này không biết có hay không thứ mà ta muốn?.

- Có, có chứ. Mời.

Gã chủ quán đưa tay dẫn hắn đến một góc quầy và chỉ chỗ:

- Đạo hữu, tầng dưới là Lư Đỉnh làm bằng đồng, tầng hai là Bảo Đỉnh chế tác bằng thép tinh ròng đúc nên, tầng ba chính là Hàn Đỉnh làm bằng ngọc.

Dương Thanh ngấm ngấm một hồi rồi cất giọng hỏi:

- Vậy loại nào là tốt nhất?. Ta muốn mua loại đó.

Gã chủ quán nhẹ nhàng vẫy tay, một chiếc đỉnh trên tầng ba bay vào tay gã, gã đưa cho Dương Thanh xem rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt:

- Nói về tốt nhất thì tất nhiên là Hàn Đỉnh rồi, vì làm bằng ngọc nên có rất nhiều diệu dụng vừa có thể luyện đan, lại vừa có thể bảo quản đan dược vạn năm không lo biến chất, hơn nữa khi dùng cho người mới học luyện đan thuật thì không sợ bị phá hủy khi họ dùng quá lửa thật đúng là rất thích hợp để luyện đan.

Hắn cầm lấy chiếc đỉnh mà tên kia đưa rồi chăm chú nghiêng ngó, đây là một chiếc đỉnh có ba chân làm bằng bạch ngọc, sờ vào có cảm giác rất dễ chịu. Trên thân đỉnh là tạo hình hai con hỏa long đang quấn vào nhau. Giữa miệng của chúng có gắn một viên dạ minh châu to cỡ quả trứng gà, xung quanh hai

con hỏa long tạo rất nhiều vàng mây bao bọc. Hắn ngỡ ngỡ như đã nhìn thấy hình vẽ này ở đâu rồi thì phải. Hắn trả chiếc đỉnh cho gã kia rồi hỏi:

- Có phải trên chiếc đỉnh luyện đan nào cũng vẽ hình như thế này đúng không??.

Tên chủ quán gật gù cười với hắn rồi trả lời:

- Cũng không hẳn là như thế. Có thể là bất cứ hình gì. Nhưng phần lớn chính là vẽ hình hỏa long vờn mây này. Theo truyền thống thì trên chiếc đỉnh vẽ hình này sẽ được thần long phù trợ.

Dương Thanh ra vẻ như đã hiểu, hắn móc túi trả cho tên này 50 linh thạch để lấy chiếc Hân Đỉnh này. Cất chiếc đỉnh vào túi trữ vật xong, hắn lên đường bay thẳng về phương bắc, ngay lúc nhìn thấy cái hoa văn trên đỉnh này, hắn đã nhận ra trước kia cũng đã từng nhìn thấy một nơi có loại hoa văn như thế. Theo tên chủ quán này nói. Chiếc Hân Đỉnh mà hắn có đây tuy làm bằng ngọc thật nhưng chỉ là loại ngọc thường mà thôi. Còn nếu muốn loại cực phẩm thì nhất định phải làm bằng Bích Ngọc. Vừa hay Dương Thanh biết một nơi có chiếc đỉnh như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Cổ nhân

Trên không trung một bóng đen đang lao vùn vụt. Tuy rằng tốc độ không lấy làm nhanh lắm, nhưng nếu so với một số đồng bạn cùng cấp thì bóng đen này hẳn là một trong những người nhanh nhất. Toàn thân nhân ảnh này là một chiếc chiến bào màu đen, sau lưng là một chiếc áo choàng không ngót bay phấp phới, mũ trùm đầu, cùng với chiếc khăn che mặt càng khiến cho bóng đen có một vẻ thần bí thâm ảo khác thường. Đó chính là Dương Thanh, hắn đang tiến đến Cửu Khúc Huỳnh Hà, nơi mà năm xưa hắn may mắn được kế thừa vô số linh thạch cùng pháp bảo. Từ sau khi cầm chiếc Hân Đỉnh rời khỏi Kim Ô Thành, hắn đã phát hiện ra hoa văn hỏa long tượng trưng cho luyện đan đỉnh này hắn đã từng nhìn thấy trước đây rồi, hắn vừa phi hành vừa nhớ lại khi lần đầu tiên cùng Tử Nguyệt bước vào Vọng Nguyệt Lâu. Đã từng nhìn thấy một chiếc đỉnh làm bằng Bích Ngọc ở đó. Trên chiếc đỉnh đó đích xác cũng có vẽ hai con hỏa long. Theo hắn nghĩ đó chắc hẳn là chiếc đỉnh luyện đan của gã thái tử ma giới kia để lại. Giờ đây việc quan trọng đó chính là quay lại đó. Thứ nhất là trận pháp ở đó chỉ mình hắn mới vào được nên sẽ tuyệt đối an toàn, thứ hai trong đó có rất nhiều linh khí tinh thuần sẽ trợ giúp hắn không nhỏ trong quá trình đề cao cảnh giới. Vì vậy hắn không thể không lặn lội đường xa quay trở lại nơi này.

Mười ngày sau hắn đã có mặt tại một tiểu trấn nhỏ tên là Thanh Ngu trấn. Trấn này có khoảng năm ngàn hộ có cả tiền cả phàm xem kẻ lẫn nhau, tuy nhiên để đảm bảo an toàn hắn chỉ dám dừng lại ở ngoài rìa chứ không dám đi sâu vào trong trấn. Nếu hắn nhớ không nhầm thì đây chính là địa bàn của Hắc Long cốc chủ Ngụy Hải Thanh. Tuy rằng lão tướng hắn đã táng mạng trong Âm Hồn đảo hơn mười năm trước trong cuộc truy sát đó rồi nhưng mà cẩn tắc vô áy náy, hiện tại hắn đang ngồi trên một mỏm đá nhắm mắt dưỡng thần, hắn đã bay suốt mười ngày, giờ đây cũng nên nghỉ ngơi một chút. Theo hắn dự tính chỉ khoảng ba ngày nữa là hắn có thể đến Cửu Khúc Huỳnh Hà. Lúc đó đã có thể bắt đầu luyện đan rồi. Nghĩ đến việc có thể trục cơ, hắn không khỏi cười lên thành tiếng. Có lẽ là do số hắn đen đủi hoặc là do lưu tinh chiếu mạng, hắn vừa cất tiếng cười thì một giọng nói đầy sát khí vang lên:

- Ai ở đó, mau bước ra đây cho ta.

Nghe giọng nói đó, hắn giật mình không nhỏ, trước khi đến đây, hắn đã dò xét rất kỹ rồi quanh đây không hề có một người nào cả. Lẽ nào bọn này từ dưới đất chui lên. Vừa lúc đó, hắn nghe thấy một giọng nói khác vang lên:

- Đoàn sư thúc, chỉ là một tên phạm nhân mà thôi, thúc không nên lo lắng quá.

Tên được gọi là đoàn sư thúc kia trả lời bằng một giọng không mấy thân thiện:

- Phạm nhân. Người nghĩ một tên phạm nhân bình thường thì làm cái gì ở chỗ này, mau đến đó xem dù là phạm nhân cũng phải xóa đi dấu vết.

Hắn nghe vậy thì lập tức con giảo trào lên trong lòng. Bình sinh hắn ghét nhất là bọn cậy mạnh hiếp yếu, hai tên tu tiên giả này rõ là không phải bọn lương thiện gì. Vừa mờ mịt ra là đã đòi giết người giết khẩu. Vừa nghĩ đến đó thì có hai bóng đen không bao trước mà xuất hiện trước mặt hắn. Tên tu tiên giả bên phải có cánh giới Trúc Cơ sơ kỳ. Mặc một đạo bào màu trắng trên vai áo cho đến cánh tay thêu một con rồng 5 móng màu đen, đang uốn lượn trong mây áng mây hình cầu,

- Hắc Long Cốc.

Nhìn thấy con rồng, hắn đã buông ra ba chữ đó. Đúng là oan gia ngõ hẹp, muốn tránh mà xem ra lần này lại lâm vào rắc rối rồi. Hắn nhìn tiếp tên bên trái khi nhìn thấu tên này thì trong đầu hắn chợt nhớ ra một khuôn mặt, : Đồng Mã Kỳ. Chính là hắn, tuy rằng không hiểu sao mặt hắn lại biến dạng ghê gớm như vậy, lại chỉ còn một mắt, nhưng dương thanh vẫn khẳng định tên này là Đồng Mã Kỳ năm xưa bán đứng hắn. Để cuối cùng hắn suýt bị Ngụy Hải Thanh giết chết. Trong lúc hắn đánh giá đối thủ, thì hai tên nọ cũng nhìn lại hắn, vẻ ngoài bí ẩn của hắn khiến chúng dè chừng, bỗng nhiên giữa rừng sâu xuất hiện một tên phạm nhân, ăn mặc như sát thủ, bất kỳ ai nhìn thấy cũng không bình tĩnh được. Cuối cùng tên sư thúc họ đoàn kia cũng cất giọng âm lãnh hỏi hắn:

- Tên kia, ngươi làm gì ở chốn đồng không mông quạnh này.

Hắn làm một bộ dáng sợ sệt nhưng lại âm thầm bước lùi lại một bước rồi giả giọng run run nói:

- Thượng tiên mình dám, ta vào đây để hái thuốc cho mẹ già ở nhà. Vừa rồi làm phiền thượng tiên. Ta xin đi. Đi ngay.

Vừa nói hắn vừa quay đầu định bước đi. Nhưng mới được hai bước thì Đồng Mã Kỳ đã lên tiếng:

- Người đứng lại đó.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Lương đầu thọ nạn

Nghe tiếng quát của Đồng Mã Kỳ, hắn giả bộ giật mình sợ hãi rồi quay lại chấp tay nói bằng một giọng sợ hãi:

- Không biết thượng tiên có gì chỉ dạy.?

Đồng Mã Kỳ, chăm chú nhìn vào hắn rồi nhìn sang tên họ Đoàn kia, giả vờ nhẹ đầu. Nhận được tín hiệu Đồng Mã Kỳ cất lời hỏi hắn:

- Tại sao người lại che mặt và đội mũ trùm đầu thế kia, mau bỏ khăn che mặt xuống.

Nghe giả nói vậy. Dương Thanh vẫn bình tĩnh âm thầm vận dụng tiên lực rồi trả lời:

- Xin hai vị thượng tiên thứ tội, kẻ hèn này khuôn mặt tui khi sinh ra vô cùng xấu xí, nếu bỏ ra e là làm bẩn pháp nhãn của thượng tiên mong thượng tiên miễn trách.

Đồng Mã Kỳ lại quát hắn:

- Ta nói người bỏ ra thì hãy mau làm thế. Nếu không chớ trách ta xuống tay ác độc.

Biết là hôm nay không tránh khỏi một trường ác chiến, Dương Thanh liền giả bộ cúi đầu xuống văng một tiếng, trong khi đó tiên khí trong người hắn đã chu lưu toàn thân hộ vệ cho cơ thể, khiến cho áo bào của hắn căng phồng lên. Áo choàng sau lưng bay phấp phới. Sự thúc của Đồng Mã Kỳ là người đầu tiên nhận ra có điều không ổn. Giả chỉ kịp quát lên "cẩn thận" rồi đẩy Đồng Mã Kỳ sang một bên, rồi chính mình cũng phi thân rời khỏi chỗ đó. Lão vừa nhấc chân rời khỏi thì một tiếng nổ lớn đã vang lên, không biết hai thanh Vô Cực đao từ khi nào đã cắm xuống mặt đất, tạo thành hai cái hố sâu hăm rộng ngoài bốn thước, áp lực của vụ nổ khiến cho bụi đất tung bay mù mịt. Thấy một kịch này bị phát hiện Dương Thanh không khỏi thầm hô đáng tiếc. Trong khi đó Đồng Mã Kỳ và sự thúc của gã không khỏi lạnh người. Tên này nhìn đi nhìn lại rõ ràng là phạm nhân vậy mà lại có thể xuất kỳ bất ý. Đánh ra một đòn trí mạng như vậy. Nếu không phải vừa rồi gã tâm cơ linh mẫn thì chắc chắn đã mất mạng dưới hai thanh đao cổ quái kia rồi. Thấy một kịch không thu được kết quả Dương Thanh thu hồi lại Vô Cực Đao rồi dè chừng nhìn về phía hai sư đồ họ Đồng với một vẻ đề phòng sâu sắc. Gã họ Đoàn kia sau phút hoảng sợ ban đầu đã bắt đầu trấn tĩnh lại. Gã tiến lên một bước và hỏi:

- Vừa rồi không biết đạo hữu cũng là đồng đạo có chút thất lễ mong đạo hữu bỏ qua.

Vừa nói gã vừa đưa mắt ra hiệu với Đồng Mã Kỳ. Nhận được tín hiệu Đồng Mã Kỳ liền hợp với gã thành thế gọng kìm. Giờ đây Dương Thanh đang rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch. Hắn đang định ra tay tiếp thì Gã họ Đoàn lại nói:

- Ta là Đoàn Đại Bảo không biết đại danh của đạo hữu là gì. Nhìn trang phục của đạo hữu hẳn là không phải người của vùng này.

Thấy bên phía Đoàn Đại Bảo chưa động thủ, hắn cũng chưa vội ra tay mà trả lời lại gã:

- Ta là một tán tu đến từ Hắc Tây Đại Lục. Ta tên là Thanh Lương.

Đoàn Đại Bảo gật gù rồi nói:

- Thì ra là Thanh Lương đạo hữu. Không biết đạo hữu đến vùng này làm gì vậy.

Giọng điệu của tên Đoàn Đại Bảo này rõ ràng là định moi thông tin từ hắn tuy khó chịu nhưng hắn vẫn cố gắng nhịn xuống thông thả trả lời:

- Ta đến đây vì chút việc riêng của ta mà thôi. Còn là việc gì đạo hữu thứ cho ta không thể nói.

Thấy hắn không chịu nói Đoàn Đại Bảo rút cuộc đã không còn bình tĩnh, hắn liền phát tay với Đồng Mã Kỳ rồi nở một nụ cười hung ác nhìn về phía Dương Thanh:

- Thanh Lương đạo hữu. Đã không tiện nói, mỗ cũng không hỏi nhiều. Chỉ là mỗ muốn mượn của đạo hữu một thứ.

- Là thứ gì xin Đoàn đạo hữu cứ nói. Nếu được ta nhất định sẽ đáp ứng.

Đoàn đại bảo tiến lên một bước, lấy ra một chiếc chuông nhỏ màu bạc cầm nơi tay rồi gần giọng nói với hân:

- Cái ta muốn mượn chính là đầu của ngươi, mau nạp mạng.

Lời còn chưa dứt, Đoàn Đại bảo đã huy động Đồng Chung nơi tay tạo thành một con ốc màu tím nhạt đánh về phía hân, cùng lúc đó Đồng Mã Kỳ cũng lấy từ hư không ra một thanh cổ kiếm ném lên trời tạo thành vô số ánh chớp nhằm vào đầu của hân. Thấy bọn chúng quyết lấy mạng mình. Dương Thanh thực sự tức giận, hân nhanh chóng lùi lại hai bước từ trên thân hân linh khí tỏa ra bao bọc toàn thân. Hỏa Luân Bảo phát ra ánh sáng màu đỏ vận dụng phòng ngự cực hạn, đồng thời hân giờ tay lên hai thanh Vô Cực Dao theo đó bay ra, mang theo một áng mây đỏ ối tỏa ra sức nóng kinh hồn. Đánh thẳng về phía con ốc màu tím nhạt đang cuộn cuộn tới.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Thanh cổ kiếm đã bị Hỏa Luân bào hất ngược trở lại mất đi linh khí nằm im dưới đất. Còn Vô Cực Dao của hân sau khi va chạm với Đồng Chung liền tạo ra một sức phản chấn cực lớn. Đoàn Đại Bảo bị hất ra sau ba bước, khí huyết nhộn nhạo. Còn về phía Dương Thanh hân đã bị chấn bay ra ngoài hai mươi bước. Thấy thực trạng đó Đoàn Đại Bảo vô cùng kinh ngạc. Xưa nay hân và đồng mã kỳ toàn dùng chiêu này là diệt sát được một tên tu tiên giả đồng cấp. Hôm nay không ngờ Dương Thanh lại thoát được, hay hân cấp cao hơn. Vừa nghĩ như vậy Đoàn Đại Bảo lại lắc đầu. Không thể như vậy được. Bằng chứng là Dương Thanh bị Đồng Chung của gã hất ra ngoài xa hơn hân. Chứng tỏ tiên lực ít hơn. Nhưng vì lẽ gì kiếm của Đồng Mã Kỳ lại vô tác dụng. Trong khi Đoàn Đại Bảo còn đang kinh hãi suy tính. Thì Đồng Mã Kỳ đã la lên.

- Đoàn sư thúc, chính là hân, là hân.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Lộ mặt

Nghe Đồng Mã Kỳ hét lên như vậy. Khiến cho Dương Thanh giật mình. Hân thầm suy nghĩ không biết mình đã sơ hở chỗ nào mà khiến cho gã nhận ra hân, toàn thân hân đều được Hỏa Luân Bảo bảo vệ, đến khuôn mặt cũng không lộ ra vậy thì bằng cách nào tên này lại nhận ra hân. Đoàn Đại Bảo nghe Đồng Mã Kỳ nói vậy thì liền thu chiếc Đồng Chung lại cầm nơi tay rồi hỏi gã:

- Ngươi biết tên này.?

Đồng Mã Kỳ gật đầu rồi nói với gã:

- Đoàn sư thúc. Tên này chính là tên năm xưa Ngụy sư tổ đuổi theo ra ngoài Đông Hải. Không hiểu sao giờ hân lại xuất hiện ở đây.

Đoàn đại bảo nghe vậy thì âm thầm suy nghĩ: tên Đồng Mã Kỳ là người tham gia cuộc đuổi bắt nên chắc hân không nhầm. Vậy có sao năm đó. Cốc chủ lại bảo hân đã chết rồi. Không biết trong chuyện này có huyền cơ gì. Nghĩ đoạn gã quay sang hỏi Dương Thanh:

- Ngươi không phải hơn mười năm trước đã bị Cốc chủ giết chết sao, làm sao ngươi lại xuất hiện ở đây được.

Dù sao cũng đã lộ ra rồi hân cũng không giấu nữa mà ngao nghể thừa nhận.:

- Đúng vậy, năm xưa là ta may mắn thoát chết. Nhưng ta không hiểu làm sao mà tên Đồng Mã Kỳ kia có thể nhận ra ta.

Đoàn Đại Bảo đưa mắt nhìn về phía Đồng Mã Kỳ. Có lẽ chính gã cũng mong muốn nhận được một câu trả lời thỏa trí tò mò của gã. Tên họ Đồng thấy sư thúc nhìn mình thì vội vã vòng tay cung kính nói:

- Thừa sư thúc. Lúc đầu đệ tử không nhận ra. Nhưng khi vừa rồi hân đã sử dụng một chiêu mà năm xưa hân dùng để thi vào Phong Hòa môn. Mà chiêu này di chính hân sáng tạo ra. Cho nên đệ tử vừa nhìn đã nhận ra ngay là hân.

Nghe gã họ Đồng nói vậy. Dương Thanh thực sự muốn khóc. Tên Đồng Mã Kỳ này nhớ dai vậy sao. Nguyên do vừa rồi khi bị con thanh cổ kiếm chém tới ngoài việc bị Hỏa Luân bào ngăn lại thì hân đã nhanh chóng vận dụng ngũ hành linh khí hóa ra 1 thanh hỏa đao chém vào thanh cổ kiếm. Hỏa linh khí là một trong ngũ hành linh khí mà tu tiên giả nào cũng biết vận dụng. Nhưng sử dụng linh khí hóa hình thì chính là do hân tự nghĩ ra. Chẳng trách để tên họ đồng tìm ra sơ hở. Đoàn Đại Bảo nghe sư đệ của mình trả lời vậy thì gật gù nói:

- Ngươi tinh tế như vậy quả là một nhân tài hiếm gặp.

Gã họ Đồng kia được khen ngợi thì không dám chậm trễ vội vã cúi người:

- Đa tạ sư thúc khen ngợi.

Đoàn Đại Bảo lại quay sang Dương Thanh:

- Lần trước ngươi may mắn, nhưng lần này ngươi không thoát được đâu. Mã Kỳ mau vây hãm lại.

Lời nói chưa hết lão cũng không màng bởi phạm Trúc cơ lật tay lấy ra Đồng Chung rung lên một tiếng. Gió lốc lập tức nổi lên. Một áng mây màu tím cuộn cuộn tuôn ra gào thét rồi phóng về phía Dương Thanh. Bên cạnh gã, Đồng Mã Kỳ cũng hét lên một tiếng sử dụng Cổ Kiếm phát ra hàng ngàn tia chớp đánh tới. Trước sự vây công mãnh liệt như vậy. Lại thua thiệt về pháp lực hẳn nhanh chóng chỉ lâm vào thế thủ. Tuy trong tay có pháp bảo đỉnh cấp nhưng cũng không thể sử dụng. Kiện Vô Cực Đạo này hẳn cũng mới chỉ phát huy được năm thành sức mạnh mà thôi. Qua lại mấy chiêu hẳn đã bị đánh cho thất điên bát đảo. Có mấy lần nhờ vào sự cơ trí và có Hòa Lân bảo hộ hẳn mới thoát chết. Vừa thoái lui mất hẳn vừa đảo qua đảo lại tìm cách thoát thân. Đúng lúc đó. Đoàn Đại Bảo gầm lên một tiếng lắc mạnh chiếc Đồng Chung trên tay, một luồng áp lực bài sơn đảo hải tuôn ra như nước lũ, búa vây lấy hẳn. Dưới áp lực của pháp bảo này hẳn cảm thấy khó mà chịu đựng thêm nữa. Chưa tìm được cách thoát thân nào. Trong lòng hẳn không khỏi dâng lên một niềm lo sợ. Vừa dồn hết linh lực chống lại áp lực của Đoàn Đạo Bảo hẳn vừa lục lọi trong túi trữ vật, những mong tìm được một cái gì đó khả dĩ dùng được. Rồi bất chợt hẳn nhìn thấy một thứ, hay đúng hơn là một loại tài liệu dùng để luyện Tự Pháp Đơn. Ở Vạn Dược Viên ông chủ của dược viên nói với hẳn, Nguyệt Thạch này khi sử dụng phải cẩn thận vì nó rất dễ nổ. Mỗi khi nó nổ mang lại uy lực như một kích của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Hẳn nín cười xem ra đây chính là thứ hẳn đang tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chạy trốn

Hắn vừa lui lại, vừa vội vã đem ra một viên Nguyệt Thạch to bằng nắm đấm, không suy nghĩ nhiều, hẳn liền quán chú linh lực của mình vào đó, ném về phía hai sư đồ đoàn đại bảo rồi bỏ chạy thực mạng. Hẳn dồn hết linh lực trên hai chân đạp khí phi hành không ngừng nghỉ, mấy năm phải chạy trốn liên tục đã khiến cho tốc độ của hẳn so với tu sĩ đồng cấp nhanh hơn không ít. Cùng lúc đó một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Chớp mắt luồng pháp lực của Đoàn Đại Bảo đã bị áp lực do vụ nổ bài trừ quá nửa, Đồng Mã Kỳ bị dư chấn của vụ nổ đẩy lùi ra sau hơn 10 bước. Hẳn ủa lên một tiếng lớn rồi hôc ra một ngum máu tươi đỏ ối. Bản thân Đoàn Đại Bảo cũng bị áp lực này làm cho kinh mạch trong người chạy loạn đi. Hai tai gã ù đặc. Phải mất một lúc lâu, tiên thức của gã mới phục hồi. Trong khoảng thời gian đó Dương Thanh đã phi hành đi xa mấy trăm dặm, cho dù gã có tu vi Trúc Cơ muốn đuổi kịp cũng không có khả năng. Lão nhìn về phía Dương Thanh biến mất điên tiết chửi thề một tiếng, vỗ mạnh vào túi trữ vật, một chiếc lệnh bài màu đen bay ra hướng về phía Dương Thanh biến mất lao vút đi. Cái này là trong một lần tranh đấu gã may mắn có được. Chiếc lệnh bài này có khả năng truy theo dấu linh lực phát ra mà đuổi theo không ngừng nghỉ rồi truyền vị trí về cho chủ nhân chiếc lệnh. Đoàn Đại Bảo hít vào một hơi lãnh khí rồi gân giọng quát với Đồng Mã Kỳ:

- Mau hồi báo Hắc Long Cốc. Ta sẽ đích thân theo dấu hẳn.

Dứt lời, gã phi thân bay theo chiếc lệnh bài. Chớp mắt đã mất hút phía xa. Đồng Mã Kỳ cố gắng bình ổn pháp lực đang toán loạn trong người rồi lẩm nhẩm:

- Dương Huỳnh đệ, mỗi người một chí hướng, không thể trách ta được.

Hắn đưa tay lau vệt máu trên miệng rồi lao về hướng ngược lại rồi mất hút.

Phi hành thêm vài chục dặm nữa. Chợt tiên thức của Dương Thanh phát hiện ra một luồng linh khí rất lạ đang ba động sau lưng, dù cho hẳn cố gắng tăng tốc hay làm bất kỳ cách nào thì cũng không thể thoát khỏi luồng linh khí đó. Nó cứ như một âm hồn bất tán theo sát hẳn. Hẳn bay nhanh, nó bay nhanh. Hẳn bay chậm nó bay chậm. Nhất thời hẳn không sao dứt được nó. Chạy đua với nó hết một ngày cuối cùng, hẳn đành chịu cứ để nó bám theo mình. Hẳn tự tin rằng, ngoài hẳn và vị thái tử ma giới kia. Không ai có thể tìm ra trận pháp ở Cửu Khúc Huỳnh Hà. Hẳn tin rằng chỉ cần vào được trong đó, hẳn nhất định sẽ thoát khỏi vật này. Nghĩ vậy hẳn lại móc một viên trung cấp linh thạch ra trực tiếp ngậm vào miệng rồi vùn vụt phóng về phía trước. Cách ở phía sau hẳn một khoảng rất xa Đoàn Đạo Bảo đang không ngừng kêu khổ. Gã mới tiến nhập Trúc Cơ không lâu cảnh giới còn chưa ổn định. Hôm nay lại hứng trọn một kích của vụ nổ kia. Mà nguyệt thạch phát nổ tương đương với một kích toàn lực của Trúc Cơ hậu kỳ. Bài làm sao lão chịu nổi, nếu không có chiếc đồng chung kia ngăn cản thì vừa rồi lão đã trọng thương rồi. Mặc dù đồng chung nhận phần lớn lực phản chấn nhưng lão cũng bị nó chấn động khiến tiên thức lung lay như sắp vỡ ra. Tiên thức của lão giờ đây mười phần không dùng nổi một. Nếu ngày sau không có vài năm bế quan dừng hồng hoi phục được pháp lực lão không ổn định khiến lão theo gót tám lệnh bài kia vô cùng mệt mỏi. Lão điên tiết chửi thề 18 đời tổ tông của Dương Thanh, không hiểu hẳn lấy đâu ra viên đá đó, khiến cho lão phải một phen khiếp đảm. Suýt nữa thì táng mạng. Nếu Dương Thanh mà nghe được lão nói vậy tất hẳn tức xì khói mà chết mất. Phải biết rằng, nguyệt thạch này vô cùng khó kiếm. Hẳn đã bỏ ra cả núi linh thạch mới chỉ mua được có ba viên mà thôi. Nay trong lúc nguy cấp hẳn tiếc đứt ruột mà ném ra một viên chỉ còn có hai viên. Vừa rồi không chỉ là một viên đá mà chính là hẳn đã quăng ra một núi linh thạch thì có. Cũng nhờ quyết đoán vứt ra nguyệt thạch mới khiến hẳn thoát khỏi vòng vây và khiến cho Đoàn Đại Bảo bị thương nhờ đó uy hiếp với hẳn giảm đi không ít. Nếu không lấy tu vi mà so sánh. Nếu còn khỏe sớm muộn lão cũng bắt được hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cửu khúc âm ma đại trận

Giữa trưa ngày thứ ba Dương Thanh hấn đã có mặt tại Huỳnh Hà. Hấn liếm môi một cái ngậm thêm một viên linh thạch rồi hướng về cánh rừng trước mặt bay vút đi. Chừng nửa canh giờ sau. Nhân ảnh của Đoàn Đại Bảo thất tha thất thểu hiện ra từ hư không lúc này hấn đã khôi phục một chút pháp lực, nhưng còn khuya mới như lúc ban đầu được. Hấn đứng lại điều tức một lúc rồi lại nghiêng răng đuổi theo hướng Dương Thanh vừa chạy.

Ở một nơi cách đó rất xa. Trong một tòa động phủ khổng lồ. Xây chìm vào lòng núi. Đồng Mã Kỳ đang quỳ trước một nhân ảnh nhìn qua có một vẻ mặt vô cùng âm độc. Luồng uy áp từ người lão phát ra khiến cho gã khó khăn lắm mới hít thở được, đây chính là cốc chủ của Hắc Long cốc Ngụy Hải Thanh, lão đã đạt tới cảnh giới Kết đan hậu kỳ đỉnh phong, chỉ còn một chút xiu nữa thôi là tiến vào Ngưng Nguyên kì. Tiến vào hàng ngũ tu tiên cao cấp. Thấy kinh mạch của Đồng Mã Kỳ lúc nhanh lúc chậm, hiển nhiên là bị thương khá nặng, lão ném cho hấn một viên đan dược rồi bảo hấn:

- Uống nó đi. Rồi bẩm báo mọi chuyện từ đầu.

Đồng Mã Kỳ đưa tay bắt lấy viên đan dược màu tím tỏa ra một mùi thơm ngát vô cùng. Khi hấn ăn vào thì có một luồng nhiệt khí ở Đan Điền cuộn cuộn bốc lên với một tốc độ nhanh không tưởng được lấp đầy kinh mạch hấn, khiến cho thương thế của hấn chớp mắt không còn gì đáng ngại. Bốn ngày trước Đồng Mã Kỳ hấn mang theo thương thế khá nặng về đến đây thì lần ra bất tỉnh nhân sự. Nếu không phải Ngụy Hải Thanh cần tin tức từ hấn thì đã không để ý đến sống chết của một tên luyện khí kỳ rồi. Nhắm chừng hấn đã hấp thu đan dược xong xuôi. Lão cất giọng âm hàn hỏi hấn:

- Mọi chuyện thế nào mau nói.

Đồng Mã Kỳ vội vã vãi Ngụy Hải Thanh một vãi rồi nói:

- Khái bẩm cốc chủ. Mấy ngày trước đệ tử cùng Đoàn sư thúc vừa hoàn thành việc mà tam hộ pháp giao cho thì bất chợt bị một tên luyện khí nhìn thấy. Đoàn sư thúc định ra tay tiêu trừ hậu hoạn nhưng không ngờ tên này cho nổ một thứ cổ quái rồi một đường trốn mất, hiện tại Đoàn sư thúc đã đuổi theo. Phòng chừng rất nhanh sẽ có tin tức.

Đồng mã kỳ ngừng lại một chút để điều hòa hơi thở rồi nói tiếp:

- Cốc chủ. Còn một điều nữa. Tên mà sư thúc đuổi theo chính là tên mà năm xưa cốc chủ ngài truy đuổi ra Đông Hải.

Bụp một tiếng. Chiếc cốc trong tay Ngụy Hải Thanh vỡ thành từng mảnh nhỏ. Vậy ra đúng là tên tiểu tử đó vẫn chưa chết. Hấn định ám lão mãi sao. Mấy năm qua cứ mỗi khi nghĩ lại lúc lão bị hấn đưa bốn trên biển. Mấy lần hấn gài bẫy còn khiến lão suýt mất mạng. Mỗi khi trí nhớ gọi nhớ đến cảnh đó lão không khỏi cảm thấy ghen trong cổ họng. Chân khí trong người lão thoáng chốc toán loạn. Dương Thanh hấn chính là chấp niệm của lão. Lão biết không buông bỏ được chấp niệm này, cả đời lão đừng mong Ngưng Nguyên. Ngụy Hải Thanh rũ bàn tay. Lốp vụn từ chiếc cốc rơi khỏi bàn tay lão, Từ trên thân người lão lại tỏa ra một luồng uy áp bức người. Lão bước xuống cạnh Đồng Mã Kỳ cất giọng hỏi hấn:

- việc này. Còn ai biết?

Đồng Mã Kỳ không chút nghi ngờ vòng tay cúi người cung kính thưa

- Bẩm cốc chủ, ngoài đệ tử và Đoàn sư thúc ra, không một ai biết cả.

Một tia sáng xanh chợt xẹt qua mắt Ngụy Hải Thanh rồi nhanh chóng biến mất. Lão một môi phát tay. Đồng Mã Kỳ cung kính vãi lão một cái rồi khom lưng đứng dậy quay người đi ra khỏi cửa. Nhưng hấn vừa quay lại thì liền cảm thấy một luồng linh lực vô bờ bến xô đến. Hấn cảm giác một bàn tay vô hình cầm vào lưng hấn, rất nhanh rút hồn phách hấn ra. Từ từ hấn ngã xuống, trên môi nở một nụ cười tang thương. " có thể ta đã chọn sai đường mất rồi". Đó là ý nghĩ cuối cùng trước khi hấn chết. Nằm trong tay hồn phách suy yếu của Đồng Mã Kỳ, Ngụy Hải Thanh không buồn nhìn đến một lần trực tiếp bóp nát, rồi lão lẩm bẩm:

- Ta rất tiếc, nhưng chuyện này không thể để ai biết được. Nếu không truyền ra ngoài ta làm sao còn chỗ đứng.

Lúc này nếu Đồng Mã Kỳ còn sống có thể hấn sẽ hỏi hận cho quyết định năm xưa của mình. Nếu như năm đó, hấn nể tình đồng môn trên Phong Hòa môn. Để cho Dương Thanh rời đi thì hôm nay đâu phải chịu cảnh hình thần câu diệt. Có lẽ hấn còn sống thêm được vài trăm năm nữa. Nhưng trên thế gian này làm gì có từ nếu. Gieo nhân nào gặt quả ấy, quả ngày hôm nay hấn phải chịu chính là cái nhân mà hơn mười năm trước hấn đã gieo. Ngụy Hải Thanh sau khi diệt sát hồn phách của Đồng Mã Kỳ thì về mặt âm trầm quay trở lại chỗ ngồi, lão dùng tiên thức truyền âm ra ngoài lát sau có một tên người hầu bê vào một chén tiên trà cung kính đặt bên cạnh hấn. Ngụy hải Thanh nhấp một ngụm nhỏ. Hương thơm của tiên trà khiến hấn bình tĩnh lại. Tên Dương Thanh này quả thật là âm hồn bất tán không những năm đó không chết mà để lại trong tâm lão một chấp niệm khó mà gạt bỏ. Cả đời Ngụy Hải Thanh lúc trẻ lão được sư phụ cũng là tổ tiên bên ngoại của lão Liệt Hóa Đảo, đảo chủ Trương Thế Dương bảo hộ. Trương thế dương đã đạt đến Hóa Anh trung kỳ là một nhân vật vô cùng có tiếng tăm trên Văn Nam Đại Lục. Lão không tiếc đơn dược pháp lực chi trong gần trăm năm đã khiến Ngụy Hải Thanh Kết Đan, có thể nói dưới bóng vị sư phụ này Ngụy Hải Thanh một đường hanh thông, tu hành thuận lợi. Hắc Long cốc của lão người người đều phải kiêng nể. Tuy sư phụ lão trùng kích Hóa Anh hậu kỳ thất bại nguyên thần tan nát mà chết. Nhưng cũng không ai dám đụng đến lão, chính là vì lão được chân truyền y bát của Trương Thế Dương. Hơn nữa lại được Trương Thế Dương tặng cho một viên long châu có chứa một mảnh tàn hồn của Hắc Long có khả năng giúp lão hóa rồng hiếm có. Vậy mà năm đó lão lại để một tên luyện khí kỳ vượt khỏi tay, lại còn mấy lần bị hấn mang ra làm bia đỡ đạn. Từ đó đến tận bây giờ thủy chung cảnh giới của lão dậm chân tại chỗ chính là vì cái khúc mắc này. Lão tin rằng chỉ cần giết được Dương Thanh chấp niệm này sẽ biến mất. Nhất định lão có thể Ngưng Nguyên.

- Dương Thanh. Lần này nhất định lão phu phải băm vằm ngươi thành vạn đoạn.

Chương 70: Luyện đan

Đoàn Đại Bảo đang đứng trước một cách rừng rậm rạp, đảo mắt liên hồi, không ngừng triển khai tiên thức quét khắp bốn phương tám hướng. Mặc dù hần lấy làm lạ khi khí tức của Dương Thanh biến mất ở nơi này, nhưng hần biết chắc Dương Thanh chưa đi khỏi đây được. Nếu đi tiên thức của hần sẽ dò ra ngay. Đoàn Đại Bảo rút một chiếc thiên lý phù ra, lẩm nhẩm mấy câu rồi ném lên trời. Chiếc phù hiện lên một ánh sáng màu xanh nhạt rồi biến mất, Đoàn Đại Bảo nhìn theo hư ảnh của chiếc phù rồi lẩm nhẩm:

- Để xem người còn trốn được đến bao giờ.

Đoàn Đại Bảo không hề biết rằng cách hần khoảng 10 trượng, phía bên kia pháp trận Dương Thanh đang đứng đó lạnh lùng nhìn hần.

- Trên đời này ngoài ta ra thì những người khác đừng mong vào được.

Hần cười nhạt mặc kệ Đoàn Đại Bảo đi tới đi lui bên ngoài rồi phi thân hướng về phía Vọng Nguyệt Lâu. Hần đáp xuống trước tòa lầu rồi cảm khái nhớ lại. Vài năm trước hần may mắn tìm thấy nơi này. Còn may mắn hơn khi hần kế thừa tài sản của Thái tử ma giới. Kèm theo đó là vài kiện pháp bảo. Nhưng cũng vì thế mà bị một loại huyết chú bám rễ vào cơ thể. Cứ 100 năm một lần hần phải quay trở lại nơi đây hấp thu ma khí của âm hàn ngọc. Nếu không huyết chú trong cơ thể hần sẽ phá hủy hần. Giờ đây hần đứng trước tòa vọng nguyệt lầu làm từ Bích Ngọc Ma Châu này. Trong lòng lại một lần nữa dâng lên lòng khâm phục đối với vị thái tử Triệu Phong này. Hần tự hỏi mình rất nhiều lần rằng, mình liệu có thể si tình như Triệu Phong kia cho dù chết cũng cố gắng bảo vệ người con gái mình yêu dấu. Thanh Hương không chết, chẳng qua nàng đã lên tiên giới cùng với bà bà của nàng mà thôi. Chỉ cần hần cố gắng tu hành nhất định sẽ có ngày gặp lại. Nàng chẳng phải đã nói với hần sao. Trần duyên đã hết. Nếu muốn tiếp tục kết thiện duyên nhất định hần phải tu thành đại đạo. Hần trầm ngâm một lát rồi thở dài, nhấc chân bước vào sau cánh cửa.

Mục đích của hần quay trở lại nơi này một là lấy chiếc đỉnh luyện đan bằng ngọc kia. Hai là ở trong này Trúc Cơ cho an toàn. Chỉ cần cửu khúc âm ma đại trận còn vận hành. Dù là ai cũng đừng mong phá được.

Hần tiến vào tầng một. Giữa tòa lầu chiếc đỉnh vẫn nằm đó như hơn mười năm trước. Lúc đó hần còn đánh giá đây là một chiếc đỉnh bình thường không có gì đặc biệt. Nếu không phải gã kia khai sáng, hần còn không biết đây là Hân Đỉnh một trong các loại đan lô tốt nhất. Hần giờ tay cầm chiếc đỉnh lên, lẩm nhẩm nói:-

- Ta sẽ gọi người là Bích Ngọc Vương Đỉnh.

.....

Trong Hắc Long Cốc

Nguy Hải Thanh đang nắm chặt một tấm truyền tin phù trong tay. Lão khẽ bóp một cái, tấm phù tan thành tro bụi

- Dương Thanh, lần này người chết chắc rồi

Lão vụt đứng dậy, dùng tiên thức truyền âm, một lát sau một tên đệ tử cấp thấp chạy vào khom mình cung kính thi lễ nói:

- Cốc chủ có gì phân phó.

Nguy Hải Thanh âm trầm ra lệnh:

- Người đem Hắc Long Lệnh Bài của lão phu đi truyền lệnh, một canh giờ nữa, Hắc Long Thất Tử theo lão phu ra ngoài làm việc.

Tên đệ tử khom người một lần nữa

- Đệ tử tuân pháp chỉ.

.....

Ngồi trong tòa động phủ năm xưa lấy được Âm Phù Ma Châm. Hần lôi Bích Ngọc Vương Đỉnh ra đặt trước mặt bắt đầu xem xét. Bên cạnh bích ngọc vương đỉnh là chiếc đỉnh hần mua ở Kim Ô Thành, hoa văn trên hai chiếc đỉnh này giống nhau như đúc. Giờ đây hần hoàn toàn có thể khẳng định đây chính là một chiếc hàn đỉnh. Mà còn là một chiếc Vương Đỉnh được làm từ Bích Ngọc Ma Châu nguyên khối. Hần mặc dù thường ngày âm trầm, cô độc nhưng bây giờ cũng phải cười thành tiếng. Có chiếc đỉnh này nhất định sẽ tăng khả năng thành công của Tụ Pháp Đơn. Có đơn được rồi hần sẽ nhanh chóng Trúc Cơ. Lúc đó tuổi thọ kéo dài thêm. Hần nhất định sẽ tìm tu để tiếp tục nâng cao cảnh giới. Trong Điện tịch năm xưa hần đọc trong Tàng Thư Các của Phong Hóa Môn năm xưa đã từng ghi. Tu tiên giả Trúc Cơ thọ mệnh ba trăm năm, Kết Đan sáu trăm năm, Ngưng Nguyên một ngàn tám trăm năm, Hóa Anh sơ kỳ ba ngàn sáu trăm cứ đột phá thêm một cảnh giới là thêm sáu trăm năm nữa. Luyện Thể tám ngàn năm, ly hợp là một vạn sáu ngàn

năm, còn đại thừa nghe đồn có thể thọ ngang trời đất. Hắn không mơ ước thọ ngang đất trời. Tư chất của hắn thế nào hắn rất rõ. Thậm chí hắn biết Kết Đan còn chưa chắc mình đã đạt được. Nhưng hắn quyết không đầu hàng số phận. Dù có chết hắn cũng phải gặp Thanh Hương một lần. Ánh mắt hắn đảo vờn những tia máu nhỏ. Mím môi hắn ngồi khoanh chân phía trước chiếc đỉnh. Tay vỗ vào túi trữ vật bên hông. Lập tức các loại nguyên liệu bay vào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Hắc Long Thất Tử

Bụp!.

Một tiếng vang trầm thấp vọng khắp phòng luyện đan, Dương Thanh mở đôi mắt chứa đầy tơ máu ra thở dài một tiếng. Đây là lần thứ ba hắn luyện đan thất bại. Hắn lặng im nhìn chằm chằm vào chiếc Bích Ngọc Vương Đỉnh. Về không cam lòng hiện ra trong mắt. Tuy trong bí kiếp viết rằng đan này chỉ cần có đủ nguyên liệu là có thể luyện thành nhưng hắn nghĩ rằng cái từ có thể đó là dành cho nhất đại tông sư luyện đan thuật chứ không phải là hắn. Bốn mươi chín loại đan dược chính, bảy loại chủ dược, lại còn phải khống chế ngọn lửa vừa đúng hòa hâu, hắn tự biết mình không làm nổi.

Một nửa số nguyên liệu đã bị hắn sử dụng rồi, nếu tiếp tục sử dụng nữa, kết quả cũng chỉ có vậy, hắn thở ra một hơi lãnh khí đứng dậy, mở phong tỏa của động phủ, phi hành lên đỉnh của Vọng Nguyệt Lâu lặng lẽ hấp thụ ma khí, cả tòa lầu làm từ Bích Ngọc Ma Châu này tỏa ra một quang khí màu đỏ không ngừng chui vào trong mi tâm của hắn, tuy bây giờ còn lâu mới đến hạn huyết chú phát tác, nhưng có hấp thụ cũng không hề gì. Luồng Hồng Vân đang bay vào người hắn bất chợt dừng lại, hắn đưa tay phát nhẹ, một khối cầu màu đỏ lập lòe trôi nổi trước mặt hắn, bên trong hiện ra hình ảnh bên ngoài đại trận:

- Đoàn Đại Bảo, người chắc hẳn tên súc sinh kia vẫn quanh quẩn nơi đây.

Ngụy Hải Thanh ngược nhìn cảnh vật xung quanh lão, rồi cất giọng âm trầm hỏi. Phía sau lão là Hắc Long Thất Tử cả bảy người đều có cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ hai mắt người nào người nấy đều tỏa ra một luồng uy áp chói mắt. Đoàn Đại Bảo mắt thấy Cốc chủ mang theo cả Hắc Long Thất Tử đến đây thì không khỏi kinh hoàng trong lòng. Hắn vội vã cúi đầu thi lễ rồi nói:

- Cốc chủ minh giám, thuộc hạ quyết không nhằm được tên Dương Thanh đó chỉ ở đâu đó quanh đây.

Ngụy Hải Thanh nhắm nghiền hai mắt tiên thức Kết Đan Hậu Kỳ hùng mạnh của hắn không ngừng tản ra bốn phía tìm kiếm. Hắc Long Thất Tử cũng xếp thành hình thất tinh bắc đầu dung hợp tiên thức với nhau trợ giúp lão truy lùng:

- Dương Thanh lần này có Hắc Long Thất Tử ở đây, ta xem ngươi làm sao chạy thoát.

Bên trong cửu khúc âm ma đại trận. Dương Thanh không ngừng cười lạnh, hắn quả thực muốn xem xem bọn người kia làm thế nào để tìm ra hắn, ở phía ngoài kia Ngụy Hải Thanh đã chậm rì rì thu lại tiên thức, tuy lão không thấy hắn nhưng nhờ kết hợp với tiên thức của Hắc Long Thất Tử, tiên thức của lão vụt tăng lên nhờ vậy liền phát hiện ra một tia linh lực ba động vô cùng nhỏ. Lão trầm nghĩ:

- Đoàn Đại Bảo nói đúng. Tên này vẫn quanh quẩn đâu đây, không ngờ hắn lại có thể lẩn trốn kỹ càng như vậy. Để lão phụ xem xem. Ngươi trốn đến bao giờ.

Lão quay lại trầm giọng giao phó:

- Các ngươi mau tản ra. Tìm kỹ từng nhánh cây ngọn cỏ quanh đây cho lão phụ, hắn chỉ là Luyện khí kỳ mà thôi. Dù có trốn cũng là không thể lâu được.

Đoàn Đại Bảo và Hắc Long Thất Tử cúi mình đồng thanh nói:

- Tuân lệnh cốc chủ

Dứt lời cả bọn lập tức biến mất, còn lại một mình Ngụy Hải Thanh âm trầm nhìn về phía đại trận. Lúc đó Dương Thanh phảng phất ngỡ rằng lão đã nhìn thấy cái gì đó, nhưng rồi hắn lại phủ định ngay, tuy rằng khăng biết Triệu Phong năm đó có tu vi gì. Nhưng nhất định cao thâm mật trắc. Đại trận này Ngụy Hải Thanh đứng hồng nhìn ra sơ hở.

Ở góc đông nam của Đại Trận. Trong một mảnh sơn cốc âm u, ẩn hiện mây mù, Trương Tông Dương đang phi hành vun vút. Mắt hắn lần lượt quét khắp bốn phương tám hướng tìm kiếm, Trương Tông Dương này, chính là kẻ mạnh thứ ba trong Hắc Long Thất Tử. Vừa huy động tiên thức tìm kiếm hắn vừa suy nghĩ. Chỉ là một tên luyện khí kỳ tầm thường mà Cốc chủ phái bọn hắn đi liệu có dùng dao mổ trâu để giết gà không. Cho dù là luyện khí kỳ đỉnh phong tầng mười, bất cứ một tên Trúc Cơ nào trong cốc cũng có thể giết chết. Rồi hắn lại nghĩ. Tên Dương Thanh này ẩn dấu quanh đây mà ta thủy chung không thấy, tất có điểm hơn người, nhưng dù hắn nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ra lý do gì mà cốc chủ phải đích thân dẫn theo bọn hắn.

Đang phi hành trên không chợt tiên thức của hắn phát hiện ra một luồng linh khí vô cùng quái dị. Mong manh như có như không ở ngay phía trước mặt, hắn vội vã lao vun vút đến. Nhưng đến gần tiên thức của hắn phát hiện ra đây không phải là người hắn muốn tìm, mà chỉ là một con chim to bằng nắm

đám, đang nằm nhắm mắt ở đó, trên người nó lông lá đã rụng gần hết, Trương Tông Dương có cảm giác như con chim này có thể chết bất cứ lúc nào. Lúc này con chim nằm im trên mặt đất cố gắng hít thở, linh khí trên thân nó càng lúc càng yếu, Trương Tông Dương bắt chợt vung một ngón tay lên chínveef phía con chim nhỏ:

- Để lão tử giúp ngươi lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Xích hỏa phượng hoàng

Chi phong từ tay của Trương Tông Dương vừa phóng tới, nháy mắt bùng lên thành một ngọn quái hỏa, bao trùm thân thể con chim bé nhỏ kia. Trương Tông Dương nhìn thoáng qua ngọn lửa rồi quay người phi thân lướt đi. Bất chợt lúc đó hắn ngừng lại nhìn chăm chăm vào con chim nhỏ, luồng hỏa diễm lúc này đang bùng cháy, nhưng lạ kỳ thay trong đám lửa con chim này không hề bốc cháy. Nó mở trừng mắt nhìn về phía Trương Tông Dương rồi hót lên một tiếng. Tiếng hót thánh thót của mẫu tộc Phượng Hoàng, ngọn hỏa diễm lập tức cháy bùng lên một cách đáng sợ, hơi nóng mà nó tỏa ra đã vượt xa sức chịu đựng của Trương Tông Dương khiến hắn phải lùi lại vài chục trượng. Lúc này ngọn lửa dần biến thành màu xanh thẫm. Từ trong đồng tro tàn con chim này cứ ngày một lớn dần, rồi nó cất tiếng hót vang hiện nguyên hình một con ngũ sắc không tước, nhưng không giống không tước bình thường, trên người nó toàn đều là lửa bao bọc. Nó đã tiến cấp thành một con Xích Hỏa Phượng Hoàng.

Lúc này đây Trương Tông Dương đang vô cùng hối hận, gã không ngờ rằng hành động của gã lại trêu chọc vào một quái vật bậc này, giờ đây trong đầu hắn chỉ còn một ý niệm duy nhất.

Chạy trốn.

Trương Tông Dương dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Ngụy Hải Thanh, vừa chạy hắn vừa vỗ túi trữ vật. Một thanh phi kiếm bay khỏi túi. Tỏa ra một khí tức âm hàn nhằm Xích Hỏa Phượng Hoàng phóng tới. Con yêu thú, hót lên một tiếng coi thường rồi khẽ há mỏ thổi ra một làn hơi mỏng. Phi kiếm gặp làn hơi này lập tức vỡ vụn. Trương Tông Dương kinh hoàng phun ra một ngụm tiên huyết mất đi khả năng phi hành rơi xuống đất, trước khi cơ thể của hắn bị đốt cháy, hắn chỉ kịp nhìn thấy một con bảo chi toàn là lửa đỏ. Xích Hỏa Phượng Hoàng lạnh lạnh hót lên một tiếng nữa. Nó đã phát hiện ra quanh đại trận có khách không mời. Tuy nó đã tiến cấp. Nhưng một tia phân thân của Triệu Phong lưu lại năm xưa vẫn chưa bị xóa hẳn. Nó vẫn nhớ rằng mình phải bảo vệ đại trận an toàn. Tức thì nó vỗ cánh bằng một tốc độ vô cùng nhanh chóng bay về phía Ngụy Hải Thanh. Ở trong đại trận dựa vào Bích Ngọc Châu, Dương Thanh đã nhìn thấy Xích Hỏa Phượng Hoàng đang điên cuồng bay đến, tức thì trong đầu hắn lộ ra một kế hoạch điên rồ. Hắn lập tức vỗ đại đại trận một khe nhỏ mở ra, hắn theo đó xuất hiện cách Ngụy Hải Thanh ba mươi trượng. Mặc dù toàn thân hắn được Hỏa Lân Bảo bọc kín, nhưng Ngụy Hải Thanh chỉ thoáng qua ánh mắt là nhận ra hắn ngay. Khi hai bên nhận ra nhau cả hai đều khẽ nói:

- Ngụy Hải Thanh.

- Tên súc sinh thấp kém.

Đi mòn gót giày tìm không thấy, không ngờ hắn lại tự hiện ra. Ngụy Hải Thanh âm thầm gọi Hắc Long Thất Tử về. Lão nhĩ túc trên xuống dưới của hắn rồi lạnh nhạt nói:

- Tiểu bối kia. Năm xưa ngươi dùng quỷ kế thoát khỏi tay lão phu. Nhưng lần này xem ngươi chạy đi đâu cho thoát.

Lão vừa dứt lời phía sau lão bảy người đã xuất hiện. Đó chính là thất tử chính xác hơn là lục tử cùng Đoàn Đại Bảo. Ngụy Hải Thanh nhướng mày lên rồi hỏi một gã bên phải lão:

- Trương Tông Dương đâu rồi.

Gã thanh niên được lão hỏi đến vội vã ôm quyền cung kính trả lời:

- Cốc chủ việc này chúng thuộc hạ cũng không rõ lắm. Khi tiến vào tìm kiếm được một đoạn thời gian thì tiên thúc của chúng thuộc hạ đã không thấy Trương tam đệ rồi.

Nghe gã nói vậy, Ngụy Hải Thanh trầm ngâm suy nghĩ, lão bất chợt liếc về Dương Thanh nhưng rồi lão lại gạt đi. Chỉ là một tên luyện khí nhỏ nhoi. Sao có thể diệt sát được một tên có cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ Cơ Chử. Lão quyết đoán gạt việc của Trương Tông Dương sang một bên rồi quát một tên trong thất tử.:

- Dương Khiết. Trong mười nhịp hô hấp ngươi phải giết hắn cho ta.

Một tên trung niên diện mạo bên ngoài cỡ ba bốn mươi tuổi cung kính hành lễ rồi bước ra đối diện Dương Thanh, hắn vỗ túi trữ vật, một cây đàn tranh tiến ra khỏi túi. Hắn khoanh chân ngồi trên không trung rồi nói:

- Tên tiểu tử kia. Gia gia mà ra tay ngươi tất hình thần câu diệt. Nể tình ngươi cùng họ Dương cho ngươi một cơ hội tự xử lấy mình.

Nghe hần nói vậy Dương Thanh cười lạnh không ngừng, từ trong người hần Vô Cực Đạo hiện thân, tỏa ra hơi nóng ngùn ngụt. Hần liếc nhìn hai thanh Vô Cực Đạo này rồi lẩm nhẩm:

- Người muốn mạng lão tử thì đến đây mà lấy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Long tranh Phượng đấu

Dương Thanh vừa dứt lời Vô Cực Đạo đã rít gió ào ào, mang theo một luồng tử quang ập đến trước mặt Dương Khiết. Tên này cũng không hổ là cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ đỉnh phong. Chỉ thấy tên này nhẹ nhàng gãy nhẹ trên cây Lục Chi Cẩm Ma đang đặt trên đùi hần. Tức thì một màn sương bạc hiện ra và chạm rất mạnh rồi cán Vô Cực Đạo lại. Dương Thanh bị hất lui trở lại phun ra một đám máu đen, hần nhanh chóng thu hồi Vô Cực Đạo rồi nhảy vào trong trận. Thân ảnh hần vừa biến mất trong trận pháp thì liền có một tiếng chim kêu vang lên. Một quả cầu lửa từ trên trời đáp xuống, chấn giữa đám Ngụy Hải Thanh và Trần pháp. Vừa nhìn thấy con chim Ngụy Hải Thanh a lên một tiếng kinh ngạc:

- Xích Họa Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng vừa đáp xuống liền vỗ mạnh đôi cánh, một cơn bão lửa tiến về phía bọn người của Hắc Long Cốc. Nơi nào ngọn lửa đi qua nơi đó đều bị đốt cháy thành than. Ngụy Hải Thanh xông lên trước vùng hai cánh tay lên đồng thời miệng lẩm nhẩm chú ngữ, tức thì lão biến thành một con Hắc Long dài đến hàng chục trượng. Hắc Long gầm lên một tiếng kinh thiên động địa. Nó há mồm phun ra một quang đoàn màu tím. Hai luồng sức mạnh va chạm với nhau nổ âm ầm trong không khí, mặt đất chấn động. Đám Hắc Long Lục Tử đều bị hất ra sau mấy chục trượng. Khí huyết trong người nhộn nhạo cảm giác của bọn chúng như hồn đã lìa khỏi xác. Xích Họa Phượng Hoàng thấy mình bị cản lại thì ngẩng cao đầu kêu lên một tiếng. Lao đến Hắc Long.

Ở trong đại trận nhìn ra, Dương Thanh cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Lúc đầu hần chỉ muốn lừa đám người kia công phá đại trận để dụ Con Không Tước năm xưa mà hần gặp đến nơi này. Không ngờ mấy năm không gặp mà nó đã tiến cấp thành Phượng Hoàng. Hần ngờ rằng đây là do năm xưa nó nuốt yêu đan của Xích Diễm Hỏa Lân. Đúng như hần suy nghĩ. Năm xưa con Không Tước này sau khi nuốt xong nội đan của Hỏa Lân thì liền lập tức tiến hành hấp thụ để tiến cấp thành phượng hoàng. Có thể nói nó đã thành công. Giờ đây nó chính là mẫu tộc Phượng Hoàng có thân thông bát tử bát diệt. Nó kêu lên một tiếng oai phong rồi hướng tới Hắc Long tấn công mãnh liệt hòa thân thông của nó bao phủ khắp nơi. Hắc Long Thất Tử của Ngụy Hải Thanh hiện tại chỉ còn lại hai người. Còn đoàn đại bảo sớm đã bị Xích Họa nướng thành tro bụi. Hắc Long gầm lên một tiếng phẫn nộ. Nó không ngờ chỉ là một tên tiểu tử luyện khí lại có thể khiến mình chật vật nhường này. Không biết do cơ duyên gì hần có thể gọi ra yêu thú cấp bậc này cơ chứ. Hắc Long trợn mắt nhìn mấy cái xác của thuộc hạ hần. Mắt Hắc Long trợn trừng dần hóa thành màu đỏ:

- Dương Thanh, người hủy đi Thất tử của lão phu. Lão phu phải liều mạng với người.

Hắc Long lại gầm thét lao đến giờ móng chân trước lên nhắm vào đầu Xích Họa Phượng Hoàng bổ đến. Phía bên trong đại trận Dương Thanh đã thôi không còn xem trận chiến nữa. Hần tin chắc rằng Ngụy Hải Thanh không thể thắng được, mà dù có thắng lão cũng đừng mơ có thể phá được Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận. Ở trong này Dương Thanh hần an toàn tuyệt đối. Hần phi thân trở về động phủ phía sau núi ngồi xuống trước lò luyện đan nhắm mắt âm thầm thổ nạp.

Đợi đến khi thân người đã ở trạng thái đỉnh phong hần mới nhẹ nhàng phát tay. Chiếc Bích Ngọc Vương Đỉnh lập tức bay lên không trung bật nắp. Hần dựa theo phương pháp trên bí kíp cho lần lượt một số tài liệu vào. Hần lại tiếp tục vẩy tay Vô Cực Đạo bay xuống phía dưới Vương Đỉnh rồi hóa thành một luồng đan hỏa bao bọc chiếc đỉnh. Bởi vì hần chưa có kết đan nên không thể tự mình phát ra đan hỏa. Mà phải nhờ ngoại vật. Tất nhiên Vô Cực đạo này là sự lựa chọn tốt nhất. Không những là Đan hỏa cực phẩm mà còn là vô cực chân hỏa của Thần Thú Hỏa ki lân. Chỉ có điều hần vẫn chưa nắm bắt được bí quyết không chế ngọn lửa. Hần tiếp tục cho thêm nguyên liệu vào rồi thúc đẩy ngọn lửa một cách cẩn thận, Bích Ngọc Vương Đỉnh dần chuyển sang màu tím sẫm, báo hiệu đan dược đã gần đến bước cuối cùng. Hần bặm môi thổi nhẹ vào Vô Cực đạo, nhưng lại một tiếng bụp nhỏ vang lên, hần đã hoàn toàn thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Trúc Cơ

Ngồi trong một mật thất sâu trong lòng Hắc Long Cốc, Ngụy Hải Thanh đang im lặng ngồi thổ nạp, trận chiến với Xích Họa Phượng Hoàng lần trước mặc dù lão đã vận hết các loại thân thông. Thậm chí không tiếc tiêu hao nguyên khí biến thành Hắc Long. Vậy mà vẫn phải bỏ chạy trốn chết. Lão vẫn còn cảm thấy may mắn, bởi vì Con phượng hoàng đó vừa mới tiến cấp xong, thân thể chưa được củng cố, chứ nếu không lão đã chết không thể nghi

ngờ. Trên người lão lúc này đang có một tầng lam quang nhàn nhạt. Nó bao bọc quanh lão. Mỗi lần lão hoàn thành một nhịp thở luồng lam quang này lại không ngớt run rẩy. Lần này lão bị thương quá nặng. Kim đan của lão đã xuất hiện vết nứt, lần này lão không trọng tu mấy năm thì đừng hòng khôi phục. Kim đan bị nứt. Hắc Long Thất Tử chết hết, lão tự hiểu rằng giờ đây Hắc Long Cốc của lão đang suy yếu. Mấy năm này chỉ có thể từ từ bồi dưỡng lại

- Dương Thanh.

Lão không thể hiểu nổi, chỉ là một tên tiểu tử luyện khí kỳ. Đợi lão đã giết không ít, vậy mà cứ gặp hần là lão lại thất bại. Đường đường là Kết Đan Hậu Kỳ cảnh giới mà lại không giết nổi hần. Lại còn năm lần bảy lượt bị hần đưa vào bẫy. Lão cắn hận nhắm chặt hai mắt, cố gắng điều tức mong hồi phục kim đan một cách nhanh chóng nhất. Lão gầm gừ trong cổ họng:

- Tên khốn nhà nguoi. Tốt nhất đừng để rơi vào tay lão tử.

Ngồi trong động phủ phía dưới vọng nguyệt lâu. Bỗng nhiên Dương Thanh cảm thấy một cơn sợ hãi không rõ nguyên do. Nó như có như không xâm nhập vào cơ thể. Nhưng nó nhanh chóng bị nỗi vui mừng trước mặt xóa đi mất. Trước mặt hần chính là hai viên Tụ Pháp Đon hần luyện được. Từng viên đan được tỏa ra màu vàng lấp lánh. Bốc lên một mùi thơm ngào ngạt. Đây chính là thành quả cho một tháng trời cố gắng. Ba mươi ngày qua hần đã thất bại không biết bao nhiêu lần. Nhưng nhớ đó hần cũng tích lũy được không ít kinh nghiệm. Mấy lần cuối cùng hần may mắn luyện được hai viên này. Nhìn hai hoàn thuốc trước mặt hần cảm thấy một cỗ nhiệt khí đang trào dâng trong cơ thể, chỉ cần Uống vào là có thể đã thông Sinh Tử Quyết Trúc Cơ thành công. Trong điện tịch ở Âm Hồn Đảo viết rất rõ ràng, chỉ cần uống vào là lập tức có thể đề cao cảnh giới, hơn nữa uống càng nhiều, càng tốt. Hần lầm nhẫm,

- Càng nhiều càng tốt ư, sợ rằng cả đời này. Đây là hai viên duy nhất mà ta luyện được.

Chưa bàn đến, số lương tài liệu kinh người, phổ chế từ linh cảm dị thú cho đến thổ mộc quái thạch, chỉ riêng một bộ nhỏ bảy loài trùng độc năm đó đã khiến hần vô cùng dụng tâm bỏ ra rất nhiều tiền vốn mới sưu tầm được. Còn Bát Túc Tri Thủ, Dương Thanh có thể chắc chắn rằng. Vô cùng hiếm hoi. Sợ là hàng ngàn năm sau cũng không tìm được. Trong túi trữ vật của hần còn giữ một quả trúc của Con yêu thú này, hần tính tìm cách cho nó nở ra sau này tất có chỗ dùng đến.

Ba ngày sau một thân ảnh ngồi trên đỉnh Vọng Nguyệt lâu chậm rãi hấp thu thiên địa nguyên khí, từng dòng linh khí theo lỗ chân lông và thổ nạp ùn ùn tiến vào cơ thể. Một lát sau hần lấy từ trong người ra cả hai viên Tụ Pháp Đon bỏ vào miệng rồi nuốt xuống. Đan được vừa vào cơ thể, hần đã cảm thấy một luồng nhiệt khí từ đan điền bốc lên, tỏa khắp châu thân. Linh khí không ngừng bành trướng trong cơ thể, chu du đã thông suốt thập nhị kinh lạc trên người, hần cảm thấy một luồng sức mạnh kinh nhân đang hình thành trong nội thể. Hần há miệng phun ra một đoàn tử quang. Tử quang này lập tức bao bọc toàn thân hần chớp mắt huyền hóa thành hai luồng khí một đen một trắng xoay vòng tròn trên đầu hần, hai luồng khí này đại diện cho sinh tử quyết trong cơ thể hần đang lưu chuyển sinh là mà trắng tử là màu đen. Hai tay Dương Thanh liên tục đánh ra mười hai đạo pháp quyết. Mỗi một đạo pháp quyết đánh ra đều mang theo lam quang chói mắt lơ lửng xung quanh người hần. Bỗng nhiên hai luồng khí đen trắng cùng mười hai đoàn lam quang rít gào trên không trung rồi theo thiên địa nguyên khí điên cuồng chui vào cơ thể Dương Thanh, hần hét lớn một tiếng tiên thức bùng nổ và mở rộng hơn bao giờ hết, hần cảm thấy luồng khí kia đang thay gân cốt tủy của mình, từ hai mắt hần toát ra một luồng uy áp vô cùng hùng mạnh. Ý thức hải của hần nổ bùng một tiếng vô số nguyên khí từ khí hải chui vào đó không ngớt xoay tròn rồi tụ về đan điền thành một đám mây bạc trôi lơ lửng. Hần đã Trúc Cơ thành công. Giờ đây cảnh giới của hần là Trúc Cơ Sơ Kỳ nhưng so với những người đồng cảnh giới hần nếu không dùng pháp bảo, hần sẽ có nhiều hơn cơ may chiến thắng. Nhưng hần chưa kịp vui mừng thì luồng nhiệt khí lại bốc lên một lần nữa. Tiên thức của hần lại tiếp tục bành trướng. Con đầu đầu làm cho toàn thân hần vận vẹo, linh khí trong cơ thể hần nhanh chóng lấp đầy các đại huyết rồi khuếch tán ra toàn thân, hần nhanh chóng đạt đến Trúc Cơ Sơ Kỳ đỉnh phong rồi Trúc Cơ Trung Kỳ mới dừng lại. Hần mở trừng hai mắt. Được lực của Tụ Pháp Đon quả thật kinh người, nháy mắt đã khiến tu vi tăng vọt, hần dự định sau này nếu có điều kiện sẽ chế thêm vài viên. Nhưng đó là sau này, còn việc quan trọng bây giờ chính là phải bế quan củng cố cảnh giới. Hần vẫn ngồi trên đỉnh Vọng Nguyệt Lâu mà tu luyện, đám mây bạc trong đan điền đại biểu cho cảnh giới Trúc Cơ của hần càng ngày càng đậm. Thời gian cứ thế trôi đi

Ba tháng... sáu tháng

Một năm..

Một ngày của ba năm sau một thân ảnh hiện ra dưới chân núi. toàn thân từ đầu cho đến chân và tay đều được bao phủ bởi một tấm trường bào màu đen sẫm động, sau lưng là một tấm áo choàng đen đang bay trong gió, toàn thân người này chỉ hở hai con mắt. Khi đôi mắt mở ra liền bắn ra tinh quang lấp lánh toàn thân tạo ra một cảm giác uy áp vô cùng đáng sợ. Người này chính là Dương Thanh đã bế quan ba năm trước. Trong ba năm này ngoài việc củng cố cảnh giới Trúc Cơ Trung Kỳ của hần, thì hần còn mang một số pháp bảo của mình ra tế luyện lại, với tiên thức bây giờ Vô Cực Đạo đã hoàn toàn nghe hần điều khiển, còn Âm Phủ Ma Châm hần mới chỉ điều khiển được hai cây. Riêng bộ giáp, thanh kiếm và thuẫn. Hần vẫn không sử dụng nội. Càng như thế hần càng vui mừng vì bảo vật của Triệu Phong này quả thật vô cùng mạnh mẽ. Hần tự biết với căn cơ của mười tầng sinh tử quyết đã tu luyện lại có tốc độ hấp thu linh khí gấp đôi người thường do Tụ Pháp Đon mang lại trong. hần không ngại tu sĩ đồng cấp. Nhưng nếu họ có pháp bảo mạnh hơn thì hần vẫn không phải là đối thủ. Pháp bảo tuy hần có nhiều, nhưng chân chính dùng được lại không có mấy, vì vậy hần tính phải tìm chỗ mua thêm. Hơn nữa hần không có công pháp nào cho cảnh giới Trúc Cơ này cả. Đúng là con đường tu luyện giờ đây có chút khó khăn. Hần quyết định trước tiên đi tìm một pháp môn tu luyện trước. Trong khi đợi tìm được pháp môn thích hợp. Hần tính sẽ luyện một loại pháp thuật phụ trợ ghi trong Sinh Tử Quyết, có tên là Thần Hành Vô Ảnh. Là một loại phi hành với một tốc độ kinh nhân. Hần dự tính nếu luyện thành Thần Hành Vô Ảnh dù đích thân Ngụy Hải Thanh đến đây cũng đuổi không kịp hần. Sau khi đã quyết định xong, hần lại bay vào động phủ bế quan tu luyện

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thăng Tiên Thành

Tu luyện ở cấp độ Kết Đan trở xuống chủ yếu là ngồi thổ nạp hoặc là phục đan được nên vô cùng nhàm chán, việc một tu sĩ tu luyện vài năm thậm chí vài chục năm là chuyện bình thường. Trong động phủ bên trên ngọn núi trong Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận. Dương Thanh đã ngồi bất động ở đó gần năm năm. Năm năm qua hắn chưa hề di động nửa bước, hắn tự biết linh căn của mình kém cỏi thiên tư cũng không lấy gì làm cao nên lần tu luyện Thần Hành Vô Ảnh này mới lâu như vậy, nếu đổi người khác cùng lắm chỉ mất ba năm là đã hoàn toàn nắm vững, thậm chí hiểu thấu công pháp này, một ngày nọ hắn mở đôi mắt đã nhắm chặt suốt năm năm qua lại. Trong mắt hắn phát ra từng tia quang mang chói mắt, thờ ra một hơi trọc khí, hắn đứng dậy bước ra ngoài động phủ. Thần Hành Vô ảnh của hắn đã luyện thành, hắn vừa mới thử điều động linh khí trong người thi triển Thần Hành Vô Ảnh thì thân thể đã nhoáng lên rồi đâm sầm vào vòng bảo hộ của đại trận. May mà hắn trong lúc bất ngờ vẫn kịp thời hãm thân mình lại. Hắn xoa xoa đầu của mình rồi cười khò.

- Có chút hà hề mà quên mất ta đang đứng trong đại trận. Thử ra bên ngoài xem sao.

Hắn vẫy tay tạo ra một khe hở rồi bước ra ngoài, khẽ động tâm niệm. Hô khẽ:

- Thần Hành Vô Ảnh

Cả người hắn đã nhoáng lên, biến mất tại chỗ rồi xuất hiện cách đó gần trăm dặm, hắn quá sung sướng mà bật cười ha hả, cứ như vậy thì so với các tu sĩ đồng cấp hắn sẽ có lợi thế rất lớn. Tu chân giới tàn khốc vô cùng, không phải cứ bình bình yên yên là sống qua được. Thần thông Thần Hành Vô Ảnh này hiện nay chính là thần thông bảo mệnh của hắn. Nhưng có một vấn đề thủy chung hắn vẫn canh cánh trong lòng đó là pháp bảo hắn quá ít, cần bản hắn chỉ có Vô Cực Dao là sử dụng được, Âm Phủ Ma Châm với tiên thức của hắn hiện nay, miễn cưỡng có thể dùng được ba chiếc. Khôi giáp, ma kiếm và quang thuẫn kia về cơ bản là hắn không dùng được.

- Pháp Bảo, pháp bảo. Ở đâu có pháp bảo cho ta dùng đây.

Linh thạch, hắn không thiếu tài sản mà hắn kế thừa của Triệu Phong quá mức khổng lồ, hắn chỉ sợ không tìm được chỗ để mà mua. Nếu như có pháp bảo phù hợp dù là bao nhiêu tiền hắn cũng không tiếc. Linh thạch giữ để làm gì, chết rồi có mang được đi không. Giữ được mạng thì sao chẳng tìm được linh thạch. Hắn lại động tâm niệm chớp mắt Thần Hành Vô Ảnh lại triển khai đưa hắn vào trong đại trận. Hắn tính toán ở thêm trong này vài ngày rồi mới lên đường đi tìm pháp bảo và công pháp tu luyện thích hợp cho cảnh giới của hắn hiện giờ, còn về tìm ở đâu trong lòng hắn đã có chút tính toán, trước hết hắn muốn đi vào một số ngôi thành tìm kiếm đấu giá hội, rồi tính tiếp, còn về giết người đoạt bảo hắn cũng chưa có gan lớn như vậy. Trúc Cơ trên đời theo như hắn biết thì thọ mệnh vào khoảng trên dưới ba trăm năm tính cả số năm tuổi thọ mà Hoàn Dương Đơn thần diệu kia của Ngụy Phu Nhân ban cho thì hắn còn khoảng hai trăm bảy mươi năm tuổi thọ. So với những người khác lợi hơn không hề ít, tính cả hai trăm năm hắn sống trên Cô Sơn Tiên Đảo giờ đây hắn đã gần ba trăm tuổi. Lẽ ra hắn phải chết lâu rồi. Nhưng vận may đã cho hắn đi vào con đường tu tiên này. Không không hẳn là vận may. Mà là chấp niệm muốn gặp lại Thanh Hương dẫn lối hắn. Hy vọng nổi lại tình xưa nâng chân hắn. Chỉ cần còn một hơi thở hắn cũng sẽ cố gắng tu hành.

- Thanh Hương nàng ta nhất định phải gặp lại.

Ba ngày sau trên nền trời của Tử Sa Quốc một nhân ảnh toàn thân bao bọc trong bộ trường bào màu đen phóng đi vun vun với một tốc độ kinh người. Dọc đường một số tu sĩ gặp nhân ảnh này hoặc là kinh hãi chỉ trỏ. Hoặc là đứng sang một bên tránh đường. Tốc độ này đúng theo như bọn chúng thấy, nhất định phải là Kết Đan Kỳ tiền bối. Khi thấy cảnh này Dương Thanh thầm nghĩ nếu như bọn chúng biết ta chỉ là Trúc Cơ như chúng thì không biết sẽ có cảm giác gì. Phi hành như vậy một đoạn thì hắn liền triệt hạ Thần Hành Vô Ảnh dùng tốc độ bình thường đi tiếp, hắn cũng không muốn đụng độ với một lão quái Kết Đan kỳ nào đó chút nào.

Hôm qua trong động phủ hắn đã quyết định sẽ đi đến Tử Sa Quốc, nơi này sở dĩ gọi là tử sa vì ở đây có một sa mạc toàn là cát màu tím, trong sa mạc này quái phong thời khắp nơi, bão cát liên tục ầm ào. Dù là tiên nhân tiến vào cũng khó lòng toàn mạng. Sở dĩ hắn chọn quốc gia này là vì nó cách rất xa Hắc Long Cốc nơi Ngụy Hải Thanh kẻ thù số một của hắn hiện nay đang cư ngụ. Với tu vi của hắn bây giờ, nếu gặp lão chắc chắn là lành ít dữ nhiều. Chỉ có tránh xa lão thì mới an toàn được. Cứ phi hành như thế một ngày nửa thì trước mắt hắn đã xuất hiện một tòa thành nguy nga tráng lệ tên là Thăng Tiên Thành.

Nhìn toà thành nguy nga Dương Thanh thầm nghĩ, quả nhiên là quốc gia tu chân chỉ riêng ngôi thành này ở quê nhà của ta không đâu có được. Toàn bộ tòa thành đều được xây trên sườn núi. Càng lên cao kiến trúc càng tráng lệ, trên đỉnh núi là một ngôi điện khổng lồ từ chỗ hắn nhìn vào vẫn thấy lấp lánh ba chữ Thăng Tiên Điện vô cùng chói mắt. Theo như hắn tìm hiểu thì tòa thành này do Thái Cực Môn làm chủ, tất cả ai muốn vào thành đều phải nộp một số lượng linh thạch nhất định. Ở Tử Sa Quốc này ngoài Thái Cực Môn ra còn hai hai thế lực lớn nữa đó là Âm Hồn Tông và Thần Hóa Giáo ba thế lực bảy hình thành nên thế chân vạc chia nhau thống trị tu chân giới ở Tử Sa Quốc này. Dưới mỗi tông phái lớn này là vô số môn phái phụ thuộc, tất cả hình thành nên Tu Chân Quốc Tử Sa như ngày hôm nay. Dừng lại trước cổng thành hắn thấy mấy tu sĩ gác cửa đều là Trúc Cơ Kỳ như hắn mỗi tên đều mặc áo giáp bạc tay cầm thiết kiếm trông vô cùng oai phong lâm liệt. Một tên trong bọn thấy hắn tiến đến thì cũng ôn tồn hỏi:

- Đạo hữu muốn vào thành?

Hắn không trả lời mà chỉ gật đầu một cái, tên kia lại bảo:

- 10 linh thạch hạ phẩm

Dương Thanh đưa tay vào túi lấy linh thạch ra rồi nhận từ tay tên gác cổng một chiếc lệnh bài đeo vào người, trước khi đi hắn hỏi lại tên gác cổng:

- Đạo hữu. Ta muốn hỏi trong thành khi nào thì mở đấu giá hội.

Tên giáp bạc kia trả lời hắn.

- Thăng Tiên Thành của chúng ta cứ ba tháng có một đấu giá hội nhỏ, một năm có một đấu giá hội lớn. Đó là do bản thành tổ chức. Còn những chỗ tự phát chúng ta không quản.

Hắn ôm quyền cảm ơn tên kia rồi cất bước đi vào Thăng Tiên Thành. Vừa đi một đoạn thì có một người chặn trước hắn.

- Tiền bối, xin được làm phiền người một chút

Thấy Dương Thanh ngần ra nhìn mình. Người đó lại nói tiếp:

- Văn bối là Kim Thành. Từ nhỏ đã lớn lên ở nơi đây.

Dương Thanh nhìn tên luyện khí tăng 7 trước mặt gật gù như thể đã hiểu ra. Hỏi lại:

- Người muốn làm người dẫn đường cho ta

Kim Thành tươi cười xưng phải. Dương Thanh lại hỏi hắn:

- Ta muốn biết tất cả về Thăng Tiên Thành này, những nơi có đấu giá hội. Những cửa hàng độc đáo. Người có làm được không.

Kim Thành chắc chắn lần này sẽ kiếm khá rồi, nên hắn háng hái gật đầu:

- Tiền bối yên tâm. Ở Thành này không gì văn bối không biết.

Dương Thanh quẳng cho hắn một viên linh thạch rồi nói:

- Còn không mau dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đấu giá hội

Theo lời của Kim Thành thì Thái Cực môn quản lý tòa thành này bằng hội đồng trưởng lão. Gồm mười một người có tu vi Ngưng Nguyên kỳ. Trong mười một người này có một người là Ngưng Nguyên Hậu Kỳ, bốn người Trung Kỳ còn lại là Sơ Kỳ trưởng lão. Vị Ngưng Nguyên Hậu Kỳ được hội đồng này bầu là Thái thượng trưởng lão, Kim Thành cũng nói thêm rằng hội đồng này không hoạt động như bình thường mà theo hình thức bỏ Ngọc giản. Nghĩa là khi có vấn đề quan trọng cần giải quyết Hội đồng sẽ dùng Ngọn Giản có khắc chữ không hoặc có để bỏ phiếu. Chứ không phải do Đại trưởng lão quyết định hoàn toàn, hơn nữa tu sĩ của Thái Cực Môn này mỗi cuối tháng đều có thể dùng ngọc giản góp ý gửi thẳng cho hội đồng trưởng lão, những ý kiến của mình. Nghe Kim Thành nói xong, Dương Thanh trầm nghĩ đây quả là một chế độ tuyệt hảo. Nhờ vậy mà tập trung được trí tuệ của mọi người, khiến Thăng Tiên Thành này phát triển vượt bậc như vậy. Trên tứ đại lục này tỉ lệ Tu Sĩ Hóa Anh Kỳ ít ỏi vô cùng. Nói ngay như quê hương của hắn là Vân Nam đại lục cũng chỉ có Ngự Phu Nhân bà của Thanh Hương và gần đây hắn gặp đó là Vô Cực Thánh Tổ mà thôi. Nên ở đây với mười một vị Ngưng Nguyên Kỳ quả nhiên Thái Cực môn này vô cùng hùng mạnh, Hắn cất giọng hỏi Kim Thành:

- Ở Hoàng Đông đại lục này có tu sĩ Hóa Anh Kỳ không

- Hóa Anh. Theo như văn bối biết thì không quá năm người. Đây đều là những bậc đại trí, đại dũng. Ẩn cư cả ngàn năm, nếu không có nguy cơ gì liên quan đến tồn vong của đại lục thì mấy lão quái này không dễ gì xuất hiện

Hắn gật đầu xem như đã nghe thấy câu trả lời của Kim Thành rồi tiếp tục cất bước. Khi đi ngang qua một tòa lầu ba tầng thì Kim Thành lại cao giọng giới thiệu:

- Tiền bối, đây là Bách Thảo Sảnh trong này chuyên buôn bán dược thảo, đan dược chỉ cần người muốn, nhất định nơi đây sẽ đáp ứng

Hắn chỉ tiếp một căn nhà xiêu vẹo như sắp đổ phía đối diện rồi nói tiếp:

- Còn kia là Luyện Khí Các, đừng thấy nó rách nát mà xem thường, cả căn nhà đó đều dùng Huyền Thiết Tinh ngoài tinh không luyện thành vô cùng cứng rắn.

Dương Thanh tận tiên thức ra xem xét, nhưng chưa kịp tới gần thì từ ngôi nhà đó tỏa ra một tấm màng vô hình. Tự động ngăn chặn hắn thấn dò

- Quả nhiên là bảo vật.

Hắn thu tiền thức lại rồi hỏi Kim Thành:

- Vậy đấu giá hội thì sao.

Kim Thành thấy hắn hỏi thì tười cười chỉ tay về phía trước nói:

- Mời tiền bối đi phía này.

Kim Thành dẫn hắn đi vòng vèo qua mấy chỗ ngoặt rồi chỉ vào tòa nhà to nhất phía trong rồi nói với hắn:

- Tiền bối, đây là đấu giá sảnh của Thăng Tiên Thành. Các cuộc đấu giá định kỳ được mở ở đây.

Kim Thành nói xong lại dẫn hắn đi thêm một đoạn nữa, đến một căn lầu có hai tầng lợp ngói lưu ly rồi tiến vào, hắn nói với Dương Thanh:

- Xin tiền bối cho mượn mười linh thạch.

Tuy không biết Kim Thành định làm gì, nhưng Dương Thanh vẫn xuất ra mười linh thạch đưa cho gã. Cầm lấy linh thạch. Kim Thành tiến vào trong tòa lầu này, một lát sau hắn đi ra, đưa cho Dương Thanh một cái Ngọc Giản và nói:

- Tiền bối. Đây là Ngọc giản truyền tin của đấu giá hội, không do Thăng Tiên Thành tổ chức. Mà do một số thế lực nhỏ tự mở. Ngài đừng nên xem thường. Có rất nhiều đồ ở đây vô cùng hiếm có. Khi nào mở. Tiền bối sẽ thấy trong ngọc giản.

Tiếp đó, tên Kim Thành dẫn hắn đi tham quan một vòng quanh thăng tiên thành. Mồm không ngừng thao thao bất tuyệt giới thiệu. Phải nói rằng tên này rất có khiếu làm Thuyết Khách. Đến chiều tối gần như Dương Thanh đã nắm được cơ bản thông tin về nơi này, hắn định ở lại đây tiềm tu lâu dài cho nên, hắn mở miệng hỏi tiếp:

- Ở đây có chỗ nào cho thuê động phủ không

Kim Thành vội vã gật đầu,

- Có, có, tiền bối muốn thuê động phủ như thế nào

- Vậy ở đây có loại động phủ gì.

Kim Thành như được giải đũa chỗ ngứa lại thao thao bất tuyệt:

- Ở Thăng Tiên Thành này có rất nhiều động phủ cho thuê. Chỗ tốt nhất chính là trên Tiên sơn kia.

Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ lên ngọn núi nơi hội đồng trưởng lão ở.

- chỉ có điều giá cả hơi đắt.

Dương Thanh không nói gì mà vỗ túi trữ vật ném cho hắn năm viên linh thạch rồi lướt nhanh về phía ngọn núi đó, còn lại Kim Thành hắn cầm lấy linh thạch rồi lăm nhăm,

- Đắt vậy. Một tu sĩ Trúc Cơ như ngươi liệu có thuê được không.

....

Vừa Dừng chân trên sườn ngọn núi này. Hắn đã cảm thấy một luồng linh khí khá là tinh thuần xâm nhập vào cơ thể. Đây đúng là một địa phương tuyệt vời để tu luyện. Hắn tiến vào cửa phía bắc, bên trong là hai trung niên Kết Đan Sơ Kỳ. Nhìn dáng vẻ bên ngoài khoảng 50 tuổi. Thấy hắn tiến vào một trong hai tên cất giọng hỏi:

- Ngươi muốn thuê động phủ.

Hắn gật đầu trả lời:

- Đúng vậy thưa tiền bối

Tên Kết Đan kia tiếp tục nói.

- Động phủ ở đây chia làm ba tầng: tầng một là 2000 linh thạch hạ phẩm 100 năm. Tầng hai năm ngàn linh thạch hạ phẩm 100 năm. Còn tầng ba là một vạn linh thạch hạ phẩm 100 năm

Nghe tên Kết Đan kỳ đó nói xong, Hắn âm thầm tính toán. Linh thạch trên người hắn có khoảng một nửa là thượng phẩm. Thậm chí còn có năm viên là cực phẩm. Tất cả đều được kế thừa từ Thái tử ma giới kia. Nếu muốn hắn hoàn toàn có thể thuê tầng ba. Nhưng ở tu chân giới này. Thực lực kém như hắn mà khoe ra tài vật. Thì tất chết không ngờ. Nên hắn quyết định chọn thuê tầng một.

Sau khi trả đủ hai ngàn linh thạch. Tên Kết Đan kỳ kia đưa cho hắn một miếng ngọc chữ nhật, phía trên khắc ba chữ thẳng tiền thành. Còn phía dưới khắc số 14. Vậy là ta sẽ ở động phủ số 14 của tầng một. Hắn cầm theo miếng ngọc đi ra phía sau nơi này rồi phi thân lên sườn núi một quãng. Động phủ ở nơi đây, được kiến tạo xuyên vào lòng núi đá, dưới lòng núi là một linh mạch khổng lồ, tưởng như không bao giờ cạn. Tầng ba chính là tầng gần linh mạch nhất. Tu luyện tại đây. Nhanh hơn bên ngoài không phải nghi ngờ. Hắn tiến vào tầng một đi về phía bên phải vài trăm trượng thì đã thấy số mười bốn của mình. Hắn đưa chân tiến vào rồi tiến hành phong bế động phủ. Hắn tính tạo một cái trận pháp hoặc cấm pháp bảo vệ cửa. Nhưng ngoài Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận và cái tiểu trận pháp Càn Khôn Tỏa năm xưa vậy bắt địa ma thú thì hắn chẳng biết cái trận nào cả, nên đành bỏ dở. Nhắc đến Địa Ma Thú mới nhớ. Năm xưa hắn trải bao nguy hiểm mới có thể lấy được yêu đan của chúng. Nhưng vì cơ duyên hắn luyện được hai viên Tụ Pháp Đơn nên không cần dùng yêu đan này nữa. Từ đó đến giờ hai viên yêu đan này vẫn nằm trong đáy túi trữ vật. Hắn ngồi trên giường, phất nhẹ cánh tay, trước mắt hắn liền hiện ra hai viên Yêu đan lấp lánh không ngớt tỏa ra mùi thơm ngào ngạt. Hắn nhớ lại trong Sinh Tử Quyết đoạn viết về địa ma thú. Yêu đan của Địa Ma thú không có tác dụng rõ rệt với tu sĩ. Nhưng là tu sĩ tu luyện sinh tử quyết thì nó lại có thể đẩy nhanh tốc độ hấp thu nguyên khí. Tăng khả năng Trúc Cơ thêm một thành. Hơn nữa chỉ được dùng một viên duy nhất, hắn mở to mắt nhìn hai viên yêu đan bay lơ lửng trước mặt rồi dứt khoát lấy một viên bỏ vào miệng, nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Minh nguyệt các

Yêu đan của Địa ma Thú vừa tan trong cơ thể, lập tức từ Đan Điền có một luồng nhiệt khí dâng lên, đám mây màu bạc tượng trưng cho cảnh giới Trúc Cơ của hắn cũng ầm ầm xoay chuyển, quanh thân hắn tỏa ra một màu xanh mà mị như lúc hai con Địa Ma Thú kia phát ra ánh sáng, toàn bộ làn sương xanh này hiện ra quay vòng tròn quanh thân thể hắn rồi mi tâm tiến vào trong cơ thể. Đám mây bạc trong đan điền không ngừng xoay tròn rồi dừng lại. Dương Thanh mở bừng mắt đánh giá cơ thể, ngoài việc Đám mây bạc trong đan điền sáng hơn thì không thấy có gì khác cả. Vậy là đúng như sách nói, đan này chỉ có tác dụng với luyện khí mà thôi. Chính vì viên yêu đan này mà Từ Nguyệt đến giờ vẫn chưa tỉnh.

- Nàng ấy đã giúp ta rất nhiều

Hắn thở dài rồi lại nhắm mắt, thở nạt tiếp.

Ba ngày sau ngọc giản truyền tin mà lần trước Kim Thành đưa cho hắn lóe sáng. Hắn bình thần đưa tiên thức chìm vào Ngọc giản. Vài dòng chữ hiện lên trong đầu hắn:

- Giờ hẹn ba ngày sau, tầng ba Minh Nguyệt Các. Kẻ đến tối thiểu phải có một vạn linh thạch trung phẩm, hoặc đồ vật có giá trị tương đương.

Một trăm linh thạch hạ phẩm đổi được một trung phẩm, một trăm trung phẩm đổi được một thượng phẩm. Còn cực phẩm linh thạch mặc dù cũng có tỉ lệ nhưng độ trân quý lớn hơn nhiều. Nên không ai muốn đổi cả. Dương Thanh trầm ngâm, một vạn linh thạch trung phẩm nghĩa là mười vạn linh thạch hạ phẩm. Chỗ linh thạch này bằng một phần mười tài sản của hắn hiện nay. Không hiểu sao với tu vi càng ngày càng tiến hắn luôn có cảm giác những gì mình lấy được trong cửu khúc âm ma đại trận mới chỉ là một phần nhỏ tài sản của Triệu Phong. Đường đường là thái tử ma giới quyết không thể nghèo thế được, lần trước trở về Vọng Nguyệt Lâu hắn đã dò tìm kỹ càng một lượt tuy không thấy gì nhưng hắn vẫn cho rằng nơi này còn ẩn chứa rất nhiều bí mật. Hắn ngờ rằng vị Triệu Phong này còn cất giấu pháp bảo hoặc công pháp tu luyện ở đâu đó. Hắn cũng vẫn còn hy vọng từ nơi đó tìm ra cách cởi bỏ huyết chú trên người. Cái cảm giác bị người khác nắm sự sống trong tay khiến hắn không thoải mái lắm. Còn ba ngày nữa mới đến đấu giá hội. Trong khi chờ đợi hắn vẫn yên lặng ngồi thở nạt cùng cổ cảnh giới Trúc Cơ Trung Kỳ của mình. Hoặc có những lúc hắn ngồi cô độc trong động phủ. Trên tay hắn cầm miếng ngọc bội năm xưa Thanh Hương tặng mà thở dài không ngớt:

- Nghiệt duyên.

Ba ngày sau hắn lững thững rời khỏi động phủ tiến đến Minh Nguyệt Các, qua ngọc giản hắn đã nắm khá rõ lộ tuyến đến nơi này, trên đường đi mắt hắn có thể thấy có vô số tu sĩ cũng đang trên đường đến. Từ bốn phương tám hướng đổ về Minh Nguyệt các. Ngoài một số vị ăn mặc như người bình thường thì một số người lại ăn vận vô cùng kỳ dị. Hắn đưa mắt nhìn vào cửa, ai đến đó cũng đều giờ ra một chiếc túi trữ vật, tên mặt choắt đứng ở cửa khẽ dùng tiên thức đảo qua. Khi thấy đủ điều kiện hắn sẽ cấp cho người đến đầu giá một chiếc lệnh bài thân phận. Đến phiên Dương Thanh đi tới. Tên này lười biếng mở miệng nói:

- Xin đạo hữu xuất ra linh thạch.

Dương Thanh phất tay, một chiếc túi trữ vật xuất hiện trên bàn, gã mặt choắt liếc qua một cái rồi đưa cho hắn một chiếc lệnh bài màu đen có khắc số mười tám. Rồi nói:

- Mời đạo hữu.

Dương Thanh thu chiếc lệnh bài rồi ung dung đi lên tầng ba. Kim Thành đã cho hắn biết chiếc lệnh bài này đánh số thứ tự của chiếc ghế mà hắn ngồi. Nếu linh thạch mang theo càng nhiều thì số càng nhỏ. Nơi ngồi càng yên tĩnh và không lộ mặt. Hắn mỉm cười tìm số ghế của mình rồi ngồi xuống, hiển nhiên số mười tám của hắn không có gì nổi bật, hắn tiến vào ngồi giữa một đám tu sĩ mặc áo bào trắng thêu hoa mai hiển nhiên là cùng một hội. Đây là lần đầu tiên sau khi dẫn thân vào tu tiên giới, hắn mới tham dự một cuộc đấu giá. Lúc này hắn âm thầm đưa mắt nhìn xung quanh đánh giá. Phía trước

hàng ghế là một cái đài cao. Dường để trưng bày vật phẩm, hai bên đài phía trên cao là tám căn phòng nhỏ mỗi bên bốn phòng, hẳn nghĩ đó là dành cho một số lão quái không muốn lộ diện. Phía dưới đài là chỗ hán ngồi gồm năm hàng ghế xếp thành hình bán nguyệt quanh chiếc đài. Mỗi hàng chín chiếc. Trong số đám tu sĩ ngồi với hẳn hơn một nửa là Trúc Cơ sơ kỳ và Trung Kỳ. Còn lại là Hậu Kỳ cảnh giới. Đặc biệt hẳn nhận thấy có hai lão Kết Đan Trung Kỳ và một người thanh niên Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong. Tất cả đều ngồi nhắm mắt dường thần chờ đến giờ hội.

Một lát sau một lão già mặc áo xanh trên người lộ ra một vẻ cỷ kị khác thường bước lên đài, khoảnh khắc khi Dương Thanh nhìn thấy lão thì có cảm giác bị uy áp trên người lão chấn cho ngạt thở. Hẳn hít sâu một hơi:

- Kết Đan Hậu Kỳ cảnh giới.

Bên dưới truyền lên tiếng xôn xao của đám người tham dự. Hiển nhiên là đại danh của lão già này không nhỏ:

- Đỉnh Lực, Đỉnh tiền bối của Tạo Hóa Hội.

Một giọng khác lại vang lên:

- Đây có phải là người mà mấy năm trước đã một mình đánh bại hai người cùng cấp mà không dùng pháp bảo

- Nghe nói cảnh giới thần thông của lão xảo diệu vô cùng.

Dương Thanh mở to hai mắt nhìn vẻ mặt tươi cười của Đỉnh Lực. Một mình giết chết hai tu sĩ cùng cấp mà không dùng pháp bảo. Đây là tồn tại dạng gì. Cảnh giới của lão có lẽ không phải là Kết Đan Hậu Kỳ đây chứ. Đợi cho tiếng xôn xao hạ xuống Đỉnh Lực mới chậm rãi nói:

- Các vị đạo hữu lần này đấu giá hội của Minh Nguyệt Các là do bản nhân chủ trì. Lần này ngoài các vật phẩm thông thường sẽ có ba kiện chí bảo, có thể các vị đạo hữu ở đây sẽ thích. Lão phu cũng không nói nhiều nữa. Sau đây là món đầu tiên của ngày hôm nay.

Lão vừa nói vừa vẫy tay một cái trên đài xuất hiện một thanh cổ kiếm màu xanh, không biết nó làm từ gì nhưng hiển nhiên linh lực mà nó phát ra vô cùng khủng bố. Kiếm này tuy tốt. Nhưng đối với người cầm trong tay Âm Phủ Ma Châm và vô cực đạo như hẳn thì hiển nhiên kiếm này chưa thấm vào đâu. Chỉ nghe lão già Đỉnh Lực kia nói.

- Kiếm này là Thanh Long Kiếm hai năm trước được một vị trưởng lão của Thái Cực Môn luyện thành, ẩn chứa thủy linh khí vô cùng nồng đậm. Vật này Minh Nguyệt các cho cái giá ban đầu là tám trăm linh thạch trung phẩm

- Tám trăm năm mươi.

Một tên Trúc Cơ sơ kỳ ngồi trong góc lên tiếng

- Chín trăm linh thạch

Một tên khác hô lên. Những tên này phần lớn là tán tu không có điều kiện đợi những vậth phẩm sau này. Chúng biết càng về sau vật phẩm càng tốt, nhưng giá cũng đắt kinh người, đối với tài lực của một tán tu đương nhiên là không mua nổi. Đợi không bằng ngay lúc này nhân cơ hội các lão quái còn chưa ra tay tranh đoạt mà mua lấy một hai món còn hơn. Rất nhanh Thanh Long Kiếm đã bị một tên Trúc Cơ Trung Kỳ mua được với giá là hai ngàn hai trăm linh thạch. Kiếm vừa vào tay hẳn đã vội vã bỏ đi. Như sợ giết người đoạt bảo. Đỉnh Lực lại nói tiếp:

- Vật đầu giá tiếp theo xuất xứ từ Tạo Hóa Môn của lão phu. Một cây Thiên Niên Tuyết Sâm một ngàn hai trăm năm. Chỉ có thể thấy ở Bắc Hà Đại Lục. Dược liệu này có giá ba ngàn năm trăm linh thạch

Trên tầng bốn một lão quái kết đan nói vọng xuống:

- Bốn ngàn

Phía đối diện cũng có một giọng nữ lên tiếng.

- Năm ngàn linh thạch

Lão kia ngừng lại một chút rồi hô lên:

- Năm ngàn năm trăm linh thạch

Phía đối diện giọng của nữ tử lại vang lên:

- Năm ngàn năm trăm lẻ một.

- Hừ.- Lão đạo kia không nhận được hừ lạnh một tiếng rồi ồm ồm nói:

- Lâm Tuệ Tâm đạo hữu có phải muốn đùa cợt lão phu.

Nữ tu tên là Lâm Tuệ Tâm kia cất tiếng cười như chuông bạc rồi nói lớn:

- La Vân đạo huynh. Pháp lực thông thần. Tiểu muội nào dám đùa cợt. Nhưng thiên niên tuyết sâm này quả thật tiểu muội rất cần, mong La đạo huynh châm trước.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Tu sĩ lạ mặt

La Vân trong phòng kín nghe nữ tử Lâm Tuệ Tâm kia nói vậy, không vội lên tiếng mà trầm ngâm suy nghĩ, hồi lâu sau lão mới lại cất giọng âm trầm:

- Lâm đạo hữu đã có lời, nếu ta không đồng ý thì lại e có phần hơi nhỏ mọn, cây Sâm này nhường cho người đi.

Nữ tử kia mừng rỡ cất tiếng nói phong tình vạn chủng:

- La đạo huynh tiểu muội xin đa tạ.

Thấy mọi việc đã xong xuôi Đinh Lực lại cất tiếng cười giả lá nói:

- La huynh thái độ vô cùng sáng khoái, vậy cây tuyết sâm này sẽ thuộc về Lâm đạo hữu của Thái Cực Môn.

Lời này vừa nói ra thì Dương Thanh đã hiểu vì sao lão già họ La kia lại nhường linh dược, không phải lão sợ nữ tử họ Lâm mà lão lại e ngại Thái Cực Môn đứng sau nàng, nếu nàng không có chỗ dựa vững chắc thì e rằng còn lâu La Vân mới nhường bước. Qua chuyện này hắn càng khắc sâu thêm rằng trên tu tiên đạo này chỉ nhìn thực lực, không nhận tình thân, hắn chợt nghĩ. Nếu hắn có thực lực thì năm đó sau khi giết chết Hoàng Minh Đạo cứu đám người của thôn kia thì Ngụy Hải Thanh cũng không dám làm gì hắn. Nhưng đáng tiếc tu vi của hắn so với Ngụy Hải Thanh chẳng khác gì đom đóm mà so sánh với mặt trăng. Nên vài năm nay hắn mới trở nên chật vật như vậy. Nếu không nhờ may mắn thuần túy thì giờ đây hắn đã chết lâu rồi. Hắn cất ngang dòng suy nghĩ nhìn vật phẩm thứ ba được Đinh Lực mang ra đó là một khối đơn dược màu xám nhạt có tên là Luyện Hồn Đan, dùng cho yêu thú của tu sĩ. Yêu thú uống đan này sẽ có một số khả năng thay gân cốt tùy tu vi tăng vọt trợ giúp cho chủ nhân rất lớn. Không biết Minh Nguyệt Các lấy ở đâu ra viên đan dược này. Đối với một số lão quái có nuôi sủng vật mà nói đan này trân quý phi thường còn đối với Dương Thanh hắn mà nói hoàn toàn vô tác dụng. Vật tiếp theo đầu giá là một pháp bảo hình cây đèn có tên là Thanh Đồng Đăng. Nhìn qua Dương Thanh nhận ra đây là một pháp bảo tấn công thượng phẩm. Nhưng phẩm cấp cũng chỉ bằng vô cực đạo của hắn mà thôi. Cho nên hắn cũng chưa động tâm. Cho đến cuối cùng khi đã bán ra được hơn mười vật phẩm. Đinh Lực lại cất tiếng nói:

- Các vị đạo hữu. Bảo vật của ngày hội đấu giá hôm nay đã hết. Sau đây chính là ba bảo vật cuối cùng.

Lúc này Dương Thanh cũng như những người khác vội vã ngồi thẳng dậy nhìn lên đài. Hiển nhiên đây là phần được mọi người mong chờ nhất. Thấy mình đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người Đinh Lực mỉm cười đắc ý rồi nói tiếp:

- Lão phu không quen rườm rà sau đây là món đầu tiên

Lão đưa hai tay lên vỗ vào nhau, lập tức có hai kẻ khênh một chiếc lồng làm bằng tinh thiết vào. Xung quanh lồng phủ tầng tầng lớp lớp Cẩm pháp kỳ dị. Lão cất tiếng nói vang vọng khắp hai tầng các này:

- Một con Kim Sí Sư Vương còn nhỏ, đẳng cấp Trúc Cơ Sơ Kỳ, chưa hề nhận chủ, một vạn linh thạch.

Dương Thanh nhìn xuyên qua lớp cẩm chế, bên trong lồng là một con sư tử sắc vàng óng ánh, trông oai phong vô cùng, trên lưng nó là một đôi cánh màu vàng, từng chiếc lông vũ tỏa ra một khí thế vương giả khủng bố. Tuy bị nhốt nhưng thần sắc của nó vẫn không hề suy chuyển. Sau khi nhìn thấy con Kim Sí Sư Vương này mọi người quanh đây đều hít sâu một hơi khi lạnh. Nếu ai mua được nó lại thêm nghi thức nhận chủ sẽ có một con thần thú bên người, thực lực tăng mạnh, còn nhỏ mà đã thế này. Nếu lớn lên chút nữa, nếu nó đạt đến tương đương Kết Đan, Ngưng Nguyên của tu sĩ thì thực lực không thể đo đến nổi. Lập tức nơi này sôi trào:

- Một vạn hai ngàn linh thạch

- Một vạn năm ngàn

- Một vạn sáu ngàn

- Hai vạn linh thạch

Theo giá cả không ngừng tăng cao cuối cùng lão già họ La kia người lúc đầu đề sống mất tuyết sâm đã mua được Kim Sí Sư Vương với cái giá kinh người đó là mười vạn bảy vạn linh thạch trung phẩm.

Đinh lực mỉm cười lên tiếng:

- Xin được chúc mừng La đạo hữu. Sau đây là vật thứ hai.

Lão tùy tiện móc trong túi trữ vật ra một cái xích màu đỏ không ngót phát ra hàn khí bức người:

- Vật này là Càn Khôn Tỏa. Được lão phu tìm thấy trong một di thất cổ xưa. Pháp bảo này tuyệt đối là cực phẩm. Phàm tu sĩ bị nó khóa hồn lập tức toàn thân bất động mặc người khác chém giết. Vật này lão phu không bán mà muốn đổi lấy một khối nội đan của yêu thú Kết Đan kỳ. Ở đây ai có.

Từng tiếng xôn xao truyền lên, vật này quả là một pháp bảo rất mạnh. Nhưng nội đan của yêu thú kết đan kỳ cũng không phải là vật dễ tìm. Khi nghe thấy câu này trong lòng Dương Thanh nhảy cẫng lên một cái. Yêu đan Địa Ma thú của hắn cấp năm đúng là cảnh giới Kết Đan Kỳ. Nhưng sinh tử quyết viết đan này đối với người thường vô dụng. Chỉ sợ là không vừa ý Đinh Lực, nhưng pháp bảo này hắn cũng rất muốn cầm, lúc này lập tức lên tiếng nói:

- Ta có

Đinh Lực và mọi người trong phòng đổ dồn về phía hắn. Âm thầm đoán xem. Người thanh niên toàn thân được che kín chỉ lộ ra hai con mắt này là ai. Mà lại có được nội đan cấp năm như vậy. Bị nhiều người nhìn như vậy nhưng hắn không hề hoảng sợ mà ngược lại vẫn bình tĩnh lấy ra yêu đan Địa Ma Thú đưa ra:

- Đinh tiên bối, người xem vật này có phải không.

Một viên nội đan màu xanh từ tay hắn bay về phía Đinh Lực. Lão cầm lấy, ngay khi tay lão vừa chạm vào thì một luồng linh lực ầm ầm từ nội đan tỏa ra. Một khí tức của Kết Đan kỳ lan tỏa khắp phòng đấu giá. Lão đánh giá viên nội đan này một lát rồi đưa trả lại hắn rồi nói:

- Tiểu huynh đệ. Đây quả thật là nội đan của yêu thú Kết Đan Kỳ. Tuy nhiên đối với ta lại hoàn toàn vô dụng. Giao dịch này không thành rồi.

Tuy có hơi tiếc nhưng đây là chuyện hắn đã dự đoán từ đầu. Cùng là yêu đan cấp năm, nhưng yêu đan của địa ma thú này gần như là một phế vật. Hắn vội ôm quyền đáp lễ:

- Làm phiền bối nhọc lòng rồi,

Đinh lực chờ một lát nữa không thấy ai có vật lão cần thì thờ dài thu càn khôn tỏa vào. Lão lấy ra vật thứ ba

- Đây là công pháp Tạo Hóa Môn của lão phu lấy được trên người một cổ tu sĩ. Ngọc giản này có chứa một trận pháp phòng ngự mạnh mẽ vô cùng. Thích hợp cho các tiểu tông môn phòng hộ, giá cả là 5 vạn linh thạch.

Lúc này Dương Thanh đã không còn chú ý vào buổi đấu giá nữa. Hôm nay hắn không đạt được mục đích của mình, pháp bảo hay công pháp tu luyện đều không mua được. Nhưng hắn không hề nản chí, hắn quyết định lần sau lại tới, biết đâu swx có cơ may. Dù sao hắn cũng tính ở lại đây lâu dài, tiềm tu. Cứ đi chuyển liên tục như trước kia làm trễ nải quá trình tu luyện, hơn nữa chỉ cần hắn không ra khỏi thành này. Cho dù Ngụy Hải Thanh có tìm tới đây, cũng không làm gì hắn được. Khi trong thành có tận mười ba vị Ngưng Nguyên tọa trấn. Ra khỏi đấu giá hội vừa đi được một đoạn thì có một tu sĩ tu vi tương đương với hắn tiến đến ôm quyền:

- Đạo hữu xin dừng bước.

Dương Thanh nhìn vào tu sĩ này hồi lâu rồi hỏi:

- Chúng ta quen nhau sao.

Tu sĩ kia ha hả cười rồi nói:

- Không quen, không quen. Tuy nhiên ta đến gặp đạo hữu là muốn mời bàn với đạo hữu một cái giao dịch nho nhỏ.

- Giao dịch.

Tu sĩ kia liền gật đầu:

- Đúng vậy, đạo hữu, vừa nãy trong đấu giá hội ta đã cảm thấy ngươi đang cần pháp bảo và công pháp tu luyện, nếu giao dịch này thành. Ta đảm bảo đạo hữu sẽ có mấy thứ đó.

Dương Thanh ngoài mặt bình thường nhưng trong lòng sớm đề phòng: làm gì lại có chuyện tốt như thế. Nhất định là ở đây có điều gì mà mình không biết. Mình vừa mới đến đây, sao đã lại có ngay cơ may như vậy. Hắn ngoài mặt tươi cười hỏi lại tu sĩ kia:

- Không biết ta phải làm gì xin đạo hữu nói rõ.

Tu sĩ kia liền ha hả cười rồi nói:

- mời đi theo ta gặp vài người. Ở đó ta sẽ nói ra đầu đuôi câu chuyện. Nghe xong đạo hữu hãy quyết định cũng không muộn.

Hắn im lặng tính toán rồi đồng ý đi theo người kia vào một quán trà, người kia cũng là hạng lỗi đời, chọn chỗ đông người này để khiến cho Dương

Thanh không phải lo được lo mất. Nếu đưa đến nơi nào riêng tư sợ rằng dù Dương Thanh có gan lớn hơn cũng không dám đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Ngũ hành tông

Tu sĩ lạ mặt kia dẫn hắn vào một phòng yên tĩnh, người làm sau khi dâng lên mấy chén linh trà màu đỏ như máu thì cung kính lui ra. Lúc này Dương Thanh mới hỏi:

- Đạo hữu. Giờ đây có thể nói cho ta biết đầu đuôi câu chuyện rồi chứ.

Gã tu sĩ kia nở nụ cười giả là rồi nói:

- Xin đạo hữu chờ một lát ta gọi thêm mấy người đến, lúc đó nói cũng không muộn.

Dương Thanh không nói gì mà im lặng gật đầu. Tu sĩ kia bóp nát một truyền tin phù rồi quay sang hỏi hắn:

- Ta là Đặng Dung chẳng hay đại danh của đạo hữu là gì?.

- Đồng Mã Kỳ.

Hắn nói luôn ra cái tên đầu tiên hiện lên trong tiên thức của hắn, việc này còn chưa rõ đầu đuôi thế nào tốt nhất là nên cẩn thận. Với kinh nghiệm hơn hai trăm năm sống trên đời này hắn cảm thấy chuyện này có cái gì đó không phải lắm. Chỉ thấy gã Đặng Dung này ôm quyền về phía hắn nói:

- Thì ra là Đồng đạo hữu, tại hạ xin hữu lễ.

Đặng Dung đang định nói tiếp thì có hai người một nam một nữ tiến vào, có vẻ như đây là một đôi song tu đạo侶, nam tu sĩ kia vẻ mặt lạnh như tiền nhìn bề ngoài khoảng chừng ba mươi tuổi toàn thân mặc trường sam màu tím, tu vi kém hơn hắn và Đặng Dung một chút chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong. Đạo侶 của hắn là một mỹ phụ toàn thân mặc đồ màu đỏ trông vô cùng chói mắt trên trán có một ấn ký hình hoa sen. Tu vi không ngờ đã là Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong còn một bước nữa sẽ tiến vào hậu kỳ cảnh giới. Hai người gật đầu với hắn một cái rồi ngồi xuống, tên mặc áo tím kia trở sang Đặng Dung nói:

- Đặng Dung, lần này người gọi chúng ta đến là có giao dịch gì.

Đặng Dung chưa kịp trả lời thì lại có một bóng người nữa tiến vào, đây là một mỹ phụ khoảng gần bốn mươi tuổi, mái tóc của nàng toàn một màu trắng như cước. Tu vi của nàng cũng là Trúc Cơ Trung Kỳ. Sau khi chào hỏi mọi người thì cũng trở về chỗ của mình ngồi xuống. Lúc này gã mặc trường sam màu tím kia lại cất tiếng:

- Đặng đạo huynh. Người đã đến đủ, mời nói.

Lúc này Đặng Dung mới mỉm cười rồi cất tiếng:

- Các vị đạo hữu, hôm nay Đặng mỗ mời mọi người đến đây là vì có một hồi cơ duyên muốn chia sẻ với mọi người. Trước hết Đặng mỗ xin giới thiệu:

Lão trở về phía đôi đạo侶 rồi nói:

- Đây là Ngô Hải và Minh Đạo Hồng hiền phu phụ tán tu của Tây Hải.

Lão tiếp tục trở về phía mỹ phụ tóc bạc kia rồi nói tiếp:

- Còn đây là Trương Lệ Băng đạo hữu

Cười cùng hắn hướng ánh mắt về phía Dương Thanh rồi nói:

- Còn vị này là người Đặng Mỗ vừa gặp khi nãy trong đấu giá hội Đồng Mã Kỳ đạo hữu.

Ba người kia lập tức hướng về phía Dương Thanh xem xét, cái bộ dạng cả người giấu trong Hỏa Lân Bảo chỉ hở hai con mắt của hắn, khiến người khác tò mò không dứt. Dương Thanh cũng không hề trốn tránh mà cũng mở to mắt đáp trả ba người kia. Đặng Dung thấy vậy thì vội hắng giọng, cười hả hả nói:

- Các vị đã làm quen với nhau rồi thì sau đây lão phu xin được nói vào việc chính.

Lão nhắm mắt như hồi tưởng lại rồi nói tiếp:

- Nhiều năm trước Đặng mỗ lúc đó vừa mới tiến nhập tu tiên giới tu vi của lão phu lúc đó mới chỉ là Luyện Khí kỳ, môn phái tu chân của lão phu lúc đó có tên là Ngũ Hành tông, là một tông môn lớn chỉ sau tam đại tông phái của nơi này. Tông chủ năm đó không hiểu sao lại giết chết một phạm nhân là hậu duệ của một lão quái trong mười ba vị trưởng lão Thăng Tiên Thành. Trong cơn tức giận điên cuồng, lão quái Ngung Nguyên này đã giết sạch toàn bộ Ngũ Hành tông, gà chó không thừa.

Kể đến đoạn này Đặng Dung bỗng run lên bần bật, lão nhớ lại khi mình làm nhiệm vụ trở về, khắp nơi trong Ngũ Hành tông chỉ toàn là xác chết. Toàn bộ đồ vật tài bảo của tông phái đã bị cướp sạch.

- Lão lúc đó ra ngoài làm việc. Nên mới thoát nạn khi trở về thì thấy tất cả mọi người đã chết. Chỉ còn một người còn một chút hơi tàn đó chính là sư đệ của Tông Chủ. Vị sư đệ này trước khi chết đã truyền lại toàn bộ y bát cho lão phu, và một bí mật kinh thiên của tông phái.

Gã Ngô Hải kia rõ ràng là đã mất kiên nhẫn, gã nhip nhip ngón tay xuống bàn rồi ngắt lời Đặng Dung:

- Đặng lão, người nói vào chuyện chính được không, ta đến đây đâu phải nghe người ôn lại chuyện xưa.

- Ngô huynh chớ sốt ruột, chuyện chính ở ngay phía sau rồi.

Đặng Dung uống một hơi hết chén trà rồi nói tiếp:

- Sơn môn của Ngũ Hành Tông ta không có nhiều vật báu, nên năm đó bị cướp đi chẳng thấm vào đâu. Toàn bộ công pháp và bảo vật cùng toàn bộ tài sản đều được cất giấu bên trong lòng núi của ngũ hành tông. Nghe nói là từ thời tổ tiên môn phái có một vị Ngung Nguyên kỳ đã phát hiện ra mảnh đất này trong đó có cả kỳ hoa dị thảo, yêu thú. Nên đã biến nơi này thành nơi thí luyện cho tông phái. Lại cải tạo một phần ở giữa mảnh đất này thành bảo tàng. Trước khi chết đã lấy hồn phách mình tạo nên phong ấn bảo vệ nơi đó. Chỉ có tông chủ mới biết cách vào. Năm đó ta tiến vào cũng chỉ đi ngoài rìa nơi diễn ra thí luyện của tông môn năm xưa mà không qua nổi tầng đầu tiên của phong ấn

Ngô Hải lại tiếp tục ngắt lời:

- Vậy đạo hữu mời chúng ta đến đây chính là muốn liên thủ tiến vào chứ gì?.

- Đúng vậy?.

Lão chấp tay hướng về phía mọi người rồi nói tiếp:

- Chỉ cần các vị giúp ta lấy được công pháp tu luyện Ngũ Hành ở trong đó. Còn mọi vật còn lại lão phu không cần đến. Nghe nói vùng đất cổ xưa đó, ngay cả tổ tông của môn phái lão phu cũng không hề đi hết.

Nghe lão nói xong, Dương Thanh âm thầm suy nghĩ, một mảnh đất bí hiểm, có bảo vật có dược thảo quý hiếm. Lại có yêu thú. Liệu có xứng đáng để dân thân vào nguy hiểm. Hắn chợt cất tiếng hỏi:

- Đặng đạo hữu. Nghe đạo hữu nói vậy thì đây đúng là một hồi cơ duyên khó gặp. Nhưng tại sao lại là chúng ta mà không phải là người khác. Ta và đạo hữu thậm chí còn không quen, không biết.

Đặng Dung hướng về phía Dương Thanh nói:

- Đồng huynh có điều chưa rõ. Muốn vào được trong đó phải vượt qua được Ngũ Hành đại trận ở ngoài, ta có pháp bảo hệ thủy. Ngô, Minh hai vị đạo hữu có pháp bảo hệ Kim và hệ Mộc. Trương đạo hữu kia là hệ thổ. Còn đồng đạo hữu. Một thân viêm hỏa kia vừa nhìn là đã nhận ra. Ngay cả áo bào của đạo hữu cũng tỏa ra hỏa lực kinh người, có năm người chúng ta nhất định sẽ đắc thắng lúc đó, bao nhiêu bảo vật trong đó sẽ thuộc về các vị lão phu tuyệt đối không nhòm ngó.

Mỹ Phụ tóc trắng tên là Trương Lê Băng kia chợt hỏi:

- Nhưng những người có pháp bảo ngũ hành trong thành này này. Mười người thì có đến tám người có, bọn ta thế nào mà lại có may mắn được đạo hữu đề mắt.

Cơ mặt của Đặng Dung hơi giật lên một cái. Nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường lão cười ha hả nói:

- Chỉ là có duyên. Chỉ một chữ duyên này mà chúng ta ngồi ở đây lúc này mà thôi. Ta có thể lấy thân phận môn đồ cuối cùng của Ngũ Hành Tông thế đây hoàn toàn là sự thật.

Rồi lão xuất ra bốn miếng ngọc giản truyền tin đưa cho bốn người:

- Các vị lời cần nói lão đã nói rồi. Quyết định thế nào ba ngày sau xin cho lão phu một câu trả lời. Lão phu chỉ cần khôi phục lại Ngũ Hành Tông. Trả được đại thù. Những thứ khác hoàn toàn thuộc về các vị.

Dương Thanh cầm lấy ngọc giản rồi nói:

- Được, ba ngày sau ta sẽ trả lời đạo hữu.

Đôi song tu đạo lữ kia cũng nhận ngọc bội rồi đi. Trong đại sảnh chỉ còn lại Đặng Dung và Trương Lệ Băng. Mỹ phụ này cất tiếng phong tình nói với Đặng Dung:

- Lão già họ Đặng, lần này ngươi nắm chắc mấy phần tiền vào được nơi đó,

Đặng Dung nhếch miệng cười. Về hiền lành khi này của hắn đã hoàn toàn biến mất,:

- Chỉ cần ta và Trương đạo hữu cẩn thận một chút lần này chắc tới bảy thành.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Năm cổ quan tài

Ra khỏi quán tiên trà, Dương Thanh âm thầm cười lạnh:

- Có duyên nên mới gặp mặt ư, Đặng Dung này không hề đơn giản.

Khi này ngồi trong quán tiên trà kia hắn đã âm thầm để ý, trừ Đặng Dung là người bản địa. Còn hắn và đôi đạo lữ kia nếu không phải là tán tu cô độc thì cũng là từ nơi xa đến. Còn vị Trương Lệ Băng kia nhìn thì có vẻ giống bọn hắn nhưng Dương Thanh mới nhìn thoáng qua đã biết mỹ phụ này và Đặng Dung chắc chắn quen biết nhau đã lâu.

- Các ngươi mời đám tán tu bọn ta đi cùng, để dễ dàng giết người đoạt bảo chứ gì. Chuyện này ta đã sống hơn hai trăm năm. Sao có thể lọt qua mắt ta được.

Nên đi hay không. Hắn trở về động phủ rồi ngồi xuống suy nghĩ. Lần mạo hiểm này có đáng để hắn phải tham gia. Nếu đi sẽ có cơ may có công pháp có bảo vật. Nhưng phải đối mặt với hiểm nguy trong đó. Còn chưa kể đến phải đề phòng Đặng Dung và Trương Lệ Băng. Không đi, thì rõ rồi. Không phải lo đến tính mạng, nhưng lại không có công pháp tu luyện. Trong bốn đại lục mệnh mông này, hắn tuy sống nhiều trăm năm, nhưng chẳng qua cũng chỉ mới tu đạo gần năm mươi năm mà thôi. Vẫn còn nhiều thứ hắn không hiểu. Dưới gầm trời này hắn biết đi đâu để tìm công pháp. Chẳng lẽ bảo hắn bái nhập làm môn hạ một môn phái tu tiên ư. Điều này hắn không hề muốn, tu sĩ trong môn phái nếu không có thực lực kinh người thì chẳng qua cũng chỉ là tốt thì của cao tăng một phái mà thôi. Điều này ở Phong Hóa Môn hắn vô cùng rõ ràng. Năm đó hắn không tiếc nguy hiểm vào Hắc Lâm tìm bảo vật cho họ, cuối cùng thì sao, khi thất bại họ không màng đến sống chết của đệ tử mà bỏ chạy. Điều này đã khắc sâu vào trong đầu hắn một suy nghĩ rằng. Chưa có thực lực gì thì đừng nên bái nhập vào môn phái tu chân. Làm tán tu tuy thiên tài địa bảo thiếu thốn, nhưng ung dung tự tại. Mặc dù có nguy hiểm nhưng cũng vẫn còn hơn là sinh tử bị người khác nắm lấy. Cứ suy nghĩ dằng dãi như vậy mãi mà hắn vẫn chưa quyết định được có nên đi hay không. Càng là nguy hiểm lợi ích đạt được càng lớn đạo lý này hắn hiểu. Chỉ là hắn không chắc lắm rằng liệu mảnh đất thần bí nơi mà Ngũ Hành Tông năm xưa chọn làm nơi thí luyện vào bảo tồn bảo vật của Tông Phái đó có thứ xứng đáng để hắn liều mạng hay không.

Trong khi Dương Thanh còn đang chìm vào suy nghĩ thì bên dưới lòng đất nơi quán tiên trà tọa lạc, Đặng Dung đang cúi đầu trước một tấm rèm, phía sau tấm rèm là một khoảng hư ảo, dù là mắt thường hay tiên thức đều không thể xâm nhập được. Từ trong đó mơ hồ truyền ra một luồng từ khí khiến bất cứ ai tiếp xúc cũng phải rung mình mấy lượt. Bất chợt lão ngẩng đầu lên trong mắt phát ra tinh quang chói mắt. Miệng lão lầm nhảm chú ngữ vô cùng phức tạp, hai tay liên tục thi triển trong không trung về nên một trận pháp vô cùng đồ sộ trên tấm màn. Sau một khoảng thời gian làm phép, dường như tu vi của lão không đủ không chế trận pháp này. Nó lập tức vận vẹo như muốn tan vỡ. Lão không hề kinh hãi mà nhanh chóng điểm mấy cái lên mi tâm của mình. Miệng lão thì thầm phát ra tiếng:

- Hóa Ấn.

Lão vừa dứt lời tu vi của lão lập tức tăng vọt từ Trúc Cơ trung kỳ lên hậu kỳ rồi tiếp tục bành trướng lên hậu kỳ cảnh giới rồi lại một tiếng nổ đùng vang lên trong người lão. Đặng Dung lập tức tiến đến cản giới giả đan. Tu vi đột nhiên tăng vọt lập tức trận pháp được ổn định. Tuy nhiên lão cũng không chịu nổi lập tức phun ra một ngụm máu lớn. Đùng lúc này trận pháp không cần sự điều khiển của lão nữa mà tự mình vận chuyển. Từng kí hiệu của trận pháp sáng lấp lánh rồi rung lên đan xen vào nhau, biến hóa theo một quy luật nào đó. Vùng hư vô phía sau theo hoạt động của trận pháp vận vẹo như muốn sụp đổ. Đặng Dung lấy từ trong người ra một bình đan được cấp tốc uống vào rồi bắt quyết, niệm mấy từ vô cùng tối nghĩa. Toàn bộ trận pháp sáng lên một cách quỷ dị rồi phân chia thành năm phần, áp lên năm vùng đang vận vẹo dự dội nhất. Lão cắn răng làm phép rồi hô một tiếng:

- Ngũ hồn xuất quan.

Mấy tiếng rầm rầm vang lên, hư vô phía sau tấm màn rung động dữ dội. Từ trong đó năm cổ quan tài làm bằng một loại đá màu đen dường như có thể hấp thụ được ánh sáng chậm rãi chui ra. Trên năm chiếc quan tài này lần lượt khắc năm kí hiệu. Hai thanh kiếm chéo nhau, một cái cây có tán khổng lồ, một giọt nước to cỡ nắm tay, ba ngọn lửa, và hai vòng tròn đồng tâm bên trong hình tròn to là một hình tam giác bao lấy hình tròn nhỏ.

Năm cổ quan tài vừa đi ra khỏi tấm rèm lập tức căn mặt thất này tràn đầy âm khí. Trong quan tài còn mơ hồ truyền ra tiếng rít gào kinh người. Nhưng Đặng Dung không hề sợ hãi, đối mặt với mấy cổ quan tài này lão còn có một sự hưng phấn lạ thường, những thứ trong quan tài kia lão qua điển tịch của

môn phái nắm vô cùng rõ ràng, chỉ còn một thứ còn thiếu nữa, vào được mảnh đất kia. Lấy được thứ đó vào tay. Cho dù có cảnh giới cao hơn mà gặp lão phu cũng phải dừ nhiều lần ít. Lão lau vết máu trên miệng rồi tiến gần đến chỗ quan tài. Miệng lão lẩm nhẩm chú ngữ, rồi gần giọng quát:

- Khai quan

Năm chiếc quan tài đồng loạt bật nắp. Từ trong năm cỗ quan tài này tỏa ra một luồng tử khí nồng đượm, cùng một tiếng rít gào như cô hồn dã quỷ, Đặng Dung mặc kệ, lão lại hô tiếp:

- Ngồi dậy.

Chỉ thấy trong năm cỗ quan tài này có năm cái tử thi chậm chậm ngồi dậy. Nếu có ai ở đây lúc này tất sẽ hoảng sợ mà hét thối. Năm cỗ tử thi này đều là nữ nhân, lại vô cùng xinh đẹp, không biết người ta dùng phương pháp nào luyện hóa mà da thịt các nàng dù chết từ lâu nhưng trông vẫn như người sống, hồn phách bị rút ra khỏi luân hồi, nhưng bị giam trong cơ thể, tiếng rít gào chính là từ hồn phách này truyền ra. Đặng Dung cười ha hả:

- Có Ngũ hành linh này, cộng thêm thứ ở trong mảnh đất thần bí kia, trong cùng đẳng cấp ta chính là vô địch.

Lão phát tay thu hết số quan tài vào túi trữ vật rồi lôi ra một chiếc ngọc giản truyền tin đưa lên trán truyền âm vào đó:

- Các vị đồng đạo, thời gian sắp hết xin cho lão phu một câu trả lời.

Trong động phủ, Dương Thanh mở bừng mắt, hắn đã nghe thấy lời của Đặng Dung. Nên đi hay là không hắn vẫn chưa quyết định, mấy ngày nay hắn đã đi tìm hiểu một chút, quả thật năm xưa ở nơi này có một môn phái tên là Ngũ Hành Tông. Mọi chuyện xảy ra với tông phái này y như những gì mà lão đã nói. Sau nửa ngày suy đi tính lại Dương Thanh lấy ngọc giản ra lẩm nhẩm nói:

- Nhân sinh cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu cứ sợ hãi thì sao có thể đạt được cơ duyên, chuyến này lão tử đi chắc rồi.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài làm một số việc, dù sao đây là việc liên quan đến tính mạng, phải chuẩn bị đầy đủ, quyết không thể xem thường. Khi hắn vừa từ một tiệm bán linh thảo đi ra thì bất chợt trong tiên thức của hắn có một giọng nói truyền âm vào:

- Đồng Mã Kỳ đạo hữu, xin dừng bước.

Hắn quay lại nhìn, phía sau hắn là đôi đạo侶, Ngô Hải và Minh Đạo Hồng kia. Hắn cũng ôm quyền

- Nhị vị đạo hữu. Đồng mõ xin hữu lễ. Chẳng hay các vị tìm Đồng mõ có chuyện gì.

Minh Đạo Hồng cất tiếng cười như chuông bạc rồi nói:

- Mời đạo hữu theo chúng ta, nơi này không tiện nói chuyện:

Hắn trầm ngâm một lát rồi gật đầu. Tuy đánh không lại nhưng chạy trốn thì hắn lại thừa sức, nên hắn không hề sợ hãi, Hắn đi theo đôi đạo侶 này về động phủ. Thì ra họ cũng ở tầng một như hắn nhưng là số chín chín. Ngô Hải gỡ đi cấm pháp bên ngoài cửa rồi nói:

- Đồng đạo hữu, mời.

Dương Thanh liền tiến vào, sau khi phân ra chủ khách, hắn mới nói:

- Hai vị đạo侶, không biết các vị gặp mặt Đồng Mã Kỳ ta có gì chỉ giáo.

Ngô Hải cười ha hả:

- Ha ha, Đồng huynh quá lời, ta đây chỉ muốn Đồng huynh cũng chúng ta liên thủ một chút khi ở trong mảnh đất thần bí kia.

Minh Đạo Hồng cũng cười nói:

- Chắc chắn Đồng huynh cũng đã nhận ra lão già họ Đặng kia và Trương Lệ Băng là quen biết từ trước, nếu như chúng ta không liên thủ e là lành ít dữ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Mảnh đất thần bí

Một canh giờ sau Dương Thanh chào hai người Ngô Hải và Minh Đạo Hồng rồi tiến về động phủ của mình. Nhìn theo bóng lưng của gã Minh Đạo Hồng

nói:

- Già Đồng Mã Kỳ này tâm cơ rất sâu chúng ta quyết không thể xem thường.

Ngô Hải gật đầu:

- Hiền thê nói đúng. Tuy rằng đã đạt được hiệp nghị với hắn nhưng trong mảnh đất đó vẫn nên cẩn thận. Những gì chúng ta hứa hẹn với hắn thì Đặng Dung cũng có thể.

Dương Thanh tiến vào. Sau khi phong bế động phủ thì chậm rãi ngồi xuống. Hắn cười lạnh:

- Còn chưa bắt đầu vào mà các người đã tính kế lẫn nhau như vậy.

Hắn âm thầm suy tính một chút: Đặng Dung và Trương Lệ Băng là một phái, Hai người Ngô Hải và Minh Đạo Hồng là một phái, chỉ có hắn là thân cô thế cô, nguy hiểm trùng trùng, nhưng hắn tin với tâm cơ của mình chắc chắn lần này sẽ có thi hoạch. Hắn nhắm hai mắt lại chậm rãi thở nạp đưa bản thân vào trạng thái đỉnh phong, chờ đợi tin tức từ Đặng Dung.

Ba ngày sau hắn ra khỏi Thăng Tiên Thành bay vùn vụt về phương bắc, ba ngày trước Đặng Dung đã cho hắn biết địa điểm của sơn môn Ngũ Hành Tông năm xưa. Giờ đây hắn đang trên đường đến đó. Từ trên cao nhìn xuống tòa sơn môn này là một dãy núi chạy dài theo hình chữ chi gồm mười tám ngọn chủ phong. Nhìn thế này có thể lơ mơ suy đoán rằng năm xưa nơi này đã từng huy hoàng như thế nào. Hắn đáp xuống nơi ước định đây là một thung lũng rộng lớn nằm giữa ba quả núi, khắp thung lũng chỉ thấy toàn là cỏ dại khô có một cây nào cao quá đầu gối. Cỏ ở đây nở ra một loại hoa nhỏ như cúc áo có màu tím nhạt. Hắn là người đến đầu tiên đến nơi này. Sau khi quan sát kỹ càng nơi này hắn liền ngồi xuống nhắm mắt chậm rãi thở nạp.

Một khắc sau, có hai thân ảnh lướt tới, đi đầu là Đặng Dung theo phía sau là Trương Lệ Băng, hai người đáp xuống một tảng đá lớn đối diện hắn. Đặng Dung cười ha hả ôm quyền nói:

- Đồng đạo hữu đến thật sớm.

Dương Thanh cũng ôm quyền khách khí đáp lại:

- Dù sao ta cũng không có việc gì, đến sớm một chút cũng tốt.

Chào hỏi xong, hai người Đặng Dung và Trương Lệ Băng cũng không nói gì mà ngồi xuống giống như Dương Thanh nhắm mắt dưỡng thần, chừng nửa canh giờ sau lại có hai bóng người nữa âm âm lao tới, người chưa đến, một giọng cười cuồng ngạo đã vang vọng khắp nơi:

Ba vị đạo hữu, vợ chồng lão đến muộn, xin các vị bỏ qua, bỏ qua.

Thân người vừa đáp xuống Ngô Hải đã ôm quyền hướng về phía bọn Dương Thanh nói lớn:

- Trên đường lão phu có chút việc, cho nên chậm trễ một chút.

Đặng Dung cười lớn:

- Ha ha ha, không sao, Ngô huynh chớ để trong lòng, bây giờ người đã đến đủ, có phải hay không chúng ta nên tiến vào bí địa.

Bốn người bọn Dương Thanh đều nói:

- Mời Đặng huynh

- Tất cả do Đặng huynh làm chủ.

Đặng Dung gật đầu đứng dậy, đưa mọi người đi đến một góc khuất nhất của thung lũng này rồi chỉ vào khoảng không trước mặt nói với bọn hắn:

- Đây chính là cửa vào, năm xưa cao thủ trong tông có đủ ngũ hành nên mở ra không tốn chút khó khăn, giờ đây ta muốn mở còn phải nhờ các đạo hữu giúp sức.

Bọn Dương Thanh nghe lão nói vậy thì gật đầu xem như đã hiểu. Đặng Dung đứng trước phong ấn lâm lâm niệm chú ngữ. Chỉ thấy phong ấn theo lời chú của lão lâm lâm lập tức vận vạo tạo thành một chiếc cửa hư ảo, Đặng Dung cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu phủ lên phong ấn, đợi khi phong ấn đã hấp thụ đủ máu tươi chuyển thành màu tím, cái cửa từ hư ảo đã thực chất hơn bao giờ hết, chỉ thấy lão lâm lâm niệm:

- Dùng máu của ta gọi về chủ hồn trông coi phong ấn.

Một tiếng rít phát ra từ không trung cái mặt quỷ vẽ trên cánh cửa lập tức chuyển động, hóa hình thành một u hồn trong suốt, nó không ngừng cô đọng lại cho tới khi hóa thành một đạo nhân mặc cẩm bào, đầu đội mũ hoàng long, đạo nhân này sau khi hiện ra thì nhìn quanh một lượt rồi tập trung ánh mắt vào Đặng Dung, hiển nhiên là đã nhận ra người kêu gọi. U hồn đạo nhân này âm trầm nói:

- Lệnh bài.

Đặng Dung không chút nào vội vã, xuất từ trong không khí ra năm chiếc lệnh bài làm từ bạch ngọc đưa cho đạo nhân nọ, đạo nhân xem xong thì lập tức vút năm chiếc lệnh bài vào cánh cửa, từ cánh cửa đó tỏa ra hào quang chói mắt rồi từ trên cánh cửa một vòng xoáy hiện ra. U hồn quay lại chậm rãi nói:

Vào đi

Sau khi tiến vào trong vòng xoáy đó, nó lập tức khép lại bằng một phương pháp vô cùng kì dị truyền tống bọn Dương Thanh đi. trong nháy mắt hắn có cảm giác đã đi hàng ngàn dặm. Khi hắn xuất hiện trở lại thì đã ở trong một nơi vô cùng kì lạ cho dù là tân tiên thức ra cũng chỉ được một nửa so với lúc đầu, xung quanh chỗ bọn hắn đang đứng bất ngờ lại là một cánh rừng âm u, cây cối ở đây vô cùng kỳ lạ, cách khoảng một ngàn trượng về phía trước là một vách núi cao như không nhìn thấy điểm tận cùng, một dòng thác uốn lượn từ trên đó đổ xuống, ngay phía trước mặt bọn hắn là một cái đỉnh nhỏ. Bọn hắn liền bước vào bắt đầu quan sát. Trương Lệ Băng đưa tay sờ sờ mấy cái cây kỳ dị kia rồi hỏi Đặng Dung:

- Đặng huynh đây là mảnh đất thần bí mà người nói.

- Đúng vậy.

Đặng Dung chỉ tay về phía vách núi kia rồi nói tiếp

- Qua khỏi vách núi kia chính là nơi thí luyện năm xưa của Ngũ Hành Tông chúng ta, tiếp tục đi nữa thì sẽ đến bảo tàng, nơi lão tổ năm xưa cất giấu mọi thứ quý giá của tông phái.

Dương Thanh không nói gì mà âm thầm đánh giá khu rừng này, theo hắn thấy khu rừng này, vô cùng kì lạ. Sau nhiều năm ở trên âm hồn đảo và cửu khúc huỳnh hà, hắn đối với cây cối, thảo mộc, quái thạch có một sự lịch duyệt hơn người. Theo như hắn cảm nhận thì vừa rồi không ngờ thực vật ở đây đều tỏa ra khí tức của yêu thú, chứ không phải chỉ là cây cối bình thường, hơn nữa hắn luôn có cảm giác, nơi này có người đưa mắt theo dõi bọn hắn từ trên cao, khiến hắn không thấy thoải mái chút nào. Đúng lúc này Đặng Dung lại lên tiếng:

- Các vị đạo hữu. Đặng mỗ cũng không nhiều lời nữa. Qua khỏi vách đá kia chính là bước chân vào nơi thí luyện có tất cả ba tầng, tu vi như chúng ta vượt qua dễ dàng thôi. Nhưng sau đó là tiến vào vùng đất mà chỉ có cao thủ Ngưng Nguyên kỳ mới có thể thông hành trót lọt, phải hết sức cẩn thận, nhất là cuối cùng còn phải đối mặt với Ngũ Hành Đại Trận. Mong các vị đạo hữu để tâm

Lão nói xong thì tiến về phía trước theo sau lão là đôi đạo侶 kia, cuối cùng chỉ còn hắn và Trương Lệ Băng, nàng nhìn hắn rồi nói:

- Mời Đồng đạo hữu đi trước.

Dương Thanh không nói gì mà khẽ gạt đầu cất bước. Theo hắn thấy thì Trương Lệ Băng này cố tình đi sau cùng giám sát bọn hắn giúp cho Đặng Dung ở phía trước, nhưng hắn mặc kệ, vừa đi vừa truyền âm nói chuyện với nàng vô cùng vui vẻ. Với tốc độ của năm người chỉ một lát sau đã tiến đến chân dãy núi.

lúc này Đặng Dung bước tới trước một bước cắn đầu lưỡi phun một ngụm máu vào cấm pháp phía trước làm bầm nát:

- Nhân danh tông chủ Ngũ Hành Tông mở ra cấm pháp vào thí luyện.

Chỉ thấy từng tiếng rắc rắc vang lên, một khung cảnh vô cùng bá đạo hiện ra. Dưới sự hoạt động của cấm pháp không ngờ, dãy núi tách làm hai nửa để lộ ra một lối đi rộng rãi lát đá dài hàng ngàn trượng xuyên qua dãy núi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Huyết hồn lộ

Sau khi dãy núi tách ra để lộ con đường này Đặng Dung liền xốc lại tinh thần rồi nói:

- Chúng ta bắt đầu vào thôi. Nơi thí luyện này lập ra cho tu sĩ luyện khí. cửa ải đầu tiên này tên là Huyết Hồn lộ. Nhiều năm trước khi ta còn luyện khí, mới đi được vài trăm trượng thì đã không chịu nổi nữa.

Hắn chậm rãi nói, như thể nói với chính mình, như thể đang hồi tưởng lại, chuyện cũ năm xưa. Thần sắc Đặng Dung ngập tràn cô độc:

- Nhiều năm qua pháp thuật tạo thành nơi này đã yếu đi nhiều, lấy năm người chúng ta liền thủ chắc chắn qua được,

Lão dừng lại một lát như để thở lấy hơi rồi nói tiếp.

- Các đạo hữu yên tâm, trong ba cửa ải thí luyện này, dù bị giết chết cũng chỉ hư ảo, nếu chẳng may bị giết, thân thể sẽ bị truyền tống ra ngoài. Chỉ có khi đi vào vùng đất hư vô sau ba cửa ải nơi đó mới thật sự nguy hiểm.

Lão dứt lời rồi xuất ra pháp bảo cầm nơi tay đâm lên Huyết Hồn Lộ chính thức tiến vào, đi qua khỏi hai mươi trượng vẫn an toàn không có dị tượng xảy ra. Dương Thanh âm thầm đánh giá. Nơi này vô cùng kỳ lạ. Thực vật nơi đây không ngờ có sức sống, có linh trí riêng.

Hắn còn đang nghĩ thì chợt có hai tiếng rít gào vang lên. Phía trước bọn chúng xuất hiện biến đổi. Chỉ thấy hai bên vách núi vô số những bụi hoa, điên cuồng động đậy. Tiếng rít gào chính là từ đây phát ra. Mấy bụi hoa này lập tức nhô lên khỏi mặt đất, huyền hóa ra một chân thân kì dị, trên đầu chúng là bụi hoa đỏ kia. Đầu rễ trên bụi hoa này đều biến thành đao kiếm vô cùng sắc bén. Dưới bụi hoa là một cái đầu như đầu chuột với cái mõm dài. Hai chân trước của chúng rất ngắn, chân bên phải có đeo một tấm khiên nhỏ chân bên trái lộ ra móng vuốt dài năm tấc, chân thân vừa xuất hiện chúng đã điên cuồng rít gào lao đến. Đặng Dung mặt không đổi sắc bảo mọi người:

- Các vị không cần lo lắng đây là Lương Mộc Thú, chỉ có tu vi như luyện khí kỳ cấp ba.

Một con Lương Mộc thú toàn thân màu vàng tiến về phía Dương Thanh rít lên từng tiếng, những sợi rễ cây sắc bén kia vung vẩy không theo một quy tắc nào cả, nhắm vào ngực hắn lao tới, chỉ tương đương với luyện khí cấp ba. Muốn giết quá dễ dàng, nhưng Dương Thanh không vội. Đây là lần đầu tiên từ khi tu tiên, hắn được tiếp xúc với mấy thứ này, hiển nhiên là vô cùng hứng thú, sau một vài giây bị Lương Mộc Thú tấn công hắn trong lòng không khỏi dâng lên niềm kính phục với người tạo ra nơi này. Chỉ biết con Lương Mộc Thú dung hợp với cái cây quý dị kia mỗi một lần tấn công đều có dấu hiệu báo trước để đối phương có thể biết mà chống đỡ hoặc né tránh. Đây là một điểm xảo diệu của vị tổ tông sáng lập Ngũ Hành Tông năm xưa. Năm đó khi tạo ra nơi này. Lão đã nghĩ đến tài bồi cho bọn trẻ từ đi ra từ chiến đấu, nhưng lại sợ nếu quá khốc liệt ngay cả đệ tử có thiên tư cũng không thể tồn tại. Nên lão đã nghĩ ra cách dung hợp giữa thực vật và động vật này. Lại thi triển thần thông xóa đi thần thông nguyên bản của con thú, khiến nó chỉ đánh ra một số loại thần thông được lão chỉ định, trước khi đánh ra đều có một động tác báo trước. Điều này cũng giống như khi sư phụ và đệ đệ luyện tập. Sư phụ sẽ nói: ta ra chiêu này, ngươi phá thế nào. Điều này tương tự như cách con Lương Mộc Thú này tấn công đều có báo trước, điều này là một khảo nghiệm rất tốt cho đệ tử. Vừa tu luyện được bản lĩnh vừa có thể đi ra từ chiến đấu. So với mấy thần thông được áp đặt đó. Bộ rễ cây sắc bén kia tượng trưng cho bị địch nhân đánh lên. Khi nó vung vẩy không theo một quy tắc nào, vô cùng bất ngờ. Cứ như vậy một kẻ đệ tử vào đây thì luyện khi đối mặt với Lương Mộc Thú giống như phải đối mặt với hai người. Một người giao chiến trực diện, một người lại ẩn nấp đánh lên. Quả thật vị lão tổ này suy nghĩ sâu xa. Thông qua nơi này mà nâng cao khả năng của môn nhân. Nói thì lâu nhưng thực tế Dương Thanh hắn đã có bao năm sinh tồn chớp mắt là đã nhận ra dụng ý của người tạo ra con thú này. Hắn chưa vội tiêu diệt mà liền lặng im chờ con thú ra chiêu rồi mới phản kích. Tuy nhiên đẳng cấp khác quá xa nhau nên chỉ nháy mắt sau hắn đã chán nản, tay vỗ túi trữ vật, Vô Cực Đao lao ra chế con Lương Mộc Thú làm hai nửa. Ngay khi tuyệt khi con thú này hóa thành một làn khói quay về vị trí cũ lại là một bụi cây hoa vô hại.

Vừa lúc này thì bọn Đặng Dung đã diệt nốt mấy con còn lại, trận pháp lập tức lại mở ra biểu thị cho phép họ đi tiếp. Cứ như vậy trong một ngàn trượng đầu tiên tương ứng với hơn 300m bây giờ, năm người bọn họ đã gặp đủ loại yêu thú hợp thể với cây cối như vậy, đúng như Dương Thanh suy nghĩ, mỗi khi bọn yêu thú này ra đồn đều có động tác báo trước, hẳn liền để ý là dễ dàng tránh khỏi. Lại còn học được một số biến hóa trong chiến đấu, có thể nói là có thu hoạch, cứ thế cấp bậc yêu thú tăng dần từ cấp ba cho đến cấp tám. Khi năm người giết hết đám yêu thú cấp tám này, thì chúng nhanh chóng biến thành cây cối mọc trên mặt đất, tăng phong ấn phía sau rắc một tiếng vỡ làm hai nửa, trước mắt mọi người là một khoảng sân rộng một Khoảnh (1 khoảnh = 66.6 mét vuông). Cuối cái sân này là một cây cầu. Ngay khi bước chân đầu tiên của mọi người đặt lên sân. Thì từ phía bên kia của chiếc sân phát ra tiếng nổ đùng đùng, một cây cầu dài hơn ngàn trượng hiện ra, phía bên kia cầu từ trong không trung hiện ra một tòa lầu đài không lồ, với mái vòm và hai tháp canh cao chọc trời ở hai bên, toàn lầu đài tỏa ra một luồng khí tức từ vong. Không khí xung quanh chợt giảm xuống một cách rõ rệt. Giữa cây cầu có một thân ảnh từ từ đi tới, người này toàn thân mặc một màu trắng, thêu rồng năm móng phía trước ngực, sau lưng là một đồ hình phức tạp. Hắn đi đến giữa khoảnh sân thì dừng lại, tay trái hắn đưa lên tháo cây kiếm trên lưng xuống, chỉ mũi kiếm xuống đất, nhìn về phía bọn Dương Thanh, từ trong không khí một giọng nói ẩn hiện vang lên:

- Muốn qua khỏi Huyết Hồn Lộ phải chiến thắng được ta.

Giọng nói vừa dứt thân ảnh cầm kiếm kia như thể nhận được tín hiệu gì đó, gã ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, cả thân người lơ lửng bay lên không trung, kim quang tràn ngập, từ từ cơ thể gã dần dần biến đổi, toàn thân hắn hiện ra một bộ giáp vàng bao bọc toàn thân chỉ hở hai con mắt, sau lưng hắn mọc ra hai chiếc cánh lớn, cũng màu hoàng kim, kiếm trên tay trái tỏa ra một luồng hào quang xanh biếc bao bọc bản thể của kiếm vào trong luồng hào quang này, tay phải hiện ra một chiếc khiên hình lục giác trên mặt khiên có vẽ kí hiệu của ngũ hành, khi biến đổi hoàn tất, thân ảnh này từ từ hạ xuống đứng chắn ở đầu cầu, từ không trung giọng nói lúc này lại một lần nữa vang lên:

- Ta là Minh Vương

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Nguy hiểm vô hình

Minh Vương này nửa người nửa quái vô cùng mạnh mẽ, lại có tốc độ cực kì nhanh chóng, nhưng dù sao nó được đặt ở đây chỉ là để đánh nhau với Luyện Khí Kỳ tăng 10 đỉnh phong mà thôi so với Trúc Cơ thì khác nào một trời một vực, chỉ thấy Đặng Dung cười lớn hô lên:

- Các vị đạo hữu cứ dừng chân, tên minh vương này để mình Đặng Mỗ là đủ rồi.

Lời còn chưa dứt lão đã bay lên vỗ vào túi trữ vật một hòn đá to bằng nắm tay từ trong đó bay ra, chớp mắt hóa thành một ngọn núi nhỏ từ trên không nên xuống. Minh Vương ngước lên nhìn ngọn núi rồi trong nháy mắt kim quang loáng lên, nó đã ở ngoài ba mươi trượng tránh khỏi phạm vi ảnh hưởng của hòn núi đá, tay trái nó vung lên, từ trên kiếm hàng ngàn sợi tơ màu đen bay ra, quấn chặt lấy hạ bàn của Đặng Dung lôi lão vào trong lòng đất. Đặng

Dung quát lớn:

- Tốc độ nhanh thật, hãy ném thử thần thông của Đặng mỡ.

Lão đưa tay vỗ vào những sợi tơ màu đen kia một cái, từ tay lão tử quang ồ ạt tràn ra, xâm nhập vào trong sợi tơ nhanh chóng phá hủy chúng, chỉ vài giây, đám tơ đó đã tan thành mây khói. Bị một con quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ cầm chân ở trước mắt bao người thể này thực sự đã làm lão điên tiết, lão hét lên:

- Xem đây,

ngọn núi nổ bùng bùng rồi tiếp tục lớn ra nữa chớp mắt đã đè xuống đầu Minh Vương. Sầm một tiếng chân núi đã va vào chiếc khiên ngũ hành trên tay phải của nó tạo ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Vừa đánh Đặng Dung vừa âm thầm nghĩ hoặc, gần trăm năm trước lão đã từng đi đến nơi đây một lần, tuyệt đối Minh Vương này không mạnh như vậy, thế mà lần này lại đỡ được hai kích toàn lực của lão, điều này lão không sao hiểu nổi, lão mới nghĩ đến đây thì Minh Vương kia đã đẩy được ngọn thần sơn pháp bảo của lão sang một bên, nhưng nó cũng phải trả giá khá đắt. Tấm khiên gần như vỡ vụn, giáp trụ trên người nó phần lớn đã tan nát, lộ ra làn da đầy những ấn kí và bùa chú trông ghê rợn vô cùng. Bất chợt Dương Thanh cảm thấy như nó có linh tính vậy, nó ngửa mặt lên nhìn vào Đặng Dung đầy tức giận, rồi kim quang lại nhoáng lên, nâng nó khỏi mặt đất. Lúc này Đặng Dung đã há mồm ra vô cùng kinh hoàng.

- biến hình lần nữa ư.

Lão chợt thấy ngày hôm nay mình chọn tiến vào đây là một quyết định sai lầm. Lão vội vã huy động Thần sơn rồi gào lên:-

- Các vị mau tấn công, đừng để nó thành công biến hình, giết nó xong ta sẽ giải thích.

Không cần lão phải bảo thì bốn người đằng sau cũng cảm thấy không hợp lý, lúc này cả bốn đều xông lên xuất ra thần thông mạnh nhất của mình, hồng điệp tan lớp kim quang kia, ánh sáng bảy màu chớp nháy khắp bầu trời. Từng đạo thần thông lao đến Minh Vương

- Đùng, đùng.

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, mặt sân đã bị cày nát để lộ ra nền đất, năm người bị phản chấn của thần thông đẩy lùi về phía sau hàng chục trượng, khó khăn lắm mới ổn định được khí huyết, vậy mà kim quang kia không hề suy yếu hay tan vỡ.

- Năm người Trúc Cơ kỳ vậy công mà không được ư.

Đặng Dung không thể tin vào mắt mình nữa. Năm người bọn họ đều xuất ra thần thông mạnh nhất của mình vậy mà nó chống được, Dương Thanh đứng dậy nhìn chăm chăm vào Minh Vương, hắn muốn xem nó lột xác xong thì sẽ thành cái dạng gì. Trong màn kim quang lúc này thân thể Minh Vương đang nhanh chóng biến đổi. Đôi cánh hóa thành màu tím to gấp đôi khi nãy, tấm khiên trên tay đã biến mất, thanh kiếm trên tay trái đã huyền hóa thành một cây trường thương ngoài mũi thương nhọn hoắt tỏa hàn khí ngập trời, bên cạnh mũi thương còn có một lưỡi hái hình trăng khuyết, Minh Vương từ từ hạ xuống. Chỉ ngọn thương về phía trước. Một con cuồng phong từ mũi thương lao ra biến thành một hư ảnh kim long gào thét lao về phía năm người bọn hắn, Dương Thanh và bốn người còn lại chiến ý dâng cao thét lên một tiếng rồi tấn công ồ ạt. Thân thông bay đầy trời, tiếng va chạm của pháp thuật rít lên veo veo, chợt Minh Đạo Hồng hét lên một tiếng, cả người bị mũi thương kia quét trúng như điều đứt dây bay về phía sau rơi bịch xuống, Ngô Hải cấp tốc tung một pháp bảo về phía Minh Vương rồi hô lớn:

- Bạo.

Đồng thời cho pháp bảo nổ tung lão nhân đà này bay đến chỗ Minh Đạo Hồng lão hét lên:

- Phu nhân, có ta đây.

Còn lại ba người lập tức áp lực tăng vọt. Minh vương vỗ cánh một con cuồng phong ào tới chỗ ba người, nương theo con gió này, trường thương kia hóa thành một đạo ánh sáng phủ xuống. Dương Thanh hắn đứng chính giữa hai người kia, nên nhận lực nhiều nhất. Lúc này hắn đã thực sự nổi điên. Các yêu thú mà hắn đã giết toàn là loại có tên tuổi, kinh nghiệm củ hắn vô cùng phong phú, lúc này sinh tử quyết trong người hắn ầm ầm vận chuyển:

- Chỉ là một con rối không có linh trí mà cũng dám tấn công ta sao.

Hắn bay người lên, tiến về phía trước thúc dục Hoả Lân Bào trên người phát ra tầng phòng hộ màu lam nhạt. Hai tay hắn bắt quyết, niệm thần chú. Vô Cực Đạo lập tức chia hai bên tả hữu huyền hóa lớn ra đến chục trượng. Từ trên thân đao tỏa ra vô cực chân hỏa vô cùng cường đại. Áo choàng sau lưng hắn tung bay phấp phật dưới sức nóng của hỏa này. Hắn hô lên:

- Vô Cực Trảm

Hai con Xích Diêm Hỏa Lân từ lửa được huyền hóa ra, bao bọc Vô Cực Đao vào giữa chém xuống.

- Ầm, Ầm

Dưới sức mạnh của pháp bảo này, toàn chiếc sân đã nát bét, tạo thành một cái hố sâu năm trượng, rộng hai mươi trượng, khi bụi đất tan đi, bên dưới cái hố hiện ra Minh Vương đang nằm gầy dựa, từ trên người nó từng giọt chất lỏng màu vàng chảy ra, nó rên lên một tiếng rồi biến mất. Mọi sự kể thì lâu chứ từ lúc Dương Thanh huy động Vô Cực Đao cho đến khi Minh Vương bị chém chết chỉ khoảng vài nhịp thở. Lúc này hắn cũng bị thương nhẹ. Nhưng

nhờ tốc độ hấp thu linh khí của hắc do được lực của Tự Pháp Đơn, nhanh gấp mấy lần người thường nên chẳng mấy chốc, mấy chỗ bị thương đã gần như khôi phục.

Minh Vương vừa biến mất thì mặt sân lại rung động một lần nữa. Chỉ thấy đá từ bốn phương tám hướng bay về, nháy mắt khoảng sân lại lạnh lặn như cũ. Mọi người ở phía sau nhìn cảnh lúc trước Dương Thanh đánh bại Minh Vương trong nháy mắt không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, nhất là Đặng Dung, lão không ngờ hắc lại có pháp bảo mạnh mẽ như vậy, pháp bảo mạnh thì cũng thôi đi nhưng tốc độ làm phép của Dương Thanh mới khiến lão kinh ngạc. Gần như nhanh gấp ba người thường. Người này đối với kế hoạch của lão sợ là có chút ảnh hưởng, không chỉ Đặng Dung mà ba người kia giờ phút này ánh mắt nhìn Dương Thanh cũng phải thay đổi, tốc độ cùng sự quyết đoán sát phạt của hắc khiến bọn họ kinh hãi vô cùng. Hắc thấy mọi người nhìn vào mình thì coi như không thấy mà hướng về phía Đặng Dung hỏi:

- Đặng huynh, có lẽ huynh có điều muốn nói.

Lúc này ba người kia lại chuyển ánh mắt về phía Đặng Dung, hiển nhiên là nguy hiểm vừa rồi khiến họ nhận ra rằng, nơi này hình như đã có biến đổi gì đó. Đặng Dung nghe hắc hỏi thì cười khổ rồi trả lời:

- Cụ thể là chuyện gì, lão phu quả thật không biết, nhưng mọi vật ở đây đã biến hóa rất nhiều. Giờ đây chúng ta chỉ có thể đi tiếp mà không quay lại được, hơn nữa...

Lão đang nói thì dừng lại như thể đánh giá xem mình có nên nói hay không. Đúng lúc lão đang nghĩ thì Minh Đạo Hồng đã lên tiếng, giọng nói thì thảo do bị thương không hề nhẹ:

- Đặng Dung, có gì cứ nói, chúng ta đã vào đây, tất biết trong đây nguy hiểm.

Đặng Dung gật nhẹ đầu rồi thở dài nói:

- Nếu lão phu đoán không nhầm, nơi đây đã bị đảo thành ngũ hành sát trận. Sau này nếu bị chết trong thí luyện này chúng ta sẽ chết thật chứ không phải bị truyền tông ra ngoài nữa.

Về mặt Dương Thanh vô cùng âm trầm, chỉ có điều nó được giấu bên trong hỏa lân bào nên không ai nhìn thấy mà thôi. Theo hắc nghĩ ở đây nhất định có người thao túng trận pháp nhắm vào bọn họ, còn cụ thể là ai hắc nghĩ chắc hắc nó có liên quan đến Đặng Dung, hoặc đồ vật gì đó trên người lão. Mọi việc gần đúng như suy nghĩ của hắc, trên một ngọn núi cao chọc trời trong mảnh đất thần bí này, trong một tòa động phủ, một thân ảnh toàn thân mặc một bộ trường bào màu xanh thẫm đang ngồi trên một tòa sen đen có mười hai đài sen đang nhìn lên một viên cầu to bằng một cái đầu người. Trong viên cầu này chính là phản chiếu bọn Dương Thanh. Lão già khi thấy Minh Vương bị giết về mặt như thể đã biết từ trước, lão lầm lẫm:

- Các ngươi hãy tiếp tục tiến lên đi, chỉ cần mang năm chiếc quan tài đến đây, chưa biết chừng ta sẽ phát bỏ để tâm mà cho các ngươi được chết toàn thây, khếch khếch khếch

Bóng đen cười lên vô cùng ghê rợn. Lúc bóng đen này đang ở nơi đó cười lớn thì ở trên sân năm người bọn họ cảm thấy như có một đôi mắt từ trên không trung, nhìn xoáy vào bọn họ. Một cảm giác bị uy hiếp như có như không chậm rãi xuất hiện. Phong ấn ở bên kia cầu bị xé rách, lộ ra tòa lâu đài không lồ khi nãy.

Đặng Dung nhìn tòa lâu đài màu đen nọ rồi nghiêng răng nói:

- Các vị phú quý hiểm trung cầu, giờ chúng ta chỉ còn một đường tiến lên mà thôi.

Cả bốn đều gật đầu, bây giờ ngoài tiến lên thì quay lại đã là không được, theo mỗi bước chân của năm người tiến lên phía trước, cảnh vật phía sau họ cứ từ từ mất dần, giờ đây họ chỉ còn cách vượt qua thí luyện mới có tư cách tìm được đường ra.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thượng cổ dị thú

Qua khỏi huyết hồn lộ một cách nguy hiểm, giờ đây cả bọn năm người Đặng Dung đang đứng trước cửa lớn của tòa lâu đài. Ngoài một bậc cầu thanh khoảng ba mươi hai bậc dẫn lên của chính ở trên cao. Thi trước sân của tòa lâu đài không ngờ toàn là bia bộ san sát. Tòa ra âm khí đầy trời. Công thêm với tuyết từ khi họ đặt chân vào bỗng từ từ rơi xuống, khiến cho khung cảnh càng mang vẻ thê lương. Phía trên cửa lớn không biết từ lúc nào xuất hiện hai bóng ma theo đúng nghĩa đen. Toàn thân chúng đều do sương mù tạo thành, chỉ có đôi mắt và mười chiếc móng vuốt đỏ như máu là rõ ràng. Đặng Dung nhìn hai bóng ma này rồi nói:

- Đây là quỷ ảnh, có thân thể từ hư vô. Nó sợ nhất là hỏa tính. Dương huynh đệ trận này phải nhờ huynh đệ rồi.

Dương Thanh không nói gì mà gật đầu, tiến về phía trước. Vung vô cực đao lên một luồng vô cực chân hỏa âm âm lao đến bao vây đám sương mù màu đen kia. Nói đến Quỷ Ảnh này nếu như hôm nay nó gặp một luyện khí kỳ lân đầu đến đây thí luyện thì còn có thể điều vô dương oai một chút. Nhưng số

nó quá đen đủi. Nhiều năm như vậy mới có người vào đây nhưng không ngờ, người này lại mạnh mẽ như vậy, mặc dù không có linh trí nhưng nó cũng cảm nhận được một mối nguy hiểm đang đến gần, chỉ trong nháy mắt Vô Cực chân hỏa đã thiêu đốt đám sương mù quanh người nó, nó vận vẹo gào rú muốn thoát ra, nhưng nó làm sao có thể cản được một Trúc Cơ Trung Kỳ cảnh giới. Rất nhanh lớp sương mù bao bọc quanh nó bị đốt cháy hoàn toàn, lộ ra bản thể bên trong. Không ngờ nó lại làm một con bọ cạp lớn. Dương Thanh không để cho nó kịp thở dốc pháp bảo vô cực đao lại gào thét lao tới xẻ hai Quỷ Ảnh thành bốn mảnh. Cứ tiếp tục như vậy. Bốn người Đặng Dung, Trương Lệ Băng, Ngô Hải, Minh Đạo Hồng. Cũng lần lượt gặp các quỷ hành mang thuốc tính, Kim, Mộc Thủy, Thổ, dựa vào cảnh giới của mình đều nhanh chóng hạ gục chúng. Đối với Tu sĩ Trúc Cơ như bọn họ, loại quái vật này chẳng gây nổi một nửa điểm uy hiếp. Ngay khi quỷ ảnh mang hành Thủy ngã xuống. Cửa vào lâu đài đột nhiên mở ra. Từ trên không trung giọng nói khi này lại vang lên

- Đủ tư cách.

Sự tương phản giữa Minh Vương lần trước và đám quỷ ảnh lần này khiến bọn Đặng Dung không dám lơ là cả đám năm người đều tập trung cao độ, huy động pháp bảo quanh người tiến vào trong lâu đài, vừa đi vừa sẵn sàng phản kích nếu có biến. Bên trong đại sảnh của lâu đài này thiết kế lạ lùng vô cùng, bản thân tầng một này thiết kế như một thánh đường, hai bên lối đi là vô số những chiếc ghế nhỏ. Mỗi bên có tám hàng mỗi hàng có mười sáu chiếc ghế, sắp xếp theo kiểu ngoài cao trong thấp, tất cả số ghế đều hướng về một cái đài ở trung tâm, phía sau cái đài là một bức tượng không lồ cao hàng chục trượng. Tượng này tạc một vị trung niên, tiên phong đạo cốt, râu bạc dài tới ngực, toàn thân mặc giáp, trên đầu là một chiếc mũ như vương miện, hai tay để phía trước ngực cầm chặt một thanh cự kiếm, mũi kiếm cắm xuống nên đá thoát nhìn uy vũ vô cùng. Phía sau bức tượng không lồ này là năm bức tượng nhỏ hơn, tạc năm mỹ phụ cỡ hơn mười tuổi mỗi người mặc một màu váy, trên trán có ký hiệu ngũ hành, đang quỳ ở đó ngược lên thân ảnh không lồ kia. Trong mắt hiện lên một vẻ sùng kính không hề che giấu.

- Đây là Lão Tổ của Ngũ Hành Tông.

Đặng Dung sau khi nhìn thấy bức tượng thì run rung nói.

- Nơi đây có lẽ là điện thờ của người.

Minh Đạo Hồng chợt hỏi lão:

- Đây không phải cửa ải thứ hai của thí luyện sao.

Ba người còn lại cũng hướng ánh mắt về phía Đặng Dung chờ câu trả lời:

- Ta không chắc lắm, cửa thứ hai đúng là tòa lâu đài. Còn bên trong có thứ gì thì ta cũng không biết. Những người vào đây được. Thì theo môn quy cũng không được phép nói ra.

Trương Lệ Băng đi vòng quanh pho tượng kia một hồi rồi nói nhỏ:

- Giờ đây chỉ còn cách đi đến đâu hay đến đó vậy.

Mọi người không nói gì cả, hiển nhiên là cũng đồng ý với lời nói của Trương Lệ Băng, cả điện thờ này chỉ có một lối đi duy nhất phía sau bức tượng. Gió từ phía sau lối đi này không ngớt ào ào thổi ra mang theo khí lạnh kinh người. Lối đi không dài chỉ khoảng vài trượng là hết, ra khỏi lối đi năm người Dương Thanh xuất hiện trên một cây cầu nữa, nối mặt sau của lâu đài và một khu vườn hình chữ nhật. Dương Thanh đưa tiên thức quét quanh một vòng rồi âm thầm suy nghĩ. Mảnh vườn này rất nhỏ, hầu như toàn là cây bụi lúa thưa. Ba phía quanh mảnh vườn này là rừng cây vô cùng rậm rạp, phía tay phải cách bọn hắn có mười trượng là một khối đá không lồ cao chừng năm trượng màu đen. Giữa tâm khối đá đó là một cái vòng xoáy mờ ảo.

- Đây là

Khi vừa nhìn thấy khối đá. Đặng Dung thốt lên một tiếng. Ngô Hải cũng nhìn chăm chăm vào tấm bia đá rồi hỏi hắn:

- Đặng huynh, có chuyện gì vậy.?

Đặng Dung tiến lại gần khối đá quan sát thật kỹ rồi nghi hoặc nói:

- Sự thúc của Đặng Mỗ từng nói Tấm bia đá này chính là giới hạn cuối cùng của thí luyện. Vượt qua nó chính là đi vào vùng đất không có sự bảo hộ của pháp trận.

Trương Lệ Băng từ đầu đến giờ vẫn ít nói, lúc này cũng phải mở miệng ra hỏi Đặng Dung:

- Sự thúc của lão không nói trong vùng đất này có nguy hiểm gì sao.

- Sự thúc ta năm đó còn chút hơi tàn. Có nói ra một tuyến đường. Theo những gì ta được biết. Bảo tàng đó nằm chính giữa vùng đất này. Nhưng bây giờ nơi này đã thay đổi rất nhiều không biết tuyến đường đó còn đúng hay không.

Dương Thanh đánh giá một chút rồi cũng nói:

- Việc chúng ta được dẫn đến đây mà bỏ qua hai cửa ải kia, không biết là may hay rủi, nhưng đã đến đây rồi cũng chỉ còn cách tiến lên thôi. Đặng huynh người cứ dẫn đường đi.

Minh Đạo Hồng và Ngô Hải đều gật đầu,

- Mã Kỳ huynh nói có lý. Đã đến đây rồi chúng ta không thể quay về tay không được. Hôn nữa cũng không có đường lùi.

Trương Lệ Băng cũng im lặng hiển nhiên là đồng ý với ý kiến của hai người kia. Thấy ý mọi người đã quyết, Đặng Dung nói lớn:

- Được. Đồng đạo hữu nói có lý. Phú quý hiếm trung cầu. Các vị mời đi theo Đặng mỗ.

Mọi người vừa bước chân qua khỏi tấm bia đá bước vào khu rừng được một đoạn. Thì tấm bia phát sinh dị biến. Màu đen của phiến đá nhanh chóng biến thành màu trắng. Vòng xoáy trên đó nhanh chóng biến mất. Thay vào đó tấm bia bắt đầu chuyển động như thể được làm từ chất lỏng. Từ trong đó một tiếng gầm mơ hồ phát ra. Càng ngày càng rõ ràng rồi hóa thành một tiếng long ngâm, khiến cho linh hồn năm người run rẩy, tiền thức gần như bị tiếng long ngâm áp cho vỡ vụn. Từ trong tấm bia một con rồng vàng dài trăm trượng lao ra. Nhìn về phía bọn Dương Thanh đầy thù địch. Thoạt nhìn có vẻ nó giống loài rồng. Nhưng nếu nhìn kỹ thì lại không phải, ngoại trừ cái đầu giống loài rồng ra thì toàn thân nó như một con mãnh xà lớn, không có chân. Toàn thân nó được bọc một lớp vảy màu vàng hình thoi xếp chồng lên nhau. Cái đuôi có theo một chiếc đèn lồng màu đỏ, cán chiếc đèn lồng này đã hòa với da thịt nó thành một thể trông quý dị vô cùng. Vừa nhìn thấy cái đèn lồng này Trương Lệ Băng đã khiếp đảm run rẩy nói:

- Không thể nào, đây là Dẫn Hồn Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Ứng Long

Trong khi con quái thú còn đang phe phẩy cái đuôi có gắn chiếc đèn lồng thì, Dương Thanh đã nói:

- Trương Đạo hữu. Ta từng đọc một cuốn yêu điển. Trong đó có viết rất rõ loài yêu thú có Dẫn Hồn Đăng này tên là Cự Khuyết là một con rắn lớn với đầu người mình rắn, nhưng con yêu thú này lại đầu rồng rõ ràng là không phải.

Những gì mà Dương Thanh hẳn vừa nói đúng làm năm xưa hẳn đọc trong quyển Yêu Điển của Bạch Thủy Thành. Trong sách viết:

"Mãng xà năm trăm năm là Cự Xà ngàn năm là Cự Khuyết", Cự Khuyết gọi là Ngự Long. Đầu người, thân rắn đuôi có treo Dẫn Hồn Đăng hóa thành từ máu huyết. Tương truyền Ngự Long Cự Khuyết là Thượng Cổ Dị Thú Thời Kỳ Hoàng Đế Thần Long, nó từng phụng Hoàng Đế lệnh chinh phạt qua Xi Vu, cũng giết Xi Vu mà trở thành công thần. Ngự Long này từng lấy đuôi quét sân, khai thông hồng thủy. Dẫn Hồn Đăng trên đuôi dị thú này có khả năng đưa kẻ thù vào mộng huyền. Mãi mãi không có đường ra"

Trương Lệ Băng gật đầu một cái:

- Đồng đạo hữu nói chính phải, đây rõ ràng không phải cự khuyết. Có lẽ là một loại dị thú mà chúng ta chưa biết. Dù sao cũng phải cẩn thận với dẫn hồn đăng trên người nó.

Trương Lệ Băng còn chưa nói hết thì có vẻ, con Cự Khuyết này đã mấy千年, hàng ngàn năm qua nó mới được thả ra. Nó lập tức bay vòng quanh bọn Dương Thanh. Miệng nó phát ra tiếng gào kinh thiên động địa. Sau khi bay chán nó lập tức bằng một tốc độ cực nhanh, hạ xuống trước mặt bọn hắn. Cái miệng khổng lồ của nó bất chợt há ra ngáy một to. Cuối cùng phân chia thành tám mảnh mở về bốn phía như một bông hoa lớn màu đỏ. Lộ ra ở bên trong một nửa thân người. Thân người này là của một mỹ phụ trung niên toàn thân bọc một lớp vảy xanh. Trên đầu là bốn chiếc xúc tu không ngớt đung đưa trong không khí. Lưỡi của mỹ phụ giội hết như lưỡi rắn. Hàm răng vô cùng sắc nhọn, tay trái nó cầm một chiếc kén ngũ sắc, còn tay phải thì cầm một quả cầu màu trắng. Tiếng rít gào lúc này mọi người nghe được chính là phát ra từ thân người này. Ngay khi nhìn thấy con quái vật này hiện nguyên hình. Dương Thanh mặc dù đã gặp rất nhiều yêu thú cũng phải hít một hơi khí lạnh. Còn những người khác thì đều là một vẻ mặt kinh hoàng thất sắc. Minh Đạo Hồng lắp bắp sợ hãi. Mất đi đầu về tiên phong đạo cốt hàng ngày.

- Đây là... đây là thứ gì vậy.

Chưa ai kịp trả lời thì con Ngự Long này đã gầm lên một tiếng. Thân người trong miệng nó kia lập tức điều khiển thân thể bay vút lên không trông. Chỉ thấy mù vung chiếc kén lên trên không. Nó đón gió nở ra, từ bên trong đó hàng ngàn hàng ngàn vạn những chiếc lá từ đó bay ra mang theo hào quang xanh biếc từ trên trời lao xuống. Khi nó đến gần, Dương Thanh nhận ra đó không phải là mà là những chiếc vảy vô cùng sắc bén. Xung quanh hắn mọi người đang vận thần thông gắng sức chống đỡ. Hắn cũng vội vã huy động Vô Cực Đạo tạo thành một con bảo lưá chắn trước mặt.

Ầm một tiếng. Đám vảy kia va chạm với pháp bảo phòng ngự của mọi người. Tạo ra một trận sóng xung kích vô cùng mạnh mẽ. Phạm vi hai mươi trượng quanh đầu trường. Cây cối bị chấn nát thành từng mảnh nhỏ. Minh Đạo Hồng lúc trước đã bị thương giờ đây là người yếu nhất. Chỉ thấy sau khi chống đỡ đám vảy xanh này xong nàng từ từ khụy xuống, một dòng máu tươi chảy ra từ khóe miệng. Ngô Hải vội vã bay đến bên cạnh, móc trong người ra một cái lọ nhét đan dược vào miệng nàng. Rồi gã đứng chắn trước mặt như để bảo vệ. Đặng Dung cũng dốc một viên đan dược vô danh vào miệng rồi nói:

- Các vị liễu thôi. Hôm nay không phải nó chết thì là ta chết.

Lão võ tui trừ vật lấy ra hòn đá khi nấy. Nó lập tức đón gió trở thành một quả núi nhỏ, gào thét lao đến con quái vật, trừ Minh Đạo Hồng ra ba người bọn Dương Thanh cũng xuất ra pháp bảo mạnh nhất của mình. Trương Lê Băng bay lên lưng chừng trời, há miệng phun ra một đoàn lam quang, quang đoàn này lập tức hóa thành một tấm võng khổng lồ từ trên trời chụp xuống Ngụy Long. Hai người Ngô Hải và Dương Thanh một người xuất ra Thanh Long Hoàn, một người huy động Vô Cực đao liên tục tấn công vào thân mình con dị thú. Từng tiếng nổ ầm ầm vang lên. Dị thú Ngụy Long bị bốn người đánh lùi về phía sau một đoạn. Nó tuy da dày thịt béo nhưng đối mặt với nhiều pháp bảo cùng một lúc như vậy cũng phải đau đớn lùi lại. Tuy nhiên những sự phản kháng này cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi. Dương Thanh chắc chắn một điều rằng, nếu hôm nay không có kỳ tích xảy ra, bọn hắn sẽ chết bởi con Ngụy Long này không phải nghi ngờ. Nó quá mạnh so với bọn hắn. Dị thú Ngụy Long bị đẩy lùi lại. Điện cuồng gầm lên một tiếng, quét cái đuôi khổng lồ về phía trước. Đất đá cát sỏi bay rào rào. Uy lực do chiếc đuôi phát ra khiến bọn Dương Thanh phải lùi về phía sau mấy chục trượng mới có thể trụ vững. Con Ngụy Long này đã thực sự nổi giận. Cái thân thể mĩ phụ của nó há miệng gào lên nghe ghê rợn vô cùng. Bất ngờ nó nâng tay phải lên cao. Khiến cho mặt đất rung chuyển nứt nẻ như muốn vỡ vụn.

Năm người ngoại trừ Minh Đạo Hồng đang ngồi nhắm mắt trị thương ở một góc sân không thể tham gia thì bốn người còn lại đang xẹt qua xẹt lại trên không trung. Không ngừng âm thầm kêu khổ, họ không ngờ nó lại mạnh như vậy. Ai cũng chăm chú không chế pháp bảo du đấu với nó. Mặc dù bốn người vậy công nhưng tu vi chênh lệch quá lớn nên nhất thời không hề áp đảo được nó. Mà còn mấy lần suýt bị nó đưa vào hiểm cảnh. Mọi người giờ đây hiển nhiên là phải dùng hết tiền vốn của mình. Dương Thanh vừa điều khiển Vô Cực Đao vừa liếc sang phía Đặng Dung và Trương Lê Băng. Hai người này đã xuất thủ toàn diện, phối hợp cực kỳ ăn ý rõ ràng là đã cùng nhau chiến đấu không ít, người thủ ta công, người công ta thủ. Nhìn thấy điều này Dương Thanh càng chắc chắn suy đoán của mình là hai người này quen nhau từ trước. Hắn vừa lui lại tránh đòn vừa âm thầm suy nghĩ xem nếu mình rơi vào sự vây công của hai người này như vậy thì nên làm thế nào để tránh khỏi. Bên cạnh hắn Ngô Hải vì hận con Ngụy Long này làm bị thương vợ hắn, nên chiến ý dâng cao. Lão là người điên cuồng nhất một tay lão điều khiển pháp bảo Thanh Long Hoàn. Một tay lão vỗ vào túi trữ vật quăng ra vô số viên cầu màu tím. Mỗi khi viên cầu này chạm vào dị thú. Nó liền phát nổ uy lực không hề tầm thường. Chỉ có điều viên cầu này đối phó với tu sĩ thì còn được. Chứ mang ra đối phó với dị thú Ngụy Long rõ ràng là uy lực giảm đi đến bảy phần. Con dị thú này ngoài việc da thô thịt dày và một hệ pháp thuật ra thỉnh thoảng nó còn phun ra một luồng quái khí vô cùng khó chịu không những che khuất tầm nhìn mà nó còn có tác dụng ăn mòn da thịt, nếu không phải khả năng phòng ngự của Hóa Lân Bảo vô cùng độc đáo thì hắn đã phải như ba người kia chia làm thành vòng bảo hộ rồi. Đang chật vật chống đỡ vô số chiếc xúc tu từ đầu của thân người mọc ra trong miệng con Ngụy Long kia thì bỗng nhiên hắn cảm thấy bầu trời tối sầm lại. Phút chốc cảnh vật thay đổi hẳn đang đứng trên một con thuyền phía xa xa là một hòn đảo mây mù ẩn hiện. Tiên khí ngập tràn. Hắn nhìn xung quanh rồi lại nhìn hòn đảo miệng hắn thì thảo vô cùng kinh ngạc.

- Đây là Cô Sơn Tiên Đảo.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Huyền cảnh

Hắn đưa tay dụi mắt, đây chính xác là cô sơn tiên đảo không nhầm lẫn đi đâu được. Ngon núi kia, hồ nước kia hắn đã ở đó hai trăm năm tuyệt đối không thể nhầm được. Hắn u u mê mê bước sâu vào trong đảo đi đến cửa Thần Vũ. Mặc dù đã nhiều năm xa cách hắn vẫn nhớ rất rõ hai bên cổng có hai bức tượng chiến thần đứng gác. Trên cổng có ba chữ lớn bằng vàng ghi rằng "Thần vũ môn". Sau cánh cổng này là một bình đài bằng đá nhô ra miệng vực. Phía bên kia bình đài là một thác nước trắng xóa đổ từ trên cao có đến trăm trượng xuống cái hồ bên dưới. Nhìn cảnh này hắn nhớ lại năm đó khi lần đầu nhìn thấy hắn đã hồi năng. Làm sao để sang bên đó được. Rồi lần đầu tiên hắn nhìn thấy cách nàng vượt qua. Theo trí nhớ hắn đi đến cái trụ ở giữa bình đài, đặt bàn tay của mình lên đó. Cái trụ ngọc lập tức phát ra ánh sáng xanh nhè nhẹ rồi tụt vào lòng đất. Những tiếng lách cách của cơ quan chuyển động vang lên. Hắn căng mắt ra để nhìn, bên kia thác nước bốn khối đá khổng lồ từ dưới đáy sông nhỏ lên chắn ngang dòng thác. Nước ngừng chảy để lộ ra một cánh cửa khác phía bên kia thác nước. Từ trong cánh cửa, một cây cầu đá từ từ bay ra nhập với bình đài bên này thành một cây cầu hoàn chỉnh. Giờ đây hắn không há hốc miệng như lần đầu nhìn thấy nữa. Mà mắt hắn chỉ đăm đăm nhìn về phía bên kia. Khung cảnh quen thuộc nhưng người đã đi đâu, tại sao không thấy nàng ra đón hắn. Hắn tự nhủ chỉ là huyền cảnh mà thôi không được phép mắc bẫy nàng đã đi rồi. Nàng đã cùng bà gia nhập tiên giới sáu mươi năm trước. Đây nhất quyết là ảo giác. Hắn tiến thêm vài bước nữa. Chợt hắn nhận ra mình đang đứng ở quê nhà. Nơi diễn ra hội hoa mẫu đơn. Cha mẹ hắn đang vẫy hắn lại gần. Hắn dần dần tiến bước lại. Miệng hắn hô lên

- Cha, mẹ. Dương Thanh đã trở về.

Nhưng rồi hắn chợt nghĩ. Không đúng cha mẹ mình không thể còn sống được. Trong một cố gắng làm cho tiên thức của mình ngừng nhiễu loạn. Hắn vội cắn mạnh chót lưỡi. Con đau truyền vào tâm thần khiến hắn nhanh chóng từ trong u mê tỉnh lại. Hắn kinh hãi nhận ra rằng chỉ còn chưa đến chục bước chân nữa là hắn tiến tới tâm với của con dị thú Ngụy Long kia. Nó đang không ngừng đưa chiếc đèn lồng ở đuôi. Về mặt người của nó mọc trên thân rắn này quả thật nhìn ghê rợn vô cùng. Thân thể nửa người nửa long này của nó cộng thêm lớp vảy xanh nhạt và nụ cười ghê rợn trên miệng nó khiến cho Dương Thanh hít sâu một hơi khí lạnh. Hắn chắc rằng lão tổ của Ngũ Hành Tông này đã làm cách nào đó dung hợp thân thể của con yêu thú cực khuyết hình người đàn bà kia và con dị thú Ngụy Long lại thành một. Để tăng khả năng phòng ngự và tấn công của nó. Hắn thầm hít một hơi may mắn. Do hạn chế về mặt hợp thể vừa rồi dẫn hồn đang kia thì triển con thú này phải đứng im một chỗ dẫn dụ bọn hắn đến. Nếu như Cực Khuyết đích thực mà ra tay nó có thể vừa thi triển huyền thuật vừa hoạt động tự do trong chính huyền thuật của mình. Lúc đó hắn là đỡ nhiều lành ít. Nói thì lâu nhưng những chuyện vừa rồi chỉ xảy ra trong khoảng mười nhịp thở. Mắt thấy bọn Đặng Dung đang tiến đến gần con Dị thú. Ngay cả Minh Đạo Hồng đang chữa thương cũng u mê đi tới Dương Thanh liền vận chuyển linh lực vào Vô Cực Đao nhắm vào thân người của con dị thú chém một nhát. Vô tiếng va chạm chưa vang lên. Vô Cực Đao của hắn chém sứt như bùn vậy mà chém vào thân con quái vật này chỉ tạo thành mấy vết xước nhỏ nhỏ. Do phải chống lại Dương Thanh nó buộc long phải thu Dấn Hồn Đẳng ở đuôi lại. Cổ Đẳng vừa biến mất bốn người kia khiếp sợ vô cùng từ trong huyền cảnh tỉnh lại.

Tất cả đều vội vàng lui lại toát mồ hôi hột. Ngụy hiễm vừa rồi không cần phải nói ai ai cũng cảm nhận vô cùng sâu sắc. Tất cả đều đưa mắt về phía Dương Thanh tỏ ý cảm ơn. Đánh mất miếng mồi ngon lại bị chém một đao vào người con dị thú này đã thực sự nổi giận. Chỉ thấy nó gầm lên một tiếng phun ra một đoàn sương đen ầm ầm cuốn về phía năm người, ẩn trong màn sương là mấy chiếc xúc tu từ đầu đó chia làm năm đạo đánh tới. Đặng Dung cắn răng nói:

- Các vị đạo hữu hãy vây khốn nó trong chốc lát. Ta sẽ có biện pháp giết nó.

Nói ra câu này, trong lòng lão đau như cắt. Bảo vật hộ thân này của lão là do năm xưa gặp một hồi cơ duyên mà lấy được uy lực vô cùng, nhưng nó hao mòn theo thời gian giờ đây chỉ còn một lần sử dụng nữa mà thôi. Vốn lão định để dành vào lúc đến được bảo tàng, giết người đoạt bảo. Nhưng giờ không lấy ra không được. Ai bảo lão là kẻ cầm đầu ở đây, không bỏ một chút tiền vốn thì mấy người kia cũng không chịu liều mạng. Lão thở dài một tiếng móc từ trong túi trữ vật ra một tấm gương bát giác trông vô cùng cổ xưa rồi nói:

- Các vị hãy giữ nó một lát. Ta cần chừa thời gian.

Bọn Dương Thanh nhìn vào cổ kính trên tay lão, tuy không biết tên nhưng nhìn qua thì biết là vật bất phàm, hơn nữa khi lão nói ra sẽ giết được con dị thú này thì vô cùng chắc chắn. Trương Lệ Băng là người đầu tiên đồng ý:

- Được. Đặng huynh mau làm phép. Ở đây giao cho bọn ta.

Trong lúc nguy cấp. Bốn người đều dùng hết sức bình sinh tấn công con dị thú. Trương Lệ Băng vỗ vào túi trữ vật lôi ra một pháp bảo có hình một chiếc que rồi chỉ về phía con quái vật lâm nhâm mấy từ vô cùng khó hiểu. Từ trên pháp bảo phun ra một luồng hơi lạnh kinh người. Trong nháy mắt đã đóng băng một vùng rộng đến hàng trăm trượng vuông. Khiến cho con dị thú một nửa thân người bị giam trong băng đá. Thấy Trương Lệ Băng như vậy ba người kia đều chịu ngồi yên. Ngô Hải hủ lên một tiếng Thanh Long Hoàn từ tay lão bay ra đón gió hóa thành một chiếc vòng lớn toàn thân tỏa ra kim quang chụp vào con quái vật xiết chặt lại. Minh Đạo Hồng mặc dù bị thương nhưng qua thời gian điều tức cũng lấy lại được ba phần chiến lực. Mỹ phụ này vội vả hít sâu một hơi linh khí tế xuất ra một lá cờ màu đỏ to cỡ năm tấc cầm gọn trong tay. Chỉ thấy nàng phát phất mấy cái âm phong cuốn cuộn nổi lên vô số pháp thuật trung cấp từ cây kỳ này lao ra nào là Băng Phong Tiễn, nào là Hỏa Long Quyết, nào là Âm Ma Trảm, Thái Dương Chi, Diệt Ma Công ầm ầm tấn công về phía đầu con quái vật. Dương Thanh nhìn chăm chăm vào cây kỳ này quả là bảo vật hiếm có lại có thể lưu giữ thần thông. Hắn không nghĩ ngợi lâu nếu người khác ra tay hết rồi mà hắn còn đứng đó tất bị nghi kỵ. Điem nhẹ chân xuống đất thân ảnh hắn bắn lên không trung. Hỏa Lân Bào đón gió bay phần phật hai tay hắn chấp trước ngực, Vô Cực Đạo nhanh chóng bay về sau lưng hắn. Theo tay hắn đánh ra pháp quyết Vô Cực Đạo ngày một biến đổi. Hóa thành một màu đỏ như máu. Hắn chỉ tay về phía Ngụy Long lâm nhâm:

- Vô Cực Chân Hỏa.

Hai thanh đao nhảm được lệnh của chủ nhân hóa quang đạo thịnh, có thể so sánh với nhiệt hỏa trên người Xích Diễm Hỏa Lân năm xưa. Nháy mắt phần đầu của Ngụy Long đã chìm trong biển lửa. Bị bốn tu sĩ Trúc Cơ liều mạng dùng toàn lực vây công, nhưng con quái vật này coi chẳng vào đâu cả. Khựng lại trong chốc lát rồi gầm lên. Hai cánh tay của nó gồng lên phá vỡ Thanh Long Hoàn. Ngô Hải phun ra một ngụm máu tươi, nằm yên dưới đất không nhúc nhích. Nó lại vịn người một lần nữa tăng băng giam giữ nửa thân dưới của nó, rạn nứt như sắp vỡ. Mấy chiếc xúc tu trên đầu nó giữ chặt lấy Vô Cực Đạo. Trương Lệ Băng dồn pháp lực vào pháp bảo hình chiếc que của mình rồi hô lớn:

- Đặng Dung. Chúng ta không giữ được nữa rồi.

Chưa nói hết, con Ngụy Long đã gầm lên triệt phá hết thầy đòn tấn công của mọi người. Ba người đều bị sức mạnh của nó thổi bay về phía lầu đài. Linh khí trong người như bị hút hết sạch. Đúng lúc nó định lao đến thì một quang sáng màu đỏ giữ chặt nó trên không trung, chỉ thấy nó không ngừng vận vẹo nhưng không thể nào thoát được khỏi quang sáng đỏ. Thân ảnh Đặng Dung hiện ra lão cầm lưỡi phun một ngụm tiên huyết lên chiếc gương. Sau khi nó hấp thu tiên huyết thì rung lên bật bật như sắp vỡ. Ánh sáng đỏ nhanh chóng bạo tưng mấy lần khóa chặt con dị thú lại. Rồi bằng một tốc độ khủng bố. Con nguy long này dần dần hóa thành đá rơi thẳng từ trên trời xuống.

- Âm

Toàn thân nó chạm vào mặt đất tạo nên một con chấn động không lồ. Thân người nó vỡ thành hàng chục mảnh. Ngay cả linh hồn cũng không thoát được. Đặng Dung đau xót nhìn chiếc gương từ từ vỡ vụn rồi nói:

- Chúng ta phải tiếp tục tiến vào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Truyền tống trận

Quái thú bị diệt. Con đường nhỏ đi xuyên qua khu rừng đã thông thoáng, tuy nhiên không một ai dám đi vào cả. Ở một cái vườn con con mà còn có dị thú bậc này. Nếu bước chân vào rừng không biết còn gặp dạng quái vật gì. Nhất thời xung quanh năm người vô cùng im lặng, mơ hồ nghe rõ cả tiếng hổ hấp truyền ra. Một lát sau Đặng Dung mở miệng đầu tiên:

- Các vị đạo hữu, sao không đi tiếp,

Dương Thanh đang định hỏi lão thì Ngô Hải đã lên tiếng trước:

- Đấng Dung, có phải ngay từ đầu lão đã biết nơi này chỉ có vào mà không có ra hay không.

Ánh mắt ba người kia cũng nhìn về lão, hiển nhiên là có cùng câu hỏi.

- Không. Ta tuyệt đối không biết. Theo Sư thúc ta đã nói, nơi này đúng là có thét quay ra được mà

Lão vội vã xua tay trả lời. Trong lòng âm thầm kêu khổ. Thực ra lần này lão đã nói thật. Đúng là Sư thúc lão trước lúc lâm chung đã truyền cho lão toàn bộ bí mật của nơi này. Theo đó nơi này chính là một ảo cảnh thí luyện, qua khỏi ảo cảnh là đến vùng đất hoang đầy yêu thú, sau đó là đến nơi mà các đời Tông chủ cất giấu bảo vật, nhưng lão không ngờ khi vào đến đây thì mọi thứ lại đảo lộn như vậy. Ngay chính lão bây giờ cũng đang âm thầm hỏi hặn, bảo vật thì ai cũng cần, nhưng trước hết phải có mạng đã. Lão tự biết hôm nay không giải thích hặn hỏi thì nhất định sẽ dẫn đến chưa lấy được gì thì lão đã bị bốn người này trút giận lên đầu rồi. Nghĩ vậy lão vội nở một nụ cười nói:

- Các vị. Lão phu có thể lấy tâm mà ra thề. Ta tuyệt đối không lừa các vị. Lão phu thật không ngờ nơi đây lại biến thành thế này.

Thấy lão đã mang tâm ma ra thề. Bốn người trầm ngâm không nói gì, hiển nhiên là có phần tin lời lão. Lão đã phát thệ với tâm ma tất nhiên là không lừa dối, nếu lão có ý đồ gì. Sau này đạo tâm không vững ảnh hưởng rất lớn đến tu luyện sau này. Thấy bốn người im lặng, Đấng Dung lại nhân cơ hội nói thêm:

- Các vị đồng đạo tuy không biết trong này đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ta chắc chắn rằng đi qua khu rừng này là có thể đến truyền tông trận. Trực tiếp tiến vào vùng mênh mông hoang chi địa kia. Tìm kiếm bảo tàng. Từ đây đến truyền tông trận chắc chắn không còn gì nguy hiểm.

Có câu người chết vì tiền. Chim chết vì mồi. Hơn nữa đã không có đường lùi. Bốn người Dương Thanh sau hồi lâu suy nghĩ cuối cùng quyết định tiếp tục tiến vào. Dù sao quay lại cũng không được. Biết đầu tiến vào lại gặp một hồi cơ duyên. Đấng Dung thấy vậy vô cùng mừng rỡ lão xung phong đi trước dẫn đường. Vừa đi lão vừa thao thao bất tuyệt;

- Các vị yên tâm. Các vị chịu tiếp tục mạo hiểm. Khi vào đến bảo tàng. Mỗi người sẽ được thêm một phần của ta. Lão phu tuyệt đối không nuốt lời.

Trong khi Đấng Dung đang không ngừng khích lệ tinh thần bốn người. Thì ở một nơi rất xa trong mảnh đất thần bí kia, trên một mỏm đá có một thân ảnh toàn thân mặc màu đen, từ khuôn mặt, điệu bộ cho đến cử chỉ đều giống với bóng đen ngồi trên đỉnh núi kia. Chỉ khác là thân ảnh này lại ngồi trên một đại sen màu vàng không ngớt tỏa kim quang lấp lánh. Trước mặt thân ảnh này là một tấm gương, trong đó phản chiếu hình ảnh bọn Dương Thanh đang tiến vào khu rừng nọ, thân ảnh này cất tiếng cười cũng ghê rợn không kém bóng người ngồi trên đài sen đen kia:

- Hừ. Lần này chắc chắn bản nhân sẽ ra khỏi đây. Hắc Sát, xem ngươi làm sao thoát khỏi tay ta.

Ở trên đỉnh núi nơi có động phủ kia. Bóng đen kia cũng đang chăm chú dõi theo bọn Dương Thanh. Về mặt lão không có gì biến đổi, chỉ thấy một hư ảnh hắc long đang bay xung quanh người lão. Thình thoảng nó lại cọ cọ thân mình vào lão. Có vẻ như thoải mái lắm. Đưa tay vuốt ve con hắc long này. Lão lầm nhảm một cách vô cùng hân học:

- Ta và ngươi chỉ có một người ra được khỏi đây. Đó chắc chắn phải là Hắc Sát Ma Tôn ta không còn nghi ngờ gì nữa.

Đúng như lời Đấng Dung nói. Khu rừng này ngoài mấy con tiểu yêu thú nhai nhép không bỏ nhét kẻ răng ra, thì không còn thấy bóng một con yêu thú cấp hai, hay cấp ba nào nữa. Mọi người tuy thấy lạ nhưng cũng âm thầm vui mừng. Tốt nhất là đừng có mọc ra thêm một con yêu vật như con Ngự Long kia nữa. Nếu không chắc chắn là mọi người chết không có chỗ chôn. Không hiểu sao Dương Thanh cảm thấy như có người đang theo dõi bọn hắn vậy. Cảm giác này như có như không nhưng nhất định là không thể sai được. Nhưng năm tháng ở cửu khúc huỳnh hà và Âm Hồn Đảo. Cảm giác đó đã cứu mạng hắn mấy lần. Hắn vừa đi vừa âm thầm tính đối sách.

Đi thêm một trăm dặm nữa thì xuất hiện trước mắt mọi người là một đại trận truyền tông khổng lồ. Nhìn quy mô thì phải truyền tông cả ngàn người một lần. Đủ biết năm xưa Ngũ Hành Tông này giàu có cỡ nào. Đấng Dung vui mừng nói lớn:

- Các vị. Đi qua truyền tông này là đến mênh mông hoang chi địa rồi. Chúng ta lại gần bảo tàng thêm một chút. Chỉ cần vào được đó. Ta sẽ có cách dẫn mọi người an toàn đi đến.

Dương Thanh đến ngó nghiêng trận pháp một chút rồi hỏi Đấng Dung

- Đấng đạo hữu. Truyền tông này hình như không có chỗ đặt linh thạch.

Nghe Dương Thanh nói vậy Đấng Dung cười ha hả:

- Đó chính là lý do lão phu mời các vị hiệp trợ.

Lão ngừng lại một lát như để sắp xếp suy nghĩ trong đầu rồi nói tiếp:

- Năm xưa lão tổ tông tạo ra truyền tông trận này. Đã hao tổn một phen thiết kế, không dùng linh thạch mà chính là dùng ngũ hành linh khí. Chỉ có đệ tử của Ngũ Hành Tông mới nắm được cách sử dụng.

Ngô hải nghe vậy lên tiếng:

- Đạo hữu thật biết nói đùa. Nếu chỉ có đệ tử quý tông mới kích phát được truyền tống này. Thì đâu cần bọn ta. Đạo hữu mời bọn ta chẳng phải là về rần thêm chân hay sao.

Đặng Dung kiến nhẫn ním cười giải thích:

- Bốn vị đạo hữu có điều không biết. Nếu lão phu có cảnh giới kết đan kỳ đủ sức tu luyện Ngũ Hành Chân Kinh của môn thì một mình ta cũng có thể khởi động được trận pháp này. Nhưng cảnh giới của ta quá thấp không thể kiềm tu một lúc năm hệ được. Nên mới mời các vị góp sức. Các vị yên tâm chỉ cần vào được bảo tàng. Những gì đã hứa lúc trước Đặng mỗ quyết không nuốt lời.

- Có câu nói này của đạo hữu Ngô mỗ cũng yên tâm.

Đặng Dung lại quay sang Dương Thanh nhìn hẩn. Rất nhanh hẩn mỉm cười trả lời:

- Ta cũng đồng ý với Ngô huynh. Trên đời này đôi khi phải gặp nguy hiểm mới có cơ duyên lớn lao. Đặng đạo hữu trận này khởi động thế nào, xin người nói rõ.

Đặng Dung cười ha hả:

- Các vị mời vào trận rồi Đặng mỗ sẽ nói rõ ràng.

Khi năm người đã bước vào trận Đặng Dung bắt đầu giảng giải cách trận pháp hoạt động. Cũng như phương pháp khởi động truyền tống trận này. Sau khi giải thích xong lão nghiêm nghị đánh ra một đạo pháp quyết. Thủy hệ pháp thuật từ tay lão ào ạt tuôn ra đánh thẳng vào cây cột đá trước mặt. Lão nói lớn:

- Các vị động thủ

Không cần lão nói mấy người còn lại cũng té ra pháp bảo theo ngũ hành của mình đánh vào cây cột đá. Dương Thanh hai tay bắt quyết điều khiển Vô Cực Đạo phát ra viêm hỏa cuộn cuộn đánh vào cây cột ngọc trước mặt. Một khắc sau dường như nhận đủ linh lực. Năm cây cột đồng loạt phát sáng lấp lánh. Từ trên mỗi một cây cột có một luồng ánh sáng phiêu phù hạ xuống ở trung tâm đại trận. Năm luồng ánh sáng này có năm màu. Vàng, xanh, trắng, đỏ, xám. Năm quang sáng sau khi hợp nhất với nhau thì tạo ra một vòng xoáy đen đặc. Dù là tiên thức cũng không đi vào được. Đặng Dung vui mừng nói:

- Đây chính là truyền tống trận đến nơi có bảo tàng, các vị đạo hữu mời theo ta. Dứt lời lão nhảy vào vòng xoáy rồi biến mất. Ngô hải sợ lão giờ quý kẻ gì cũng cùng với đạo lữ của mình theo sát đằng sau. Ngô Hải và Minh Đạo Hồng vừa biến mất thì bất chợt vòng xoáy chấn động như sắp vỡ. Khiến cho Dương Thanh và Trương Lệ Băng kinh hoàng. Đứng gần truyền tống trận hơn. Hẩn vội vã nhảy vào theo sát sau hẩn là trương lệ băng. Khi hai người vừa nhảy vào vòng xoáy thì vô số luồng quái phong đã ập tới. Khiến hai người phải vất vả lắm mới chống đỡ được. Bất chợt Dương Thanh cảm thấy cả người bị hút về một phía khiến hẩn kinh hoàng trong lòng vội vã vận thần thông chống cự. Tuy nhiên sức của hẩn khác nào châu chấu đá xe. Rất nhanh hẩn đã bị hút mạnh về một hướng.

Ở một vùng bình nguyên bằng phẳng trong mảnh đất thần bí kia Đặng Dung và hai người Ngô Hải và Minh Đạo Hồng ngơ ngác nhìn truyền tống trận đóng lại mà không thấy hai người kia hiện ra. Năm người giờ đây chỉ còn ba khiến cho Ngô Hải nhì sang phía Đặng Dung mang theo một tia ngờ vực. Đặng Dung cười khổ. Lão biết giờ có nói gì cũng vô ích. Ngay cả Trương Lệ Băng đồng bọn của lão cũng không thấy đâu. Điều này quả là có điểm kỳ lạ. Truyền tống trận bỗng nhiên đóng lại. Đầu bên đó không biết đã xảy ra chuyện gì.

Phía bên kia Ngô Hải cũng thôi không nhìn đặng dung nữa mà âm thầm đánh giá xung quanh. Dù có nghi ngờ nhưng cũng đâu có bằng chứng gì. Hơn nữa lão luôn ở đằng sau Đặng Dung lúc ở trong trận. Đặng Dung động chân động tay chẳng hề lão lại không biết. Giờ đây không phải lúc để trở mặt. Nghĩ vậy lão nói:

- Đặng huynh. Hai người kia....

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ngũ hành chân nhân

Một tiếng rách như tiếng xé lụa vang lên. Không gian trước mắt vặn vẹo, rồi một vòng xoáy xuất hiện. Một nhân ảnh chật vật đi ra. Vừa hạ xuống đất không thèm quan tâm đến thương thế của mình, nhân ảnh đã vội vã quay ngoắt lại đánh ra một đạo thần thông nhắm vòng xoáy đánh tới. Trong vòng xoáy mơ hồ vang lên một tiếng gào rú phẫn nộ:

- Người dám

Thấy người bên trong sắp thoát được ra ngoài. Thân anh này mặc kệ ba bảy hai mươi mốt té xuất ra hai thanh đao đỏ như máu. Một luồng hỏa quang nhanh chóng lao vào vòng xoáy. Một tiếng ầm rùng rợn vang lên vòng xoáy co nhỏ lại một chút. Thấy có tác dụng thân ảnh này vội vã thúc dục pháp bảo, lại cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm linh huyết, hai thanh đao hấp thụ máu tươi xong thì điên cuồng phóng xuất ra chân hỏa khí thể kinh người. Chỉ thấy vòng xoáy không chịu nổi bắt đầu co nhỏ lại. Một bàn tay từ trong đó thò ra, mang theo một tiếng rít căm phẫn:

- Đồng Mã Kỳ. Dù ta có làm ma cũng không tha cho ngươi.

"Rắc".

Vòng xoáy đã hoàn toàn biến mất. Tiếng thét kia cũng theo đó mà đi. Trên nền đất chỉ còn lại một cánh tay đang không ngừng co giật. Thân ảnh vừa rồi chính là Dương Thanh, hắn vội vã thò tay vào trong người khua khoắng một lúc rồi moi ra một bình đan được dúc vào miệng, kể đến hắn nhìn cánh tay giờ đây đã nằm bất động dưới đất lạnh nhạt nói:

- Ngươi có phải tu tiên lâu quá đâm ra phát cuồng rồi không. Tu tiên vốn đã nghịch thiên. Dù cho yêu hồn của ngươi hiện về chẳng lẽ ta lại sợ.

Vừa rồi quả là một chân đã bước vào quỷ môn quan. May mà ông trời có mắt, hắn còn giữ lại được cái mạng nhỏ này. Khi ở trong dòng xoáy kia, vô số quái phong tạt đến uy lực kinh người, Hắn nhờ có Hỏa Lân Bảo nên miễn cưỡng chống đỡ được. Nhưng Trương Lệ Băng trong luồng quái phong này lại dễ dàng hoạt động. Sở dĩ có chuyện như vậy vì Trương Lệ Băng có một tấm lệnh bài của Đặng Dung đưa cho. Nhìn sang hắn thì âm thầm suy tính. Thị nghĩ rất chu toàn. Dù sao kế hoạch ban đầu của thị và Đặng Dung là khi vào được truyền tông trận do Ngũ Hành thiết lập này. Thì cũng sẽ tìm cách giết chết ba người kia hồng độc chiếm bảo vật. Đó chính là lý do họ tìm toàn là tán tu hoặc người từ nơi xa đến không liên quan gì đến thăng tiến thành để tránh bị hoài nghi. Bôn ý của thị và Đặng Dung là khi qua khỏi Ngũ Hành Truyền Tông Trận này sẽ giết người đoạt bảo. Giết sớm hay giết muộn một chút cũng đâu có gì thay đổi. Hơn nữa trong luồng quái phong này Trương Lệ Băng rõ ràng có lợi thế hơn, lại ý vào tu vi mình cao hơn Dương Thanh nên có ý coi thường. Thế là trong vòng xoáy hai người đánh nhau một còn một mất. Có thể nói nếu gặp phải một người khác thì kế hoạch của Trương Lệ Băng đã thành công, nhưng đây lại là Dương Thanh, ngay từ đầu hắn đã phát hiện ra Đặng Dung và Trương Lệ Băng này có ý đồ mờ ám nên luôn âm thầm đề phòng. Hơn nữa tuy mới Trúc Cơ Trung Kỳ không lâu, nhưng Âm Dương Sinh Tử Quyết của hắn lại cho hắn tốc độ hấp thu linh khí gấp đôi người thường. Vì vậy liên đánh với Trương Lệ Băng không rơi vào hạ phong chút nào. Đến phút cuối cùng, hắn xuất kỳ bất ý phóng ra Âm Phủ Ma Châm khiến cho Trương Lệ Băng chật vật lắm mới tránh được. Nàng không ngờ hắn lại có pháp bảo phi châm. Cổ nhân có câu dài một tấc thì mạnh một tấc, ngắn một tấc thì hiểm một tấc. Dù phút cuối dựa vào kinh nghiệm mà tránh khỏi Ma Châm nhưng nàng đã để mất tiên cơ. Nhân cơ hội này Dương Thanh ra khỏi vòng xoáy trước chuyển nguy thành an. Tuy nhiên cũng phải nói lần này nguy hiểm vô cùng. Nếu không có Hỏa Lân bảo hắn phải chia linh lực ra vừa chống đỡ quái phong vừa giao đấu thì chắc hẳn đỡ nhiều lành ít. Hắn còn đang âm thầm suy tính thì một giọng nói vang lên sau lưng:

- Ra tay rất hiểm độc, quyết đoán. Ha ha, rất có phong phạm của lão phu năm xưa.

Hắn giật mình quay đầu lại chỉ thấy cách hắn khoảng mười trượng trên một liên đài màu vàng kim có một lão già tiên phong đạo cốt đang ngồi ở đó. Lão vuốt râu nhìn hắn chăm chăm. Qua vẻ mặt không đoán được lão có ý tốt hay xấu. Dương Thanh âm thầm kinh hãi. Lão đã xuất hiện ở đây ngay từ đầu nhưng với tiên thức mạnh gấp rưỡi tu sĩ cùng cấp vậy mà hắn không phát hiện ra. Hơn nữa cảnh giới lão già cao thấp ra sao hắn nhất thời cũng không nhìn được. Điều này đại biểu cho trước mắt chắc hẳn phải là một lão quái vật Ngưng Nguyên Kỳ không thể nghi ngờ. Hắn vội vã cung kính hướng về phía lão già:

- Văn bối Đồng Mã Kỳ ra mắt tiên bối.

Lão già cất tiếng cười ha ha rồi nói:

- Tiểu hữu không cần sợ hãi. Lão phu xe rách không gian mang các ngươi đến đây không hề có ý xấu. Mà còn mang đến cho các ngươi một hồi đạo cơ duyên.

Dương Thanh nghe lão nói vậy thì nghi hoặc hỏi lại:

- Tiên bối nói mang chúng ta đến đây.

- Đúng vậy. Lão già gật đầu rồi giải thích

- Khi nãy trong truyền tông trận kia lão phu ra tay chậm một bước nên để người khác qua mặt. Đến khi lão phu nhận ra thì chỉ kịp thi triển pháp lực mang người và người kia đến đây.

Lão vừa nói vừa chỉ vào cánh tay đứt của Trương Lệ Băng nằm trên mặt đất. Dương Thanh liếc nhìn cánh tay rồi lại hỏi:

- Vậy tiên bối mang ta đến đây không biết có việc gì cần sai bảo.

Lão già kia lại cười ha ha rồi nói:

- Tiểu hữu chớ nặng lời. Lão phu chỉ muốn giao dịch mà thôi. Ngươi yên tâm trong cuộc giao dịch này ngươi sẽ đạt được cơ duyên rất lớn, hơn nữa nếu ngươi muốn. Lão phu sẽ nhận ngươi làm đệ tử.

Được một lão quái Nguyên Anh kỳ nhận làm đệ tử tuyệt đối là một cơ duyên vô cùng lớn lao. Phải biết rằng nếu có sư phụ như vậy chỉ điểm, việc kết đan chỉ là sớm muộn. Tuy nhiên hắn trên đời này có sống gió gì mà chưa trải qua không hề thấy lợi mờ mắt, hắn vội vã giả bộ cung kính:

- Điều này quả là phúc khí của văn bối, nhưng xin tiền bối hãy nói rõ đây là giao dịch gì.

Trong lòng lão quái này âm thầm hừ lạnh một tiếng. Đúng là đồ tiểu bối khôn kiếp, nếu không phải hồn phách ta bị chia lìa ta đã sớm đoạt xá người rồi đâu cần phải ở đây đông dài. Tuy trong lòng tức giận nhưng lão vẫn bất động thanh sắc mà giải đáp cho Dương Thanh.

- Tiểu hữu đã vào được đây, tất biết Ngũ Hành Tông

Dương Thanh gật đầu tỏ vẻ đã biết.

- Lục Xuân Quyền ta chính là Tông Chủ đời thứ ba mươi sáu của môn phái này. Năm xưa ta một thân tuyệt học tung hoành nhân giới tuy không nói là mạnh nhất nhưng cũng tuyệt đối nằm trong mười người mạnh nhất. Lúc đó tu tiên đồng đạo ban tặng cho ta đạo hiệu Ngũ Hành Chân Nhân. Công pháp mà ta tu luyện có tên là Luyện Hồn Phân Thân Thuật, công pháp này khi luyện thành có khả năng tạo ra nhiều phân thân giống nhau như tạc...

Dương Thanh nghe thế thì vội vã ngắt lời lão:

- tiền bối thứ cho văn bối nhiều chuyện. Người đã lag cảnh giới Ngưng Nguyên rồi. Tùy tiện tạo ra một cái phân thân, hoặc là tu luyện ra hai nguyên anh chẳng phải hơn sao.

Ngũ Hành chân nhân không hề tức giận mà lại kiên nhẫn giải thích:

- Tiểu hữu có điều không biết. Luyện Hồn Phân Thân Thuật này sau khi ta thành danh rồi mới thu được từ một cổ động. Sau thấy được điểm lợi hại của nó ta mới bắt đầu tu luyện. Phân thân bình thường dù có tự do hoạt động. Có trí nhớ riêng nhưng thỉnh thoảng vẫn cần đồng hóa nếu không chúng sẽ phản chủ. Hơn nữa thân thông cũng kém hơn so với bản thể và phụ thuộc vào bản thể, nếu bản thể chết phân thân này mất đi hồn phách căn cơ cũng sẽ chết theo. Còn công pháp tu luyện đặc biệt nguyên anh. Trước giờ lão phu còn chưa nghe nói ai luyện được. Nhưng Luyện Hồn Phân Thân Thuật này lại khác biệt khi luyện thành nó nghịch thiên đến nỗi, chia tách hồn phách, tạo ra một phân thân với đầy đủ hồn phách và thân thông của bản thể, hơn nữa lại có thể độc lập tác chiến.

Dương Thanh nghe đến đây không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, đây là công pháp gì mà lại nghịch thiên đến như vậy, như nghĩ ra điều gì hấn vội vã tái mặt. Ngũ Hành Chân Nhân nhìn vẻ mặt của hắn rồi mỉm cười:

- Đồng tiểu hữu nghĩ ra rồi phải không. Với phân thân bình thường chỉ khi dung hợp với bản thể thì mới phát huy được toàn bộ sức mạnh, nhưng luyện hồn phân thân thuật này bất đồng, bản thể và phân thân này có thể nói là giống hệt nhau từ tu vi cho đến công pháp, lúc chiến đấu đối phương sẽ phải cùng một lúc đấu với hai cao thủ.

Dương Thanh càng nghe lão nói mà càng hãi hùng, nếu hắn có công pháp này chẳng phải là sẽ vô địch hay sao. Lục Xuân Quyền không để ý đến gương mặt biến đổi của Dương Thanh mà nói tiếp:

- Năm đó lão phu đã là Ngưng Nguyên Trung Kỳ đỉnh phong chỉ kém một chút so với hậu kỳ mà thôi. Khi tìm thấy công pháp đó lão phu đã mừng rỡ như điên, nếu như có một phân thân nữa cũng là Trung Kỳ Đỉnh Phong như lão phu chẳng phải so với Hậu Kỳ lão phu còn mạnh hơn hay sao.

Kể đến đoạn này, dường như lão nhớ đến một sự kiện đau lòng nào đó. Chỉ thấy vẻ thù hận hiện rõ trên gương mặt lão.

- Nhưng dường như là ý trời, năm đó lão phu chuẩn bị tách hồn thì bị tên nghiệt đồ đánh lén. Đang trong giai đoạn khẩn yếu, nên lão phu đành trơ mắt nhìn thành quả của mình tan thành mây khói, phân thân mà lão phu đang luyện hóa đã xảy ra sai lầm hắn bị ma hóa, trong lúc nguy cấp ta đành thi triển thân thông chạy vào nơi này, định cứu văn bối tình hình, nhưng không có cách nào cứu được. Trong lúc giằng co. Không hiểu thế nào mà hồn phách của ta lại nhập vào thân thể hắn, còn hồn phách của hắn lại nhập vào thân thể ta. Từ lúc đó chúng ta bị giam trong thân thể này, không đi ra được.

Trên đời Dương Thanh đã nghe qua vô số chuyện hoang đường nhưng chuyện này quả thật là không thể nào mà tin nổi, hắn nghĩ mãi cũng chưa hiểu lão này muốn gì.

- Chuyện tiền bối vừa nói không biết có liên quan gì đến giao dịch

- Đương nhiên, do thân thể này không phải của ta, nên ngoài một số thân thông đặc biệt ra, còn lại ta không khác gì một phạm nhân cả. Ta chỉ có thể ngồi ở nơi này. Cũng như hắn chỉ có thể ngồi ở trên kia.

Lão vừa nói vừa chỉ lên đỉnh núi phía trước.

- Chính vì vậy ta muốn đạo hữu hãy mang ta đến bảo tàng. Trong đó có cất giữ Đoạt Phách Đan. Chỉ cần uống vào ta có thể trọng tổ thân thể này. Lúc đó mọi điều ta hứa với tiểu hữu nhất định sẽ thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Cung Quảng Hàm

Sau một hồi cò kè thương lượng, Dương Thanh đã đồng ý liên thủ với Lục Xuân Quyền. Tuy nhiên hắn cũng không ngu si đến mức tin vào việc lão sẽ nhận hắn làm đồ đệ, hay kế thừa y bát. Hắn và lão bây giờ chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Bất quá hắn không muốn gặp rắc rối với lão già này. Tuy nói lão đã mất hầu hết thần thông. Nhưng với tiên thức mạnh như hắn mà không phát hiện ra lão thì chắc chắn lão còn lưu lại hậu chiêu. Vừa nãy mà hắn cự tuyệt lão thì rất có thể giờ này đã hồn du địa phủ. Hơn nữa lão đã là chủ nhân nơi này tất có phương pháp vượt qua cấm chế cùng pháp trận, hắn càng đỡ một phen nguy hiểm. Đến lúc đó huou chết về tay ai vẫn còn chưa biết được. Chỉ biết giờ đây hắn đang bao bọc lão trong một màn thanh quang cả hai vun vút phóng đi trong bí địa. Bên này hắn toan tính thì bên kia Ngũ Hành Chân Nhân cũng âm thầm cười lạnh "tiểu tử ngoan ngoãn. Chỉ cần ngươi đưa được lão phu đến được chỗ Đoạt Phách Đan, ta nhất định sẽ niệm tình ngươi có công mà cho ngươi tiến nhập luân hồi, hà hà".

Trong lúc này ở trên đỉnh núi kia, ba người Đặng Dung cũng chấp nhận cùng lão phân thần Hắc Sát kia giao dịch. Phân thần của Ngũ Hành Chân Nhân này cũng kể ra một câu chuyện có phần lâm ly bi đát hơn cả chuyện mà Dương Thanh nghe được. Cuối cùng sau khi hứa nhận cả ba làm đệ tử nhập thất, lão còn hào phóng ban cho Minh Đạo Hồng một viên Hồi Nguyên Đan, chớp mắt thương thế đã gần như khỏi hẳn. Có câu thấy lợi mờ mắt, rất nhanh ba người kia đã quyết định đưa lão đến tầng bảo các. Hắc Sát đạt được mục đích thì cũng âm thầm cười lạnh.

- Hừ bản tọa sẽ tạ ơn các ngươi vô cùng hậu hĩ. Ha ha ha

Ánh mắt lão liếc nhìn bọn Đặng Dung như thể bọn họ đã là ba cái xác không hồn.

Lại nói đúng như Dương Thanh nghĩ. Lão già Ngũ Hành Chân Nhân này không hổ là địa đầu xà nơi này, những nơi nào có cấm chế hoặc trận pháp lão đều nhất nhất chỉ ra, khiến cho hành trình vô cùng thuận lợi. Chỉ mất nửa ngày hai người đã đứng trước một tổ hợp cung điện khổng lồ, dùng từ không lồ còn chưa miêu tả hết sự hùng vĩ của nó. Dù biết năm xưa Ngũ Hành Tông quá thật vô cùng cường đại. Chỉ thấy riêng Thần Vũ Môn trước mắt Nơi nơi đều trạm khắc rồng phượng, lân giác. Mái lợp ngói lưu ly vàng khí thế tỏa ra thật là sầm nghiêm vô thượng. Thấy hắn trợn mắt há mồm Ngũ Hành Chân Nhân không khỏi cười ha ha:

- Chớ nói tiểu hữu. Ngay cả lão phu năm đó lần đầu được gia sư dẫn vào đây cũng phải một phen lú lờ. Nơi bế quan tu luyện của Tông Chủ và ba thái thượng trưởng lão đâu phải tầm thường.

Nhìn ngang nhìn ngửa một hồi cuối cùng lão và hắn đi vào Thần Vũ Môn. Bước trên cái sân rộng hàng trăm trượng hắn không khỏi trầm tặc lưỡi. Năm xưa hắn được diện kiến qua Cung Quỳnh Dao trên Cô Sơn Tiên Đảo. Tuy đã thập phần hoa lệ, nhưng cũng không thể so với nơi này. Vừa đi lão vừa giải thích như thể tăng thêm lòng tin của hắn thì ra quần thể kiến trúc này có tên là Cung Quảng Hàm gồm hơn hai trăm ngôi điện lớn nhỏ và 6666 phòng. Trong đó Quang Minh cung là nơi bế quan của Tông Chủ Các Đồi. Điện Dưỡng Tâm, Điện Linh Tiêu và Điện Vũ Anh là nơi bế quan của ba Thái Thượng Trưởng Lão. Các phòng còn lại chính là để ban thưởng cho những đệ tử thiên tư vô cùng xuất sắc và những người lập được đại công. Rồi lão cảm khái thở dài.

Đến đời lão phu nơi này vẫn vô cùng nhộn nhịp, vậy mà không ngờ có mấy ngàn năm. Bọn tiểu bối lại để cho cơ nghiệp vạn năm tan nát, cũng may thù nhân còn chưa biết đến nơi này. Lão còn đang thở ngắn than dài thì một giọng cười lạnh như băng đã từ xa vọng tới:

- Hừ. Thân mình còn lo chưa xong mà lại hồi tưởng chuyện xưa ư. Thương hải tang điền. Đâu có gì là trường tồn mãi mãi.

Lam quang lấp lóe rồi hiện ra một đám bốn người ba người dương thanh liếc mắt đã nhận ra, đó chính là Bọn Đặng Dung, Ngô Hải cùng đạo lữ của lão Minh Đạo Hồng. Còn người đi cùng khi nhìn đến hắn không khỏi kinh hoàng biến sắc, ngoại trừ màu áo và bông sen dưới chân màu đen. Còn lại lão già này đến cả khí chất cũng giống ngũ hành chân nhân như đúc. Chẳng lẽ đây lại là phân thân của lão.

Vừa thấy lão già áo đen kia. Ngũ Hành Chân Nhân hướng ánh mắt nhìn bọn họ thần sắc đột nhiên trở nên âm hàn. Đôi mắt lão trợn trừng lộ rõ hàm ý không cần che dấu. Lão hừ một tiếng rồi trực tiếp nói:

- Ngươi bắt quả năm đó chỉ là một phân hồn của bản nhân, vậy mà lại dám ở đây khua môi múa mép. Ngươi cứ đợi xem lát nữa ta thu thập ngươi thế nào.

- Ha ha. Lục lão nhi chuyên năm đó chỉ trách ngươi có mắt như mù mà thu nhận một tên khi sư diệt tổ, nào có thể trách bản ma tôn ta đây, ta với ngươi giống hệt nhau, ta nghĩ ngươi là phân hồn của ta thì đúng hơn. Lát nữa vào được tầng bảo các rồi ngươi hãy ngoan ngoãn để cho bản ma tôn giúp ngươi tiến nhập luân hồi." Thần sắc Hắc Sát Ma Tôn lạnh nhạt nói. "Ngươi muốn giúp ta tiến nhập luân hồi. Khẩu khí thật lớn. Chỉ là một phân hồn mà cũng muốn thực hiện điều đó đối với bản nhân sao!"

Ngũ Hành Chân Nhân đã thống hận đến cực điểm, không phải còn phải giữ mình để đi vào trong này thì lão đã lao đến thôn phệ tên kia rồi. Phía bên kia Hắc Sát Ma Tôn cũng nghĩ y như vậy. Dù sao hai lão hành động không được thuận tiện. Tốt nhất là đợi vào được bên trong hãy đồng lòng thủ giết người rồi phân tranh cũng không muộn. Nhất thời hai lão gườm gườm nhìn nhau đến tóe lửa. Bọn Dương Thanh và Đặng Dung ở bên cạnh không nói gì. Ai cũng có những tính toán cho riêng mình. Đều chờ mong hai lão này lưỡng bại câu thương để mình làm ngư ông đắc lợi. Sau một lát thủ địch nhìn nhau có vẻ như Hắc Sát Ma Tôn đã nhận ra ý đồ của bọn Dương Thanh, chỉ thấy lão cười khẩy rồi hướng về Ngũ Hành Chân Nhân nói lớn:

- Lục lão nhi. Ta với lão dù sao cũng cùng một cơ thể sinh ra. Có thể nói còn hơn huynh đệ ruột thịt. Ở ngoài này phân tranh cũng không có ích gì. Ta đề nghị cùng tiến vào. Chỉ cần vào được tầng bảo các rồi. Lúc đó phân tranh cũng không muộn.

Ngũ Hành Chân Nhân suy nghĩ một lát, bản thân lão bị giam ở đây mấy ngàn năm, nhưng trước kia cũng là tông chủ một phái, rất nhanh đã nhận ra ý đồ của bọn Dương Thanh, tên Hắc Sát này không ngờ sau ngàn năm, cũng có chút tâm cơ. Nghĩ đoạn lão thu lại ánh mắt thủ địch rồi nói:

- Lời người nói chính hợp ý của lão phu. Nhưng cùng đi với người thì thứ cho lão phu không thể bồi tiếp.

- Người.. Hắc Sát Ma Tôn trầm giọng nói.

- Hừ. Bản nhân không quen đi cùng kẻ thù. Lát nữa ai đến Tàng bảo các trước thì đan dược sẽ là của người đó.

Hắc Sát Ma Tôn này chính là kẻ thừa toàn bộ từ hắn. Nên việc có đan dược này cũng không cần phải giấu diếm gì, nghe Ngũ Hành Chân Nhân nói thế. Hắc Sát Ma Tôn cười nhạt:

- Hắc, Hắc được lắm, bản ma tôn lúc đó sẽ từ từ luyện hóa hồn phách của người.

- Hắc Sát. Người chó vùi khua môi múa mép, cứ đợi đến lúc đó xem sao cho biết.

Dứt lời lão quay sang ôn hòa nói với Dương Thanh:

- Dương tiểu hữu, chúng ta mau tiến vào thôi, trong đó có không ít chỗ tốt cho người.

Dương Thanh gật đầu rồi phát tay, điều khiển quang tráo mang theo ngũ hành chân nhân đi qua hai cái sân gạch rồi tiến đến Quang Minh Cung ở cuối đường.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Sơ nhập hỏa đạo

Hai nhóm người một trước một sau tiến vào cung Quang Minh. Chỉ thấy trong này trang trí vô cùng tinh mỹ, nơi nơi đều dùng vàng bạc châu báu, thủy tinh mà tạo thành. Trên trần cung điện là chín con chân long được đúc từ huyền thiết uốn lượn vô cùng đẹp mắt, mỗi con đều ngậm một viên dạ minh châu chiếu sáng, trên mười cây cột chống đỡ cũng đều điêu khắc tứ linh sống động vô cùng, ở giữa sàn cung điện là một cái đài đá, trên đó có khắc một truyền tống trận cỡ trung bình, Dương Thanh chú ý nhìn vào đó, không hề thấy có hốc đặt tinh thạch, khẳng định đây là một Ngũ Hành truyền tống trận độc môn của Ngũ Hành Tông. Hắc Sát Ma Tôn liếc nhìn xung quanh rồi chỉ tay đánh ra một đạo pháp quyết, vài tiếng ông ông vang lên từ trong người lão ngũ hành linh khí xuất ra bao phủ trận pháp. Tuy chưa được tinh thuần nhưng đã hơn xa, pháp bảo của năm người Dương Thanh hợp lực khi này. Truyền tống trận này nhân đủ năng lượng thì lập tức sáng lên phát ra hào quang chói mắt. Cả bọn nhìn nhau một lát rồi cùng bước vào đó trong nháy mắt liền biến mất.

Trong một nơi biệt lập một truyền tống trận cổ xưa sáng lên, rồi sau đó có sáu người xuất hiện. Họ hiện tại đang đứng giữa một quảng trường rộng lớn, xung quanh núi non trùng điệp, năm hướng khác nhau liền có năm con đường lớn. Ở đầu mỗi con đường chính là ký hiệu kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

- Đây là nơi đâu, Ngô Hải ngó quanh rồi hỏi.

Hắc Sát Ma Tôn lạnh lạnh trả lời:

- Đây mới chính thức tiến vào mảnh đất thần bí.

- Sao, chẳng lẽ ở trên kia không phải.

Đặng Dung kinh hãi thốt lên.

Có lẽ bị tiếng hét của Đặng Dung làm cho giật mình. Ngũ Hành Chân Nhân khó chịu nói:

- Có gì mà ngạc nhiên, Ngũ Hành Tông chúng ta truyền thừa vô cùng xa xưa, bên trên kia bất quá chỉ là che mắt mà thôi, dưới này mới chính xác là nơi cất dấu thiên tài địa bảo. Tuy nhiên muốn đến được tàng bảo đồ phải trải qua một thử thách cuối cùng.

- Thử thách cuối cùng; Dương Thanh khẽ nói.

Hắc Sát Ma Tôn cười lạnh:

- Đúng vậy. Năm con đường này lần lượt là Kim đạo, mộc đạo, thủy đạo... cho đến Thổ đạo. Mỗi nơi có một thuộc tính, chỉ cần trong ba ngày có thể đi qua liên an toàn tiến nhập nơi đây.

- Còn nếu không thì sao thừa tiền bối.- Minh Đạo Hồng run run hỏi.

- Còn làm sao nữa. Tất nhiên là hồn du địa phủ.

Hắc Sát Ma Tôn trực tiếp nói. Rồi lão quay sang hỏi Ngũ Hành Chân Nhân bằng một giọng khiêu khích không hề che giấu.

- Ngươi tính đi đường nào, bản ma tôn cũng chưa muốn ngươi chết sớm, hắc hắc.

Ngũ Hành Chân Nhân vẫn điềm tĩnh trả lời,

- Hừ. Không cần ngươi lo. Hãy cố mà giữ cái mạng của ngươi để cho ta thôn phệ.

- Ha ha. Được lắm, Lục lão nhi. Bản ma tôn đợi ngươi trong đó.

Dứt lời lão hướng về Đặng Dung truyền âm mấy câu, cả bọn bốn người tiến về Mộc đạo rồi biến mất.

Quảng trường này chỉ còn lại Dương Thanh và Ngũ Hành chân nhân. Hắn hỏi:

- Tiền bối, chúng ta nên đi lối nào.

Ngũ Hành Chân Nhân chỉ vào Hòa đạo rồi nói:

- Năm xưa bản nhân từng đi qua đây, cũng có một chút quen thuộc, chúng ta đi lối đó.

Dương Thanh gật đầu. Giờ đây đã quyết định thì không nên hối hận, hắn mang theo Lục Xuân Quyền tiến vào Hòa đạo. Vừa mới đi vào con đường này một đoạn cảnh vật đã thay đổi rõ rệt, từng luồng gió nóng bức vô cùng thổi tạt vào mặt hắn, cỏ cây hai bên đường dưới sức nóng đều héo úa. Hắn càng đi vào càng cảm thấy sức nóng ở đây thật kinh người, hỏa phong cuộn cuộn thổi tới, khiến tầng phòng hộ của hắn lung lay như sắp vỡ. Hắn vội vã khuếch trương linh lực rồi căn răng bước tiếp. Ngũ Hành Chân Nhân chớp mắt nhìn về phía trước rồi nói:

- Đồng tiểu hữu cố gắng trì trì. Chỉ một quãng nữa là có thể vượt qua.

- Hừ.

Hắn không trả lời mà truyền linh lực vào hỏa lân bào. Tức thời áo choàng sau lưng hắn tung bay phấp phật. Đem linh lực hộ vệ toàn thân. Hắn đi nhẹ chân xuống lướt đi trong không khí. Chừng một canh giờ sau hắn xuất hiện tại một hạp cốc rộng chừng ngàn trượng, cỏ cây hoa lá chỉ đến cả bầu trời, đều là một vùng đỏ như lửa. Cách xa phía trước hắn là một ngọn núi lớn. Có một di tích bằng đá đồ nát ăn sâu vào lòng núi. Ngũ Hành Chân Nhân mở miệng chậm rãi giới thiệu:

- Đây là chân hỏa thần sơn. Vượt qua đây chúng ta sẽ tiến tới tầng bảo các.

Dương Thanh liếm mép. Âm trầm nhìn vào cánh cửa đá đen ngòm ở chân núi. Hồi lâu hắn cất giọng lạnh nhạt hỏi:

- Trong đó có nguy hiểm gì, xin tiền bối đừng dấu giếm.

Ngũ hành chân nhân cũng đưa mắt về phía đó rồi nói:

- trong đó có khá nhiều yêu thú hệ hỏa cấp 2. Tuy cảnh giới không cao nhưng lại thích đi theo bầy đàn khá khó chịu, nhưng với cảnh giới của tiểu hữu, miễn cưỡng có thể qua được. Lại thêm có ta trợ giúp đi qua cũng không khó khăn gì.

- Được, lần này vẫn bối đặt cược ván này.

Vừa nói dứt lời hắn đang mang theo Ngũ Hành Chân nhân tiến nhập vào lòng núi.

Trong khi đó ở Mộc đạo. Bốn người Đặng Dung và Hắc Sát Ma Tôn đang đứng trước một cái đầu quái thú hệ mộc, tuy nó đã chết nhưng cũng không ai có cảm giác vui mừng. Từ khi họ tiến vào Mộc đạo đến giờ yêu thú cấp thấp thì không kể, con này đã là con yêu thú cấp cao thứ tư mà họ gặp. Đặng Dung nhăn mày hướng về Hắc Sát Ma Tôn cung kính lên tiếng.

- Hắc sát tiền bối. Yêu thú ở đây quá đông sợ là chúng ta khó mà đi được.

- Hừ. Chỉ là mấy con thú nhỏ mà thôi. Có gì đáng nói. Tuy đông nhưng cảnh giới không cao. Chỉ cần chúng ta đi qua Lâm Địa này. Bản ma tôn lấy được Đoạt Phách Đan, nhất định không thiếu chỗ tốt cho các ngươi.

Đặng Dung nghe vậy thì cũng âm thầm suy tính: quái thú tuy đúng là đông thật, nhưng cảnh giới không có gì đáng nói. Ngay như con yêu thú trước mắt họ đây chẳng qua cũng chỉ là cấp hai đỉnh phong. Mà Đặng Dung tin rằng với sự liên thủ của ba người họ. Chỉ cần không gặp quái vật cấp năm. Còn lại dù đánh không được bỏ chạy là hoàn toàn có thể. Hơn nữa lần này tuy hung hiểm nhưng lợi ích đạt được có thể nói là nhiều vô cùng. Phía bên kia phụ thê Ngô Hải cũng có ý nghĩ như vậy, sau vài giây suy nghĩ. Cuối cùng Đặng Dung nói:

- Tiền bối dậy rất phải. Chúng ta có lẽ nên tiếp tục lên đường. Sau này bọn vẫn bố còn cần người chiếu cố thêm.

Thấy đã lung lạc được bọn này tiếp tục mang lão theo vào trong. Hắc Sát Ma Tôn trong lòng vui mừng nhưng bên ngoài vẫn bất động thanh sắc. Lão gật đầu rồi bảo.

- Cái đó là đương nhiên. Ba người ta đã hứa nhận làm đệ tử tất nhiên đối với các người sẽ chưa toàn. Chỉ cần có Đoạt Phách Đan, trọng tổ lại hồn phách. Bản Ma Tôn sẽ cho các người chỗ tốt mà các người có nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Sau một hồi hứa hẹn ủy lạo. Cuối cùng ba người vui vẻ mang theo Hắc Sát Ma Tôn tiếp tục tiến sâu vào Lâm Địa.

Hỏa Đạo.

Giờ đây Dương Thanh đang đứng trước một con quái thú vô cùng kì lạ. Toàn thân nó ngập trong biển lửa. Thân hình của nó như con thần lân. Nhưng lại không lồ vô cùng. Trên lưng nó là một đôi cánh lớn tỏa ra hỏa khí hùng hực. Từ đầu cho đến chót đuôi của nó là vô số gai nhọn. Nó đang hướng ánh mắt thèm thuồng về phía hai người. Ngũ Hành Chân Nhân trực tiếp lên tiếng:

- Đồng tiểu hữu. Đây là yêu thú Cự Hỏa, vào thời kì toàn thịnh lão phu chỉ dùng một ngón tay cũng diệt sát được. Tiếc là ta đã bán thân bất toại. Một thần thông mất gần hết. Không thể di chuyển. Phải nhờ đạo hữu vậy.

Dương Thanh liếc nhìn Cự Hỏa. Toàn thân nó đều được bọc trong lửa vô cùng khó chơi. Hơn nữa vừa nhìn qua. Hắn đã phát hiện ra cái đuôi đầy gai nhọn của con Cự Hỏa này chính là như một món pháp bảo đỉnh cấp. Dạng quái thú như này, chính là lần đầu tiên hắn gặp. Tuy nó chỉ là cấp hai, nếu tính theo nhân tộc cũng chỉ có tu vi Trúc Cơ như hắn. Nhưng toàn thân yêu thú đâu phải tầm thường, cơ hồ vô cùng cứng rắn, kim cương bất hoại. Hơn nữa nhìn qua cũng biết nó đã sống hàng ngàn năm luận về độ tinh thuần pháp lực. Dương Thanh hắn có xách hái chạy theo cũng không kịp.

Như nhận ra sự lo lắng của hắn Ngũ Hành Chân nhân lên tiếng:

- Đồng tiểu hữu không cần lo lắng. Tuy nó khá mạnh, nhưng không có thần thông đặc biệt gì, chỉ có thể thao túng viêm hkar mà thôi. Không khó để diệt sát.

Dương Thanh trầm hừ lạnh trọng lòng. Không có thần thông gì, chỉ có thể điều khiển viêm hỏa. Lão nói cũng hay nhỉ. Nguyên một cái hỏa thần thông tinh thuần đó chưa chắc hắn đã chống được. Nhưng may cho lão hay chính là may cho hắn. Năm xưa trong lúc hồ đồ ở Cửu Khúc Huỳnh Hà đã may mắn thu được xác của Xích Diễm Hỏa Lân. Thần thú thời viễn cổ, hỏa lực của nó so với con cự hỏa này thì tinh thuần hơn không biết bao nhiêu lần. Dùng Vô Cực Đạo chắc hắn là có thể giết được nó. Hơn nữa hắn còn Hỏa Lân Bảo đang mặc trên người, có nó thì chắc chắn bách hỏa bất xâm. Nhưng nói gì thì nói. Nếu còn đường khác hắn cũng không nguyện ý trêu chọc con yêu thú này. Nhưng đáng tiếc muốn đi tiếp thì đúng là phải vượt qua con Cự Hỏa này không còn cách nào khác. Hắn vừa lúi Vô Cực Đạo ra vừa âm thầm nguyên rủa lão tổ tông của Ngũ Hành Môn. Trong bảo tàng của lão cất giấu cái thứ quái dị gì. Mà lão bày ra tầng tầng lớp lớp bảo hộ. Lát nữa vào được hắn phải hảo hảo thu hoạch một phen. Hắc hắc. Trong khi hắn còn đang ảo tưởng thì Cự Hỏa đã rống lên một tiếng. Có vẻ như nó đã hết kiên nhẫn. Nó vỗ mạnh đôi cánh bay vút lên không há miệng phun ra năm đạo hỏa diễm chia ra đánh vào toàn thân của hắn.

- Ủy. Con yêu thú này có chút ta môn.

Thấy nó tấn công hắn không dám chậm trễ lập tức niệm pháp chú. Vô cực đạo lập tức bay ra đấu với năm luồng hỏa diễm. Từ Vô Cực Đạo một màn hóa vồng vô cùng hùng mạnh rít gào tiến ra. Chớp mắt hai luồng lửa va vào nhau bắt đầu điên cuồng thôn phệ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đến đích

Trên không trung mơ hồ truyền ra tiếng xèo xèo, hai luồng chân hỏa, một luồng hỏa thành một con hỏa lân, một luồng hỏa thành quái thú cự hỏa không ngừng công kích lẫn nhau, Dương Thanh thấy cảnh này thì than nhẹ đồng thời trầm nghĩ. Nếu như năm xưa lấy được yêu đan của Xích Diễm Hỏa Lân dung nhập vào trong đạo này thì giờ đây, yêu thú Cự Hỏa này chết không phải nghi ngờ. Nhưng chuyện đấy nào có thể xảy ra, khoan chưa nói dung nhập viên yêu đan vào, tiên thức của hắn có đủ mạnh để điều khiển không, chỉ cần tìm được luyện khí đại sư luyện thôi cũng tốn không ít công phu rồi. Mà cho dù tìm được đi nữa, với cảnh giới năm đó của hắn không cẩn thận lại còn lâm vào cảnh giết người đoạt bảo. Hắn rất rõ ràng đạo lý làm người phải biết điểm dừng, không nên tham lam quá.

Vừa lúc đó Ngũ Hành Chân Nhân hô lên:

- Tiểu hữu lưu tâm, nó chuẩn bị ra chiêu thứ hai.

Lão vừa dứt lời thì con quái thú này đã từ trên trời lao xuống nó há rộng cái miệng phun ra một cột lửa nhằm thẳng vào đầu hắn, thấy cảnh này Dương Thanh khẽ cười tuy rằng con quái thú này có mạnh, nhưng mấy chục năm hắn đã giết sát không biết bao nhiêu yêu thú kinh nghiệm đầy mình. Sao có thể lật thuyền trong mương nước cạn này được. Hắn vội vã sử dụng thổ độn thuật trong Âm Dương Sinh Tử Quyết năm xưa, chui sâu vào lòng đất, linh khí cuộn cuộn truyền vào Hỏa Lân Bảo, khiến khí tức của hắn gần như mất hẳn. Hắn im lặng triển khai tiên thức theo dõi con yêu thú, bỗng nhiên đối thủ đến ngay cả khí tức cũng không thấy, Cự Hỏa không khỏi lấy làm ngạc nhiên, nó hênh cao đầu đưa mũi lên hít trong không khí, mắt nó không ngừng đảo qua lại. Thấy bộ quần áo của Dương Thanh kì lạ như vậy, Ngũ Hành Chân Nhân truyền âm tán thưởng:

- Bộ hắc bào của tiểu hữu quả thật công dụng phi phạm.

Biết lão đã để ý đến đồ vật của mình, chắc hẳn lão sẽ tìm cách chiếm đoạt nhưng hẳn vẫn không sợ. Tuyệt chiêu bảo mệnh ít ra hẳn cũng còn vài cái. Nghe lão bảo vậy hẳn chỉ gạt nhẹ đầu mà không đáp, mắt hẳn vẫn nhìn đăm đăm vào con quái thú Cự Hỏa kia để tìm sơ hở. Chỉ thấy con Cự Hỏa này vì mất đi miếng mỡ ngon mà điên cuồng nổi giận, giờ chiếc đuôi lên hung hăng đập xuống đất, nơi nào chiếc đuôi đầy gai nhọn của nó đi qua nơi đó đất đá nát vụn cát sỏi bay ào ạt. Nhận thấy thời cơ đã tới, hẳn móc túi trữ vật lôi ra bộ khí cụ bày trận năm xưa Từ Nguyệt cho hẳn ném lên không trung, rất nhanh chóng khôn trận này khởi độngn bao vây con Cự Hỏa lại. Bị linh quang của trận ngăn lại yêu thú Cự Hỏa đã thật sự nổi điên, viêm hỏa trên người nó không ngừng cuộn cuộn phát ra đánh phá trận pháp, nhưng nó càng đánh ra bao nhiêu thì trận pháp lại hút hết bấy nhiêu. Dương Thanh từ dưới lòng đất chui lên rồi cười nhạt. Hai con Địa Ma Thú năm xưa cường hãn như vậy muốn công phá trận này cũng phải mất ít ra là hơn một tháng. Đây chỉ là một yêu thú cấp hai mà thôi dù cho cố gắng cách mấy cũng không thoát ra được. Trong kia không biết còn nguy hiểm gì không. Lại phải đối mặt với hai lão quái ngàn năm này. Tốt nhất không nên xuất ra toàn lực, nhưng cũng nên hí lộng quỷ thần một chút. Hẳn vòng qua trận pháp rồi tiếp tục đi sâu vào trong lòng núi đá. Ngũ Hành Chân Nhân lúc thấy hẳn lấy ra trận pháp thì trong lòng giật mình đánh thót. Tên tiểu tử Trúc Cơ này thật là quái thai. Pháp bảo của hẳn hóa linh lực vô cùng tinh thuần, ngay cả ngũ hành linh khí lão tu luyện cũng không được thể, chưa kể đến tám hắc bảo mà hẳn mặc. Điều dụng vô cùng lão tử hỏi kể cả với thời toàn thịnh nếu hẳn đã muốn ẩn dấu khí tức cho dù lão muốn tìm cũng là lực bất tòng tâm. Giờ đây hẳn lại xuất ra trận pháp bậc này. Tuy đối với lão phá giải không khó gì, nhưng trong thời gian lão phá. Có thể hẳn đã vận dụng tám áo bảo mà chạy mất rồi. Lúc đó đừng có nói là lão ngại cả ân sư của lão đội mồ sống dậy cũng không tìm nổi. Càng nghĩ như vậy đối với Dương Thanh lão càng đề phòng. Kẻ này không chết tắt sau này thành đại địch. Tuy trong lòng nghĩ như thế nhưng ngoài mặt lão lại vờ vui mừng truyền âm cho Dương Thanh:

- Đồng tiểu hữu thật là biết nhiều hiểu rộng. Lại còn hiểu biết cả trận pháp. Lão phu bội phục. Sư phụ của tiểu hữu chắc hẳn phải là một vị đại danh đỉnh đỉnh

Hừ. Muốn thăm dò hẳn ư, còn lâu nhé. Hẳn mỉm cười rồi đáp lại:

- Tiền bối quá khen, bộ trận pháp này chẳng qua vẫn bối may mắn có được mà thôi, còn vẫn bối chỉ là một tán tu quả thật sư phụ không hề có.

"tiểu hồ ly" lão âm thầm cười. Tán tu. Người nghĩ nói thế mà ta tin sao. Một tán tu có bao nhiêu gia sản. Pháp bảo kia tạm thời không nói, chỉ riêng bộ quần áo trên người người kia. Dừng da của một loại thượng cổ dị thú luyện thành, hơn nữa theo khí tức thì mới luyện chưa được lâu. Giá tiền của bộ áo này tán tu nào kham nổi. Hừ, dù người không muốn nói thì lát nữa ta chỉ việc sư hồn người không phải là xong sao hắc hắc. Người đã giúp lão phu thì cùng lắm lão phu cho người chết toàn thân là được hắc hắc.

Dương Thanh sao lại không rõ lão nghĩ gì, nhưng nếu muốn giết hẳn e rằng lão phải chịu đau khổ không ít, hẳn tự tin rằng cho dù hẳn không chống được thì chạy đi cũng không thành vấn đề. Thế nên đọc được đi ngoài lúc diệt sát yêu thú. Trên đường đi hai người vô cùng vui vẻ như thể bằng hữu lâu ngày mới gặp. Hẳn tiện đường đưa ra mấy nghi vấn tu luyện đều được lão giải đáp nên thu hoạch không nhỏ. Còn Ngũ Hành Chân Nhân. Muốn làm mất cảnh giác của hẳn, cho nên ra sức giải thích lại đem một số điểm tâm đắc truyền lại. Hai người thoát nhìn vô cùng thân thiết.

Cùng lúc đó bên Mộc đạo ở một nơi rất sâu trong lâm địa. Đặng Dung và đám người đi cùng đang phải đối mặt với một bầy quái nhện không lồ. Đặc biệt là mỗi con có đến năm cặp mắt, có ba con đã đạt đến kết đan sơ kỳ của nhân tộc. Còn bảy con còn lại tu vi ít thì cũng là luyện khí cấp tám nhiều thì cũng là Trúc Cơ sơ kỳ quả thật vô cùng khó giải quyết. Sắc mặt của Hắc Sát Ma Tôn vô cùng âm trầm. Bầy yêu thú bậc này, ba người kia chắc chắn không đánh lại. Tuy lão có thể ra tay nhưng do hồn phách thiếu củng cố đã tách ra khỏi Ngũ Hành Chân Nhân nên cả lão và hẳn đều chịu hạn chế, phần lớn thần thông không thể sử dụng, lại bị liệt nửa người dưới. Cả đời này nếu không có Đoạt Phách Đan chỉ có thể điều động linh khí ba lần mà thôi, nếu quá ba lần toàn thân sẽ vỡ nát kinh mạch đứt hết. Chính vì lý do đó mà lão khi gặp bọn Đặng Dung thì dùng cả ân lẫn uy dụ dỗ, khiến bọn chúng ngoan ngoan đưa lão vào trong này. Còn ba lần điều động linh khí kia. Lão để dành gặp bất trắc hoặc là đối mặt với Ngũ Hành Chân Nhân mới mang ra sử dụng. Nhưng giờ đây nếu khôn sử dụng. Lão và bọn Đặng Dung sẽ chết ở đây. Không phải nghi ngờ. Lão nghĩ rằng:

- Hừ. Lục lão nhi, người đừng hòng có được Đoạt Phách Đan.

Rồi lão quay lại bảo bọn Đặng Dung

- Trước khi chưa trọng tổ lại hồn phách, ta chỉ có thể ra tay được một lần thôi. Vượt qua đây là đã tiến vào tầng bảo các rồi, ba người mau lùi lại để ta.

Bọn Đặng Dung, Ngô Hải, Minh Đạo Hồng đều nghe lời lui lại. Giỡn sao đây là yêu thú Kết Đan kỳ đó. Dù họ tự thị đến đâu cũng không dám nói là giết được một con chứ đừng nói là ba. Mọi người còn đang lo sợ không thôi nghe lão nói thế thì thở ra như trút được gánh nặng vội vã lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Trở mặt

Bên Mộc Đạo bọn Đặng Dung gặp phải một bầy quái thú. Thì bên này bọn Dương Thanh cũng không dễ chịu gì. Trước mặt hẳn là một con sông dung nham nóng chảy không biết là rộng nhiều. Nhiệt hỏa toả ra ngùn ngụt. Linh khí hộ thân của hẳn đang bị bào mòn đi trông thấy. Hẳn cau mày nhìn dòng dung nham đang chảy rồi hỏi Ngũ Hành Chân Nhân.

- Tiền bối. Làm sao để qua được nơi này.

Ngũ Hành Chân Nhân lặng lẽ nhìn dòng dung nhan trôi qua trước mặt. Năm xưa lão từng qua đây, giờ đây sau nhiều năm quay lại. Không ngờ thân thể đã không toàn vẹn. Lão thở dài rồi bảo hân.

- Năm xưa ta qua đây vẫn còn là tông chủ phong quang vô hạn. Không ngờ quay lại lần nữa thì lại thành ra thế này đúng là tu tiên tàn khốc.

Dương Thanh không vội thúc dục lão mà vẫn cứ im lặng đứng đó. Sau một hồi cảm khái lão cười rồi quay qua Dương Thanh:

- Xin lỗi tiểu hữu. Vừa rồi lão phu nhất thời nhớ lại chuyện xưa.

- Tiền bối, không cần nghĩ ngợi.

Lão nhìn quanh rồi chỉ về phía bên kia bờ sông:

- Tiểu hữu thấy bức tượng kia không?

Theo tay lão chỉ. Dương Thanh thấy bên kia bờ sông là một bức tượng đá cao cỡ hai mươi mấy trượng, tạc một quái nhân có bốn tay. Trước ngực quái nhân là một vòng tròn có kí hiệu ngũ hành. Hân gật đầu với lão coi như đã thấy. Lão lại chỉ về phía tay phải.

- Tiểu hữu xem. Ở kia có một cái tháp nhỏ. Trên tháp có một sợi dây xích làm bằng Hàn Thiết chúng ta sẽ dùng sợi xích đó qua sông.

Dương Thanh nghi hoặc nhìn tòa tháp đá ba tầng kia rồi hỏi:

- Văn bối vẫn chưa hiểu lắm.

- Ha Ha, đạo hữu cứ làm theo lời ta là được

Lão bảo hân đưa đến chân ngọn tháp đó rồi nói:

- Khúc sông này có trận pháp không chế phi hành. Nếu không phải là đệ tử bốn môn biết bí mật này thì khó lòng mà qua nổi.

Lên đến đỉnh tháp. Hân đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy trong này rộng cỡ bảy, tám trượng vuông. Khắp nơi chỉ toàn là gạch vụn. Ở một phía có một chiếc hương án, sau hương án là ba pho tượng cao năm trượng làm bằng đá, kì lạ là các khớp của pho tượng đều là dung nham nóng chảy, như thể được dùng thay cho dây chằng. Ba pho tượng này pho thứ nhất và thứ hai cầm hai cổ quan tài đá. Riêng pho thứ ba thì trên tay và vòng qua cổ là một sợi xích to cỡ cổ tay bằng đá. Sau khi đã xác định không còn vật gì trong này nữa thì hân mới nghi hoặc hỏi lão:

- Ngũ Hành tiền bối. Thứ cho ta ngu muội. Nhưng sợi xích hàn thiết mà người nói, không phải là trên tay bức tượng kia chứ. Ngũ Hành Chân Nhân chậm rãi nở nụ cười rồi gật đầu. Trong sự ngạc nhiên của hân. Tiếng của lão vang lên.

- Tiểu hữu truyền linh lực vào bức tượng đó đi.

Hân gật đầu rồi đặt tay lên bức tường. Từ đan điền của hân, một luồng linh khí ào ạt tuôn ra dung nhập vào bức tượng. Sau khi bức tượng hấp thu khá nhiều pháp lực của hân thì bắt đầu biến đổi. Toàn thân bức tượng phát ra quang mang bức người rồi như thể có linh tính, nó đứng thẳng người dậy đi về phía cửa sổ, đối diện với bức tượng khổng lồ phía bên kia. Hai tay nó nâng sợi xích lên rung nhẹ, lớp đá bên ngoài sợi xích biến mất. Lộ ra sợi hàn thiết bên trong. Pho tượng này vung tay, sợi hàn thiết uốn éo như một con linh xà rồi bay thẳng sang phía bên kia. Gắn vào cái đồ án ngũ hành thành một khối. Thấy mọi việc đã thành lúc này Ngũ Hành Chân Nhân mới thở phào rồi nói

- Tiểu hữu. Chúng ta theo sợi xích này sang bên kia.

Dương Thanh nhìn sợi xích băng qua sông rồi gật đầu trầm nghĩ. Cơ quan ở đây thật xảo diệu vô cùng. Không ngờ lại biết keta hợp cả kỹ thuật của thể tục với thần thông của tiên gia, khiến cho nơi đây rất khó bị công phá. Những nơi dùng tiên lực gia trì thì phạm nhân và tu tiên giả cấp thấp đừng hòng phá được. Nhưng những nơi dùng cơ quan của thể tục thì lại không có một chút pháp lực ba động nào. Tu tiên giả không biết trước mà muốn tìm ra thì đúng là mò kim đáy bể. Hân mang theo Lục Xuân Quyền đặt chân lên sợi xích rồi chậm rãi bước sang bờ bên kia. Vừa hạ chân xuống đất. Dương Thanh đã dùng tốc độ nhanh nhất phóng về phía trước. Đến cuối thông đạo, gần như là cùng một lúc. Từ một phía khác bốn người Đặng Dung cũng hiện ra. Vừa nhận ra nhau. Hắc Sát Ma Tôn đã cười ha hả:

- Ô. Lục lão nhi. Xem ra tên tiểu tử đi cùng ngươi có chút chân tài lực học. Một mình mà cũng đưa ngươi tới được nơi này.

Ngũ Hành Chân Nhân chỉ hừ lạnh. Mà không thèm trả lời. Hắc Sát Ma Tôn vẫn giữ nụ cười tươi rồi nói tiếp:

- Ta đây cũng không nhiều lời. Đoạt Phách Đan không phải dễ lấy như vậy. Chúng ta liên thủ lấy được ra rồi hãy nói. Thế nào.

Ngũ Hành Chân Nhân vẫn không nói gì. Về mặt lão nhìn về phía Hắc Sát Ma Tôn không nhìn ra hi, nộ gì cả. Hắc Sát Ma Tôn cũng ngửa mặt lên nhìn trời mà mặc kệ lão. Cuối cùng một lúc lâu sau với một vẻ bất đắc dĩ, lão mới gật đầu nói:

- Được, bản nhân đồng ý. Bất quá, ngươi đừng hòng giờ trò. Chúng ta tách ra lâu như vậy đã không còn dung hợp được nữa.

- Hừ điều này là đương nhiên. Ai nuốt được Đoạt Phách Đan sẽ có thực lực thôn phệ người kia. Đây chính là thiên đạo.

Sau khi đã ngã gĩa xong xuôi với nhau. Cả đám sáu người cùng bước đến cánh cửa trước mắt. Bỗng nhiên Hắc Sát Ma Tôn bắt ngờ đưa tay cuốn về phía Minh Đạo Hồng. Ở bên này Ngũ Hành Chân Nhân cũng không ngồi yên từ người lão một đám mây màu vàng nhạt tuôn ra hướng về phía Dương Thanh. Nhưng hắn đã đề phòng từ trước vội và truyền linh lực vào Hỏa Luân Bảo. Bộ áo bào này lập tức căng phồng lên đẩy bật đám mây này về một phía còn bản thân hắn nhanh chóng lui lại. Vỗ vào túi trữ vật hai thanh Vô Cực Dao lập tức bay ra chắn trước mặt hắn. Thấy một kích của mình lại bị một tên Trúc Cơ nhãi nhép chống trả được. Ngũ Hành Chân Nhân không khỏi ngạc nhiên nhưng lão không hề dừng lại. Thay vì tiếp tục công kích Dương Thanh thì lão lại chỉ huy đám mây về phía Đặng Dung. Nhưng một lần nữa lão lại đánh giá thấp tên này chỉ thấy hắn cấp tốc lui lại quăng ra một cỗ quan tài. Từ trong đó một cương thi bay ra. Nàng khoảng hơn hai mươi tuổi toàn thân kim quang đại thịnh chống trả lại đám mây vàng của Ngũ Hành Chân Nhân. Khi lão và Hắc Sát Ma Tôn thấy mỹ nữ này thì lập tức biến sắc thốt lên:

- Ngũ Hành Thi Ma

- Kim Linh Ma Nữ.

Ma nữ này vừa xuất hiện. Đặng Dung lập tức vút ra thêm bốn cỗ quan tài nữa. Từ trong đó bốn cô gái nữa lần lượt bay ra. Ngũ hành thuộc tính chuyển động âm âm. Phá nát đám mây vàng của Ngũ Hành Chân Nhân. Sau phút sững sờ Hắc Sát Ma Tôn cười ha hả nói:

- Lục lão nhi. Xem ra nguoi quá già rồi.

Miệng lão nói nhưng tay lão không dừng lại một quỹ trào màu đen lao tới Ngô Hải túm lấy lão. Trong khi tay kia của lão đã đánh cho Minh Đạo Hồng hôn mê bất tỉnh.

Sau khi đắc thủ. Lão dùng ánh mắt bgoan độc nhìn về phía Dương Thanh và Đặng Dung lúc này đã tự động đứng sát lại với nhau ở một góc:

- Các nguoi có thể sống sót cũng là duyên số. Pháp trận do chúng ta đặt ở đây năm xưa chỉ cần từng này máu là đủ rồi. Khôn hồn mau đưa bốn mạng tinh hồn cho chúng ta. Vừa hay ta đang cần thủ hạ. Nếu không đây chính là kết cục của các nguoi.

Vừa nói lão vừa ném Ngô Hải và Minh Đạo Hồng vào pháp trận trước cảnh cửa. Hai người vừa chạm vào trận thì đã bị hút thành hai cái xác khô. Rơi xuống đất, sau khi có tinh huyết. Hai tiếng Ông Ông vang lên. Những đồ hình khó hiểu từ pháp trận hiện lên, một loại kí tự cổ xưa phủ đầy hai cánh cửa. Những ký tự này sáng lấp lánh bắt đầu từ ngoài rìa tiến vào trung tâm cánh cửa. Ngay khi đến đó, nó biến thành một vùng sáng màu bạc. Thấy cảnh này cả hai lão ma đều nở nụ cười. Hắc Sát Ma Tôn quay sang nói:

- Thông đạo đã mở. Thời gian suy nghĩ của các nguoi đã hết. Mau dâng bốn mạng tinh hồn.

Ngũ Hành Chân Nhân cũng gật gù cái đầu.

- Không phải bản nhân về sau ra ngoài còn chưa quen, cần nguoi hầu hạ thì với hai tên Trúc Cơ các nguoi mà muốn theo tq là không có khả năng đâu. Hãy thức thời có khi còn kéo dài mạng sống.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Âm dương giới

Dưới ánh mắt như hổ đói rình mồi của hai lão quái. Đặng Dung và Dương Thanh vẫn đứng cạnh nhau chưa vội trả lời. Mồ hôi từ trán Đặng Dung toát ra không ngớt. Bên cạnh Đặng Dung, Dương Thanh cũng đang âm thầm tính kế. Nhưng hắn nhận ra rằng mình không có cơ hội nào trước hai lão quái vật Ngưng Nguyên này cả. Khi cả hai người còn đang suy tính thiệt hơn, thì uy áp mà Hai lão quái phát ra đã đến cực hạn. Đặng Dung chỉ cảm thấy hít thở không thông. Lồng ngực như bị một khối chì đặt lên. Hai tai lão ù đặc. Lão vội quỳ xuống:

- Tiên bối tha mạng, tiên bối tha mạng vẫn bối xin giao ra bốn mạng tinh hồn.

Vừa dứt lời lão đã há miệng thối ra một giọt máu nhỏ, bên trong giọt máu là một đoàn sương mù bay lượn qua lại. Giọt máu vừa xuất hiện đã bị Hắc Sát Ma Tôn chụp lấy hút vào trong miệng. Đặng Dung liền lên tiếng:

- Đặng Dung xin ra mắt chủ nhân.

Hắc Sát Ma Tôn vag Ngũ Hành Chân Nhân mặc kệ Đặng Dung rồi quay sang Dương Thanh:

- Tên tiểu tử kia, còn không mau thức thời.

Ngũ Hành Chân Nhân nói lớn. Mặc dù bị uy áp của hai lão quái vật chèn ép. Nhưng dựa vào tiên thức và pháp lực hơn tu tiên đồng cấp rất nhiều, hắn vẫn cố gắng chịu được. Hắn âm thầm suy nghĩ. Cuộc đời này hắn người thân hắn đều đã chết cả, nếu không phải vì tìm Thanh Hương hắn đã không sống đến giờ này. Người khác tu tiên chính là vì truy cầu bất tử bất lão. Còn hắn tu tiên chỉ mong sớm ngày gặp lại ý chung nhân, nếu giờ đây giao ra bốn mạng tinh hồn. Sau này sinh tử bị nguoi ta quyết định, vậy thì chưa nói đến đi tìm Thanh Hương, mà có sống sót được không cũng còn chưa rõ. Vậy thì chỉ còn

một cách cuối cùng mà thôi...

- Đặng Dung. Giết hắn.

Người vừa ra lệnh là Hắc Sát Ma Tôn. Lão đã mất kiên nhẫn rồi. Đặng Dung vừa nghe mệnh lệnh phát ra. Thì rút một cái dĩa chắn trước mặt Dương Thanh âm trầm nói:

- Đồng đạo hữu. Đắc tội.

Lời còn chưa dứt, lão đã vung hai tay ra, miệng lão lầm nhảm chú ngữ. Từ hai lòng bàn tay một vầng mây hồng vọt ra, trong đó có ẩn hiện những tia sét nổ lách tách như rang đậu. Vừa ra khỏi tay lão hai vầng mây này đã chia nhau một tả một hữu công tói. Không dám chậm trễ, hắn liền vẩy tay

- Vô Cực Đạo, đi.

Vô cực đạo dưới sự điều khiển của hắn. Phun ra hai quả cầu lửa, đón đầu hai vầng mây hồng kia. Chớp mắt chúng đã chạm nhau trên không trung phát ra những tiếng rít như tiếng xé lụa. Dương Thanh không hề chậm trễ. Tiên thức của hắn huy động Vô Cực Đạo, tả xung hữu đột. Khiến cho Đặng Dung liên tục phải lùi lại. Vô cực chân hỏa từ vô cực đạo đi đến đâu là nơi đó bị hỏa diễm đốt cháy đen. Mang theo một hơi nóng kinh người. Ở ngoài trận đấu Ngũ Hành Chân Nhân vô cùng ngạc nhiên. Lúc trước hắn đi theo lão vào đây chạm trán không biết bao nhiêu hỏa hệ yêu thú, nhưng lão cũng không hề thấy hắn manh thế này. Rõ ràng lúc đó hắn ẩn tàng thực lực.

- Hừ. Cho dù ngươi giỏi che giấu, thì có thể thoát khỏi đây hay sao.

Ngũ Hành Chân Nhân hướng về Đặng Dung truyền âm tới:

- Trong vòng nửa khắc mà ngươi chưa giết được hắn, thì hãy chết đi.

Giọng nói của lão vô cùng âm hàn. Khiến cho Đặng Dung nghe thấy không rét mà run cầm cập. Lão hét lớn một tiếng rồi vỗ túi trữ vật. Năm cổ quan tài kỳ dị bay ra, từ trong đó năm thiếu nữ với năm màu áo bay ra đứng chắn trước mặt lão, lão mấp máy đọc chú ngữ rồi quát to:

- Ngũ Hành trận pháp.

Năm ma nữ vừa nghe thấy hiệu lệnh, lập tức mờ mắt ra bay đến các phương vị khác nhau vây Dương Thanh vào giữa. Ở phía ngoài Đặng Dung không ngừng vẩy hai tay. Năm cổ thi ma này lập tức triển khai tấn công dồn dập ngũ hành linh lực. Pháp thuật kim, mộc, thủy, hỏa, thổ từ năm thi ma này tới tập hướng về phía hắn. Mới chông đỡ chưa đầy một hiệp hắn đã âm thầm kêu khổ. Năm thi ma này pháp lực cao cường mơ hồ đạt đến Trúc Cơ Trung Kỳ như hắn, may mà không có linh trí nếu không hắn cũng không sống được đến bây giờ. Nhưng nói gì thì nói cho dù không có linh trí, nhưng năm ma nữ này chỉ công không thủ. Dù có bị thương cũng đừng mảnh tiền lên, mấy lần một chút nữa đã dồn hắn vào tuyệt cảnh. Nếu không phải hắn trải qua trăm trận, cao thủ Kết Đan cũng đã gặp qua một hai người thì sớm đã táng mạng rồi. Ở phía ngoài Đặng Dung lại thốt lên mấy câu khó hiểu. Lập tức Hóa Linh Ma Nữ và Thổ Linh Ma Nữ phát ra tiếng rít gào ghê rợn, lập tức phóng tới Dương Thanh. Cầu lửa và đất đá do hai ma nữ này tạo ra, ầm ầm lao đến phía hắn. Mất thấy pháp thuật của đối phương đến gần, hắn vội vã vận dụng thổ động thuật thần diệu trong Sinh Tử Quyết chui vào lòng đất, rồi bất ngờ hiện lên gần Thủy Linh Ma Nữ. Vô Cực Đạo rời tay hắn lao đến cổ của ma nữ này, ẩn giữa vô cực chân hỏa là một tia sáng xanh rất mảnh, nếu không chú ý thì không thể nào thấy được. Thấy cảnh này Đặng Dung chỉ cười lạnh.

- Đồng mã Kỳ người lú lẫn rồi ư. Mang hỏa đi tấn công Thủy Linh của ta.

Hắn dùng tiên thức ra lệnh. Thủy Linh lập tức há miệng phun ra vô số sương mù chặn đứng vô cực chân hỏa, nhưng lão còn chưa kịp vui mừng thì chợt thấy Thủy Linh thét lên một tiếng bắn vào phía bức tường đối diện. Bên ngoài phát ra tiếng kêu ngạc nhiên của hai lão quái

- Pháp bảo phi châm

Thì ra lúc vận dụng thổ động thuật tránh đòn công kích của hai ma nữ kia, hắn đã âm thầm tính toán hiện ra trước mặt ma nữ hệ thủy. Dưới sự che chở của vô cực chân hỏa, hắn âm thầm xuất ra âm phủ ma châm dùng làm đòn sát thủ. Quả nhiên Đặng Dung không đề phòng đã phải chịu quả đắng. Giờ đây lão đang thu Thủy Linh Ma Nữ vào quan tài rồi thu vào túi trữ vật. Với thương thế bậc này. Ma nữ kia phải rất lâu mới hồi lại được. Lão hướng ánh mắt thù địch về phía hắn:

- Đồng Mã Kỳ. Mau giao mạng cho lão phu

Bốn ma nữ còn lại lập tức điên cuồng tấn công bất kể sống chết. Khiến cho trong nháy mắt Dương Thanh hắn đã bị thương mấy chỗ, không ngừng lùi lại, mắt thấy đã sắp hết đường lui, hắn vỗ vào túi trữ vật, lấy ra hai cây âm phủ ma châm nữa quyết tâm liều mạng. Dù tiên thức của hắn mạnh hơn bình thường, nhưng điều khiển cùng một lúc ba cây châm và hai thanh vô cực đạo khiến cho hắn không chịu nổi, thất khiếu đỏ máu, trông ghê rợn vô cùng. Hai lão quái khi thấy hắn vẫn còn hai cây châm nữa thì không thể tin nổi. Vốn pháp bảo phi châm khó luyện vô cùng, và đều rất hiếm, có một chiếc đã là may mắn rồi đằng này chỉ là một tên trúc cơ mà lại có tận ba cây. Điều này khiến hai lão không sao hiểu được. Tuy nhiên không hiểu thì thôi. Hai lão cũng chẳng quan tâm, chẳng phải giết hắn xong su hồn là được sao. Hắc Sát Ma Tôn cất giọng lạnh băng:

- Đặng Dung. Giết.

Ở trong trận đấu. Đặng Dung ứng tiếng đáp lời rồi lập tức lao lên, bản thân lão thể chỗ cho Thủy Linh ma nữ hợp với bốn ba nữ còn lại vận chuyển ngũ hành trận vậy khôn Dương Thanh vào giữa. Ngũ hành linh khí đan xen khiến cho Dương Thanh cảm thấy hồn phách mình như bị rút khỏi cơ thể, bốn phương tám hướng, không phải là hỏa diễm thì cũng là quái phong cắt da cắt thịt hoặc dày đặc sương mù. Lẫn trong đó là những luồng kim linh khí hóa

thành phi kiếm không ngừng tập kích. Trong lúc hấn định tự bạo cơ thể, thì bất chợt tiên thức của hấn phát hiện Túi trữ vật có điểm kì lạ, có một vật động đập dòi ra. Chuyện này trước đây hấn chưa từng gặp, hấn vừa dùng ném vô cực đao ra gạt một phi kiếm, vừa lấy vật trong túi ra. Đó là một chiếc nhẫn, hấn phải mất một lát mới nhớ ra chiếc nhẫn này năm đó Từ Nguyệt gọi là Âm Dương Giới. Chính là chiếc nhận mà hấn lấy được từ phế tích của Hoàng Dương Môn. Hấn còn chưa kịp xem xét kỹ thì chiếc nhẫn đã sáng lên, rồi hấn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Không gian thần bí

Khi Dương Thanh mở mắt, thì hấn thấy mình đang nằm giữa một thung lũng nhỏ. Trước mặt là một ngọn núi cao không nhìn thấy đỉnh. Phía sau lưng là một hồ nước khá rộng. Kỳ lạ là nước hồ chỉ có một màu đỏ như máu. Hấn ngơ ngác tự hỏi:

- Đây là nơi nào.

Trong này tuy không có nhiều linh khí nhưng miễn cưỡng cũng đủ tu luyện. Hấn ngược mắt nhìn lên đỉnh núi bất chợt thấy một ngôi nhà gỗ lấp ló phía sườn bên kia. Hấn thì thào:

- Đây là nơi quý quái gì không biết

Dứt lời hấn bước lên Vô Cực Đao bay lên lưng chừng núi. Đáp xuống trước ngôi nhà nhỏ. Căn nhà này làm bằng một loại gỗ mà hấn chưa thấy bao giờ, dù trải qua năm tháng nhưng không hề nhiễm một hạt bụi nào. Một tiếng cách vang lên. Hấn đã đẩy cửa tiến vào trong ngôi nhà.

Trong khi Dương Thanh còn đang khám phá cái không gian thần bí kia thì phía bên ngoài, ở cửa tàng bảo các Đặng Dung đang há mồm tròn mắt nhìn xuống mặt đất, bốn ma nữ của hấn đã hoàn toàn bị hút cạn linh lực, trở nên khô héo nằm co quắp dưới đất, nếu không tế luyện vài năm thì đừng mong hồi phục. Lão trọn mắt hồi lâu rồi mới thốt ra được mấy chữ:

- chuyện gì vậy, Ngũ Hành Ma Nữ của ta làm sao...

Không chỉ có Đặng Dung hoảng sợ mà ở phía sau hai lão quái vật cũng như rụng mảy vì ngạc nhiên. Hắc Sát Ma Tôn nhìn mấy cái xác kho trước mặt rồi trầm giọng nói:

- Lục lão nhi, chúng ta đã quá xem thường tên này rồi

Ngũ Hành chân nhân, ngó lên trần nhà cất giọng lạnh lạnh:

- Dù cho hấn chạy thoát thì cũng làm được gì, với cảnh giới của ta mà còn phải sợ hấn sao. Đợi có thân thể rồi tìm hấn trừu hồn luyện pháp cũng không muộn.

Hắc Sát Ma Tôn gật đầu đồng ý:

- Được lắm, chúng ta đều từ một cơ thể sinh ra, lát nữa dù là ai thắng thì cũng đều do thiên đạo an bài.

Nhắc đến chuyện hợp thể Ngũ Hành Chân Nhân lập tức thay đổi thái độ, chuyện một tên Trúc Cơ hạ cấp có thể thoát được khỏi Ngung Nguyên kỳ đã sớm bị lão vứt lên chín tầng mây. Lão ha hả cười rồi cất giọng nhạo báng không hề che dấu:

- Hắc Sát nguoi còn tâm nguyện gì thì mau nói ra. Sau khi ra khỏi đây ta sẽ thành toàn cho ha ha ha.

- Lục lão nhi, chớ vội vui mừng quá sớm. Lát nữa bản ma tôn sẽ cho nguoi ném mùi trừu hồn luyện pháp, hắc hắc.

Lão tiến tới chỗ chỗ cánh cửa rồi quát lớn:

- Đặng Dung mở cửa đi. Nguoi còn ở đó mà than nghèo kẻ khổ coi chừng bản Ma Tôn độ hóa cho nguoi sớm một chút.

Bị tiếng quát cùng uy áp của lão làm cho chấn động. Đặng Dung vội vã thu lại Ngũ Hành Thi Ma vào túi trữ vật. Giờ đây mạng sống quan trọng hơn. Giữ được mạng lo gì không tìm được Đồng Mã Kỳ báo thù. Lão vội vã chạy lại mở tung cánh cửa rồi dùng một giọng tiểu nhân xu nịnh mời mọc:

- Hai vị chủ nhân, xin mời đi trước.

Lúc này trong không gian thần bí kia Dương thanh đã tiến vào căn nhà gỗ. Đưa mắt nhìn quanh căn nhà khiến hấn thấy khá là hứng thú. Căn nhà gỗ này ngoại trừ phía cửa vào còn lại ba mặt đều dựng lên những chiếc giá bằng gỗ dài năm trượng, cao chừng 3 trượng. Trên giá ngoài những chỗ trống không thì một số chỗ còn sót lại vài chiếc hộp. hấn cười lên thành tiếng:

- Hắc hắc, chả lẽ ta lại có cơ duyên gặp được báu vật.

Hắn hồi hộp tiến lại gần chiếc hộp ngay trước mặt nhưng khi mở ra thì niềm hoan của hắn đã bị thổi bay quá nửa. Trong chiếc hộp hoàn toàn trống rỗng. Chẳng có gì dù chỉ là một hạt bụi. Hắn lại mở tiếp chiếc thứ hai, thứ ba rồi thứ tư. Lúc này niềm vui của hắn đã hoàn toàn bị thổi bay mất. Những chiếc hộp còn lại hoàn toàn trống rỗng, sau đó hắn bỏ ra một khoảng thời gian nữa để thám hiểm trong không gian này, cuối cùng hắn xác định, đây là một địa điểm bí mật của vị cô tu sĩ nào đó được dùng như thể một dạng túi trữ vật, nhưng cao cấp hơn nhiều. Hắn tự an mình dù không thu được gì, nhưng ít nhất hắn vẫn còn toàn mạng. Hắn đi đến một gốc cây cổ thụ rồi ngồi xuống đó lặng lẽ thở nấp. Tuy nguy hiểm không còn, nhưng thoát ra khỏi đây bằng cách nào nhất thời hắn còn chưa rõ.

Hắn ngồi đó yên lặng thở nấp, phục hồi pháp lực, trải qua trận đấu pháp khi nãy bất cả là tinh lực hay pháp lực của hắn đều cạn kiệt. May mắn cho hắn là hai lão quái vật kia không đích thân ra tay. Nếu không hẳn giờ này chắc đang báo danh ở chỗ Diêm Vương gia rồi. Bất chợt hắn mở to. Trên ngón tay hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một chiếc nhẫn màu trắng bạc trên nhẫn có khắc một viên ngọc màu lam, đang không ngừng phát sáng lấp lánh

- Đây chẳng phải là Âm Dương giới chỉ mà Tử Nguyệt nói đến sao, từ khi nào nó ở trên tay mình vậy. Hắn nhớ lại khi mình sắp không chống lại được Ngũ Hành Thi Ma thì chiếc nhẫn này không chịu nằm yên trong túi trữ vật, nó vừa chớp sáng là hắn biến mất, khi tỉnh lại thì hắn đã ở nơi này, một lần nữa trong đầu hắn lại vang lên câu hỏi

- Đây là nơi nào vậy.

Hắn nhìn chiếc nhẫn màu bạc trên tay mình rồi dùng tiên thức chậm rãi thăm dò, bất ngờ trong chiếc nhẫn trên tay hắn lại có một không gian rộng cỡ một trăm. Hắn lắp bắp:

- Đây là có chuyện gì, ta đang ở đâu thế này

Hắn cho rằng việc hắn xuất hiện ở đây có liên quan đến chiếc nhẫn này, nhưng hắn vẫn không rõ làm thế nào mà chiếc nhẫn từ túi trữ vật lại hiện lên trên tay hắn, hắn lắc đầu tiếp tục dùng tiên thức chỉ huy, một đồng vật phẩm lớn từ trong Âm Dương giới tràn ra ngoài rơi xuống dưới chân hắn. Tạm gác nỗi lo không thoát được ra ngoài sang một bên, hắn bắt đầu đánh giá đồng đồ mới xuất hiện, hắn cảm lên một cái hộp nhỏ mở ra đập vào mắt hắn là một cây nhân sâm có hình thù của một hải nhi cao cỡ năm tấc sống động như thật, khi hắn nhìn thấy cũng phải hít một hơi khí lạnh:

- Ái chà

Phải biết rằng trong trời đất này nhân sâm sống một trăm năm gọi là bách niên sâm, sống một ngàn năm gọi là thiên niên sâm sống một vạn năm gọi là vạn niên sâm, trân quý vô cùng, cây nhân sâm hắn đang cầm trên tay đây chính là Vạn niên sâm trong truyền thuyết hơn nữa còn là vạn niên tuyết sâm chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, vật này mà xuất hiện không biết sẽ tạo ra một tràng phong ba thế nào, đây tuyệt đối là trân quý đến cùng cực, kể đó hắn mở một hơi hơn mười cái hộp nữa hộp nào cũng chứa toàn là kì hoa dị thảo hầu hết đều đã tuyệt tích ở nhân giới như Ưu Đàm hoa năm ngàn năm, tuyết liên từ ba ngàn năm, dưỡng tâm, an thần mộc, độc lãng hoa... loại nào cũng có hóa hầu ba ngàn năm trở lên vô cùng trân quý, nếu bán ra tuyệt đối có thể thu ược vạn linh thạch. Sau một hồi tròn mắt há mồm trước gia tài đồ sộ của vị tiên bối này, hắn cố nén sự vui mừng nhìn về phía ba chiếc hộp gỗ chưa mở, hắn đưa tay lấy một chiếc rồi chậm rãi mở ra. Bên trong là ba viên ngọc to bằng nắm tay không ngớt tỏa ra linh khí vô cùng mãnh liệt. Vừa nhìn thấy ba viên ngọc hắn đã kinh hãi hô lên:

- cực phẩm linh thạch.

Không trách được hắn mất bình tĩnh như vậy, cực phẩm linh thạch quý giá thế nào không nói cũng có thể hình dung được, phải biết năm xưa hắn kế thừa toàn bộ gia tài của thái tử ma giới tuy đã rất giàu rồi nhưng cũng không có lấy dù chỉ một nửa viên cực phẩm linh thạch. Ba viên linh thạch này tuyệt đối là bảo vật. Không ngờ lần này lại có thu hoạch lớn như vậy, dù hắn luôn lạnh lùng nhưng lúc này nhìn qua tám khăn che mặt của hỏa lân bào cũng có thể thấy hắn đang hí hửng cười không khép miệng. Cho dù là ai đối mặt với chỗ tài sản này cũng không thể nào bình tĩnh được. Bao lâu nay cất một đồng của cải trong người mà không biết. Hắn lại vẫy tay, chiếc hộp thứ hai rơi vào bàn tay hắn, lần đầu là cực phẩm linh thạch, không biết lần này sẽ là bảo vật gì, nhưng trái ngược với kỳ vọng trong chiếc hộp chỉ là một chiếc ngọc giản, hắn xoay xoay trên tay rồi áp lên trán đưa tiên thức hùng mạnh của mình vào xem xét. Hồi lâu sau hắn bỏ khối ngọc giản ra khỏi trán rồi trầm ngâm một lát. Trong ngọc giản không ngờ ghi lại xuất xứ của nơi này cùng âm dương giới chi.

Thì ra bảo vật âm dương giới này không phải đến từ nhân giới mà là vật phẩm của tiên giới lưu lạc xuống, chiếc nhẫn này được một vị cao nhân Đại Thừa kỳ hao tổn tâm huyết chế ra, có không có thần thông gì mà chỉ là thay cho động phủ và túi trữ vật, theo ngọc giản này thì chiếc nhẫn này mang theo một không gian bên mình. Chính là không gian có hồ nước mà hắn đang đứng, mang theo ở đây không phải là bên trong chiếc nhẫn mà bằng một cách nào đó, chiếc nhẫn này chính là chìa khóa mở ra nơi này. Ngoài là cầu nối đến không gian bí mật này. Bản thân nó chính là một pháp bảo có khả năng chứa đồ y như túi trữ vật. Thậm chí còn cao cấp hơn nhiều. Đối với Dương Thanh mà nói đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn. Hắn tạm gác chuyện nghiên cứu chiếc nhẫn lại đưa mắt hướng tới chiếc hộp cuối cùng. Những chiếc hộp khác hoặc làm bằng gỗ. Hoặc làm bằng ngọc. Nhưng chiếc hộp cuối cùng này lại làm bằng một loại tài liệu mà hắn chưa gặp bao giờ, hắn háng hái mở nó ra, nhưng mặc kệ hắn dùng sức hay pháp lực. Hay thần niệm điều khiển chiếc hộp vẫn không suy chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Ô long đỉnh

Hắn cầm chiếc hộp lên ngắm nghía. Hắn đã thử đủ mọi cách, kiểm tra kỹ càng từng phần của chiếc hộp này. Nhưng vẫn không tìm ra cách mở. Tiên thức của hắn chỉ cần chạm đến chiếc hộp là bị bật lại. Hắn trầm ngâm rồi vỗ vào túi trữ vật lấy ra một Thanh Vô Cực đao, vận linh lực đến cực hạn rồi chém thật mạnh vào chiếc hộp. Một tiếng vang chói chói vang lên, nhưng chiếc hộp vẫn không hề sứt mẻ dù chỉ một góc. Phải biết rằng Vô Cực Đao được luyện từ sừng của Thượng Cổ thần thú Xích Diễm Hỏa Lân vô cùng cứng rắn, lại có Vô Cực Chân Hỏa có thể chém đứt vô số tài liệu cứng rắn, vậy mà đụng phải chiếc hộp này lại phải đầu hàng. Chỉ là một cái hộp đựng mà đã trân quý như vậy đủ biết vật bên trong còn quý giá thế nào. Nhưng dù biết vậy, muốn mở cái hộp này cũng không phải dễ, mặc cho hắn dùng mọi cách mà hắn biết cũng không có tác dụng chút nào. Dù chưa tìm ra cách nhưng hắn cũng không nản lòng, xưa nay hắn luôn cố chấp, đã quyết định cái gì thì phải làm đến cùng. Bỏ cuộc giữa chừng không phải thói quen của hắn. Hắn tạm thời bỏ cái hộp xuống đất đem thần thức vào túi trữ vật tìm kiếm một bình đan được phục hồi pháp lực, hắn định đưa mình về trạng thái đỉnh phong rồi thử lại một lần nữa xem sao. Đang phân vân giữa Hồi Thể Đan và Tục Mệnh Đan thì mắt hắn chợt chạm phải một thứ đó là lá thư mà năm xưa Thanh Hương viết cho hắn. Đến bây giờ hắn vẫn không hề trách nằng năm đó đã bỏ rơi hắn, tiên đạo vô tình, năm đó nằng có cơ hội theo tổ mẫu phi thăng, đó chính là cơ hội ngàn năm có một, nằng không hề muốn hắn phải đau khổ, nên đã viết cho hắn bức thư này, coi như cũng là ý tình vô hạn. Nếu không có lá thư đó làm sao hắn lại bước trên con đường tu tiên, rất có thể giờ này hắn đã là một nắm đất ở đâu đó rồi. Trong thư nằng đã nói sẽ đợi hắn ở trên tiên giới nếu có một ngày hắn độ kiếp phi thăng, tuy tiên giả vô tình nhưng hắn tin nằng sẽ không lừa hắn, trong trí óc hắn vẫn còn in đậm hình ảnh. Hắn và nằng gặp lại nhau trên Cô Sơn Tiên Đảo. Lúc đó.... A.

Trong đầu hắn chợt nổ bùng một tiếng minh ngộ. Lúc đó chẳng phải lần đầu tiên hắn nhìn thấy đường vào Cung Quỳnh Giao của Ngụy Phu Nhân. Khắp nơi đều là trận pháp, cấm chế. Con đường đó, cây cầu đó, chính là dùng cơ quan của thể tục làm nên, vậy...

Hắn nhìn xuống chiếc hộp ở dưới chân, biết đâu chiếc hộp này được mở theo cách ở thể tục. Hắn chộp lấy chiếc hộp, đưa lên tay cẩn thận dò xét một cách kỹ lưỡng. Không có bản lề, không có khóa, không có cơ quan nào cả. Gần như là một khối vuông đặc ruột. Hắn thử gần như tất cả các cách của thể tục, nhưng chiếc hộp vẫn không hề suy chuyển. Không thể hiểu nổi là ai đã ăn no rồi việc tạo ra cái hộp khó chơi này.

- Hừ.

Đang sờ mó cái hộp bất chợt, tay hắn chạm phải một chi tiết thập phần không ăn nhập gì với vẻ tinh xảo của chiếc hộp này. Đó là một vùng nhỏ hơi lồi lên so với phần còn lại của chiếc hộp nếu không tinh tế sẽ không thể nào phát hiện ra được. Hắn giờ lên xem xét. Đây rõ ràng là một hình mũi tên hướng từ phải qua trái, vô cùng bé nhỏ. Ý của mũi tên này theo hắn suy đoán thì có lẽ là phải xoay chiếc hộp từ phải qua trái mới mở được. Hắn dứt khoát không nghĩ nữa. Cứ thử mở xem sao, vậy là hắn đưa hai tay nắm lấy hai đầu của chiếc hộp, xoay mạnh về hai hướng khác nhau. Và đúng như hắn dự đoán, chiếc hộp tuy hình vuông nhưng nắp lại thiết kế ren dè mở như hộp tròn. Hắn vừa xoay nhẹ nó đã tách ra làm hai nửa. Thấy mở một cách đơn giản như vậy, hắn không khỏi cười khò, ai mà ngờ chiếc hộp lại mở như thế này, làm lúc này hắn uống phí một phen khí lực. Chiếc hộp tuy thiết kế lạ mắt nhưng bên trong lại chỉ có một miếng ngọc giản bị mẻ mất một miếng và hai viên châu một to một nhỏ. Viên to cỡ nắm tay còn viên nhỏ chỉ nhìn hơn đầu đũa một chút, hắn tò mò nhấc miếng ngọc giản lên áp vào trán. Trong đầu hắn là một mảnh sáng trắng hiện ra, rất nhanh trên mảnh sáng này có vài dòng chữ hiện ra. Vừa đọc dòng đầu tiên hắn đã vui mừng không ngớt. Thì ra hai viên châu này gọi là tử mẫu hồn châu. Cho phép hắn đứng bên trong không gian này quan sát ra bên ngoài qua viên mẫu châu. Hắn hưng phấn đọc tiếp cách sử dụng hai viên châu này. Khoảng hai dòng cuối là hướng dẫn cách đi vào và thoát ra khỏi không gian thần bí này. Thu hoạch bức này khiến hắn liên tục cười không khép miệng lại được. Hắn bỏ Ngọc giản xuống cầm lấy viên Tử châu nhỏ như đầu đũa lên. Theo hướng dẫn quán chú linh lực vào rồi đưa tay xoay một vòng nhỏ. Một chiếc lỗ từ hư không hiện ra. Viên tử châu nhanh chóng chui qua chiếc lỗ nhỏ rồi biến mất, kể đến hắn lại cầm lấy viên Mẫu châu tung lên không rồi nhanh chóng đánh lên nó vài đạo pháp quyết, tay hắn hết thành một cái thủ ấn kỳ dị. Viên mẫu châu lập tức lớn dần dần, cho đến khi có đường kính khoảng nửa trượng* thì dừng lại.

1 trượng = 3.33m

Giờ đây giống như thời hiện đại chúng ta đứng trước một chiếc tivi màn hình cong vậy. Trên quả cầu khổng lồ này hiện ra không gian trước của tầng bảo đồ cánh cửa đã bị mở ra, ngọc giản viết rằng từ châu có thể đi xa khỏi mẫu châu nhưng không quá hai mươi trượng, vậy là hắn vội vã dùng thần niệm điều khiển từ châu ở ngoài men theo mép tường đi vào trong. Sau khi từ châu bay vào được một quãng thì trước mắt hắn hiện ra một địa cung rộng lớn. Thiết kế công phu. Hai bên trái phải của địa cung là vô số cái giá lớn nhỏ, trên đó có vô số thẻ ngọc, mới nhìn qua cũng biết là toàn pháp môn tu luyện, ở giữa địa cung là một chiếc đỉnh làm bằng xương của Ô Long tỏa ra long khí hùng hực. Đứng ở hai bên Ô Long Đỉnh là Hắc Sát Ma Tôn và Ngũ Hành Chân Nhân. Cách đó khoảng mười thước Đặng Dung đang cẩn thận đứng đó xuôi tay cúi đầu, bộ dáng như một gia nô tin cẩn hộ chủ. Chỉ nghe Ngũ Hành Chân Nhân nói:

- Hắc sát. Bản nhân và ngươi đã thử đủ mọi cách nhưng chiếc đỉnh này thật quá tà môn. Dù cố gắng thế nào nó cũng chỉ hé ra một chút.

Hắc Sát Ma Tôn cũng âm trầm lên tiếng:

- Hừ. Chiếc đỉnh này năm đó do chính sư phụ chúng ta đoạt về, vì người không cần đoạt phách đan nên mới cất vào đây. Di là người năm đó cũng chưa hề tìm ra cách mở.

Ngũ Hành chân nhân nghe thấy Hắc Sát nhắc đến sư phụ lão. Lại kêu bằng sư tôn nhất thời con tức giận lại dâng lên không kìm xuống được. Ngươi chẳng qua chỉ là một phân hồn của bản nhân mà cũng dám kêu sư tôn này nọ. Lại còn xem bản nhân như đồng môn của ngươi. Hừ. Lão đang định phát tác thì như nghĩ ra điều gì, thấy vì tức giận lão lại cười lên ha ha, rồi mấp máy truyền âm cho Hắc Sát Ma Tôn. Lão này nghe ngũ hành chân nhân nói xong thì sắc mặt đang u ám lập tức trở nên vui vẻ, lão không ngớt gật đầu rồi quay sang nói với Đặng Dung.

- Tiểu tử kia, xem như ngươi cũng đã tận tâm phục vụ. Giờ đây ngươi còn tâm nguyện gì có thể nói với lão phu. Ta sau này sẽ thành toàn cho ngươi ha ha.

Lão vừa nói vừa chỉ một ngón tay về phía Đặng Dung. Hắc khí từ tay lão biến thành một thanh lợi khí nhắm yết hầu của Đặng Dung mà đến. Đặng Dung

thấy vậy thì thất kinh vội vã lắp bắp nói:

- Chủ nhân. Ta đâu có làm sai chuyện gì. Ta không hiểu....

Lời nói còn chưa dứt. Luồng hắc khí kia đã xuyên thủng cổ họng của lão. Chớp mắt lão đã hôn du địa phủ. Điều cuối cùng mà lão nghĩ đến trước khi chết đó chính là hối hận. Phi thường hối hận vì đã dấn thân vào chuyện tầm bậy này. Cứ ngỡ đã hiểu rõ cấm địa của bốn môn ai dè giữa đường lại mọc ra hai lão quái vật Ngưng Nguyên kỳ cơ chứ. Hắc Sát Ma Tôn không đợi cái xác Đặng Dung ngã xuống, liền nhẹ vẩy tay xác chết lập tức tiến về phía lão. Lão lại lâm nhâm một đoạn chú ngữ. Thân người của Đặng Dung nhanh chóng khô quắt lại. Máu tươi từ cổ hần không ngừng chảy ra rồi bị chiếc Ô Long Đình này hút cạn. Thấy đủ Hắc Sát Ma Tôn quăng cái xác qua một bên rồi nói với Ngũ Hành Chân Nhân:

- Lục lão nhi. Máu ra tay.

Ngũ hành chân nhân với Hắc Sát ma tôn lập tức đánh ra vô số đạo pháp quyết lên nắp đình.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đoạt phách đan chi tranh

Chiếc Ô Long Đình hút đủ máu tươi, lại thêm sự công kích liên tục từ hai lão quái vật. Cấm chế trên nắp đình dần dần suy yếu.

Ầm

Nắp đình bị pháp lực hất tung ra một bên. Nhất thời trong đại điện tỏa ra một mùi thơm ngào ngạt. Ngũ Hành Chân Nhân vừa thấy cảnh này thì tinh thần phấn chấn lập tức đưa tay trái ra hóa thành một cự thủ màu trắng lao đến. Phía bên kia Hắc Sát Ma Tôn cũng không hề chậm trễ. Lão há miệng phun ra một đoàn hắc quang chặn đứng cự thủ lại. Hai luồng linh lực nhất thời đụng nhau trên không phát ra quang mang chói mắt. Lúc này đây hai lão đã quá rõ ràng mình ước khi này đã bị hủy. Giờ ai mạnh hơn. Đoạt phách đan sẽ là của người đó. Đứng trong không gian thần bí. Hắn đứng trước hai lựa chọn. Một là nhân cơ hội này mà chạy trốn khỏi đây, hai là ở trong không gian này đợi hai lão này lộ ra sơ hở làm ngư ông đắc lợi. Cách thứ nhất thì không phải nói rồi khá là an toàn. Còn cách thứ hai không cẩn thận sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nhất thời hắn vô cùng phân vân. Trong lúc đó ở phía ngoài Hắc Sát Ma Tôn và Ngũ Hành Chân Nhân, đang dốc hết sức lực phân cao thấp. Từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy ánh sáng chói,ma hỏa ngập trời, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nổ lách tách như rang đậu, cả hai lão đều từ một thân thể tách ra, nên cũng giống như là một người vậy, hễ Ngũ Hành Chân Nhân ra chiêu gì thì phía bên kia Hắc Sát Ma Tôn cũng có thể đoán trước được mà phòng bị, nhất thời lâm vào cảnh bất phân thắng bại.

Ngũ Hành Chân nhân hét lớn rồi vẩy năm ngón tay, linh khí từ trong người lão thoát ra hóa thành muôn vạn cây phi kiếm xé rách đòn tấn công của Hắc Sát Ma Tôn rồi nhảy lùi về phía sau mười bước hô lên:

- Chậm đã, bản nhân có điều muốn nói.

Hắc sát ma tôn thấy lão nói thế thì cũng thu chiêu lại rồi nói:

- Có gì mau nói đi, nếu lão âm thầm sau lưng ta giờ trò đừng trách bản ma tôn xuống tay độc ác.

Hắc Sát Ma Tôn tuy dừng lại nhưng vẫn âm thầm đề phòng. Lão không hề quên tên tiểu tử là Dương Thanh hắn biến mất một cách thần bí bí ngoài cửa kia, biết đâu đây lại là hậu chiêu của Lục lão nhi. Dù sao hai người tách nhau ra cũng đã không biết bao nhiêu năm tháng. Ai mà biết trong thời gian đó lão có tu luyện ra thêm thần thông gì hay không. Ngược lại Ngũ Hành Chân Nhân vẫn một bộ dạng vô hại, mỉm cười nói:

- Hắc sát lão ma. Chúng ta đã quá hiểu nhau rồi. Thần thông của ta và ngươi đều từ một thể mà ra. Dù có đánh nữa vẫn là bất phân thắng bại. Chi bằng chúng ta giao dịch một cuộc thế nào.

- Cái này thì chưa chắc. Tuy lão là chủ hồn, nhưng chúng ta đã tách biệt hoàn toàn. Tuy nhiên bản ma tôn cũng muốn nghe xem một chút điều kiện của lục lão nhi ngươi.

Ngũ Hành Chân Nhân nghe vậy thì sắc mặt hơi động, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi nói:

- Ta và ngươi vốn là một thể, năm xưa chỉ vì luyện công sai lầm mà thành ra thế này. Chúng ta không có nghĩa lý gì để thù hận ta sống ngươi chết cả. Bây giờ ta có một lời đề nghị.

- Mời nói.

- Đó là.....

Chưa nói dứt lời hai tay của Ngũ Hành Chân Nhân đã vỗ vào nhau, một tiếng nổ lớn vang lên dưới chân Hắc Sát Ma Tôn là vô số chiếc gai nhọn bằng đá mọc lên. Trên đầu lão là vô số mũi giáo bằng băng lao xuống. Xung quanh người lão là hỏa diễm vô cùng bá đạo tất cả ngũ hành linh khí cuộn cuộn

phun trào bao vây lão vào giữa. Mắt thấy bị bao vây như vậy, nhất thời sơ hở mà trúng kế của Lục Lão nhi, khiến cho Hắc Sát Ma Tôn vô cùng tức giận. Trong màn hào quang kia lão gào lên:

- Lục Xuân Quyền. Ngươi đã muốn chết thì bản ma tôn sẽ thành toàn cho ngươi.

Hai tay lão không ngừng múa may trong không khí. Kim hệ pháp thuật điên cuồng tụ tập quanh người lão, huyền hóa ra vô số thanh phi kiếm. Số phi kiếm trong suốt này khoảng gần ngàn chiếc, to, nhỏ, dài, ngắn khác nhau, chúng bay vòng vòng trên không rồi nhanh chóng tạo thành một kiếm trận ngăn cản thể công của Ngũ Hành Chân Nhân ở bên ngoài. Thấy một cảnh này. Ngũ Hành Chân Nhân ngẩn ra.:

- Kim kiếm trận. Ngươi đã luyện kim hệ thành Kim Thuật ấn.

Hắc Sát Ma Tôn chỉ cười nhạt mà không nói gì. Ngũ Hành Chân Nhân sau phút bất ngờ thì nhanh chóng khôi phục lại vẻ lãnh đạm ban đầu. Lão khẽ nói:

- Mặc dù ta khá ngạc nhiên. Nhưng cho dù ngươi luyện cả ngũ hành thành thuật ấn. Có thể tùy tâm sử dụng. Ý động là linh lực động. Thì ngươi cũng không thắng ta được.

Hắc Sát Ma Tôn nghe lão nói vậy thì nghi hoặc hỏi:

- Ngươi có ý gì. Đừng hòng hù dọa ta.

Ngũ Hành Chân Nhân cười lạnh:

- Hù dọa hay không. Ngươi sẽ biết ngay sau đây.

Lời còn chưa dứt. Lão đã đánh ra vài đạo pháp quyết. Một quang sáng bạc long lanh xuất hiện xung quanh người lão rồi nhanh chóng bị lão hút vào. Không khí xung quanh bỗng nhiên lạnh lẽo một cách khác thường. Máu trong người Hắc Sát Ma Tôn như đông cứng cả lại. Như nhận ra điều gì đó. Lão lúc này đã thực sự kinh hãi. Lấp bắp nói:

- Đây là.. không có khả năng.

Lão điên cuồng dồn linh lực vào kiếm trận, nhưng đã muộn. Chỉ thấy Ngũ Hành Chân Nhân lăm lăm bốn chữ:

- Băng Phong Thiên Hạ.

Tức thì không khí xung quanh Hắc Sát Ma Tôn lập tức đông cứng phía trên đầu lão. Vô số băng trụ, băng đao. Thậm chí có cả những núi băng nhỏ cứng rắn và sắc bén vô cùng, đang rít gào lao xuống. Diện tích bao phủ của băng phong này có đến mấy chục trượng. Vô số pháp bảo và ngọc giản bị thần thông Băng Phong Thiên Hạ này biến thành từng mảnh vụn. Hắc Sát Ma Tôn nhanh chóng bị tòa băng phong này phủ kín. Trong đó mơ hồ truyền ra tiếng gào thét của lão.

- Âm, Âm, âm

Thần thông này của Ngũ Hành Chân Nhân không ngờ khiến cho một nửa địa cung này tan thành mây khói. Phía trước là một cái hồ sâu 1 trượng rộng ba trượng. Khói bụi tan đi. Lộ ra bên trong là cơ thể không toàn vẹn của Hắc Sát Ma Tôn. Lão khó nhọc nói:

- Lục lão nhi. Khá lắm. Ngươi từ khi nào luyện thành thần thông này.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Cá chết lưới rách

Ngũ hành chân nhân cúi nhìn thần thể đã bị tàn phá một cách đáng sợ của hắc sát ma tôn rồi cười ha ha:

- Ngay từ đầu, ngươi nghe ta thì đâu phải chịu cạnh đau đớn thế này. Luận về cơ thể chúng ta giống hệt nhau, từ thần thông cho đến pháp lực. nhưng luận về tâm cơ cùng kinh nghiệm sống tuy ngươi kế thừa phần lớn của ta, nhưng năm đó luyện hồn xảy ra sai lầm. một bộ phận còn chưa kịp truyền lại. Băng phong thiên hạ này. Là năm đó ta đã luyện thành rồi. chỉ có điều năm đó cơ thể bị tổn hại quá nặng không thể thi triển ra mà thôi. Ha ha ha.

Hắc sát ma tôn giờ đây toàn thân đầy máu tươi, ngực lão bị hai thanh băng trụ cắm ngang qua găm lão xuống đất. máu từ ngực lão theo khối băng trụ không giọt nhỏ giọt tí tách xuống nền đất. cánh tay phải của lão đã bị tiện đến sát bả vai. Lão thật không ngờ mình đã chuẩn bị lâu như vậy, lại còn không tiếc hao tổn chân nguyên thi triển ra kiếm trận do kim linh lực hóa thành. Vậy mà vẫn bị thua một nước cờ, rút cuộc lão vẫn chỉ là một bản phân hồn chưa hoàn chỉnh của người ta. Năm đó khi ngũ hành chân nhân luyện hóa phân hồn là lão, không may xảy ra chuyện. chưa kịp thiết đặt ấn ký lão đã tự thoát ra, tự có linh trí riêng. Lão là ngũ hành chân nhân, mà ngũ hành chân nhân chính là lão. Lão tự đặt cho mình một cái tên Hắc sát ma tôn. Từ nay lão và Ngũ hành chân nhân là hai người hoàn toàn khác. Lúc định rời đi lão mới phát hiện hồn phách của mình vẫn chưa hoàn chỉnh, không thể điều khiển

được thân thể này quá lâu. Lúc đó thực sự lão đã lo sợ sẽ bị ngũ hành chân nhân thôn phệ, nhưng lúc này ngũ hành chân nhân cũng không khá khẩm hơn lão là bao. Hồn phách của ngũ hành chân nhân trải qua lần này cũng đã vô phương điều khiển cơ thể. Vậy là lão quyết định nuốt lấy hồn phách của ngũ hành chân nhân để trọng tổ lại cơ thể mình. Hai lão xảy ra một trận đại chiến. cuối cùng bất phân thắng bại. Mấy lần lão muốn rời đi nhưng không thể điều khiển được thân thể này. Lão chỉ cần đi xa khỏi Ngũ hành chân nhân trong vòng trăm trượng là máu huyết toàn thân như đông cứng lại, tương tự như thể ngũ hành chân nhân muốn rời xa khỏi lão cũng là không thể. Mặc dù là hai cơ thể, hai trí óc. Nhưng luyện hồn phân thân thuật thất bại, khiến cho hai lão vẫn có một sợi dây vô hình nào đó liên hệ với nhau. Muốn riêng rẽ hoạt động là không thể. Hơn nữa lão luyện công thất bại là do tên nghiệt đồ kia đánh lén, sao dám đường hoàng tiến vào bảo các lấy Đoạt Phách Đan. Vậy là hai lão đành ẩn nấp ở trong này từ từ nghĩ cách. Trước Dương Thanh cũng có mấy tên tu tiên giả bị lão lừa đến nơi này. Nhưng hầu như không có tên nào chịu được luồng quái phong trong khe không gian kia. Những tên cảnh giới cao hơn khả dĩ chịu được luồng quái phong thì lại không cần thiết phải đi qua Huyết Hồn Lộ, mà có một truyền tống trận riêng thẳng đến cung quảng hàm. Truyền tống này đã bị hủy trong tay tông chủ đời cuối cùng kia. Nếu không Đặng Dung đã không phải vất vả đi còn đường kia rồi. thẳng đến lần này đã cách hơn một trăm năm. Hai lão mới thấy có người tiến vào. Với tâm lý cầu may ngũ hành chân nhân và hắc sát ma tôn cũng mở ra khe không gian kia, lại thay đổi một chút thí luyện để thử khả năng của bọn này. Điều không ngờ đến là cả năm tên lại dễ dàng vượt qua như vậy. đại kể nhiều năm của hai lão có lẽ hôm nay sẽ thành. Hai lão đều chuẩn bị chút hậu chiêu, chỉ có điều Hắc sát ma tôn lại không ngờ Ngũ Hành chân nhân lại thi triển được băng phong thiên hạ. đây là thần thông tối cao của bản môn. Trong lúc không kịp đề phòng kết quả là lão lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Lão còn đang miên man suy nghĩ thì giọng nói của ngũ hành chân nhân lại vang lên bên tai:

- Ha ha ha. Hắc Sát. Ngươi cứ ngồi đó mà nghỉ ngơi một chút. Đợi bản nhân uống đơn dược xong sẽ chăm sóc ngươi từ tể.

Ngũ hành chân nhân tiến tới gần hắc sát ma tôn. Từ trong tay lão một vầng hào quang hiện ra bao bọc lấy hắc sát ma tôn rồi chui vào người lão. Những sợi tơ mảnh nhấp nháy này. Nhanh chóng cuốn lấy kinh mạch của lão siết chặt lại. hòa với máu thịt lão thành một thể, ngăn không cho lão điều động linh khí. Làm xong mọi việc ngũ hành chân nhân ha hả cười rồi tiến đến Ô Long Đình.

Lão đánh ra một đạo pháp quyết ôm lấy chiếc đỉnh. Từ trong ô Long Đình một hoàn đan màu đỏ như máu bay ra. Không ngớt tỏa mùi thơm ngào ngạt. lão đưa tay chộp lấy viên đan dược này đưa lên quan sát hồi lâu rồi lão dứt khoát bỏ vào miệng nuốt xuống. đan dược vừa tan trong miệng lão đã cảm thấy một cỗ nhiệt khí lạ lùng xuất hiện ở đan điền, nguyên anh của lão đang khoan chân nơi đó lập tức mở mắt nhìn chăm chăm vào đám nhiệt khí đó. Lão vui mừng ngồi xuống dùng thần niệm điều động nguyên anh của mình. Chợt lão dừng lại. lão vừa cảm thấy trong cơ thể có một cái gì đó thoát ra ngoài. Tuy rất mơ hồ nhưng lão cảm nhận rõ ràng là có. Nhưng kiểm tra một hồi thân thể thì lại không phát hiện gì. Lão tự trách mình thần hồn nát thần tính. Đã tu luyện đến bậc này còn sợ bóng sợ gió. Lão lại tập trung thần niệm lên nguyên anh của lão. Chỉ thấy nguyên anh này hai tay múa may trong không trung nhanh chóng hấp thu đám nhiệt khí trước mặt. đám nhiệt khí này từ màu đỏ chuyển thành màu lam đủ biết sức nóng vô cùng ghê gớm, về mặt nguyên anh vô cùng thống khổ, nhưng nó vẫn cố gắng luyện hóa, mỗi khi luyện hóa được một tia nhiệt khí thì những vết nứt trên người nguyên anh lại thu nhỏ lại. lão thấy vậy thì vô cùng vui mừng, ngày lão tung hoành nhân giới lại sắp đến.

Tuy ngũ hành chân nhân không thấy gì, nhưng ở trong không gian thần bí kia, Dương Thanh lại thấy rất rõ ràng, vừa rồi có một tia linh khí rất nhỏ thoát ra từ ngũ hành chân nhân nhập vào trán cầu hắc sát ma tôn. Khi hút được tia linh khí này hắc sát ma tôn nở một nụ cười ghê rợn rồi nhanh chóng nhắm mắt, miệng không ngớt lầm nhảm chú ngữ. thấy cảnh này Dương Thanh đã quyết định lựa chọn ở lại xem sao. Biết đâu trai cò đánh nhau. Ngươi ông đắc lợi. chừng nửa canh giờ sau trên thân thể Nguyên anh của ngũ hành chân nhân đã không còn vết nứt nào nữa, mà đám nhiệt khí cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Ngũ hành chân nhân mở mắt ra mỉm cười đánh giá thân thể cầu mình. Hồn phách lão đã được củng cố, nguyên anh cũng lành lặn trở lại so với năm xưa hình như còn mạnh hơn một chút. Lão thử vận động một chút rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả. tuy nghiệt đồ của lão có lẽ đã chết từ lâu, nhưng lão có thể tìm ra con cháu của hắn, không làm cho máu chảy thành sông, thực sự không có cách nào phát tiết mối hận trong lòng. Nhưng trước hết còn một việc lão cần giải quyết. lão tiến tới phía Hắc Sát Ma Tôn đang bị cấm chế của lão phong ấn dưới đất, trước khi ra khỏi đây lão phải điều chỉnh lại phân hồn này một chút, nó sẽ thành trợ thủ đắc lực của lão sau này. Tuy nhiên lão vừa mới nhìn vào thân thể của Hắc sát ma tôn thì đã la hoảng một tiếng, rút cuộc lão đã hiểu cái cảm giác lúc này của mình đại biểu cho cái gì. Chỉ thấy hắc sát ma tôn cười lên ghê rợn rồi gào lên:

- Ta không thể sống, thì ngươi cũng đừng hòng.

Cơ thể của hắc sát ma tôn nhanh chóng biến hóa, lão muốn tự bạo nguyên anh. Thì ra trong lúc bị phong ấn hắc sát ma tôn đã nhanh chóng dùng tia liên hệ thần bí giữa mình và ngũ hành chân nhân kia mà rút từ người lão một tia linh khí rất nhỏ, tuy rằng nó không đủ để đưa lão tự do, nhưng tự bạo thì có thể, lão đã quyết liều mạng với ngũ hành chân nhân:

- Chết đi.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, linh khí và đập vào nhau tạo thành tiếng nổ đùng đùng không ngớt, toàn bộ địa cung đã bị san thành bình địa. sức mạnh của vụ tự bạo này lớn đến nỗi năm con đường kim, mộc, thủy, hỏa, thổ bị hư hại nghiêm trọng toàn bộ trần địa cung bị thổi bay. ở trên mặt đất, một phần kiến trúc của quảng hàm cung sụp đổ. ở bên trong không gian thần bí kia Dương Thanh không ngớt run sợ, hẳn lúc đó cũng không dám chắc không gian mà mình đang đứng có ở địa cung này không hay ở đâu. Nhưng dù có thì hắn cũng không chạy kịp. May mà vụ nổ đó không có ảnh hưởng đến không gian này, nếu không chắc giờ này hắn đang báo danh nơi âm tào địa phủ. Giờ đây hắn đang căng mắt xem xét trong đám khói bụi, liệu ngũ hành chân nhân có chết không, sức mạnh của nguyên anh tự bạo cỡ này. Nếu lão có sống sót thì cũng là thân tàn ma dại. hẳn dùng thần niệm điều khiển viên từ châu tìm kiếm trong đồng đồ nát một hồi lâu thì đã thấy Ngũ Hành chân nhân đang hấp hối. toàn thân lão đã rách nát thảm thương. Nguyên anh của lão đã ly thể tuy nhiên trên thân nó lại có vô số vết nứt, xem ra còn suy yếu hơn cả lúc trước. nó đang ngồi trên đầu lão thoi thóp thở. Trong thần bí không gian kia Dương Thanh bắt đầu đứng dậy, lúc này không xuất hiện còn đợt khí nào. Hắn lập tức vút ra trước mặt vô số binh binh lọ lọ, dốc hết vào miệng rồi nhanh chóng điều động linh khí tiến vào âm dương giới đeo trên ngón tay hắn, một tiếng thanh minh như tiếng chuông vang lên, hắn đã biến mất. đến khi hắn xuất hiện thì nhận ra mình đang đứng tận bên ngoài cánh cửa địa cung, nơi mà suốt nửa bị Đặng Dung dồn vào chỗ chết. vừa đứng trên mặt đất hắn đã không làm chủ được cơ thể mà ngã ra nền.

- Chết tiệt chiếc nhân này quá ta môn. Không ngờ muốn thoát ra phải dùng nhiều linh lực như vậy. sau này phải từ từ luyện hóa nó vậy.

Thân thể của hắn vô cùng mỏi mệt không thể đứng dậy nổi. hắn lập tức uống nốt lọ hồi thể đơn cuối cùng rồi xếp bằng vận động linh khí điều hòa hơi thở

Chương 98: Thu hoạch

Vừa phục hồi được một phần ba pháp lực, hần đã đứng lên, lấy ra Âm Phủ Ma Châm trong tay rồi vội vã chạy vào. Hần rất rõ ràng. Nếu không ra tay thật nhanh, đội Ngũ Hành Chân Nhân lấy lại một chút sức mạnh, thì hồi cơ duyên này sẽ tan thành bọt nước. Hần hít sâu một hơi để lấy can đảm rồi nhanh chóng tiến vào. Xác của Hắc Sát Ma Tôn đã hoàn toàn tan thành tro bụi, xung quanh chỗ lão chết là những chiếc hố lớn, gạch đá ngổn ngang khắp nơi. Sức mạnh tự bảo của một ngưng nguyên trung kỳ đỉnh phong thực sự ghê gớm. Gần như mọi vật trong này đều đã nát thành bột phấn, kể cả bảo vật đỉnh cấp may mắn không bị phá nát thì cũng đã hư hỏng đến mức không thể phục hồi, cách Hắc Sát Ma Tôn mấy trượng là một thân hình rách nát đến thảm thương. Nhiều chỗ lòi cả xương cốt. Trên đỉnh đầu của lão Nguyên Anh đang ngồi đó với vô số vết nứt trên người. Khi nó nhìn thấy Dương Thanh thì ánh mắt biến thành sợ hãi. Với nguyên anh suy yếu như thế này, đừng nói là đánh lại. Ngay cả bay đi lão cũng không làm nổi. Lão vội vã cầu cứu:

- Tiểu hữu hãy cứu lão phu. Ta nhất định sẽ báo đáp

Dương thanh không trả lời mà hỏi lại:

- lão có gì để báo đáp ta?

Ngũ Hành Chân Nhân lại dùng một giọng mê hoặc còn hơn cả lúc này:

- Tuy bảo các ở đây đã bị lão thất phu hắc sát hủy đi. Nhưng trong động phủ của ta còn một ít vật báu. Chỉ cần tiểu hữu chịu cứu mạng thì những vật ấy đều cho đạo hữu hết.

Dương Thanh vẫn đứng đó không nói gì, phảng phất như hần vẫn chưa hài lòng với lời đề nghị của lão. thấy hần hồi lâu không trả lời Ngũ Hành Chân Nhân thở dài một tiếng rồi cắn răng nói tiếp:

- Đã vậy, ngoài những điều kiện đó. Lão phu sẽ nhận ngươi làm chủ nhân. Chỉ cần ngươi lưu lại cho lão phu một mạng là đủ.

- Vậy ư. Dương Thanh làm ra một bộ dạng động tâm rồi hỏi lại.

- Vậy ta phải làm thế nào bây giờ.

Thấy hần đã đồng ý, trong lòng Ngũ Hành Chân Nhân vui mừng vô cùng, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc lên tiếng:

- Chủ nhân, ngài chỉ cần truyền cho ta chút ít linh lực, đủ để ta tự điều khiển nguyên anh là đủ.

- Vậy được.

Dương Thanh nói vậy rồi đi đến gần Ngũ Hành Chân Nhân, lão đang quá đổi vui mừng mà không để ý đến một tia sát ý hiện lên trong mắt hần. Lão đang trầm nghĩ, nào hay đến đây, chỉ cần ngươi lại gần thêm chút nữa bản nhân sẽ có thể vận dụng chút linh lực ít ỏi cuối cùng đoạt xa ngươi. Tuy rằng nguyên anh này đã suy yếu đến nỗi chỉ cách cái chết một đường tơ nhỏ, nhưng lão tin rằng, đoạt xá một tên Trúc Cơ trung kỳ thì vẫn không tính là gì. Chỉ cần hần lại gần thêm tí nữa. Hần đã đến cách lão nửa trượng, nhưng trái với suy nghĩ của lão, hần không tiến lại gần nữa mà vung tay ra, một vàng mây màu đỏ cuộn cuộn lao đến nguyên anh của lão. Thấy vậy lão hét lớn:

- Đồng Mã Kỳ, ngươi dám

Tình cảnh của lão bây giờ thật đúng là hổ lạc bình nguyên bị chó lớn, trước giờ toàn lão đánh giết người khác, chứ nào có như bây giờ. Lại bị một tên hạ cấp dồn vào tử địa.

- Tiền bối cứ yên tâm lên đường thôi. Văn bối không dám làm chủ nhân của ngươi.

Đám mây đỏ thoáng cái đã đến trước mặt nguyên anh của ngũ hành chân nhân. Nguyên anh của lão vội vã dùng chút hơi tán lùi lại. Mắt thấy có thể tránh được cái chụp của đám mây. Thì bất ngờ một cây phi châm từ đám mây bay vút ra. Cắm thẳng vào ngực nguyên anh. Găm nó vào tường. Ma khí từ âm phủ ma châm nhanh chóng hút hết sinh lực khiến cho Nguyên Anh của ngũ hành chân nhân dần dần khô héo. Uống cho lão bá đạo một đời. Giờ đây ngay cả đến cơ hội tự bạo cũng không có. U u mê mê mà bị người ta hút đi sinh lực. Đợi cho thân thể nguyên anh đã co rút chỉ bằng một nửa, hần mới thu lại âm phủ ma châm. Rồi túm lấy nguyên anh đã suy yếu cùng cực, móc trong túi lấy ra một lá bùa dán vào trán nguyên anh rồi quẳng vào túi trữ vật. Hần không định diệt sát Ngũ Hành Chân Nhân ngay. Không phải vì hần tỏ lòng trắc ẩn. Mà là hần rất có hứng thú với luyện hồn phân thân thuật này. Giữ lại Nguyên Anh của lão chính là để sau này sưu hồn tìm hiểu. Sau khi thu lại Nguyên Anh của Ngũ Hành Chân Nhân. Dương Thanh đưa mắt đánh giá tình trạng của chỗ này. Chỉ thấy toàn bộ địa cung đã sụp đổ tan nát. Trên đầu hần trước kia là trần địa cung thì giờ sau uy lực của vụ tự bạo. Cầm chế chống đỡ đã mất đi tác dụng. Làm cho trần địa cung đổ sập. Kéo theo một góc của Cung Quảng Hàm bên trên tan nát. Hần dùng tiên thức quét qua lại

nhưng không thu được gì. Bảo vật cùng với linh thạch ở trong bảo các này đã sớm bị thổi tan thành tro bụi. Những thứ may mắn không vỡ nát thì cũng bị hư hại chẳng còn linh tính:

- Ủa

Đang xem xét, chợt hần kinh hô một tiếng. Cách hần khoảng một trượng, dưới đồng đồ nát. Tiên thức của hần tìm thấy xác của Đặng Dung. Thì ra trong lúc Ngũ Hành Chân Nhân chống lại uy lực của vụ tự bạo. Linh lực phòng ngự do lão phát ra may mắn đã bao phủ cả cái xác này. Nếu không dưới sức mạnh hủy diệt vừa rồi, Đặng Dung chắc chắn tan thành nát thịt. Dương Thanh đưa hai tay lên, huy động mấy lần trong không khí. Hai cự thủ màu đen hiện ra dưới sự điều khiển của hần bắt đầu dọn dẹp gạch đá. Chừng một lát sau, hần đã nắm trong tay tất cả đồ vật của Đặng Dung. Lão này có năm thi ma mà hần rất hứng thú. Giờ thu được vào tay coi như chuyến đi này không uổng. Nhưng hần cũng thăm hỏi mình may mắn. Nếu không phải có Âm Dương Giới đại triển thân uy thì giờ này có lẽ hần đã nằm lại đây cùng với Đặng Dung rồi. Uy năng của chiếc nhẫn này. Sau này cần phải từ từ nghiên cứu một phen. Thu dọn mọi thứ xong xuôi, hần hướng lên trên trời bay thẳng lên trên. Rồi theo đường cũ trở ra ngoài. Lúc này phong ấn ở nơi này đã quá yếu ớt. Chẳng cần đến Ngũ Hành linh khí. Hần cũng dễ dàng tạo ra một khe hở nhỏ mà chui ra. Chọn một hướng rồi bay đi.

Mười ngày sau ở Thăng Tiên thành rất đông tu tiên giả tiến về nơi năm xưa là tổng đàn của ngũ hành tông. Người ta nghe nói phát hiện ra một bí địa quy mô ở trên tổng đàn này. Tuy nhiên sau khi vượt qua vô số yêu thú cao thấp khác nhau để đến tầng cuối cùng của bí địa thì mọi người lại chứng hứng bởi vì. Nơi này đã bị kẻ khác vét sạch. Chỉ còn lại mấy cái xác không hồn. Máu vụn linh thạch và mấy cái pháp bảo vô dụng nằm lại. Chuyện này nhất thời gây xôn xao một thời gian dài.

Vậy mà ở một nơi cách đó hơn trăm dặm. Kê đầu số gây ra trường bàn tán này lại đang xếp bằng sâu dưới lòng đất. Trước mắt hần Âm Dương Giới đang lơ lửng trước mặt và không ngừng xoay tròn. Từ trên chiếc nhẫn, lam quang không ngừng phát ra. Linh khí từ người Dương Thanh tỏa ra bị nó cuốn hút lấy. Thời gian đủ dùng một bữa cơm trôi qua. Dương Thanh mở bừng mắt căn đầu lưỡi phun ra một ngụm tiên huyết. Lại lấy tay về lên không trung một số đồ hình phức tạp. Sau đó đồ hình bằng máu này. Nhập vào chiếc nhẫn. Nhận được máu tươi. Lam quang nhanh chóng biến mất thay vào đó là hồng quang đại thịnh. Từ trên chiếc nhẫn một tia sáng màu đỏ phóng thẳng lên trời báo hiệu cho việc nó đã sẵn sàng phục vụ chủ nhân mới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: Ngũ hành chân ma kinh

Nhìn Âm Dương Giới đang xoay tròn trước mặt. Hần cười ha ha. Có chiếc nhẫn này giúp sức. Đừng nói là Ngưng Nguyên kì. Cho dù Hóa Anh Kỳ nếu hần đã muốn lần trốn cũng đừng mơ tìm được. Nhìn gần chiếc nhẫn hồi lâu. Hần thu lại nụ cười. Rồi tháo chiếc túi trữ vật ở bên hông xuống, kiểm đếm phân loại. Hần dự định những thứ gì cần dùng thì sẽ cho sang Âm Dương Giới. Những thứ không cần sẽ mang đến phường thị đổi lấy linh thạch. Trước hết hần bỏ sang âm dương giới bộ âm ma giáp. Và âm giới kiếm. Cùng âm phủ ma châm của Triệu Phong sau đó là đến một mớ lộn xộn linh thảo linh dược lấy được khi giết bát tặc tri thù. Rồi hộp tử đàn và vô số hộp ngọc. Thẻ ngọc. Cùng với số lượng linh thạch không lồ của hần. Và cực phẩm linh thạch cùng với số nhân sâm và linh dược tìm thấy trong âm dương giới. Giờ đây gia tài của hần nếu so với tu sĩ cùng cấp tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém. Sau khi thu dọn xong xuôi. Hần quăng chiếc túi trữ vật vào một góc. Rồi lấy chiếc túi trữ vật của Đặng Dung ra xem xét.

Linh thạch không nhiều lắm. Chỉ có khoảng một ngàn năm trăm linh thạch. Đúng là nghèo khó. Kể đến là một mớ thảo dược cấp thấp, rồi mấy món pháp bảo sơ cấp, hần không thèm để vào mắt. Điều khiến hần hứng thú chính là năm cô gái trong năm chiếc quan tài kia. Rất nhanh hần đã tìm thấy năm cổ quan tài. Và một chiếc ngọc giản. Hần nén sự hưng phấn muốn mở quan tài ra. Đưa ngọc giản lên trán đọc. Đập vào tiên thức của hần là năm chữ:

- Ngũ Hành Chân Ma Kinh.

Đây là một pháp môn tế luyện thi ma của ngũ hành tông. Vô cùng uy lực vào ảo diệu. Ngay như Đặng Dung cũng chỉ mới hiểu được sơ sài mà thôi. Trong kinh có viết:

"Ngũ hành là mâu thuẫn, khiến cho âm dương hoàn bị hơn. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Mọi vật trong trời đất chính do ngũ hành tạo thành.

thủy là lỏng, là nước thì đi xuống, thấm xuống. Hỏa là lửa thì bùng cháy, bốc lên.

Mộc là gỗ, là cây thì mọc lên cong hay thẳng.

Kim là kim loại, thuận chiều hay đổi thay.

Thổ là đất thì dễ trồng trọt, gây giống được.

ngũ hành bao gồm hai phương diện giúp đỡ nhau gọi là tương sinh và chống lại nhau gọi là tương khắc. Còn có chế hoá, tương thừa, tương vũ. Tương sinh, tương khắc, chế hoá, tương thừa, tương vũ biểu thị mọi sự biến hoá phức tạp của sự vật..."

Tóm lại kinh này viết một thiên trang giảng đạo hải về cách vận dụng ngũ hành vào nuôi nấng và bồi bổ thi ma. Theo đó mỗi một thi ma được chọn sẽ tương ứng có Kim linh căn cho đến Thổ linh căn. Nam cũng được mà nữ cũng được. Nhưng nhất thiết phải là thân đồng nam và xử nữ. Sau khi tìm được rồi. Thì lập tức giết chết, sau đó dùng một loại pháp quyết tàn độc bao bọc không cho hồn phách thoát ra ngoài. Tiến hành luyện hóa. Sau cùng sẽ để ở

noi chí âm chí hàn. Dưỡng hồn một ngàn năm. Sau khi xong xuôi. Ngũ Hành Thi Ma này chính là đã biến thiên hạ vô địch thủ. Tấn công chính theo quy luật tương sinh, tương khắc kín kẽ vô cùng. Khi tấn công thì mạnh mẽ như nước chảy mây trôi. Phòng ngự thì kín kẽ như tường đồng vách sắt. Ngũ Hành Thi Ma của Đặng Dung này là do sư tổ của hắn vất vả hơn bốn trăm năm đi khắp Hắc Tây Đại Lục mới tìm được. Thời gian tu luyện chưa được lâu. Sau này tông môn có biến. Chỉ còn hắn sống sót nên tất nhiên biết được bí mật này. Lần tầm bảo vừa rồi. Hắn ý vào có Ngũ Hành Thi Ma này. Nhưng không ngờ cuối cùng phát sinh dị biến. Bỏ mạng trong bí địa. Bao nhiêu lợi ích đều do Dương Thanh thay hắn thu hết. Dương Thanh đọc lướt qua một lần rồi thâm nghĩ. Năm sơ qua như Đặng Dung mà đã khiến cho Ngũ Hành Thi Ma này ép cho hắn suýt nữa thì chết bất đắc kì tử. Nếu như để năm vững toàn bộ Ngũ Hành Chân Ma Kinh này thì chẳng phải hắn chính là cường giả dưới kết đan sao. Mà khi hắn kết đan hắn chính là cường giả dưới Ngưng Nguyên kì. còn nếu hắn Ngưng Nguyên kết anh.

- Phù

Hắn dứt khỏi suy nghĩ viễn vông đó. Ngay cả Trúc Cơ trung kì đỉnh phong hắn còn chưa tới. Nói gì kết đan. Ngưng nguyên. Bất quá giờ nói để cho vui. Hắn thu lại năm cổ quan tài vào Âm Dương Giới. Rồi lấy ra vật phẩm quan trọng nhất trong lần mạo hiểm tầm bảo này. Nguyên Anh của Ngũ Hành Chân Nhân.

Nằm im trong chiếc hộp ngọc. Nguyên Anh này đã mê man bất tỉnh. Yếu đến không thể yếu hơn được nữa. Tuy nhiên dù có yếu thế nào. Đây cũng chính là một Nguyên Anh hàng thật giá thật. Một Trúc Cơ như hắn không phải muốn sưu hồn là sưu được. Mấy ngày qua ngoài việc luyện hóa Âm Dương Giới. Hắn đã tìm hiểu qua. Do tiên thức của hai bên cách biệt quá lớn. Nên muốn sưu hồn một Ngưng Nguyên trung kì. Hắn phải dựa vào một loại trận pháp để cường ép gia tăng tiên thức của mình. Đến ngưỡng có thể chống lại việc bị nguyên anh này thôn phệ lại. Trận Pháp này có tên là Tỏa Hồn Trận. Các loại tài liệu bố trận. Hắn đã có gần hết. Duy chỉ có hai loại tài liệu đó chính là Tinh Nguyên Thạch dùng làm mắt trận. Nhiếp Tâm đơn để ngăn cản sự bành trướng tiên thức ảnh hưởng đến hắn. Nhiếp tâm đơn tuy quý hiếm. Nhưng không phải khó tìm. Hầu như cửa hàng lớn nào cũng có thể tìm được. Còn Tinh Nguyên Thạch theo như hắn biết thì năm mươi năm trước xuất hiện một mẩu to bằng ngón tay cái cũng đã đủ tạo ra một trường tranh đấu đến đỏ máu. Kể từ đây không thấy xuất hiện thêm. Hắn biết một nơi có Tinh Nguyên Thạch. Nhưng để lấy được chắc hắn phải thập tử nhất sinh. Nhưng nếu như vì nguy hiểm mà không sưu hồn Nguyên Anh này thì hắn lại không đánh. Luyện Hồn Phần Thân Thuật này. Quá quan trọng và quý giá với hắn. Có nó bước đường sau này của hắn khẳng định sẽ thuận lợi hơn. Có một hoặc hai phần thân giống mình như đúc tương đương với khi đấu pháp được hai người trợ giúp. Cái này dù lại ai gặp phải cũng tuyệt đối không thể bỏ qua. Hắn nhất định phải có được Tinh Nguyên Thạch. Luyện được thuật này. Lại có thêm ngũ hành thi ma kia. Hắn nhất định có thể an toàn tu luyện đến khi độ kiếp phi thăng. Tìm lại Thanh Hương của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Bái làm môn hạ

Các huynh thông cảm. Đạo này ta bận kiếm tiền lấy vợ nên chấp hơi ngắn. Cáo lỗi cáo lỗi.

Ở một nơi cách Thăng Tiên Thành mười ngàn dặm. Trong một quán linh trà ở phường thị nhỏ bé này. Một đám tu tiên già cấp thấp đang vừa uống trà vừa tung bừa bàn luận:

- Lần này ta nhất định phải lọt vào top 10 để dành được tư cách tiến vào Cực Âm Môn.

Một hán tử luyện khí tầng chín hăng hái nói, đến mức nước miếng bắn tứ tung. Tên đầu trọc ngồi đối diện gã hạ chén trà xuống cười ha ha:

- Nếu ta nhớ không nhầm. Ba năm trước ngay ở trận đầu tiên Cao Phong huynh đã thất bại thảm hại. Thậm chí đối thủ xuất chiêu như nao còn không biết.

Gã đầu trọc vừa nói dứt lời. Cả bàn trà đã cười ha ha. Cao Phong đỏ hết mặt vì xấu hổ nhưng vẫn cố chống chế:

- Lần đó do đối phương giở quỷ kế mà thôi. Vũ huynh và mọi người lẽ nào không rõ.

Một tên khác lại lên tiếng.

- Mỗi năm cực âm môn đều mở ra lời đài này để tuyển chọn đệ tử. Chúng ta đã sắp ngoài ba mươi rồi. Có lẽ chỉ còn cơ hội này mà thôi. Không biết lần này trong năm chúng ta liệu có ai được gia nhập cực âm môn nữa hay không.

Gã này vừa nói xong bốn người còn lại đều dừng vui đùa lại đứng vậy nếu năm nay họ thất bại. Họ sẽ đánh mất đi cơ hội tiến vào cực âm môn. Mất đi cơ hội trường sinh bất lão.

Trong lúc năm tên luyện khí kỳ này còn đang đắm chìm vào toan tính của riêng mình thì ở một góc trà quán. Một nhân ảnh đứng dậy rồi đi. Nhân ảnh này ra khỏi phường thị nhìn trước sau thấy không ai bám theo thì mới phi thân về phía một ngọn núi cách nơi này vài dặm. Nhân ảnh này bay đến trước một ngọn núi nhỏ thì dừng lại. Vung tay lên đánh ra một đạo pháp quyết. Phía trước đang là một phiến đá xanh lơ thoắt chực chiếc dây leo bỗng nhiên lác lác tách ra để lộ một cửa động nhỏ. Vừa đi khuất vào trong nhân ảnh này đã đưa tay đóng lại cấm chế. Sau khi đã yên vị trong phòng luyện công. Nhân ảnh đưa tay hạ mũ trùm đầu và khăn che mặt xuống lầm lẫm:

- Lôi đài ư. Hay đấy.

Nhân ảnh này không ai khác chính là Dương Thanh. Mấy tháng trước hắn đã đi đến nơi này. Vùng đất này là nội địa của Hắc Tây Đại Lục có tên là Thiên Quốc, ba môn phái lớn nhất của quốc gia rộng lớn này chính là Cực Âm Môn, Thiên Long Tông và Hắc Sát Giáo. Nơi mà hắn định lấy Tinh Nguyên Thạch chính là đây. Tổng đàn của Cực Âm Môn. Chưa tính đến Cực Âm Môn này có hai vị Nguyên Anh kỳ trưởng lão tọa trấn. Số lượng Kết Đan Kỳ tu sĩ nhiều không kể hết. Chỉ riêng làm cách nào để được nhận vào đây làm đệ tử cũng đã khiến hắn đau đầu không ngớt. Nhưng sau khi tìm hiểu thì hắn phát hiện ra. Cực Âm Môn này mỗi năm đều thu mười tên đệ tử bằng cách đấu tay đôi mười người cuối cùng sẽ được thu nhận làm đệ tử. Biết được điều này hắn thầm thở phào. Bước đầu coi như là trót lọt. Hắn tạm gác chuyện đấu lôi đài sang một bên. Hai mắt nhắm lại. Tay kết thành thủ ấn vô cùng kì quái. Cả người hắn ngồi im bất động. Xung quanh cơ thể hắn là năm đám mây với năm màu khác nhau không ngớt xuất nhập đan điền hắn. Cứ như vậy qua ngày thứ hai hắn mới thu công. Môn công pháp hắn luyện hai ngày vừa qua chính là Ngũ Hành Chân Ma Kinh lấy được từ Đặng Dung. Trong thời gian từ thăng tiên thành đến đây. Hắn không bỏ lỡ một chút thời gian nào. Không ngừng tu luyện giờ đây ấn ước đã có dấu hiệu sắp đột phá tầng một. Người có thiên tư cao như Đặng Dung muốn luyện kinh này vô cùng khó khăn. Nhưng đối với kẻ có linh căn lại tạp như hắn hóa ra lại thích hợp để luyện công pháp này. Cùng một lúc tu luyện ngũ hành linh khí với Đặng Dung kẻ chỉ có Kim Linh căn mà nói vô cùng khó khăn vì bước đầu lại phải làm cho cơ thể sinh ra mầm mống các linh khí khác rồi mới bồi luyện được. Nhưng với Dương Thanh thì lại khác linh căn của hắn hỗn tạp vô cùng. Chính là loại linh căn thấp kém nhất. Năm xưa Ngụy Phu Nhân đã từng nói với Linh căn này hắn sợ rằng không thể Trúc Cơ. Nên không dạy hắn tu luyện mà chỉ cho hắn Hoàn Dương đơn kéo dài tuổi thọ. Nhưng chính nhờ Ngũ Linh căn này hắn lại không cảm phải vất vả ngưng tụ ngũ hành. Chỉ việc bồi luyện cho linh khí trong cơ thể tinh thuần mà thôi. Nếu vị tiên bối sáng tạo ra Ngũ Hành Chân Ma Kinh có sống lại nhìn thấy truyền thừa của mình rơi vào tay một tên tu sĩ kém thế này nhưng lại thích hợp luyện nó thì chắc hẳn phải há hốc mồm ra vì ngạc nhiên. Phải biết rằng đối với linh căn quý hiếm nhất là Lôi linh căn và âm linh căn cùng linh căn. Người có linh căn loại này tu luyện vô cùng thuận lợi. Còn Ngũ linh căn của Dương Thanh cũng vô cùng quý hiếm, nhưng lại là loại linh căn vô tác dụng nhất. Nếu không phải có tụ pháp đơn tăng gấp đôi tốc độ hấp thu linh khí và Sinh tử quyết cải tạo lại một chút kinh mạch. Chỉ sợ hắn có cố gắng tu thế nào cũng không thể Trúc Cơ. Hắn duy linh linh khí tuần hoàn một vòng rồi đứng lên cứ với tốc độ này chẳng mấy chốc hắn sẽ có đủ lực tế luyện lại Ngũ Hành Thi Ma kia. Trong lúc chờ đợi hắn cũng đã quyết định chuẩn bị cho lôi đài đấu kia một chút. Hắn cần phải giữu tu vi xuống còn luyện n khí kỳ. Với Hòa Lân Bảo hắn tự tin dù là ai cũng không phát hiện ra được. Kể đến là một kiện vũ khí. Hắn không thể dùng Vô Cực Đạo được. Sau khi lục lại Âm Dương Giới hắn lấy ra một thanh phi kiếm vật này có lẽ là lấy được trên người chương quỹ của Vạn Dược Viên. Tuy không hợp ý hắn lắm nhưng có còn hơn không. Sau đó hắn bỏ ra một ít linh thạch tiến vào phường thị mua một xấp phù triện cả tấn công lẫn phòng ngự tất nhiên toàn là cấp thấp để tránh bị nghi ngờ. Hắn cũng từ một cửa hàng vũ khí bỏ ra một trăm linh thạch mua một kiện pháp bảo phòng ngự cấp thấp gọi là Thanh Giao Thuẫn. Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ hắn lại vào phòng luyện công bế quan tu luyện Ngũ Hành Chân Ma Kinh chờ ngày Cực Âm Môn mở lôi đài tuyển chọn

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Đả lôi đài

Tổng đàn của Cực Âm Môn đặt ở đỉnh núi cao nhất củ một dãy núi gồm hơn ba mươi ngọn núi lớn, dãy núi này có tên là Quang Minh Sơn. Ngọn núi đặt tổng đàn này gọi là Âm Sơn. Trên đỉnh núi với tầng tầng lớp lớp phong ấn chính là nơi ở của hai vị trưởng lão Ngưng Nguyên Kỳ. Lui xuống phía dưới là nơi ở của chương môn cùng với các đệ tử. Cực Âm Môn chia ra làm ba nhánh tu luyện đó chính là Luyện Hồn thuật. Luyện Thi Thuật và cuối cùng là Luyện Khí Thuật.

Luyện Hồn Thuật của cực âm môn chính là sử dụng hồn phách của yêu thú cấp cao luyện hóa để làm hộ vệ, luyện hóa được càng nhiều bản thân lại càng mạnh mẽ. Luyện Thi Thuật chính là dùng cương thi. Hoặc xác của kẻ thù hoặc bất cứ một cái thi thể nào đủ điều kiện để luyện thành một đội quân xác sống đao thương bất nhập, bách độc bất xâm. Cuối cùng chính là nhánh hiện nay đang mạnh nhất chính là Luyện Khí Thuật. Nhánh này công pháp chủ tu chính là thu lấy hồn phách vào trong pháp bảo pháp khí để hộ thân. Có rất nhiều loại pháp bảo như vậy phải kể đến, hồn phiến, hồn kiếm, hồn nhận... trong tay vị Đường chủ của Luyện Khí Đường chính là một bảo vật có tên là Hắc Sắc Ma Giới Kỳ tương truyền trong đó có chứa mười triệu hồn phách. Độ mạnh yếu của pháp bảo này thế nào. Không cần nói cũng đã quá rõ ràng. Hôm nay ở dưới chân núi Âm Sơn trên một bình địa rộng hàng ngàn trượng có khoảng hơn năm chục cái lôi đài đứng bên cạnh những chiếc lôi đài này là vô số người cả nam cả nữ. Ai ai cũng nắm chặt tay về mặt hưng phấn vô cùng. Ở một góc khuất của lôi đài số mười chín. Dương Thanh đang đứng đó tay cầm một chiếc thẻ ngọc có khắc số 19 chính là số hiệu của chiếc lôi đài này. Những trận tỉ thí ở đây cứ thế mà diễn ra cho đến khi chỉ còn lại mười người mạnh nhất. Hắn có một niềm tin rằng. Chỉ cần không có Kết Đan kỳ giả dạng lên vào. Với tu vi của hắn chắc chắn lọt được vào mười người mạnh nhất. Hiện tại hắn mặc hòa lân bào vào bên trong người không đội mũ trùm đầu và đeo khăn che mặt nữa, lộ ra khuôn mặt thật được che giấu bao năm của hắn. Hai mắt dù sáng long lanh nhưng vẫn có nét tang thương của người đã sống nhiều trăm tuổi. Hắn không che tu vi hiện ra của mình là Luyện Khí Kỳ tầng 9 rồi âm thầm đưa mắt đánh giá những người tham gia lôi đài này. Đứng quanh nơi này có khoảng hơn ba mươi người nam có nữ có. Tất cả đều là luyện khí thậm chí còn chưa có ai đạt đến tầng mười đỉnh phong. Xem ra lần này hắn có thể dễ dàng trà trộn vào đây. Mưu đồ đại sự. Lần này mưu đồ vật của một môn phái lớn, lại có cao thủ Ngưng Nguyên kỳ tọa trấn chẳng khác nào đồng rêu trên đầu thái tử. Mặc dù nguy hiểm nhưng hắn vẫn phải làm. Luyện hồn phân thân thuật này nhất định phải luyện. Nếu không với tư chất tầm thường của hắn không biết phải tu đến kiếp nào mới có thể phi thân tiên giới. Đoàn tụ với Thanh Hương. Đang lâm vào trầm tư thì bỗng nhiên có một giọng nói vọng vào tai hắn:

- Đạo huynh chắc hẳn lần đầu đến Cực Âm môn báo danh.

Dương Thanh ngơ ngác nhìn hắn rồi hỏi:

- Đạo huynh là..?

Tên kia vội vàng mỉm cười:

- Thất lễ, thất lễ. Tại hạ là Đoan Mộc Hùng. Cũng là lần đầu tiên tới đây. Thấy đạo huynh cũng là người mới giống ta cho nên mới đường đột gặp mặt mong đạo huynh đừng trách.

Dương Thanh nhìn qua tên Đoan Mộc Hùng này. Vừa lướt qua hắc tiên thức khổng lồ của hắn đã nhận thấy hình như tên này che dấu thực lực. Nhưng hắn không nói gì mà vẫn điềm nhiên đáp lễ:

- Ta là Dương Thanh. Đoan Mộc huynh xin hữu lễ.

- Ha ha. Dương huynh không cần khách khí. Chúng ta vừa gặp mà như đã quen từ lâu. Chẳng hay trước kia. Huynh tu hành ở nơi nào. Tiểu đệ đây chính là tán tu ở Thiết Cước trại cách đây không xa lắm.

Đoan Mộc Hùng tươi cười. Dương Thanh thấy hắn hỏi vậy thì cũng hàm hồ trả lời:

- Ta vốn là tán tu ngoại lai trên đường đi ngang qua đây. Gặp dịp này cũng muốn thử sức một chút. Thắng thì tốt mà thua thì cũng vui về rồi đi.

- Thì ra là vậy. Thì ra là vậy.

Kể đến hai người phô diễn ra một loạt câu hỏi thăm dò nhau. Mặt cười giả lả. Anh một câu tôi một câu như thể thân quen nhau đã mấy trăm năm rồi. Nói một lát nữa Đoan Mộc Hùng thấy không thu được gì thì vội cáo từ nói là muốn đi về phía lối dài của hắn. Hai người sau khi trao đổi truyền tin phù thì chia tay. Đi được một đoạn một gã luyện khí khác bỗng tiến lại gần Đoan Mộc Hùng hỏi nhỏ:

- Thiếu chủ. Sao ngài lại hạ mình kết giao với một tên thấp hèn làm gì.

Lúc này vẻ mặt khả ái của Đoan Mộc Hùng đã hoàn toàn biến mất. Hắn cười lạnh:

- Cái gì mà thấp hèn. Hắn có tu vi tương đương với ta đấy.

Tên kia úy lên một tiếng kinh ngạc:

- Cái gì. Chẳng lẽ thiên Long môn đã đánh hơi được điều gì.

Đoan Mộc Hùng lắc đầu:

- không phải. Ta xem hắn không giống tên thiếu chủ của Thiên Long môn. Có lẽ là một thể lực khác.

Tên kia lại hỏi:

- vậy chúng ta nên làm thế nào đây.

- Mặc kệ hắn có mưu đồ gì. Chỉ cần không ảnh hưởng đến chúng ta. Chúng ta cũng không động vào hắn. Còn nếu hắn cũng mưu đồ như chúng ta. Hắc hắc. Chẳng phải là đi tìm chết hay sao.

Ngừng một lát. Đoan Mộc Hùng lại nói tiếp:

- Nhiệm vụ cha ta giao lần này chỉ được thành công. Nếu không sợ rằng chỗ đứng của ta so với các huynh đệ đồng bào sẽ không hề vững chắc.

- Vâng. Thiếu chủ.

Tên kia cung kính trả lời rồi ản vào đám đông lặng lẽ biến mất.

Trong lúc hai tên đang thì thầm với nhau. Thì Dương Thanh cũng âm thầm đánh giá Đoan Mộc Hùng. Mặc dù không chắc lắm. Nhưng hắn tin rằng gã đó không thể là luyện khí. Có thể tu vi bằng hắn hoặc hơn. Gã bỗng nhiên đến gặp hắn tất có chuyện không hay. Nhưng hắn cũng không sợ tốt nhất gã Đoan Mộc Hùng này tránh xa hắn một chút. Nếu không.

- Ai cản ta tìm lại Thanh Hương ta sẽ giết kẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Máu tanh

Chừng một canh giờ sau. Trên Âm sơn có mười tám đạo kinh hồng bay xuống hiện ra hai mươi bảy tu tiên giả phân làm ba màu sắc chín người áo xám, chín người áo đỏ và chín người áo đen. Toàn bộ hai mươi bảy vị này đều là Trúc Cơ kỳ cảnh giới. Ai nấy thần quang chói mắt mỗi một cái cất tay nhắc chân đều tỏa ra một linh áp khiến cho đám tu tiên giả cấp thấp xung quanh cảm thấy hít thở không thông. Những tên đệ tử đã ở đó từ trước vội vàng cung kính vái chào:

- Chúng đệ tử tham kiến các vị chấp sự.

Một lão giả trúc cơ trung kỳ to béo đầu trọc có vẻ mất kiên nhẫn vội vàng phát tay.

- Thôi khỏi. Bỏ cái mớ lễ nghi rườm rà đi. Mau bắt đầu. Bản tòa không có nhiều thời gian với các ngươi.

Lão vừa nói vừa cùng đám chấp sự còn lại đi về chỗ ngồi. Tên đệ tử kia vội vã vâng dạ rồi lập tức bay về phía một cái bình đài phía trước rồi cao giọng nói:

- Các ngươi nghe đây. Tông môn của chúng ta tuyển chọn đệ tử rất đơn giản. Chỉ cần lọt vào số mười người đứng đầu sẽ được nhận vào làm đệ tử. Sau đây các ngươi hãy nhìn trên thẻ ngọc của mình. Ngoài số của lôi đài giờ đây nó sẽ có số thứ tự của các ngươi số một đấu với số ba. Số hai đấu với số bốn cứ thế mà tiến hành. Mỗi lôi đài sẽ do đệ tử bản môn trông coi. Và còn một điều may mắn dành cho các ngươi, nếu đã ghép cặp xong mà lẻ ra một tên thì tên đó cũng sẽ được vào vòng trong mà không cần thi đấu.

Hắn nói dứt lời thì bay về phía sau đám chấp sự cung kính đứng ở đó. Dương Thanh nhìn vào ngọc giản của mình. Nó hiện lên số sáu vậy là hắn sẽ đấu trận thứ ba với gã mang số ba. Hắn rút ngọc giản vào túi rồi ngẩng đầu lên nhìn lôi đài số 19 của hắn. Lúc này một tên đệ tử của Cực Âm Môn đứng làm trọng tài trên đài hô lên.

- Trận thứ nhất: số một đấu với số hai.

Tên này vừa dứt lời thì có hai gã luyện khí kỳ đã phi thân lên trên đài. Đứng ở bên trái là một gã luyện khí kỳ tầng bảy gầy như que củi. Mình mặc áo vàng chân đi giày cừu long. Còn bên phải là một nữ tu luyện khí tầng sáu, ăn mặc diêm dúa thoáng trông có vẻ vô cùng yếu ớt. Hai người chia thẻ bài ra cho tên đệ tử cực âm môn rồi nói:

- Gặp qua sư huynh.

Tên kia kiểm tra thẻ bài rồi gật đầu.

- Hai người bắt đầu luôn đi.

Tên nam tu ôm quyền chào rồi nói:

- Sa thiên quảng xin được đạo hữu chỉ giáo.

Vị nữ tử kia lạnh lùng nhìn gã như thể một kẻ chết rồi sau đó thốt ra hai tiếng rồi vọt tới:

- Hoàng Xuân.

Hoàng Xuân cô nương này vừa vọt tới thì khí thể trên người đột nhiên thay đổi. Tên Sa Thiên Quảng chỉ kịp thấy một cái bóng lóe lên thì Hoàng Xuân đã đứng trước mặt hắn. Từ tay trái của nàng một hỏa cầu hiện ra vỗ thẳng vào ngực gã. Ngay cả linh khí hộ thân gã cũng chưa kịp phát ra cú thể mà bay thẳng xuống đài nằm bất động. Xung quanh lôi đài mọi người còn đang tròn mắt há mồm không tin vào cảnh trước mặt. Vốn ai cũng nghĩ rằng Sa Thiên Quảng sẽ thắng trận này vậy mà chưa đến một chiêu giờ đây hắn đã nằm sóng xoài dưới đất, trước ngực là một cái lỗ to bằng nắm đấm. Máu tươi không ngớt trào ra. Hắn chỉ giãy dụa được một lát rồi tắt thở. Tên đệ tử của cực âm môn kia cũng chỉ là một tên luyện khí kỳ tầm thường mà thôi. Thấy cảnh này thì trong lòng cũng khá là run sợ. Hắn tự hỏi bản thân nếu muốn đánh thắng gã Sa Thiên Quảng kia thì dễ, nhưng chỉ trong một chiêu ngay cả pháp khí cũng chưa xuất ra thì tuyệt đối hắn không làm được. Vị Hoàng Xuân này tất môn phái về sau sẽ vô cùng trọng dụng. Nghĩ vậy hắn vội thu lại vẻ mặt kẻ bề trên mà thay vào đó nở một nụ cười cầu tài rồi bảo:

- Hoàng Xuân thắng. Trận số hai.

Lời gã vừa dứt thì đã có hai thân ảnh đứng ở giữa lôi đài. Bên trái là một thiếu niên nhìn qua chỉ khoảng hai mươi tuổi nhưng không ngờ đã là luyện khí kỳ tầng 10 đỉnh phong. Bên phải là một đại hán chừng gần ba mươi luyện khí tầng 9 trên tay cầm một chiếc quạt lá kê cũ kỹ giống như quạt của tể công. Sau khi chào nhau thì đạo hán kia lập tức khởi thảo thể công ngay vừa đánh vừa hô:

- Đạo hữu chỉ giáo.

Tuy mồm hắn nói vậy nhưng hắn ra đòn vô cùng mạnh mẽ, không có chút ý tứ luận bàn nào. Rút kinh nghiệm từ trận trước hắn không muốn cứ như thế mà hồ đồ thua trận. Cây quạt trên tay hắn quét ra một luồng quái khí lao đến thiếu niên kia với một khí thế vô cùng mãnh liệt. Thiếu niên gặp nguy không loạn ung dung phi thân lên lưng chừng trời tránh khỏi thể công rồi lập tức té ra một cây thước dài ba tấc màu đỏ. Trên thân thước có vẻ mây hoa văn vô cùng kì dị, cây thước đón gió lớn lên đến một trượng nhắm vị trí của đại hán kia đánh xuống. Không còn cách nào khác đại hán này phải trầm mình xuống vận hết linh lực toàn thân giờ chiếc quạt lên đỡ thẳng vào cây thước.

" ầm "

Mặt đất xung quanh đại hán bị pháp lực của thiếu niên kia đánh tét thành một cái hố sâu một trượng, rộng ba trượng ở giữa hố hai chân của đại hán ngấp đến đầu gối, khoe miệng có một dòng máu tươi hiện ra. Thấy đại hán không chết thiếu niên này vô cùng ngạc nhiên. Ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng:

- Có thể tiếp được một kích Hỗn Nguyên Thước của Trần Bình ta kể ra người cũng là người có chân tài thực học. Mau nhận thua rồi đi biết đâu tính mạng còn được bảo toàn.

Đại hán kia lau vết máu trên khoe miệng rồi hừ lạnh một tiếng:

- Muốn Lăng Phong ta rồi đi phải xem người có bản lĩnh đó không đã.

Vừa dứt lời Lăng Phong đã nhún mình bay lên. Cây quạt trên tay hắn lập tức đón gió lớn lên gấp ba lần. Lăng Phong quạt mạnh chiếc quạt cuồng phong nổi lên ào ào. Thủy hỏa phong lôi đan xen vào nhau nổ lách tách như rang đậu. Chia là ba đường thượng trung hạ. Trái phải trước sau bủa vây lấy Trần Bình. Thấy thế công cỡ này. Rút cuộc mặt Trần Bình đã biến sắc nhưng muốn trở tay cũng không còn kịp. Một tiếng hét thê thảm vang lên. Những gì còn sót lại của Trần Bình chỉ là mấy mảnh thịt vụn.

- Cách tuyển chọn đệ tử này quả thật tàn khốc vô cùng.

Dương Thanh âm thầm đánh giá. Lát nữa ta phải hết sức cẩn thận. Vừa hay lúc đó trên đài có tiếng hô.

- Trận số ba

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Giả trư ăn hổ

Tên đệ tử coi lời đài này vừa dứt lời thì một gã khoảng hai sáu tuổi phi thân lên đài. Đưa mắt khắp nơi như tìm kiếm đối thủ. Vẻ mặt hắn như khinh thường tất cả. Thấy đến lượt mình phải lên đài. Hắn fđax quyết định sẽ không nên quá nổi bật mà phải ẩn tàng thực lực. Có thể sau này mới không bị ai chú ý. Hắn thông dong bước lên đài. Chia ngọc giản của mình ra để kiểm tra. Sau đó đứng chấp tay nhìn lên trời dáng vẻ cũng khệnh khạng không kém gã thiếu niên kia là mấy. Đây là hắn cô tình làm cho đối phương phải tức giận một phen. Quả nhiên gã kia nhìn thấy hắn không coi mình vào đâu thì tức giận quát lớn:

- Người mau chuẩn bị đi. Lục Tiểu Xuân ta xin lãnh giáo.

Dương Thanh không nói gì mà móc từ trong túi ra một nắm khoảng chừng ba chục cái hỏa phù ném ra tới tấp. Đây là đồ nghề hắn mua từ phường thị vài hôm trước. Tên Lục Tiểu Xuân còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy vô số hỏa cầu bay đến trước mặt. Mang theo hơi nóng bỏng rát. Hắn vội vã phi thân lên không trung. Chặt vật lắm mới tránh thoát đám hỏa phù sơ cấp này. Tuy nhiên đầu tóc của hắn cũng bị lửa đốt quăn queo hết cả. Một lúc quảng ra nhiều phù lục như vậy. Có khác gì ném đi một núi linh thạch. Mọi người xung quanh đều cao giọng bàn tán. Sau cùng ai cũng nhất trí Dương Thanh chắc phải là con cháu của gia tộc nào đó. Lần này gia tộc dốc hết vốn liếng cho hắn để có cơ hội vào cực âm môn tu luyện.

Trên lời đài Dương Thanh không đề cho tên Lục Tiểu Xuân kia được hoàn hồn. Hắn lại moi từ trong người ra khoảng gần hai chục tấm phù nữa lần này chính là lôi phù. Tuy là sơ cấp nhưng lôi phù không hề tầm thường chút nào. Vừa phát ra đã khiến cho sấm sét nổi lên. Làm cho Lục Tiểu Xuân phải tránh đông né tây vô cùng vất vả, nhưng cuối cùng hắn cũng bị hai đạo lôi điện đánh cho bay ra khỏi võ đài thất bại một cách thảm hại. Ngay cả chéo áo của Dương Thanh gã cũng chưa kịp động vào. Trên chỗ ngồi của đám chấp sự. Lão già to béo lúc đầu quay sang mọi người hỏi:

- Các vị huynh đệ. Tên kia vừa xuất chiêu đã ném ra không ít phù lục mà mắt không hề chớp lấy một cái. Chứng tỏ gia thân hắn giàu có vô cùng. Các huynh đệ có ai biết được nguồn gốc của hắn.

Một Trúc Cơ sơ kỳ ngồi ở góc trái lên tiếng

- Hồng Thảng Hải sư huynh vừa cho người đi hỏi. Thì thấy hắn ghi danh là Dương Thanh tán tu từ bên ngoài tới. Nhưng nếu chiếu theo sự giàu có kia thì Hồng sư huynh vừa rồi lại có ý nghĩ tảo bạo khác.

Tất cả mọi người trong đám này đều quay sang nhìn về một lão già nhỏ thó. Dường như cảm nhận được vẻ chờ mong và tò mò trong mắt người khác. Lão cười ha hả rồi thông thả cất tiếng:

- Ta cũng chỉ nhất thời có cái suy nghĩ hoang đường này thôi. Nói ra lại sợ các đệ chê cười.

Lần này lại là lão đầu trọc lúc đầu lên tiếng:

- Hồng huynh biết Ma Hữu Bằng ta chứa ghét việc bí mật. Có gì huynh cứ nói ra ta không nhịn được nữa rồi.

Hồng Thảng Hải lại cười rồi mới gật đầu lên tiếng.

- Được. Lão hủ nói. Ta ngờ rằng tên Dương Thanh này chính là hậu duệ của Tiêu Gia năm xưa.

- Tiêu gia

- Hậu nhân của Tiêu Vạn Hùng ư

- Không đời nào.

Vô số lời thốt ra sau khi Hồng Thắng Hải cửa dứt câu nói. Đa phần đều là ngạc nhiên và kinh ngạc vạn phần. Ma Hữu Bằng lúc này đã thu lại vẻ nôn nóng khi nãy. Ngó quanh như sợ người nghe trộm rồi mới nhỏ giọng hỏi.

- Huynh có nhầm hay không. Làm sao hân lại là hậu nhân của Tiêu gia cho được. Chẳng phải năm đó.....

Ma Hữu Bằng nói đến đây thì lập tức không nói nữa. Tuy nhiên ai cũng hiểu câu sau lão định nói gì. Mọi người đều nhìn về phía Hồng Thắng Hải chờ lời giải thích.

Hồng Thắng Hải vuốt vuốt bộ râu đen nhánh của lão rồi nói.

- Các đệ có điều không biết mấy chục năm trước khi ta còn là một gã luyện khí kỳ. Đã từng xin vào làm công trong Tiêu Phủ đảm nhận việc đi bắt yêu thú cấp thấp. Mấy năm ta ở đó thì có gặp một chuyện.

Lão nói đến đây thì dừng lại. Đưa chén linh trà lên uống một ngụm lớn rồi nói tiếp.

- Năm đó tam tiểu thư của tiêu gia Tiêu Tuệ Tâm không ngờ lại đi yêu một phạm nhân họ Dương. Sau này Tiêu gia chủ phát hiện ra liền tiến hành ngăn cản. Thậm chí giết chết tên phạm nhân này. Cuối cùng định giết luôn cả Tiêu tam tiểu thư. Nhưng đêm đó nhị tiểu thư đã mở cửa cho em trốn đi. Cuối cùng tiêu gia vì tránh mất mặt nên đã tuyên bố Tiêu Tuệ Tâm luyện công phân tâm mà chết. Chuyện này bao năm qua ta vẫn giấu trong lòng. Nhưng hôm nay thấy tên Dương Thanh này ta chợt nghĩ lại chuyện năm xưa.

Một mỹ phụ ngồi cách một đoạn lên tiếng.

- Nhưng trên đời này đâu thiếu người họ Dương. Chả nhẽ Hồng Huynh có điểm phân biệt riêng.

Mọi người xung quanh gật gù đồng ý. Người họ Dương không thiếu lấy gì chứng minh tên Dương Thanh này là con của Tiêu tam tiểu thư. Nghe mọi người và mỹ phụ hỏi vậy. Hồng Thắng Hải điềm nhiên trả lời.

- Mọi người không rõ nhưng ta lại rất rõ. Sở trường nhất của Tam Tiểu Thư chính là dùng ma hóa và phong lôi. Phong ấn về vào phù lục. Mà vừa hay tên này vừa họ Dương lại vừa có vô số phù lục lôi hỏa. Mà nhất quyết một tán tu không thể nào mà có được. Chỉ có thể là do gặp vận khí có được hoặc kế thừa. Mà ta nghĩ khả năng sau cao hơn khả năng trước. Tên Dương Thanh này có 8 phần là con cháu Tiêu Gia.

Trong lúc đám chấp sự còn đang bàn tán. Thì dưới đài đã qua sau bảy trận, bản thân Dương Thanh cũng đã thắng thêm một trận nữa. Hân không hề hay biết mình đã gây sự chú ý cho đám người cực âm môn. Và càng không hề hay biết mình đã được khoác lên một cái thân phận vô cùng nhạy cảm ở nơi này. Hậu duệ của một gia tộc tu tiên đã từng vô cùng hùng mạnh.

Sau nửa ngày bàn tán. Xem xét cuối cùng phần lớn mọi người đều tin vào phán đoán của Hồng Thắng Hải. Rằng Dương Thanh là con cháu tiêu gia. Mỹ Phụ khi nãy lại hỏi:

- Theo ý Hồng huynh thì nên làm thế nào.

- Nên làm thế nào ư. Cứ kệ hân chỉ cần hân không có ý xấu và vượt qua kiểm tra. Cứ nhận hân cũng được. Chả lẽ chúng ta lại sợ Hắc Sát Giáo.

-

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Xuyên tâm tảo

Sau hai ngày thi đấu thảm khốc rút cuộc đã có hai mươi người lọt vào kì tỉ thí cuối cùng. Dương Thanh hiển nhiên là một trong số đó. Không ngoài dự đoán của hân gã Đoan Mộc Hùng cũng có mặt ở đây. Hai mươi người bọn hân hiện đang ngồi ở dưới đài điều tức lấy lại sức lực. Chờ lát nữa vòng thi cuối cùng diễn ra. Vòng thi này sẽ quyết định mười người được làm đệ tử nội môn. Mười người còn lại mặc dù không phải tầm thường vất vả đi đến vòng này nhưng cũng chỉ có thể làm ngoại môn đệ tử. Đây là quy củ nhiều năm của Cực Âm Môn.

Trên một góc cách lời đài không xa lắm có hai nhân ảnh. Mặc đồ màu đen đang ẵm núp. Một tên có cảnh giới Kết Đan, tên còn lại mới chỉ là luyện khí tầng mười. Gã Kết Đan sau khi xuống dưới đài thì bắt đầu quay sang hỏi gã luyện khí:

- Ta nghe nơi trong ti võ lần này. Tam thiếu chủ biểu hiện vô cùng chói mắt

Gã luyện khí kia lập tức cung kính trả lời.

- Bẩm Đường chủ. Nào phải chỉ là chói mắt. Mỗi khi ra trận người chỉ trong một chiêu đã hạ sát hoặc là đánh bại đối thủ. Biểu hiện này đã khiến cho đám chấp sự kia vô cùng chói mắt. Rất có khả năng thiếu chủ sẽ tiến vào đệ tứ hạch tâm.

Gã Kết Đan kia cười khẩy.

- Vậy sao. Nhưng nếu muốn dựa vào đó mà muốn phá hủy nội điện nơi tàng trữ mắt của linh mạch trên vân sơn này. Thiếu chủ cũng thật quá là mạnh mẽ. Ha ha.

Gã luyện khí kia vẫn cúi đầu lên tiếng.

- Vậy chẳng may tam thiếu chủ thành công. Vậy địa vị chỗ giáo chủ chẳng phải.

- Không thể nào. Chỉ dựa vào một gã Trúc Cơ mà muốn lọt vào đó ư. Cũng thật coi thường Cực Âm Môn quá đáng. Tuy nhiên vẫn cần phải theo dõi. Nếu như Tam thiếu chủ thực sự có thể. Chúng ta phải tìm mọi cách ngăn lại.

Đội tên luyện khí kỳ kia đi khỏi. Gã Kết Đan này mới cười lạnh.

- Chỉ là con tư sinh mà cũng muốn tranh giành giáo vị sao. E là ngươi còn chưa đủ tư cách.

Nguyên lai Hắc Sát Giáo Chủ của Hắc Sát Giáo có ba người con trai thì hai người đầu tiên là con song tu đạo lý chính thức của lão. Là giáo chủ phụ nhân hiện tại. Còn tên tam thiếu chủ này. Chẳng qua chỉ là con riêng mà thôi. Chính vì vậy trong cuộc cạnh tranh giành ngôi vị này. Hai vị huynh trưởng cho rằng gã Đao Mộc Hùng này không đủ tư cách. Nhưng đó là họ nghĩ thế. Còn bản thân vị giáo chủ này lại không cho là như vậy. Trong ba đứa con thì không ngờ. Lão sủng ái Đao Mộc Hùng nhất. Nếu để gã hoàn thành nhiệm vụ này trở về. Tất sẽ được cất nhắc lên hàng ngũ cao tầng trong giáo. Địa vị của hai tên huynh trưởng kia không lung lay mới lạ.

Gã Kết Đan này là Triệu Trung Kiên. Đường chủ của Luyện Tâm Đường. Chính là người của con cả Hắc Sát Giáo Chủ. Lần này phụng lệnh đến đây chính là để giám sát Đao Mộc Hùng. Một là ngăn cản hắn hoàn thành nhiệm vụ. Hai là đẩy hắn vào chỗ chết.

Phía trên Triệu Trung Kiên còn đang miên man suy tính. Ở phía dưới lời đài. Một lão già Trúc Cơ Hậu Kỳ bước ra hô lớn:

- Bản nhân là Hồng Thắng Hải chủ nhân của Bách Hoa Cốc trong Cực Âm Môn. Bách Hoa Cốc chúng ta chính là nơi nắm giữ bí pháp luyện thi thuật. Hôm nay đích thân ta sẽ làm trong tài. Khảo hạch các ngươi. Lần thi đấu này không như vòng trước. Chỉ điểm tới là dừng không cho phép hạ sát. Kẻ nào làm trái lập tức bị loại.

Các ngươi còn có kẻ nào muốn nói.

Phía bên dưới lập tức im lặng như tờ. Sau khi chờ đợi một lát. Hồng Thắng Hải giờ tay bắn ra một đạo linh lực vô hại vào chiếc trống đối diện. Một tiếng "Tùng" bay bổng vang lên:

- Bắt đầu. Kẻ có số một và ba lập tức lên đài.

Hồng Thắng Hải vừa dứt lời thì trên đài đã xuất hiện 2 cô nương xiêm y lõe loét chừng mười chín hai mươi tuổi. Tuy rằng màu sắc xiêm y khác nhau nhưng lại có chung một kiểu dáng. Đẳng ngạc nhiên hơn là vẻ mặt hai người lại giống nhau như đúc. Sau khi hành lễ với Hồng Thắng Hải. Lập tức quay ra gườm gườm nhìn nhau, như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cô nương bên trái váy đỏ giả là tươi cười:

- Đại tỷ. Nhiều năm như vậy không ngờ chúng ta lại rơi vào tình cảnh này.

Cô nương áo hồng bên trái. Không cười mà hận thù gần giọng:

- Năn xưa nghĩa phụ với chúng ta ân trọng như núi. Ngươi lại vì Xuyên Tâm Tỏa của người mà ra tay tàn bạo. Dù là không gặp hôm nay. Ngày sau ta cũng nhất định giết ngươi.

Cô nương áo đỏ nghe vậy thì gương mặt nhẵn lại vì tức giận

- Được lắm. Yến Vân ngươi có bản lĩnh đến đây mà giết.

Nghe hai người trên đài đối đáp. Bên dưới không khỏi xì xào một trận. Cô nương áo đỏ này thật không phải thiện nam tín nữ gì. Ngay cả nghĩa phụ của mình mà cũng giết người đoạt bảo. Trong lúc mọi người đang xì xào thì trên đài đã bắt đầu động thủ. Vừa đánh ra vô số quả cầu bạc Yến Vân vừa quát.

- Nghĩa phụ cứu vớt chúng ta lại truyền cho tiên thuật. Vậy mà Yến Thư ngơ lơ lửng óan báo ơn.
- Hừ. Lão ta cả đời không thể Trúc Cơ giữ bảo vật đó làm gì. Ta biết lão sẽ giao cho người nên tất nhiên phải đi trước một bước.
- Người có thể nói với ta dù sao chúng ta là ti muội đồng bào cơ mà.

Yến Thư cười lạnh. Huy động hai tay điểm liên tục trong không khí. Vô số quang đoàn màu bạc ùn ùn bủa vây Yến Vân, xen lẫn đám sương bạc này, chính là giọng nói vô cảm của Yến Thư

- giờ bảo vật đã vào tay ta. Người nói gì chẳng được. Hôm nay chúng ta gặp lại ở đây. Coi như người đen đui.

Yến Vân không nói gì nữa. Mà hai tay đưa ra trước ngực kết thành thủ ấn kì quái. Miệng lầm nhảm chú ngữ. Quanh người nàng lập tức phát ra một luồng tử quang chói mắt bao bọc toàn thân. Mọi một lần lớp sương màu bạc kia chạm vào tử quang lập tức bị hấp thu không thấy tăm tích. Thấy tấn công không hiệu quả. Yến Thư lập tức phát cánh tay ngọc. Vô số băng điểm theo đó bay ra tạo thành một tòa băng sơn cao hơn hai trượng từ trên không rớt xuống đầu ti ti mình. Yến Vân thấy tránh không thoát lập tức. Vận cự lực thuật. Trên đầu xuất hiện hai bàn tay khổng lồ. Đụng vào băng sơn Sầm một tiếng. Nhân lúc tòa băng sơn khựng lại. Nhanh chóng biến mất. Khi xuất hiện ở cách đó một quãng. Khuôn mặt của nàng tái mét.

Hồng Thắng Hải thấy cảnh này thì lâm bầm:

- Ô. Thổ độn thuật. Tuy rằng hơi thô thiên nhưng cũng có điểm độc đáo riêng.

Đúng như lão nói. Thổ độn thuật này là do nghĩa phụ của hai cô nương này dựa trên một lần nhật được một mẫu tàn thư mà chế ra. Tuy không như độn thuật chân chính. Nhưng vừa rồi cũng quá thừa đề cứu Yến Vân một mạng:

- Lão thất phu. Không ngờ lại truyền độn thuật cho người. Hừ.

Yến Thư thấy Yến Vân tránh thoát thì âm trầm hừ lạnh.

- Để ta xem người làm thế nào thoát khỏi Xuyên Tâm Tỏa.

Vừa dứt lời. Từ trong túi trữ vật của Yến Thư bay ra một sợi xích dài hai trượng. Đầu sợi xích có một mũi nhọn dài chừng một tấc. Xuyên Tâm Tỏa này không biết làm từ tài liệu gì mà tỏa ra khí lạnh bức người. Nghĩa phụ của hai người năn nỉ xưa nhờ Xuyên Tâm Tỏa này mà thoát khỏi mấy lần hung hiểm. Cũng tại xuyên tâm tỏa mà bỏ mạng.

Vừa thấy sợi xích của Nghĩa phụ. Yến Vân đã rơi nước mắt

- Nghĩa phụ hôm nay con báo thù cho người.

Dứt lời nàng vỗ túi trữ vật lôi ra một chiếc ấn màu hoàng kim ném lên trời. Tức thì hàn quang lấp lánh. Vô số hỏa cầu. Thủy cầu đồng thời xuất hiện bay về phía Yến Thư như mẫn thiên hoa vũ

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Đoan Mộc Hùng

Yến Thư không coi tỷ tỷ của mình vào đâu. Miệng nở nụ cười tươi như hoa, tay phải vũ lộng xuyên tâm tỏa đánh tới. Nhất thời hào quang ngất trời, linh khí đụng vào nhau nổ lách tách, một luồng lam quang bao lấy hai người. Trong luồng lam quang đó không ngừng vọng ra tiếng sát phạt, tiếng pháp bảo đụng vào nhau. Chợt có một tiếng hự khô khan vang lên, lam quang tán đi hiện ra một cảnh tượng kinh ngạc, lúc đầu người ta cứ nghĩ với bảo vật như Xuyên Tâm Tỏa, Yến Thư sẽ dễ dàng giành chiến thắng, nhưng giờ đây mọi người đều trợn mắt há mồm. Rút cuộc hiểu vì sao sợi xích này gọi là Xuyên Tâm Tỏa, chỉ thấy trên đài Yến Thư đang quỳ trên mặt đất, hai tay ôm lấy ngực. Sợi xuyên tâm tỏa này đang đâm thẳng vào nơi đó trái tim nàng bị xuyên tâm tỏa triệt để khóa trái. Nàng hết nhìn sợi xích trên ngực mình, lại nhìn lên Yến Vân đang đứng đó. Mồ mấp máy mấy từ:

- Sao.. Sao có thể. Rõ ràng trong pháp môn luyện hóa Xuyên Tâm Tỏa không có.. không có pháp quyết này. Lão.. là lão lừa ta.

Yến Vân nhìn xuống muội muội đang quỳ dưới đất chậm rãi trả lời bằng một giọng chán ghét không hề che giấu.

- Nghĩa phụ đã từng nói, pháp quyết này chỉ dùng để đối phó với phản đồ.

Nghe xong lời tỷ tỷ của mình nói ra. Yến Thư ngửa mặt lên trời cười khanh khách

- Ôi nghĩa phụ ơi nghĩa phụ. Người quả thật hiểu rõ lòng ta. Không ngờ người đã sớm dự liệu đến ngày này.

Yến Vân đau đớn nhìn muội muội của mình. Ngay từ nhỏ vị muội muội này đã tỏ ra là người có nhiều tham vọng. Nhưng dù thế nào Yến Vân cũng không ngờ vị muội muội này lại dám khi sư diệt tổ như vậy. Nàng thở dài thu lại Xuyên Tâm Tỏa rồi nói:

- Người đi đi. Từ nay chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.

Yến Thu mở to mắt ra nhìn tỷ tỷ của mình. Có lẽ chút tình thân còn sót lại nhất thời che mờ đi thù hận của tỷ đối với mình sao. Yến Thu cúi người thi lễ với tỷ tỷ mình rồi chậm chậm bước đi. Bóng dáng cô độc của nàng biến mất dần nơi chân trời xa thẳm.

Hồng Thắng Hải thấy trên đài đã phân thắng bại thì hô lên:

- Yến Vân thắng trận đầu tiên. Hai người tiếp theo.

Cứ như vậy ba bốn trận đấu nữa liên tiếp diễn ra, với cảnh giới Trúc Cơ Trung kỳ của mình, Dương Thanh đối với tiểu kỹ của đám người này không có hứng thú chút nào. Thêm hai trận đấu chán ngắt như vậy rốt cuộc cũng có chuyện làm hấn chú ý. Đoàn Mộc Hùng kẻ làm quen với y mấy ngày trước đang đứng ở trên đài. Mà kẻ này Dương Thanh nghi ngờ hấn có cùng cảnh giới với mình. Đoàn Mộc Hùng dám trà trộn vào nơi này, nếu không phải cùng đường như mình thì cũng là phía sau có thế lực chống lưng vô cùng to lớn. Đối thủ của Đoàn Mộc Hùng là một gã mặt choắt đến không thể choắt hơn. Nhìn cái đầu gã không hề tương xứng chút nào với thân mình to như hộ pháp. Gã ôm quyền với Hồng Thắng Hải rồi quay ra nhìn Đoàn Mộc Hùng cười khàng khặc.

- Đây tên mặt trắng kia. Thử thời thì nhận thua, lát nữa tránh khỏi phải ném mùi đau khổ.

Đoàn Mộc Hùng cũng lười nói chuyện với hấn. Chào Hồng Thắng Hải xong lập tức vỗ túi trữ vật lấy ra một mũi tên, thoát nhìn có mấy phần giống Xuyên Vân Tiên năm xưa ở Hắc Lâm mà Dương Thanh gặp phải. Nhưng rất nhanh Dương Thanh nhận ra là không giống Xuyên Vân Tiên màu trắng ngà, còn cây tiên này lại màu trắng bạc. Không ngớt tỏa ra hơi lạnh kinh người. Trên tay Đoàn Mộc Hùng nó tỏa ra một làn khói cuộn cuộn xung quanh thân tiên. Cây ngân tiên này theo sự chỉ huy của Đoàn Mộc Hùng rít gió lao đến nhắm vào thiên linh cái của gã mặt choắt kia với một tốc độ kinh người. Khiến cho hấn khản trương đến nỗi quên mất mình là tu tiên giả vội vã phủ phục xuống đất lẩn đi mấy vòng mới tránh được mũi ngân tiên này. Tuy tránh được bản thể của ngân tiên, nhưng linh lực từ mũi tiên vẫn kịp xé trên đầu hấn một vết rách không nông không sâu, khiến cho hấn vô cùng đau nhức. Ở bên dưới đài, mọi người thấy hấn bị dọa tới mức quên cả dùng linh khí chống trả mà lại làm như thế tục đầu vô nhất thời đều ôm bụng cười như điên. Mấy tên ác khẩu còn cao giọng.

- Các vị. Một chiêu Lý Ngự đã đình thật là tuyệt diệu

- Đúng vậy đúng vậy. Lấn đến mấy vòng cơ mà.

- Ha Ha Ha.

Tên mặt choắt nghe ở dưới đài bàn luận như vậy thì sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Tức giận vô cùng. Hấn lập tức đưa hai tay về lên không trung một đồ hình phức tạp màu đỏ hiện ra lao đến Đoàn Mộc Hùng. Tạo thành một cái lồng linh khí chụp xuống. Mặc dù tên mặt choắt này vào đến vòng cuối thì pháp lực cũng thuộc hàng hùng mạnh, nhưng đó chỉ là so với đồng giai luyện khí kỳ. Đối với Đoàn Mộc Hùng căn bản không tạo ra nửa điểm uy hiếp. Đoàn Mộc Hùng đưa hai tay lên kết thủ ấn, mũi ngân tiên xé gió lao đi.

Một tiếng đùng trầm đục vang lên. Cái lồng linh khí đã bị thủng một lỗ lớn. Đoàn Mộc Hùng nương theo cái lỗ đó phi thân ra ngoài. Gã mặt choắt há hốc mồm, cảm hấn như sắp rớt ra. Đứa sao. Cái lồng linh khí này hấn đã từng giết không biết bao nhiêu tu sĩ luyện khí phải nói là mười lần không sai một. Vậy mà tên này chỉ điểm nhẹ một cái đã thủng một lỗ. Gã mặt choắt này còn không biết nếu Đoàn Mộc Hùng không che giấu thực lực thì ngau cả cơ hội về xong cái đồ hình kia hấn cũng không có. Thoát ra khỏi vòng vây ngân tiên lại rít lên từng hồi xé gió lao đi. Dồn cho gã mặt choắt kia tránh đông né tây vô cùng vất vả. Dù hấn có nhanh cỡ nào mũi ngân tiên cũng ở ngay sau lưng hấn. Đáng thương cho gã mặt choắt dù có làm cách nào cũng không thể bỏ xa mũi tên quá nửa thước. Gã cắn răng móc túi ném ra một chiếc lệnh bài. Lệnh bài này đón gió lớn lên hóa thành một tấm thuẫn chặn trước mặt gã mặt choắt. Hấn còn chưa kịp vui mừng thì Ngân tiên đã rít lên bạch quang đại thịnh đâm thủng tấm thuẫn bài này.

Quá hoảng sợ, gã cuống cuống trốn chạy vừa chạy vừa ném ra vô số phù triện cùng pháp khí cấp thấp mà năm xưa hấn giết người đoạt được. Nhưng hoàn toàn vô dụng. Đến lúc cuối cùng hoảng quá hấn còn ném ra cả linh thạch. Bọn người dưới đài đều thè lưỡi thật dài. May mà không đụng phải gã này, nếu không muốn tránh mũi tên kia thật là vô cùng khó khăn.

- Dừng tay. Ta nhận thua, nhận thua.

Gã mặt choắt kia không nhịn được nữa kêu lên oai oai. Tay xua lia lịa. Quả thật hấn đã bị dọa cho sợ chết khiếp. Lúc này Đoàn Mộc Hùng mới thu ngân tiên về cười cười:

- Đa tạ huynh đài nhường nhịn.

Trời ơi. Đám dưới đài há mồm ra không biết nói gì. Tên Đoàn Mộc Hùng này thật là quá đáng. Người ta đã nhận thua còn trêu chọc. Hồng Thắng Hải gật gù tuyên bố:

- Đoàn Mộc Hùng thắng.

Dương Thanh nhìn chằm chằm tên này. Trực giác linh mãnh cho hấn biết. Tên này hạ mình trà trộn vào đây ít nhất cũng có thể lợi dụng được. Đoàn Mộc Hùng thấy hấn nhìn thì cũng tươi cười đáp lễ. Cả hai đều như bằng hữu lâu năm chân thành vô cùng. Khụ. Ai biết trong lòng họ đang nghĩ gì tất sẽ ngã

ngừa.

- Dương Thanh tốt nhất người đừng phá hỏng việc của thiếu gia ta.

- Đoan Mộc Hùng. Chúng ta nước sống không phạm nước giếng. Nhưng nếu như đến đây cùng 1 mục đích thì lại là chuyện khác.

Trong đầu nghĩ thế. Nhưng ngoài mặt hai vị Đoan Mộc, Dương vẫn tươi cười trả lễ

- Dương huynh đệ chúc huynh lát nữa đánh đâu thắng đó.

-

- Ha ha. May mà không gặp hiền đệ. Nếu không ngu huynh tất phải bại lui

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Thiên hạt

Lần thi đấu tuyển chọn đệ tử lần này. Hồng Thắng Hải vô cùng hài lòng. Chất lượng đám người mới này vượt xa năm trước. Rất có thể trong đám này sẽ có kẻ sau này phát dương quang đại cho Cực Âm Môn. Dĩ nhiên nếu là người phân chi do lão làm trưởng thì lại càng tốt. Mấy trận vừa rồi hai bên đấu pháp khá là hay. Nên lão thực sự mong chờ trận tiếp theo cũng như vậy. Lão mở to đôi mắt tỉ mỉ nhìn hai kẻ đang cúi đầu thi lễ trước mắt. Bên phải lão là Dương Thanh, hắn đang vừa cúi đầu, vừa không ngừng lăm bằm. Cãi lão khôn nhà người. Nếu không phải lão phụ có chuyện cần làm ở đây thì đừng hòng lão phụ lạy người một lạy này. Cảnh giới chúng ta có khác gì nhau chứ. Hừ. Bên cạnh hắn là một tên thư sinh nhìn nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ. Gã quay sang Dương Thanh rồi nở một nụ cười ghê tởm khiến người khác phải rùng mình. Hồng Thắng Hải vuốt cằm một cái rồi nói.

- Hai người bắt đầu đi. Đừng có làm lão phụ thất vọng.

Cả hai đều cúi người đáp lễ.

- Vâng. Tiền bối.

Xong xuôi đầu đó. Tên bán nam bán nữ kia quay sang Dương Thanh ôm quyền cất giọng ềo ọ ọ rộn tóc gáy:

- Tại hạ Tổng Giang xin chỉ giáo.

Dương Thanh cũng ôm quyền đáp lễ rồi nói:

- Không dám. Xin Tổng đạo hữu cứ xuất hết sức lực. Dương Thanh đợi ở đây.

Nghe hai người đối đáp. Bọn bên dưới đài đã thấy hưng phấn rồi. Tổng Giang nói xin chỉ giáo có nghĩa là giả bộ mình đến đây không quan trọng thắng thua. Dương Thanh lại đáp là xin xuất hết sức thì lại có vẻ coi thường gã quá đáng. Trận này đáng xem. Tổng Giang lửa giận ngút trời cười lạnh:

- Được, được cung kính không bằng tuân lệnh.

Vừa dứt lời hắn vỗ tay vào hông, một con quái vật lập tức hiện ra trước mắt mọi người. Toàn thân nó giống y như một con bọ cạp nhưng khổng lồ hơn nhiều cái đuôi nó không ngừng vung lên trong không trung. Tên Tổng Giang kia lập tức phi thân hạ xuống trên đầu con yêu thú. Tay trái của hắn cầm một thanh đao màu bạc, trên thân đao không ngót tỏa viêm hỏa màu xanh cuộn cuộn như lửa địa ngục. Đã từng đọc qua cuốn Yêu Điển. Dương Thanh nhận ra đây là một con Thiên Hạt. Bản lĩnh của nó không có gì lớn duy chỉ có tốc độ của nó nhanh như thiểm điện. Ngoài ra nó còn lợi dụng luồng khí độc do nó phun ra để áp sát dùng chiếc đuôi tấn công. Không biết tên Tổng Giang này làm thế nào mà lại có thể kiếm được con yêu thú này.

Hồng Thắng Hải gật gù. Lần này quả là bốn môn thu hoạch rất khá ngay cả yêu thú Thiên Hạt cũng xuất hiện. Thật là nằm ngoài dự liệu của lão. Theo ý lão Dương Thanh sẽ không thể chống lại được con yêu thú này. Tuy nhiên khi lão nhìn sang bên hắn thì lại thấy vẻ mặt hắn bất động thanh sắc. Có vẻ như đối với hắn con yêu thú thiên hạt này chẳng là cái gì cả. Lão vô cùng ngạc nhiên có thể hắn có tuyệt chiêu gì chẳng. Lần này đúng là lão hơi tò mò. Tổng Giang đứng trên đầu Thiên Hạt hiên ngang nhìn xuống Dương Thanh bên dưới cười hả hả:

- Đạo hữu thấy con thú này của ta thế nào.

- Hừ. Thùng rỗng kêu to

Dương Thanh lạnh nhạt nói. Đối với hắn một tên luyện khí kỳ tăng chín, thêm con Thiên Hạt này nữa cũng chẳng thấm vào đâu. Chỉ quăng ra một cây Âm Phủ Ma Châm cũng đủ giết chết. Tuy nhiên giờ đây hắn đóng giả thân phận luyện khí kỳ. Không nên để lộ pháo bảo ma châm đó. Hắn há miệng phun ra Vô Cực Dao bắt chéo trước mặt rồi lạnh lùng bảo với Tổng Giang:

- Mau ra chiều. Lão tử sắp hết kiên nhẫn rồi.

Thấy mình bị khinh thị như vậy. Tổng Giang tức giận dùng thần niệm truyền lệnh đến thiên hạt. Con yêu thú nhấp nhấp cặp cẳng một cách đe dọa rồi biến mất.

- Nhanh thật.

Dương Thanh lẩm nhẩm. Rồi lập tức lẳng không bay lên trên vận dụng Sinh Tử Quyết hóa thành một đạo kinh hồng bay lên trên trời. Vừa khi đó chỗ hấn đứng hiện ra hình ảnh Thiên Hạt cái đuôi của nó cắm xuống đất tạo thành một cái hố rộng ba thước, hấn quang bay toán loạn. Trong lúc con yêu thú và Tổng giang còn đang ngỡ ngác thì Vô Cực Đạo tử trên trời hạ xuống. Mang theo viêm hỏa bao phủ cảm khôn chụp xuống. Đám người đứng dưới đài mau chóng lùi lại vì sức nóng kinh hồn của Vô Cực Chân Hỏa. Tổng Giang cũng không phải tầm thường, gặp nguy không loạn, gã nhanh chóng chỉ huy thiên hạt phun ra một đoàn hắc khí bao phủ thân mình. Chân hỏa của vô cực đạo vừa chạm vào hắc khí đã nhanh chóng biến mất. Hiệp đầu coi như hai người bất phân thắng bại. Bất quá đây chính là Dương Thanh cố ý làm như vậy. Hấn đang giả làm một tên luyện khí kỳ, cho nên không thể nào một kích tât sát được. Trước hết hấn làm cho tên Tổng Giang này mất cảnh giác. Khiến cho hấn nghĩ rằng bất quá Dương Thanh cũng chỉ có thể từ đó tạo ra sơ hở. Và đúng như hấn dự đoán. Tổng Giang đang đứng trong luồng hắc khí cười lạnh nhìn ra. Gã đang nghĩ hạ được Dương Thanh cũng chẳng tốn mấy sức lực. Nhưng có vẻ gã đã nhầm rồi. Ngay khi đám khói đen đó hút hết vô cực chân hỏa Dương Thanh lập tức cắn lưỡi phun ra một ngụm máu nhuộm đỏ vô cực đạo. Nhắm được máu của chủ nhân nhất thời Vô Cực Đạo hồng quang đại thịnh. Vô cực chân hỏa xuất ra như nước chảy mây trôi. Nhanh chóng huyền hóa thành một tấm lưới lửa phủ xuống phía dưới. Trong lúc đó Dương Thanh nhanh chóng ẩn thân vào luồng chân hỏa rồi bắt ngờ biến mất.

- Ủa.

Tổng Giang đang dương dương từ đắc bất chợt thấy đối thủ biến mất không khỏi giật mình. Một mặt hấn chỉ huy thiên hạt phun khói độc chống lại vô cực chân hỏa. Một mặt cầm chắc cây đao trong tay vận linh khí hộ thân. Triển khai tiên thức tìm kiếm Dương Thanh, nhưng hấn tìm được sao. Là một luyện khí kỳ. Muốn dùng tiên thức tìm một Trúc Cơ khác nào mò trăng đáy nước, hái hoa trong gương. Mồ hôi trên trán Tổng Giang to như hạt đậu nhỏ xuống. Gã nhận ra khói đen của thiên hạt lúc này còn ngăn chặn được chân hỏa, nhưng bây giờ lại hoàn toàn vô tác dụng. Tấm lưới này đang từ từ bủa vây bốn phương tám hướng, ngăn chặn hấn trốn thoát. Hấn vội vã chém lia lịa thanh đao trên tay. Tạo thành một vầng hào quang bao bọc cơ thể. Dương Thanh còn không thấy đâu hấn sao dám xem thường. Ở phía bên kia Hồng Thắng Hải vô cùng kỳ lạ nhìn Tổng Giang. Theo hấn cảm nhận thì Dương Thanh đang dùng thủ thuật nấp ngay bên dưới chân Tổng Giang vậy mà tên này lại hoàn toàn không biết. Chính lão cũng không biết rằng do cảnh giới của Dương Thanh và Tổng Giang chênh lệch quá lớn. Tổng giang không sao phát hiện ra được. Dương Thanh nhân lúc Tổng Giang đang phải chống lại Vô Cực Chân Hỏa. Lạnh lùng hiện ra sau lưng gã vỗ mạnh một chương, linh khí từ tay hấn ào ạt tuôn ra thổi Tổng Giang rớt khỏi đài. Trước sự ngỡ ngàng của đám người bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Sơ nhập cực âm môn

Hồng Thắng Hải hài lòng gật đầu: thủ đoạn của tên này quả thật không phải tầm thường, một địch hai nhưng vẫn không rơi vào thế hạ phong, nếu bồi dưỡng cẩn thận sau này hấn chính là một đồ đệ tốt, ha ha.

- Dương Thanh thắng.

Đi xuống dưới đài, Đoan Mộc Hùng cười ha ha ôm quyền"

- Dương huynh xin chúc mừng, chúc mừng.

Dương Thanh cũng đáp lễ khiêm tốn trả lời:

- Đoan Mộc hiền đệ quá khen. Từ nay chúng ta đã là đồng môn. Không cần đa lễ.

Hai người cùng nhìn nhau cười ha ha.

Hồng Thắng Hải cao giọng nói:

- Hai mươi người các ngươi đã trải qua ti đấu đệ phân định nội môn và ngoại môn đệ tử. Đám đệ tử nội môn hãy đi theo ta. Còn ngoại môn, một lát nữa sẽ có người an bài cho các ngươi thỏa đáng. Nên nhớ dù các ngươi chỉ là ngoại môn đệ tử, nhưng ra ngoài cũng không ai dám xem thường đệ tử của cực âm môn ta. Hơn nữa sau này vẫn có cơ hội trở thành đệ tử nội môn. Vì thế các ngươi cũng không nên nhụt chí.

Đám người dưới đài nghe vậy đều đồng thanh đáp lời:

- Xin nghe Hồng chấp sự chỉ dạy

Xong xuôi đầu đây. Dương Thanh và chín người chiến thắng đi theo Hồng Thắng Hải vào sơn môn của cực âm môn. Hai bên đường đều là trăn cầm dị thú, thảo mộc quái thạch, linh khí vô cùng nồng đậm. Thật là nơi tiên cảnh trần gian. Quả nhiên không hổ là một trong ba đại phái của nơi này.

Hồng Thắng Hải dẫn bọn hắn đi đến một ngôi đại điện, sơn son thiếp vàng có ba chữ Lôi Âm Điện. Theo lão nói thì đây chính là nơi thờ tự các vị lão tổ của Cực Âm Môn. Sau khi đợi bọn hắn tể tổ xong thì lão lại dẫn bọn hắn đến một ngôi điện khác tên là Âm Sát Điện, ngồi trên bảo tọa giữa trung tâm đại điện là một lão già râu tóc bạc phơ chừng sáu mươi tuổi. Từ người lão tỏa ra một luồng uy áp khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải rùng mình. Lão chính là Âm Thiếu Khanh, trúc cơ hậu kì đỉnh phong cường môn hiện tại của Cực Âm Môn Vừa thấy lão già này. Hồng Thắng Hải đã khom người:

- Hồng Thắng Hải xin ra mắt cường môn.

Âm Thiếu Khanh tươi cười nói lớn. Giọng lão sang sảng như tiếng chuông đồng:

- Hồng sư đệ, mời ngồi đi. Lễ nghi phức tạp làm gì.

- Tạ sư huynh.

Hồng Thắng Hải nói xong thì tiến về chỗ ngồi. Lão ngồi xuống rồi mới phát tay một cái.

- Các ngươi còn không mau ra mắt cường môn sư huynh và các vị chấp sự.

Như bị khí thế thâm nghiêm của nơi này đè nén. Đám người Dương Thanh khi nãy vẫn đứng im giờ mới bừng tỉnh vội vã quỳ xuống van an đám người ngồi trên kia. Dương Thanh buồn bực quỳ xuống trong lòng không ngớt chửi thầm:

- Lão phu cùng cảnh giới với các ngươi giờ ta tạm thời ẩn nhẫn. Đợi sau khi ta lấy được tinh nguyên thạch vào tay xem ai phải quỳ trước ai. Hừ.

Âm Thiếu Khanh nhìn đám đệ tử này gật đầu hài lòng. Qua Hồng Thắng Hải hắn đã biết lần này đám đệ tử ai cũng có điểm đặc sắc riêng nếu bồi dưỡng cho tốt sau này nhất định là nhân tài môn phái. Âm Thiếu Khanh cười nói:

- Các ngươi mau đứng lên.

- Tạ ơn cường môn.

Đám người tạ ơn xong lại lục tục đứng dậy. Lúc này ai nấy đều hồi hộp ngó nghiêng xung quanh đại điện. Dương Thanh cũng lặng lẽ đưa mắt nhìn: ngồi trên bảo tọa màu vàng kia là Âm Thiếu Khanh, hai bên tả hữu của lão ngồi tất cả chín người năm nam bốn nữ. Đường như biết đám tân đệ tử đang tò mò Âm Thiếu Khanh cất giọng như chuông đồng giải thích:

- Bên trái của lão phu là Hồng Thắng Hải và Từ Hàn Yên chấp sự của Bách Hoa Cốc. Kế đến là Quan Thiên Tường và Triệu Cao chấp sự của Bạch Hồ Phong. Năm vị ngồi bên phải lão phu đây lần lượt là Quách Thái Lăng, Liễu Yên, Cảnh Trọng Minh, An Quân Dương và cuối cùng là Bạch Mỹ là Ngũ Đại chấp sự của Lôi Âm Điện.

Ngừng lại một lát để cho đám tân đệ tử này kịp thời tiêu hóa đại danh của các vị chấp sự Âm Thiếu Khanh lại nói tiếp

- Các ngươi đã đứng ở đây nghĩa là có đủ chân tài thực học, nhưng muốn chọn phân chi nào để tu luyện thì lại phải dựa vào vận khí của mỗi người.

Lão nói xong thì đưa một đầu ngón tay ra điểm điểm trong không khí, một chiếc hộp nhỏ từ phía sau lão bay ra lơ lửng trước mắt mọi người.

- Các ngươi hãy chọn một thẻ ngọc cho mình. Trên đó sẽ ghi tên phân chi mà các ngươi sẽ tu luyện sau này.

Bọn Dương Thanh dạ ran rồi sau đó đưa tay ra chọn một chiếc thẻ. Hắn đưa mắt nhìn vào thì thấy trên đó có hai chữ Luyện Hồn. Cùng vào phân chi luyện hồn với hắn là một nam một nữ, nam là Liễu Thăng nữ là Hàn Linh Nhi chấp sự của chi này chính là năm người của Lôi Âm Điện. Bọn Dương Thanh liền đứng vào sau họ. Kế đến Đoan Mộc Hùng và Yên Vân vào phân chi luyện thi của Hồng Thắng Hải. Còn lại bốn người Quách Quý, Bàng Xuân Mai, Lý Tĩnh, Phan Quý Tuân vào phân chi Luyện Khí Thuật của Bạch Hồ Phong do Triệu Cao và Quan Thiên Tường làm chấp sự.

Thấy phân chia đệ tử đã xong. Âm Thiếu Khanh cười ha hả nói:

- Sau đây các ngươi theo chấp sự của mình về núi tu luyện, cần phải cố gắng tu hành, nếu đột khảo hạch sau mà không đạt yêu cầu. Các ngươi có còn là nội môn đệ tử hay không vô cùng khó nói.

- Xin vâng pháp chỉ của Cường Môn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Thanh minh quả

Xin lỗi các huynh ta bận ăn hỏi nên chậm trễ

Chương 108: Thanh minh quả

Hắn cùng với Liễu Thăng và Hàn Linh Nhi đi theo sau năm vị chấp sự ra khỏi âm sát điện về Lôi Âm Điện. một trong năm vị chấp sự là An Quân Dương lấy ra một chiếc đồng bài có họa hình đầu sư tử tung lên trời nó đón gió hóa to ra có đến vài trượng, lão quay ra nói với đám Dương Thanh

- các ngươi chưa Trúc Cơ tinh lực còn ít ỏi chưa thể ngự khí phi hành hãy đứng lên Lôi Âm Bài này của ta.

Đoạn lão quay ra nói với bốn người còn lại:

- Các vị huynh đệ cứ tùy tiện. Ta đưa bọn chúng về núi.

Đám chấp sự còn lại gật đầu rồi đồng loạt cười lên pháp bảo bay đi mất. Bọn Dương Thanh theo An Quân Dương về nơi tu luyện. Đến nơi lão an bài cho bọn chúng với một tên đệ tử truyền công của bản môn rồi đi mất. Tên đệ tử truyền công này chuẩn bị cho bọn hắn mỗi người một gian phòng và một chút linh thạch theo tiêu chuẩn, sau đó nói với bọn hắn:

- Cứ năm ngày đầu của tháng thì đến chỗ ta nhận công pháp tu luyện.

Nói xong hắn liền đi mất. Dương Thanh chào hỏi hai người kia xong cũng tiến vào phòng đóng cửa lại. Trong căn phòng này cũng không có gì nhiều chỉ có một chiếc giường và một bộ bàn ghế. Tuy đơn sơ như vậy, nhưng hắn không cầu kỳ nên khá là hài lòng. Hắn nằm ra giường nhắm mắt ngủ một giấc. Đã vào được đây rồi sau này có lấy được tinh nguyên thạch hay không tất cả đều phải dựa vào bản thân hắn mới được. Vừa suy nghĩ hắn vừa chìm vào giấc ngủ một mạch đến tận hai ngày sau mới dậy.

Tuy nói hắn đã là đệ tử của cực âm môn, tuy nhiên đệ tử cấp thấp như hắn ngoài đi nhận nhiệm vụ của môn phái kiếm thêm linh thạch và đến nhận công pháp ra thì không ai hỏi đến cả. Hắn rất hài lòng về điểm này. Cứ thế ở đây một tháng rồi, hắn cũng đã hiểu rõ một ít tình hình của Cực Âm Môn. Hắn nhận ra là ba nhánh ở đây không hòa hợp với nhau lắm, phân chi luyện hồn mấy năm nay cao thủ như mây lần át hai chi còn lại khiến cho đám chấp sự bằng mặt mà không bằng lòng. Tuy rằng thượng tầng môn phái đầu đầu nhưng nhất thời chưa có cách giải quyết. Một tháng này, hắn luôn suy nghĩ xem làm thế nào để đạt được tinh nguyên thạch rồi lặng lẽ rời đi, nhưng mà nơi đó canh phòng cẩn mật cho dù là đệ tử hạch tâm cũng chưa chắc đã được vào, hắn đành quyết định từ từ quan sát thêm rồi tính.

Tuy nhiên nếu cứ ở đây mà không làm gì thì nhất định sẽ bị nghi ngờ, cho nên thỉnh thoảng hắn cũng ra nhận một hai cái nhiệm vụ cấp thấp để làm, mấy cái nhiệm vụ này đối với hắn chẳng bỏ nhét kê răng. Cho nên chẳng mấy chốc hắn cũng có một chút danh tiếng trong đám đệ tử luyện khí. Hôm nay hắn đi đến nhiệm vụ sảnh để nhận thêm một hai nhiệm vụ nữa vừa đến cửa hắn đã thấy khác lạ hơn mọi hôm rất nhiều, có một đám đệ tử đang châu đầu vào một thông cáo dán trước cửa. Ồ, hắn lạo còn nhìn thấy cả hai tên Trúc Cơ kỳ đang ở đó. Nhiệm vụ ở đây không mấy khi hấp dẫn bọn này cơ mà nhỉ. Nghĩ thế nên hắn chen vào đọc. Thông cáo chỉ có mấy chữ:

- Hàn Phi Báo, Hàn Trường lão cần một số lượng lớn, Thanh Minh quả, bất cứ ai hái được đều có thể đến chỗ trưởng lão nhận phần thưởng. Đặc biệt trước rằm tháng sau từ trong Bách Quỷ Cốc của Bồng Lai sơn đi ra ai hái được nhiều Thanh Minh quả nhất sẽ được Hàn Trường lão thu làm Quan môn đệ tử (đệ tử cuối cùng).

Đọc xong điều này hắn chợt động tâm niệm. Phần thưởng này thật quá dọa người. Tuy hắn mới tiềm phục ở đây vài tháng nhưng cũng biết rằng, Hàn Phi Báo này là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ khá là mạnh mẽ trong môn phái. Được người này nhận làm quan môn đệ tử. Trên con đường tu luyện chắc hẳn tiến xa không ít. Biết đâu... đầu hắn chợt tính toán liên hồi, biết đâu ta lại có thể từ đây tìm được cách tiếp cận tinh nguyên thạch thì sao. Nghĩ vậy hắn vội vã chen lên đưa cho tên trông coi nơi này một tấm lệnh bài rồi nói:

- Vương sư thúc, nhiệm vụ của Hàn Trường lão này ta muốn tham gia.

Vị Vương Chí Hải này mấy tháng nay đã quen với sự có mặt của hắn nên chần chừ một chút rồi nói:

- Dương sư đệ. Ngươi đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ. Ta rất thương thức ngươi, nhưng nhiệm vụ lần này vô cùng nguy hiểm. Vương thúc ta khuyên ngươi hãy nghĩ cho kỹ. Chớ đem thân vào một trận thua trông thấy.

Biết Vương Chí Hải có ý tốt với mình Dương Thanh chỉ cười rồi cung kính nói:

- Vương Sư thúc. Không hề gì. Nếu không được thì lúc đó con bỏ cuộc cũng không muộn.

Wương Chí Hải gật đầu nhìn hắn rồi trả lời:

.- Được.

- Con đã quyết thì hãy cẩn thận. Trong bách quỷ cốc. Không hề an toàn chút nào đâu. Ở đây ta có một cái linh hoàn, còn hãy cầm lấy, trong lúc nguy cấp nó có thể giúp con tranh thủ chút thời gian.

Dương Thanh đã có Hóa lân bào rồi thì vật này hắn không có bao nhiêu hứng thú. Nhưng nghĩ vị Vương sư thúc này coi trọng mình vậy nên hắn vội xua

tay.:

- Vương thúc quá ưu ái rồi. Vật quý nhường này. Đệ tự không dám nhận.

Vương Chí Hải nhét cái linh hoàn vào tay hấn rồi nói:

- Tên tiểu tử này. Bảo ngươi cầm thì ngươi cứ cầm đi. Vật này đối với ta không có nhiều tác dụng. Hừ

Hấn chối mãi không được cuối cùng phải cầm lấy nhét vào túi trữ vật. Cuối cùng Vương Chí Hải bảo hấn ba ngày sau đến đây để bắt đầu lên đường. Khuyến hấn hãy chuẩn bị cho tốt. Trên đường trở về hấn đã tính toán cần chuẩn bị những gì. Hấn tin rằng. Có vô số bảo vật trong tay lại có cả âm dương giới lẫn tâm bảo này không có bao nhiêu nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Lên đường

Suốt ba ngày cho đến khi đi làm nhiệm vụ tìm Thanh minh quả. Dương Thanh chỉ ngồi trên giường của mình hấp thu linh khí. Nghiền ngẫm những biến đổi của cơ thể ở cảnh giới Trúc Cơ Trung kỳ. Hấn dự định dùng ba ngày này để tiến tới đưa bản thân vào trạng thái đỉnh phong. Đồng thời nghiên cứu một số loại biến hóa của Âm Dương Giới.

Giờ đây lơ lửng trước mắt hấn chính là chiếc nhẫn Âm dương giới mà hấn lấy được trên tay bức tượng tại Hoàng Dương Môn năm xưa. Nó đang quay tròn và không ngớt tỏa ra ánh sáng xanh dịu dịu. Hấn ngồi đó nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn. Nhớ lại lần đầu tiên vô tình mở được không gian bên trong chiếc nhẫn. Lần đó pháp lực của hấn đã bị chiếc nhẫn hút gần như cạn kiệt, suýt nữa đã lên đường gặp tổ tiên, lần trước khi hấn thoát khỏi Tổng đàn của Ngũ Hành Tông hấn đã luyện hóa chiếc nhẫn này hoàn toàn. Giờ đây hấn đã có thể dùng thần niệm lấy đồ ra khỏi đó một cách thuận thực, tuy nhiên hấn vẫn chưa hiểu rõ cách để mở ra không gian thần bí có hồ nước kia. Hấn là không phải cách dốc hết pháp lực cho nó hút như lần trước, nếu là cách đó, thì bao nhiêu pháp lực cũng là không đủ. Hấn đưa mắt nhìn âm dương giới một hồi. Rồi vung tay liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết. Ba luồng hấn tuyền lao ra vờn quanh chiếc nhẫn. Đợi khi âm dương giới hấp thu gần hết đám hắc tuyền thì hấn lập tức đảo ngược dòng linh khí. Ba luồng hắc tuyền kia lập tức chuyển thành dương khí cuộn cuộn đi vào âm dương giới, một khe hở lớn mở ra, mơ hồ xuất hiện một hồ nước cùng quả núi quen thuộc lần trước. Thấy cảnh đó hấn cười lên ha hả. Cuối cùng thì hấn đã hiểu được nguyên lý sử dụng âm dương giới này. Mặc dù còn xa mới đạt đến cảnh giới chân chính làm chủ được nó. Nhưng dưới gầm trời này. Hấn tự tin ngoài hấn ra không ai mở được chiếc nhẫn này. Hấn đứng dậy bước xuống khỏi chiếc giường đang ngồi. Xò âm dương giới vào tay rồi trong nháy mắt, hấn biến mất. Tựa hồ ngay lúc đó hấn xuất hiện ở một vùng đất mon mồn cỏ xanh có một hồ nước nhỏ và một ngọn núi. Nơi này chính là bí địa của âm dương giới. Hấn xếp bằng ngồi xuống. Tuy rằng linh khí không nhiều nhưng rất tinh thuần. Sự tinh thuần này hấn ngờ rằng đến từ hồ nước. Nhưng hấn không có hứng thú tìm hiểu. Làm sao để trở thành đệ tử của Hàn Trường lão mới là điều hấn quan tâm. Yên lặng hấn nhắm mắt chìm vào khổ tu trong bí địa.

Ba ngày sau hấn mở choàng đôi mắt. Từ mặt hấn toát ra một luồng uy áp dọa người nhưng rất nhanh đã bị hấn ản dẩu đi. Cảnh giới của hấn đã được củng cố thêm một bước nữa. Chỉ cần có cơ duyên hấn tin rằng mình sẽ đạt đến đỉnh phong của Trúc Cơ Trung kỳ. Kiểm tra lại vật phẩm một lần, hấn thoát ra khỏi bí địa. Lấy lại dáng vẻ của một tên luyện khí tăng chín. Nhanh chóng moi từ hông ra một thanh phi kiếm cấp thấp một cách thâm hải bước chân lên rồi đi đến nơi tụ hội của nhiệm vụ lần này.

Từ xa hấn thấy có một đám đông lớn nhỏ khoảng mười ba mươi bốn người và không ngừng từ bốn phương tám hướng kéo tới thêm, kẻ cười pháp khí. Kẻ phi hành đến, có những kẻ gia thân sung túc còn đứng trên pháp bảo sơ cấp bay tới tốc độ rất nhanh. Pháp khí bình thường không thể so sánh được. Hấn từ từ hạ xuống nhập vào đám người. Có kẻ nhận ra hấn nhanh chóng tiến đến chào hỏi, nhưng phần lớn là hấn chưa gặp qua bao giờ. Hấn cũng lười quan tâm, tìm một chỗ vắng yên lặng ngồi xuống. Có một điều là không hề nhìn thấy tên Đoàn Mộc Hùng kia đâu. Cơ hội nhường này mà một kẻ mạo danh luyện khí lại không tham gia. Hấn thấy có hơi lạ. Từ khi vào cực âm môn cũng như hấn tên Đoàn Mộc Hùng kia rất ít khi lộ diện. Hấn đoán rằng tên này cũng đang điều tra tình hình cực âm môn như mình. Chỉ có điều không biết mục đích hấn nhắm tới là gì. Dương Thanh đã tự nhủ. Chỉ cần hấn không cản trở việc lấy tinh nguyên thạch của mình thì hai bên nước sông không phạm nước giếng.

Ngồi nơi đó khoảng nửa canh giờ. Vị Vương sư thúc lần trước mới chậm rãi bay tới. Sau khi phát cho mỗi tên đệ tử ở đây một lọ hồi thể đơn lão cao giọng nói:

- Các ngươi nghe cho kỹ đây. Nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, không phải tầm thường, tên nào pháp lực không đủ thì bây giờ suy nghĩ lại còn kịp.

Lão đợi một lát không thấy ai trả lời. Liền nói tiếp:

- Thôi được. Các ngươi đều đã có quyết định. Ta cũng không có ý kiến gì. Nhiệm vụ nguy hiểm nhưng tất nhiên phần thưởng cũng lớn dọa người. Hàn trường lão đã nói rồi. Trừ người lấy được nhiều thanh minh quả nhất được Hàn trường lão thu làm đệ tử. Những người khác mỗi một thanh minh quả sẽ được trả 100 linh thạch. Hơn nữa nếu hái được linh dược trân quý trường lão cũng không bạc đãi.

Vương sư thúc vừa dứt lời. Bên dưới tiếng xì xào nổi lên ngày một rõ hơn. Đùa sao 100 linh thạch một quả thanh minh. Đây tuyệt đối là một số lượng dọa người phải biết rằng thu nhập của một tên luyện khí nhiều lắm một năm sơn môn cũng cấp cho hơn ba mươi viên linh thạch. Còn lại là do làm nhiệm vụ hoặc buôn bán mà có. Cùng lắm cũng chỉ có hơn năm mươi linh thạch mà thôi. Vậy mà bây giờ chỉ cần hái một quả thanh minh này đã có một trăm

viên linh thạch. Điều tốt như vậy ai mà không đồ mắt.

Dương Thanh trong lòng âm thầm cười lạnh. Đối với hắn 100 linh thạch chỉ bằng một cái móng tay trong gia tài đồ sộ của hắn. Chỉ cần tùy tiện moi ra một viên trung phẩm trong kho báu của hắn là đã có 100 linh thạch. Tuy trong lòng hắn không coi số linh thạch vào đâu nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ thèm đồ mắt. Chỉ hận không thể bay ngay tới nơi có thanh minh quả.

Trên đài vị vương sư thúc kia thấy vậy thì cao giọng nói tiếp:

- các ngươi chờ vội mừng. Thanh minh quả này không dễ hái như vậy. Bách Quỷ Cốc không phải chỉ có hư danh. Các ngươi ngàn vạn lần phải cẩn trọng. Sau đây không còn hỏi gì nữa. Các ngươi mau chóng lên đường tới bồng lai sơn. Gia nhập đám tu sĩ tâm bảo trong cốc. Hãy nhớ dù có làm gì không được phép làm mất mặt cực âm môn chúng ta.

Lão vừa dứt lời. Đám đệ tử vội vã ôm quyền:

- Chúng đệ tử xin tuân lệnh sư thúc.

Vương Chí Hải gật gù rồi phát tay:

- Các người đi đi. Từ giờ đến rằm tháng sau còn hai mươi ngày. Ta hy vọng sẽ có người được Hàn trưởng lão thu làm đệ tử.

-

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Bồng Lai Đảo

Đám người sau khi nghe xong lời dẫn dò của Vương Chí Hải thì lục tục lên đường. Kẻ không có pháp khí, pháp bảo thì chậm chạp phi hành. Kẻ gia thân giàu có hơn hoặc cưới pháp khí, hoặc ngự pháp bảo bay lên không trung. Tất cả đều hướng đến bồng lai đảo, mang theo giấc mơ được hàn trưởng lão thu làm đệ tử. Dương Thanh cũng lên đường. Thay vì đặt chân trên hai thanh Vô Cực Dao thì hắn lại moi trong Âm Dương giới ra một thanh tiểu kiếm. Chuôi có thất một giải lụa màu hồng nhạt không biết là hắn chiếm được của ai rồi chậm chạp phi hành. Dù sao hắn cũng cần phải hết sức cẩn thận. Mặc dù tốc độ này khiến hắn phát bực mình nhưng không còn cách nào khác ai bảo hắn muốn nằm vùng. Ai bảo hắn muốn lấy tinh nguyên thạch. Đang không ngừng lăm băm than phiền về tốc độ của thanh phi kiếm thì một tên luyện khí tăng tám phi hành trên một cây giáo dài khoảng hơn một thước vượt lên ngang hàng với hắn.

- Dương huynh. Ta là Hải Đại Long nghe danh huynh đã lâu mà nay mới có dịp gặp mặt. Nếu không phiền. Ta muốn cùng đạo huynh kết bạn đồng hành.

Dương Thanh hết nhìn cây giáo dưới chân hắn rồi lại nhìn lên người tên này. Mặc dù tên là Đại Long nhưng hắn lại gầy gò một cách đáng sợ. Trên người gần như chỉ có da bọc xương. Kết hợp với bộ đạo bào rộng thùng thình càng làm cho hắn trong veo một cách thảm hại. Đường như đoán biết được ý nghĩ của Dương Thanh. Hải Đại Long cười nói:

- Có phải huynh đệ đang thắc mắc tại sao thân thể ta lại gầy gò thế này phải không?

Dương Thanh nhẹ nhàng gật đầu:

- Đúng vậy. Người tu tiên chúng ta tuy chưa phải trường xuân bất lão. Nhưng cũng là bách độc bất xâm. Chẳng hay Hải huynh nguyên có vì đâu mà lại bị như vậy.

Hải Đại Long thở dài một hơi cảm khái vừa điều khiển pháp khí của hắn vừa kể lại:

- Không dấu gì Dương Huynh tại hạ sinh ra là nam tử nhưng kinh mạch trong người lại là thuần âm chi thể. Lẽ ra nếu không tu luyện thì sẽ không sao hết chẳng qua chỉ là thân thể ốm yếu mà thôi. Nhưng tin rằng sống đến sáu bảy mươi tuổi là không có vấn đề gì. Năm ta 12 tuổi trong lúc chơi đùa với đám bạn tình cờ lọt xuống một cái hang sâu, sau này ta mới biết đó là động phủ của tu sĩ đệ lại. Trong động phủ đó ta tìm thấy một cuốn tiên thuật và cây giáo này. Nhưng lạ một nỗi theo pháp lực ngày càng tăng tiến thân thể ta ngày một co rút lại. Ta lẽ ra đã có thể đạt đến luyện khí kỳ đỉnh phong từ lâu nhưng lại không dám vận động linh khí, không dám hấp nạp. Chỉ có thể dừng ở cảnh giới này để bảo toàn tính mạng.

Câu chuyện của Hải Đại Long đã dừng lại từ rất lâu nhưng Dương Thanh vẫn chưa nói gì. Đường như hắn đang chìm đắm vào lời kể đó. Mà Hải Đại Long cũng im lặng chờ đợi sau khi kể xong thì cũng không nói thêm tiếng nào nữa. Một lúc lâu sau Dương Thanh mới mở miệng hỏi:

- Hải huynh. Ta rất ghét vòng vo. Huynh muốn như thế nào cứ nói thẳng.

Hải Đại Long bật cười:

- Dương huynh đệ, thật là con người thẳng thắn. Rất hợp ý ta. Được lắm Hải Đại Long ta không nói hai lời. Chỉ cần Dương đạo hữu giúp ta lấy được Thuần Dương Tiên Thảo trên Bồng Lai đảo ta sẽ toàn lực trợ giúp đạo hữu kiếm tìm Thanh Minh quả.

Dương Thanh thầm nghĩ trong đầu. Một tên luyện khí kỳ mà cũng muốn liên thủ với ta lấy Thanh Minh quả sao. Người muốn lợi dụng ta lại còn tưởng ta không biết ư. Nghĩ đoạn hần lại làm ra vẻ do dự hỏi:

- Việc này sao đạo hữu lại tìm ta, thiếu gì đồng đạo ở đây có pháp lực thông thần, hơn nữa dựa vào đâu mà Hải đạo hữu lại biết trên đảo có loại tiên thảo này cơ chứ.

Từ xưng huynh gọi đệ ra về thân thiết hai người đã chuyển sang xưng hô đạo hữu tui khi nào không hay. Chỉ thấy Hải Đại Long nói:

- Không dám nói bừa. Ta đã để ý Dương Đạo hữu rất lâu. Trong số đồng môn đạo hữu cũng có chút tiếng tăm. Theo ta thấy thì nhân cách đạo hữu cũng là số một đáng để Hải mỗ giao dịch. Còn về đâu ta biết trên Bồng Lai Đảo có thuần dương tiên thảo thì thử cho ta có nỗi khổ riêng. Ta nhắc lại chỉ cần đạo hữu chịu giúp ngoài việc lấy thanh Minh quả ra ta sẽ tặng đạo hữu 100 linh thạch. Đạo hữu thấy thế nào.

Dương Thanh không nói gì mà yên lặng tính toán. Hần có thể chắc chắn rằng với trí nhớ của hần thì hần chưa bao giờ thấy tên Hải Đại Long này trong đám đệ tử nhập môn cùng hần. Chắc hẳn tên này là đệ tử đời trước. Còn việc gã có thật sự mang thuần âm chi thể hay không Dương Thanh không mấy quan tâm. Dù sao muốn giết gã quá đơn giản. Hần còn muốn xem tên này tiếp cận hần nhằm mục đích gì. Giả bộ suy nghĩ một lát Dương Thanh lập tức gật đầu chấp nhận liên minh với Hải Đại Long làm tên này vui mừng khôn xiết hai người nhanh chóng lập thế rồi vội vã lên đường bằng tốc độ nhanh nhất đến bồng lai đảo.

Bồng lai đảo tuy tên như vậy nhưng nó không nằm trên biển mà nằm trong một hồ nước khổng lồ. Hồ nước này tọa lạc ở phía tây Thiên Quốc. Do ba đại phái là Cực Âm Môn, Thiên Long Tông và Hắc Sát Giáo thay nhau canh gác coi như lãnh địa chung của ba môn phái. Phàm là người của ba đại tông môn này đều có quyền vài đây hái linh thảo và săn bắt linh thú. Đảo này rộng lớn vô cùng. Chưa có ai đi hết nơi này cả. Trên đảo ngoài rừng cây rậm rạp âm u còn có hàng chục dãy núi vô cùng hiểm trở. Cộng thêm hồ nước khổng lồ càng khiến cho nơi đây hùng vĩ một cách khác thường.

Ba ngày sau đám người đầu tiên của Cực Âm Môn đã đến trạm gác đầu tiên của Bồng Lai Đảo. Đứng ở trạm gác là chín tu tiên giả cảnh giới Trúc Cơ Trung Kỳ mỗi ba tên lại mặc một đạo bào khác nhau phân biệt giữa Cực Âm Môn, Thiên Long Tông và Hắc Sát Giáo. Dẫn đầu chín người này là một lão già Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong vô cùng anh phong nhuệ khí. Lão là Trương Thanh Hải một trong mười hai trưởng lão của Hắc Sát Giáo. Đầu năm nay đến lượt tông môn lão phải cử cao thủ đến đây. Mà trong tông môn lão cũng không có địa vị gì nên bị đẩy tới nơi đây. Điều này khiến suốt nửa năm nay lão vô cùng buồn bực. Thấy bọn đệ tử của Cực Âm Môn đến lão cất giọng tra khảo:

- Cực Âm Môn các ngươi phái lắm người đến đây làm cái gì. Nơi này nguy hiểm thế nào không phải bề trên của các ngươi không biết tại sao lại phái lắm đệ tử cấp thấp đến như vậy.

Một tên đệ tử của cực âm môn nhanh chóng tiến ra cung kính vái lão một vái rồi mới chậm rãi trả lời:

- Tiền bối minh giám chuyện là như thế này.

Tên này liền kể lại Hàn Phi Báo trưởng lão cần Thanh Minh Quả ra sao. Rồi bọn chúng ghi danh thế nào nhất nhất kể lại. Hần vừa kể xong thì Dương Thanh và Hải Đại Long tiến đến. Hai người vội vàng hành lễ với Trương Thanh Hải rồi nhập bọn với đám đồng môn.

Trương Thanh Hải nghe tên này kể xong thì cũng lờ mờ đoán ra mục đích của đám người cực âm môn khi đến đây là muốn được Hàn Phi Báo nhận làm đệ tử. Nhiếp đám luyện khí kỳ này lão không khỏi cười khẩy. Các ngươi cho rằng Thanh Minh quả dễ lấy như vậy. Ha ha. Nếu dễ thế ba tên đệ tử của Hàn Phi Báo còn chưa tranh nhau lấy lòng sư phụ hay sao. Hừ chẳng qua ba tên đó và đám trúc cơ ở môn phái kua biết rõ hung hiểm nên không ai dám nhận mà thôi. Không ngờ đám các ngươi lại dám nhận. Tuy nghĩ như vậy nhưng lão vẫn không nói ra miệng. Sau khi cấp cho đám người đến đây 1 tấm địa đồ bồng lai đảo thì lão phát tay cho bọn hần đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Tranh đoạt

Sau một hồi nghiên cứu tấm địa đồ thì Dương Thanh nhận ra rằng đây là một tấm địa đồ không hoàn chỉnh. Hay nói một cách khác đây chỉ là những gì mà ba đại tông môn này tìm hiểu được mà thôi. Còn phần lớn Đảo Bồng Lai này vẫn chìm trong bí mật. Tên Hải Đại Long này giờ vẫn theo sát Dương Thanh không rời giờ đây mới lên tiếng:

- Dương đạo hữu theo Hải mỗ thấy, nơi này tuy rằng có địa đồ nhưng vẫn nguy hiểm trùng trùng, không hề đơn giản, hai chúng ta mạo muội đi vào không khỏi có phần mạo hiểm

Dương Thanh chăm chú nhìn tấm bản đồ một lát rồi nói:

- Hải đạo hữu nói có lý. Tuy nhiên nguy hiểm càng nhiều thui hoạch càng cao. Hơn nữa nếu đi đông người chả nhẽ lại có nhiều thanh minh quả để chia

nhau vậy ư

Hải Đại Long gật gù nói:

- Chính phải. Tuy nguy hiểm nhưng chỉ cần chúng ta cẩn thận sẽ không hề gì. Dương đạo hữu Hải mỗ thấy chúng ta nên bắt đầu đi thôi.

Dương Thanh gật đầu rồi cùng với Hải Đại Long biến mất trong nháy mắt ...

Một lát sau

Dưới một gốc tùng cổ thụ phải có đến hàng ngàn năm tuổi ba tên luyện khí kỳ đang đánh nhau người sống ta chết, hào quang bay thành đoàn, pháp lực phát tiết ra xung quanh xé gió rít lên véo véo. Nhân lúc ba tên này đang đánh nhau, một cô nương niên kỷ khoảng chừng đôi, nhẹ nhàng tiến đến gốc tùng, đưa tay ra hái lấy ba quả nhỏ màu bạc, trên thân một cây màu huyết dụ mọc ẩn mình dưới gốc tùng. Cô nương này vội vàng nhét chúng vào túi trữ vật rồi phi hành chạy trốn. Nhưng vừa mới đi được một đoạn thì có tiếng quát thét vang vọng phía sau:

- khốn kiếp là kẻ nào

- Biết điều mau để lại Thanh Minh quả

Kèm theo tiếng quát là một thanh phi kiếm, một lá cờ hình tam giác, một cây thước lỗ ban phóng tới sau lưng nàng, một tiếng hự khô khan vang lên nàng nhanh chóng hồn phi phách tán, trước khi chết nàng vẫn lâm nhâm không thôi tay ôm chặt cái túi trữ vật chứa thanh minh:

Là của ta. Ta mới là quan môn đệ tử.

Bên bờ một thác nước nhỏ khuất sau dãy núi mờ sương hai tu tiên giả một nam một nữ đang đứng đối mặt với nhau, tay hai người đều lăm lăm pháp khí. Nam nhân chừng ba mươi mấy tuổi hai tay là một đôi Liễu Diệp đao. Không ngớt tỏa ra lam quang cuồn cuộn. Nữ nhân dùng một dải lụa màu trắng đầu giải lụa có buộc ba quả chuông nhỏ. Mỗi khi gió lạnh thổi qua nó liền kêu đing đong không dứt. Trước mặt hai người là một cây tiên thảo. Mặc dù không phải là thanh minh quả nhưng cũng quý giá vô ngần. Chỉ cần mang bán vào phường thị ít nhất cũng phải 500 linh thạch. Nữ nhân nở một nụ cười vô cùng khả ái. Lăn thu ba không ngớt đem đưa. Thêm vào nàng đang mặc một bộ xiêm y màu đỏ như máu quả thật giống như tiên nữ giàng trần. Nàng hướng nam nhân kia cất giọng vô cùng ôn nhu hiền dịu:

- Lâm huynh mau nhường cho muội cây tiên thảo này đi. Muội nhất định sẽ dùng thứ khác báo đáp.

Vị họ Lâm này nghe thấy cô gái nói như vậy liền lập tức cắn đầu lưỡi cho tỉnh táo đồng thời lôi một lá bùa cũ kỹ ra ném về phía trước. Một tiếng nổ to vang lên khiến cho không khí xung quanh như bị cô đặc lại. Hắn cười khảnh khặc rồi nói với cô gái:

- Lâm cô nương. Cô cũng đánh giá quá thấp Lâm mỗ rồi. Mị thuật kia của cô nếu gặp người khác quả thật còn có ít nhiều tác dụng. Nhưng hôm nay cô gặp phải ta. Tự trách số cô đen đủi. Nể tình chúng ta nhập môn cùng một chi cô hãy mau rút đi.

- Ha Ha Ha. Thật là tức cười Lâm Thái Hòa dùng tưởng pháp được mị thuật của Lâm Oanh ta là có thể lên giọng. Ngươi hãy xem đây là cái gì.

Vừa dứt lời Lâm Oanh vung tay lên một cây cờ lớn màu đen hiện ra. Đón gió thoảng chốc đã lớn gấp mấy lần lúc trước. Trên mặt cây cờ có một chữ địa rất lớn màu trắng. Vừa nhìn thấy cây cờ Lâm Thái Hòa đã sợ đến nổi sắc mặt tái mét. Gã vừa bước lùi vừa lắp ba lắp bắp:

- Lâm cô nương.. không Lâm sư tỷ. Sư tỷ tha mạng. Tiểu đệ nhất thời hồ đồ xúc phạm tỷ. Mong tỷ đại nhân đại lượng đừng chấp kẻ hèn này. Cây tiên thảo này ta.. à... đệ không cần nữa...

Chưa nói dứt lời hắn đã quay đầu dùng hết tốc lực mà chạy trốn. Giỡn sao. À có Hắc Sắc Địa Ma Kỳ của sư tổ trong tay đủ biết á rất có thể là ái nữ của sư tổ không chạy nhanh đứng lại chờ chết hay sao.

Thấy hắn chạy trốn. Mĩ nữ họ Lâm kia cong môi nở một nụ cười tàn nhẫn

- Đã biết quan hệ giữa ta và sư tổ còn muốn chạy sao.

Hắc Sắc Địa Ma Kỳ theo thần niệm của nàng nhanh chóng lớn lên bao phủ cả một diện tích rộng lớn. Từ trong lá cờ vô số oan hồn lệ quỷ lao ra bủa vây Lâm Thái Hòa. Hắn linh hoảng gào lên:

- Sư tỷ hạ thủ lưu tình. Ta thề. Ta không nói gì cả.

Lời còn chưa dứt Lâm Thái Hòa đã chỉ còn là một bộ xương khô. Lâm Oanh cúi xuống nhặt cây tiên thảo rồi nói khẽ.

- Chỉ có người chết mới không làm lộ chuyện..

....

- Hải đạo hữu cây thuần dương tiên thảo có còn xa nữa không. Dương thanh vừa âm thầm đối chiếu vị trí với địa đồ vừa hỏi

- không xa. Không xa. Đạo hữu yên tâm. Chỉ cần đạo hữu giúp ra lấy được tiên thảo nhất định ta sẽ trợ giúp đạo hữu lấy thanh minh quả. Nhắm chừng

ta và đạo hữu liên thủ. Rất ít kẻ đang trên đảo này có khả năng trông trả.

Dương Thanh không hề nói gì mà tiếp tục đi theo tên Hải Đại Long đến một sơn cốc nơi tận cùng của địa đồ. Sau sơn cốc này có cái gì thì địa đồ cũng không hề nói rõ. Dương Thanh chợt dừng lại lên tiếng:

- Hải Đạo huynh chỗ này phải chăng vô cùng thích hợp để hủy thi diệt tích.
- Sao.. sao đạo hữu lại nói vậy.

Bị hỏi bất ngờ. Hải Đại Long nhất thời lắp ba lắp bắp. Dương Thanh cười khẩy.

- Người còn già bộ trước mặt Dương mỗ sao. Người cho là ta theo người đến đây là do chính người sắp xếp.

Khi nghe những lời này xong khuôn mặt Hải Đại Long dần dần thay đổi. Diện mạo này của hắn là một gã thanh niên ba mươi tuổi. Dưới cằm có một chòm râu đen. Má trái có một vết sẹo dài từ mép lên đến mang tai. Hắn cất tiếng cười cuồng ngạo.

- Biết cũng tốt ta lại đỡ phải giải thích. Ha ha ha.

Linh áp trên người hắn nhanh chóng biến đổi. Mặc dù hắn vẫn gầy tong teo như trước nhưng tiên thức và pháp lực của hắn đã biến đổi từ luyện khí lên đến Trúc Cơ Trung kỳ đỉnh phong. Chỉ còn kém một tia nữa là bước vào hậu kỳ cảnh giới. Thấy cảnh này Dương Thanh chỉ cười nhạt. Hắn tuy chỉ là trung kỳ nhưng muốn đối phó với tên họ hải này vẫn còn thừa sức. Hắn cất tiếng nhàn nhạt hỏi:

- Ta và Hải Đại Long người không thù oán lại chưa từng gặp mặt sao người muốn giết ta.

Hải Đại Long cười nói:

- Cái này cũng là do người đen đuôi mang trên người đúng thứ ta cần. Nếu người biết điều thì mau giao pháp khí phi châm ra đây. Ta có thể cho người toàn mạng.
- Hà.

Dương thanh vô cùng ngạc nhiên. Âm phủ ma châm của hắn vô cùng bí mật. Sao tên này lại biết. Như đoán được ý nghĩ của hắn. Hải Đại Long nói tiếp:

- Lần người sử dụng nó để giết con yêu thú đã trư ta tình cờ có mặt ở đó. Nên thấy. Ta định ra tay ngay lúc đó nhưng ta sợ sảy để mất dấu người. Lần này người đừng hồng hông chạy thoát.

Dương Thanh gật gù. Đúng là trước khi tham gia vụ tầm bảo này. Hắn có nhận một nhiệm vụ thu thập cho tông môn. Hôm đó đang hái thuốc thì một con đã trư tiến tới. Hắn không muốn giằng co nên trực tiếp ném ra âm phủ ma châm. Không ngờ lại bị nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Vây khốn

Hải Đại Long quan sát sắc mặt của Dương Thanh rồi lại nói:

- Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Người pháp lực nông cạn không thể nào phát huy được hết sức mạnh của phi châm. Giữ ở bên mình, ngược lại còn mang họa sát thân. Mau giao ra cho ta. Ta sẽ không bạc đãi người.

Hải Đại Long nói xong. Thấy Dương Thanh không hề có một chút thay đổi gì trên khuôn mặt. Gã lấy làm lạ. Xét theo lẽ thường một luyện khí gặp phải Trúc Cơ như gã. Tất phải cung cung kính kính. Nhưng tên Dương Thanh này thì ngược lại. Về mặt của hắn chẳng những không sợ mà còn ần ần ý chế nhạo gã. Khiến gã không khỏi thấp thỏm trong lòng. Chờ một lúc lâu, không thấy Dương Thanh trả lời. Hải Đại Long lại quát lớn:

- Người còn không mau giao pháp bảo ra đây.

Lúc này Dương Thanh mới làm ra vẻ bình tĩnh từ trong mộng. Vừa đưa thần niệm xâm nhập vào Âm Dương Giới gọi ra Âm Phủ Ma Châm vừa nói với Hải Đại Long.:

- Muốn lấy Âm Phủ Ma Châm của lão phu sao. Hãy đến đây mà lấy.

Tiên thức của hắn kể từ khi ra khỏi Ngũ Hành tông tuy không có đột phá gì lớn. Nhưng cũng có tiến triển nhất định. Giờ đây đối với hai cây phi châm hắn đã hoàn toàn điều khiển được theo ý mình. Không hề trắc trở. Hải Đại Long chỉ thấy trong nháy mắt. Hai luồng âm phong rít gió kêu lên ken két. Mang theo vô số luồng từ quang kéo đến trước mặt. tuy rằng Hải Đại Long có hơi bất ngờ. Nhưng hắn vẫn tự tin vài cảnh giới Trúc Cơ của mình. Gã

không coi hai cây âm phủ ma châm vào đầu cả. Tay trái gã vung lên, một tấm thuẫn bài từ trong không khí hiện ra, che chắn trước mặt hắn, nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng được bao lâu, chỉ nghe một tiếng bèn ngọt vang lên hai cây châm đã xiên thủng tấm thuẫn đóng đinh gã lên mặt đất. Âm khí từ Âm Phủ Ma Châm nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân gã, trước khi thần niệm của hắn hoàn toàn biến mất, trên mặt hắn chỉ là một vẻ kinh ngạc không sao tin được.

Thu về hai cây âm phủ ma châm. Dương Thanh búng ngón tay. Một quả cầu lửa bắn ra thiêu xác của Hải Đại Long Thanh tro bụi. Làm xong đầu đấy. Hắn quay lưng về một khoảng rừng thưa trước mặt cao giọng:

- Đạo hữu nào đang ở phía đó cũng nên ra mặt đi.

Trong khoảng rừng kia im lặng một lát rồi có một thân ảnh từ từ hiện ra từ trong hư không:

- Dương huynh. Đệ đã ẩn thân như vậy mà huynh vẫn tìm ra. Ta tin rằng cảnh giới của huynh hơn luyện khí kì nhiều lắm.

Kẻ vừa hiện ra không ai khác chính là Đoàn Mộc Hùng, hắn vừa ôm quyền hướng Dương Thanh thi lễ vừa nói. Dương Thanh lặng im đánh giá tên này. Có thể nhận ra hắn không phải luyện khí kỳ quyết không phải là hạng vô danh tiểu tốt. Hắn cũng lên giọng đáp lại:

- Thì ra là Đoàn Mộc hiền đệ. Phải chăng chính đệ cử tên Hải Đại Long này ra để ném đá dò đường.

Đoàn Mộc Hùng cười nói:

- Đệ cũng không ngờ hắn không gây ra nổi nửa điểm uy hiếp với huynh. Thực lực ẩn tàng của huynh khiến đệ có phần kinh ngạc.

Dương Thanh thu âm phủ ma châm vào trong người rồi điềm nhiên trả lời:

- Chỉ là một chút tài mọn. Đầu dám khoe khoang. Nếu ta không nhầm, Đoàn Mộc hiền đệ cũng không chỉ là luyện khí kỳ mới phải.

Đoàn Mộc Hùng cười ha hả:

- Ha ha ha. Dương huynh không giấu gì huynh ta đúng là không phải luyện khí kỳ.

- Vậy hôm nay đệ xuất hiện trước mặt ta là có ý gì. Không phải chỉ nói mấy lời vô nghĩa này chứ.

Nói đến chính sự. Vẻ mặt của Đoàn Mộc Hùng lập tức thay đổi, hắn nhìn chăm chăm như muốn thu hết biến đổi của khuôn mặt Dương Thanh vào mắt:

- Dương huynh. Người quân tử không nói hai lời. Huynh trà trộn vào Cực Âm Môn là nhắm đến bảo vật gì.

Dương Thanh nghe hắn hỏi vậy thì thầm nghĩ, tên này cũng quá là khinh người đi. Ta nhắm đến cái gì còn phải xin phép người hay sao. Đợi hồi lâu không thấy hắn trả lời. Đoàn Mộc Hùng lại nói tiếp:

- Không giấu gì huynh đệ chính là Tam thiếu chủ của Hắc Sát Giáo. Lần này trà trộn vào đây chính là thực hiện kế trong ngoài kết hợp phá hỏng linh mạch của Cực Âm Môn. Ta hôm nay ở đây đưa ra một đề nghị chỉ cần huynh giúp ta phá hủy linh mạch này. Huynh muốn thứ gì ở Cực Âm Môn ta đều làm chủ cho huynh.

Dương Thanh há miệng ra vì bất ngờ. Đùa sao đây chính là một trong ba người có tư cách trở thành giáo chủ của Hắc Sát Giáo trong tương lai sao. Vậy mà lại muốn mình giúp sức. Không phải cũng quá coi trọng mình đi. Hắn giả đồ hồ đồ đáp lại:

- Đoàn Mộc hiền đệ nói đùa rồi. Ta chỉ là một tán tu nho nhỏ làm gì có sức mà giúp đệ.

- Dương huynh chớ nghi ngờ. Ta tuy là con nhưng trên ta còn hai huynh đệ cùng chs khác mẹ. Vốn trong nhà ta cũng không được thoải mái. Nhận nhiệm vụ lần này vốn là dưới tay không có mấy người. Huynh yên tâm. Chỉ cần hợp tác hai ta đều có lợi Ta tuyệt đối không lừa huynh.

Có câu chim chết vì mồi, người chết vì lợi ích. Dương Thanh cũng quả thật bị hấp dẫn bởi lời Đoàn Mộc Hùng nói, hắn tuy có lòng muốn lấy tình nguyên thạch nhưng hiểu biết của hắn đối với cực âm môn lại vô cùng có hạn, không biết phải đợi đến ngày nào tháng nào. Giờ đây hợp tác với một kẻ nắm rõ mọi việc như Đoàn Mộc Hùng. Lúc bình thường mà nói chính là một cơ hội cầu còn không được. Nhưng mà:

- Ta cũng rất muốn hợp tác với đệ nhưng quả thật, ta còn vài điểm nghi chưa thông.

Sau khi cân nhắc Dương Thanh quyết định lập lòe trả lời gã để kéo dài thời gian suy nghĩ. Hắn còn muốn tính toán lại một chút rồi mới quyết định. Không ngờ Đoàn Mộc Hùng không ép hắn ngay mà lại đồng ý với lời hắn đề nghị:

- Dương huynh cứ nghĩ chi kỹ. Sau khi làm xong nhiệm vụ này ta sẽ lại đến gặp huynh

Lời còn chưa dứt hắn. Thân hình của Gã đã mờ dần rồi biến mất:

- Hừ. Độn thuật thật thần diệu.

Dương Thanh nhìn theo tàn ảnh của Đoàn Mộc Hùng rồi khẽ nói. Đoàn Mộc Hùng vừa đi khỏi. Trong đầu Dương Thanh đã vận chuyển vô vàn ý nghĩ.

Nên hợp tác hay không nên. Hợp tác chỗ ích lợi thì rõ rồi. Chỉ dựa vào vài người Trúc Cơ bọn hắn có thể lên vào cấm địa của Cực Âm Môn được không, dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra được. Nhưng nếu không nắm lấy cơ hội này không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào mới có thể lấy được tinh nguyên thạch. Ai da. Quả thật là một nan đề khó giải. Hắn vừa vỗ trán vừa trầm nghĩ. Vừa vận chuyển thân hình định ra khỏi chỗ này thì hắn chợt giật nảy mình. Không biết từ lúc nào đã có ba tu tiên giả bao vây hắn thành hình chữ phẩm. Tiên thức của hắn đã mạnh hơn tu tiên đồng cấp rất nhiều vậy mà không thể biết bọn này xuất hiện từ lúc nào. Trán hắn không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Bằng một tốc độ nhanh nhất, Hỏa Luân bảo cùng Vô Cực Đạo được triển khai ra để phòng thủ. Trên đầu hắn lấp ló hai cây Âm Phủ Ma Châm xanh biếc. Hắn hướng về một gã nhỏ thỏ đối diện hắn rồi hỏi:

- Các vị đạo hữu tìm Dương mỗ có gì chỉ giáo.?

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Bí mật dần hé lộ 1

Ba gã Trúc Cơ vừa tới không nói không rằng. Hắn còn chưa kịp hỏi xong thì bọn chúng đã lao lên tấn công rồi. Tên nhỏ con nhất vung hai cánh tay, một luồng lực lượng bài sơn đảo hải liên tục xuất hiện nhắm hạ bàn của Dương Thanh quét tới. Tên râu dài bên tay phải trong nháy mắt lôi ra một món pháp khí kì lạ. Đó là một cái vòng hình tròn. Gắn ba quả chuông nhỏ. Mỗi lần hắn rung pháp khí này lên lại có một luồng bạch quang lao đến ngực của Dương Thanh. Tên trẻ tuổi nhất trong bọn trực tiếp cho tay vào túi trữ vật, móc ra một lúc 5 viên cầu mẫu đen ném về phía trước. Cả ba tên cùng sử dụng pháp thuật một cách vô cùng mau lẹ kết hợp cực kỳ ấn ý. Như thế đã làm việc này rất nhiều lần.

Đứng trước tình thế tam đầu thọ địch. Dương Thanh không khỏi ngấm ngấm kêu khổ. Hắn đang tự hỏi không biết từ khi nào mình lại mang đến lắm kẻ địch mạnh như vậy. Nghĩ thì nghĩ nhưng hắn cũng không dám chậm trễ chút nào tay phải hắn đưa vào trong túi trữ vật móc ra một nắm sơ cấp phù lục, ném về phía năm viên cầu, sau đó thúc dục thần niệm truyền linh khí cho Hỏa luân bảo đón đỡ đòn tấn công của tên nhỏ thỏ. Còn luồng bạch quang của gã râu dài. Trong lúc nguy cấp. Hắn cất âm phủ ma châm đi mà thay vào đó là vô cực đạo. Hai thanh đao tạo thành một bức tường hỏa quang chắn trước mặt hắn

- Uyển

- Âm

- Âm

Ba tiếng nổ lớn vang lên. Tuy rằng hắn chặn được tên trẻ tuổi và tên râu dài, nhưng đòn tấn công của tên nhỏ thỏ, hãm buộc phải dùng lực phòng ngự của Hỏa Luân Bảo mới có thể trụ vững được. Tuy Hỏa Luân Bảo thần diệu vô cùng song hắn cũng bị phản chấn đẩy lùi mười mấy bước. Khóe miệng ắn ước có máu tươi. Hắn vội vã lùi lại thêm mấy bước nữa rồi gần giọng hỏi:

- Ba vị với Dương mỗ không oán không thù, có sao phải đuổi tận giết tuyệt.

Ba tên kia không trả lời mà chỉ cười lạnh không ngừng. Tên nhỏ thỏ kia lại nói:

- Hôm nay người có bản lĩnh gì hãy mau thi triển hết ra, nếu không, người hãy chuẩn bị đi gặp Diêm Vương gia cho sớm.

Hắn thấy bọn này nói như vậy. Biết là không thể tránh khỏi một trường ác đấu, thì đành phải cười khổ một phen. Lẽ nào hôm nay hắn phải chết ở nơi này. Nhưng mà chết thì chết. Hắn cũng phải đưa một tên trong bọn này đi theo. Nghĩ vậy, hắn vội đứng thẳng người lên, Hỏa Luân Bảo theo pháp lực của hắn chu lưu toàn thân căng lên bay phản phát. Hắn triển khai hết uy lực của tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ ra không hề che dấu. Tay của hắn miết lên Âm Dương Giới, ba cây Âm Phủ Ma Châm hiện ra xoay vòng quanh trên đầu hắn. Ba gã kia còn đang chuẩn bị đấu pháp thì hắn đã biến mất khỏi đó trước sự ngỡ ngàng của ba tên.

Trong bí địa của Âm Dương Giới hắn nhanh chóng móc trong người ra mấy bình thuốc rồi dốc vào miệng. Tuy hắn đã mạnh lên không ít nhưng muốn bản thân đi vào không gian này hắn cũng gần như cạn sạch pháp lực. Uống khoảng hai bình đan dược hắn đã gần như khôi phục pháp lực như ban đầu. Trong lúc đó tiên thức của hắn bắt đầu xem xét bên ngoài, chỉ thấy ba tên kia đang giơ cao pháp khí đồng thời đứng xoay lưng vào nhau nhìn về bốn phía.:

- Tên trẻ tuổi nhất trong bọn nói với tên nhỏ thỏ:

- Đàm huynh. Chúng ta ra tay với thiếu chủ mạnh như vậy. Liệu người có trách tội hay không?

Nghe được bọn chúng gọi mình thì thiếu chủ. Dương Thanh giật mình a lên một tiếng:

- Mình từ khi nào đã trở thành thiếu chủ, chắc là bọn chúng có gì nhầm lẫn.

Nghĩ đến đây thì ở bên ngoài tên nhỏ thỏ lại nói:

- Phải kiểm tra cho kỹ thì mới biết đó có phải là thiếu chủ hay không. Tiểu thư năm xưa học tập không phải là pháp thuật của tiêu gia. Mà chính là theo một vị tiên cô tu tập hóa thuật. Vừa rồi bộ áo bào và hai thanh đao ẩn ước hóa hệ vô cùng cường đại ta đã chắc đến tám chín phần. Hôn nữa..

Gã nói đến đây thì dừng lại.

Tên trẻ nhất kia lại hỏi:

- Huynh còn gì chưa muốn nói:

- Hôn nữa. Từ thượng tầng của chúng ta. Ta nghe ngóng được rằng. Các lão già trên Cực Âm Môn đã xác định đây chính là thiếu gia. Nghe nói hôm đó thiếu gia đã sử dụng phù lục cùng với pháp thuật của tiểu thư.

Dương Thanh nghe bọn chúng nói thế thì vô cùng ngỡ ngàng. Bọn này lại có thể nhầm lẫn với một thiếu gia nào đó. Mà không chỉ bọn chúng. Cực Âm Môn cũng nhầm. Đấy đối với hắn mà nói thật là một sự việc ngoài tầm kiểm soát. Chưa biết chừng. Cực âm môn đã cho người giám sát hắn cũng nên. Vậy thì kế hoạch lấy tinh nguyên thạch của hắn khó khăn vô cùng. Vừa nghĩ đến đó thì trong đầu hắn lại xuất hiện một ý tưởng táo bạo khác. Mà chính nhờ vào ý tưởng này. Về sau hắn đã được lợi rất nhiều. Từ ý định ban đầu là trốn trong Âm Dương Giới đợi bọn này bỏ đi thì giờ đây hắn liền triệt thoái ra khỏi bí địa xuất hiện trước mặt bọn ba người. Hắn chấp tay sau lưng ngạo nghễ nhìn bọn chúng rồi hỏi:

- Ba người các ngươi có phải đã biết thân phận thật sự của Dương mỗ.

Vừa nói thế cương khí hộ thân của hắn cũng lộ ra bao phủ toàn thân hắn trong một lớp sương mỏng. Ba cây âm phủ ma châm phân biệt chĩa về ba hướng, toàn thân hắn hóa quang hiện lộ, dựa vào vô cực chân hỏa trên Hóa Lân Bảo và Vô Cực Đao che dấu thân thể. Thần niệm hắn huy động âm phủ ma châm tấn công một cách vô cùng thần tốc. Ba cây châm rít lên. Tạo thành một đường thẳng màu xích biếc lại tới ba gã Trúc Cơ bằng một tốc độ khủng khiếp. Ba tên này thấy bỗng nhiên hắn trở nên điên cuồng như vậy không khỏi kinh hãi. Vội vã tề xuất ra phạm bảo đón đỡ ba cây châm đang lao tới. Trên không trung ba cây Âm Phủ Ma Châm va chạm với pháp bảo tạo ra một tiếng nổ như tiếng công trầm. Ba gã Trúc Cơ kỳ kia một gã bị chấn bay về phía sau mười trượng. Miệng họ máu tươi nằm bất động. Hai tên còn lại tuy có nhẹ hơn nhưng cũng thất khiếu chảy máu. Khó khăn lắm mới đứng vững. Tuy trận này Dương Thanh chiếm được thượng phong nhưng hắn cũng chẳng dùng sức gì. Nhờ Hóa Lân Bảo hấp thu phần lớn lực phản chấn. Tuy nhiên vì một đánh ba nên hắn cũng bị nội thương khá nặng. Khí huyết trong người đảo lộn, khắp châu thân đau nhức vô cùng. Hắn khoa nhọc lùi lại ba bước rồi ngồi phịch xuống đất. Nhanh chóng mở ra một lớp bảo hộ rồi dốc một nắm linh dược vào miệng. Trong lúc đó thì ba tên kia cũng đang nuốt linh đan diệu dược. Hai tên trúc cơ kia dù tên bất động còn lại đến trước mặt hắn rồi bỗng nhiên quỳ xuống đồng thanh nói:

- Chúng thuộc hạ ra mặt thiếu chủ. Nguyên thiếu chủ vạn thọ vô cương.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Bí mật dần hé lộ 2

Đội ba gã Trúc Cơ quỳ lạy xong. Nhưng Dương Thanh vẫn điềm nhiên đứng đó mà không nói gì cả. Ba tên họ không thấy hắn nói gì bắt đầu lo lắng. Tên cầm đầu trong bọn nói:

- Thiếu chủ mình giám. Chúng thuộc hạ vừa qua không chắc là người nên mới vọng động. Mong thiếu chủ đừng trách tội.

Dương Thanh nghe bọn chúng nói vậy thì làm bộ suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói:

- Thôi được. Bản nhân tha cho các ngươi lần này. Mau nói xem. Các ngươi là ai tìm bản nhân có chuyện gì?

Tên cầm đầu trong bọn là một gã mặt vuông chữ điền để râu quai nón dài cỡ một gang tay. Hắn vội cúi người cung kính với Dương Thanh rồi nói:

- Thuộc hạ là Mã Đức Hoa,

thì hắn chỉ tên nhỏ thỏ mặc áo trắng và tên trẻ tuổi nói tiếp:

- Đây là Đàm Công Trung cùng với Liễu Kiến Thành. Chúng thuộc hạ là gia thân của Tiêu gia năm xưa còn sống sót sau khi bị Hắc Sát Giáo diệt môn.

Dương Thanh vẫn bất động thanh sắc hồi lâu mới hỏi lại:

- Tiêu gia ư.

Trong giọng nói của hắn lại mang đến mấy phần không vui vẻ. Ba tên kia còn tưởng hắn là thiếu gia của mình vì chuyện năm xưa của mẫu thân mà chán ghét Tiêu gia nên vội vã giải thích:

- Thiếu chủ bớt giận. Năm xưa chuyện mẫu thân của ngài là do gia chủ bắt đắc dĩ mà thôi. Giờ đây ngài chính là người đứng đầu của Tiêu gia tất cả

chúng thuộc hạ còn đang đợi thiếu chủ trở về chủ trì đại cụ.

Hắn nhìn ba gã này rồi trong đầu thầm nghĩ. Chỉ bằng vào mấy tên các người mà cũng muốn khôi phục lại Tiêu gia ư. Khôi phục thế nào được. Nhưng ngoài mặt hắn vẫn giả bộ nói:

- Chuyện đó khoan hãy bàn tới. Trước hết các người làm thế nào có thể biết được thượng tằng Cực Âm Môn đoán ra thân phận của ta.

Mã Đức Hoa lại cung kính nói tiếp:

- Bẩm báo thiếu chủ. Chuyện này cũng là do may mắn mà thôi. Nguyên lai phải nói là từ khi Tiêu Gia bị diệt vong. Chỉ có một bộ phận gia thần là thoát thân được. Năm đó chúng thuộc hạ phải lẩn trốn khắp nơi. Bao gồm cả trá hình gia nhập môn phái khác. Vừa hay 4 người bọn thuộc hạ xin vào Cực Âm Môn đã mấy năm. Hôm đó trong cuộc đấu pháp để nhập một Lệ đạo hữu may mắn có mặt ở đó nên nghe được cuộc đối thoại của đám chấp sự. Nhờ vậy chúng thuộc hạ mới dám liều mình ra đây để kiểm tra thiếu chủ.

Nói xong gã lên lên nhìn Dương Thanh như thể sợ hãi nổi giận. Sau khi tiêu hoa mấy câu của Mã Đức Hoa thì hắn lại hỏi:

- Vậy sau này các người có dự định gì. Các người nên biết chỉ bằng vào đám người chúng ta. Đừng có nói báo thù rửa hận gì. Chỉ là muốn sống sót thôi cũng khó.

Mã Đức Hoa lại đáp:

- Việc này để Đàm đạo hữu nói đi. Gã giới ăn nói hơn thuộc hạ.

Đàm Công Trung nghe nhắc đến tên thì bước ra cung kính thi lễ với Dương Thanh rồi cất giọng ồm ồm đáp:

- Bẩm thiếu chủ. Về chuyện này 4 huynh đệ thuộc hạ cũng đã tính ra được một kế sách nho nhỏ cho dù có thất bại cũng coi như là báo đáp ơn tri ngộ của gia chủ năm xưa.

Hắn dùng một lát như tưởng nhớ đến vị gia chủ nào đó rồi nói tiếp:

- 4 huynh đệ thuộc hạ từ ngày ẩn thân vào đây cũng đã gây dựng được một chút thế lực. Ngoài ba huynh đệ bọn ta ra còn có Lệ Xuân đạo hữu sắp trở thành chấp sự. Một khi Lệ Xuân trở thành chấp sự. Chúng thuộc hạ sẽ tiến hành bồi dưỡng nhân tài. Dù phải đợi nhiều năm cũng quyết gây dựng lực lượng báo thù cho Tiêu Gia.

Khi nghe thấy cái kế hoạch có cả ngàn chỗ sơ hở của bọn chúng. Hắn chưa vội phản bác mà nói:

- Vậy các người tìm ta làm gì. Phải biết rằng ta và tiêu gia gì đó. Không còn tình nghĩa gì mới phải.

Nói ra câu này chính là hắn dựa vào những gì hắn rút ra được trong cuộc nói chuyện vừa rồi. Từ lời nói của đám này hắn biết rằng. Mẹ con tên thiếu chủ này với tiêu gia hẳn là không hòa thuận. Quả nhiên Mã Đức Hoa vừa nghe vậy thì đã vội vã cúi thấp đầu lên tiếng:

- Chúng ta từ nhỏ đã được gia chủ curu mạng. Vì vậy chúng ta bằng mọi giá cũng phải bảo vệ hậu duệ cuối cùng của Tiêu gia. Cho dù cả 4 chúng ta đều phải chết. Mong thiếu chủ hãy suy nghĩ. Dù gì tiểu thư trước kia cũng là người của Tiêu gia.

Cả ba gã sau khi Mã Đức Hoa nói xong đều quỳ xuống. Dùng ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết nhìn Dương Thanh như thể nếu hắn không đồng ý. Bọn họ sẽ chết trước mặt hắn vậy. Hắn giả bộ suy nghĩ hồi lâu rồi thùng thảng gật đầu:

- Việc này hãy để ta suy nghĩ. Xong nhiệm vụ này các người hãy đến gặp ta.

Thấy hắn hứa hẹn. Mã Đức Hoa vui mừng hô lớn:

- Thiếu chủ anh minh. Tiêu gia có cơ may hồi phục rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Thay đổi trong kế hoạch

Ba ngày sau. Dương Thanh đã xuất hiện ở trạm gác của Bồng Lai đảo. Đối mặt hắn chính là Trương Thanh Hải lão già chấp sự trên đảo này. Giờ đây lão đang nhìn hắn với một ánh mắt rõ ràng là khinh miệt:

- Người muốn bỏ cuộc sao.?

Lão cất giọng hỏi.

- Đúng vậy thừa tiền bối. Tiểu tử tự thấy mình thực lực không đủ. Không bằng về núi tu luyện thêm một chút.

- Hừ. Đã biết vậy thì lẽ ra từ đầu không nên đến. Không biết lượng sức mình.

Trương Thanh Hải nói rồi vùng tay giải trừ cấm chế để Dương Thanh ra ngoài. Khi hắn đi ra rồi lại vẫn còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn theo hắn.

- Hừ. Chỉ là một tên Trúc Cơ mà thôi. Bình thường Dương mỗ còn chưa để vào trong mắt.

Hắn trầm nghĩ trong lòng rồi nháy mắt phóng lên không trung biến mất.

...

Trong Cự Long thành, tại một quán trà bên đường. Trên lầu có một thân ảnh toàn thân mặc đồ đen chỉ hở hai con mắt. Tầm áo choàng sau lưng, khiến cho hắn càng thêm thần bí. Hắn ngồi ở một bàn gần cửa sổ. Xoay xoay chén trà trong tay. Mắt nhìn xuống dưới đường đường như đang tìm kiếm một cái gì đó. Hắn không phải ai khác mà chính là Dương Thanh vừa từ Bồng Lai đảo trở về. Hắn ở đây chính là đang đợi làm một chuyện vô cùng quan trọng. Sau khi ở Bồng Lai đảo bị nhận nhầm là thiếu chủ của tiêu gia lại tiện nghi mà thu được bốn tên Trúc Cơ làm thuộc hạ. Trong đầu hắn đã có một kế hoạch vô cùng liêu lĩnh. Mà hắn đợi ở nơi này chính là thực hiện phần đầu trong kế hoạch. Hắn ngồi đó nửa canh giờ nữa. Rốt cuộc người mà hắn chờ cũng đến. Một thanh niên mới chỉ có tu vi luyện khí kì tầng bảy đang từ phía xa đi lại. Khi đến trước quán trà hắn lôi từ túi trữ vật ra một cái bàn đặt xuống. Sau đó lại móc túi lấy ra một đồng vật phẩm cùng được liệu bản đầu cao giọng quảng cáo:

- Vị huynh đài này. Hãy xem Nhuyễn Linh tán của tại hạ.

- Tiên tử. Hay là mua cho ta một chiếc Thu Thủy Trạc ngoài làm đẹp nó còn có một chút diệu dụng khác.

Trên lầu Dương Thanh nở nụ cười trầm nghĩ:

- Số mệnh của người sau này hãy để ta gánh vác thay người.

Cứ thế hắn ngồi đó nhìn người thanh niên này bán hàng từ sáng đến tối. Khi thanh niên này rời đi. Hắn cũng đứng dậy đi theo. Trên miệng treo một nụ cười nhàn nhạt.

Thanh niên này tên là Dương Thành từ nhỏ tới lớn hắn sống ở ngôi thành này cũng đã hơn hai mươi năm rồi. Năm ngoái mẹ hắn không may qua đời. Trước khi chết mẹ hắn nói cho hắn rất nhiều chuyện. Có chuyện hắn là hậu nhân Tiêu gia. Lại có chuyện cha hắn là ai. Lại có chuyện Hắc Sát Giáo giết cả nhà hắn. Mẹ hắn dặn hắn. Nếu không có đủ thực lực thì chớ vội đi tìm họ báo thù. Nếu được mẹ hắn mong hắn cứ yên ổn mà sống đến cuối đời cũng được. Sau khi mẹ hắn chết. Hắn cũng không có ý định đi báo thù rửa hận làm cái gì. Nói về thực lực hắn chỉ là một gã luyện khí kỳ. Lấy gì ra mà báo thù rửa hận. Phía Hắc Sát Giáo chỉ tùy tiện quảng ra một tên giáo chúng hắn cũng đã có kết cục vạn kiếp bất phục. Lại nói về tình cảm với tiêu gia của hắn cũng chẳng có gì là cao cho lắm. Qua lời mẹ hắn. Hắn biết rằng chính bọn họ năm xưa đã đuổi hắn ra khỏi nhà. Báo thù ư. Hắn còn chưa đến mức không tính toán liều mạng vì một đám không cần hắn. Vậy là hắn quyết định ở lại nơi này làm một tên buôn bán nhỏ. Bản thân hắn không thích tu luyện chỉ muốn có một cuộc sống bình thường. Hắn đang nghĩ khi nào có đủ tiền. Sẽ hỏi cưới Tiểu Mai ở cạnh nhà hắn. Nếu hắn không nhanh sợ rằng sẽ không đến lượt. Đang miên man với những suy nghĩ trong đầu chợt hắn giật mình. Phía trước mặt cách hắn mười bước chân không biết từ khi nào đã xuất hiện một thân ảnh mặc đồ đen đứng đó. Bản thân cũng là một tu tiên giả tốt xấu gì cũng đã đạt tới tầng sáu luyện khí. Dương Thành hắn chợt cảm thấy từ thân ảnh áo đen bày tỏa ra một loại uy áp không lồ. Chộp mắt hắn nhanh chóng quay đầu lại bỏ chạy. Nhưng hắn đã đánh giá quá thấp thực lực của thân ảnh kia. Hắn chạy chưa được bao xa thì một bàn tay đã đặt lên đầu hắn. Một luồng linh lực như một sợi tơ nhỏ tiến vào não hải. Mắt hắn nhanh chóng mờ dần đi. Rồi lâm vào hôn mê bất tỉnh. Lúc này nhân ảnh áo đen mới bỏ tấm khăn che mặt xuống. Thở dài:

- Ta rất tiếc. Phiền toái của người sau này ta sẽ thay người gánh.

Nhân ảnh này chính là Dương Thanh sau khi từ Bồng Lai đảo trở về hắn nhanh chóng chạy tới đây. Nơi này chính là nơi mà hắn bỏ tiền ra mua một số lượng lớn hỏa phù phòng thân của tên này. Khi bốn gã gia thần của Tiêu gia nhắc đến. Hắn đã nhanh chóng nghĩ đến người thanh niên bán phù cho hắn mới chính là hậu duệ của tiêu gia. Lẽ ra lúc đầu hắn định giết chết Dương Thành. Nhưng rồi hắn lại không xuống tay được. Vừa rồi hắn chỉ xóa một số kí ức trong đầu thanh niên này mà thôi. Từ nay hắn mới chính là hậu duệ của Tiêu gia. Còn thanh niên đang nằm dưới đất kia. Đời này sẽ không bao giờ nhớ ra mình là hậu nhân của một gia tộc vô cùng cường đại.

Làm xong mọi việc hắn nhanh chóng chạy về Cự Âm Môn. Ở nơi đó hắn còn rất nhiều việc phải làm. Chỉ dựa vào hắn và bốn tên Trúc Cơ kia. Muốn âm thầm tạo dựng thế lực trong Cự Âm Môn trước mắt mà nói là không hề làm được. Nhưng nếu có sự trợ giúp của người kia mà nói lại rất có thể thành công. Dù sao hắn cũng phải thử một lần. Muốn gấp lại Thanh Hương thực lực của hắn phải đề cao hơn nữa. Phá toái hư không. Phi thăng tiên giới không phải chuyện ngày một ngày hai. Với Ngũ Hành Chân Ma Kinh kia hắn tự tin. Đạt đến Ngưng Nguyên không phải không có tia hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Khuấy đục nước

Vương Chí Hải ngạc nhiên nhìn Dương Thanh. Lần này lão không ngờ hắn lại bỏ cuộc, số điểm tích lũy của hắn từ trước tới giờ coi như hết sạch. Việc này là môn quy ngay bản thân lão mặc dù yêu quý hắn nhưng cũng không thể giúp gì.

- Sau này ngươi cố gắng một chút nữa là được. Dù sao mất hết điểm tích lũy còn hơn là mất mạng.

Lão vừa nhìn hắn vừa nói:

- Đa tạ sư thúc chỉ bảo

Mất một ít điểm này có đáng là gì. Dù sao hắn cũng không có ý định ở Cực Âm Môn lâu dài. Đợi lấy được tinh nguyên thạch, hắn sẽ có đủ khả năng tu luyện đến một cấp độ cao hơn. Lúc đó phiêu diêu tự tại cần gì phải đầu nhập vào một môn phái nào làm gì cho mệt. Vừa đi về chỗ ở trong đầu hắn không ngừng tính toán con đường tiếp theo. Hắn tin rằng lần này nhất định hắn sẽ thành công thu được tinh nguyên thạch.

Tinh Nguyên Thạch thực ra chính là kết tinh của Tinh Nguyên Thần Nhũ. Giống như thạch nhũ trong hang động. Tinh Nguyên Thạch cũng được tạo thành như vậy nhưng điều kiện khó khăn hơn nhiều. Tinh Nguyên Thần Nhũ chính là một dòng nước đã thông linh do hấp thụ tinh hoa của trời đất mà thành. Trong hàng vạn sơn mạch mới có một sơn mạch xuất hiện Tinh Nguyên Thần Nhũ. Một ngàn bảy trăm năm mới có thể hình thành được một tấc tinh nguyên thạch. Dù biết nó quý giá nhường nào, chắc chắn nơi có Tinh Nguyên Thần Nhũ được canh phòng vô cùng cẩn mật. Tất cả những chuyện này đợi một thời gian nữa rồi lại suy tính tiếp. Hắn thở ra một hơi trọc khí rồi nhanh chóng mở túi trữ vật lấy ra Ngũ Hành Chân Ma Kinh bắt đầu tu luyện một môn bí pháp phụ trợ có tên gọi là Không Hồn Thuật. Bất tri bất giác đã hơn hai mươi ngày trôi qua.

Vào ngày thứ hai mươi mốt khi hắn vẫn như một lão tăng nhập định ngồi trên tấm bồ đoàn tu luyện thì bên ngoài chợt vang lên một tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Thiếu chủ. Chúng thuộc hạ đã tới

Nghe vậy hắn mở choàng đôi mắt. Thu liễm khí tức quý dị khi tu luyện Không Hồn Pháp vào người cất giọng nói:

- Mau vào đi

- Thuộc hạ tuân mệnh

Bốn người Mã Đức Hoa, Đàm Công Trung, Liễu Kiến Thanh và Lê Xuân tiến vào phòng quý một chân hành lễ với Dương Thanh:

- Ra mắt thiếu chủ

Dương Thanh hồ hững phát tay:

- Miễn lễ

Đợi bốn người đứng lên hắn mới nói:

- Các người muốn âm thầm gây dựng thế lực trong cực âm môn, nói thì dễ nhưng làm thì rất khó. Lê Xuân ngươi nói xem. Ý định của ngươi thế nào.

Lê xuân cung kính trả lời:

- Hồi bẩm thiếu chủ. Thuộc hạ may mắn đã trở thành chấp sự của Cực Âm Môn. Trước mắt cũng có một chút quyền hành nho nhỏ. Sau này thuộc hạ liền tích cực bồi dưỡng nhân tài. Núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt. Dù phải đợi lâu một chút nhưng nhất định sẽ có một ngày chúng ta báo được thù.

Hừ. Hắn thâm nghĩ trong lòng. Cái kế hoạch của các người thực hiện được mới là lạ. Nhưng ngoài mặt hắn vẫn gật đầu lia lịa.

- Tốt lắm chuyện đó để sau hãy bàn. Giờ ta muốn các người làm giúp ta một chuyện. Chuyện này chỉ được thành công không được thất.

Cả bốn người nghe hắn nói thế thì ôm quyền cung kính hồi đáp:

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Cắt lời Dương Thanh vẫy bọn chúng lại gần thì thầm một hồi vào tai của Mã Đức Hoa, khiến tên này gật đầu lia lịa.

Ba ngày sau, từ ngoại môn truyền đến tin tức vô cùng chấn động, hơn hai mươi đệ tử của cực âm môn vô duyên vô cớ bị Hắc Sát Giáo đã thương. Trước khi ngắt đi một tên đệ tử của cực âm môn còn nghe thấy mấy câu nói:

- Từ giờ địa bàn Khôn Minh Trấn này là của Hắc Sát Giáo chúng ta. Cực Âm Môn các người không cơ cửa.

Lại hai ngày sau. Một đám đệ tử của cực âm môn bị tấn công. Bị thương không nhẹ. Hai ngày sau nữa, lại có một tốp bị đánh. Liên tiếp trong vòng nửa

thắng số đệ tử bị thương của Cực Âm Môn đã lên đến hơn sáu mươi người. Nhất thời lòng người rối loạn. Đám đệ tử cấp thấp nom nớp lo sợ không dám đi ra ngoài.

Trong một đại điện nguy nga tráng lệ. Một thân ảnh mặc chiến bào màu đỏ như máu tức giận thét lên:

- Là kẻ nào. Rốt cuộc là kẻ nào dám gây ra chuyện này. Coi Hắc Sát Giáo ta là chỗ không người hay sao. Còn dám vu oan góa họa.

Một lão già chừng bảy tám mươi tuổi tiến lên ôm quyền nói:

- Giáo chủ bớt giận. Thuộc hạ lập tức cử người điều tra.

Ngừng một lát lão già lại nói tiếp:

- Giáo chủ. Hôm nay người của Cực Âm Môn truyền tin đến. Muốn Hắc Sát Giáo ta phải giải thích cho rõ ràng.

- RẦM

giáo chủ Hắc Sát Giáo vung tay vỗ mạnh lên mặt bàn khiến nó nát vụn lên thành cám. Lão tức giận thở phì phò.:

- Giải thích cái rầm. Hừ. Kế khích tướng đơn giản như vậy mà chúng còn không nhìn ra lại muộn đến đây kiểm chuyện. Lỗ hộ pháp. Mau đi điều tra cho ta. Tìm được mấy con chuột nhất đó. Giết không tha.

- Tuân mệnh

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Tử Nguyệt hồi tỉnh

Mấy ngày sau đó. Hắc Sát Giáo còn chưa kịp điều tra. Thì đã lại xảy ra chuyện. Trong một đại điện. Giáo chủ Hắc Sát Giáo đang Đoàn Mộc Kiếm Nam đang ngồi đó. Về mặt của lão âm trầm tối cực điểm. Bên cạnh lão là mấy gã chấp sự đang xuôi tay cúi đầu đứng đó. Mấy tên này vừa báo cho hắn rất nhiều hung tin. Trong ba ngày hôm nay đã có hơn hai chục đệ tử cấp thấp của Hắc Sát Giáo ngã xuống. Và hơn chục tên khác bị thương không nhẹ. Mặc dù so với cơ ngơi của Hắc Sát Giáo mà nói. Hai chục tên đệ tử bị chết không tính là cái gì. Nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài. Đường đường là một trong ba thế lực nhất lưu ở nơi đây. Vậy mà lại không dám làm gì. Chỉ co đầu rút cổ, vậy thì mặt mũi của Đoàn Mộc Kiếm Nam chắc phải vứt cho chó gặm rồi. Lão hung hăng truyền lệnh xuống.

- nhanh,... nhanh điều tra cho ta. Ta muốn mang xác hắn băm thây vạn đoạn.

.....

Cực Âm Môn. Trong một tòa đình viện ưu nhã. Dương Thanh đang lặng lẽ ngồi nhìn ra mặt hồ phía trước. Gió thổi khiến mặt nước lăn tăn nhẹ nhẹ. Thỉnh thoảng lại có vài chú chim nhỏ hót líu lo. Quả thật khung cảnh vô cùng thơ mộng.

- Haizda. Người cũ nay đâu. Thanh Hương khi nào ta mới gặp lại nàng. Mặc dù ta không hiểu, tại sao nàng lại rời bỏ ta không lời từ biệt. Ta tin rằng nàng có nỗi khổ riêng. Chờ ta một chút. Cho dù mất bao nhiêu lâu. Ta cũng sẽ gặp lại nàng.

Hắn thở dài. Nhìn ra xa xăm. Có lẽ hắn đang nhớ đến ngày còn trên tiên đảo. Mới thế mà đã mấy trăm năm trôi qua. Hắn còn đang nghĩ ngợi không thôi chợt một giọng nói trẻ con vang vọng trong thức hải:

- Ngươi có thể ngừng ủy mị đi được không. Ta cảm thấy buồn nôn.

Giọng nói khiến hắn giật mình:

- Tử Nguyệt. Là ngươi sao. Ngươi đã tỉnh lại rồi.

Hắn còn chưa nói xong. Một đạo ánh sáng từ mi tâm của hắn, bắn ra phía trước. Quang mang tán đi một thân ảnh thiếu nữ chừng mười bốn, mười lăm tuổi hiện ra trước mắt. Thiếu nữ có khuôn mặt vô cùng thanh tú. Chỉ có thể dùng bốn chữ. Thanh tú mĩ lệ để hình dung. Toàn thân nàng vận một chiếc váy màu hồng. Mặc dù chưa phát triển hết nhưng cũng đã lộ rõ nhận thấy đường nét. Đây chính là Tử Nguyệt hóa thân của Hồn Nguyên Tán năm xưa. Vừa hiện ra, nàng đã nhào vào ôm chặt lấy Dương Thanh kêu lên:

- Ta nhớ ngươi.

- Mau buông ra. Nam nữ thụ thụ bất thân. Hừ.

Dương Thanh đẩy Từ Nguyệt ra rồi hỏi:

- Mấy năm này ngươi như thế nào. Lúc trước ngươi nói phải ít nhất năm trăm năm ngươi mới tỉnh lại cơ mà.

Bị Dương Thanh đẩy ra. Từ Nguyệt trừng mắt nhìn hắn rồi nói:

- Ta chỉ là tạm thời khôi phục lại một chút. Muốn đạt đến thời kì toàn thịnh còn rất lâu nữa. Cũng cần không ít đan dược.

Dứt lời nàng lườm hắn rồi nói:

- Sao hả. Không thích ta tỉnh lại sao.

- Nào dám. Nào dám. Ngươi tỉnh lại là ta mừng rồi.

Dương Thanh vội vã xua tay. Hắn hiểu rõ, một khi con gái đã nổi giận thì thật là nguy hiểm. Chợt hắn nhìn chằm chằm vào Từ Nguyệt rồi hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là cảnh giới gì. Sao ta chưa bao giờ nhìn ra khí tức trên người ngươi vậy

- Đoán xem. Nàng nhìn Dương Thanh cười mỉm.

- Ngươi mạnh hơn ta rất nhiều. Là Kết Đan sao.

- Kết đan. Ngươi cũng quá coi thường bốn cô nương đi.

- Hà. Chẳng lẽ lại là....

Dương Thanh trưng bày ra một vẻ mặt ngốc trẻ. Mồm hắn há to đến mức có thể nuốt vừa quả trứng gà. Nàng là Ngưng Nguyên sao. Trời ạ. Một Ngưng Nguyên cảnh giới đi theo mình lâu như vậy. Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Dương Thanh. Từ Nguyệt vô cùng đắc ý:

- Hừ. Ngưng Nguyên thì tính là cái gì. Bốn cô nương thời kỳ toàn thịnh cảnh giới của ta đã là Hóa Anh hậu kì. Chỉ là vì chủ nhân trước của ta vô cùng mạnh mẽ nên ta không cần thiết biến thân. Luôn để hình dạng hôn nguyên tán. Lần đầu tiên biến thành người chính là ta gặp ngươi. Hừ. Năm đó nếu không phải ta bị trọng thương, các ngươi đừng hòng còn ai sống sót.

Miệng của Dương Thanh còn há to hơn nữa:

- Hóa Anh Hậu kỳ. Trời ạ. Bằng với Ngự phu nhân sao. Tuổi đời còn trẻ như thế.

Từ Nguyệt lại trợn mắt:

- Còn trẻ. Ngươi đúng là tên đàn độn. Nếu tính tuổi ta còn nhiều tuổi hơn tất cả đám người quanh đây cộng lại.

Dứt lời nàng lại hỏi:

- Mấy năm nay ngươi sống thế nào.

Hắn còn chưa kịp trả lời thì Từ Nguyệt đã lên tiếng:

- Có người đến. Ta đi trước một lát.

Ánh sáng lại nhá lên. Một đạo lưu quang lại biến mất trong mi tâm của hắn. Nàng vừa biến mất. Có bốn thân ảnh hiện ra. Bốn người cung cung kính kính:

- Ra mất, thiếu chủ

- Miễn lễ.

Sau khi đứng lên. Mã Đức Hoa vội hướng Dương Thanh nói:

- Hồi bẩm thiếu chủ. Dựa theo kế hoạch của thiếu chủ. Chúng thuộc hạ đã an bài bầu rập. Tiêu diệt cũng khá nhiều đệ tử của hai bên. Tuy nhiên theo thuộc hạ thấy nếu muốn hai môn phái này thực sự xảy ra hận thù chỉ sợ còn chưa đủ.

Hắn ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời Mã Đức Hoa:

- Được rồi. Bước tiếp theo có lẽ cần phải có mấy tên Trúc Cơ, hoặc Kết Đan để ra tay mới ổn thỏa.

Bốn người Mã Đức Hoa đưa mắt nhìn nhau. Thiếu chủ quả là cường hãn a. Trúc Cơ là đồng cảnh giới còn có thể may mắn chiến thắng. Chứ Kết Đan kỳ chính là tồn tại cao cao tại thượng. Bình thời họ chỉ dám từ xa ngược nhìn. Vậy mà thiếu chủ nói đánh đánh, giết giết không khỏi quá dọa người.

Lệ Xuân đi lên trước cung kính nói:

- Hồi thiếu chủ. Trúc Cơ nếu bốn người bọn thuộc hạ liên thủ mà nói. Diệt sát quá dễ dàng. Nhưng còn Kết Đan. Theo ngu ý của thuộc hạ. Chúng ta không cần thiết phải tiêu vào. Từ từ nghĩ cách cũng không muộn.

Hắn thấy bọn Mã Đức Hoa và Lệ Xuân bốn người. Luôn tỏ ra trung thành cảnh cảnh. Câu nào cũng có ý muốn tốt cho mình. Hắn thực sự cũng hơi cảm động. Chỉ vì năm xưa Tiêu gia có ơn với họ mà bây giờ họ lại tận lực như vậy. Trên con đường truy cầu đại đạo. Có thể làm như vậy cũng không có mấy người. Hắn phát tâm bảo Lệ Xuân ngừng lại:

- Ta biết bốn người các ngươi có ý tốt. Nhưng việc này ta có năm sáu thánh nắm chắc. Dù có thất bại ta cũng có thể bảo toàn cái mạng này. Các ngươi không cần lo lắng. chỉ cần làm theo lời ta là được.

Hắn biết mình không hề nói quá. Chỉ cần có Âm Dương Giới Chỉ trong tay. Cho dù là cảnh giới Hóa Anh trong truyền thuyết, nếu hắn đã không muốn ra cũng đừng mơ tưởng bắt được hắn. Nhưng hắn cũng biết đây chỉ là lý thuyết mà thôi. Pháp lực của hắn vẫn chưa đủ để ở trong Âm Dương Giới thời gian quá lâu. Nên sau này hành sự cũng nên cẩn thận một chút. Đợi bốn người kia cũng kính rồi đi. Từ Nguyệt mới lại hiện thân ra bên cạnh hắn:

- Ngươi cũng thật là quá cuồng vọng đi. Chỉ bằng vào ngươi mà muốn đấu với Kết Đan kỳ sao. Thuần túy là tìm chết.

Dương Thanh mỉm cười:

- Tìm chết hay không. Phải thử mới biết được. Hắc hắc...

-

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Vu oan giá họa

Trên một đỉnh núi nhỏ phía ngoài rìa Cực Âm Môn. Có một tòa lầu xây cất vô cùng tinh xảo, trước cửa của tòa lầu này trồng hai cây liễu xanh mon môn phạm vu vài chục trượng quanh tòa lầu linh khí vô cùng nồng đậm. Tu luyện ở đây chắc chắn sẽ mang lại vô cùng lợi ích. Thế nhưng không phải cứ muốn là có thể đến đây tu luyện. Chủ nhân của tòa lầu này là Giáp Hải một trong các ngoại môn trưởng lão của Cực Âm Môn. Tu vi của lão đã là Kết Đan Sơ Kỳ đỉnh phong tùy thời có thể tiến nhập vào trung kỳ. Tuy nhiên trong trường lão đoàn. Giáp Hải này chỉ là xếp hạng gần cuối mà thôi. Giờ đây lão đang ngồi cạnh cửa sổ nà thổ nạp.xung quanh người lão linh khí xoay chuyển thỉnh thoảng lại phát ra ánh sáng lấp lánh màu trắng bạc. Từ đỉnh đầu lão không ngừng có khói trắng bốc lên. Không hiểu là lão đang tu luyện loại công pháp gì. Trong lúc đó. Tiên thức Kết Đan Kỳ của lão không ngờ không thể phát hiện ra một thân ảnh đang đứng cách đó một khoảng chăm chú nhìn về phía lão. Thân ảnh này toàn thân là một chiếc áo bào màu đen, kể cả mặt và đầu cũng bị mũ trùm màu đen che khuất. Ái choàng sau lưng hắn không ngớt bay pháp phối. Hắn chính là Dương Thanh. Dưới sự trợ giúp của Từ Nguyệt hắn đã gần như vô hình trước mắt Giáp Hải. Hắn truyền âm hỏi Từ Nguyệt:

- Ngươi nắm chắc mấy thành.

- Hừ. Vì giúp ngươi lần này có lẽ ta lại lâm vào ngủ say một đoạn thời gian nữa. Ngươi đúng là sao chiều mạng ta mà.

Dương Thanh bắt đầu dĩ cười cười:

- ha ha. Tiểu Nguyệt chó so đo. Sau này ta nhất định sẽ đền bù cho ngươi.

Hắn còn chưa nói hết câu. Tiên thức của hắn đã nhói lên. Lung lay như sắp vỡ ụp từ Từ Nguyệt truyền vào khiến cho hắn không thờ nổi. Lục phủ ngũ tạng lộn nhào. Một giọng điệu đanh đá chua ngoa nhất ầm ầm chấn động màng nhĩ hắn:

- Không cho phép ngươi gọi ta là tiểu Nguyệt.

Trước uy áp đó. Dương Thanh vội vã xuống nước:

- Được Được Từ Nguyệt đại nhân bớt giận, bớt giận.

- Hừ.

Từ Nguyệt lạnh lùng thu tiên thức trở về. Khoảnh khắc đó hắn thở dài một hơi:

- Bà chằn này. Tuyệt đối không dễ chọc.

Hắn lại nghe thấy giọng Từ Nguyệt vang lên trong não hải:

- Với chiến lược của ta hiện tại. Giết hán không vấn đề gì. Tuy nhiên ta chỉ có thể ra tay lần này. Phải lâu nữa ta mới có thể ra tay lần nữa.

Hán gật nhẹ đầu. Lúc này Từ Nguyệt từ trong mi tâm hán bắn ra huyễn hóa thành một bộ giáp thanh niên vô cùng gian xảo void hai mắt có màu đỏ thẫm gương mặt có một vết sẹo kéo từ mép phải đến mang tai. Thoạt nhìn ghê rợn vô cùng. Đây chính là Trần Văn Chí một trong bát đại hộ pháp của Hắc Sát Giáo. Từ Nguyệt ngắm nhìn mình một lát rồi hỏi hán:

- Người thấy thế nào?

Dương Thanh vội gật đầu:

- Tuyệt hảo không những vẻ ngoài giống mà khí chất cũng giống. Ta thật phục người.

Từ Nguyệt mỉm cười rồi thu lại pháp thuật của mình chỉ để lại một góc che đi hán, phút chốc nàng hiện ra trước mắt Giáp Hải. Cát giọng cười hắc hắc:

- Đã lâu không gặp Giáp huynh thân thể vẫn an khang nha.

Trong phút chốc Giáp Hải còn đang kinh ngạc. Từ Nguyệt trong bộ dạng của Trần Văn Chí đã phát tay. Một tia sáng màu bạc nhanh chóng lao đến mi tâm Giáp Hải. Một màn này khiến Giáp Hải vô cùng kinh sợ. Tên họ Trần này lão biết khá rõ. Hán không thể nào mạnh mẽ như vậy. Nhất là khí tức tỏa ra kia khiến cho lão hít thở không thông. Lão vội vã đưa hai tay lên kết thủ ẩn trước người lão một con chim hạc hư ảo hiện ra. Nó há mỏ nuốt trọn tia sáng kia vào bụng. Ngay lúc đó Giáp Hải há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Lão chỉ kịp kêu lên bốn chữ,:

- Không có khả năng

Thì lập tức thân thể lão bị đánh bay ra sau đập vào vách tường. Tuy tránh được một mạng, nhưng lão cũng bị thương khá nặng. Lão chặt vật hít thở. Máu theo đó trào ra ướt đầm vạt áo trước ngực:

Giọng lão run run:

- Người, không ngờ lại mạnh như vậy.

Lão chợt nhớ đến chuyện gần đây. Các đệ tử của tông môn liên tiếp bị giết hại hoặc phế tu vi. Lúc này lão nghiêm rắng nói:

- Hắc Sát Giáo các người khá lắm. Uống cho môn chủ còn nghĩ các người bị vu oan giả họa.

Từ Nguyệt chưa kịp nói gì thì bên ngoài có một giọng cười ngông cuồng đến cực điểm

- Các người chiếm cứ nơi này quá lâu rồi. Sau này nơi đây Hắc Sát Giáo chúng ta sẽ trông nom hộ các người một chút.

Người vào chính là Dương Thanh. Giờ đây không ngờ hán lại giống Đoan Mộc Hùng như hệt. Đây chính là công của Từ Nguyệt, biến đổi loại này nàng đã hao tổn không nhỏ. Lúc này khi hán bước vào Từ Nguyệt giả bộ cung kính hô lên:

- Thiếu chủ

Dương Thanh nhìn vào Giáp Hải rồi bắt chước giọng điệu của Đoan Mộc Hùng:

- Giết.

Vào lúc Giáp Hải vẫn lạc bên trong một ngôi điện nguy nga tráng lệ sâu trong tổng đàn của Cực Âm Môn. Một cái ngọc giản dần dần nứt ra rồi vỡ vụn. Trên đó chính là tên Giáp Hải. Ngay khi ngọc giản này vỡ nát. Một hư ảnh hiện ra. Bất ngờ chính là những hình ảnh này dưới góc nhìn từ mắt của Giáp Hải. Tuy không nghe được âm thanh nhưng cảnh Dương Thanh và Từ Nguyệt trong lốt người của Hắc Sát Giáo giết chết Giáp Hải lại rất rõ ràng. Những thân ảnh ngồi trong tòa điện này đồng loạt đứng dậy. Một bóng đen hét lớn:

- Hắc Sát Giáo. Các Người cũng quá khinh người rồi

Dạo này ta rất bận a. Sang năm ta sẽ chăm chỉ. Các huynh thôngng

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Làm chim sẻ đứng sau

Ngay khi Dương Thanh và Từ Nguyệt giết chết Giáp Hải thì bên trong một trấn nhỏ do Hắc Sát Giáo quản lý. Toàn bộ số đệ tử luyện khí đều bị người

ta đã thương. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng mặt mũi của Hắc Sát Giáo nơi đây đã bị người ta hung hăng và cho một cái. Về mặt của tên Kết Đan làm đã chủ phần đã này âm trầm đến cực điểm. Lão đã ở nơi này hơn sáu mươi năm. Đã từng gặp qua rất nhiều chuyện rắc rối. Có nguy hiểm nào chưa từng trải qua. Có chuyện gì mà lão chưa từng gặp phải. Thế nhưng chuyện vượt râu hùm lần này đúng là lần đầu lão gặp. Hơn nữa bọn chúng lại còn nghênh ngang ra tay sau đó lại còn rời đi. Lão còn nhìn rất rõ bọn này đều mặc quần áo mang tiêu ký của Cực Âm Môn. Hơn nữa tên đứng đầu rõ ràng là con của một lão gia hỏa mà mình quen biết.

- Hừ. Con người không nể mặt ta. Vậy chớ trách ta không nể mặt người.

...

Trước mặt Dương Thanh giờ đây chính là 4 người bọn Lê Xuân. Cả bốn người đứng đây đang không ngừng run sợ trong lòng. Giáp Hải vẫn lạc dưới tay Dương Thanh là điều mà họ vẫn chưa tin tưởng được. Đường đường 1 ngoại môn trưởng lão. Pháp thuật thông thần vậy mà nói chết là chết. Hơn nữa lại còn chết dưới tay một người có tu vi yếu hơn điều này sao có thể chứ. Cả bốn người cùng nghĩ thiếu gia của chúng ta yêu nghiệt đến mức độ nào. Chỉ với tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ mà đã có thể khiêu chiến vượt cấp. Nếu như tu vi của thiếu gia gia tăng tiếp thì lại còn yêu nghiệt thế nào. Mới nghĩ đến đây, ánh mắt của bốn người nhìn Dương Thanh nhiều thêm một chút cung kính không dám tùy ý chút nào. Vị thiếu gia này quả thật mang lại cho người ta cảm giác vô cùng bí ẩn.

Dương Thanh không hề biết suy nghĩ về hán trong đầu bốn người này đã thay đổi. Hán nhìn bốn người rồi nói:

- Các người gần đây chú ý một chút. Có việc gì không cần cả bốn cùng đến đây. Nếu ta đoán không nhầm việc Giáp Hải chết. Cực âm môn này sẽ rất nhanh có phản hồi. Đồng thời Huyền Vũ trấn phía Hắc Sát Giáo cũng nhất định sẽ không để yên chuyện các người đánh người ở đó đâu. Chúng ta chỉ có một cơ hội này. Nhân cơ hội này khiến cho Cực Âm Môn giúp chúng ta đối phó Hắc Sát Giáo.

Cả bốn người thi lễ rồi đồng thanh nói:

- Thiếu gia anh minh.

...

Tự bảo lâu là một trong những nơi buôn bán pháp khí cùng đan dược lớn nhất nhì Huyền Vũ trấn, chủ nhân chân chính đứng sau bảo lâu này là Cực Âm Môn. Hàng năm nhờ buôn bán và đầu giá. Ngôi lâu này thu về không ít linh thạch. Đứng đầu Tự bảo lâu là Thành Hồng Mai. Một trong các ngoại môn trưởng lão của Cực Âm Môn. Dưới đời lão làm lâu chủ cơ hồ Tự Bảo lâu phát triển đến cực hạn. Có thể nói là tiền vào như nước. Giờ đây lão đang ngồi trên một chiếc ghế trạm chỗ cầu kì. Tay bưng chén trà đã nguội ngắt từ lâu. Phía dưới lão là bốn thân ảnh quỳ bên dưới đang không ngừng run rẩy. Ở gần lão nhất là một thiếu niên chừng hai mươi mấy tuổi phục sức xa hoa đang lấm lét nhìn lão. Hồi lâu sau tên thanh niên này mới hít một hơi thật sâu rồi nói với lão:

- Cha à, xin người bớt giận. Chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Hán không nói còn đỡ. Hán vừa nói Thành Hồng Mai liền nổi điên quăng chén trà xuống sàn nhà. Lão gần như là hét vào mặt thẳng còn trai lão.

- Mày. Đồ ngu xuẩn. Tại sao tao lại sinh ra một đứa con như mày không biết.

Lúc trẻ Lão vì theo đuổi con đường tu tiên cầu đạo nên bỏ mặc thế tử của mình. Lúc thế tử của lão sinh con lão cũng không ở bên cạnh. Khi lão trở về thì vợ lão đã đi theo người khác. Chỉ để lại đứa bé. Lão liền đặt cho nó cái tên là Thành An. Khi vọng nó một đời an lành mà sống. Thế nhưng chính vì lão quá nuông chiều nó, việc gì cũng theo ý nó nên mới có chuyện ngày hôm nay xảy ra. Thành Hồng Mai lão là hạng người thế nào. Chỉ cần nghe thuộc hạ kể lại là lão đã biết ngay có kẻ gài con mình. Đưa hán đến chỗ xung đột với Hắc Sát Giáo. Chuyện này nếu người khác gặp phải, nhất định sẽ nhìn ra đầu mối. Nhưng đây lại là con trai lão. Một thẳng đót nát bất học vô thuật, tu vi mới chỉ có Trúc Cơ sơ kỳ. Một thẳng đã quen làm theo ý mình, gặp chuyện nó đầu thêm dùng đầu để nghĩ. Lão thở dài nhìn đứa con của lão đang nhăn nhó một nụ cười câu tài trước mặt. Ai đã nhắm đến con hán để gây ra chuyện này thật là ác độc. Lão giận giữ nói với Thành An:

- Khi nào thì mày mới ngừng gây rắc rối cho tao, suốt ngày chỉ lo chơi bởi không lo tu luyện, mày xem. Mày đã làm chuyện gì.

Thành An cũng trợn mắt lên nói:

- Cha à, bọn chúng nói cha là con rùa rút đầu đấy. Mẹ bị người ta dụ dỗ cha cũng không nói gì

- Rầm

Lão điên cuồng vung tay đập vỡ chiếc bàn. Xung lực từ linh khí Kết Đan kỳ tuôn ra khiến Thành An và bốn tên đang quỳ dưới đất ù tai nhức óc. Thành Hồng Mai khẽ giọng:

- Các người. Đừng để lão phụ tìm được.

Lão mới nói đến đó thì bên ngoài đã vang lên tiếng pháp khí va chạm với nhau. Tiếng người la hét, rồi một âm thanh phóng lên trời quanh quẩn trong không trung:

- Thành Hồng Mai. Ra đây

- Raaaaa đâyyyyyy

Âm thanh vang vọng khắp nơi quanh quần trong không khí chấn động màng nhĩ của mọi người. Những kẻ tu vi thấp kém thì trực tiếp phun ra một ngụm máu. Giọng nói này vừa rơi vào tai của Thành Hồng Mai lão đã nhăn tít mặt mày. Lão nhận ra giọng nói này là của ai, chính là Hồng An Thông Đà chủ Nhận Môn phân đà trong Huyền Vũ trấn. Lão điên tiết vỗ vào đầu Thành An một cái khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, thương thế mới nhìn thì vô cùng nặng.

- Xem mày đã gây ra chuyện gì. Lát nữa thì cầm mồm đi cho ta.

Lão quay sang bốn tên thuộc hạ còn đang run rẩy quỳ dưới đất:

- Còn không mau đi theo ta. Các ngươi toàn là một lũ vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Hồng An Thông

Khi Thành Hồng Mai đi ra đến đại sảnh thì đám người Hắc Sát Giáo đã đứng đầy ngoài cửa. Về mặt tên nào tên nấy. Đàng đàng sát khí. Thậm chí một số tên con lăm lăm pháp bảo trong tay. Tòà ra hào quang chói mắt, thấy cảnh này. Thành Hồng Mai cũng phải âm thầm bức tức trong lòng.

- Các ngươi cũng khi dễ người ta quá. Định ăn tươi nuốt sống chỗ này của ta ư.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy. Nhưng lão vẫn bắt động thanh sắc. Vừa đi đến nơi thì đã nở nụ cười, hướng về phía Hồng An Thông với một giọng điệu vô cùng niềm nở:

- Hồng đạo hữu. Đã lâu không gặp. Xem ra càng ngày pháp lực đạo hữu càng tinh thuần. Thật xứng đáng với ngoại hiệu Nhận Môn Thánh Thủ.

Đáp lại sự niên nò của Thành Hồng Mai, Hồng An Thông chỉ nhàn nhạt cất tiếng:

- Thành đạo huynh đã quá lời. Nhận Môn Thánh Thủ là do các đồng đạo khen tặng mà thôi. Thực ra bản toà chưa hề giám nhận.

Dừng một chút lão lại cất lời. Lần này giọng lão âm lãnh không một chút tình cảm.

- Thành huynh cũng nên bớt lời thừa đi. Chuyện mà con đạo huynh gây ra, huynh nên cho Hắc Sát Giáo ta một câu trả lời thích đáng.

Trong lúc Hồng An Thông và Thành Hồng Mai còn đang đầu khẩu với nhau thì ở trước đại môn nguy nga tráng lệ của Hắc Sát Giáo có mười tám lão Kết Đan kỳ trường lão nội ngoại môn của cực âm môn. Cùng với hơn một trăm tên đệ tử Trúc Cơ đứng dàn thành hàng khí thể hiên ngang lẫm lẫm. Đứng thứ nhất là một lão Nguyên Anh trung kỳ tiên phong đạo cốt. Lão tên là Tào Tuyết. Một trong các đại trưởng lão của Cực Âm Môn. Pháp thuật của lão vô cùng âm độc khắp quốc gia nhỏ bé này đều nhất trí đặt cho lão ngoại hiệu là Âm Phủ Ma Anh. Lúc này lão liếc sang một tên đệ tử của mình gạt nhẹ đầu một cái. Gã đệ tử cúi mình thì lễ rồi vọt đến trước đạo môn của Hắc Sát Giáo hô lớn:

- Âm Phủ Ma Anh Tào Tuyết đến bái kiến Giáo chủ Hắc Sát Giáo.

Một lát sau có một giọng nói từ sau đại môn vọng ra:

- Tào đạo hữu. Có chuyện gì mà lại đại giá đến nơi này của chúng ta. Lại còn mang theo khá nhiều đệ tử. Chẳng lẽ muốn đầu nhập vào giáo ta. Ha ha.

Tào Tuyết không bởi vì bị châm chọc mà nổi giận. Lão nhàn nhạt nói:

- lão thất phu nhà ngươi hôm nay không giao tên rùa đen Đoan Mộc Hùng cùng Trần Văn Chí ra đây. Thì ta e là ngày diệt giáo của ngươi sắp tới.

- Lớn mặt

Đi cùng với tiếng quát long trời lở đất là một thân ảnh bao bọc trong hào quang lấp lánh xuất hiện trước mắt mọi người. Một lát hào quang tắt đi. Một người vận một chiếc Hoàng bào màu vàng hiện ra. Trên lưng và ngực thêu hai con ngũ trảo hắc long vờn mây, khí thế vô cùng bá đạo. Tuy không biết lão sống bao nhiêu năm nhưng nhìn khuôn mặt của lão. Bất quá cũng chỉ chưa đầy năm mươi tuổi. Lão chính là đương kim giáo chủ đời này của hắc sát giáo Vân Nam Đại Đế Đoan Mộc Chiến Long.

Vừa thấy lão xuất hiện đám giáo chúng đã đồng loạt quỳ xuống:

- Chúng đệ tử bái kiến Giáo Chủ Vân Nam Đại Đế. Nguyên giáo chủ vạn thọ vô cương.

- Đứng dậy đi.

Lão phát phát tay rồi hỏi một tên làm nhiệm vụ trực ban

- Mau giải thích xem có chuyện gì.

Từ đầu đến cuối lão không thèm liếc mắt nhìn bọn Tào Tuyết lấy một lần khiến Tào Tuyết vô cùng tức giận. Tuy nhiên lão lại nghĩ lần này là bọn chúng gây chuyện trước không phải sợ. Nên lão vẫn nhẫn nhịn này giờ. Tên đệ tử trực ban thấy Giáo chủ đánh mắt đến. Vội vã chạy lại kê vào tai lão nói nhỏ mấy câu. Càng nghe sắc mặt của lão lại càng âm trầm. Thằng con trai thứ ba của lão sao lại có thể ngu xuẩn đến mức, giết người trong Cực Âm Môn cơ chứ. Với con người đã sống nhiều trăm năm như lão. Dùng đầu gối cũng nghĩ ra được trong này tất có điều ngoắt ngoéo. Thái độ trịch thượng vừa rồi của lão thoáng cái đã không thấy tăm tích đâu cả. Lão nói với Tào Tuyết:

- Tào Tuyết. Người cũng đã là Nguyên Anh rất lâu rồi tại sao lại có thể bị người ngoài xỏ mũi như vậy, đây rõ ràng là có người muốn chúng ta đổ máu.

Tào Tuyết cười nhạt:

- Xỏ mũi ư. Lão đừng có dùng mấy câu hoa ngôn xảo ngữ để qua mặt ta. Lão hãy xem đây là cái gì.

Vừa dứt lời lão phát tay một cái. Phía sau Tào Tuyết một tên đệ tử đi lên. Móc trong túi trữ vật ra một miếng ngọc giản đã bị nứt mất mấy chỗ cung kính đưa cho lão. Cầm lấy ngọc giản trong tay. Tào Tuyết lập tức truyền linh lực vào đó. Tức thì một đoạn hư ảnh hiện lên:

- Đây là Tòa Hồn Minh Ngọc của cực âm môn ta. Các trưởng lão đều dùng nó khi lâm vào nguy hiểm nó sẽ thu lại chút ký ức cuối cùng trong tiên thức để truy tìm kẻ thù. Lão hãy nhìn cho kỹ rồi hãy báo có người chăm ngòi lý gián.

Chỉ thấy trong hư ảnh. Giáp Hải bị Dương Thanh giả dạng đoan mộc hùng một kích tất sát vô cùng sống động. Tào Tuyết cất giọng âm trầm hướng về phía Đoan Mộc Chiến Long

- lão giải thích thế nào. Con rùa đen kia chính là sử dụng. Pháp thuật Vân Vụ Tề Phi độc môn của lão.

Ban đầu Đoan Mộc Chiến Long cũng giật mình không nhỏ. Trên hư ảnh kia chính là con trai của lão lấy tên Đoan Mộc Hùng trà trộn Cực Âm Môn. Thằng còn mà lão tin tưởng nhất sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

- Không đúng

Lão chợt định thần nhìn kỹ lại một lần nữa. Pháp thuật kia thoát nhìn thì rất giống, nhưng chỉ giống hình mà không có cái thần. Đây chắc chắn là lừa gạt. Lãi vội nói:

- Tào đạo hữu. Người hãy xem lại tuyệt đối không phải là pháp thuật của ta. Đây chỉ là mạo nhận. Chính là mạo nhận.

- Hắc hắc. Mạo nhận. Người nghĩ người là Vân Nam Đại Đế nên người nói gì ta phải nghe hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đại chiến sắp tới

Tào Tuyết đang định ra tay thì đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một tiếng kêu trầm đục. Một con ma thú truyền tin bay đến gầm thét mấy tiếng trên bầu trời. Vừa nghe thấy tiếng kêu. Sắc mặt của Tào Tuyết liền biến đổi. Lão tự hỏi không biết Cực Âm Môn đã xảy ra biến cố gì mà môn phái lại triệu tập toàn bộ các trưởng lão quay về tông môn. Lão hần học nhìn Đoan Mộc Chiến Long:

- Hôm nay tạm tha cho các người, lão phu sẽ quay lại đòi công đạo vào một ngày gần nhất.

Lão nhanh chóng dẫn người rời đi. Trong chớp mắt đám người cực âm môn đã khiêng xác Giáp Hải đi khuất dạng. Vân Nam Đại Đế Đoan Mộc Chiến Long nhìn theo bóng Tào Tuyết rồi quay ra nói với một tên trưởng lão.

- Mau báo cho Đoan Mộc Kiếm Nam rời khỏi Cực Âm Môn.

Lão ngẩng đầu lên thờ dài. Đường như Hắc Sát Giáo của lão đang lao vào một trận chiến tranh vô nghĩa.

Trong tổng đàn của Cực Âm Môn đang có khoảng trên dưới một trăm người phân theo thứ tự cao thấp mà ngồi đó. Trong đại điện không lồ vang lên tiếng nghị luận không ngớt. Ai ai cũng vẻ mặt âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi. Bên ngoài chiếc sân lát bằng đá cẩm thạch đang để hơn một trăm xác người, tất cả đều chết kỹ đến mức không thể nào chết thêm lần nữa, xa xa đám đệ tử cấp thấp đang to nhỏ luận bàn:

- Biết gì chưa, Tụ Bảo Lâu ở Huyện Vũ Trấn của chúng ta đã bị Hắc Sát Giáo giết chết toàn bộ.

- Ta còn nghe nói đích thân Hồng An Thông của Hắc Sát Giáo dẫn đầu cuộc tàn sát

- Đây rõ ràng là bọn chúng trắng trợn chiếm đoạt địa bàn mà.

Trong điện Thanh Hồng Mai lâu chủ của Tụ Bảo Lâu đang quý ở đó, không ngừng khóc lóc:

- Môn chủ, người phải đòi công đạo cho con trai ta. Rõ ràng có kẻ châm ngòi ly gián. Tên Hồng An Thông này không hề nói lý lẽ gì cả nói giết là giết. Tụ Bảo Lâu không có nhiều cường giả, tất cả đều đã chết, chết hết rồi.

Vừa nói lão vừa không ngừng khóc lóc thêm mắm dặm muối, lão biết để báo thù cho con trai lão. Phải đánh động được Môn chủ mới được.

Trong lúc lão đang khóc lóc kể lể thì một sinh ý khác của Cực Âm Môn đang bị đập phá, rồi lại một cái khác, cái khác nữa. Người gây ra chuyện này không hề nghi ngờ đó chính là bọn Dương Thanh cùng Từ Nguyệt, Mã Đức Hoa mấy người. Lúc này đây hắn vừa mới đốt xong một cửa hàng nữa. Dưới pháp thuật thông thần của Từ Nguyệt mấy cửa hàng không có cao thủ này gần như không có lực hoàn thủ.

Mã Đức Hoa tiến lên nói với Dương Thanh:

- Thiếu gia. Chúng ta làm thế này liệu có gây nên sóng gió gì không, ta sợ Cực Âm Môn không dễ mắc mưu như thế

Dương Thanh cười nhạt:

- Bọn chúng mặc dù biết rõ là hồ lửa cũng sẽ phải nhảy vào.

Mã Đức Hoa ngơ ngác hỏi:

- Thiếu gia, ta vẫn chưa hiểu lắm

Dương Thanh hắn còn chưa kịp trả lời thì Từ Nguyệt đã uyển chuyển đi tới vỗ mạnh vào đầu Mã Đức Hoa khiến hắn suýt nữa thì ngã lộn cổ xuống đất. Đùa sao một kích của Hóa Anh Hậu Kỳ đâu phải tầm thường. Từ Nguyệt phẩy phẩy tay rồi nói:

- Ngươi xuẩn. Cực Âm Môn không biết đây là bẫy rập thì tốt, chúng sẽ ra sức trả đũa Hắc Sát Giáo. Còn nếu Cực Âm Môn biết đây là bẫy rập thì lại thế nào. Nếu ngươi là Môn chủ gặp chuyện bị người ta đến tận cửa đâm đâm chém chém ngươi sẽ thế nào.

Mã Đức Hoa đưa tay xoa đầu rồi nói:

- Nếu biết là bẫy rập. đường đường là môn chủ lẽ nào lại mắc...

Vừa nói đến đó hắn chợt hiểu ra, rồi bất chợt run lên. Thiếu gia mưu kế thật là độc. Đúng vậy. Biết là bẫy rập thì thế nào. Bao nhiêu đệ tử và người quanh khu này đã thấy rõ ràng là Hắc Sát Giáo tấn công và giết người của Cực Âm Môn. Giờ đây nếu mà không làm ra cử động gì. Chẳng cần nói nhiều đám đệ tử sẽ cho là Môn chủ sợ Hắc Sát Giáo các địa bàn của Cực Âm Môn thấy không được bảo vệ nhất định sẽ ly khai. Danh tiếng và sinh ý của Cực Âm Môn sẽ mất sạch. Do vậy dù muốn hay không Cực Âm Môn khai chiến với Hắc Sát Giáo là điều không tránh khỏi.

Vừa nghĩ đến điều này Mã Đức Hoa không khỏi bội phục thiếu gia nhà mình. Có thiếu gia ở đây. Nhất định mỗi thù diệt tộc sẽ được báo.

Dương Thanh cười:

- Ba người các ngươi tiến lên đốt nốt nơi này rồi mau chóng trở về ẩn mình. Cố gắng đừng lộ ra sơ hở.

Hắn nhìn tàn lửa đang bay loạn trước mặt rồi nói:

- Dương Thành, ta lấy thân phận của gia tộc ngươi ta sẽ giúp ngươi báo thù rửa hận.

.....

Đại điện của Cực Âm Môn đang xảy ra một trận tranh cãi long trời phần lớn các trưởng lão đều quyết định đánh Hắc Sát Giáo để rửa mối nhục này, còn lại một số lại chưa quyết định. Nhất thời đại điện ồn ào như cái chợ.

Thái Thượng Môn Chủ của Cực Âm Môn là một lão già mặc áo may xanh. Người gầy đét như que củi. Nhưng đừng bị vẻ ngoài của lão đánh lừa. Nhiều trăm năm trước khi mới chỉ là trưởng lão ngoại môn. Tu tiên giới ở nơi này đã đặt cho lão một ngoại hiệu là Âm Sơn Lão Quý. Lão thành danh với pháp thuật Lôi Âm Ma Công. Một thân pháp lực Nguyên Anh Trung Kỳ vô cùng tinh thuần. Giờ đây lão đang ngồi trên bảo tọa hoàn toàn bỏ ngoài tai mọi lời đối đáp của đám bên dưới. Bỏ ngoài tai tiếng kể lể của tên khốn Thành Hồng Mai kia. Lão chính là đang suy nghĩ. Kẻ nào lại muốn đối đầu với lão, với Cực Âm Môn. Đúng như Dương Thanh nói. Dù biết có đến tám chín phần không phải do Hắc Sát Giáo gây nên. Nhưng lão không còn cách nào khác. Để có câu trả lời cho cấp dưới, để giữ lại danh tiếng cùng các mối làm ăn. Lão buộc phải đi Hắc Sát Giáo một chuyến. Nếu không đời này Cực Âm Môn đừng hòng ngóc đầu lên được. Người ta sẽ nói là cực âm môn của lão sợ chết. Yêu thế. Lão không thể để cơ nghiệp này bị hủy trong tay lão. Nhưng dù đã quyết sẽ tính món nợ này lên đầu Hắc Sát Giáo lão vẫn muốn biết rõ chuyện gì đang diễn ra. Là kẻ nào đang làm chìm sẽ rình rập. Lão hừ lạnh.

Tiếng của lão phát ra lập tức cả đại điện im lặng như tờ. Mọi người đều im lặng chờ lão ra quyết định.

- Đã tìm được tên Đoàn Mộc Hùng kia chưa.

Âm Sơn Lão Quý cất giọng nhạt nhạt hỏi.

Một tên đệ tử chạy ra quỳ xuống:

- Khai bẩm Thái Thượng Môn Chủ. Chúng đệ tử đã đi gọi. Nhưng hắn đã không còn trong môn. Có đệ tử nói mới sáng sớm hắn đã cùng tên Trần Văn Chí nói có việc ra ngoài. Sau đó không thấy trở lại.

Gã đệ tử vừa nói xong. Đám trưởng lão đã lớn tiếng

- Có tặc giết mình.

- Quả nhiên là gian tế trà trộn.

- Đám Hắc Sát Giáo khinh người quá đáng.

Lại có người còn gay gắt hơn:

- Là tên chấp sự nào đã tuyển hắn vào. Ta sẽ rút gân hắn.

Đang ồn ào thì chợt mọi người nhìn ra cửa. Âm Phủ Ma Anh Tào Tuyết đang đi vào theo sau là hai tên đệ tử mang theo xác của Giáp Hải lên Đại điện.

Lão đưa mắt nhìn về số xác chết ngoài sân rồi hỏi:

- Môn chủ vạn an. Đã xảy ra chuyện gì thế này.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Thừa nước đục thả câu

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện. Âm Phủ Ma Anh Tào Tuyết mắt vẫn lên tia máu nói lớn:

- Thái Thượng Môn Chủ mình giám. Thù này không báo. Sau này Cục Âm Môn còn đâu chỗ đứng trong Tiên đạo.

Lão vừa nói vừa quỳ xuống. Bộ dáng vô cùng thù hận. Đám Trưởng Lão xung quanh cũng nhất tề quỳ xuống hô lớn:

- Xin Môn chủ báo thù.

Trước sự cầu xin của đám trưởng lão. Âm Sơn Lão Quý đánh thờ dài một hồi. Thôi thôi thôi đánh thuận nước đẩy thuyền vậy. Chỉ trách tên chủ mưu sau màn ra tay quá độc. Nghĩ đoạn lão liền giơ một tay lên. Thanh âm trong đại điện phút chốc im bật. Lão đưa mắt nhìn quanh điện một lượt rồi cất giọng nói:

- Các vị hãy yên lòng. Thù này bản môn chủ nhất định sẽ trả. Truyền lệnh bản nhân. Gửi quyết chiến thư cho Hắc Sát Giáo, ba ngày sau, xuất động toàn bộ đệ tử lên đường vấn tội.

- Môn chủ anh minh. Cục Âm Môn tất thắng.

....

Trong lúc bánh xe chiến tranh của Cục Âm Môn đang bắt đầu chuyển động thì ở Hắc Sát Giáo Đoàn Mộc Hùng lúc này đã khôi phục lại thân phận con trai thứ ba của Giáo Chủ Hắc Sát. Đoàn Mộc Kiếm Nam nhũn mày suy tư rồi cất giọng hỏi:

- Phụ thân quả thật con vẫn không nghĩ ra là ai lại có thể vu oan cho chúng ta thế này. Hải nhi tự vấn rằng làm việc vô cùng cẩn thận. Duy chỉ có...

Nói đến đây bất chợt hắn há hốc mồm. Vân Nam Đại Đế thấy vậy liền hỏi:

- Duy chỉ có cái gì?

Đoan Mộc Kiếm Nam cung kính:

- Ở Cực Âm Môn hải nhi gặp một tên giả dạng luyện khí trà trộn vào đó. Vì muốn lung lạc hần nên hải nhi đã nói thân phận cho hần. Định rằng sau khi thí luyện Cực Lạc Đảo trở về sẽ cùng hần tiến hành phá hoại từ bên trong. Không ngờ vừa về được mấy ngày đã có chuyện. Giờ nghĩ lại hải nhi cho rằng chính hần cố tình tiếp xúc hải nhi cũng không biết chừng.

Hần nói thế này quả thật quá oan uổng cho Dương Thanh. Nếu trách thì phải trách chính hần cố tình tiếp xúc Dương Thanh thì có. Nếu hần không có ý đồ với Dương Thanh thì Dương Thanh cũng không nghĩ đến chuyện lợi dụng hần làm ra xung đột. Âm Sơn Lão Quỷ Đoan Mộc Chiến Long trầm ngâm nói:

- Cũng có thể. Nhưng tên Dương Thanh này là người thế nào tu vi của hần đến đâu. Con có biết không.

Đoan Mộc Kiếm Nam lại nhú mày.

- Hần chính là Trúc Cơ Trung Kỳ không thể sai được.

Âm Sơn Lão Quỷ lắc đầu:

- Nếu là Trúc Cơ Trung Kỳ thì sao có thể đánh chết một ngoại môn trưởng lão như vậy lại còn sử dụng một pháp thuật gần như Vân Vụ Tề Phi thoát nhìn chỉ khác nhau một chút mà thôi. Tên này ít nhất cũng phải ngoài Nguyên Anh Kỳ cảnh giới. Hoặc giả hần có người khác giúp sức chẳng.

Lão vừa nói đến đây. Thì bên ngoài có tiếng bước chân rồi có bốn thân ảnh tiến vào. Đi đầu là hai đứa con lớn của lão Đoan Mộc Trung và Đoan Mộc Dũng. Theo sau chính là hai Hắc Bạch Hộ Pháp của bản giáo.

Hắc Bào Hộ Pháp Trương Thành là một lão già đã ngoài tứ tuần nếu xét theo khuôn mặt, lão mặc một bộ chiến bào màu đen. Theo nhịp bước của lão áo choàng sau lưng không ngừng tung bay theo gió. Trên mặt lão là một vết sẹo dài từ đuôi mắt phải xuống tận cằm quả thật vô cùng ghê rợn.

Bạch Bào Hộ Pháp Lâm Linh Linh lại tương phản hoàn toàn với vẻ mặt xấu xa của lão. Nàng xinh đẹp và khả ái vô cùng mặc dù đã sống hàng trăm năm. Nhưng khuôn mặt vẫn chỉ vừa hai tám. Có lẽ là đã dùng định nhan đơn. Trên người nàng mặc một bộ chiến giáp màu bạc. Áo choàng sau lưng trắng tinh không một điểm tạp màu. Từ thần thái mà nói hai vị hộ pháp này đúng là khác nhau một trời một vực. Vừa nhìn thấy đoàn người này. Đoan Mộc Chiến Long đã lộ ra sự chán ghét không cần che giấu. Trương Thành ủng hộ Con cả Đoan Mộc Trung của lão. Còn Lâm Linh Linh lại ủng hộ con thứ của lão. Cả hai đứa con này lão hiểu quá rõ dục vọng quyền lực của chúng rất lớn lại không có lòng của người đứng đầu. Nếu để chúng lên làm giáo chủ chắc chắn ngày diệt môn sẽ tới rất nhanh. Chỉ có đứa con thứ ba của lão. Là giống lão hồi còn trẻ. Lão tin rằng chính nó mới đủ sức đưa Hắc Sát Giáo phát dương quang đại. Bấy lâu nay lão vẫn âm thầm bảo vệ nó. Nếu không hẳn là đã bị các huynh đệ của nó giết chết từ lâu. Mặc dù là chán ghét những lão cũng không thể trở mặt hoàn toàn lão cố nén tức giận hỏi:

- Hai vị hộ pháp có chuyện gì cần nói.

Lâm Linh Linh bước lên cúi mình làm lễ rồi nói

- Ra mắt giáo chủ nguyên giáo chủ vạnj thọ vô cương.

Đám phía sau cũng theo đó mà kết thủ ấn bái lễ:

- Nguyên giáo chủ vạn thọ vô cương.

- Thôi được rồi. Không cần rườm rà. Trung nhi cùng Dũng nhi và hai vị hộ pháp có chuyện gì muốn nói:

Đoan Mộc Trung tiến lên:

- Phụ Thân. Chắp pháp sứ giả của chúng ta vừa nhận được chiến thư của Cực Âm Môn mời phụ thân xem qua.

Đoan Mộc Trung cung kính đưa cho một tên đệ tử đứng đó. Hần vội nhận lấy rồi chuyển cho Văn Nam Đại Đế vừa mở chiến thư lão đã nhú chặt lông mày.

Trên đó chỉ có vền vẹn mấy chữ:

- Không diệt Hắc Giáo, khó lấy nhân tâm.

Chỉ có tám chữ nhưng đã bày tỏ tất cả những gì mà hai môn phái này đang gặp phải. Đoan Mộc Chiến Long gấp thư lại, một hóa cầu từ tay lão hiện ra chớp mắt đã biến chiến thư thành tro. Ánh mắt lão bất chợt trở nên kiên định lão quát lớn.

- Hắc Bạch Hộ Pháp. Hai ngươi mở Hộ Sơn Đại Trận cho ta. Nếu đại trận có trục trặc gì ta hỏi tội các ngươi.

- Cẩn tuân pháp chỉ giáo chủ

Trương Thành và Lâm Linh Linh cúi mình rồi bước nhanh ra ngoài.

Lão lạo nhìn đến ba đứa con của lão. Rồi chậm rãi nói:

- Mau đi đốc thúc đám đệ tử đề cao cảnh giác. Ta phải nói trước nếu kẻ nào âm thầm giở trò sau lưng ta thì đừng trách ta không nhận người thân.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Không chết không ngừng

Chiến trường mà Cực Âm Môn và Hắc Sát Giáo lựa chọn là một thung lũng trống trải cách không xa kinh thành. Hai bên là hai ngọn núi đá cao sừng sững. Dân chúng trong kinh thành, mới sáng ra đã trốn mất há mồm chứng kiến hai môn phái lớn nhất nhì kinh thành âm ỉ, tiến ra khỏi cửa:

- Trời thể lực nào mà cần đến hai môn phái này liên thủ.

Kẻ thông minh hơn thì bảo:

- Ta thấy họ nhìn nhau với ánh mắt hận thù. Có lẽ hai môn phái này đánh nhau cũng không chừng.

- Chả có nhẽ.

- Đờ ngu nhà nguoi không thấy sao. Mấy ngày hôm nay nguoi của hai phái này chết không ít. Chắc chắn có xích mích.

.....

Trong một ngôi mật thất Dương Thanh đang ngồi trên chủ vị nghe Mã Đức Hoa báo cáo tình hình. Bên cạnh hắn Từ Nguyệt đang không yên phận ngồi đó. Trên tay xoay xoay mấy viên linh thạch. Đợi Mã Đức Hoa nói xong nàng mới lên tiếng:

- Vậy khi nào chúng đánh nhau lưỡng bại câu thương chính là lúc chúng ta nhân cơ hội đứng lên thu thập tàn cuộc.

Ặc.

Dương Thanh cùng đám Mã Đức Hoa trốn mắt nhìn về phía Từ Nguyệt. Nàng nói quá đơn giản a. Như thể Cực Âm Môn và Hắc Sát Giáo là hai môn phái tam, tứ lưu vậy. Dương Thanh dở khóc dở cười.

- Nguoi nghĩ chúng ta đều là Ngưng Nguyên lão quái hay là Hóa Anh lão quỷ. Dọn dẹp tàn cuộc. Chúng ta dọn dẹp được thật hay sao. Hắc hắc.

Mã Đức Hoa cũng lên tiếng:

- Từ Nguyệt cô nương có điều không biết. Chúng ta chỉ cần lộ ra một góc áo thôi. Nguoi ta cũng biến chúng ta thành cát bụi.

- Vậy nguoi bảo chúng ta tốn công thế để làm gì.

Nàng vừa nói vừa dẩu môi lên. Trông đáng yêu vô cùng. Linh thạch trên tay nàng lập tức bị nàng hấp thu không còn một mảnh.

Ặc.

Liễu Kiến Thành cùng Đàm Công Trung hít sâu một hơi khi lạnh. Đùa sao. Ba viên linh thạch thượng phẩm đó. Hai người họ cố gắng cũng phải mấy canh giờ mới tiêu hóa hết. Vậy mà cô nương chỉ cần chưa đến 1 giây. Có phải nguoi không đây. Rồi bỗng nhiên hai người quay sang nhìn nhau. Đúng rồi Từ Nguyệt đâu phải là nguoi.

Liễu Kiến Thành tiến lên một bước rồi nói:

- Thiếu gia. Từ Nguyệt cô nương. Theo ngu ý của thuộc hạ. Chúng ta cứ đợi chúng đánh nhau đến thời khắc máu chốt rồi nhân cơ hội đột nhập vào cấm địa của Cực Âm Môn lấy đi Tinh Nguyên Thạch sau đó cao chạy xa bay.. thù tất nhiên phải báo nhưng cũng cần có thực lực mới được. Thiếu gia đã khiến cho hai môn phái đi đến bước này. Đã là có gắng rồi. Không nên liều mạng

Ý kiến này khiến Dương Thanh gật gù đồng ý. Hắn cũng không ngu đến mức mà nghĩ rằng mình có thể kiếm được chỗ tốt gì từ việc này. Cùng lắm là có thể lấy được tinh nguyên thạch mà thôi.

Hắn nhú nhú mày rồi phân phó.

- Mã Đức Hoa mau đi làm theo những gì ta dặn đi. Nguoi hãy dẫn đường cho Từ Nguyệt

- Tuân lệnh thiếu chủ.

Hắn liếc về ba người còn lại:

- Máy người các ngươi theo ta. Tuyệt đối không thể có sai sót.

.....

Tiếng là hét ngập trời vang lên trong thung lũng. Cực Âm Môn và Hắc Sát Giáo điên cuồng triệt hạ lẫn nhau. Pháp khí bay khắp nơi. Từng luồng chưởng phong và phép thuật phát ra. Đệ tử nằm xuống vô số kẻ.

Thấy đám đồ tử đồ tôn của mình tử thương vô số. Âm Sơn Lão Quỷ đỏ mắt gầm lên:

- Đoàn Mộc Chiến Long lão thất phu bản nhân thế phải băm thây ngươi vạn đoạn.

Lời còn chưa dứt. Thủ ấn trong tay lão biến đổi. Linh lực bàng bạc tràn ra hướng về phía Vân Nam Đại Đế Đoàn Mộc Chiến Long. Nơi nào linh lực của lão đi qua đệ tử của Hắc Sát Giáo ầm ầm ngã xuống. Trong tiếng kêu gào của đám đệ tử. Đoàn Mộc Chiến Long lạnh nhạt quát lên:

- Đến đây sợ rằng lão không có bản lĩnh đó.

Vừa dứt lời lão cũng vung tay kết thủ ấn. Linh lực cuồng bạo tràn ra lão hét lớn:

- Vân Vụ Tề Phi

Cùng lúc đó tiếng quát của Âm Sơn Lão Quỷ cũng vang lên lạnh lạnh:

- Cực Âm Diệt Tuyệt

Đùng, đùng, ầm.

Hai luồng linh lực cuồng bạo va chạm vào nhau trên không trung tạo ra những âm thanh vô cùng ghê rợn. Áp lực nó tạo ra khiến đệ tử của hai bên tử thương một mảng lớn. Hai lão quái vật cũng bị đẩy lùi ra sau hơn mười bước mới trụ vững được thân hình. Khí huyết trong người nhộn nhào, khóe miệng tràn máu tươi. Đây là dấu hiệu của nội thương không nhẹ. Đoàn Mộc Chiến Long hừ lạnh. Đưa tay lau vết máu trên miệng:

- Âm Sơn lão thất phu. Có ta ở đây hôm nay Cực Âm Môn bại chắc rồi. Ngươi tu hành ngàn năm vậy mà không ngờ. Một kẻ ly gián con con cũng mắc phải.

Âm Sơn Lão Quỷ cũng phun ra một ngụm máu tươi. Lúc này lão cũng không chịu yếu thế:

- Ngươi nói là không phải ngươi làm là ta tin sao. Ngươi nghĩ ta là trẻ lên ba chắc. Mạng của mấy trăm đệ tử Cực Âm Môn. Các ngươi phải trả chắc rồi.

Âm Sơn Lão Quỷ hung hăng móc từ trong túi trữ vật ra một kiện pháp khí vô cùng kỳ dị. Chủ thể là một đóa sen màu xanh xung quanh đóa sen này là 16 cây đoản kiếm thiết kết vô cùng tinh xảo lơ lửng quay xung quanh bông sen đó. Lão tung pháp khí lên bầu trời rồi nói:

- Để xem ngươi chịu được mấy lần Càn Khôn Thoa này công kích.

Đoàn Mộc Chiến Long chỉ đứng đó cười nhạt:

- Hãy xem Càn Khôn Thoa của ngươi lợi hại hay Thanh Đồng Đăng của ta lợi hại:

Lời vừa dứt trên tay Đoàn Mộc Chiến Long cũng xuất hiện một cây đèn cổ xưa màu vàng nhạt trên thân đèn có vô số bí văn màu đỏ xen lẫn với nhau. Toát ra khí tức tang thương vô hạn. Lão tung Thanh Đồng Đăng về phía trước rồi hét lớn:

- U Hỏa Địa Ngục đi.

Từ Thanh Đồng Đăng phát ra một tiếng rít gào vô cùng ghê rợn một đoàn hỏa diễm màu đen tràn ra. Nơi nào hỏa diễm đi qua nơi đó bị san phẳng thành bình địa. Đệ tử của Cực Âm Môn bị u hỏa thiêu đốt linh hồn chết nhiều vô số. Các trưởng lão Kết Đan Ngưng Nguyên thì chật vật lắm mới tránh thoát. Thấy đám đồ tôn chịu thiệt Âm Sơn Lão Quỷ hét lớn một tiếng:

- Hỗn Đản

Lão lăng không bay đến Càn Khôn Thoa bên người lão tỏa ra linh lực nồng đậm. Chớp mắt một màng sáng bạc hiện ra. 16 cây đoản kiếm lập tức huyền hóa ra ngàn vạn thanh kiếm xem lẫn trong

- Mãn Thiên Hoa Vũ.

Tức thì ngàn vạn thanh kiếm xem lẫn trong

Luồng sáng bạc rít gào ma đi. Hung hăng va chạm với U Hỏa của Đoàn Mộc Chiến Long. Một tiếng nổ trầm đục vang lên. Kéo theo một lực lượng gần như xé rách không gian lan ra. Đám người tu vi yếu một chút trực tiếp bạo thể mà chết.

Ầm, Ầm, Ầm

Thân hình của Âm Sơn Lão Quỷ cong gập lại bay ngược ra phía sau. Trước thế công kỳ dị của Thanh Đồng Đẳng lão đã bị nội thương nghiêm trọng vô lực tái chiến. Phía Đoàn Mộc Chiến Long cũng không khá hơn là mấy trên người lão đang bị bốn thanh đoản kiếm găm vào người. Chân khi hự thoát. Cũng đã như nó mạnh hết đà. Thấy chương môn bị thương đám trưởng lão cấp tốc phóng lại gần. Lôi ra linh đan diệu dược nhét vào miệng hai lão. Đoàn Mộc Chiến Long hữu khí vô lực nói:

- Hắn bị thương nặng hơn ta. Mau lên giết hắn. lần này giữa Hắc Sát Giáo và Cực Âm Môn không chết không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Chạy trốn

Ở một hạp cốc âm u cách rất xa Cực Âm Môn và Hắc Sát Giáo đám người Dương Thanh, Từ Nguyệt và bọn Mã Đức Hoa đang ngồi trong một sơn động trước mặt bọn họ và một viên đá màu vàng to cỡ nắm tay đang lơ lửng, từ trên viên đá tỏa ra linh khí ngập trời thêm nữa nó không ngừng phát ra luồng quang mang lấp lánh

- Đây là Tinh Nguyên Thạch ư

Từ Nguyệt tò mò hỏi, hắn đưa tay thu lấy viên đá ném vào túi trữ vật rồi gật đầu:

- Căn cứ vào những gì ghi trong điển tịch thì đây chính là Tinh Nguyên Thạch.

Từ Nguyệt hất một lọn tóc lòa xòa trên trán rồi lại hỏi.

- Người có chắc có được tinh nguyên thạch này thì sẽ tu luyện thành công, Ngũ Hành Chân Ma Kinh gì đó?

- Đúng thế. Có nó ta nhất định sẽ thành công, so với đồng cấp ta lúc nào cũng mạnh hơn hẳn bọn chúng.

Rồi hắn quay sang nói với bốn người Mã Đức Hoa. Các người hãy ở đây tu luyện, và hộ pháp cho ta. Cả bốn người đều cung kính cúi đầu:

- Vâng. Thiếu gia

Phân phó xong xuôi hắn cùng Từ Nguyệt đi vào cuối động, hắn gọi ra Vô Cực Dao nhanh chóng tạo ra một thạch thất rồi cùng Từ Nguyệt biến mất.

Cùng lúc đó, tại nơi mà Cực Âm Môn và Hắc Sát Giáo quyết đấu, xác chết la liệt khắp nơi, mảnh thi thể cùng các mảnh vỡ của pháp bảo rải đầy mặt đất. Tại một bãi đất trống số đệ tử còn sống không quá vài trăm người đang sợ hãi quỳ dưới đất, dẫn đầu hai môn phái quỳ đó chính là Vân Nam Đại Đế Đoàn Mộc Chiến Long, cùng với Môn chủ Cực Âm Môn Âm Sơn Lão Quỷ. Trước mặt hai vị nhất môn chỉ chủ và đám đệ tử là hai lão già tiên phong đạo cốt, một lão mặc áo trắng, một lão lại mặc áo đen, nếu như những người sống cùng thời với hai lão mà có mặt ở đây thì nhất định sẽ giật mình, lão già mặc áo trắng năm ngàn năm trước được người ta gọi là Thanh Minh Lão Quỷ chính là một trong những chương môn đời trước của Cực Âm Môn. Còn lão già áo đen sống cùng thời với Thanh Minh Yêu Vương được tu tiên giới của vùng này năm đó kêu tặng danh hiệu Hắc Bào Đại Thánh. Vào khoảng một ngàn năm trước hai lão xảy ra một trận đánh nhau long trời lở đất cuối cùng cơ duyên xảo hợp cả hai cùng đột phá Ngưng Nguyên hậu kỳ, hóa thù thành bạn. từ đó cùng ẩn cư trong mật địa bí truyền của Cực Âm Môn tu hành khắc khổ nhằm đột phá Hóa Anh chi cảnh trong truyền thuyết. gần đây hai lão đã thành công đột phá Hóa Anh sơ kỳ vừa lúc xuất thì nhận ra là có kẻ đã cuỗm mất tinh nguyên thạch của bản môn, lại còn châm ngòi ly gián khiến hai môn phái không chết không ngừng. Hắc Bào Đại Thánh buông tiền thức ra quát lớn,

- Liễu Đại Hồng, lăn ra đây cho bản thánh.

Thanh Minh Yêu Vương cũng hô lên:

- Uông Đức Thuần

Tiếng của hai lão vang vọng trong không trung chấn động màng tai mọi người, những kẻ tu vi thấp kém trực tiếp bạo thể mà chết. Hắc Bào Đại Thánh quay sang Đoàn Mộc Chiến Long giọng chán ghét không hề che giấu:

- Một tên ngu dốt như ngươi mà cũng dám xưng hiệu Vân Nam Đại Đế ư, bị người ta chơi đùa đến chết cũng không biết, thật không hiểu tại sao Liễu Đại Hồng Lại cho ngươi làm giáo chủ.

Lão vừa dứt lời thì trong không trung hiện ra một dao động linh lực hai bóng người thuần di đến, vội vội vàng vàng đáp xuống trước mặt hai lão rồi cung

kinh hành lễ:

-Đệ tử Ưông Đức Thuần, Liễu Đại Hồng cung nghênh môn chủ (giáo chủ) thái thượng

Hắc Bào Đại Thánh vung tay tát cho hai lão một cái khiến hai lão bay ngược về đằng sau đụng vào sườn núi mới dừng lại được thân mình:

-Hai người đứng là đồ ăn hại, trước khi chúng ta bế quan đã dặn dò thế nào,

Ưông Đức Thuần và Liễu Đại Hồng vội vàng quỳ xuống:

Thưa hai vị thái thượng giáo chủ, chúng đệ tử đã bế quan tu luyện từ lâu mấy trăm năm nay không màng thế sự mong hai vị thái thượng giờ cao đánh khẽ.

Thanh Minh Yêu Đế khẽ nói:

-Nể tình hai người tu luyện cũng không dễ gì ta có thể tha cho các người, nhưng Tinh Nguyên THạch của bản môn không thể bị người ngoài lấy đi như vậy, nhất là lại để một tên Trúc Cơ trung kỳ qua mặt, các người thân là Kết Đan, Ngưng Nguyên thường cho mình cao cao tại thượng có thấy nhục nhã không hả.

Lúc này qua lời kể của lại của Yêu Đế đám người Âm Sơn Lão Quỷ và Đoan Mộc Chiến Long mới nhận ra ngay từ đầu mình đã bị Dương Thanh dắt mũi.

Thanh Minh Yêu Đế lại nói tiếp:

-Chúng ta đường đường là Hóa Anh chi cảnh không muốn đối phó với một tên vừa mới gia nhập tu tiên đạo. Vậy mà các người hết lần này đến lần khác lại để hấn lửa, theo ta thấy các người càng tu hành lâu, đầu óc các người càng ngu đi thì phải.

Hai lão Ưông Đức Thuần, Liễu Đại Hồng và đám người quỳ dưới đất im thin thít, giỡm sao, chẳng may nói gì thất thổ khiến hai vị Hóa Anh động chân hỏa ra tay thì mấy người bọn hấn làm sao chịu nổi, tuy nói hai người là lão tổ của họ, nhưng qua hàng ngàn năm như vậy ai dám chắc các vị ấy sẽ một lòng như trước, nên biết rằng khi tu luyện đến cảnh giới này, thì toàn bộ tâm thần của những lão quái này sẽ tập trung vào việc đột phá cảnh giới cao hơn gia tăng thọ nguyên, việc này mới là việc chính còn tục vụ của môn phái đã sớm không màng đến, cho nên mới nói tu tiên đạo vô tình là vì vậy, không phải tiên nhân vô tình àm là do thời gian sống của họ quá lâu nên có một số chuyện có cái nhìn khác bình thường mà thôi.

Hắc Bào Đại Thánh nói với Thanh Minh Yêu Đế:

-Thường Vạn An đạo hữu, có lẽ đã đến lúc thực hiện lời hứa 500 năm trước của chúng ta

Yêu Đế gạt đầu rồi nói:

-Ngô Kỳ Long lão quỷ người cứ tuyên bố là được

Hắc Bào Đại Thánh Ngô Kỳ Long nghe vậy thì quay lại đám người đang quỳ dưới đất cất tiếng nói:

-Lũ vô dụng các người nghe đây từ này Cực Âm Môn và Hắc Sát Giáo hợp nhất làm một lấy tên là Vô Cực Điện, điện chủ sẽ do Ưông Đức Thuần đảm nhiệm, Liễu Đại Hồng làm phó điện chủ. Các người đã nghe rõ chưa

Đám người nhất tề đồng thanh hô lớn:

-Xin tuân pháp chỉ

Ngô Kỳ Long lại nói tiếp:

-Truyền lệnh bản thánh toàn bộ đệ tử vô cực điện phát ra lệnh truy sát Dương Thanh, kẻ bất sống thường mưòi vạn trung phẩm linh thạch, một bình Thuần Dương Vô Cực Đan.

Xi xào

Bên dưới sau khi ngô kỳ long nói xong vang lên tiếng nghị luận không ngớt. Đùa sao mười vạn linh thạch trung phẩm có thể không cần nhưng Thuần Dương Vô Cực Đan là bảo vật, tuyệt đối là bảo vật, Trúc Cơ uống vào có thể tiến thêm một cảnh giới cho dù không tiến cũng tăng năm thành Kết Đan, Kết Đan uống vào tăng 4 thành Ngưng Nguyên, phải nói lần này hai vị lão tổ bỏ vốn vô cùng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Tỏa Hồn Đại Trận

Trong khi hai môn phái vì phần thưởng là Thuần Dương Vô Cực Đan, điên cuồng truy nã Dương Thanh, thì hắn lại đang dùng một tốc độ vô cùng nhanh chóng chạy về cố quốc, có Tử Nguyệt bên cạnh tốc độ của hắn và bốn người Mã Đức Hoa vô cùng nhanh chóng. Tuy rằng Tử Nguyệt chưa khôi phục được thực lực như trước kia, nhưng mang theo năm tên tiểu tử Trúc Cơ kỳ thì hoàn toàn không tốn một chút sức lực nào. So với tốc độ nhanh nhất của Dương Thanh và mấy người, tốc độ của Tử Nguyệt quả thật là Đẳng Vân giả vũ. Nửa tháng sau bọn hắn đã xuất hiện tại nơi mà năm xưa hắn diệt sát đầu yêu thú Xích Diễm Hóa Lân, nơi có Phong Ấn của thái tử ma giới. nơi mà cứ mỗi một trăm năm hắn phải trở về nếu không sẽ bị độc khí công tâm mà chết. nơi có cổ quan tài mà hắn đã hứa thay vị thái tử kia bảo vệ. cổ quan tài trọng Vọng Nguyệt Lâu. Đứng trước đại trận Dương Thanh lại có một hồi cảm khái. Chính nơi này đã bảo vệ hắn khỏi sự truy sát của Hắc Long Thất Tử, lại còn thu được vô số cơ duyên trở thành tu sĩ đầu tiên từ trước tới giờ thu được truyền thừa nguyên vẹn của Ma giới, mà người truyền thừa lại còn là một vị thái tử của giới này. Cũng chính tại đây hắn nhận được Âm Phủ Ma Châm, bộ phi châm này đã cứu hắn vô số lần, còn bộ áo giáp và thanh kiếm cùng với hộ thuẫn kia, tuy rằng hắn chưa sử dụng được nhưng hắn tin là sẽ có một ngày tu vi của hắn đủ mạnh để dùng.

-Này, người có vào không.

Tử Nguyệt đã mất kiên nhẫn, quát hỏi:

Hắn không nói gì mà đưa tay vẽ vài vòng trong không khí, ngay khi hắn đưa tay lên, linh khí từ tay hắn tỏa ra dung nhập vào trận pháp, chỉ thấy Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận run lên. Một tiếng tiêng minh vang lên thanh thúy, đại trận run rẩy mờ ra một động khẩu, mặc kệ vẻ mặt ngạc nhiên và khiếp sợ của đám người Mã Đức Hoa, hắn sòng vai cùng Tử Nguyệt bước vào.

-Các người có định vào hay không?

Tử Nguyệt một lần nữa lại mất kiên nhẫn quát lớn. Tiếng quát của nàng lôi đám người trở về thực tại, Cả bốn vội nói:

-Tử Nguyệt cô nương chúng ta vào ngay, vào ngay.

Vừa bước vào trong đại trận, cảm của đám người Mã Đức Hoa lại rớt xuống đất vì kinh ngạc, Thiếu chủ từ đâu mà có được nơi này, phía trước bọn họ hiện ra một ngọn núi vô cùng hùng vĩ, chín ngàn chín trăm chín chín bậc thang từ chân núi uốn lượn lên tới đỉnh, trên đỉnh núi là một tòa lâu không ngót tỏa ra ánh sáng màu trắng sữa. như vậy thì cũng thôi đi, nhưng đặc biệt ở chỗ nơi này linh khí vô cùng sung túc từ khí thế đã có thể so sánh với một số sum môn lớn về độ nồng đậm. bọn người Mã Đức Hoa mừng rỡ cười không khép miệng tu luyện ở đây so với ngoài thực tốt trăm lần. Phút chốc Dương Thanh đã dẫn mọi người trở về động phủ ở phía sau núi, nơi hắn đạt được Âm Phủ Ma Châm. Sau vài câu phân phó cho bọn Mã Đức Hoa chọn nơi tu luyện, hắn cùng Tử Nguyệt tiến vào mật thất. Lần này bề quan hắn chính là muốn bố trí Tỏa Hồn Đại Trận. Trừu hồn luyện pháp của Ngũ Hành Chân Nhân tìm ra công pháp thần kỳ mà lão nhắc đến trong tổng đàn của Ngũ Hành Tông khi xưa Luyện Hồn Phân Thân Thuật. có được thuật này, tương đương đương với có thêm vài cơ hội bảo mệnh. Nếu tu vi hắn mạnh mẽ mà nói tạo ra vô số phân thân cũng không có gì là không được. tuy nhiên nói điưng phải nói lại, Ngũ Hành Chân Nhân năm đó đã là Ngưng Nguyên Trung Kỳ vậy mà Tu luyện thuật này vẫn bị phản phệ tới mức như vậy. Hắn chỉ là Trúc Cơ Trung Kỳ liệu rằng có mấy thành nắm chắc. trước hết có lẽ cứ Tu luyện Ngũ Hành Chân Ma Kinh thì hơn. Hắn dừng suy nghĩ lại nói với Tử Nguyệt:

-Tử Nguyệt giúp ta bố trí Tỏa Hồn Đại Trận

-Được

Tử Nguyệt hé miệng anh đào thối ra một luồng linh khí hai tay nàng đánh ra vô số đạo pháp quyết, linh lực được nàng quán chú đan xen với nhau thành một trận đồ phức tạp vô cùng. Dương Thanh cũng ngưng thần hai tay kết thủ ấn đánh ra vô số đạo linh lực, Tinh Nguyên Thạch dưới sự điều khiển của hắn nhẹ nhàng bay vào trung tâm Tỏa Hồn Đại Trận, ngay khi Tinh Nguyên Thạch dung nhập vào trận pháp, toàn bộ đồ hình trong trận run rẩy rồi tỏa ra kim quang chói mắt. đúng lúc này Tử Nguyệt phun ra một luồng tiên huyết nhắm Tinh Nguyên Thạch thổi tới. đội Tinh Nguyên Thạch hấp thu hết tiên huyết của mình Tử Nguyệt hô lớn:

-Chú nhận

Dứt lời kim quang đại thịnh, trận pháp mờ hồ truyền ra sát khí ngập trời. Kim quang dần dần biến đổi thành Tử Quang sát khí từ Tỏa Hồn Đại Trận không ngừng tràn ra. Trận pháp đã hoàn toàn khởi động:

Dương Thanh thoáng huy động thần niệm. từ Âm Dương Giới của hắn Nguyên Anh của Ngũ Hành Chân Nhân bay ra tiến thẳng vào đại trận. khi vừa chạm vào trận pháp Nguyên Anh liền phát ra tiếng kêu thống khổ vô cùng:

-Đồng Mã Kỳ dù ta có thành ma cũng không tha cho người

-- Thành ma, người nghĩ người sẽ thành ma được sao. Ta không cho phép.

Ngũ Hành Chân Nhân không thể không thừa nhận là Dương Thanh nói đúng. Nguyên Anh đã bị hắn phong tỏa không thể tiến nhập luân hồi, giờ lão sống hay chết cũng chỉ do ý niệm của người thanh niên trước mặt. nhưng mấy ngàn năm tu đạo của lão không hề là vô ích đạo tâm của lão cứng rắn vô cùng, lão thà chết cũng không chịu nói ra bí pháp Luyện Hồn Phân Thân Thuật, chính vì vậy hắn mới phải khổ công bố trí Tỏa Hồn Đại Trận này. Lần này hắn quyết dùng tu vi Trúc Cơ trung kỳ của mình suu hồn một sĩ Ngưng Nguyên hàng thật giá thật. không phải hắn chưa từng nghĩ đến việc để Tử Nguyệt làm việc này nhưng hắn nhận ra rằng, nguyên thần của nàng tuy mạnh mẽ nhưng dù sao cũng mới là pháp bảo thông linh biến hóa thành người mặc dù tu vi cao cường nhưng tiên thức có chút không đủ, thậm chí so với hắn còn kém một chút, khuyết điểm này của Tử Nguyệt sau vài trăm năm mà luyện có thể

hoàn toàn bị xóa bỏ, nhưng trước mắt hắn không thể đợi vài trăm năm được, Luyện Hồn Phân Thân Thuật này hắn nhất định phải có, Kết hợp với Ngũ Hành Thi Ma kia, hắn mới có thể bảo vệ mình, hắn tự tính toán bản thân mình đã gây thu chuốc oán khá nhiều, nếu không có cơ trí thì với tu vi của hắn hiện tại đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, thực lực vì tôn, hắn phải điên cuồng gia tăng thực lực đây mới là thượng sách. Hắn thu lại tâm thần nhìn vào Nguyên Anh của Ngũ Hành Chân nhân cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chương 126: Chìm trong ký ức

Nguyên Anh của Ngũ Hành Chân Nhân khi trông thấy nụ cười của Dương Thanh liền cảm thấy một nỗi sợ vô hình, lão biết vận mệnh của mình đến đây là kết thúc. Lão gào thét trong nỗi sợ hãi vô bờ bến:

-Đồng Mã Kỳ ta nguyên rủa mười tám đời nhà ngươi, con trai sinh ra thì bà chân bốn tay còn con gái thì phải đi làm thiếp.

Một đạo pháp quyết từ tay Dương Thanh bắn ra dung nhập vào trận pháp trực tiếp đánh lên Nguyên Anh, lão rú lên một tiếng kêu đau đớn nhưng cũng không quên thóa mạ:

-Đồ khốn Đồng Mã Kỳ, ta nguyên rủa ngươi sẽ chết không được từ tế, ngươi muốn Luyện Hồn Phân Thân Thuật ư. Lão tử nhất quyết không cho. Con rủa đến Đồng Mã Kỳ, đừng để lão tử thoát ra được.

-Ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu

Lão còn tuôn ra vô số lời nguyên rủa, nhưng Dương Thanh không để lọt tai một lời nào. Dưới sự giúp sức của Tử Nguyệt hắn điên cuồng rót linh lực vào trận pháp. Mỗi một lần Tỏa Hồn Đại Trận sáng lên, lại có vô lượng vô số tia sáng đánh thẳng vào Nguyên Anh của Ngũ Hành Chân Nhân khiến Nguyên Anh của lão phải rú lên đau đớn đồng thời dần dần nhạt màu đi, cho đến một canh giờ sau Nguyên Anh của lão đã gần như bị hủy diệt hoàn toàn, nằm co quắp trong một góc trận pháp, nó suy yếu đến mức lung lay như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Lúc này hắn đánh ra một đạo pháp quyết cuối cùng, Nguyên Anh lập tức bị hắn hút về phía mình, tay phải hắn đặt lên thiên linh cái của Nguyên Anh sử dụng thuật trừu hồn, tay trái cấp tốc miết vào Âm Dương Giới lôi ra một nắm đan dược nhét vào miệng. Giờ đây trong đầu hắn tràn ngập hàng ngàn đoạn ký ức vô cùng xa lạ. Một đợt sóng tràn ngập những hình ảnh nhấn chìm hắn, ào ạt trôi vào tiềm thức.

Hắn thấy mình là một đứa trẻ con khoảng sáu tuổi đang ngồi trong một căn nhà siêu vẹo, trong chớp mắt hắn như biến thành đứa trẻ ấy, ký ức của đứa trẻ cũng như là của hắn, hắn đã hóa thân thành đứa trẻ, phía xa xa là một người đàn ông vô cùng vạm vỡ đang đứng trước lò rèn, cái búa trên tay người đàn ông liên tục vung lên hạ xuống, đó chính là cha hắn, cha hắn vừa làm vừa thỉnh thoảng lại quay ra nhìn hắn và mỉm cười, hắn biết rằng cha hắn có vất vả thế nào chỉ cần nhìn thấy hắn là sẽ nở nụ cười như vậy, phía sau hắn là một thiếu phụ trung niên vô cùng xinh đẹp, nàng đang chải đầu cho hắn, khẽ thì thầm vào tai nó những câu hát du dương, nó thích thú những lúc này, lúc mà thiếu phụ thương nựng nó, Kiếm Nam con trai ngoan của ta....

Nguyên Anh của Ngũ Hành Chân Nhân co rúm lại vì đau đớn, trong tia thanh tỉnh cuối cùng, lão không hề muốn ai nhìn thấy ký ức của lão. Thậm chí lão còn hối hận sao ngay từ đầu không giao công pháp ra, người thanh niên mà lão coi là kiến hôi này tuyệt đối không hề dễ chọc như lão nghĩ nhưng tất cả đã quá muộn.

Cảnh lại đổi, Hắn thấy mình ngày một lớn lên cho đến năm hắn mười tuổi, năm đó cha mẹ hắn đã xin cho hắn theo học một vị đại nho có tiếng tăm ở cách đó một huyện thành, hắn biết rằng nhà hắn rất nghèo, để có thể cho hắn đi tới đó, cha mẹ hắn đã phải vô cùng vất vả, hắn không dám lười biếng bao giờ, trong đám bạn học, hắn luôn cố gắng nhất, thức khuya nhất, dậy sớm nhất, dần dần hắn đã đọc thông hiểu thạo rất nhiều kinh sử, vị đại nho kia cũng quý mến hắn vô cùng, có ý thu hắn làm quan môn đệ tử. Ngày sinh nhật của mẹ hắn, hắn xin phép vị đại nho về thăm nhà, trên đường đi hắn mua một con vịt quay, đó là thứ mà cha mẹ hắn không mấy khi dám bỏ chút ngân lượng ra ăn uống, ba ngày sau hắn đã xuất hiện ở quê nhà, nhưng đập vào mắt hắn là một cảnh hảnh không khi nào quên được, thôn trang của hắn, quê nhà của hắn, nơi có niềm hy vọng và sự nhớ thương của hắn, tất cả đã không còn, thay vào đó là cảnh hoang tàn đổ nát, thì ra vài ngày trước một đám quan quân thua trận đã chạy qua đây, trong lúc chạy chúng cướp phá lương thực và còn cả phụ nữ, hắn đảo mắt nhìn quanh, dưới mặt đất toàn là xác chết, có rất nhiều người quen của hắn. Liều đại thẩm hay cho hắn màn thầu, Linh nhi và Bảo nhi hai cô bé thường chơi đá cầu với hắn, còn Cầu Tử nữa tất cả đã chết, tất cả đã chết rồi, trên vế mặt của họ còn một sự sợ hãi vô cùng nồng đậm, có thể họ chẳng thể ngờ rằng, mình lại có kết cục như vậy, trên tay Bảo Nhi vẫn còn cầm quả cầu, giờ đây nó đã bê bết máu. Một nỗi lo sợ dâng lên trong lòng hắn, con vịt quay rơi khỏi tay hắn lúc nào hắn cũng chẳng hay, hắn điên cuồng chạy đi, chạy về hướng có căn nhà xiêu vẹo, có thể cha mẹ hắn đang chờ hắn, vừa chạy hắn vừa lăm bầm, sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định cha mẹ ta sẽ không sao cả, hắn cứ lăm bầm như thế cho đến khi hắn nhìn thấy nhà hắn thấy xác của cha mẹ hắn, hắn hoàn toàn sập đổ. Trên cổ cha hắn là một vết cắt lớn, còn mẹ hắn trước ngực cắm một con dao, hắn biết con dao này, nó là quà tặng của một vị trưởng bối trong nhà lúc hắn mới sinh ra. Mẹ hắn chắc chắn đã chọn cái chết để không bị giày vò, bà không còn lựa chọn nào khác, mắt mẹ hắn vẫn mở trừng trừng nhìn về phía huyện thành, như muốn thu vào tầm mắt đứa con của mình lần cuối, nước mắt bất giác chảy đầy trên khuôn mặt trẻ con của hắn, Hắn lặng lẽ quỳ xuống bên cha mẹ hắn cúi đầu quỳ lạy:

- Cha, mẹ Kiếm Nam đã về muộn rồi.

Cảnh lại thay đổi

Hắn thấy mình vô cùng vất vả mất bảy ngày bảy đêm để bò lên đỉnh núi, nơi mà theo truyền thuyết của quê hương hắn nơi đó có tiên nhân, hắn lại thấy mình tay chân rách tướp toàn máu tươi, quỳ trên đỉnh núi ba ngày ba đêm nữa cho đến khi ngất đi...

.....

Cảnh lại đổi

Một lão già giương ánh mắt đau xót nhìn thi thể một đứa trẻ con gầy gò nằm thoi thóp trên mặt đất, mặc dù sắp chết, nhưng trong miệng nó vẫn lẩm bẩm bốn chữ không dứt “Ta muốn tu tiên”, rồi như đã quyết xong một điều gì đó, lão phát tay, một luồng linh lực dung nhập vào nó, chớp mắt thân thể nó lại tràn đầy sức sống. lão nói với nó đang trong cơn mê sảng,

- Từ nay tên của con là Phong Hóa.

....

Dưới sự trợ giúp của sư phụ hắn hồi phục dần, rồi hắn trải qua những ngày tu luyện vô cùng khắc khổ, thiên tư của hắn vô cùng tốt, lại thêm sự thù hận thúc đẩy khiến hắn tu luyện có thể nói là điên cuồng, hắn chỉ mất sáu mươi năm đã Kết Đan, lại thêm 100 năm nữa để tu luyện đến Ngưng Nguyên sơ kỳ, trong cơ thể Nguyên Anh đã bắt đầu thực chất hóa.

....

Mùa thu năm hắn đạt đến Ngưng Nguyên Sơ Kỳ, toàn bộ đại quân hai mươi vạn người của quân đoàn Phi hổ bị tiêu diệt toàn bộ không một ai sống sót, tất cả đều chết vô cùng thống khổ, trên đại doanh của quân đoàn Phi Hổ cắm một cây cờ màu đen có vô số hoa văn vô cùng kỳ dị, cây cờ này thu toàn bộ hồn phách của hai mươi vạn người này khiến cho họ vô pháp tiến nhập luân hồi mãi mãi không được siêu sinh, đây là Hắc Sắc Đại Hồn Phiến pháp bảo hùng mạnh nhất mà sư phụ hắn truyền cho hắn. mặc dù đã giết rất nhiều người nhưng hắn vẫn chưa vui thù hận, kẻ thù năm xưa đã chết sạch không còn ai nhuwng gia đình của họ vẫn còn, mười ngày sau tại quốc gia này có hàng ngàn gia đình bị giết chết, máu chảy thành sông. Xác chết đầy nghĩa địa, Dương Thanh đang dung nhập trong luồng ký ức cũng phải hận thù, dạng thù hận gì có thể khiến hắn giết hàng chục vạn người mà không chớp mắt... trong cuộc giết chóc này, Hắc Sắc Đại Hồn Phiến của hắn đã đại thành thần thông, nhưng không may cho hắn trong một gia đình mà hắn giết lại là hậu duệ cuối cùng của một vị lão tổ của một môn phái lớn, hậu duệ bị giết lão không tiếc vận dụng cả lực lượng của một môn phái truy sát hắn, khiến hắn phải chạy trốn khắp nơi,

Cảnh lại đổi...

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chìm trong ký ức 2

Hắn thấy mình bị hơn mười cao thủ truy sát, ba Kết Đan Hậu Kỳ, Một Nguyên Anh Sơ Kỳ, còn lại tất cả đều là Ngưng Nguyên Trung Kỳ, rồi hắn thấy mình bị trọng thương lại phải đau đớn hũy đi Hắc Sắc Đại Hồn Phiến nương theo lực tự bảo của cây cờ này mới có thể bảo toàn tính mạng, rồi hắn lại thấy mình bị khe không gian hút vào, không biết bao nhiêu lâu sau hắn thấy mình ở một nơi vô cùng xa lạ. chính tại nơi đây hắn đã tìm thấy Luyện Hồn Phân Thân Thuật, và vô số pháp bảo, Dương Thanh cảm nhận rất rõ bản thân đã vui sướng thế nào khi đưa ngọc giản áp lên trán, hắn điên cuồng cười lớn, tiếng cười mang theo sự thù hận vô bờ bến, một khi công pháp này đại thành sẽ là lúc đám người kia phải trả giá cho chuyện ngày hôm nay, hắn tự thể với đạo tâm của mình như vậy,

....

Lại một mảng ký ức vụt qua. Hắn thấy thương thể trong người mình đã gần hồi phục, hắn rời khỏi mảnh đất này bí mật trở về tông phái,

....

Cảnh lại đổi, hắn thấy mình đang quỳ bên sư phụ hắn, ngài đã sắp hết thị nguyên trước lúc tọa hóa ngài truyền hết sở học ngàn năm cho hắn khiến cho cảnh giới của hắn vượt lên đến Ngưng Nguyên Trung Kỳ, lại chỉ định hắn làm tông chủ của Ngũ Hành Tông, hắn đã dập đầu hứa với sư phụ nhất định sẽ đem tông phái phát dương quang đại. Ngũ Hành Tông dưới thời đại của hắn quả thật đã vô cùng lớn mạnh, hắn tu luyện càng thêm điên cuồng chẳng mấy chốc hắn đã đạt đến Ngưng Nguyên Hậu Kỳ, dưới sức mạnh của Ngũ Hành Tông hắn đã tiêu diệt hết kẻ thù năm xưa, nhưng sau khi trả được thù hắn cảm thấy trở nên trống rỗng, mất đi mục tiêu hắn cảm thấy chán nản trên con đường tu đạo, hắn đã bế quan để nghiên cứu Luyện Hồn Phân Thân Thuật, ba trăm năm sau đó, hắn đã hoàn toàn nghiên cứu thấu triệt thuật này, hắn khiếp sợ khi nghĩ đến thần thông này đại thành quả là một công pháp nghịch thiên, sau nhiều năm chuẩn bị hắn bắt đầu luyện hồn, để tạo thành phân thân thứ nhất. Nhưng ngàn vạn lần hắn không ngờ được rằng năm xưa khi sư phụ hắn truyền lại linh khí một đời cho hắn, đã âm thầm giấu một đạo tàn hồn trong cơ thể hắn, để mong có một ngày thoát xá hắn sống lại. hắn điên cuồng chống trả lại sư phụ hắn, hai nguyên thần trong ý thức hải của hắn bắt đầu triển khai công kích lẫn nhau cuối cùng tuy rằng hắn gian nan chiến thắng, thành công diệt sát đạo tàn hồn thì cũng là lúc hắn Luyện hồn thất bại. phân thân không hề có mối liên hệ gì với chủ hồn của hắn cả. phân thân này lại còn tự xưng Hắc Sát Ma Tôn. Ngũ Hành Chân Nhân thấy tình hình như vậy. lão dùng tu vi cả đời của mình phong ấn nơi này, ý đồ hấp thu phân thân này nhưng thất bại. Chính vì vậy mới xảy ra chuyện mà Dương Thanh đã trải qua. Đến đây thì hắn dừng lại không thi triển sư hồn nữa, vì những phân ký ức cuối

cùng này chính bản thân hắn đã trải qua.

Lần mạo hiểm sưu hồn này, hắn đã thu được lợi ích vô cùng lớn. khoan chưa nói đến Công pháp nghịch thiên Luyện Hồn Phần Thân thuật, chỉ riêng mớ công pháp truyền thừa của Ngũ Hành Tông cũng khiến cho hắn sau một đêm trở thành người giàu có, lại còn cảm ngộ một đời của Ngưng Nguyên Hậu Kỳ, đều là những kinh nghiệm quý giá vô cùng, cho dù có cả núi linh thạch cũng không mua được. coi như lần này hắn mạo hiểm đắc tội hai môn phái lớn cũng không lỗ, hắn đồ rằng nếu cho hắn đủ thời gian, nhất định hắn Kết Đan lúc đó dù có ra ngoài cũng có thể có thêm vài thần thông bảo mệnh. Ngồi lặng hồi lâu, hắn quay sang nói với Từ Nguyệt:

-Người giúp ta cảnh giới nhé, ta muốn bế quan một thời gian/

Từ Nguyệt lười biếng vẩy một lọn tóc mây ra sau rồi lạnh nhạt trả lời:

-Cứ giao cho ta.

Nàng đứng dậy uyển chuyển bước đi ra phía ngoài mật thất, gần đến cửa hắn lại lên tiếng:

-Từ Nguyệt, cảm ơn,

Nàng nghe hắn nói tiếng cảm ơn cũng không tỏ vẻ gì mà đi thẳng ra ngoài, hắn vừa phong bế mật thất lại vừa cười khổ, hắn nợ Từ Nguyệt quá nhiều, không có nàng, hắn chết không biết bao nhiêu lần mà kể. Hắn tự hứa với mình khi tu vi mạnh dần lên nhất định phải trả lại nàng gấp vạn lần.

.....

Xuân qua đông tới, thấm thoát đã bốn năm trôi qua, bốn năm dù là đối với phàm nhân hay đối với tu sĩ thì cũng chỉ như một cái chớp mắt. Trong Cửu Khúc Âm Ma đại trận, tại nơi Dương Thanh bế quan bất chợt có từng luồng linh khí xoay tròn trên bầu trời rồi bị hút vào trong mật thất, Từ Nguyệt lấp lánh, mây đen vần vũ trên bầu trời, Bọn Mã Đức Hoa từ chỗ nhập định, bị hiện tượng này làm cho tỉnh lại, liền lập tức phi hành đến đó, giương ánh mắt tò mò nhìn vào thiên triều:

-Các người tò mò cái gì, đó chỉ là điềm triệu Kết Đan mà thôi.

Từ Nguyệt vừa chậm rãi từ trên trời xuống vừa khẽ nói. Vừa nghe vậy về mặt của bọn Mã Đức Hoa đã rớt xuống tận mặt đất. về mặt hiện lên sự kinh ngạc tận cùng. Lúc này cách lúc thiếu gia bế quan mới có bao lâu. Lúc đó chẳng qua thiếu gia mới chỉ là Trúc Cơ Trung Kỳ. vậy mà giờ đây đã trùng kích Hậu Kỳ đại viên mãn chuẩn bị Kết Đan, loại thiên tư yêu nghiệt thế này, mấy ngàn năm qua họ còn chưa nhìn thấy, nhìn về mặt của Mã Đức Hoa, Từ Nguyệt khinh thường lên tiếng:

-Hừ tư chất quá ngu xuẩn. ở thế giới của ta, tuy tiện tìm một tên cũng hơn tên này gấp vạn lần

Đám người kia không dám cãi lại nàng mà chỉ luôn mồm vâng dạ, lúc này trong mật thất Dương Thanh đang cố gắng hấp thu linh khí để kết đan, tại đan điền của hắn, linh khí đang xoay tròn với một tốc độ vô cùng chóng mặt và đang có dấu hiệu ngưng tụ Kim Đan. Tuy nhiên hắn vẫn cảm thấy chưa đủ. So với trúc cơ, kết đan lại càng khó hơn là lên trời. hắn đang cố gắng lĩnh ngộ một chút pháp tắc sơ khai, có Kết Đan được hay không phải xem hắn có thể lĩnh ngộ được hay không

Bất kỳ một ai đã bước lên còn đường tu đạo, đều mong muốn có thể ngưng kết kim đan, đây có thể nói là bước ngoặt đánh dấu cho việc đã bước chân vào đám trung cấp cường giả, Kết Đan Kỳ đồng nghĩa với việc thọ nguyên tăng mạnh, pháp lực thông thần, địa vị càng cao siêu, ở bất kỳ nơi nào trong bốn mảnh đại lục này, Tu sĩ Kết Đan hầu như chỉ dưới một người mà trên vạn người, bởi vì tu sĩ Ngưng Nguyên kỳ ít khi tham gia vào chuyện của đám hậu bối, tu sĩ Hóa Anh càng không xuất hiện bao giờ, còn tu sĩ Luyện Thần Kỳ có lẽ chỉ gặp trong truyền thuyết, thời gian ở Cực Âm Môn hắn cũng đã tiếp xúc với một số điển tịch của môn phái, và trong lúc hắn khoảng đi tỉnh nguyên thạch của tông môn này, hắn cũng tiện tay cầm đi một ngọc giản, trong ngọc giản này ghi chép chính là chuyện của tu tiên giới được các đời môn chủ ghi lại, qua đó hắn đã nhận ra rằng Tiên Giới và Ma Giới kia cũng chẳng có gì là cao siêu cả, chẳng qua đó là hai vùng đất linh khí tốt hơn bị hai tộc này cướp đoạt mà thôi. Chúng tự cho mình mà cao siêu hơn chứ không có gì đặc biệt, hắn cũng biết rằng, mảnh thiên địa này, không phải chỉ có 4 mảnh đại lục mà thực chất có đến mười mảnh, Tiên giới kia chiếm 3 mảnh đó là Tiên Cương Đại Lục, Vận Hà Đại Lục và Bắc Minh Đại Lục, Ma giới cũng có ba mảnh đại lục, là Sâm La, U Minh, và Hắc Phong đại lục, bốn mảnh đại lục còn lại chính là do nhân giới này chiếm được. chỗ mà bấy lâu này hắn đi lại chẳng qua chỉ là rìa của bốn đại lục mà thôi, thực ra nơi hắn ở rộng lớn vô cùng, không có mấy trăm năm toàn lực phi hành không bao giờ đi hết được. Chính là như vậy nên hắn mới có niềm tin sẽ tìm thấy Thanh Hương, nàng nhất định là ở một nơi nào đó trên mười mảnh lục địa này, nhất định hắn sẽ tìm ra nàng dù có phải tốn hàng trăm, hàng ngàn năm đi nữa. đạt được cảnh giới kết đan hắn sẽ là chủ hầu một phương, dù hắn gia nhập bất cứ môn phái nào cũng sẽ được chào đón, dùng danh hiệu trưởng lão mà đối đãi, cung phụng, hắn sẽ có rất nhiều thời gian, có thể đi tìm Thanh Hương của hắn,

Mây đen trên bầu trời càng ngày càng vần vũ.

Từng đạo linh khí điên cuồng chạy vào mật thất. Bầu không khí lại càng lúc càng như bị nén chặt lại

Trong mật thất, Tiên thức của hắn đang điên cuồng gia tăng. Âm Dương Sinh Tử Quyết thực sự rất mạnh, sự mãn cảm đối với linh lực vượt xa bất cứ tu giả nào. Quyết này đang ra sức giúp hắn hấp thu linh khí,

Hắn có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng linh lực kinh khủng ẩn chứa trong kinh mạch. Có thể khẳng định rằng trong đám tu tiên giả cùng cấp, không ai có đan điền lớn như hắn, không ai có nhiều nguyên khí như hắn, và cũng không ai có tiên thức lớn mạnh bằng hắn. sau này trong đám đồng cấp có rất ít người có thể uy hiếp được hắn. hắn đã là một tồn tại trong đồng cấp gần như vô địch. Hắn hít sâu một hơi chân khí, điều khiển chúng tụ lại đan điền. bắt đầu ngưng tụ Kim đan.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chương 128: Kết Đan thất bại

Dị tượng trên nền trời càng ngày càng kinh thiên động địa. trong phút chốc toàn bộ linh khí xung quanh khuôn viên đại trận điên cuồng tụ tập về phía mặt thật nơi Dương Thanh bế quan. Đám người Mã Đức Hoa tâm tình vô cùng kích động, rút cuộc thiếu chủ đã sắp Kết Đan. Nhưng tâm tình của họ chưa kích động được bao lâu thì dị tượng thiên địa chợt biến mất, biến mất một cách hoàn toàn triệt để. Mã Đức Hoa ngơ ngác hỏi Từ Nguyệt:

-Chuyện này... đã xảy ra chuyện gì vậy.

Giọng Từ Nguyệt mang theo một chút nuối tiếc,

-Kết đan thất bại, tuy nhiên hãn quả không phải tầm thường trong thời gian ngắn khi Kết thành Kim đan thất bại đã đưa số linh khí hấp thu được mạnh mẽ giữ tại Đan Điền tạo thành cảnh giới Giả Đan, sau này hãn muốn kết đan chỉ cần một chút cố gắng.

Từ Nguyệt vừa dứt lời thì một đạo cầu vồng từ trong thạch thất bay ra. Ánh mắt hãn quét đến đâu một cảm giác uy áp mạnh mẽ phát ra đến đó. Ngay đến cả Từ Nguyệt trong một sát na cũng cảm thấy bị áp chế. Dương Thanh lặng im một lát cảm ngộ thay đổi trong thân thể của mình. Âm Dương Sinh Từ Quyết đã mở rộng Đan Điền cũng như kinh mạch của hãn gấp nhiều lần, vì vậy lần Kết Đan này, hãn hấp thu không đủ linh khí để ngưng tụ được Kim Đan, đành phải mạnh mẽ áp chế thành cảnh giới Giả Đan, tiếp cận gần như vô hạn với Kết Đan, tuy nhiên vẫn là kém Kết Đan chính thức một trời một vực.

Nói thì là như vậy, nhưng Hãn tự biết rõ cơ thể của hãn hơn ai hết. Đan Điền của hãn lớn hơn tu sĩ đồng cấp không biết bao nhiêu lần, kể cả kinh mạch cũng lớn hơn người khác vài lần, thế cho nên, tuy linh khí trong kinh mạch của hãn vận hành chỉ là cảnh giới dưới Kim Đan, nhưng thực tế tốc độ lưu chuyển và khả năng áp súc chân khí của hãn tương đương với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ gần đến đỉnh phong, điều này đem đến cho hãn lợi ích vô cùng lớn lao.

Chẳng hạn giờ đây hãn hoàn toàn có thể diệt sát một tu sĩ Kết Đan trung kỳ trở xuống, hoặc chí ít nếu gặp phải tu sĩ có pháp bảo quá nghịch thiên hãn cũng có thể trốn chạy. Mã Đức Hoa thấy hãn trầm ngâm không nói lại hiểu nhầm là hãn tiếc hận vì kết đan thất bại nên vội vã tiến lên an ủi:

-Thiếu gia không cần phiền lòng. Kết Đan đâu dễ dàng như vậy. Huống hồ hiện nay thiếu gia đã là Giả Đan cảnh giới, chẳng mấy chốc sẽ tiến vào hàng ngũ tu sĩ Kết Đan chính thức.

Hãn nghe Mã Đức Hoa nói thì chỉ cười mà không trả lời. hãn đã cảm ngộ toàn bộ ký ức của một Ngưng Nguyên, lại trong những ký ức đó thu được rất nhiều công pháp truyền thừa, khôi lỗi, trận pháp, luyện đan không gì là không có, lại có cảm ngộ hàng ngàn năm của lão, nếu hãn vẫn còn tiếc nuối việc Kết Đan thì đúng là lòng tham không có đáy, hãn hiểu rất rõ, làm người là phải biết hài lòng với bản thân mình, có như vậy đạo tâm mới không bất ổn, nếu không sẽ ảnh hưởng tới căn cơ sau này. Đối với con đường tu luyện của mình hãn vô cùng cẩn thận. hãn lầm nhầm như nói cho chính mình nghe:

-Chẳng qua chỉ là Kết Đan thất bại mà thôi, không có gì đáng tiếc. Dương mỗ đâu phải trẻ lên ba, chút đá kích này vẫn chịu được.

-Tiếp theo ngươi có dự định gì không

Từ Nguyệt lại hỏi hãn

-Dự định thì có vài cái, bất quá chúng ta phải đến một nơi trước đã.....

.. Trong lúc trùng kích cảnh giới Kết Đan, quyển sách ngọc năm xưa hãn lấy được ở nơi này đột nhiên từ trong Âm Dương Giới của hãn rung động mãnh liệt một tia bạch quang từ trong đó thoát ra xâm nhập vào tiên thức của hãn, từ tia phân thần này, hãn biết được một việc kinh ngạc vô cùng, kinh ngạc đến nỗi, chính hãn cũng phải mất hồi lâu mới tiêu hóa được. lúc tia thần thức kia dung nhập vào não hải của hãn, thì hãn mơ hồ nhìn thấy một người, hãn nhận ra đó chính là vị thái tử của ma giới Triệu Phong kia. Thân ảnh Triệu Phong nhìn hãn rồi bất chợt mở miệng. kể từ khi ngươi lấy được Sinh Từ Quyết cho đến giờ đã rất nhiều năm. Vậy mà mới chỉ tới cảnh giới Giả Đan, mặc dù thể đã là rất nhanh nhưng so ra tư chất nhà ngươi vô cùng ngu độn. nếu là ta đã sớm tiến tới NGưng Nguyên không biết từ khi nào. Nhưng thôi, bản thái tử thấy ngươi tuy tư chất ngu độn, nhưng trọng tình trọng nghĩa giống bản tọa năm xưa, cũng miễn cưỡng có thể hợp tác cùng ngươi.

-Hợp tác, thỉnh tiên bối thái tử xem lại, vẫn bối tu vì quá yếu còn không dám nhận lời.

Triệu Phong trợn mắt quát lớn:

-Ta bảo được là được rồi, mọi chuyện khác ngươi không cần lo.

Nghĩ đoạn Triệu Phong lại dùng một giọng khinh thường nói với Dương Thanh:

-Kể ra tư chất ngươi quả là ngu độn vô cùng, có quyền sách ngọc trong tay lâu như vậy cũng không biết dùng tiên thức để mà xem xét, nếu năm đó, thắng ngu nhà ngươi dùng tiên thức sớm một chút, thì lão tử đâu cần phải đợi tới bây giờ, phải nhờ vào linh lực lúc kết đan cầu ngươi để hiện thân.

Lão vừa nói đến đây thì lại chột dạ. Dương Thanh tròn mắt nhìn lão khiến lão vô cùng bối rối, sau này lão bắt đầu nói với hắn:

-Hừ, đúng, ngươi Kết Đan thất bại chính là do ta mượn chút linh khí của người để trọng tổ nguyên thần. người cũng đừng có nhìn ta như thế.

Hắn không nói gì mà vẫn tiếp tục nhìn lão, khiến lão phải quát lên với hắn:

-Tên tiểu bối khốn kiếp, là ai đã cho người tá túc nơi này, ai đã cho ngươi Âm Ma Giáp, Âm Dương Giới, Âm Giới Kiếm, Lại còn có Âm Phù Ma Châm. Ta mới mượn một chút linh khí âm người đã rộn cả lên, thật là quân vong ân phụ nghĩa..

Lão càng nói càng hăng, nước bọt văng tung tóe. Rồi lão bắt đầu kể lể, năm xưa anh tuấn ra sao bất phàm thế nào.... Dương Thanh lườm nhác phát tay ngắt lời lão:

-Chẳng phải tiền bối vẫn phải chết sao,

Nghe hắn nói vậy lão chợt hứng im lặng luôn, như thể việc đó là một cái gai trong lòng lão. Hắn lại hỏi tiếp:

-Vậy tiền bối hiện thân không biết có điều gì cần nói:

-Hừ nếu không phải lâm vào đường cùng há ta lại cùng một tên Trúc Cơ ngu ngốc như người thương lượng, mau đưa ta đến hậu sơn, nơi đó có phong ấn thân thể của ta, với đạo tàn hồn này, ta sẽ sống lại một lần nữa, tiến vào không gian trong Âm Dương Giới dần dần khôi phục. nhóc con, có bản thái tử ở đây, ta sẽ giúp ngươi không chỉ NGung Nguyên mà còn có thể Hóa Anh, Luyện Thần,

Dương Thanh hừ một tiếng bất mãn:

-Không biết ta có đợi được đến lúc tiền bối khôi phục hay không nữa. tuy nhiên đại ân của người Văn bối không quên chỉ là....

Hắn nói đến đây thì ngừng lại. Triệu Phong sốt ruột quát lớn:

-Có lời mau nói, đại trượng phu sao lại úp úp mở mở.

Dương thanh ôm quyền nói với Triệu Phong:

-Mong tiền bối giải trừ huyết chú

-Một lời đã định.

Chính vì có cuộc nói chuyện này, nên giờ đây. Cả 6 người bọn hắn đang đứng ở hậu sơn, vừa đi hắn vừa kể lại mọi chuyện cho Tử Nguyệt và đám người Mã Đức Hoa. Khiến bọn họ cả nửa ngày vẫn k hết ngạc nhiên vì cơ duyên mà hắn nhận được, quen biết một vị tiền bối Luyện Thần Sơ Kỳ là một cơ duyên thế nào dùng đầu ngón chân nghĩ là có thể biết được, mặc dù giờ đây chỉ còn lại Nguyên thân hư nhược thế nhưng uy áp của Triệu Phong cũng không phải chuyện đùa, có hắn làm chỗ dựa Dương Thanh nhất định sẽ lên như mặt trời ban trưa, chỉ cần hắn lợi dụng đúng cách.

trong một góc khuất của khe núi có một bức tượng đã bị thời gian làm cho nham nhở, rêu mốc phủ kín từ chân lên đến đầu bức tượng, trên thân mình nó là vô số bí văn kỳ dị tỏa ra một thứ ánh sáng màu vàng nhạt, nếu không dùng tiên thức tìm tòi thì không thể thấy nó giữa đồng hoang tàn đổ nát này. Đến được nơi đây, trong tiên thức của hắn vang lên giọng của Triệu Phong ;

-Kia chính là ma thân của ta,. Chỉ cần dung nhập vào đó, ta sẽ có lại sinh mạng, tuy cảnh giới giảm một chút nhưng không hề gì.

Vừa dứt lời tia phân thần này đã từ trong não hải của hắn lao ra tiến nhập vào tượng đá.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chương 129: Thái Tử Ma Giới

Tia phân thần vừa dung nhập vào tượng đá, thì bí văn xung quanh thân tượng chợt trở nên sống động vô cùng, chúng chậm rãi biến đổi, đan xen giao thoa lẫn vào nhau, thay vì tỏa ra ánh sáng vàng kim như trước thì chúng lại tỏa ra hắc quang màu tím nhạt. từ bốn phương tám hướng vô số luồng ma khí rít gào kéo tới, mang theo âm phong khiến người ta phải tròn mắt lưu luyến. chúng vờn quanh thân tượng rồi dùng một tốc độ nhanh đến kinh hãi dung nhập vào tượng đá. Lúc này trên thân tượng bí văn dần dần mờ nhạt, vờ ngoài ma thân vang lên tiếng lách cách rồi không hề báo trước chúng vỡ vụn.

Một thân ảnh từ trong luồng hắc mang hiện ra, thân ảnh này mặc Hắc bào màu đen, sau lưng đeo một tấm áo choàng, khuôn mặt vô cùng anh tuấn, ngũ

quan trên khuôn mặt đạt đến độ cân xứng hoàn hảo, mà không có từ ngữ nào miêu tả được, giữa mi tâm là một đồ án hắc liên mười hai cánh, khi thân ảnh này mờ mất, một uy áp ngập trời tỏa ra. Đám người Dương Thanh cơ hồ bị uy áp này ép cho không thở được. Thân ảnh này cúi xuống ngắm nghía cơ thể của mình rồi ngửa mặt lên trời cười lớn,

-Các ngươi hãy đợi đấy. bản thái tử đã hồi sinh rồi, kẻ nào năm đó âm mưu với ta, ta cam đoan kẻ đó sẽ sống không bằng chết.

Thân ảnh lăm lăm một hồi chủ ngữ cổ xưa, tu vi của hắn âm ỉ bạo tăng cho đến Luyện Thân Sơ Kỳ đỉnh phong mới có dấu hiệu dừng lại, hắn lạnh lùng cảm nhận ma lực trong cơ thể mình rồi đưa tay ra đánh lên không trung vô số thủ ấn kỳ lạ:

-Lấy huyết mạch của Ma tộc Hàn Nguyệt tộc gọi về chí bảo của tộc ta, Hàn Nguyệt Thương.

Hắn vừa dứt lời từ trong không trung hiện ra một vết rách không lồ, trong vết rách một đạo bạch quang bay ra hướng về phía hắn, khi bạch quang tiêu tán trên tay hắn hiện ra một thanh trường thương màu trắng bạc, khí tức tang thương hiện ra khiến không ai dám đưa mắt nhìn lâu, Dương Thanh chỉ liếc qua cây thương một cái đã phải kinh hãi trong lòng, đây tuyệt đối là chí bảo chỉ có thể gặp trong truyền thuyết. thân ảnh hắc bào vẫn chưa ngừng lại mà lại cần mạnh đầu lưỡi phun ra vô số máu tươi, đám máu này lơ lửng trên không trung tỏa ra ma khí ngập trời, hắn đưa tay điểm vào đám máu, linh lực của hắn ào ạt tiết ra, cảnh giới của hắn nhanh chóng từ Luyện Thân Sơ Kỳ giảm xuống Hóa Anh Đại viên mãn, Hóa Anh Hậu Kỳ rồi tiếp tục giảm xuống đến Hóa Anh Sơ Kỳ mới dừng lại, hắn lại lăm lăm chủ ngữ cổ xưa của Hàn Nguyệt Tộc:

-Lấy máu huyết cổ xưa thuần khiết của Triệu Phong ta gọi về pháp bảo trấn tộc, Âm Hồn Kiếm Giáp.

Chỉ thấy đám máu huyết của hắn chợt trở nên vặn vẹo rồi nhanh chóng co rút lại chỉ còn bằng một ngón tay, trình độ áp súc linh khí đã đến mức kinh tâm động phách, đến khi đám máu thu nhỏ lại chỉ bằng một giọt nước thì nó chợt nổ tung, từ chỗ đó xuất hiện một vết rách không gian vô cùng lớn, trong vết rách lơ lửng một quả cầu làm bằng một thứ tài liệu vô cùng hiếm gặp, Dương Thanh dựa vào ký ức nhiều vạn năm của Ngũ Hành Chân Nhân chợt nhận ra đây chính là tơ của Vạn Niên Tuyết Tằm pha trộn với Long Tinh vô cùng quý hiếm, hai thứ tài liệu này lại được thiêu đốt bằng Nguyên Thần của tu sĩ cho đến khi tu sĩ khô kiệt mà chết, số lượng tu sĩ cao giai để luyện nên thứ pháp bảo này quả thật là quá kinh người, Triệu Phong lập tức biến mất tại chỗ, khi hắn xuất hiện trở lại thì đã ở trước vết rách kia, thò tay vào trong đó nắm lấy quả cầu rồi ấn vào mi tâm của mình, đưa nó tiến vào não hải. ở trong đó quả cầu lập tức biến đổi thành một bộ giáp tí hon trên bộ giáp là vô số hình rồng năm móng uốn lượn, có tổng cộng 12 con rồng và 240 chiếc móng.

Cùng với lúc Triệu Phong thu được Hàn Nguyệt Thương và Âm Hồn Kiếm Giáp. Tại Sâm La đại lục cách ngọn Tây Nhạc Sơn này vài trăm năm toàn lục phi hành, tại Hàn Nguyệt Tộc, một tiếng thét giận giữ phát ra, tiếng thét lan đến đâu ở nơi đó toàn bộ đều sụp đổ. Đám tu sĩ cấp bậc thấp kém còn tự bạo thể mà chết. một trong nói âm u mang theo sự điên cuồng truyền khắp Hàn Nguyệt Tộc:

-Hàn Nguyệt Tam Ma, các ngươi mau điều tra cho ta, là kẻ nào, kẻ nào dám lấy đi chí bảo của tộc, tộc ta thề không chết không ngừng.

....

Trên đỉnh Vọng Nguyệt Lâu, Triệu Phong lặng yên nhìn vào chiếc tài bằng thủy tinh lấp lánh, Hồng Liên của hắn, mối tình vạn năm của hắn, chí bảo của hắn, nàng đang nằm ở đó, lặng yên, hắn chỉ muốn nàng mở mắt nói với hắn một câu, nhưng hắn biết điều đó là không thể, nàng thực sự đã chết rồi, ngay cả hắn là chí tôn của Ma giới cũng không có cách nào thay đổi được, năm đó hắn biết nàng thích ngắm trăng nên đã dùng Bích Ngọc Ma Châu tạo ra nơi này, cho nàng yên nghỉ, giờ đây một lần nữa khôi phục lại thân thể, hắn đã có con đường của mình.

-Hồng Liên, ta nhất định sẽ tìm ra kiếp sau của nàng dù có phải trải qua vô số luân hồi đi nữa,

Một vẻ quyết đoán hiện ra trên gương mặt hắn, Thủy tinh quan lập tức vỡ vụn, một luồng ma hỏa bùng lên, trong nháy mắt thân xác phàm trần của Hồng Liên biến mất:

-Nàng hãy đợi ta, nhất định ta sẽ đi tìm nàng.

Làm xong việc này. Hắn thở một hơi dài như được giải thoát. Dương Thanh đứng đó hồi lâu mới lên tiếng:

-Tiền bối sau này có dự định gì.

Triệu Phong quay lại trả lời hắn:

-Còn có dự định gì, tất nhiên là khôi phục tu vi năm xưa, rồi báo thù rửa hận, sau đó đi tìm Hồng Liên của ta.

Khi nhắc đến Hồng Liên ánh mắt Triệu Phong không tự chủ ánh lên vẻ hy vọng. Dương Thanh cũng gật đầu với Triệu Phong:

-Điểm này văn bối cũng hiểu một chút tâm trạng của người:

-Thôi, bản thái tử trước giờ không thích thứ bậc rườm rà. Ngươi cứ trực tiếp gọi tên ta là được rồi

-Văn bối không dám

Dương Thanh vẫn cẩn thận lắc đầu, đầu hay sao, gọi một cường giả Luyện Thần Kỳ cảnh giới ngang hàng. Điều này hắn còn chưa dám. Triệu Phong trợn mắt lên với hắn: -

-Người làm điều y như mấy tên ở tộc ta, ta bảo được thì chính là được. sau này lão tử bề quan, một số việc còn cần người giúp đỡ, yên tâm lão tử sẽ không bạc đãi người, có lão phu chỉ điểm người nhất định chắc chắn Hóa Anh.

-Đa tạ Tiên... à không Triệu Phong đạo hữu.

Triệu Phong không nói gì mà quay sang liếc nhìn đám người đi theo Dương Thanh, khi hắn nhìn đến đám Mã Đức Hoa, đám này vội vã ôm quyền ra mắt:

-Chúng vân bối xin ra mắt Triệu tiên bối.

Triệu Phong gật nhẹ đầu rồi nói:

-Đám nhóc các ngươi trung thành hộ chủ lão tử rất thích, ta có cái này cho các ngươi. Coi như nể mặt tên nhóc con kia.

Lão vừa nói vừa vung tay ra bốn luồng hào quang xuất hiện trước mặt bọn người Mã Đức Hoa, Đàm Công Trung, Liễu Kiến Thành và Lê Xuân. Khiến bốn người trợn mắt lú lười.

-Tiền bối đây là...

Mã Đức Hoa vẫn còn chưa khép miệng lại được, sau khi nhìn thấy bảo vật trước mặt mình,

-Đây là Giới chỉ, không như giới chỉ thông thường chỉ có vài chục trượng, giới chỉ này của ta diện tích lên tới gần ngàn trượng * vuông chưa kể đến, một khi đã nhận chủ, ngoài các ngươi không ai mở được.

(* 1 trượng = 4.7 m)

Bốn người vội vã thu lấy Giới chỉ luôn miệng tạ ơn, tuôn ra vô số lời nịnh nọt, khiến Triệu Phong vốn âm trầm cũng phải cười thành tiếng. rồi Triệu Phong lại nhìn sang Từ Nguyệt vẻ ngạc nhiên hiện ra trên mặt lão:

-Pháp bảo hóa hình sao. Ngàn năm kho giấu, tuy tu vi cao nhưng tiên thức quá yếu. ta có cái này cho người.

Lão sờ nắn hồi lâu trong người rồi lôi ra một ngọc giản vứt cho từ nguyệt, lão lại móc ra một cái ngọc giản khác đặt lên trán một hồi lâu rồi cũng đưa nốt cho nàng:

-Dẫn Thần Thuật và Thiên Ma Quyết của ta, cực kf thích hợp với pháp bảo hóa hình như người, luyện đến viên mãn tiên thức của người sẽ theo kịp tu vi, thậm chí còn tinh tiến hơn không ít.

Từ Nguyệt tiếp lấy ngọc giản rồi lên tiếng:

-Đa tạ tiên bối.

Lão phát tay, “Không cần cảm tạ” các ngươi mau đi đi. Ta cần nói chuyện với tên khốn này một chút.

-Ta mà là tên khốn...

Hắn chưa nói xong thì đã bị Triệu Phong tóm lấy thất lung tiến vào trong Âm Dương Giới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Âm Dương Sinh Tử Quyết

Trong không gian thần bí của Âm Dương Giới, Dương Thanh vô cùng ngạc nhiên chất vấn lão:

-Làm sao lão biết đến không gian này?. Ta chưa từng nói với ai cả. đây là bí mật lớn nhất của ta.

Triệu Phong nhếch mép khinh thường nói:

-Bảo ngươi ngu dốt chẳng hề sai tí nào. Ngươi có trong tay Âm Ma Giáp, Âm Giới Kiếm, Âm Phủ Ma Châm, Vậy mà không biết Âm Dương Giới có xuất xứ từ đâu sao.

Lão mới là ngu dốt, tuy nghĩ trong đầu thế nhưng hắn không hề nói ra miệng mà chỉ làm một vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên hỏi Triệu Phong:

-Ý lão là, vật này cũng là của lão,

Triệu Phong gật đầu:

- Kể cả Sinh Tử Quyết kia cũng chính là do lão tử sáng chế ra, nếu không phải năm đó bị ám toán, ta đã tiến lên đến Đại Thừa Kỳ rồi. đầu đến nỗi này.

Lần này thì đúng là Dương Thanh phải gạt mình, Sinh Tử Quyết này hẳn đoạt được từ chỗ Ngụy phu nhân không thể nào là của Triệu Phong được.

- Không thể nào hai món bảo bối này, ta lấy từ một nơi rất xa nơi này. Không thể có liên quan gì đến lão:

- Hừ

Triệu Phong không trả lời mà lão liền đưa tay ra kết một thủ ấn vô cùng kỳ lạ, nhưng lọt vào mắt hắn lại quen thuộc vô cùng đây chính là đạo đồng linh lực của Sinh Tử Quyết

- Giờ thì tiểu tử ngươi đã tin chưa, tên đầy đủ của nó chính là Âm Dương Sinh Tử Quyết

Thì ra năm xưa

Lão chính là một trong cửu đại thái tử của ma giới và là người có hy vọng nhận được truyền thừa của Ma Quân trở thành chí tôn Ma giới đời tiếp theo. Không may hán Nguyệt tộc do người chủ của lão đứng đầu lại muốn diệt lão để chiếm lấy vị trí thái tử, tên này đã trong cuộc tiên ma đại chiến năm xưa đã âm thầm mật báo vị trí câu lão và Hồng Liên cho đám người Tiên Giới, lão bị mai phục và trọng thương, còn Hồng Liên của lão thì do tu vi quá thấp đã không thể sống nổi. Năm đó không địch lại được lão đành phải liều mạng bức ra một phân hồn cuốn theo xác của Hồng Liên và túi trữ vật đi thật xa, sử dụng một môn Huyết động giúp lão động tốc đi hàng ức vạn dặm. cuối cùng sức cùng lực kiệt lão rơi xuống một khe núi. Tưởng lão đã thân hồn tan nát tại nơi này, nhưng thật không ngờ trời cao có lẽ cảm động cho tấm chân tình của lão. Đúng lúc tàn hồn của lão đã sắp tan biến thì lão gặp một đôi đạo lữ vừa mới Trúc Cơ không lâu. Đôi đạo lữ này tốt bụng vô cùng, chẳng những cho phép tàn hồn của lão lưu lại trong cơ thể mình âm thầm dưỡng thương lại còn không tiếc nguy hiểm mang theo lão quay trở lại tông môn của mình.

Hắn nghe lão kể đến đây thì hình như hiểu ra một chút gì đó, hắn khẽ hỏi lão:

- Tông môn mà lão nói đến hẳn là Hoàng Dương Môn,?

Triệu Phong gật đầu:

- Đúng thế, đó chính là Hoàng Dương Môn ở Hoàng Sơn.

- Vậy còn đôi đạo lữ kia?

Triệu Phong thờ dãi rồi u ám trả lời:

- Ta tin chắc hẳn ngươi đã đoán ra rồi, đó chính là Ngụy Diên và Đường Giai đạo hữu.

- Ngụy phu nhân? Trên Cô Sơn Tiên Đảo?

Triệu Phong lại lặng lẽ gật đầu, rồi lão lại kể tiếp. theo lời lão nói năm đó, trước khi lâm vào ngũ say để hồi phục thương thế vì để cảm ơn đức của đôi đạo lữ này, lão đã tặng cho Ngụy Diên môn công pháp Âm Dương Sinh Tử Quyết và Âm Dương Giới này, lại tặng cho Đường Giai mà sau này hẳn gọi là Ngụy Phu Nhân một tòa tiên phủ tên là Cô Sơn. Cùng vô số đan dược và pháp bảo, nhờ số đan dược và công pháp này trong vòng ngàn năm hai người Ngụy Diên và Đường Giai đã tiến bước vào cảnh giới Ngưng Nguyên trở thành hai trong số các lão tổ của Hoàng Dương Môn, địa vị trong tông vô cùng cao cao tại thượng. Nhưng người vô tội, kẻ mang ngọc lại có tội, mặc dù hai người bọn họ đạo tâm cứng rắn, tính tình lại tốt vô cùng nhưng con trai duy nhất của họ thì lại đứng là một kẻ bất học vô thuật. tu hành rất lâu mà cảnh giới thăng tiến một cách chậm chạp, hắn lại cậy có cha mẹ là lão tổ mà tác oai tác quái, rồi một trong vô số lần như vậy hắn đã giết một hậu bối trực hệ của một Lão tổ Hóa Anh Sơ Kỳ. vị lão tổ này trong lúc nổi giận đã hủy diệt Hoàng Dương Môn. Tuy lão kịp thời xuất hiện và đẩy lui được vị lão tổ kia, nhưng do thương thế quá nặng lão đành phải sử dụng bí thuật của Hàn Nguyệt Tộc, Quang Ảnh Động, chạy đến nơi này, chính là nơi Triệu Phong lão và nàng lần đầu gặp nhau. sử dụng toàn bộ số Bích Ngọc Ma Châu phong ấn nơi này dưới Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận, đồng thời mang tia phân hồn cuối cùng này dung nhập vào thiên địa đợi cơ duyên hấp thu linh lực siêu sinh.

Lão nhìn hắn rồi nói tiếp:

- Chuyện tiếp theo thì chắc hẳn ngươi cũng đoán được phần nào. Ngụy Diên chết, Đường Giai có lẽ đã chạy trốn đến phương đó, mang theo đứa cháu gái duy nhất của mình. Nhưng ta không hiểu sao nàng lại đặt Sinh Tử Quyết và Âm Dương Giới tại đó.

Dương Thanh vẫn còn chưa tỉnh ra sau khi nghe câu chuyện của Triệu Phong, lẽ nào Thiên vận trên người. ngay từ đầu ta đã có duyên với lão già này, hay kiếp trước đã kết ra một hồi nhân quả, ta quen cố nhân của lão, lại học công pháp câu lão, sử dụng bảo vật của lão. Cuối cùng còn gặp lão, nhờ ta mà lão có thể hấp thu một chút thiên địa nguyên khí để sống lại, cũng lại nhờ lão mà ta có được như hôm nay, nhân quả tuần hoàn. Thiên đạo khó dò. Hắn thờ dãi cảm khái:

- Không ngờ ta và lão lại có duyên như vậy.

- Gặp nhau cũng là duyên mà không gặp nhau cũng là duyên, chỉ một chữ này ngươi có là có thì sẽ là có, ngươi cho là không thì sẽ là không, trong trời

đất này không có gì là bất biến,

Dương Thanh gật đầu, tựa như hiểu, lại tựa như không hiểu, đạo của lão ấy với tu vi của hắn vẫn chưa thể tham ngộ được, hắc điều chỉnh lại suy nghĩ rồi hỏi lão:

-Lão gọi ta và đây, không chỉ kể chuyện cho ta nghe đấy chứ?

-Tất nhiên, lão tử gọi ngươi vào là có việc cần nhờ.

Dứt lời lão ném cho hắn một cái ngọc giản rồi nói:

-Mọi thứ ta cần đều ở trong đó, ngươi xem thu thập giúp ta, từ giờ ta sẽ ở trong không gian này tu luyện. không có việc gì quan trọng thì đừng tìm ta.

Lão suy nghĩ một lát rồi nói tiếp,

- hơn nữa ngươi thúc giục âm dương giới không đúng cách, đây mới là thần thông chân chính,

lão lại quăng ra một cái ngọc giản màu tím nhạt cho hắn dẫn hắn đọc xong rồi hủy đi. Xong đầu đó lão tiến vào căn nhà gỗ ngồi xếp bằng nhập định. Hắn đưa tiên thức dung nhập vào ngọc giản màu tím chỉ thấy vô số dòng chữ hiện lên. Công pháp này có tên là Khu Giới Thuật, được đúc chế ra để điều khiển Âm Dương Giới. hắn thu hồi tiên thức sau đó áp ngọc giản ban đầu lên trán, trong này hiện lên vô số tài liệu linh tài địa bảo, mỗi một loại đều có hình ảnh rõ ràng, trong đó có loại hắn biết có loại hắn còn chưa từng tiếp xúc, dù sao hắn mới tu đạo chưa được bao lâu, nhưng có ký ức câu Ngũ Hành Chân Nhân cuối cùng hắn cũng nhận ra gần hết trong hơn một trăm loại linh dược và tài liệu mà lão Triệu Phong này yêu cầu, ít nhất trong túi trữ vật của hắn cũng có được ba loại. hắn nhếch mép cười khổ, với tu vi hiện nay của hắn đi đâu mà tìm số tài liệu này. Cho dù có tìm được chỉ là cảnh giới Giả Đan. Lấy tư cách gì ra để tranh đoạt. thôi cứ đến đâu hay đến đấy, hắn thu hồi tiên thức rồi khỏi Âm Dương Giới.

Hắn vừa xuất hiện bên ngoài, đã dùng tiên thức truyền âm gọi mọi người đến. bàn bạc:

Sau khi xem xong danh sách cần chuẩn bị Từ Nguyệt cau mày nói:

-Những vật này quá là khó tìm. quá nửa ta không biết nhiệm vụ này muốn hoàn thành. Quá khó.

Đàm Công Trung cũng tiến lên trước ôm quyền nói:

-Thiếu chủ. Theo ý kiến của thuộc hạ. dựa vào sức chúng ta, lại có thêm Từ Nguyệt cô nương giúp sức cũng chưa chắc đã thu được một phần mười chỗ tài liệu này.

Dương Thanh gật đầu. hiển nhiên hắn đối với chuyện này cũng rõ như lòng bàn tay, hắn lại hỏi:

-Theo ý các vị chúng ta nên làm thế nào bây giờ.

Liễu Kiến Thành đứng ra phía trước cao giọng:

-Thiếu chủ, theo ngu ý của thuộc hạ, việc cần làm trước mắt chính là ngài phải mau chóng Kết Đan, chỉ cần kết thành kim đan rồi, dù là ở tông môn nào trên nhân giới này cũng được vô cùng trọng thị lúc đó đối với cơ may tiếp xúc thiên tài địa bảo cũng nhiều hơn một chút.

Dương Thanh trầm ngâm không nói gì, hiển nhiên hắn cũng đồng ý với Liễu Kiến Thành. Nhanh chóng kết đan rồi tiến vào một tông môn nào đó làm trưởng lão biết đâu lại có may mắn tìm thấy những đồ trong danh sách.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Bị cướp

Hai năm sau

Trên nền trời cách tây nhạc sơn hàng ngàn dặm, một thân ảnh mặc áo choàng đen, chỉ hở hai con mắt nhanh chóng phi hành, tốc độ phi hành của hắn vô cùng đáng sợ, đám tu sĩ cấp thấp gặp phải hắn đều nhanh chóng tránh đường, còn đám tu sĩ Kết Đan nhìn vào tốc độ của độn quang rồi cũng không để ý đến nữa. dù có ý gì thì với tốc độ đó, bọn họ cũng không đuổi kịp. thân ảnh này không ai khác chính là Dương Thanh.

Một đoạn thời gian bế quan tu luyện hắn đã thành công đột phá cảnh giới Giả Đan chân chính tiến vào Kết Đan Sơ Kỳ cảnh giới. hai năm qua hắn cũng thông qua Triệu Phong mà học tập được Quang Ảnh Độn và luyện hóa sơ bộ Âm Ma Giáp và Âm Giới Kiếm. ít nhất với linh lực trong người hắn hiện nay cũng đã thành công chém ra một kiếm, và mặc được Âm Ma Giáp trong khoảng thời gian nhất định. Âm Phù Ma Châm với cảnh giới hiện giờ của hắn, lại thêm kinh mạch rộng hơn người bình thường hắn cũng chỉ có thể điều khiển được bốn chiếc châm. Tuy vậy hắn coi như trong cảnh giới Kết Đan

chỉ trừ gặp phải Kết Đan Hậu Kỳ, còn Kết Đan Sơ Kỳ hẳn nắm chắc có thể thắng. Kết Đan Trung Kỳ muốn giết hẳn là rất khó. Hẳn nắm chắc chín thành trốn thoát. Giờ đây hẳn đang trên đường đi đến một nơi có nên là Vô Danh Cốc. tuy gọi là Vô Danh Cốc nhưng thực tế nơi này rộng lớn vô cùng gần như một lục địa riêng biệt, nơi này bốn phía đều có núi cao vực sâu ngăn cách tự nhiên, tạo thành một thế giới riêng, khác hoàn toàn so với bốn đại lục còn lại của nhân giới. hẳn đang tiến đến con đường an toàn nhất để vào trong Vô Danh Cốc, đi qua Hắc Lâm. trong cốc có một loại tài liệu mà không nơi nào khác có đó chính là. Ngân Tinh ngàn năm tuổi thường mọc ở sào huyết của yêu thú Huyết Bức cấp bốn trở lên. Mà yêu thú này chỉ trong Hắc Lâm mới có.

Hắn vừa đi vừa nghiên cứu đám tài liệu thu thập được. theo đó Huyết Bức này thường sống theo đàn hàng ngàn con, một con thì không tính là gì, nhưng nếu bị trăm con, ngàn con vây hãm vậy thì dù có là Tu sĩ Ngưng Nguyên kỳ cũng phải đi đường vòng. Nhưng may thay, vì độ trân quý của Ngân Tinh này, cứ hàng năm lại có một đám tu sĩ tụ tập đi tìm vận may, lần này hẳn cũng chính là nhập vào một tổ đội như vậy. hẳn dùng tiên thức nói với Từ Nguyệt đang ăn trong cơ thể hẳn:

-Người nói xem liệu lần này có mấy phần nắm chắc thành công.

-

-Nếu may mắn và thêm sự giúp đỡ của bản cô nương chắc cũng phải có 7 thành nắm chắc.

-

Hắn gật đầu, nguyên nhân lớn nhất lần này hẳn dám mạo hiểm chính là vì có Từ Nguyệt đi cùng. Có nàng ấy một số chuyện hẳn sẽ lợi hơn không ít. Lại độn quang thêm nửa ngày nữa, phía chân trời liền xuất hiện một phiến rừng trải dài theo sườn núi, toàn bộ cảnh rừng nhìn như vô cùng vô tận, cách cánh rừng một trăm dặm chính là một tòa thành của nhân tộc có nên là Hắc Lâm Thành. Thành chủ của thành Hắc Lâm nghe đồn là một lão quái Hóa Anh Hậu kỳ, tu vi sâu không lường được lão đã bề quan ngàn năm này để tìm cách đột phá tiến vào Luyện Thần kỳ. mọi sự vụ trong thành giờ đây chính là do hai vị trưởng lão Ngưng Nguyên kỳ phụ trách. Sau khi nộp linh thạch theo quy định, hẳn im lặng tiến vào thành. Quy mô của ngoi thành này không hề nhỏ. Nằm trên chính con đường phải đi qua để vào Vô Danh Cốc cũng như từ Vô Danh Cốc đi vào đại lục. sinh ý hàng năm không hề tầm thường chút nào. Nửa tháng trước hẳn từ một đấu giá hội quen biết một tên tán tu Kết Đan Sơ Kỳ, qua tên này hẳn biết có tổ đội dự định tiến vào hái Ngân Tinh thảo. tên này mời hẳn đi cùng, sau khi suy tính thì hẳn liền đồng ý. Dù sao có Từ Nguyệt âm thầm bên cạnh, nguy hiểm của hẳn sẽ ít hơn người khác. Giờ đây hẳn đang trên đường đi đến điểm hẹn. tuy nhiên đi qua Hắc Lâm thành hẳn lại muốn rẽ vào bổ sung một ít đan dược phục hồi cùng phù lục. những thứ đó chắc chắn sẽ có chỗ để dùng. Sau khi hỏi thăm một vài nơi thì hẳn tiến thẳng đến Thiên Linh Các, tiệm đan dược lớn nhất thành này. Có tin đồn nó chính là do Thành Chủ Hắc Lâm Thành làm lão bản. hẳn vừa bước vào thì chuông quầy đã hồi hẳn,:

-Đạo hữu không biết cần những đan dược gì, Thiên Linh các này của chúng ta có tất cả các loại đan dược từ bình thường đến cao cấp, còn có không ít đan phương trân quý,....

Lão còn định nói tiếp nhưng hẳn đã ngắt lời:

-Không cần, người cứ chuẩn bị cho ta những thứ này là được.

Khí tức Kết Đan kỳ không hề giữ lại phòng xuất ra, khiến cho lão già này bị dọa cho đổ mồ hôi hột:

-Tiền bối. vừa nãy tại hạ đắc tội. mong tiền bối bỏ qua

Lão run run lên tiếng với hẳn, hẳn không tỏ thái độ gì mà chỉ nói:

-Không cần sợ hãi. Cứ chuẩn bị đủ những thứ ta cần.

Hắn đưa cho lão già một miếng ngọc giản. lão vội vã gật đầu như gà mổ thóc rồi cầm lấy ngọc giản biến vào trong nội các, một lát sau lão quay trở ra giao cho hẳn một chiếc túi trữ vật. lần này lão còn cung kính hơn cả lúc này;

-Tiền bối, của ngài hết năm ngàn bốn trăm mười ba viên linh thạch.

Hắn kiểm tra túi trữ vật rồi gật đầu, đồng thời vung tay lên, một túi chứa đầy linh thạch xuất hiện trước mặt tên chuông quầy. hẳn quay đầu đi ra khỏi Thiên Linh Các.

Hắn vừa rời khỏi đó. Thì vẻ mặt sợ hãi của lão già này đã hoàn toàn biến mất. thay vào đó. Lão lấy ra một cái truyền âm phù rồi ném lên không trung, đồng thời lão xoay người tiến vào bên trong các. Dương Thanh sau khi rời khỏi thành Hắc Lâm thì lập tức phi hành đi đến điểm hẹn với tên tán tu kia. Lúc này cách thời gian ước định còn không đến một ngày, hẳn không dám chậm trễ. Tuy nhiên khi bay qua một hạp cốc nhỏ. Hẳn chợt dừng lại. hướng ánh mắt về phía sau rồi cao giọng:

-Ba vị đạo huynh đi theo ta không biết có điều gì chỉ giáo.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Đồ Sát

Hắn vừa nói vừa đưa tay điểm lên không trung, ba luồng khí bạc rít gió lao đi, chớp mắt đã điểm vào ba vị trí khác nhau

Oành

Khói bụi của pháp thuật tán đi, ba bóng người mặc đạo bào màu trắng hiện ra, dáng vẻ có một chút chật vật, tên cao nhất trong bọn có vẻ như là cầm đầu, nhìn thoáng qua Dương Thanh rồi nói:

-Người có thể giao túi trữ vật ra, chúng ta có thể cho người một con đường sống.

Hắn cười nhạt:

-Các vị đạo hữu dựa vào cái gì mà muốn lấy đồ trong tay Dương mỗ,

Tên cầm đầu, lấy từ hư không ra một thanh trường kiếm, tựa hồ do một loại tài liệu hiếm có đúc nên, hắn liên tục hô ba tiếng được:

-Được, được, được, rượu mời không muốn uống sao. Hôm nay chúng ta sẽ tiễn người một đoạn. Lên.

Lão vừa dứt lời cả ba tên đã bày tam tài trận, vây Dương Thanh vào giữa. giọng Từ Nguyệt cười trước tai họa của người khác vang lên trong đầu hắn:

-Ai nha, không ngờ người vận khí quá đen đi, ra cửa bước chân nào mà lại bị người ta truy sát rồi. ha ha.

Hắn vẫn điềm nhiên trả lời:

-Chỉ là ba tên Kết Đan sơ kỳ mà thôi ta muốn bỏ chạy chúng cũng còn chưa ngăn được.

Hắn há miệng thổi một hơi linh khí, Vô Cực Dao từ trong miệng hắn bay ra xuất hiện trên tay. Hai thanh đao này chính là năm xưa khi hắn mới gia nhập tu tiên giới, gặp may mắn mà giết được thần thú Xích Diễm Hỏa Lân, lấy sừng của nó luyện thành, hắn lại lầm nhảm khẩu quyết Hỏa Lân Bảo trên người hắn căng phồng lên, linh khí chu lưu khắp toàn thân để hộ thể, áo choàng sau lưng hắn bay phấp phới, giờ đây trông hắn như một vị chiến thần. Hắn ngửa mặt lên trời thở dài. Mặc dù đã tu đạo rất nhiều năm, nhưng hắn vẫn không thích giết người chút nào.

-Các người đã không muốn sống, thì để Dương mỗ thành toàn

-Có cần ta giúp không, Từ Nguyệt hỏi hắn qua tiên thức.

-Khi nào ta không địch lại hãy hay. Muốn đi xa cũng phải tôi luyện một chút. Không thể dựa mãi vào người được. vừa hay để ta thử nghiệm Âm Hồn Giáp, và Âm Giới Kiếm

Hắn vừa dứt lời Vô Cực Dao trong tay hắn đã quét thành hình vòng cung. Một con hỏa xà không lồ theo tay hắn bay ra tiến về phía hai tên gần nhất. không nhìn xem kết quả thế nào hắn vội vã bay lên không trung tiến tới tên thứ ba đang lảng không tung ra một quyền, từ tay hắn linh lực ào ạt tuôn ra gầm thét lao về phía tên này. Thấy Pháp thuật của Dương Thanh đánh tới, tên thứ ba này vội vã niệm pháp quyết gọi ra một tấm thuẫn chắn trước mặt,

Bùng

Quyền đầu của hắn va chạm với tấm thuẫn tạo nên một âm thanh như tiếng cồng trầm, tấm thuẫn vang lên tiếng rầm rầm rồi vỡ vụn, nắm tay của Dương Thanh nện lên ngực gã, khiến gã bay thẳng xuống đập vào nền đất. từ lúc tung ra hỏa xà đánh lạc hướng hai tên kia cho đến khi hạ thủ với tên thứ ba này chỉ trong vòng vài hơi thở, tâm kế như vậy quả thật ít người có được, tên cầm đầu phía bên kia cũng phải thán phục sự tính toán của Dương Thanh, gã trầm giọng:

-Khá khen cho tên khốn kiếp nhà người, dám dẫm thương huynh đệ của bản thân, hôm nay người chết chắc rồi

-Mạng Dương mỗ ở đây, các người có bản lĩnh thì đến lấy.

Hắn thu vô cực đao vào đan điền. dùng thần niệm gọi ra Âm Giới Kiếm. khi pháp bảo này xuất hiện, đám người mặc đồ trắng kia đã cảm thấy không ổn lắm, thanh kiếm toàn thân là một màu đen, trên thanh kiếm tỏa ra ma khí ngập trời, mơ hồ còn nghe thấy tiếng rít gào truyền ra từ cây kiếm

Tên lùn nhất trong bọn lùi lại một bước,:

-Đây là pháp bảo loại gì, nhiều ma khí như vậy, nhà người, nhà người không ngờ lại là ma tu

Dương thanh hừ lạnh:

-Ma tu thì có làm sao, tu công pháp gì không quan trọng, quan trọng chính là cách hàn xử trên tiên đạo, các người tu luyện công pháp của thần giới mà lại muốn chặn đường giết ta, thử hỏi các người có khác gì bàng môn tà đạo.

-Ngụy biện!!

Tên bị dương Thanh đánh bị thương quá lớn, hắn vẫn còn tức giận vừa rồi ăn một quyền, gã nói với hai tên còn lại.

-Hắn chỉ có một mình mà thôi, cho dù có giờ thủ đoạn gì hắn vẫn phải chết, ba người chúng ta cùng lên.

Dứt lời chính là gã lao lên đầu tiên, trong vòng cương khí hộ thân, gã điểm nhẹ vào không trung gọi ra một cây phiến màu đỏ dài hơn một thước. Hắn vẩy nhẹ cây phiến, vô số chân hỏa từ bốn phương tám hướng lao đến chỗ Dương Thanh, hơi nóng của chân hỏa khiến cỏ cây, đất đá trăm dặm xung quanh tan chảy. Thấy đồng bọn ra tay, hai tên còn lại cũng không chịu thế. Tên cầm đầu hét xuất bảo kiếm hóa thành mười hai thanh kiếm giống hệt nhau, chia làm ba đường thượng, trung, hạ tấn công. Tên thấp lùn, cũng cắn răng lao lên, Bảy đạo hào quang từ người gã giống như mạng nhện giăng khắp nơi, phong kín toàn bộ đường lui của Dương Thanh, dần dần siết chặt lại.

Đối mặt với thế cục tam đầu thọ nạn, Dương Thanh chỉ đứng đó cười lạnh, dường như hắn đã nắm đại cục trong tay, lấy bất biến ứng với vạn biến. Bất chợt, thủ ấn trên tay hắn biến ảo một cách kỳ dị.

Hắn đột nhiên hét lớn:

ÂM HỒN KIẾM GIÁP

Khi hắn vừa dứt lời

Một vòng hắc mang nhanh chóng bao phủ toàn thân hắn, hắc mang tán đi để lộ ra một Kiện khai, màu đen, giáp này rất là quái dị, vậy của Hắc Long bảo phủ toàn bộ giáp, trên vai và dọc xuống mỗi bên hai cánh tay là 18 chiếc gai nhọn, áo choàng phía sau bộ giáp không biết dùng vật liệu gì dệt nên, mơ hồ tỏa ra ánh sáng lấp lánh, so với ÂM HỒN KIẾM GIÁP, hỏa lân bảo thật là như đom đóm so với mặt trời. Ma khi ngấp trời từ bộ giáp tỏa ra, Trong lúc mơ hồ rung động, tiếng âm hồn gào thét, âm phong quét qua, giống như có thể phá hủy tất cả.

Khí tức hủy từ Âm Hồn Kiếm Giáp phát ra khiến cho ba tên áo trắng phải vận linh lực mới chống lại nổi. Dưới cổ uy áp kinh người này không gian chung quanh trong lúc vô thanh vô tức vận vẹo, như muốn rạn nứt.

Khi vừa nhìn thấy bộ giáp, ba tên kia đã biết đại thế không ổn, tên cầm đầu hô lớn:

-Liều mạng

Hắn không tiếc hao tổn nguyên khí phun ra ba ngụm máu tươi, trường kiếm lập tức hóa thành ba mươi sáu thanh khí thể hung hãn vô cùng. Hai tên còn lại cũng đồng loạt cắn lưỡi phun ra tiên huyết liều mạng thúc dục pháp quyết, nhất thời không gian vang lên những tiếng nổ như sấm động, cây cối đất đá xung quanh đều bị uy áp nghiền nát thành bột mịn. Dương Thanh vẫn không hề sợ hãi, hắn vùng Âm Giới Kiếm lên bờ về phía trước.

-Âm Giới Kiếm đệ nhất thức Âm Giới Vô Phong

Kiếm vừa đánh ra một luồng kiếm khí nặng nề như núi Thái Sơn cuốn đến tên cầm cây phiến, một tiếng hét thảm vang lên, hắn và cây phiến lập tức bị bỏ làm hai nửa ngay cả hồn phách cũng không trốn thoát. Tên này bị diệt cũng là lúc bao mươi sáu thanh kiếm của tên cầm đầu và chạm với Âm Hồn Kiếm Giáp, chỉ nghe 1 tiếng

Oành

Cả ba sáu thanh kiếm đều chém lên khai giáp, Dương Thanh lập tức bị chấn bay về phía sau hơn hai mươi thước, tuy có khai giáp đỡ đòn nhưng hắn cũng phải nôn ra một ngụm máu tươi, linh lực trong người trở nên loạn, loạn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Lưỡng bại câu thương

Phun ra thêm một ngụm tiên huyết nữa. Hắn vội vã vận dụng Âm Dương Sinh Tử Quyết đến cực hạn. Ôn định nguyên khí điều hòa hơi thở. Trong ba tên vây công hắn thì một tên đã chết. Hai tên còn lại nếu hắn tính toán một chút không phải là không có khả năng. Âm Hồn Kiếm Giáp ít nhất còn có thể vận dụng một lần nữa. Lần này có lẽ cần phải liều mạng. Hắn vừa lùi lại vừa móc trong người ra vô số đan dược nuốt vào trong miệng. Âm thanh của Tử Nguyệt lại vang lên:

- Người còn chống được không?

Hắn ngạo nghễ trả lời:

- Chỉ là hai con tôm tép mà thôi. Ta nhất định sẽ đè bẹp chúng.

Từ Nguyệt không nói gì nữa. Nàng biết khi hắn đã quyết là tuyệt đối không hối hận. Hắn lại nuốt thêm một nắm đan dược nữa.

Phía bên kia sau cái chết bất ngờ của đồng bọn. Hai tên còn lại cuối cùng cũng sức tỉnh từ trong kinh hãi. Dù có nghĩ thế nào. Tên cầm đầu cũng không thể ngờ. Hắn liệu mạng huyền hóa ra 36 thanh phi kiếm cũng chỉ làm cho Dương Thanh nhỏ ra một ngụm máu tươi. So với hắn tên thấp lùn bên cạnh lại càng kinh hãi hơn bảy đạo hào quang mà hắn sử dụng có tên là Thất Thái Thiên Quang Ảnh. Khi sử dụng uy lực tuyệt luân. Vậy mà khi va chạm với bộ giáp của đối phương liền vô thanh vô tức biến mất. Nếu không phải hắn nhanh chân lùi lại thì giờ đây hắn đã đi theo đồng bọn rồi. Tên cầm đầu. Mắt nhìn chăm chăm vào người Dương Thanh khỏi cần nói cũng biết hắn đã nội lòng tham với Âm Giới Kiếm và Âm Hồn Kiếm Giáp.

- Tiểu tử. Ngươi đưa bảo vật này ra. Chúng ta cam đoan sẽ cho ngươi một con đường sống.

Dương Thanh gật đầu:

- Được. Kiếm, giáp ở đây có bản lĩnh hai ngươi tới mà lấy.

Tên cầm đầu ngửa mặt lên trời cười dài:

- Ngươi đã bị thương còn có thể làm được gì. Huynh đệ giết hắn. Bảo vật chúng ta chia đôi. Thế nào?

Tên thấp lùn gật đầu:

- được lắm. Trước hạ hắn. Sau chia bảo vật.

Hai tên đạt thành hiệp nghị. Lập tức một trái một phải tiến công hắn theo thế gọng kìm. Tên cầm đầu. Hai tay bất pháp quyết. Từng cụm mây hồng theo linh lực của hắn tuôn ra dần dần che kín bốn xung quanh. Hội tụ lại thành một cánh tay khổng lồ. Nhắm đầu Dương Thanh đập xuống. Thấy vậy Dương Thanh hắn vội vàng ném Âm Giới Kiếm ra. Huyền hóa thành một cây cự kiếm khổng lồ. Chém thẳng vào bàn tay đang bỏ xuống.

Oanh long long.

Từng âm thanh như tiếng cồng trầm vang lên. Uy lực từ vụ nổ khiến đất đá bay toán loạn. Mặt đất giữa hai người bị khoét thành một cái hố sâu vài trượng. Chưa kịp ổn định thân hình. Thì tên thấp lùn đã tiến tới. Trên tay gã hào quang bảy màu lóe sáng. Bao phủ lấy Dương Thanh. Liền ngay lúc đó. Tên cầm đầu lại ném pháp bảo cự kiếm của gã ra. Ngăn chặn đường lui của hắn. Dương Thanh

Đùng.

Cự kiếm va chạm vào bảo giá vang lên tiếng trầm đục đáng sợ. Dương Thanh hự lên một tiếng nặng nề. Bay ngược ra sau. Mặc dù bị thương nhưng hắn vẫn kín đáo vận dụng linh lực.

- nào lại gần thêm chút nữa.

Tên lùn thấy cơ hội tốt. Liền không hề chậm trễ. Gã vung thủ ấn lên lao đến:

- Thất Thái Thiên Quang Ảnh.

Nhưng hắn bỗng trợn to hai mắt. Như không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra. Hắn cúi xuống trên người hắn không biết từ đâu đã bị ba mươi sáu thanh kiếm găm vào những chỗ yếu hại. Linh lực đang theo đó âm âm trút ra ngoài. Sinh cơ của hắn cũng dần dần âm ỉm. Hắn cố gắng mấp máy đôi môi:

- Làm... thế... nào?.

Dương Thanh lạnh lùng thu lấy túi trữ vật của hắn. Rồi nói:

- Ngươi vĩnh viễn không bao giờ biết được.

Uỳnh.

Tên lùn thấp đã gục xuống. Mang theo nghi vấn lớn nhất của đời mình. Có lẽ trước chết hắn đã hối hận. Không nên tham lam đồ vật của người khác. Ba mươi sáu thanh kiếm trên người hắn lập tức bay trở về chỗ Dương Thanh biến thành những chiếc gai nhọn trên Âm Hồn Kiếm Giáp. Dương Thanh ho sù sụ. Nhỏ ra ba bốn ngụm máu tươi nữa thì linh khí trong người mới dần ổn định.

Hắn nhìn về tên cầm đầu. Lên tiếng:

- giờ đây chỉ còn ngươi và ta. Ngươi thực sự vẫn muốn đồ vật trên người Dương mỗ.

Tên cầm đầu cũng cười lạnh.

- Hắc hắc. Chỉ là chú hơi tàn. Đồ trên người ngươi lão tử lấy chắc rồi.

Hắn vừa nói vừa ném ra một chiếc vòng ngọc. Chiếc vòng lập tức lơ lửng trên đầu hắn tỏa ra ánh sáng nhè nhè. Khí tức trên người hắn từ Kết Đan sơ kỳ vọt lên Kết Đan trung kỳ. Hắn nắm chặt kiếm trong tay lao đến.:

- nạp mạng đi.

Cùng lúc đó tiếng của Dương Thanh vang lên:

- Cũng chưa chắc.

Hắn lập tức triệt thoái Âm Hồn Kiếm Giáp. Đồng thời hai tay của hắn vung ra. Theo ty hắn là năm cổ quan tài hiện ra. Từ trong đó bay ra năm mỹ nữ như hoa như ngọc. Năm thân ma này lập tức dùng nhục thân cứng rắn của mình đón đỡ phần lớn thế công của tên cầm đầu. Âm Giới Kiếm trong tay Dương Thanh vung lên:

- Âm Giới Vô Phong.

Nương theo đã đi của Âm Giới Kiếm. Bốn cây Âm Phù Ma Châm từ trong miệng của thi ma Hỏa Linh Thánh Mẫu bay ra. Hướng về phía tên cầm đầu bay đến.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Dưỡng thương

Trong hòa quang u ám của Âm Giới Vô Phong. Tên cầm đầu bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí tức tử vong vô cùng rõ rệt, hắn biến sắc mặt nhanh chóng gọi ra một vòng linh khí hộ thân, đồng thời cấp tốc lui lại, hai tay hắn đánh ra vô số đạo pháp quyết huyền hóa từ hư không ra một tấm thuẫn hình tròn, có hoa văn trên cầm dị thú,

Thấy vậy Dương Thanh không dám chậm trễ, lập tức cầm đầu lưỡi phun ra một ngụm tiên huyết, nhận thấy khí tức điên cuồng của chủ nhân, bốn cây Âm Phù Ma Châm lập tức xé gió lao đi, phát ra những tiếng rít như xé lụa, chúng lập tức bằng một tốc độ điên cuồng lao ra khỏi hắc mạng của Âm Giới Kiếm nhắm về phía tên cầm đầu. Dương Thanh nghiêng răng quát lớn:

-Chạy đi đâu

Hắn không tiếc tiêu hao chân nguyên thúc dục Âm Phù Ma Châm đến cực hạn.

Ầm, Ầm

Cả bốn chiếc châm lập tức qua chạm với tấm thuẫn của tên cầm đầu, nó chỉ kiên trì được vài giây thì lập tức bị xuyên thủng, linh khí hộ thân của hắn dù mạnh nhưng cũng không thể ngăn cản nổi Âm Phù Ma Châm, trong nháy mắt tên cầm đầu đã bị bốn chiếc châm tạo ra bốn lỗ máu trên người, Kim Đan của hắn vỡ vụn, thân thể hắn nhanh chóng già nua héo rũ xuống, trước khi chết hắn thật sự không thể ngờ mình gặp phải một đối thủ mạnh như vậy, pháp bảo kỳ dị, công pháp cũng kỳ dị. thủ đoạn quá nhiều, hắn thực sự hối hận vì đã tham gia vào đây, nhưng trên đời này liệu có đan dược nào chữa được hối hận, cơ thể già nua của hắn dần dần nghiêng đi rồi đổ rầm xuống đất, ánh mắt vô thần,

Thấy tên cầm đầu đã chết Dương Thanh như trút được gánh nặng, hắn vẫy tay thu túi trữ vật của mấy tên này lại, rồi lật mặt nạ của tên cầm đầu:

-Tử Nguyệt, thì ra là...

Chưa kịp nói hết chữ hắn, cơ thể hắn đã không chống được, hắn đổ gục về một bên, bất tỉnh. Hắn vừa ngã xuống, một thân ảnh yếu điệu màu đỏ đã hiện ra bên cạnh đỡ lấy hắn, nàng nhẹ nhàng nhét vào miệng hắn một viên đan dược, lại dịu dàng đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán hắn, nàng mỉm cười:

-Khá lắm, chủ nhân mà Tử Nguyệt ta chọn phải có đảm đương như vậy,

Nhìn đến mấy cái xác đang nằm dưới đất, nàng cau chặt đôi mày liễu,

-Các người chọn nhầm đối thủ rồi

Nàng vung tay lên, vài quả cầu lửa bay ra đốt những cái xác này thành tro bụi. xong xuôi đâu đấy, nàng ôm lấy Dương Thanh nhắm một hướng nhiều núi non biến mất.

.....

Nửa ngày sau hắn tỉnh dậy, thương thế trong người hắn mới tạm thời hồi phục, muốn đạt đến trạng thái đỉnh phong trước kia, không có vài tháng tháng tu luyện thì không được, tuy lần này gặp nạn, nhưng hắn cũng có rất nhiều thu hoạch, trước hết vừa mới Kết Đan xong đã gặp phải ba đối thủ như vậy, thứ nhất làm cho hắn cũng có nhận thức chính xác về thực lực của bản thân, theo hắn tự cảm nhận, với tu vi của hắn hiện nay, nếu như đơn đả độc đấu, Kết

Đan sơ kỳ cùng cấp bậc hán không để vào trong mắt, căn bản không tạo thành uy hiếp với hán, Kết Đan trung kỳ bình thường nếu gặp phải hán cũng có thể đánh hòa, còn nếu như gặp phải Kết Đan hậu kỳ, nếu vận dụng hết thủ đoạn, hán vẫn có thể chạy thoát được. lần này gặp nguy không chết, hán càng cảm thấy cần phải nhanh chóng đề thăng thực lực, tu tiên đạo hiểm ác vô cùng chỉ có tăng cường thực lực mới có thể tự bảo vệ mình, hán đang mãi suy nghĩ thì Từ Nguyệt lên tiếng:

- Tỉnh rồi sao, ngươi làm bản cô nương lo muốn chết.

- Há, nàng lo cho ta,

Hán bắt giấc xấu hổ sờ sờ mũi, đường nam tử lại để nữ nhi lo lắng cho mình, thật mất mặt. hán lại nói:

- Đây là nơi nào vậy,

Từ Nguyệt đáp:

- Đây là một sơn động ta tìm thấy được lúc đó ngươi ngất đi, ta liền đi một vòng thấy nơi đây kín đáo, ta liền đi vào.

- Cảm ơn, nàng vất vả rồi

Hán mỉm cười nói với Từ Nguyệt,

- Hừ, ai là nàng của ngươi.

Trong não hải của hán vang lên âm thanh bực tức rồi im lặng. hán mỉm cười, hôm nay cô này lại còn biết giận dỗi, đi cùng nhau đã nhiều năm, hán đã quá hiểu tính của Từ Nguyệt, tuy nàng là pháp bảo hóa hình, nhưng hán chưa bao giờ coi nàng là vật của mình, mà luôn luận giao ngang hàng, nàng đã nhiều lần cứu hán thoát hiểm, nói hán nợ nàng cũng không ngoa,

Nghĩ ngợi một lát, hán đưa tay moi hai chiếc túi trữ vật của mấy tên thích khách ra,

- Đồ khốn. Dương mỗ sẽ khiến Thiên Linh các của ngươi tan thành mây khói.

Lúc lật mặt nạ của tên cầm đầu ra, Dương Thanh nhận ra tên này thật không ngờ lại chính là tên chường quây có tu vi thấp kém bán đan được cho mình tại Thiên Linh Các, không biết hán dùng thủ đoạn gì mà lại có thể che dấu khí tức qua mặt được hán, Thiên Linh Các này theo hán nghĩ chính là làm ăn cả hai đường hắc bạch, ngoài sáng bán đan được công pháp, trong tối chính là phường cướp bóc, đối tượng của chúng chắc hẳn là những tán tu như hán, nếu hôm trước không phải hán mà là người khác, chắc hẳn đã bị ba tên này làm thịt rồi.

- Thiên Linh Các, Dương mỗ nhớ thù này.

Hán xem chiếc túi trữ vật thứ nhất, chính là của tên sử dụng Thất Thái Thiên Quang Ảnh. Trong đó cũng không tính là giàu có gì, chỉ có vài vạn linh thạch, một ít đan dược trung cấp, và mấy quyển công pháp cũ mèm xưa như đại lục này vậy, Thông Thiên Thuật, Dân Lực Quyết, toàn là pháp quyết nhập môn cho cảnh giới Trúc Cơ, chợt mắt hán nhìn thấy một cái hộp nhỏ màu vàng, có vẻ là bảo vật, hán đưa tay cầm lên xem xét, chiếc hộp này không ngờ làm bằng vàng của Nhân gian cầm khá nặng tay, hán mở nắp hộp, bên trong có một chiếc lọ đựng ba viên đan dược và một ngọc giản, ba viên đan dược này hán không nhận ra được, còn ngọc giản chính là môn công pháp Thất Thái Thiên Quang Ảnh, hán thu hết vào túi trữ vật rồi, chuyển sang túi của tên cầm đầu, chính là tên chường quây lừa đảo kia. Vừa mở ra Dương Thanh đã mỉm cười, quả nhiên là gia thân giàu có, trong này có hơn hai mươi vạn linh thạch, thậm chí còn có cả một nửa viên linh thạch cực phẩm, tỏa ra linh khí nồng đậm vô cùng. Vô số đan dược trị thương, hồi thể, đáng chú ý nhất là trong mớ tài liệu lộn xộn ở một góc túi trữ vật, có mấy loại tài liệu và linh thảo coi như là quý hiếm. không hề dễ tìm, như Tam Ngân Tinh, Dân Hồn Thảo, Mộc Linh Thân. chợt hán há miệng ra rồi lại khép vào mấy lần cũng chưa hết ngạc nhiên, ở trong đống tài liệu này không ngờ còn có hai chiếc vảy của Xuyên Sơn Giáp cấp sáu, đây chính là một loại linh dược mà Triệu Phong muốn hán đi tìm. Thật là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, không ngờ vô ý lại có ngay. Tuy nhiên hán chẳng vui mừng được lâu, danh sách mà lão giao cho hán đầu phải chỉ có hai ba loại, tạm thời bỏ qua chuyện đó, hán đưa tay xem xét đến ba cái ngọc giản, cái thứ nhất là một công pháp của Kết Đan Kỳ, có tên là Thần Hành Vô Ảnh, là một loại độn thuật có thể đề thăng tốc độ lên gấp ba lần, quả là nghịch thiên, nhưng khi xem đến yêu cầu tu luyện thì hán chán nản bỏ qua. Ngọc giản thứ hai là một ít tâm đắc về luyện đan của tên này, không có gì khiến Dương Thanh chú ý, Ngọc giản thứ ba là một chiếc ngọc giản vô cùng cổ xưa, nhưng khi Dương Thanh áp lên trán truyền tiên thức vào thì trong đó chỉ hiện có một chữ Thần màu vàng sáng lấp lánh, cho dù hán có cố gắng đọc thế nào cũng không tìm ra được điểm gì đặc biệt, hán xem xét một lúc rồi nhét tất cả vào Âm Dương Giới.

Kiểm tra lại thương thế trên người một lượt, hán nhăn mặt, xem ra hán không thể đến đúng điểm hẹn để đi săn Ngân tinh thảo ngàn năm kia rồi, việc này đánh phải đề sau khi thương thế khỏi hán rồi tính tiếp. việc trước mắt là phải ổn định thương thế đề cao cảnh giới, trong khi đấu pháp với ba tên kết đan kia, mơ hồ tu vi và pháp lực của hán lại tiến thêm một bậc, cái hán cần bây giờ chính là ra sức hấp thu linh khí để đề thăng cảnh giới, hán nghiền ngẫm một lát rồi truyền thần niệm cho Từ Nguyệt:

- Ta muốn bế quan cảm ngộ một thời gian, phiền nàng hộ pháp

Vẫn không có tiếng đáp lại hán lẩm nhẩm

- Vẫn còn giận sao.

Đưa tay phong bế sơn động, hán liền nhắm mắt, chìm vào nhập định.

Chương 135: Sơ kỳ đỉnh phong

Nơi mà Dương Thanh bế quan, một năm sau đã bị cỏ dại và đất đá dần dần che khuất, nhìn từ ngoài vào chỉ thấy cỏ lau mọc um tùm, cửa động năm xưa đã bị vùi lấp không còn thấy đâu nữa.

Năm đầu tiên bế quan hần dành toàn bộ thời gian để tế luyện năm cổ ngũ hành thi ma, và tu luyện Ngũ Hành Chân Ma Kinh, có năm cổ thi ma này, hần sẽ có thêm một con bài bảo mệnh, Dùng thời gian một năm, hần đã thành công luyện hóa được năm cổ thi ma này, hần đặt tên cho năm thi ma này lần lượt là, Kim Linh Thánh Mẫu, Mộc Linh Thánh Mẫu, Thủy Linh Thánh Mẫu, Hỏa Linh Thánh Mẫu, và Thổ Linh Thánh Mẫu. tuy nói hần đã thành công luyện hóa nhưng cũng mới chỉ là bước đầu mà thôi, muốn khống chế năm thi ma này đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực thì hần vẫn còn cách rất xa, Ngũ Hành Chân Ma Kinh có tất cả ba tầng, mà hiện giờ hần mới miễn cưỡng luyện thành tầng thứ nhất. tầng thứ hai và tầng thứ ba phải còn rất lâu nữa hần mới đủ điều kiện tu luyện.

Năm thứ hai trong sơn động, hần chính là dành ra để củng cố Kim Đan của hần, một lượng lớn linh thạch được hần hấp thu khiến cho linh lực trong cơ thể hần tinh thuần vô cùng, hần đã chạm đến bờ của Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn thiếu một tia cảm ngộ là có thể phá tan bình cảnh, tiến vào Kết Đan trung kỳ cảnh giới.

Vào những ngày cuối của năm thứ hai trước cửa sơn động nơi hần bế quan chợt có một bóng người thuần di đến, bóng người này tu vi đã cực cao, đạt đến Ngưng Nguyên sơ kỳ, tùy tiện ném người này ở đâu cũng sẽ là nhất đại tông sư một môn phái, hoặc cũng là cung phụng. hần vội vã tiến vào Âm Dương Giới ẩn thân, tuy nói hần có Hòa Lân Bào để ẩn dấu khí tức, nhưng cẩn thận vẫn hơn. Bóng người này vừa hiện ra đã vô cùng chặt vật, trên khoe miệng tiên huyết chảy thành dòng, khai giáp bị nứt vỡ gần hết, trên bả vai là một vết thương vô cùng khủng khiếp, mặc dù bóng người liên tục dùng linh lực bao bọc, nhưng vẫn không sao cho nó liền lại được. bóng người này móc tay vào trong người lấy ra một chiếc túi trữ vật, phá hủy ấn kí rồi bỏ vào trong đó một miếng ngọc giản, rồi lại thuận tay bắt một con thỏ cạnh đấy, sau khi thi triển tiên pháp khiến nó bị điều khiển thì liền đeo cái túi trữ vật vào cổ nó. Làm xong tất cả bóng người đang định tiếp tục thuần di thì chợt trở nên ngưng trọng, không khí xung quanh hần dường như bị cô đặc lại, uy áp khiến cho hần một bước khó đi, theo sau uy áp là một tiếng cười như chuông bạc, cùng với một giọng nói mê hồn bay đến:

-Dương Đình Thiên đạo huynh chớ vội, tiểu muội còn rất nhiều điều muốn nói.

Tiếp tục là một giọng nói khác theo gió quanh quẩn trên không trung, uy áp từ giọng nói khiến cho màng nhĩ người khác rung chuyển như muốn rách:

-Đúng vậy, Dương đạo huynh, chỉ cần huynh giao đồ vật nợ ra đây, bản nhân sẽ làm chủ, xin cho huynh trước mắt Tôn chủ.

Giọng nói vừa dứt. trên mặt đất xuất hiện thêm hai người, một nam, một nữ, Nam mặc một bộ trường bào màu xám nhạt, trên vai phải thêu hình một con linh thú Xích Hỏa, nữ thì mặc một bộ váy áo màu vàng trên vai cũng là hình Xích Hỏa, có lẽ là xuất phát từ một thế lực nào đó. Hai người này vừa xuất hiện đã chia ra mơ hồ vây Dương Đình Thiên vào giữa, Nữ nhận kia lại lên tiếng:

-Dương Đình Thiên, Mau giao nộp Sơn Hải tàn đồ ra đây, lão nương sẽ tha cho ngươi khỏi chết,

Dương Đình Thiên nghe vậy thì lắc đầu:

-Phụ Phụ các ngươi có bản lĩnh thì cứ giết chết Dương mỗ là có thể lấy được tàn đồ

Gã đuổi theo Dương Đình Thiên gần giọng:

-Vậy được ngươi cũng chớ trách ta xuống tay ác độc.

Dương Đình Thiên ngửa mặt lên trời cười u ám, trong tiếng cười mang theo nỗi tiếc hận vô cùng,

-Dương Hoàn, Lưu Yên, các ngươi còn dám nói, chúng ta là huynh đệ một nhà, vậy mà chỉ vì Xích Hỏa Cung, các ngươi lại giết hết thân tộc của chính mình để lấy Sơn Hải tàn đồ, ngay cả gia tộc của mình các ngươi cũng dám phản lại còn dám đứng trước mặt lão phụ nói gì nhân nghĩa,

Tên Dương Hoàn kia cũng đáp lại:

-Đại ca, uống cho huynh tu đạo ngàn năm, tu tiên giới này cường giả vì tôn không phải huynh không rõ, Xích Hỏa Cung là một thế lực như thế nào, Tôn Chủ đã để ý đến Dương gia chúng ta thì là may mắn của chúng ta, chỉ cần huynh đưa Sơn Hải tàn đồ cung phụng vào đó, nhất định Tôn chủ sẽ giúp Dương gia chúng ta, thành gia tộc lớn nhất nhì Bắc Thành.

-Câm mồm – Dương Đình Thiên bỗng phun ra một ngụm máu rồi quát lớn

-Ta không có đệ đệ như ngươi, cái Xích Hỏa Cung muốn chính là Sơn Hải tàn đồ này và bảo vật trấn tộc của Dương gia Xích Hồn Tiên Kiếm, chứ ngươi nghĩ chúng cần chúng ta sao,

Dương Hoàng vẻ mặt âm trầm đáp lời:

-Đủ rồi, đại ca, Tôn chủ đã hứa sẽ giúp chúng ta tiến cấp, với thực lực của người tuyệt đối là làm được, huynh mau đưa ra đây, chớ để huynh đệ tương tàn.

Bỗng nhiên từ trong hư không một tiếng kêu bén nhọn vang lên trước ngực của Dương Đình Thiên xuất hiện một lỗ máu to bằng nắm đấm, lão há hốc miệng, nếu là lúc bình thường lão hoàn toàn có thể tránh được, nhưng vừa rồi bị hương quá nặng, lại trải qua chạy trốn nhiều gày, lão đã gần như sức cùng lực kiệt. Lão nhìn xuống lỗ hồng trước ngực rồi lại nhìn về phía trước:

-Luru Yên, người dám đánh lên:

Phụ nhân tên là Luru Yên kia lạnh nhạt trả lời:

-Mau giao Sơn Hải tàn đồ ra, thì người còn được sống, nếu không cái đội người chỉ có thể là luân hồi vô tận.

Thoáng chốc trong mắt Dương Đình Thiên hiện lên một tia tàn nhẫn. Lão lập tức đánh ra một đạo pháp quyết;

-Ta có chết cũng sẽ mang theo các người đi cùng;

Cơ thể lão nhanh chóng căng phồng, khí tức tử vong nhanh chóng tỏa ra. Lão đã quyết định tự bạo.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Khói bụi ngập trời, sơn động mà Dương Thanh ẩn nấp lập tức bị san thành bình địa, một cái hố sâu đến vài chục trượng hiện ra, linh khí bốn phía điên cuồng gào thét. Mây bụi tan đi, hai bóng người chật vật hiện ra, trên người Dương Hoàng là vô số vết rách lớn đến dọa người, còn Luru Yên đã bị mất một cánh tay. Xiêm áo cũng trở nên xơ xác.

Hai người cau mày, nhìn vào đồng hoang tàn trước mặt, Luru Yên nhanh chóng dùng linh lực bao phủ chỗ bị cụt rồi nói nhỏ:

-Phu quân làm thế nào bây giờ, lão đã chết, sợ là tung tích của Sơn Hải tàn đồ...

-Không đáng ngại, sơn hải tàn đồ, chỉ là phụ, tôn chủ thực ra có hứng thú với Xích Họa tiên kiếm và công pháp trấn tộc của chúng ta hơn, có hai thứ này là đủ để tôn chủ cấp cho chúng ta không ít chỗ tốt rồi

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Tỏa Thần Quyết

Luru Yên vội vàng phong bế cơ thể rồi dùng linh lực chữa trị vết thương, hồi lâu, mới quay sang hỏi trưởng phu của mình:

-Liệu đại ca thực sự đã chết?

Dương Hoàng cười hắc hắc:

-Phụ nhân yên tâm, trước khi lão tự bạo để đề phòng ta đã ném ra kỳ độc Thất Ma Tiêu Hồn Tán. Cho dù nguyên thần của lão chạy được cũng sẽ bị độc này ăn mòn dần mà tiêu tán.

Hai người bọn Luru Yên cẩn thận phóng tiên thức ra điều tra hồi lâu. Sau khi xác định Dương Đình Thiên thực sự đã chết, mới dùng đòn thuật rời đi.

Hai người bọn họ điềm nhiên không biết rằng, dưới một lớp lá cây, có một viên cầu nhỏ, trong viên cầu chứa đầy ánh sáng ngũ sắc, một tàn thần đang chậm rãi trôi nổi, đó không phải gì khác mà chính là một phân thân của Dương Đình Thiên tách ra.

Thì ra mỗi đời gia chủ của Dương gia đều được truyền cho một thủ đoạn bảo mệnh, thủ đoạn này chỉ có gia chủ biết, trong lúc hiểm nguy có thể dùng bảo toàn một mạng. Dương Đình Thiên này chính là sử dụng phương pháp này nương theo uy áp của tự bạo mà dấu một tia phân thân vào quả U Minh Chi Cầu này, lão đã tính toán chu toàn mọi chuyện, nhưng lại không ngờ đệ đệ của lão lại táng tận lương tâm như vậy trước lúc lão tự bạo, vị đệ đệ Dương Hoàng này của lão lại khoanh từ thủ đoán, phát tán ra xung quanh kỳ độc Thất Ma Tiêu Hồn Tán, báo hại nguyên thần lão trúng độc vô cùng nặng, sợ rằng tồn tại không nổi hai canh giờ nữa, đúng lúc lão đang tuyệt vọng thì vách đá trước mặt lão bỗng nhiên vỡ vụn, hai thân ảnh một nam một nữ sóng vai đi ra, đây không phải ai khác mà chính là Dương Thanh cùng với Từ Nguyệt bế quan hai năm trước, hần nhìn bảo chiến trường trước mặt, cây cối đổ nát, đất đá bay khắp nơi, trên mặt đất là vô số chiếc hố to nhỏ, linh khí quanh khu này đã bị trận chiến làm cho loạn. chợt Từ Nguyệt a lên một tiếng rồi vung tay lên, một quả cầu màu đen từ dưới lớp lá cây bay lên rơi vào tay nàng. Trong đó vang lên giọng của Dương Đình Thiên cầu khẩn:

-Hai vị đạo hữu, xin hãy cứu ta.

Dương Thanh gạt gù tỏ vẻ đã hiểu, thì ra nhờ chui vào quả cầu này mà phân thân của lão tránh được một kiếp diệt vong. Tuy nhiên hần nhưu mày nhìn lại, bao quanh nguyên thần là một lớp tử quang mờ mờ, hiển nhiên là đã bị trúng độc linh hồn khá nặng. Từ Nguyệt không lý gì đến lời nói của lão mà lạnh nhạt trả lời:

-Cứu lão, đừng nói chúng ta không có khả năng, cho dù có đi nữa thì độc linh hồn Thất Ma Tiêu Hồn Tán này chỉ người hạ độc mới có thể giải được. cho nên lão giờ đây chỉ có cầm chắc cái chết.

Dương Thanh nghe vậy thì cũng rất ngạc nhiên hỏi lại:

-Từ Nguyệt độc này lợi hại như vậy?

Từ Nguyệt gạt đầu đáp lời hắn:

-Đúng vậy, độc này chính là dùng độc của bảy loại linh trùng, bảy loại yêu thú, bảy loại hải thú khác nhau luyện thành, nhưng phân lượng loại độc nào nhiều loại độc nào ít lại do chủ nhân tùy ý gia giảm, cho nên bị ai hạ độc thì phải tìm người đó mới giải được.

Rồi nàng nhìn sang Dương Đình Thiên đang bay lượn trong quả cầu cười khẩy:

-Vừa rồi lão với đệ đệ lão như vậy ta nghĩ đệ lão chắc sẽ không giải cho lão rồi.

Trong quả cầu Dương Đình Thiên trầm mặc, lão tu đạo nhiều năm, thật không thể ngờ có ngày lại bị chính đệ đệ của mình hạ độc thủ, cơ nghiệp tổ tông để lại không ngờ đệ lão lại cam tâm giao cho tên khốn của Xích Hóa Cung. Trong đầu xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, có lẽ lão phải đánh cuộc một lần, lão xét thấy Dương Thanh hẳn không hẳn là người xấu:

-Hai vị đạo hữu ta muốn làm một cuộc giao dịch với hai người.

Dương Thanh cười nhạt:

-Tiền bối cứ nói thử xem.

Từ Nguyệt khịt mũi hết sức coi thường, lão chỉ còn lại có mỗi nguyên thần liệu còn gì mà giao dịch.

Dương Thanh trừng mắt nhìn nàng,

Dương Đình Thiên cũng không để ý đến lời Từ Nguyệt. lão như chìm vào suy nghĩ của riêng lão:

Lão phu chính là gia chủ đời thứ ba mươi sáu của Dương gia, Trần Phụng Hoàng, đệ đệ lão phu hai người cũng thấy rồi đấy, chính là tên khốn vừa rồi, Dương gia truyền đến đời của lão phu có hai bảo vật một chính là Xích Hóa Tiên Kiếm, hai là Sơn Hải Tàn Đồ. Chính nhờ Xích Hóa Tiên Kiếm này Dương gia mới có thể đứng vững gót chân và trở thành gia tộc mạnh nhất trấn này. Vài năm gần đây một thế lực mới nổi có tên là Xích Hóa Cung, chúng ta ban đầu nước sông không phạm nước giếng, nhưng sau này chúng lại đánh chủ ý lên bảo vật của tộc ta, thế lực của chúng ngày một áp tới uy hiếp gia tộc, ta không còn cách nào khác đành phải cầu viện mấy gia tộc trong trấn liên thủ, không ngờ chưa kịp liên thủ thì, đệ đệ ta không hiểu nhận được gì từ Xích Hóa Cung lại dám đánh lên ta, cướp đi Tiên Kiếm, ta đem theo tàn đồ chạy được đến nơi này, không ngờ chúng theo sát không buông. May nhờ bí thuật tổ truyền ta mới bảo toàn được mạng sống này. Hai vị đạo hữu, ta có thể chỉ chỗ Sơn Hải tàn đồ cho hai vị, cũng có thể giao ra công pháp tổ truyền, chỉ mong hai vị cứu ta một mạng.

Thấy Dương Thanh và Từ Nguyệt vẫn điềm nhiên không nói gì, lão nhận ra có vẻ lợi ích mình đưa ra không đủ, lão lại nói tiếp:

-Hai vị đạo hữu, lão phu năm xưa lúc mới Kết Đan cũng lập ra một tiểu môn phái nhỏ, ta nguyện đem nó dâng cho hai vị, chỉ cầu hai vị cứu ta.

Dứt lời lão hướng ánh mắt cầu khẩn về phía hắn. Dương Thanh bất động thanh sắc trả lời lão:

-Vị đạo hữu của ta đã nói qua, dù là thần tiên cũng không cứu được lão, cùng lắm chúng ta có thể hứa với lão, sau này khi tu vi đủ sức, chúng ta sẽ thay lão, giết đám người kia.

Dương Đình Thiên ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

-Ta lấy gì để tin hai vị/

Từ Nguyệt ngoài cười mà trong không cười cất giọng lạnh nhạt nói với Dương Đình Thiên:

-Ta nói cho lão nghe này, ngoại trừ chọn cách tin tưởng chúng ta ra, lão nghĩ còn cách khác không?

Nguyên thần của Dương Đình Thiên cúi đầu ngẫm nghĩ, lão không biết nói gì cho phải, Từ Nguyệt nàng nói đúng, lão ngoài cách lựa chọn tin hai người bọn họ ra đúng là không còn cách nào cả. cuối cùng nguyên thần của lão ảo não nói:

Thôi, thôi, thôi ta làm gì còn lựa chọn nào, ta sẽ tặng các ngươi công pháp này, cả môn phái bắt nhập lưu kia, chỉ mong sau này các ngươi chiếu cố người nhà ta một chút, ta có chết thì tên Dương Hoàng kia cũng đừng học mang gia tộc ta đi bán,

Dứt lời nói lão nhanh chóng bảo Dương Thanh đem ra một miếng ngọc giản, vận dụng chút tiên thức yếu ớt cuối cùng, lão cố gắng đem công pháp tổ truyền, địa điểm giấu son hải tào đồ, rồi cả tên môn phái kia cùng nơi giấu tin vật nhất nhất khắc vào ngọc giản, hồi lâu nguyên thần của lão mờ dần đi, tinh nguyên sắp cạn kiệt. Lão quay sáng hẳn, cố gắng nói:

-Những gì ngươi cần, đều ở trong ngọc giản, lão phu tung hoành cả ngàn năm, hôm nay đặt cược ván này..

Lời còn chưa nói hết, nguyên thần của lão ở trong viên châu đã tan biến không thấy đâu nữa. Ánh mắt Dương Thanh nhấp nháy nhìn vào chỗ lão biến mất như có điều gì nghi vấn, nhưng rồi hần lại trở lại bình thường như không có chuyện gì. Từ Nguyệt đưa ngọc giản cho hần rồi nói:

-Theo ngươi liệu lão này nói lời có thật?

-Chỉ nghe từ một phía chưa thể biết được, có lẽ chúng ta cần đến trấn Phụng Hoàng thám thính một phen, cũng nhân tiện truy tìm tài liệu cho Triệu Phong tiền bối.

Hần nhìn ngọc giản đang cầm trên tay rồi đưa tiên thức của mình vào đấy, vô số thông tin nhanh chóng hiện ra, trong này Dương Đình Thiên cho hần biết rằng công pháp trấn tộc của lão tên là Tòa Thần Quyết chuyên dùng đối phó với nguyên thần, linh hồn, công pháp chia làm 7 tầng, hơn nữa, tầng sau càng khó luyện hơn tầng trước, ngoài ra trong này cũng chỉ rõ nơi cất giấu Sơn Hải Tào Đồ. Là một động phủ bí mật của lão, trong lúc chạy trốn lão đã dùng, tiểu truyền tổng trận truyền tổng miếng tào đồ này đến đó,

Cuối cùng chính là môn phái mà lão nói đến là một môn phái bé đến mức đáng thương, cả môn phái chỉ có một tên Trúc Cơ Hậu Kỳ làm Chương môn, trưởng lão có ba tên Trúc Cơ sơ kỳ, còn lại khoảng trên dưới một trăm tên đều là luyện khí kỳ ca,

Dương Thanh cười khẩy, môn phái này chẳng tính là gì, dù cho có thêm một trăm môn phái như này cũng không tạo ra động tĩnh gì cả, nhưng rồi hần lại nghĩ, dù môn phái này hơi yếu nhưng ta có thể dần dần phát triển, dù sao tiên đạo vô tình, hần cũng không thể cứ đơn thương độc mã xông pha mãi được, cuối cùng cũng phải có chỗ dựa, hần nhớ lại năm xưa mình bị Hắc Long Cốc truy đuổi như thế nào, phải chạy trốn khổ sở ra sao. Nếu năm đó hần có một thể lực của riêng mình tình hình đã khác, hần gạt mạnh cái đầu, đứng vậy, sao ta không nghĩ ra sớm, làm gì cũng cần phải có một thể lực chống lưng, có môn phái này trong tay, ít nhất ta cũng có thêm một phần lực lượng.

Từ Nguyệt thấy hần lúc thì cười lạnh, lúc thì lại nhăn mặt lắc đầu, nàng liền gõ vào đầu hần:

-Này ngươi bị tẩu hỏa nhập ma đấy à.

Dương Thanh cười ha ha:

-Ha ha ha, nàng bị tẩu hỏa nhập ma thì có, ta đây là đang suy nghĩ tương lai-

Từ nguyệt khịt mũi khinh thường hết sức:

-Tương lai, hừ, ngươi nói ra câu đó, chính ngươi cũng là không tin được

-Ách, chẳng lẽ ta lại không đáng tin đến thế

Từ Nguyệt gạt mạnh cái đầu, đứng, ngươi theo bản tiểu thư thấy thì đúng là người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Thất Huyền Môn

Mười ngày sau, trong một khe cốc vô danh cách Phụng Hoàng trấn mười lăm dặm về phía bắc,

Bất chợt có hai bóng người từ trong hư không hiện ra, một nam một nữ vừa đến này, tu vi không hề tầm thường chút nào, nam tử toàn thân mặc áo bào màu đen chỉ hở hai con mắt, áo choàng sau lưng hần không ngờ tung bay trong gió, nhìn quá vô cùng bí ẩn, nữ tử thì trái lại toàn thân vận bạch y, lại vô cùng xinh đẹp, chẳng khác nào một vị thần tiên hạ phàm, so ra, người này đứng cạnh nam tử trong có vẻ không được xứng đôi vừa lứa.

Hai người vừa hiện thân, uy áp mang theo đến khiến cho đám yêu thú cấp thấp sợ hãi chạy trốn mất dạng, phía xa có hai tên tiểu tử tu vi luyện khí kỳ, đang săn giết yêu thú cấp thấp để đổi lấy linh thạch, thấy cảnh này bị dọa cho sợ vỡ mật, mồ hôi không ngớt đổ ròng ròng, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết nguyên do làm sao đám yêu thú này bỗng nhiên lại hoảng sợ như vậy, chắc chắn là do khiếp sợ hai người mới tới này, hai tên luyện khí này cũng là kẻ thông minh cơ trí, chúng liền tiến đến trước mặt đôi nam nữ vừa đến này, ôm quyền thi lễ.

-Chúng vãn bối, gặp qua tiền bối.. không biết hai vị tiền bối đại giá quang lâm, nên chậm trễ bái kiến, mong hai vị tiền bối bao dung,

Đôi nam nữ này, không ai khác mà chính là Dương Thanh và Từ Nguyệt, sau khi thu được ngọc giản thì lên đường đến chỗ này, theo như trong ngọc

giản mà Dương Đình Thiên để lại thì, động phủ bí mật của lão chính là ở chỗ này. Trong động phủ có tài phủ nửa đời người của lão, và bức Sơn Hải Tàn Đồ. Dương Thanh tự nhiên được lão thiên ban cho món lợi lớn như vậy, đương nhiên hẳn phải dang tay thu lấy, nếu bỏ qua chẳng phải là có lỗi với liệt tổ liệt tông, còn về cái gì mà công pháp trấn tộc Tỏa Thần Quyết kia, hẳn cũng không định luyện, là người sống đã nhiều trăm năm, trải qua bao kinh hiểm hẳn rất rõ ràng đạo lý, quý hồ tinh bất quý hồ đa. Chỉ cần hẳn tu luyện tứ tế, Ngũ Hành Chân Ma Kinh, và Âm Dương Sinh Tử Quyết là đã đủ vô địch trong cảnh giới rồi, không nên phí thời gian tu thêm một loại pháp môn mới nữa làm gì, hơn nữa, Tỏa Thần Quyết này nghe thì có vẻ cao siêu, nhưng nếu không luyện đến tận cùng mà lại muốn phong tỏa nguyên thần linh hồn của người ta, gặp kẻ yếu không sao chẳng may gặp phải kẻ mạnh chẳng khác nào tìm đường chết. vậy nên hẳn bỏ qua quyết này chỉ tập trung vào lấy của cải cùng với tín vật của tông phái kia, dù sao bỗng nhiên có hơn một trăm đệ tử giúp việc cho mình cũng còn hơn là không có.

Hắn liếc mắt nhìn hai tên luyện khí trước mặt rồi cất giọng hỏi:

-Trả lời bản nhân cho thật một chút, sẽ không thiếu chỗ tốt của các ngươi.

Hai tên kia đầu đầy mồ hôi vội vã gật đầu lia lịa như gà mổ thóc:

-Vâng vâng, tiền bối hỏi, chúng văn bối nhất định sẽ trả lời, nhất định trả lời

Giờ chơi sao, hai vị đứng trước mặt bọn chúng không hề có một chút khí tức nào, nhất định cảnh giới cao hơn chúng không biết bao nhiêu mà kể, dám nói láo một câu, e rằng hai vị lão nhân gia chưa cần dùng đến một ngón tay cũng đủ tiêu diệt hai người bọn họ. vậy nên hai tên này cung cung, kính kính cúi đầu thật thấp không dám có dị tâm gì. Từ Nguyệt lên tiếng trước:

-Các người chắc hẳn đến từ Trần Phượng Hoàng.

Hai tên này vội vã gật đầu, tên bên phải nhanh nhẩu hơn vội nói:

-Hai vị tiền bối trên cao, văn bối Vương Sâm, cùng đạo hữu Dư Hữu Đình quả thật đến từ Phượng Hoàng cổ trấn

Gã vừa nói vừa đưa tay chỉ đồng bọn, tên Dư Hữu Đình này môi hồng răng trắng dung mạo khá dễ coi, thấy đồng bạn chỉ hắn vội vã nở nụ cười cầu tài cung kính nói:

-Khởi bẩm hai vị tiền bối, chúng văn bối là đệ tử của Thất Huyền Môn, được môn phái cử đến đây làm nhiệm vụ, nhất thời mạo phạm thiên uy của hai vị tiền bối, mong tiền bối rộng lượng tha cho

Nói rồi hắn cúi đầu sát tận đất, hơn ai hết gã hiểu được rõ ràng, hai vị này giết hai tên Luyện Khí kỳ bất quá không tốn sức chút nào, đối với những bậc đại năng hai người bọn họ còn chẳng bằng hạt cát dính dưới chân giày nữa là. Vừa nghe thấy ba từ Thất Huyền Môn lọt vào tai, hắn cùng Từ Nguyệt im lặng nhìn nhau, trong mắt đều toát lên vẻ vui mừng, thì ra tông phái mà Dương Đình Thiên nói tới lại chính là Thất Huyền Môn này. Dương Thanh không nhanh không chậm hỏi Vương Sâm:

-Thất Huyền Môn này là môn phái thế nào, ngươi hãy nói qua cho bản nhân xem thử.

Vương Sâm vội vã vâng vâng vâng dạ dạ, bắt đầu giới thiệu qua cho hắn về Thất Huyền Môn. Cứ theo như lời Vương Sâm thì môn phái này do một vị lão tổ tông Kết Đan lập ra, nhưng không biết sao vị này trấn thủ một thời gian rồi đi mất, trước khi đi chỉ để lại một câu nói rằng, sau này sẽ có người cầm tín vật của mình trở về, sở dĩ có cái tên là thất huyền môn bởi vì môn phái này chia làm bảy nhánh khác nhau, gồm có Thiên Nam, Tùng Phong, Từ Dương, Thiên Âm, Lạc Vân, Luyện Hồn, Thiên Tinh, chính vì bảy nhánh này thường xuyên dành quyền chủ đạo nên môn phái truyền đến đời này cơ hồ xuống dốc, sụp đổ, cả môn phái có tám tên trúc cơ, còn lại chỉ là luyện khí, thực lực yếu ớt đến mức đáng thương, miễn cưỡng lắm mới được coi là một môn phái, Vương Sâm nói ra xong cũng thở dài không ngớt, môn phái như vậy ta còn có thể tu luyện được sao. Dương Thanh nghe xong cũng không nói gì, theo lời Vương Sâm nói thì môn phái này quả thật quá yếu, nếu xảy ra chuyện gì không đủ để người ta tát một cái. Trong ngọc giản của Dương Đình Thiên lão cũng ghi chú rất rõ ràng, Thất Huyền Môn này chính là do lão năm xưa lập nên, lúc đó lão vừa mới Kết Đan xong, trong tâm cũng mang một bầu nhiệt huyết độc tôn tam giới, định dùng Thất Huyền Môn làm một chỉ kỳ binh đương danh đại lục, nhiều trăm năm tiếp theo, do cuộc tranh đấu đã làm gia tộc lão yếu đi không ít, lão phải bồn chồn lo chống thù trong giặc ngoài, trung hưng gia tộc lại càng không có thời gian mà để ý đến Thất Huyền Môn, hùng tâm tráng trí ban đầu, lão đã vứt xa tận chín tầng mây, quanh năm lão chỉ bế quan trong mật thất tìm hiểu Sơn Hải Tàn Đồ, trong gia tộc lưu truyền rằng trong này cất giấu bí mật tu thành chân tiên, lại thêm cả phương pháp phá toái hư không, thọ ngang trời đất. bao nhiêu việc quán chân như vậy, khiến lão gần như quên mất Thất Huyền Môn này, dù thỉnh thoảng có nhớ ra thì lão cũng tự bảo mình, thu nhận một đám tu sĩ cấp thấp như vậy chẳng giúp ích gì cho lão cả, thôi thì cứ để bọn chúng tự sinh tự diệt, ai ngờ lần này lại thành toàn cho Dương Thanh.

Hắn lại hỏi tiếp Vương Sâm về môn phái tỷ như có bao nhiêu người, có kẻ thù nào không, sinh ý như thế nào, gia sản ít nhiều ra sao. Tóm lại là vô cùng kỹ lưỡng, vừa đối đáp Vương Sâm cùng Dư Hữu Đình đều kinh hãi trong lòng, không biết trong hồ lô của vị tiền bối này bán thuốc gì, dường như tiền bối hiểu rất rõ về môn phái, nhưng dường như lại cũng không hiểu gì, hay vị này là kẻ thù của môn phái.

Thôi thôi thôi, môn phái bị diệt cũng không liên quan đến chúng ta, dù sao có cuộc gặp mặt này, biết đầu vị tiền bối này lại tha cho một mạng, cả hai tên Vương Sâm cùng Dư Hữu Đình đều nghĩ như vậy, nên đối đáp với Dương Thanh càng là cung kính có thừa, chỉ hận không thể dẫn hắn đến môn phái xem một vòng cho biết.

Sau khi đã nghe được những gì cần nghe, Dương Thanh phát nhẹ ống tay áo, hai tên kia lập tức thấy xuất hiện trong tay mình bốn viên linh thạch và một lọ thuốc. hắn nhìn Vương Sâm rồi nói:

-Bản nhân thường phạt phân minh, các ngươi cầm lấy số này trở về nói với môn chủ các ngươi, ba ngày sau sẽ có người cầm Thất Huyền Kỳ đến.

-Thất Huyền Kỳ?

Vương Sâm và Dư Hữu Đình ngẩn người lấp bắp mãi mới phát ra được mấy chữ:

-Tiền bối, làm sao ngài biết Lệnh kỳ của bản môn, s?

-Làm sao ta biết không quan trọng, người cứ nói như thế là được

Hai tên Vương Sâm cùng Dư Hữu Đình, thấy ánh mắt của hắn thì sợ hãi vội vã gật đầu

-Bọn vẫn bối lẩm lòi, mong tiền bối bỏ qua, nhất định chúng ta sẽ chuyển lời, không dám làm lỡ việc của tiền bối

Hai tên này vừa thi lễ vừa chạy mất dạng, đi một đoạn khá xa, lúc này Dư Hữu Đình mới thở phào hỏi đồng bọn:

-Vương sư huynh lệnh kỳ môn chủ chẳng lẽ ở trên người vị kia.

Vương Sâm trầm tư giây lát rồi nói:

-Nếu như vị tiền bối này làm môn chủ tựa hồ không có gì không tốt.

Đúng vậy, bỗng nhiên có một vị cao thâm khôn lường làm môn chủ, bọn họ cầu còn chả được, ai chẳng muốn gần người mạnh, nếu chuyện đó xảy ra ít nhất sau này, Thất Huyền Môn cũng có chỗ đứng

Dư Hữu Đình cũng gật mạnh đầu:

-Đúng vậy có gì là không tốt, Vương huynh chúng ta nên nhanh chóng trở về bẩm báo đi thôi.

.....

Nhìn theo hướng hai tên kia biến mất Từ Nguyệt hết sức khinh thường, chỉ dựa vào bọn giả áo túi com này có thể giúp gì cho bọn họ.

Dương Thanh hẳn lại không nghĩ vậy, thêm chân tay chính là thêm sức mạnh, chỉ cần biết cách dùng người ai cũng sẽ phát huy chỗ diệu dụng của nó, ít nhiều gì hơn hai trăm năm trước hắn cũng là tiểu vương gia. Cũng đã gặp qua không ít đại thần triều đình, tầng lớp cao cấp của phẩm nhân ngự hạ thuộc cấp thế nào hắn vẫn còn nhớ rõ, chỉ cần vận dụng quyền mưu đúng cách, hắn không tin Thất Huyền Môn này không phát sinh tác dụng, bất quá trước hết đi đến động phủ kia quan trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Tài phú

Ba ngày sau, sâu trong nội cốc, Dương Thanh cùng Từ Nguyệt đứng trước một vách đá dựng đứng tron nhãn:

-Này, này có chắc địa đồ chỉ chỗ này không?. Sao ta thấy dường như không có gì mới kỳ

Từ Nguyệt nghiêng đầu đưa tay sờ sờ vách đá, rồi hỏi “ Chắc chắn chỗ này, hẳn là không sao được” Hắn cũng đưa tay sờ vào vách đá rồi lên tiếng, lấy tạo nghệ nửa mùa của hắn về trận pháp, không có khả năng nhận ra trận pháp này, bất quá trong ngọc giản của Dương Đình Thiên đã ghi rõ: nơi này tồn tại một trận pháp có tên là Huyền Ảnh Thiên Quang Trận, toàn bộ cửa động được trận pháp này bao phủ, dù là ai, chỉ cần cảnh giới không đạt Hóa Anh, không có khả năng thấy được, hơn nữa nơi này hẻo lánh như vậy, không có vị đại năng Hóa Anh kỳ nào lại chịu đến cái nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi này cả, nắm được như vậy Dương Đình Thiên mới thiết lập động phủ tại nơi này.

Lúc này hắn theo như chỉ dẫn trong ngọc giản, vung tay đánh ra vô số đạo pháp quyết kỳ lạ. theo mỗi lần thủ ấn của hắn đánh ra, vách đá trước mặt lại rung động thêm mãnh liệt, thẳng cho đến đạo thủ ấn thứ một trăm lẻ tám, thì trận pháp hoàn toàn bị vô hiệu, lộ ra một cửa động đen ngòm, ăn sâu vào lòng núi, Từ Nguyệt mừng rỡ định tiến vào nhưng lại bị hắn lấy tay cản lại:

-Chậm đã

-Có chuyện gì. Từ Nguyệt ngạc nhiên nhìn hắn

Dương Thanh lùi nằng trở lại phía sau mình rồi nói:

-Vừa rồi mới chỉ là trận pháp vòng ngoài. Còn một lớp nữa

Nguyên lai Huyền Ảnh Thiên Quang Trận này do hai trận pháp độc lập hợp thành đó là Huyền Ảnh trận và Thiên Quang trận. Huyền Ảnh trận tạo ra ảo cảnh vây khốn địch nhân, nhưng chân chính nguy hiểm chính là Thiên Quang trận này. Hắn không nói gì mà đưa tay về phía trước nắm chặt, một chú chim đậu cách đó mười trượng bị hấp lực từ tay hắn hút về. Hắn cầm lấy chú chim rồi ném vào cửa động, rồi cùng Tử Nguyệt chăm chú quan sát. Chú chim vừa lọt vào cửa động chưa được bao lâu thì chợt có một tiếng tiem minh vang lên, toàn bộ cửa động lập tức sáng lên, đồng thời phát ra tiếng nổ lách tách như rang đậu, từ bốn phương tám hướng trong cửa động, xuất hiện hàng ngàn, hàng vạn chùm sáng, bao vây chú chim nhỏ vào giữa, trong nháy mắt con chim đã hóa thành tro bụi. Tử Nguyệt thấy cảnh này thì vô cùng kinh hãi, nếu không phải vừa rồi hắn cẩn thận lại, thì tuy nàng có thể thoát được ra nhưng ít nhất cũng phải trọng thương. Tên Dương Đình Thiên này an bài cũng đủ ngoan độc. Nàng đợi cho hồ hấp của mình trở lại bình thường rồi hỏi hắn:

- Có cách hóa giải không

Hắn gật nhẹ đầu, giơ sao, không có cách hóa giải hắn còn đến đây làm cái gì, hắn đưa tay về phía trận pháp tùy tiện sờ mấy cái, tay hắn đưa đến đâu linh lực bùng nổ tỏa ra đến đó, tưởng như tùy tiện nhưng thật ra lại theo một quy tắc nhất định. Chưa đến ba hơi thở, hắn thu tay lại, rồi mỉm cười nói với Tử Nguyệt,

- Vào thôi

-ừ

Không biết làm sao lúc hắn cười, Tử Nguyệt lại cảm thấy tim mình đập nhanh như thế, nàng lắc lắc cái đầu, rồi lấy lại bình tĩnh theo hắn tiến vào. Đi hết thông đạo thì đến một gian phòng khoảng mười trượng vuông. Tỏa ra linh lực vô cùng nồng đậm, nguyên do có nguồn linh lực này chính là từ đồng linh thạch thượng phẩm dưới mặt đất, ước chừng chỗ này khoảng năm mươi vạn linh thạch, quả là một con số kinh người, năm mươi vạn linh thạch thượng phẩm, không thể nghĩ ngờ chính là đủ sức vực dậy một tông môn cỡ nhỏ, cảm giác qua một đêm phát tài khiến Dương Thanh cười không ngậm mồm lại được,

- Xem người kia, chỉ có một chút tiền đồ như vậy.

Tử Nguyệt hết sức khinh thường mà nói, nàng chỉ tay xuống một góc phòng, ‘ ở đây còn có linh đan, linh dược cao phẩm, số lượng tuy rằng không nhiều lắm nhưng cũng không tính là ít, ta thấy có mấy món Triệu Phong tiền bối dùng được’, ngoài ra còn có pháp bảo, pháp khí không ít, hắn là dùng làm phần thưởng cho đệ tử trong gia tộc. A, kia là gì. Nàng chợt hưng phấn chỉ tay vào ba cái hộp nhỏ, hắn nhìn theo tay nàng chỉ rồi tiến đến cầm một cái hộp lên, nhẹ nhàng mở ra, trong chiếc hộp là một miếng giấy da làm từ ráy thú đã rách nát tả tơi, bên trên vẽ mấy cái đồ hình vô cùng rối rắm, khó hiểu.

- Đây có lẽ là Sơn Hải Tàn Đồ.

Tử Nguyệt cầm lấy chiếc hộp thứ hai mở ra, bên trong là một cây lệnh kỳ hình tam giác dài 3 tấc, màu đen tuyền, tỏa ra sát khí nhàn nhạt, nàng cảm lấy xung quanh rồi nói;

- Còn đây hẳn là Thất Huyền kỳ của Thất Huyền Môn rồi

- Không biết chiếc hộp thứ ba chứa bảo vật gì.

Hắn vừa nói vừa nắm lấy chiếc hộp cuối cùng. Bên trong chiếc hộp này kỳ lạ là lại hoàn toàn trống rỗng, hắn xem đi xem lại, chẳng hề có một cái gì cả. Có lẽ bản thân chiếc hộp này đã là bảo vật chẳng hay đồ trong đó đã bị ai lấy đi mất. Hắn suy nghĩ một chút rồi rất nhanh đã đẩy chuyện này ra khỏi đầu, phần phúc duyên này đã là quá thâm hậu rồi, không nên đợi hỏi quá đáng, hắn liếc mắt nhìn Tử Nguyệt, cả hai liền không chút chậm trễ móc trong người ra mấy cái túi trữ vật ném mọi thứ trong phòng này vào đó,

.....

Trong lúc hắn đang vơ vét trong động phủ của Dương Đình Thiên thì cách đó vài chục dặm, trong một tòa điện xiêu xiêu vẹo vẹo, có tám thân ảnh nam ba nữ đang lẳng lặng ngồi chau mày suy nghĩ, đây không phải ai khác mà chính mà môn chủ cùng với chủ nhân của bảy mạch thất huyền môn. Ba hôm trước đám người này đã được Vương Sâm và Dư Hữu Đình hỏi báo, rằng vài ngày nữa sẽ có người cầm Thất Huyền Kỳ đi tới, chuyện này quá mức bất ngờ, nên mấy hôm nay cao tăng trong môn vẫn còn đang thương nghị, ngồi ở vị trí thủ tọa, môn chủ của Thất huyền Môn bắt đầu đi vào chính đề, bảy vị sư đệ, muội, về chuyện Thất Huyền Kỳ, lệnh kỳ trấn môn của bốn phái, các vị có cao kiến gì?.

Ngồi ngay phía bên phải hắn, là một mỹ phụ nhìn khuôn mặt thì khoảng ba mươi mấy tuổi, nàng lên tiếng nói trước:

- Môn chủ sư huynh, Thiên Âm ta cho rằng, người này đã có trong tay lệnh kỳ của bốn môn, ắt không có ý xấu, hơn nữa người này theo hai tên Vương sâm và Dư Hữu Đình kia nói thì tu vi cao như vậy nếu đứng ra làm chủ, bốn môn có thể đi lên,

Lời vừa nói xong, một lão già ngồi phía cuối bên trái đã lên tiếng ngay

:

- Thiên Âm sư muội, ta lại không cho là như vậy,

Mỹ phụ có tên là Thiên Âm kia đang định đối đáp thì môn chủ thất huyền môn đã ra dấu cho nàng im lặng rồi ôn tồn nói với lão già kia:

-Quân Dương sư đệ có cao luận gì. Không ngại nói ra cho mọi người xem thử.

Lão già có tên là Quân Dương này, cúi mình thi lễ rồi nói:

-Thưa môn chủ, thưa các vị sư huynh, sư đệ muội, việc Lệnh kỳ của bốn môn đột nhiên xuất hiện, vừa là chuyện tốt, mà vừa là chuyện không tốt

Thiên Âm vừa bị lão này chặn họng, bây giờ không nhin được mới nói:

-Quân Dương sư huynh có ý gì cứ nói thẳng, không cần làm ra vẻ cao thâm mặt trắc

Lão già này mặc kệ, coi như không nghe thấy Thiên Âm nói. Lão lại cao giọng:

-Việc Lệnh kỳ xuất thế đương nhiên là việc tốt, bất qua ai biết chủ nhân của lệnh kỳ là người thế nào, hấn cầm được lệnh kỳ trong tay rồi thì làm sao. Biết đâu hấn chỉ coi chúng ta như nô bộc, sai chúng ta đi làm chân chạy thì sao, môn phái từ tổ tông truyền xuống cứ thế bị hủy đi hay sao.

Lão nói rồi lại nhìn Thiên Âm, lạnh nhạt nói:

-Thiên Âm sư muội có chắc người đó sẽ phát triển môn phái.

Hiển Nhiên là Thiên Âm không dám trả lời, sáu người còn lại trong điện cũng trầm ngâm suy nghĩ, đúng vậy, ai có thể cam đoan người này sẽ gắn bó với Thất Huyền Môn, dù sao môn phái bắt nhập lưu thế này, không có tác dụng gì quá lớn, chưa chắc vị Kết Đan có Thất Huyền Kỳ kia thêm đề ý, mà cứ cho là người ta đề ý, cũng không chắc đã muốn hao tốn thời gian phát triển nó. Tâm huyết của lịch đại môn chủ không thể bị hủy như vậy được. một tên khác nói tiếp:

Thiên Cơ môn chủ sư huynh, chúng ta nghe theo huynh quyết định.

Cả mấy người còn lại đều phụ họa:

-Đúng vậy, huynh là môn chủ, lại là sư huynh của chúng ta, huynh cứ quyết định.

Thiên Cơ môn chủ thờ dài, suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

-Đành đi một bước, tính một bước vậy.

Gã chưa nói hết câu một tên đệ tử đã chạy như bay vào bẩm báo,

Nguy rồi, môn chủ, đã xảy ra chuyện lớn

-Chuyện gì, Thiên Cơ rất không kiên nhẫn quát tên đệ tử kia.

Tên đệ tử kia vội vàng quỳ xuống dập báp mãi mới nói ra được một câu:

-Khải bẩm,,, khải bẩm môn chủ... người của Thiên Quỷ Tông đánh đến...

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Thiên Quỷ Tông

Thiên Cơ cùng các vị đầu não của Thất Huyền Môn liền lập tức biến sắc. Quân Dương vội hỏi lại tên đệ tử:

-Bọn chúng đến bao nhiêu người,

Tên đệ tử này vội vã tâu trình:

-Thưa Chương môn cùng các vị trưởng lão, bọn chúng ước chừng có khoảng hơn một trăm người, trong đó luyện khí hậu kỳ chín mươi người, trúc cơ kỳ chín người, dẫn đội là bốn trưởng lão, hơn nữa còn có... còn có, một vị Kết Đan kỳ, là... là trưởng lão của Thần Sách Tông.

-Cái gì Thần Sách Tông sao.

Thiên Cơ chán nản lắc đầu:

-Xong rồi, xong rồi, đám người Thiên Quý này không ngờ lại mời được Thần Sách Tông giúp đỡ. Lần này môn phái chúng ta gặp kiếp nạn lớn a.

Đám người trong điện trầm ngâm không nói gì, cơ nghiệp tổ tông để lại, lần này quả thực gặp sóng gió chưa từng có, có lẽ còn không thể vãn hồi,

Vẫn là Thiên Âm bình tĩnh nói:

-Chương môn sư huynh, vị tiền bối mang trong người Thất Huyền Kỳ kia,..

Như vợ được cọng rom cứu mạng Thiên Cơ vội vã hồi tỉnh lại:

-Đúng vậy, vị kia đã có trong tay tín vật của bốn môn, cho dù thế nào, lần này ắt phải giúp bốn môn vượt qua đại nạn.

Lão nghiêm giọng nói với tên đệ tử truyền tin:

-Mau cho gọi Dư Hữu Đình và Vương Sâm.

Rồi lão lại nói tiếp:

-Các Sư đệ muội, hôm nay môn phái ngàn cân treo sợi tóc, dù có liều cái mạng này, cũng phải bảo vệ cho được thành quả của lịch đại môn chủ để lại

Đám Trưởng lão vội vàng đứng dậy vòng tay khom lưng đồng thanh nói:

-Cần tuân pháp chỉ của Chương môn Sư huynh.

Phía bên ngoài đại môn của Thất Huyền Môn. Đang đứng vô số người. dẫn đầu chính là một lão đạo về ngoài chừng năm mươi tuổi. trên người lão mặc đạo bào màu xám, vẻ mặt âm trầm, phía sau lão là bốn tên Trúc Cơ Hậu Kỳ chính là Tứ đại trưởng lão của Thiên Quý Tông, một tên trong bọn chúng nói với lão đạo áo xám:

-Khải bảm Đoạn trưởng lão, đây chính là tông môn của Thất Huyền Môn, chuyện này mà thành chương môn của chúng ta, sẽ có thêm một phần hiệu kính đến Đoạn trưởng lão này,

Vị Đoạn trưởng lão này, cười ha hả, giọng điệu vô cùng tùy ý:

-Chương môn nhà ngươi thật biết tiến thoái, đã vậy lần này, bản nhân sẽ nói tốt cho các người trước mặt Thần Sách chương môn

Cả bốn tên Trưởng Lão của Thiên Quý Tông đều vui mừng nhất tề khom người tạ ơn rồi rút.

Đoạn trưởng lão này lại phát tay, nói lớn, âm thanh của lão vang vọng khắp sơn môn của Thất Huyền Môn, kẻ có tu vi hơi yếu một chút, còn trực tiếp ngã ra đất:

-Đám rùa đen Thất Huyền Môn, mau ra đây.

Đợi hồi lâu không có ai trả lời. nộ khí xung thiên lão chỉ vào một tên trưởng lão Thiên Quý Tông ra lệnh:

-Trương Doãn Linh phá đại môn của bọn chúng cho ta

Kẻ tên là Trương Doãn Linh này ứng tiếng rồi tiến lên, moi trong túi trữ vật ra một chiếc đồng chung cổ xưa màu xám nhạt, hấn huy động chiếc Đồng Chung này về phía đại môn khê rung một tiếng boong.

Một luồng kinh khí theo chiếc Đồng Chung gầm thét lao đến đại môn của Thất Huyền Môn với một khí thế bài sơn đảo hải, nhưng khi luồng kinh khí này gần chạm vào đại môn của Thất Huyền Môn, thì đại môn bất chợt mở ra. Một đám hỏa diễm từ trong đó lao ra trực tiếp va chạm với chiếc Đồng chung, trong chớp mắt hỏa diễm đã đẩy luồng kinh khí kia mất tăm mất tích.

-Thiêu Cự Ma Hỏa

Hỏa diễm ta đi, trước đại môn hiện ra tám thân ảnh, chính là tám người lãnh đạo cao nhất của Thất Huyền Môn, Thiên Cơ Chương Môn, cùng Thất đại đạo chủ. Thiên Cơ lặng lẽ nhìn đám người trước mặt rồi nói, giọng không lạnh không nóng:

-Trương Doãn Linh, ngươi đây là có ý gì.

Một tên khác phía Thiên Quý Tông cướp lời, cười âm hiểm:

-Hắc hắc, Trương sư đệ chỉ định mở cửa giúp Đoạn Trưởng lão mà thôi, quả thật không có ý gì

Quân Dương đạo chủ vô cùng nóng tính, lập tức đáp trả:

-Tên khốn Hàn Phi Liêm nhà ngươi, có bản lĩnh thì tự đứng ra, nấp sau lưng người khác đâu có gì đáng nói.

-Ngươi,

Hàn Phi Liêm tức giận vô cùng, nói vậy chẳng khác gì bảo hắn dựa hơi Đoạn Hải Bình mới dám khua môi múa mép. Hắn đang định đáp trả thì Đoạn Hải Bình đã ra dấu cho hắn im lặng, lão quay về phía Thiên Cơ lạnh nhạt nói một câu:

-Các ngươi thúc thủ đầu hàng, hay đợi bản nhân phải ra tay.

Đứng trước uy áp của một Kết Đan trung kỳ, mặc dù vô cùng khó chịu, hít thở không thông, nhưng Thiên Cơ vẫn cứng cỏi nói:

-Chỉ cần ta còn sống một ngày, Đoạn Hải Bình ngươi đừng hòng chiếm được Thất Huyền Môn.

Đoạn trưởng lão ngửa mặt lên trời cuồng tiếu một hồi,

-Hahaha, đồ không biết tự lượng sức, được lắm, hôm nay bản nhân sẽ chơi đùa cùng các ngươi.

Lão đưa tay ra vẽ một vòng tròn trên nền đá, rồi điềm nhiên bước vào. Lão chỉ bọn Thiên Cơ rồi nói:

-Ta cho các ngươi một cơ hội, tám người các ngươi đi lên, chỉ cần đẩy ta ra khỏi cái vòng này, ta sẽ không xen vào chuyện của các ngươi nữa, thế nào.

Tám người của Thất Huyền Môn nhìn nhau, thở dài, người ta là Kết Đan trung kỳ, cho dù mình có đến nhiều Trúc Cơ hơn nữa, lại phòng có ích gì, nhưng không còn sự lựa chọn nào khác, tận lực phải kéo dài thời gian, Thiên Cơ căn dặn mọi người:

-Các sư đệ hãy dùng toàn lực đi, nhất định cầm cự đến khi bọn Vương Sâm trở về.

-Môn chủ yên tâm, dù chết chúng ta cũng không sợ hãi,

Thiên Cơ rút pháp bảo bản mệnh ra, lão nghiêng chặt răng. Vương Sâm hy vọng các người tìm được.

-Đoạn Hải Bình, hôm nay ngươi đừng mong rời khỏi Thất Huyền Môn, Thiên Âm hét lớn, lao đến tấn công đầu tiên, nàng vung tay lấy ra một cây cỏ cầm, từng âm thanh bén nhọn như dao, lao thẳng đến phía trước.

Đoạn Hải Bình đến liếc còn không thêm liếc, liên vung tay ra, Thiên Âm bị đánh bay về phía sau mười mấy trượng, pháp bảo của nàng đã bị chấn vỡ thành mười mấy mảnh. Lão âm trầm như nước:

-Nếu ta muốn rời khỏi đây thì ai ngăn ta được.

Thiên Cơ, thấy sư muội bị thương không nhẹ, lập tức động nộ, quát lớn:

-Các huynh đệ lên, hôm nay thất huyền môn tử chiến,

Lão dẫn đầu xông lên, phía sau sáu người còn lại cùng lấy ra pháp bảo, đi sau hỗ trợ, Thiên Âm lập tức ném ra truyền âm phù mệnh lệnh tất cả đệ tử bảy nhánh tấn công, trong chớp mắt phía trước Thất huyền môn, linh khí xao động, pháp khí cấp thấp bay đầy trời tiếng la ó vang lên không ngớt, thực sự đã là một hồi gió tanh mưa máu:

Dư Hữu Đình trong đám đệ tử hét lớn:

-Các huynh đệ cố cầm cự, sẽ có tiền bối để cứu chúng ta giữ vững trận cước. giết a.

-Giết.

Đệ tử của Thất huyền môn hăng hái xông lên, nhân số tuyệt đối áp đảo, tuy nhiên bên kia có bốn Trúc Cơ kỳ, vậy nên chỉ có thể đánh ngang tay, lâu dần nhất định sẽ thất bại, trong vòng tròn kia, Đoạn Hải Bình vô cùng nhàn nhã. lão đùa bốn bảy người như trong lòng bàn tay, bất kỳ công pháp gì đánh lên người lão, đều không làm cương khí hộ thân của lão có một vết xước nhỏ, vừa đánh lão vừa chế nhạo:

-Ây, Thiên Cơ, Hàn Băng Ân này của ngươi, ngưng tụ chưa đủ hỏa hầu, quá kém, ai nha Khô Mộc Quyết này của Thiên Tinh ngươi đối với đồng cấp thì còn được đối với ta mà nói lại chẳng có nửa điểm uy hiếp.. còn nữa....

Đám người Thiên Cơ càng đánh càng lo lắng. lão này chỉ đang đùa bọn họ, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng một ngón tay diệt sát cả bảy người, thân là Chương môn hán sốt ruột vô cùng nhưng lại không có cách nào khác. Cầm cự được càng lâu, cơ hội sống càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Đoạn Hải Bình

Một tiếng nổ lớn vang lên. Bảy người Thiên Cơ lập tức bị chấn lùi về phía sạm ngã trên mặt đất. Trong đó Thiên Cơ bị thương nặng nhất. Trước ngực là năm cái lỗ máu. Pháp bảo bốn mạng vỡ vụn. Lão vội dùng linh khí phong bế vết thương. Nhú chặt đôi mày. Lão đoán chừng Vương Sâm đã không tìm được vị tiền bối kia. Bảy sư đệ muội của lão cũng cố sức đi đến bên cạnh lão. Lặng lẽ nhìn đám đệ tử từng bước một bị đẩy lùi. Nhưng không ai chọn đầu hàng bọn họ đều quyết tử chiến đến cùng. Tất cả đều vô cùng trung thành với môn phái. Thiên Tinh lặng lẽ truyền âm cho bảy người còn lại:

- Chương môn. Các vị huynh muội chúng ta hãy liều một trận cuối cùng. Dù chết cũng không đáng tiếc.

Bảy người yên lặng nhìn nhau rồi gật mạnh cái đầu. Hôm nay dù có chết cũng phải chết cho oanh liệt. Thiên Cơ run run nói:

- Các sư đệ. Các sư muội. Đòi này của Thiên Cơ ta được sát cánh bên cạnh mọi người. Thật là tam sinh hữu hạnh.

- Chương môn sư huynh quá lời. Dù chết chúng ta vẫn là huynh đệ.

Bảy người đồng thanh nói. Thiên Cơ gật đầu rồi vận linh khí vào giọng nói:

- Các đệ tử Thất Huyền Môn. Hãy theo ta tử chiến.

- Tử chiến. Bảy vị đạo chủ cũng hét to.

- tử chiến. Vì Thất Huyền Môn. Giết a.

Đám đệ tử đều hăng hái. Mắt vẫn lên tia máu. Hôm nay sư môn có giữ được hay không chính là lúc này.

- Giết a.

Tùng đạo âm thanh gào thét vang lên. Huyết nhục bay đầy trời. Mùi máu tanh bay lên nồng nặc.

Cách đó chỉ vài bước chân. Trong không gian kì bí của Âm Dương Giới Chỉ. Dương Thanh, Tử Nguyệt và Vương Sâm đang lặng lẽ nhìn ra. Trên đường đi đến đây. Hắn đã gặp Vương Sâm. Nghe được tiền nhân hậu quả. Có kẻ muốn đánh chủ ý với tài sản của hắn ư. Nằm mơ đi. Hắn tức tốc dùng tốc độ nhanh nhất đến nơi này. Tuy nhiên khi đến nơi hắn lại đổi chủ ý chưa can thiệp vội. Mà ẩn mình trong Âm Dương Giới này quan sát. Hắn muốn xem xem Thất Huyền Môn có đáng để hắn giúp đỡ không. Sự thực là không ngờ. Môn phái này đồng lòng như vậy. Thà chết chứ không chịu đầu hàng. Vậy là hắn đã làm ra quyết định. Dùng chính việc này để ma luyện đám này. Tất nhiên sẽ có thương vong. Nhưng đó là không tránh khỏi. Nhưng sau trận này. Kinh nghiệm đàm lược của đám còn sống sẽ nâng cao vô cùng. Chính là có ích cho bọn chúng. Ngày sau trên tiên đạo.

Nhìn thêm một lát nữa. Tử Nguyệt khẽ nói:

- Ta thấy đám này rất khá. Trung thành cảnh cảnh như vậy. Thật là hiếm thấy.

Dương Thanh gật đầu. Điểm này hắn đồng ý với Tử Nguyệt.

Wang Sâm đứng cạnh vội nói:

- Hai vị tiền bối. Cầu xin hai vị. Cứu lấy bọn họ..

Dương Thanh vận vận tay rồi nói nhỏ:

- nhìn thế đủ rồi. Thất Huyền Môn này ta thích.

Hắn vừa nói vừa biến mất khỏi không gian này.

Phía bên ngoài. Tám người Thiên Cơ đã bị đánh đến trọng thương nguy kịch. Nằm im một chỗ. Đoạn Hải Bình không giết bọn họ mà dự định bắt sống. Dù sao nhận lễ của Thiên Quỷ Tông cũng phải làm cho đến nơi đến chốn. Lão nắm lấy cổ của Thiên Cơ giơ lên cao rồi quán chú linh lực vào giọng nói quát lớn.

- Các ngươi mau đầu hàng.

Đám người dừng tay lại. Nhìn về phía đó. Thiên Quỷ Tông thì mừng rỡ vô cùng. Ngược lại đám người Thất Huyền Môn lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Đoạn Hải Bình nói tiếp.

- Đám không biết sống chết các ngươi chương môn đã bị ta nắm được. Thúc thôi hãy mau thúc thủ chịu trói. Ai chống lại giết không tha. Lãi chưa nói hết thì bỗng nhiên trong không trung có tiếng vỗ tay bồm bộp. Và một tiếng nói vọng lại:

- Ai chà. Nói thật hay. Thật uy vũ.

Lời nói vừa dứt trước mặt Đoạn Hải Bình đã xuất hiện một nhân ảnh. Toàn thân từ đầu cho đến chân là một bộ trường bào màu đen chỉ hở hai con mắt. Mũ trùm che kín đầu. Sau lưng chiếc óa choàng không ngớt bay trong gió. Không ai khác chính là Dương Thanh. Đoạn Hải Bình âm thầm giật mình. Tên này là thần thánh phương nào. Hắn đến đây mà tiên thức của mình không hề có cảm ứng. Hơn nữa cũng không nhìn ra tu vi hắn ra sao. Là ai sai phái. Trong lòng ngổn ngang trăm ý nghĩ. Nhưng ngoài mặt Đoạn Hải Bình vẫn bình tĩnh vô cùng. Lão ném Thiên Cơ sang một bên lớn giọng:

- Là kẻ nào dám đối đầu với Thần Sách Tông chúng ta. Ngươi hiềm mạng mình quá dài chắc.

Dương Thanh cũng lười trả lời lão. Mà móc trong người ra một cây Hắc kỳ lá cờ hình tam giác dài chừng 4 tấc. Hắn phát phát nó trong tay rồi nói

- dám các ngươi có nhận ra chứ.

Thất Huyền Kỳ.

Thiên cơ vui mừng kêu lên. Như vậy môn phái hôm nay nhất định được cứu. Lão vẫn nằm dưới đất. Yếu ớt nói:

- Tiền bối. Người đã cầm thất huyền kỳ trong tay. Xin hãy cứu lấy môn phái.

Dương Thanh nhìn Thiên Cơ gật đầu. Cho dù lão không nói gì hắn cũng vẫn sẽ ra tay. Môn phái này. Hắn thu chắc rồi. Hắn búng tay ra tám viên đan được lần lượt đến trước mặt thiên cơ và 7 người khác.

- Ăn nó vào đi. Việc tiếp theo để cho ta.

Đám người vội vã lấy tạ:

- Cảm tạ tiền bối.

Dương Thanh quay về phía Đoạn Hải Bình không cần khách khí buông một câu:

- cắt ngay. Khi ta còn dễ nơi chuyện.

Hắn vừa nói ra câu này. Đám người ở đây trợn mắt há mồm. Dương Thanh mạnh yếu thế nào tạm thời không ai biết. Nhưng Đoạn Hải Bình này thì cơ hồ mọi người ở đây đều biết rất rõ. Trong hàng trưởng lão của Thần Sách Tông kia. Lão tuyệt đối là một nhân vật lớn. Mồh thân Kết Đan trung kỳ. Linh lực mạnh mẽ. Pháo bảo vô kễ. Còn chủ tu phong hệ công pháp. Tốc độ của lão nhanh vô cùng. Cho dù là đồng cấp vị tât đã đuổi kịp. Dương Thanh đuổi lăi cắt đi e rằng đã khiến lão động chan hòa. Quả nhiên Đoạn Hải Bình cười lớn:

- Được lắm. Rất lâu rồi. Chưa có kẻ nào dám nói với ta như vậy. Ngươi là cái thá gì mà dám

- Ta là gì lão không cần quan tâm. Ta có năng lực đuổi lão đi không. Lão thử qua một chút thì biết.

Ặc.

Ngưu. Quá ngưu. Tất cả mọi người ở đây đều thè lưỡi thật dài. Chủ nhân của Thất Huyền Kỳ này thật là không nể mặt ai cả.

Đoạn Hải Bình cau mày. Lão cũng không ngu.

Tên này thoát nhìn. Không thấy tu vi ra sao. Nhưng dựa theo trực giác của lão. Thì Dương Thanh chắc hẳn không kém lão là mấy. Nếu có một người lão không sợ nhưng ai biết đằng sau có âm mưu gì. Mấy trăm năm nhân sinh đang cảnh tỉnh lão không nên nóng giận. Lão dùng giọng không nóng không lạnh hỏi hắn:

- Đạo hữu đây là có ý gì. Có lẽ nên nể mặt Thần Sách Tông chúng ta mới phải.

Dương Thanh vung vẩy cây Thất Huyền Kỳ trong tay rồi đáp lão:

- Ta cho lão mặt mũi. Thì ai cho ta mặt mũi.

Khè. Mọi người đều đồng loạt thè lưỡi thật dài. Khẩu khí lớn quá a. Không biết đã bao nhiêu năm rồi. Không ai dám đứng trước mặt Đoạn Hải Bình lớn lối như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Cứu Long Đỉnh

Bị coi thường như vậy. Chớ nói là Đoạn Hải Bình. Dù là ai thì cũng không nhìn được. Lão gầm lên một tiếng. Rồi phi thân lướt đến. Từ hai bàn tay lão. Liên tục phóng ra vô số hỏa cầu, bao vây Dương Thanh vào giữa.

- Hôm nay ta nhất định phải giết chết. Tên nhãi ranh nhà ngươi.

Lão còn chưa nói hết thì đã bị một luồng tử quang ngăn lại. Hỏa cầu của lão gặp phải luồng tử quang này. Đều bị đổi thành màu tím rồi phát nổ. Gặp phải luồng phản chấn từ chính pháp quyết của mình. Lão gầm gừ lùi lại. Vừa lùi lão vừa nhanh chóng dùng linh lực bảo vệ bản thân đề phòng đánh lén. Khói bụi tan đi, thân ảnh Dương Thanh hiện ra. Hắn điềm nhiên phui phui trên Hỏa Lân Bảo rồi nói:

- Nếu ta muốn đi. E là lão không ngăn được.

- Ngươi. Đoạn Hải Bình gần đến mức méo mó khuôn mặt. Tay chỉ vào hắn mãi mới thốt ra được một chữ.

- Ngươi cái gì. Lão thật là dài dòng. Đánh thì đánh. Còn không mau dẫn người của lão rút đi. Bản công tử rất bận.

Hihahaha. Từ Nguyệt nấp trong não hải của hắn không nhìn được cười. Tên này từ khi nào biết mặt sát người khác như vậy. Bất quá bản tiểu thư lại thích hắn như thế. Ặc. Nghĩ gì vậy. Từ Nguyệt đỏ mặt vội vã lắc đầu. Kể từ khi hóa hình. Nàng hay có suy nghĩ kiểu con người như vậy. Không biết do năm xưa. Bản thể Hỗn Nguyên Tán của nàng đã hấp thụ máu của hắn hay là chính là nàng sau nhiều năm đi bên hắn thành nói quen. Giờ đây càng ngày nàng nhìn hắn càng thuận mắt.

Sắc mặt của Đoạn Hải Bình ngày càng âm trầm. Hôm nay nếu không giải quyết ổn thỏa. Không chỉ mặt mũi của lão mất hết. Mà thể diện của môn phái cũng theo đó mà đổ vỡ. Thử nghĩ mà xem. Nếu lần này lão không bảo vệ được Thiên Quý Tông. Sau này các môn phái phụ thuộc vào bản môn sẽ vì cái gì mà bán mạng cho lão. Chúng sẽ coi thường Thần Sách Môn. Coi thường môn chủ. Điều này lão quyết không cho phép xảy ra. Thế nhưng đề đối phó với Dương Thanh lão lại có mấy phần không nắm chắc.

Thứ nhất. Trong tay hắn cầm Thất Huyền Kỳ. Chính là tín vật môn chủ của Thất Huyền Môn. Ai biết là hắn may mắn có được. Hay một vị trưởng bối nào giao cho hắn. Khả năng trước còn dễ thương lượng. Nếu là khả năng sau thì lại vô cùng nguy hiểm.

Thứ hai. Hắn sớm không đến muộn không đến. Lại đến đúng lúc. Lão và Thiên Quý Tông sắp giành chiến thắng. Tuy hắn có 1 mình. Nhưng cũng không loại trừ khả năng ở ngoài có bố trí mai phục. Kinh nghiệm sống nhiều trăm năm. Cho lão biết có những chuyện tà tin là có còn hơn không. Hơn nữa. Lão nghĩ Dương Thanh còn trẻ mà tu vi đã cao như vậy. Ất hẳn sau lưng có một vị cao nhân truyền thụ. Đặc tội với vị cao nhân này. Người ta không diệt được Thần Sách Môn của lão. Nhưng âm thầm phá hoại thì chỉ là chuyện nhỏ. Chính vì lợi hại như vậy, cho nên lão vẫn không dám vọng động. Trong khi lão còn đang tính toán. Thì phía bên kia. Đám Thiên Cơ đã tiến đến quỳ rạp trước mặt Dương Thanh:

- Chúng đệ tử tham kiến Chương Môn. Cung chúc chương môn vạn phúc.

Hắn nhìn đám người Thiên Cơ rồi gật đầu:

- Đứng lên rồi nói.

- Tạ chương môn

Hắn vẫy Thiên Cơ rồi hỏi:

- Ngươi. Trước hết nói rõ cho ta biết đây là có chuyện gì.

Thiên Cơ cung kính làm lễ rồi mới nói:

- Khai bẩm Chương môn. Thực ra chúng ta và Thiên Quý Tông vốn không có thù oán gì. Chỉ là mấy năm gần đây do tranh chấp địa vị phụ thuộc vào Thần Sách Môn này mà thôi.

Như sợ hắn không hiểu. Thiên Cơ lại một phen giải thích. Theo như hắn hiểu thì Thất Huyền Môn và Thiên Quý Tông vì địa bàn ở gần nhau nên thường xuyên mâu thuẫn. Chuyện này cũng không có gì là lạ. Thế nhưng mấy năm gần đây. Thần Sách Môn đánh bại một thế lực lớn ở phía tây. Cửa ngõ tiến về hướng này lộ ra. Hai môn phái nhỏ này lập tức hướng đến Thần Sách Môn xin phụ thuộc. Tuy nhiên không biết bằng cách nào Tông chủ của Thiên Quý Tông lại nhanh chân hơn. Chính vì vậy mà môn phái lớn này gặp họa diệt môn. Hơn nữa vị trí sơn môn của Thất Huyền Môn này vô cùng đặc biệt. Nó hợp với đại bản doanh của Thần Sách Môn thành một thế gọng kìm. Bao vây gần chục môn phái nhỏ nữa. Hơn nữa còn là tầm bình phong phòng ngự về phía đông. Vị trí chiến lược như vậy. Đám người Đoạn Hải Bình. Muốn tự mình nắm giữ hơn là giao cho người khác. Chính vì vậy mới có việc này.

Phân tích đầu ra đó hắn đã nhận ra điểm cốt lõi. Chính là do vị trí địa lý của Thất Huyền Môn này đã đưa môn phái tới chỗ diệt môn. Trong nháy mắt hắn đã làm ra quyết định. Hắn phát tay cho đám Thiên Cơ đứng về một bên rồi nói với Đoạn Hải Bình tươi cười.

- Thì ra là Đoạn trưởng lão. Thất kính thất kính.

Đoạn Hải Bình khinh thường nghĩ. Giờ ngươi đã sợ danh hiệu của lão phu sao. Lão đang định ra oai phát lạc vài câu thì hắn lại nói tiếp.

- Các ngươi mau lấy cho Đoạn Trưởng Lão ít linh thạch vụn. Rồi tiễn lão trở về. Không thể để người ta đến đây không công được

- Cái gì...

Lần này ĐHB nổi giận thực sự. Lão quyết định không nhịn nữa. Nếu lão còn nhịn. Danh tiếng bao năm qua của lão sẽ trôi theo dòng nước. Lão quyết định dù sau lưng hán là ai. Lão cũng sẽ giết hán trước. Lão hét lên một tiếng. Rồi há miệng phun ra một luồng chân hỏa. Ẩn hiện bên trong đám lửa này chính là bản mạng pháp bảo của lão. Một pháp bảo cao giai có tên là Cửu Long Huyền Thiết Đình. Pháp bảo này năm xưa lão may mắn có được trong một di chỉ thượng cổ. Kể cả công pháp tu luyện của lão cũng từ nơi đó mà đoạt được. Từ lúc lão luyện hóa thành công đồng cấp chưa ai là đối thủ.

Ầm ầm

Từng âm thanh bạo liệt kinh khủng từ

Từ Cửu Long Đình vọng ra. Chiếc đình tỏa ra ánh sáng âm u màu lục. Một luồng hỏa diễm ngập trời xuất hiện khuếch tán ra xung quanh. Nhưng nơi nó đi qua mọi vật đều tan thành tro bụi.

Không hổ là cao giai pháp khí. Gương mặt của Dương Thanh trầm xuống.

Grao

Một tiếng long ngâm vang lên. Luồng hỏa diễm kia nhanh chóng hội tụ thành 9 con hỏa long. Vờn xung quanh Đoạn Hải Bình. Rồi nhanh chóng thôn phệ lẫn nhau để trở thành một con duy nhất. Lão đã vận dụng trạng thái mạnh nhất của Cửu Long Đình. Cửu Long Hợp Nhất. Với pháp quyết này. Lão tin chắc hán sẽ không sống được.

Lắm bầm một đoạn pháp quyết. Lão liên tiếp đánh ra 4 thủ ấn khác nhau. Con hỏa long gầm lên một tiếng rồi lao đến chỗ Dương Thanh. Sắc mặt hán trầm hán lại. Công kích mạnh mẽ lăng lệ như vậy. Kể từ khi hán kết đan đến giờ mới thấy lần đầu.

Hán nhanh chóng tiến về phía trước giờ tay phải lên. Từ tay phải của hán năm cổ quan tài bay ra. Từ trong đó xuất hiện năm mĩ nữ như hoa như ngọc. Nhưng mọi người nhìn kỹ thì chỉ là năm cái xác chết mà thôi. Cả đám còn đàn ngơ ngác không hiểu hán triệu mớ xác chết này ra làm gì. Thì bất chợt thì ma mặc áo vàng mờ mắt ra. Đó chính là Kim Linh Thánh Mẫu. Nàng vừa mờ mắt 4 thì mà còn lại cũng theo đó mà cử động. Chỉ thấy hán nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ.

- Ngũ Hành Tương Sinh.

Tức thì năm thi ma lập tức đứng vào các phương vị khác nhau. Tạo thành một tiểu trận. Hàn khí từ ma lực các nàng phát ra. Khiến mọi thứ đóng một tầng băng mỏng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Dọa lui Đoạn lão

Ngũ hành tương sinh này là do hán lấy từ một phần nhỏ trong ngũ chân ma kinh mà năm xưa lấy được. Uy lực thuộc vào hàng khá. Nhưng nó lợi hại ở chỗ nhờ phối thuộc năm thuộc tính ngũ hành mà uy lực của giam cầm, phong ấn vô cùng ghê gớm. Năm vị ma thánh mẫu này. Đồng loạt mở to đôi mắt vô hồn vung tay theo một thủ pháp kỳ lạ. Tầng băng mỏng càng ngày kết càng dày. Hàn khí tỏa ra khiến xung quanh cây là rũ xuống. Con hỏa long của Đoạn Hải Bình càng vùng vẫy càng bị giam giữ chặt hơn. Trên người nó. Bị một lớp phong ấn giam chặt xuống mặt đất. Hỏa long càng vùng vẫy. Nó càng bị ngũ hành tương sinh giữ chặt hơn.

Đoạn Hải Bình lấp bắp kinh hãi.

-- không thể nào. Hỏa long của ta tuy không phải tiên thiên chân hỏa nhưng mạnh mẽ vô song. Pháp thuật của ngươi là gì mà có thể vây hãm được nó.

Lão không tiếc hao tổn chân nguyên cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm tiên huyết. Trong phút chốc Con hỏa long phát ra một tiếng long ngâm. Nó nhanh chóng bành trướng hỏa diễm trên người nó ngày một kinh khủng. Nơi nào hỏa diễm đi qua lập tức nơi ấy thành tro bụi. Năm cổ thi ma có phần không chống đỡ nổi. Nhanh chóng bị đẩy lui lại mười mấy bước. Tốc của các nàng cháy xem đi vì hỏa diễm. Nếu không phải còn được ngũ hành tương sinh bao bọc sợ là cũng đã hóa thành tro bụi. Đoạn Hải Bình đắc chí cười lớn.:

- Ha ha ha. Để xem ngươi làm thế nào chạy thoát. Hôm nay không giết được ngươi. Lão phu thì không mang họ Đoạn.

Dương Thanh vẫn điềm nhiên mỉm cười trả lời lão:

- Vậy có lẽ Đoạn trưởng lão nên đổi sang họ Cầu hoặc họ Miêu. Bởi vì lão chết chắc rồi.

Chữ rồi vừa ra khỏi miệng. Hán đã lăng không mà đứng. Thủ pháp trên tay biến ảo vô cùng phức tạp. Hán lẩm nhẩm chú ngữ rồi hét lớn.

- Ngũ Hành Tương Khắc.

Nghe hiệu lệnh của chủ nhân. Kim Linh, Thổ Linh, Hỏa Linh, Mộc Linh Thánh Mẫu. Lập tức ngồi xếp bằng bốn góc. Trên người tỏa ra quang mang chói mắt. Tay đánh ra pháp quyết điều khiển ánh sáng từ thân thể. Thủy Linh Thánh Mẫu lẳng không bay lên bầu trời. Trên người nàng tỏa ra quang mang màu bạc. Luồng hào quang trên người nàng nhanh chóng dẫn dắt bốn luồng kia dung hợp vào nhau. Chớp mắt một cái l-ng ngũ sắc hiện ra vây chặt con Hỏa Long vào giữa. Rồi nhanh chóng thu nhỏ lại. Mỗi lần nó thu nhỏ lại có vô số luồng quang mang đánh vào thân Hỏa Long. Khiến nó đau đớn quần quại. Con hỏa long l-ng lên cố gắng phá tan chiếc l-ng, nhưng vô vọng. Nó nhanh chóng bị luồng quang mang kia đánh cho đến mức phải hiện lộ ra chân thân là chiếc đỉnh kia. Lúc này trên chiếc đỉnh linh khí đã phai nhạt đi nhiều. Sợ rằng không có một phen tế luyện là không dùng được. Trong sự sợ hãi và không cam lòng của Đoạn Hải Bình. Hắn thu chiếc đỉnh và Ngũ Linh Thánh Mẫu vào trong túi trữ vật. Rồi bằng một giọng điệu vô cùng chán ghét hắn hắt hăm với Đoạn Hải Bình:

- Lão còn con bài gì mau giở ra. Nếu không thì rút đi. Bản công tử hôm nay không muốn đại khai sát giới.

Đoạn Trường lão thờ phỉ phò. Lão vừa căm giận lại vừa sợ hãi. Tên này lão không phải là đối thủ. Chỉ có sư huynh lão hoặc là chương môn thân hành xuất mã thì may ra. Mặc dù đó là điều lão tính đến. Nhưng lão lại không xê dịch bước chân. Hôm nay chỉ cần lão rời đi thì thanh danh sẽ trôi theo dòng nước. Nhưng nếu không rời. Lão lại không phải đối thủ của hắn. Ở lại cũng chỉ có con đường chết. Lãi tu tiên làm gì chả phải để trường xuân bất lão hay sao. Có ai lại không muốn thọ ngàn trời đất. Lão vất vả hàng trăm năm mới có thể đạt đến như bây giờ. Tuyệt đối lão không muốn chết. Giờ đi hay ở lại lão vẫn trù trừ không quyết.

Bên kia hắn cũng chẳng khá hơn gì lão. Tuy nói Dương Thanh hắn có thể giết được lão. Nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Hắn giết được lão rồi thì sao. Liệu hắn có chống đối lại được môn phái đằng sau lão hay không. Cứ cho là hắn chống được đi nữa. Thì cũng chỉ có cách chạy trốn khắp nơi mai danh ẩn tích. Đây tuyệt đối là điều hắn không muốn. Hắn cần đám người Thất Huyền Môn cho đại kế sau này. Cho nên chỉ còn cách là dọa cho lão bỏ đi mà thôi. Chém giết chỉ là phương pháp bắt đắc dĩ.

Hắn lại tiến lên nhìn lão rồi vùng tay ném ra pháp bảo bốn mạng của lão. Cửu Long Xích Viên Đỉnh hóa thành một đạo hào quang bay về phía đan điền của Đoạn Hải Bình. Trong khi lão còn đang không nắm bắt được ý của hắn thì hắn đã nói:

- Đoạn Trường lão. Hôm nay là sinh nhật gia sư. Cho nên ta không so đo với lão. Nếu lão vẫn không thức thời rời khỏi đây. Đừng trách ta không khách khí.

Hai chữ gia sư vừa lọt vào tai Đoạn Hải Bình khiến lão giật thót người. Quả nhiên tên này có hậu trường. Hắn đã biến thái như thế. Gia sư của hắn còn mạnh mẽ cỡ nào. Thôi thôi thôi. Hôm nay chịu bỏ chút mặt mũi là hơn. Mắt lão đảo liên hồi rồi nghĩ ra được một chủ ý. Lão nói:

- thôi được. Hôm nay bản nhân rời đi. Nhưng chuyện ngày hôm nay người nên cho Thất Sách Môn chúng ta một câu trả lời thỏa đáng.

Hừ. Muốn vớt vát lại mặt mũi sao. Ta cho lão là được. Dù sao sau này. Ta cũng không liên quan đến lão. Nghĩ vậy hắn dứt khoát nói với Đoạn Hải Bình

- về nói lại với chương môn của lão bọn phế vật Thiên Quý Tông cho các người cái gì. Thất Huyền Môn của lão từ đầu tiên cống gấp đôi.

Sau này địa bàn này chính do chúng ta quản lý.

Lời vừa nói ra mấy tên đầu sỏ của Thiên Quý Tông đã toát mồ hôi hột. Nếu Đoạn Hải Bình mà đồng ý. Sợ là ngày tốt lành của tông môn bọn hắn đã hết. Một tên vội vã đứng ra.

- Đoạn trưởng lão ngài đừng nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ. Môn phái bọn hắn không thể có số cống phẩm nhiều như vậy

Thiên Quý Tông chúng ta nguyện bỏ đi báu vật hiến U Lan Thảo vạn năm cho quý phái.

Đoạn Hải Bình nghiêng răng ken két. Giờ lão chỉ cần tìm cơ hội xuống đài vừa hay đây lại có. Lão thuận thế vung tay lên nói"

- Hai vị đã có lòng như vậy. Bản nhân sẽ hồi báo lại môn chủ để lão nhân gia quyết định.

Nói chưa dứt lời. Lão đã hóa thành 1 đạo trường hồng chạy mất dạng.

Đúng là nhanh hơn thỏ nhá. Dương Thanh nhìn theo rồi lẩm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Dời môn

Đám người Thiên Quý Tông thấy Đoạn Hải Bình đã chạy mất dạng. Nào dám hó hé câu gì. Vội vã chuẩn bị còn nhanh hơn chuột. Bọn chúng cũng không phải kẻ dần. Đến Đoạn Hải Bình còn phải chạy. Chúng có tư cách gì hô to gọi nhỏ trước mặt thanh niên này. Ngại mạng mình dài quá hay sao. Chưa đến ba hơi thở, trước đại môn chỉ còn lại đám người Dương Thanh và Thiên Cơ. Đám này đang hưởng ánh nắng nóng bóng về phía hắn. Trong ánh

mất trần ngập về kính phục. Nếu hôm nay không có hấn. Cơ nghiệp của Thất Huyền Môn ắt tan thành tro bụi, bị mọi người nhìn đến phát sợ hấn cũng có điểm không được thoải mái. Hấn bấm pháp quyết vung tay. Triệu bọn Tử Nguyệt và Vương Sâm đi ra. Tên này vội vã hướng về đám Thiên Cơ cúi đầu:

- Chương môn. May mắn đệ tử không nhục mệnh.

Thiên Cơ vội xua tay lia lịa.

- Từ nay chương môn chính là vị tiền bối đây. Từ giờ các ngươi chớ có gọi ta như vậy.

Tất cả đệ tử đều quay về phía hấn cung kính hành lễ. Sau hôm nay. Từ trong nội tâm ai cũng xem Dương Thanh là môn chủ của Thất Huyền Môn. Thiên Cơ tươi cười hơn hờ cung kính mời Dương Thanh đi vào Nghi Sự Đường. Sau khi phân chia thứ bậc ngồi xuống. Thiên cơ đứng lên trước hết ôm quyền hướng Dương Thanh hấn rồi sau đó cẩn thận bẩm báo:

- Môn chủ. Bản môn sở dĩ gọi là Thất Huyền Môn bởi vì môn phái chia làm bảy nhánh Thiên Nam, Tùng Phong, Tử Dương, Thiên Âm, Lạc Vân, Luyện Hồn, Thiên Tinh, mỗi một nhánh tọa lạc trên một ngọn núi do một vị phong chủ dẫn đầu. Lão vừa nói vừa trở vào từng người giới thiệu cho hấn biết.

khải bẩm môn chủ. Đây là Thiên Nam sư đệ phong chủ Thiên Nam phong.

Một lão già cỡ năm mươi tuổi vội vã đứng lên cung kính:

- Gặp qua môn chủ

Kế đến là Tùng Phong sư đệ. Phong Chủ Tùng Phong Sơn. Vị phong chủ này nhìn mặt còn rất trẻ cỡ ba bốn mươi tuổi.. toàn thân mặc bạch y.

- Tùng Phong tham kiến môn chủ.

Đây là Tử Dương sư đệ. Phong chủ Tử Dương phong. Đây là Thiên âm sư muội. Lạc Vân sư muội phong chủ của Thiên Âm sơn và Lạc Vân Sơn. Lão lại chỉ vào hai người cuối cùng rồi nói. Đây là Quân Dương sư đệ phong chủ của Luyện Hồn Sơn. Cuối cùng là Thiên Tinh sư đệ của thiên tinh sơn...

Qua lời kể lễ đông dài của Thiên Cơ. Dương Thanh cũng có hiểu biết sơ bộ về Thất Huyền Môn. Thật đúng là một môn phái hạng bét. Không hiểu làm sao mà còn có thể tồn tại đến giờ. Sau khi xấp xếp lời nói một chút. Hấn bắt đầu lên tiếng.

- Các vị hấn nhận thức được vật này.

Dứt lời. Mọi cây hắc kỳ được hấn ném ta cắm giữa đại sảnh. Hắc kỳ lập tức đón gió biến lớn lên gấp ba lúc đầu. Mơ hồ còn nhìn thấy hoa văn ẩn hiện.

Đám Thiên Cơ gật đầu

- Chương môn. Đương nhiên chúng ta biết. Vật này chính là Thất Huyền Kỳ cuat bốn môn. không cần biết vì lý do gì. Ai cầm được cây hắc kỳ này chính là môn chủ của bản môn.

- Tốt. Ta lấy danh nghĩa là Chương môn của Thất huyền môn lệnh cho các ngươi ngay lập tức phải thu dọn để di dời môn phái các ngươi có làm được không.

- Di dời.

- đưa sao.

- làm sao có thể.

Lời hấn vừa nói ra không chỉ khiến bọn thiên cơ rung động không thôi mà còn khiến cho Tử Nguyệt không hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả. Tên này bị nước vào đầu hay sao. Chẳng phải lúc đầu muốn dựa vào môn phái này phát triển chút lực lượng hay sao. Sao giờ lại thành ra di chuyển. Rốt cuộc hấn muốn làm gì.

Thiên Cơ đứng dậy hướng về phía Dương Thanh lên tiếng:

- chương môn. Nếu ngài bảo di chuyển tất nhiên chúng ta không dám không tuân. Thế nhưng bỏ lại cơ nghiệp mấy trăm năm quả thật cũng phải cấp cho đám đệ tử một cái giải thích hợp lý.

Nghe lão nói. Dương Thanh gật đầu. Cũng phải nếu không nói rõ. Cái đám này chưa hấn đã chịu nghe lời phải.

Hấn đứng dậy đi quanh đại sảnh vừa đi vừa nói.

Các ngươi cái môn phái này. Yếu đuối đến đáng thương. Ngay cả xếp vào tư lưu cũng còn chưa được. Tồn tại đến nay mà chưa bị diệt cũng là nhờ một chút uy danh của tổ tông để lại.

Nghe đến đây bọn Thiên Cơ cũng phải đỏ mặt gật đầu. Thất huyền môn mấy nem nay đích thực là như lời hấn nói. Không để ý đến về mặt của đám người. Hấn lại nói tiếp. Thực lực yếu thì cũng thôi đi. Chỉ cần không đ-ng chạm phải thế lực không nên đ-ng. Thì cungz chưa chắc đã nguy hiểm. Nhưng

mảnh đất dùng để khai tông lập phái này lại đúng ở vị trí quan trọng. Bất kỳ môn phái nào đủ lực mở rộng địa bàn đều phải chân chính chiếm được chỗ này. Các người dù có thuận phục. Cũng không làm chúng yên tâm bằng tự tay nắm giữ. Hôm nay là Thần Sách Môn. Ai biết ngày mai lại có Thần Long Môn. Thần Sư Môn gì nữa hãy không. Một môn phái mà cứ phải lo được lo mất như vậy. Sớm muộn gì cũng phải hủy diệt. Cách tốt nhất chính là tránh đi nơi đầu sóng ngọn gió chờ ngày Đông sơn tái khởi.

Dùng một lát để cho đám người kia kịp thời tiêu hóa mnó lời vừa rồi. Hắn lại nói tiếp. Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt. Bỏ đi một chút cổ chấp nhất định. Thất Huyền Môn sau này sẽ phát dương quang đại.

Phi. Từ Nguyệt gio ngón tay cái lên với Dương Thanh. Từ khi nào mà cái tên mặt trắng này nói năng hay như vậy. Đến cả ra nghe mà còn muốn nhờ trại đi ngay nữa là.. dương Thanh cười hắc hắc. Giỡn chơi sao dù gì vài trăm năm trước ra cũng là một vị quan nhỏ. Cái chiêu bài an ủi bá tánh này quá là quen thuộc đi. Chỉ gần khơi gợi cho họ một tương lai tốt lo gì họ không nghe. Hắn không nói nữa mà trở về vị trí ngồi xuống ghế. Người thông minh sẽ không nói nhiều. Hắn tin rằng tám người này sẽ không làm hắn thất vọng. Rất nhanh Thiên Cơ đã đi đến quyết định cuối cùng.

Môn chủ. Chúng ta nguyện đi theo môn chủ.

Hahaha. Dương Thanh đắc ý cười lớn. Tốt lắm thông tri cho đám đệ tử. Hai canh giờ nữa phải sẵn sàng di chuyển. Chúng ta không có thời gian.

- Tuân lệnh môn chủ.

Đám thiên cơ vội vã chạy ra ngoài. Rồi phi thân về núi thông tri cho đệ tử. Cơ hồ thất huyền mô gà bag chó chạy. Ai nấy nhanh chóng thu thập đồ đạc. Nhỏ hết linh thảo linh dược cho vào hộp ngọc. Thu dọn tâng quyết các. Ai nấy dùng tốc độ nhanh nhất mà làm. Trong đại điện chỉ còn lại hai người. Hắn và Từ Nguyệt

- Sao người biết chúng sẽ theo người di chuyển.

Dương Thanh mỉm cười:

- thứ nhất ta có thất huyền kỳ. Dương Thanh trở cây cờ đang tung bay trên sảnh

Chúng cho dù không đi thì phần lớn đám đệ tử sẽ vì cây kỳ này mà theo.

Thứ hai bọn chúng cũng không ngu. Đắc tội một thế lực như Thần Sách Môn. Không có ta ở đây nữa. Ai sẽ gánh cho chúng. Môn phái kia đâu chỉ có Đoạn Hải Bình. Nếu ở lại mảnh đất này còn không biết khi nào sẽ chết. Vì vậy khi ta đưa ra cách này. Chúng nhất định sẽ nghe theo.

- Hihi. Người trở nên mưu mô như vậy từ khi nào.

Con đường phía trước nếu ta quá hiền lành ắt bị dẫm đạp không góc đầu lên được. Vì tìm ra nàng. Chúng ta đắc tội còn ít thế lực sao. Nếu không nhanh chóng mạnh lên. E rằng dù có triệu tiền bối và người bên cạnh. Ta vẫn chết như thường. Cái ta cần lúc này chính là thực lực.

Từ Nguyệt rung động nhìn người thanh niên trước mặt. Hắn đã thay đổi so với năm xưa từ một tên không chống nổi ảo ảnh của hai con địa ma thú. Cho đến một một cao thủ Kết Đan như bây giờ. Có ai lại không thay đổi. Hắn thực sự đã trưởng thành. Không biết vì sao khi nghĩ đến đây. Tâm hồn của một pháp bảo hóa hình như nàng cũng đã trở nên rung động khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Tam hổ tranh phong

Ta đương nhiên là nói thật. Bốn chương môn nói một là một, hai là hai.

Hắn phát tay một đồng lớn đan dược, pháp khí cùng công pháp hiện ra trên mặt đất, như một tòa núi nhỏ.

Đội Thiên Cơ và đám đệ tử trợn mắt há mồm đứng nhìn chán chê. Hắn lại nói tiếp.

- Mặc dù số lượng tài liệu tu luyện này không nhiều. Tuy nhiên cũng đủ một thời gian. Việc tiếp theo mà môn phái chúng ta cần làm chính là nâng cao thực lực. Có thực lực rồi. Có thể như Thần Sách Tông kia. Thích môn phái nào cứ trực tiếp đến mà cướp.

Đám người Thất Huyền Môn đã bị thuyết phục hoàn toàn. Đúng vậy. Chỉ cần nắm tay đủ lớn. Trong tu tiên giới ai lại dám nói gì. Thực lực vi tôn. Ai mạnh hơn lẽ phải chính là thuộc về kẻ đó.

Hắn thu lại đám tài liệu vào Âm Dương Giới rồi nói:

- Những gì cần nói. Ta đã nói hết. Bây giờ phải xem quyết định của các người. Ai không muốn đi theo ta. Bây giờ có thể rời đi. Ta cũng không miễn

cường.

Im lặng khoảng mười tức thời gian.

Rồi trong đám đệ tử có một tên không nhận được hô lên.

- Chương môn. Chúng ta đi theo ngài.

- Đúng vậy

- Chúng ta tin tưởng ngài a

Nhất thời tiếng nói ngày càng nhiều. Ai cũng gào lớn ủng hộ hẳn. Từ Nguyệt thấy cảnh này chỉ cười. Tuy rằng nàng mới hóa hình không bao lâu. Nhưng cũng biết thủ đoạn lấy lòng người của tên này quae thật đã đạt cảnh giới lão hòa thuần thành. Đáng phong tạo cực. " không biết tên này từ khi nào mà lại biến thành như vậy".

Ở trong một khoảng không được cấm chế bao phủ. Triệu Phong cũng phải gật đầu một cái

- Tiểu tử này. Rất khá. Sau này nhất định có thể dương danh đại lục.

Truyện Dương Thanh Ký đăng tại.com

Chuẩn bị xong xuôi đầu đó. Cả đám bắt đầu theo Dương Thanh lên đường. Một đoàn rầm rần, kẻ đạp phi kiếm, người cười pháp bảo thẳng hướng Tây Nhạc Sơn trực chỉ.

Thần Sách Tông ở phía bắc của trấn này cũng tính là một trong những môn phái lớn nhất. Thần Sách Tông quản lý hầu hết vùng phía bắc. Dưới trướng cũng có cỡ năm bảy môn phái và một số gia tộc phụ thuộc vào. Hơn nữa nơi mà tông môn này quản lý. Nhân khẩu sung túc vô cùng. Cho nên tông môn này cũng không quá lo lắng đến nguồn đệ tử. Nhưng vị tông chủ của Thần Sách Tông này là một người vô cùng tham vọng. Lão tên là Quan Phụng Thiên Tu vi đã đến Kết Đan Hậu Kỳ. Hơn nữa. Hai vị lão tổ trong tông còn là Ngưng Nguyên cảnh giới. Dựa vào tiền vốn đó. Lão muốn mở rộng địa bàn hơn nữa. Mà muốn mở rộng địa bàn. Bắt buộc tông môn của lão phải kiểm soát được Thất Huyền Môn. Lấy vùng đất đó là bàn đạp để đánh về các phía. Nhưng lão cũng biết. Lão không ra tay thì thôi. Nếu lão vừa ra tay thì hai thế lực lớn trong trấn này cũng sẽ không dễ yên. Tên Độc Long Bảo Chủ kia còn dễ đối phó một chút. Chứ tên Minh Chủ Trí Tôn Minh kia lại không dễ nói chuyện chút nào. Chắc chắn chúng sẽ không ngồi nhìn thế cân bằng của ba thế lực bị phá vỡ. Đang đau đầu suy tính thì Thiên Quý Tông. Một tông phái trước này vẫn dưới quyền một vài thế lực của lão dâng lên báo vật trấn phái. Mong lão giúp đỡ một chút để chúng chiếm lấy địa bàn Thất Huyền Môn. Vớ được cơ hội này lão vô cùng sung sướng. Lập tức cử Đoạn Hải Bình lên đường. Lão dặn Đoạn Hải Bình nhất định phải nhổ cỏ tận gốc. Cướp bằng được nơi đó. Nhưng bây giờ thì thế nào. Lão đang ngồi trên đại điện về mặt âm trầm im lặng nghe Đoạn Hải Bình kể lại sự việc. Tên nào. Là tên khốn nào dám qua mặt lão. Đây là người của hai thế lực kia hay ở nơi khác đến. Nếu ở nơi khác đến thì dễ giải quyết. Còn nếu từ hai thế lực kia vậy thì khó rồi. Chả lẽ lại phải đánh lớn. Trong khi đó ngồi ở phía dưới Đoạn Hải Bình đã kể xong.

- Chương môn. Tên này pháp lực cao cường hơn nữa pháp bảo lại vô cùng cổ quái. Lão phu ngờ rằng. Đây là một trong hai thế lực kia cố tình ngáng đường chúng ta.

Ngồi đối diện Đoạn Hải Bình. Một trung niên nhân mặc áo bào xanh đứng dậy lên tiếng:

- Chương môn. Ta lại nghĩ khác Đoạn trưởng lão.

Quan Phụng Thiên bảo gã:

- Mời Triệu trưởng lão cứ nói

Vị Triệu trưởng lão này chấp tay xá về phía Quan Phụng Thiên rồi nói:

- Thừa chương môn cùng các vị trưởng lão. Ta có hai điểm có thể chắc chắn tên này không đến từ hai thế lực trong trấn.

Đoạn Hải Bình nóng nảy quát lên:

- Triệu Cương có lời gì mau nói. Người còn úp úp mở mở. Ra về cao thâm coi chừng ông đây đập dập người.

- Đoạn Trưởng lão.

Quan Phụng Thiên trầm giọng nói:

- Đầu là người một nhà. Hãy chú ý lời nói

- Chương môn thứ lỗi. Là ta nóng nảy.

Đoạn Hải Bình vội vã ôm quyền với Triệu Cương.

- Triệu Cương trưởng lão. Xin đại xá.

Vị Triệu Cương này gật đầu rồi nói không sao rồi tiếp tục lên tiếng:

- Điểm thứ nhất tên Kết Đan này vô cùng lạ mặt. Công pháp lại âm hàn cổ quái. Bao nhiêu năm qua Ảnh Vệ của chúng ta cũng không phải chơi không. Hai môn phái kia có ai. Sao chúng ta lại không rõ.

Triệu Cương đưa tay lấy cốc tiền trà nhấp một ngụm rồi nói tiếp:

- Điểm thứ hai. Tên này lại cầm trong tay Thất Huyền Kỳ. Nếu hai môn phái kia có cây kỳ này trong tay thì sao Thất Huyền Môn còn tồn tại đến bây giờ. Người ta có thất huyền kỳ trong tay làm chủ Thất Huyền Môn có gì không phải. Không cần phải giấu diếm.

Cho nên tên này ắt hẳn là người từ bên ngoài đến.

Đám trưởng lão trong điện gật gù đồng ý. Ngay cả Đoạn Hải Bình cũng phải công nhận tên Triệu Cương này nói có lý.

Quan Phụng Thiên nhăn mặt suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi xuống:

- Các vị trưởng lão. Tình thế hiện nay chúng ta không chiếm Thất Huyền Môn không được. Các vị có ý kiến gì hay không.

Đám người còn chưa kịp lên tiếng thì bên ngoài một tên đệ tử truyền tin lách người vào. Quý xuống rồi bẩm báo:

- Khai bẩm chương môn cùng các vị trưởng lão. Thiên Quý Tông vừa cho người cấp báo. Toàn bộ nhân mạng của Thất Huyền Môn đã rút chạy. Nơi đó giờ hoàn toàn trống rỗng. nhưng người của Độc Long Bảo và Trí Tôn Minh cũng đang chạy đến.

- Khốn kiếp.

Quan Phụng Thiên vùng tay lên. Cái bàn trước mặt lão đã tan thành bột mịn. Lão gào lên.

- Định qua mặt Thần Sách Tông sao. Không có cửa đâu. Đoạn Hải Bình. Triệu Cương. Đồng Ngân Tú.

Nghe gọi đến tên ba người vội vã bước ra

- Mau đi Triệu Tập các đệ tử nhất định phải chiếm được Thất Huyền Môn.

- Cần tuân pháp chi.

Quan Phụng Thiên nhìn vào đám còn lại quát lớn. Các vị Trưởng lão. Mau theo lão phu đến Thất Huyền Môn trước.

Ngày hôm đó phạm nhân ở trong trấn này được thấy một sự kiện lạ lùng. Đại môn của ba thế lực lớn nhất liên tục mở ra. Từng tốp, từng tốp đệ tử đập pháp bảo. Pháp khí bay nườm nượp thanh thế rung trời. Có người còn cười cả yêu thú. Ai nấy cầm mặt phi hành về hương Thất Huyền Môn.

Đám phạm nhân trong thành xanh mặt vội vã đóng cửa không dám ra ngoài

- không biết mấy vị tiên nhân này định làm gì

- ta thấy Thất Huyền Môn lần này xong rồi. Ba Tiên Phái mạnh nhất ra tay cơ mà

Đám phạm nhân này ngày thường ngay cả bóng mấy vị tiên nhân cũng không thấy. Vậy mà hôm nay lại thấy nhiều người như vậy. Quả thật là trọn mắt há mồm. Trần ngũ một tay bán thịt ở quan lộ ngạc nhiên đến bạnh quai hàm.

- Ôi mẹ của ta ơi. Lần mở cửa thu đồ đệ của ba năm trước cũng không nhiều người thế này đi. Đây là họ muốn làm gì.

Bốp. Một quả đấm bay thẳng vào đầu hắn. Đau chảy nước mắt hắn gào lên.

- tên khốn nào dám. Ủa. Cha. Sao cha đánh con.

Ông lão trước mặt trần ngũ tròn mắt lên quát.

- thẳng nghịch tử. Dám chửi cả phụ mẫu. Còn không mau dọn hàng. Thần tiên đánh nhau còn có chỗ cho ngươi xem. Muốn chết hay sao hả. Hà. Hà.

Mỗi một chữ hà Trần Ngũ lại ăn một cái vỗ vào đầu. Hắn sợ xanh mặt vội vã cùng cha hắn thu dọn rồi bằng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng về nhà. Phút chốc cả trấn đã vắng lặng không còn một phạm nhân nào ngoài đường cả. Chỉ có ở trên bầu trời. Từng đạo thanh hồng không ngớt bay vùn vụt. Báo hiệu một trận đổ máu sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Khai tông lập phái

Trong Tây Nhạc Sơn, Mã Đức Hoa đang ngồi xếp bằng thọ nạp linh khí. Gã đã đến đỉnh Trúc Cơ trung kỳ. Chỉ kém một tia nữa là tiến vào Hậu kỳ cảnh giới. Hiện giờ hắn khá hài lòng, linh mạch ở ngọn núi này quả thật vô cùng sung túc. Ngoài ra bốn anh em bọn hắn tìm thấy trong mỗi giới chỉ được Triệu Phong cho lại có một công pháp phù hợp với từng người. Chiều theo công pháp này. Tuy không thể bằng được những kẻ có thiên tư cao. Nhưng so với tu tiên giả bình thường bốn người bọn họ hiển nhiên là hơn một bậc. Mã Đức Hoa và ba người kia thậm chí kêu may mắn. Không biết thiếu chủ làm thế nào mà lại có giao tình với vị tiên bối này. Cả Tử Nguyệt tiểu thư kia nữa. Chỉ cần có hai người này giúp sức. Việc báo thù rửa hận cũng dễ như lòng bàn tay. Bất chợt ba bóng người từ phía hậu sơn bay lại.

Liễu Kiến Thành la lớn:

- Mã huynh. Không hay rồi.

Mã Đức Hoa nhíu mày.

Liễu đệ có chuyện gì từ từ nói

- Mã huynh. Phía bên ngoài Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận phát hiện một đội nhân mã chừng hơn trăm người. Đang tiến đến.

Lệ Xuân hơi lo lắng lên tiếng:

- Mã sư huynh. Đội nhân mã này chỉ cách đây mười dặm. Đang thẳng hướng đến nơi này. Hình như chúng nhận ra ở đây có đại trận.

Mã Đức Hoa trầm ngâm không đáp. Hắn quả thật hơi lo lắng. Nhiều người như vậy hướng đến chỗ này không phải là vô tình. Rõ ràng chúng biết mình làm gì. Đó có thể là ai. Hay là kẻ thù của Thiếu chủ. Lúc trước Mã Đức Hoa hắn có nghe được Tử Nguyệt nói chuyện. Biết rằng thiếu chủ đắc tội rất nhiều người. Có lẽ đây là kẻ thù cũ của thiếu chủ cũng không chừng. Hiện giờ người không ở đây. Chỉ dựa vào đại trận này có lẽ ngăn cản được. Chỉ cần bên kia không có cao thủ Cửu Khúc Âm Ma trận này. Vô phương phá giải.

Liễu Kiến Thành không nhịn được nữa lại nói

- Mã sư huynh mau nói xem. Chúng ta phải làm gì.

- Đi chúng ta đi xem. Nếu là kẻ thù thì dù chết cũng phải ngăn cản chúng.

Mã Đức Hoa dứt lời liền phi thân ra phía trước. Theo sau là ba người Liễu Kiến Thành. Đàm Công Trung cùng với Lệ Xuân.

...

Cách đó vài dặm. Đoàn nhân mã đang nhanh chóng phi hành này không ai khác chính là Thất Huyền Môn. Hai ngày trước nhân cơ hội ba đại môn phái kia đánh nhau to. Đoàn người đã thành công thoát khỏi địa bàn của ba đại phái. Đi vào địa phận của Cửu Khúc Huỳnh Hà trong Thập Vạn Đại Sơn này. Theo những gì thám đệ từ thám thính được. Sau khi đánh nhau long trời lở đất. Ba môn phái kia bất phân thắng bại. Chết không ít người. Cuối cùng Minh chủ Trí Tôn Minh đề nghị chia địa bàn của Thất Huyền môn thành ba phần. Ý kiến này cuối cùng cũng được chấp nhận.

Theo Dương Thanh suy tính. Ba môn phái này chắc hẳn lần này dốc gần hết tiền vốn để tranh giành vị trí chiến lược của Thất Huyền Môn. Cục diện chia ba này chắc hẳn không phải nào mong muốn. Kế sách này chỉ là tạm thời. Một khoảng yên lặng trước cơn bão. Không sớm thì muộn ba phái sẽ lại phát động công kích lẫn nhau. Nên tạm thời chưa có thời gian để ý đến bọn hắn. Tuy nói Cửu Khúc Âm Ma Trận này tuyệt đối phi thường. Nhưng nếu kẻ địch cố gắng công phá có lẽ vẫn có cách cungx không chừng. Mà đoàn người này muốn thần không biết quỷ không hay tiến vào trong Tây Nhạc Sơn thì gần như không tưởng. Cho nên vị trí chắc chắn lộ rồi. Bây giờ chỉ còn một cách đó là không ngừng nâng cao thực lực. Có thực lực mọi chuyện đều dễ nói. Còn làm như nào để nâng cao thực lực. Hắn có phần còn chưa nắm được chủ ý. Đánh đi một bước rồi tính một bước vậy

Hắn chợt quay sang bên cạnh:

- Này Tiểu Nguyệt. Ngươi có thấy lạ không.

- Lạ?. Cái gì lạ. Ta thấy ngươi lạ thì có.

Hắn không trả lời vào câu hỏi của nàng mà bảo.

- Bản thân ta vốn họ Dương. Rồi sau đó trên đường tu đạo này lại vì gặp được tên Dương Thành kia mà lại thành thiếu chủ của Dương Gia. Chuyện này cứ cho là trùng hợp đi. Nhưng đến nơi này. Lại gặp gỡ tên Dương Đình Thiên kia. Lại nhầm lời bảo hộ thêm Một họ Dương nữa. Chuyện này không khỏi quá là lạ.

Tử Nguyệt cũng chau đôi mày lá liễu. Trong lúc nàng suy nghĩ trông xinh đẹp vô ngần. Cho dù là hắn nhìn thấy cũng không khỏi động lòng. Từ một cô

bé ngày nào còn ẩn thân trong Hổn Nguyên Tán. Nay đã thành ra mỹ nữ thế này...

Thấy Dương Thanh nhìn mình không dứt. Nàng bất chợt thấy hơi đỏ mặt:

- Người nhìn gì. Coi chừng bản tiểu thư móc mắt người.

- Được được. Không nhìn nữa. Không nhìn nữa..

Hắn vội vã co đầu rút cổ. Dù gì nàng cũng là Ngưng Nguyên kỳ. Ta không nỡ đánh nàng mà Có đánh cũng không đánh lại. Chả lẽ để nàng móc mắt. Tốt nhất nên tránh xa, tránh xa. Thấy Dương Thanh nhún nhó phân trần. Từ Nguyệt đặc ý cười khanh khách. Tiếng cười cùng dung nhan của nàng. Khiến cho đám Thiên Cơ cũng phải ngẩn ngơ. Quả thật là hồng nhan họa thủy.

Từ trong trận đám người Mã Đức Hoa nhìn về phía đoàn người phía ngoài. Lệ Xuân nheo mắt lại rồi nói:

- Ta nói này các huynh. Sao vị đi đầu kia lại trông có vẻ giống thiếu chủ nhi.

- Đúng vậy. Rất giống mà bên cạnh người đó chả phải là Tiểu thư Từ Nguyệt hay sao.

Mã Đức Hoa nhíu nhíu mày. Hắn cũng đã nhận ra vị đang dẫn đầu kia không khác thiếu chủ là mấy. Nhưng mà khí tức của người kia quá mạnh. Trong khi thiếu chủ chỉ có tu vi Trúc Cơ. Chả lẽ đã Kết Đan rồi. Mặc dù hắn rất muốn tin thiếu chủ của mình đã Kết Đan. Tuy nhiên hắn lạo lắc đầu. Kết Đan nào có dễ dàng như vậy. Người kia có khi giả mạo cũng nên. Vốn tính cẩn thận. Hắn quay sang nói:

- Các sư đệ cứ xem đã. Nếu đúng là Thiếu chủ thì tốt. Nhưng chả lẽ người đã Kết Đan rồi. Vậy người cũng quá là biến thái.

Thế nhưng không đợi hắn nói hết câu thì bóng đen kia đã tiến sát đại trận. Chỉ bằng một cái phất tay nho nhỏ đã lọt vào trong. Xuất kỳ bất ý hiện thân trước mặt bốn người. Trong khi bốn tên còn đang trợn mắt há mồm. Tên Liễu Kiến Thành thậm chí còn té ra pháp bảo định ném về phía trước thì bóng đen kia đã bỏ mũ trùm đầu và khăn che mặt của Hỏa Lân Bảo. Để lộ ra một gương mặt vô cùng anh tuấn. Đây chả phải là thiếu chủ thì còn ai nữa. Dương Thanh thấy cả bốn tên vẫn há mồm thì mới hỏi.

- Sao hả. Không chào đón ta sao.

Lúc này Mã Đức Hoa mới hồi phục sau cơn ngạc nhiên. Gã ngấm Dương Thanh rồi hét toáng lên.

- Thiếu chủ. Người thực sự đã Kết Đan.

- Đúng thế. Có gì không phải sao.

Hắn hồ hững hỏi lại.

- Trâu. Ngải quả thật quá trâu. Nhanh như vậy đã Kết Đan.

Dương Thanh cười ha hả:

- Có gì không thể. Nên nhớ từ nhỏ bản thiếu gia đã thông minh tuyệt đỉnh. Tài trí hơn người. Ta học một hiểu mười đấy. Ha hả.

Phía sau Mã Đức Hoa đám người còn lại đều làm điệu bộ buồn nôn.

Phi. Cái gì mà tài hoa xuất chúng. Thông minh tuyệt đỉnh. Thiếu chủ quả thật không biết xấu hổ là gì.

Sau khi nói vu vơ vài câu thì Dương Thanh đem tình hình sơ lược kể lại một lần. Lại lệnh cho Bọn Mã Đức Hoa mở đại trận dẫn đám đệ tử kia vào. Tạm thời an bài ở dưới chân Tây Nhạc Sơn chờ hắn phát lạc. Sau khi nói xong. Hắn hóa thành một đệp thanh hồng bay về sau núi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Thụ giáo quyền mưu

Hạ xuống sơn cốc năm xưa tìm được Âm Giới Kiếm và Âm Phủ Ma Châm. Hắn kiểm tra xung quanh một lần nữa. Khi chắc chắn không có một ai. Hắn mới xoay người tiến vào Âm Dương Giới. Triệu Phong đang ngồi thổ nạp dưới cái tán cây duy nhất nơi đây. Xung quanh người lão từng đợt khói đen cuộn cuộn không dứt. Hắc khí theo thất khiếu của lão tuần hoàn. Nếu ai không biết còn tưởng lão sắp tẩu hỏa nhập ma. Dương Thanh cứ đứng yên lặng đợi lão. Chừng nửa khắc sau. Làn hắc khí nhạt dần rồi biến mất. Lão mở mắt ra, từ trong mắt lão có một sức mạnh thần thông phóng ra. Tiếp xung với ánh mắt đó. Hắn cảm thấy Kim Đan của mình rung động dữ dội gần như sắp không chịu được mà nứt ra, đương khi hắn cảm thấy sắp không tri tri nổi thì uy áp đột ngột biến mất. Triệu Phong cất tiếng cười dài. Lão hỏi hắn:

- Tiểu tử, ngươi thấy thần công độc môn của Hàn Nguyệt Tộc ta thế nào. Không tệ đấy chứ.

Hắn hẳn học ném cho lão một anh mắt oán giận rồi mới trả lời:

- Công pháp của lão tiền bối thật là vô tiền khoáng hậu. Cổ kim không ai bì kịp. Vừa rồi, suýt nữa tiểu tử suýt nữa phải kêu cha gọi mẹ

- Ngươi đang khen ta hay là mạt sát ta vậy.

Triệu Phong đứng dậy đi vào trong căn nhà gỗ. Hắn đưa tay xoa xoa ngực rồi cũng đi theo lão. Trong nhà không có gì nhiều chỉ có một bộ bàn ghế và một cái bồ đoàn rách nát. Sau khi ngồi xuống lão nói:

- Tiểu tử ngươi. Đã dặn ngươi rồi. Không cần gọi ta là đạo hữu. Ta xem với tư chất của ngươi. Chẳng mấy mà vượt qua ta. Không nhất thiết phải giữ lễ số.

Hắn cười khẩy.

- Triệu tiền... à không Triệu đạo hữu. Ta tự biết có bao nhiêu cân lượng. Tư chất của ta cũng chẳng phải cao minh gì. Tuy nói chỉ tu hành gần trăm năm đã đạt đến Kết Đan. Nhưng đó chẳng qua. Năm xưa sống ở Cô Sơn Tiên Đảo hai trăm năm. Ngụy phu nhân vì muốn ta thọ mệnh kéo dài nên không tiếc cho ta ăn thiên tài địa bảo. Một phần nữa là do vận khí của ta tốt. Nếu không..

Hắn dừng lại không nói. Nhưng ẩn ý phía sau đó. Triệu Phong lão có thể hiểu được. Lão nhún mắt xua tay.

- Tư chất của ngươi đúng là xếp hạng bét. Điều này không phải nghi ngờ. Tuy nhiên, ngươi lại thích hợp tu Âm Dương Sinh Tử Quyết của lão phu. Ngươi tự cảm nhận xem. Từ sau khi ngươi tu công pháp hoàn chỉnh ta truyền cho ngươi. Có gì thay đổi.

Hắn không nói gì. Nhưng hẳn phải công nhận là lão nói đúng. Người khác muốn tu luyện quyết này khó hơn lên trời. Chả thế mà nó ở Hoàng Dương Môn bao nhiêu năm cũng không ai thêm ngó đến. Người khác không đủ điều kiện nhưng hắn lại đủ. Giờ đây với tu vi Kết Đan sơ kỳ của hắn. Chưa cần vận dụng pháp bảo. Hắn có thể đánh ngang tay với Kết Đan trung kỳ đỉnh phong. Còn nếu vận dụng cả pháp bảo. Hắn có thể từ trong tay của Kết Đan hậu kỳ chạy thoát mà không sứt mẻ.

Triệu Phong không để ý đến hắn đang trầm ngâm suy nghĩ. Lão với lấy cái ấm trà trên bàn tự rót cho mình một cốc. Vừa thưởng thức trà lão vừa hỏi.

- Thôi thôi. Ta biết rõ ngươi, không có việc không lên diện tam bảo. Có chuyện gì mau nói. Chớ có phiền lão phu tiếm tu.

Dương Thanh cười hắc hắc. Vòng tay khom mình.

- Ôi sinh ta ra là cha mẹ. Hiểu ta chỉ có Triệu đại đạo huynh.

Triệu Phong rung mình nuốt ực một ngụm trà. Lão ho khò khè

- Cút ngay. Ngươi là đồ mặt dày. Còn không mau nói, chớ trách lão phu tiền khách. Cái gì mà đại đạo huynh. Thật là. Hồn đàn.

Tuy nói vậy. Nhưng lão cũng rất thương thức hắn..có thể nói từ sau khi mối tình của lão bỏ mình. Đến tận bây giờ khi gặp hắn tâm trạng của lão mới dần bình thường trở lại. Không nghi ngờ gì nữa lão đã coi hắn còn hơn cả người thân. Nói đến chính sự. Hắn cũng dần trở nên nghiêm túc. Bắt đầu thành giáo lão về cung cách quản lý môn phái, xây dựng lực lượng thân tín cho riêng mình. Ai bảo trước đây lão đã từng là thái tử của ma tộc. Đợi hắn nói xong, Triệu Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thực ra. Muốn đứng vững gót chân trong tu tiên giới thì không ngoài hai điều đó chính là mượn thế và dùng sức. Trước đây ở Cực Âm Môn. Ngươi mượn thế của Thiên Long Tông và Hắc Sát Giáo gây ra một trường hỗn loạn để có cơ hội trộm đi Tinh Nguyên Thạch. Sau đó lại dựa vào Tử Nguyệt dùng kế di họa giang đông đổ hết tội lỗi lên đầu đoàn mộc hùng. Vừa rồi lại đối mặt với Thần Sách Tông ngươi lại mượn thế của Thất Huyền Kỳ làm cho Thần Sách Tông tưởng, ngươi có hậu thuẫn khô g dám vọng động. Cuối cùng ngươi lại rút đi

Cam tâm bỏ lại mảnh đất kia khiến ba môn phái kia lao vào tranh đoạt. Nhất thờ chưa có thời gian để mắt đến ngươi. Đây là ngươi đã sử dụng thủ đoạn mượn thế đến cực hạn.

Nghe lão nói mà Dương Thanh cũng gật gù khen phải. Lão lại nói tiếp.

Tuy vậy thủ đoạn mượn thế này không phải lúc nào cũng có tác dụng. Tuy nói ngươi đã đi qua cả bốn đại lục lớn của. khi vực này. Nhưng chẳng qua quê nhà của ngươi năm xưa nằm tại khu tiếp giáp của bốn đại lục mà thôi. Ngươi mới chỉ đi quanh rìa, biên giới

Nơi tài nguyên nghèo nàn nhất, ít tu tiên giả nhất. Tầm mắt của ngươi vẫn bị giới hạn. Nếu ngươi tiếp tục đi sâu vào trong đại lục. Thì có thể gặp phải những tồn tại mà ngay cả ta cũng không dám đắc tội.

Dương Thanh lè lưỡi thật dài. Thật không vậy. Ngài đã đạt đến cảnh giới Luyện Thần trung kỳ

Dưới gần trời của đông, tây, nam, bắc bốn đại lục này. Còn ai có thể động đến cái lông chân của ngài.

- Ta không nói đến con người. Các người vì bị phong ấn bởi tiên ma hai tộc kia cho nên linh khí thừa thớt không thể Luyện Thần. Ta đang nói đến một số thượng cổ yêu thú, và ma thú.

Lão không kiên nhẫn phát phát tay ý bảo hần yên lặng.

- Tóm lại. Theo tu vi của người ngày càng tăng càng biết nhiều bí mật. Cho nên thủ đoạn mượn thể là không dùng được. Chỉ có thể dùng sức.

Lão tu một hơi hết chén trà rồi nói tiếp

Trước mắt trong vòng một hai năm tới, người cần phải tìm cách mở rộng thể lực. Xử lý các kẻ thù xung quanh, thu tóm tài nguyên vag nhân tài tu luyện. Có vậy khi hành tẩu trên tu tiên giới mới có hậu thuẫn. Lão phụ cho người tám chữ.

"Duy ngã độc tôn, tự thành hệ thống"

Từ chỗ của Triệu Phong rời đi hần lẩm nhẩm trong miệng

Duy ngã độc tôn, tự thành hệ thống"

Tám chữ này chính đã nói lên mục tiêu sau này của hần. Dù sao không cần phi thăng tiên giới gì cả. Chỉ cần thực lực đủ mạnh là có thể tìm vài nơi phong ấn yếu kém đốt phá. Mang theo đám này đi tìm Thanh Hương. Có người trợ giúp vẫn hơn là một mình hành tẩu. Tuy nhiên làm thế nào để tự thành hệ thống thì hần lại chưa có chủ ý gì. Hần thở thật dài. Điều này cũng quá là đau đầu nhức óc.

Quay trở lại phía trước đám người Mã Đức Hoa cùng với số đệ tử của Thất Huyền Môn vẫn đang đứng đợi hần phát lạc.

Hừm.

Hần nuốt khan rồi bắt đầu lên tiếng:

- Việc trước mắt các người hãy tập trung nhân lực dựng mấy căn nhà để ở tạm thời. Tu vi Trúc Cơ trở lên có thể chọn một ngọn núi trong vòng bảo hộ của trận pháp này để mở động phủ. Mọi công việc tu luyện vẫn như cũ. Chỉ thay đổi một chút.

Sau khi an bài việc ăn ở. Hần lập tức bãi bỏ bảy nhánh của Thất Huyền Môn. Mở ra Âm đường chuyên thu thập tình báo. Võ Đường huấn luyện đệ tử trung tâm. Ngoại sự đường chuyên đối phó kẻ địch bên ngoài. Chấp Pháp Đường chuyên giữ kỷ cương môn quy. Nội sự đường chuyên lo việc cung ứng tiền tài và sự vận hành của môn phái. Đan đường chuyên huấn luyện các đệ tử có thiên phú đặc biệt về luyện đan. Lập ra lục đại đường chủ. Giao cho Thiên Cơ làm đường chủ Lạc Vân làm Phó đường chủ. Võ Đường do Mã Đức Hoa làm đường chủ. Liễu Kiến Thành làm phó. Ngoại sự đường do Luyện Hồn làm đường chủ, Thiên Tinh làm phó đường chủ. Chấp Pháp đường do Thiên Nam và Tùng Phong làm chủ. Nội Sự đường giao cho Thiên Âm và Tử Dương. Đan Đường do không ai có thiên phú luyện đan. Nên tạm thời do chính Dương Thanh hần làm chủ. Hai tên Đàm công Trung và Lê Xuân giúp sức. Tiếp đó hần mời Triệu Phong làm cung phụng của môn phái. Khi lão hiện lộ thần thông khiến đám thiên cơ vô cùng khiếp sợ. Càng khiếp sợ lại càng tin tưởng mình đã chọn đúng đường. Lão cho rằng lục đại môn chủ của Thất Huyền Môn cũng chẳng ngờ có ngày laik đường một vị cường giả Luyện thần làm cung phụng. Đây là vinh dự bậc nào. Đám đệ tử hò reo như sấm. Kể đến hần lại mời Tử Nguyệt làm Hộ Pháp đầu tiên của môn phái. Cô nàng vẫn chưa bỏ tính trẻ con. Khi được đám đệ tử tung hô thì sung sướng đến nỗi cười không khép miệng lại được. Mọi việc xong xuôi hần lại hạ lệnh. Khi nào ổn định chỗ tu luyện tất cả đường chủ đến hậu sơn gặp hần. Từ giờ đến lúc đó hần cần nghiên cứu ra một con đường phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Thiên huyền đan đạo

Ngày hôm sau. Toàn bộ đám đệ tử đã dựng xong mấy căn nhà bằng gỗ. Để tạm ở. Mấy tên có tu vi Trúc Cơ cũng đã làm xong động phủ. Trời vừa sáng cả đám đã lục tục kéo đến hậu sơn để gặp Dương Thanh, sau khi phân thứ bậc ngồi xuống. Dương Thanh mới bắt đầu lên tiếng:

"hiện nay con đường của Thất Huyền Môn chúng ta còn rất dài. Có một số việc ta không cần nói nhiều. Chắc hẳn các người cũng biết dù là tiên nhân hay con người cũng đều lấy thực lực vi tôn. Tiên nhân do có thọ nguyên cao hơn nên dục vọng còn lớn gấp mấy lần phàm nhân. Trong thế giới cả lớn nuốt cả bé này. Nếu chúng ta không nhanh chóng mạnh lên. Tất chúng ta sẽ bị người ta đè bẹp. Cho nên tất cả các người phải cố gắng hết sức lực của mình. Vì Thất Huyền Môn. Vì chính các người nữa".

Cả đám đường chủ mới nhậm chức hôm qua đều khom người đồng thanh nói lớn:

- xin nghe Chương môn ra lệnh.

Hần gật đầu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thiên Âm, Tử Dương

- Chương môn mời căn dặn.

- Nội Sự đường các người, bằng tốc độ nhanh nhất tuyển thêm đệ tử. Trong khu vực Cửu Khúc Huỳnh Hà này chen chân vào buôn bán linh dược. Tài liệu luyện khí. Yêu thú trong sơn mạch này có rất nhiều. Nếu cẩn thận chắc hẳn sẽ kiếm được nhiều tiền.

- Vàng chương môn

- Thiên Cơ.

- Có thuộc hạ.

Ám đường cũng nhanh chóng khuếch đại lực lượng, nhưng nhớ kỹ đệ tử vài ám đường phải thật trung thành. Rồi phần ea đi dò xét các môn phái xung quanh cho ta. Nhất cử nhất động đều phải nắm cho kỹ.

- Thuộc hạ đã biết.

- các đường còn lại nhanh chóng tu luyện j nâng cao thực lực cho ta. Đan dược công pháp ta có một ít.

Dứt lời hần phất tay một cái. Từ trong Âm Dương Giới một đám hồng quang bay ra. Sau khi tán đi quang mang để lộ ra một tòa núi nhỏ. Cơ man là bình bình lợ lợ. Rất nhiều loại đan dược. Thảo dược linh dược, còn có vô số linh thạch. Cùng công pháp tu luyện. Đây một phần là do hần thu hoạch. Một phần là do lấy của Dương Đình Thiên. Có số gia tài này. Ít nhất Thất Huyền Môn chống đỡ một hai năm không có gì đánh ngại. Hần ném ra mười mấy cái túi trữ vật cho Tử Dương. Phó đường chủ nội sự đường.

- Tử Dương. Cái này giao cho người. Mau thiết lập bí địa cất giấu chỗ tiền vốn này cất giữ người định kỳ phân phát cho đệ tử. Người cứ phóng tay mà làm miễn là hợp lý. Không phải hỏi ý kiến ta

Tử Dương há mồm. Chỗ của cái này quá lớn. Mà chương môn lại dao cho mình quản lý không chút nghi ngờ. Đây quả thật là. Tử Dương không biết nói gì. Hần tự nhiên có cảm giác muốn cống hiến cả tính mạng mình cho môn phái. Không chỉ hần mà cả đám đường chủ kia cũng rất xúc động. Chương môn quả thật quá ưu ái. Thiên Cơ há miệng cười. Có lẽ đi theo Dương Thanh là quyết định sáng suốt nhất của hần.

Triệu Phong ở trong Âm Dương Giới mỉm cười gật đầu. Tên này thủ đoạn dùng người càng lúc càng lộ hóa thuần thanh. Đúng vậy. Đã dùng thì không nghi. Mà đã nghi thì không dùng. Mới làm chương môn mà đã có kinh nghiệm như vậy. Chà tên này tiền đồ bất khả hạn lượng.

- Trong thời gian tới. Các người phải mau chóng gia tăng thực lực. Ở đây ta có một ít pháp bảo các người mau cầm lấy.

Mười hai luồng bạch quang lần lượt từ tay hần bay về phía bọn đường chủ. Quang mang tán đi hiện ra mười hai món pháp bảo cấp bậc không hề thấp. Từng món từng món tỏa ra linh khí ngập trời. Đám người kích động đến nổi vội vã quỳ xuống hô lớn:

- Chúng thuộc hạ. Nguyên vì Thất Huyền Môn chết cũng không từ.

- Tốt tốt. Mau đi làm việc. Cái ta cần chính là kết quả.

Đội đám người hưng phấn rời đi. Một giọng nói từ trong não hải hần vang lên.

- Tiếp theo chúng ta định làm gì.

Hần cười lớn.

- Tiểu Nguyệt. Tiếp theo đây. Chúng ta sẽ đi dạo.

- Đi dạo.

Từ trong hư không thân mình yếu đuối của Tử Nguyệt hiện ra. Nàng nheo nheo đôi mắt phương xinh đẹp vô cùng.

- Đi đâu.

- Cứ đi rồi biết.

.....

Cách đại bản doanh của mới của Thất Huyền Môn mười lăm dặm về phía bắc. Trấn Thanh Vân là một nơi tập trung rất đông phạm nhân và tu tiên giả sinh sống. Nơi này chẳng những đông vui nhộn nhịp cư dân giàu có. Mà hơn thế nữa. Đây là nơi duy nhất trong Cửu Khúc Huỳnh Hà có một loại thảo dược tên là Tồi Tâm Thảo. Loại thảo dược này chính là nguyên liệu không thể thiếu được khi luyện chế Lập Nguyên Đan. Đan dược tam giai giúp tăng khả năng đột phá lên Ngưng Nguyên kỳ hai thành. Cho nên có thể nói sinh ý ở đây vô cùng thịnh vượng. Ngoài rìa của trấn trong một cánh rừng thưa thớt về phía tây. Một nam nhân mặc trường bào màu trắng loang lổ máu đang cầm đầu cầm cổ phi hành thật nhanh. Theo sau gã là hai nam và một nữ. Thanh niên áo trắng đã vô cùng suy yếu. Máu từ mấy cái lỗ trên người hần đang chảy ra không ngừng. Hần vội vã móc ra một nắm đan dược rồi nuốt

xuống. Trong khoảnh khắc vừa phục dụng đan dược xong, Hắc lại đột nhiên hồng hào trở lại, tốc độ phi hành lại đề thăng không ngớt. Nhanh chóng bỏ xa đám người đằng sau một đoạn. Đám người bày thấy thế thì không ngớt chửi bới. Đồng thời cố gắng bám theo. Nữ nhân hét lớn:

- Lương Bang Đoàn hôm nay nếu ngươi không giao ra Thiên Huyền Đan Đạo. Thì cho dù ngươi chạy đến chân trời góc bể. Triệu Tuệ ta cũng quyết giết ngươi cho bằng được.

- Con tiện nhân khốn kiếp nhà ngươi. Ưông cho ta có lòng tốt với ngươi. Muốn đánh chủ ý lên Thiên Huyền Đan Đạo của lão phu. Hãy đợi kiếp sau đi Nam nhân phía sau cũng đuổi gấp. Vừa đuổi gã vừa móc trong ngực ra một cái túi rồi nói.

- Lương huynh. Hãy giao ra Thiên Huyền Đan Đạo. Mọi đồ vật trong này sẽ là của ngươi.

- Khốn kiếp. Đan đạo của ta là vô giá. Hai ngươi đừng vọng tưởng. Có bản lĩnh. Giết ta rồi nói tiếp.

Nam nhân nghe vậy thì vô cùng tức giận. Gã vừa gia tăng tốc độ vừa nói với Triệu Tuệ.

- Sư muội giết hắc. Không được để hắc thoát.

- Sư huynh yên tâm. Lần này hắc không thoát được đâu

Trong nháy mắt tốc độ của Triệu Tuệ tăng vọt một cách thần kỳ, toàn thân của nàng giống như được bao phủ bởi một lớp kinh khí, hét lên một tiếng nàng lấy một tốc độ quý dị vượt lên thân ảnh của nàng hoàn toàn biến mất

Lương Bang Đoàn còn chưa hết kinh hãi thì một bóng đen đã xuất hiện sau lưng. Một luồng linh lực bài sơn đảo hải rít gió nhắm thẳng vào lưng gã.

Biết không thể tránh thoát, gã cắn răng dồn hết pháp lực bản thân cố gắng chịu đựng. Hắc cho rằng cả nàng và hắc đều là Kết Đan sơ kỳ. Nếu như chịu đựng được đòn này. Có khi còn mượn lực phản chấn mà gia tăng tốc độ. Nhưng hắc đã tính nhầm.

Bùng!!!.

Linh lực từ tay Triệu Tuệ xuyên qua lưng hắc đi vào cơ thể. Hắc thét lên một tiếng thảm thiết rồi bay về về đằng trước. Cả thân người đập vào một cái cây cổ thụ trước khi nằm sòng soài dưới nền đất toàn cỏ dại. Triệu Tuệ và nam nhân kia cũng nhanh chóng hạ thân xuống trước mặt hắc. Nam nhân lại nói:

- Lương Bang Đoàn giao ra đi. Niệm giao tình nhiều trăm năm có lẽ ngươi còn con đường sống.

- Đúng vậy. Lương huynh, so sánh với một quyền sách và tính mạng. Cái nào hơn huynh phải rõ ràng hơn ta mới phải.

Triệu Tuệ vừa lắc đầu vừa nói.

Nằm ở dưới đất. Lương Bang Đoàn cố gắng dựa đầu lên một hòn đá. Phun ra một ngụm máu tươi. Hắc khó nhọc đưa tay lên quệt miệng rồi nhe răng cười. Nụ cười của hắc nhuốm toàn máu đỏ:

- Khốn kiếp. Cứ giết ta đi. Muốn bảo vật của ta sao. Nằm mơ.

Nam nhân kia dường như đã quá mất kiên nhẫn. Hắc phát tay.

- Tuệ nhi không phải nhiều lời. Cứ trực tiếp tìm trong hồn phách hắc là được.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết. Trên đường đến đây ta đã nhiều lần theo lời muội tha chết cho hắc. Nhưng bây giờ. Tuệ nhi muội phải biết gia tộc kỳ vọng như thế nào vào hành động lang này.

- Nhưng, Lãng sư huynh..

- Đủ rồi. Nam nhân kia dường như sắp không kiềm chế được. Hắc chém tay trong không khí ngăn không cho Triệu Tuệ lên tiếng.

- Triệu Lãng ta đã nhiều lần tha chết cho hắc. Lần này nếu muội còn cố nói cho hắc. Dù muội là em họ ta. Ta cũng không tha đâu. Muội đã rõ chưa.

- Vâng.. sư huynh.

Nàng nhìn Lương Bang Đoàn một lần nữa rồi cố gắng ngăn mình làm điều ngu ngốc. Trong những năm qua. Nàng được lệnh gia tộc đến Lương Gia để ý bảo vật của gia tộc này. Nhưng nàng không ngờ nàng đã nảy sinh tình cảm lúc nào không hay nghiệt duyên. Đây tuyệt đối là điều nàng không hề mong muốn.

- Lương huynh. Nàng ngập ngừng gọi..

- Cút đi. Tiện nhận khốn kiếp. Uống một tằm chân tình của lão tử.

Sao huynh.. Nàng không nói nữa mà đứng đó lặng lẽ chảy nước mắt. Có thể nàng khóc cho người đàn ông đang nằm trước mặt nàng kia. Cũng có thể nàng đang khóc cho chính bản thân nàng. Cuộc sống mà nàng không hề lựa chọn.

Triệu Lăng từ từ giơ tay lên cao quá đầu. Lòng bàn tay hắn xuất hiện một quả cầu màu hồng nhạt. Hắn nhìn xuống Lương Bang Đoàn:

- Nói mau người dẫu Thiên Huyền Đan Đạo ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Dấu vết Nguyệt Tộc

Dấu vết Nguyệt Tộc

-Muốn giết cứ giết,

-Được lắm ông đây sẽ cho người ném thử cảm giác, trừu hồn luyện phách.

Triệu Lăng hạ bàn tay xuống, quang sáng màu đỏ nhanh chóng bao phủ lấy não hải của Lương Bang Đoàn, từng đợt sóng xung kích đào bới ký ức trong đầu hắn, khiến hắn đau đớn gào lên thảm thiết. nhưng cùng lúc đó, Triệu Lăng chưa kịp làm gì tiếp thì một luồng thần lực không biết từ đâu phóng tới, chỉ trong chớp mắt nó đã hoàn toàn đánh bật tiên thức của gã ra khỏi đầu Lương Bang Đoàn, đồng thời đẩy hắn và Triệu Tuệ phải lùi lại hơn chục bước mới ổn định thân hình.

Triệu Lăng đỡ lấy Triệu Tuệ rồi ngẩng mặt nhìn về phía trước, một bóng người thần bí đang đứng trước gã và Lương Bang Đoàn, toàn thân người thần bí này là một bộ trường bào vô cùng kỳ lạ màu đen, toàn thân từ đầu đến chân đều bị hắc bào phủ kín, dưới cái mũ trùm đầu chỉ có đôi mắt là hiển lộ, sau lưng người này áo choàng không ngớt tung bay trong gió.

“mạnh, rất mạnh”

Đó là những gì Triệu Lăng nghĩ khi cảm nhận được hơi thở của bóng người thần bí. Bóng người này không ai khác chính là Dương Thanh, trong lúc cùng Từ Nguyệt đến nơi có Tội tâm thảo này, bằng vào tiên thức mạnh gấp đôi tu sĩ đồng cấp của mình, hắn đã phát hiện ra, gã Lương Bang Đoàn này đang bị người ta truy đuổi. mới đầu hắn cũng không có hứng thú gì, tuy nhiên khi nghe thấy tên Lương Bang Đoàn này có thể là một Luyện Đan Sư và hơn thế nữa còn có một cuốn Đan kinh, điều này khiến hắn thay đổi ý định, Đan đường của Thất Huyền Môn chính là thiếu một vị Luyện Đan Sư như vậy, hắn âm thầm cùng Từ Nguyệt bám theo đoàn người này, nếu tên Lương Bang Đoàn này xứng đáng cho hắn cứu thì hắn sẽ cứu. nếu không hắn cũng không ngại giết người đoạt bảo. dù sao tên Lương Bang Đoàn này cũng không thoát được tay huynh muội nhà kia,. Vừa rồi khi chứng kiến tên này quật cường như vậy, cá nhân Dương Thanh hắn rất là ưa thích, người như vậy tất trung thành cảnh cảnh, xứng đáng cho hắn bỏ công sức một phen, hai tên Kết Đan sơ kỳ này tuy rằng mạnh hơn tu sĩ phổ thông nhưng vẫn chưa đến nỗi khó đối phó, nếu muốn cứu người hắn tự tin tuyệt đối làm được.

Hắn đứng đó nhàn nhạt nhìn hai huynh muội triệu thị, từ người hắn linh lực không ngớt tỏa ra bao phủ Lương Bang Đoàn, tránh cho hắn bị thương tổn Tiên thức cùng linh hồn, Luyện Đan Sư là loại người khó tìm, không nên xảy ra sơ xuất./

Hai bên đứng nhìn nhau hồi lâu, rồi Triệu Lăng cũng lên tiếng trước,

-Đạo hữu là ai, phải chăng tên này là thân bằng cố hữu. đạo hữu hẳn phải biết Triệu gia ta ở nơi đây không phải thế lực tầm thường.

Mới đầu Triệu Lăng còn hơi dè phòng, nhưng khi nhắc đến Triệu gia hắn tự tin hơn hẳn, hắn chắc chắn rằng cho dù là Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn cũng không giám đắc tội với hắn trong địa bàn của Triệu gia, mà theo hắn tên hắc bào trước mặt sợ là Kết Đan hậu kỳ còn chưa tới.

-Nếu hôm nay đạo hữu thu tay lại, Triệu gia chúng ta tất có báo đáp.

Triệu Lăng vung tay ra một cái túi trữ vật bay về phía Dương Thanh. Cầm nó trên tay Tiên thức của hắn nhanh chóng nhận ra bên trong túi trữ vật này là một bộ cấm chế công kích phát động bằng tiên thức. chỉ cần hắn mở ra lập tức sẽ phát nổ, tuy không gây chết người nhưng nó sẽ kích hoạt một loạt các cấm chế khác, đợi đến khi hắn thoát ra được thì hai người kia có thể đã chạy mất rồi.

Cạm bẫy này nếu là người khác có khi còn bị trúng kế, nhưng hắn đã đi theo Triệu Phong nhiều năm như vậy. Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận cũng là do hắn năm xưa sửa chữa, dạng cạm bẫy liên hoàn này hắn còn chưa để vào trong mắt. ngay khi phát hiện ra dao động của linh lực. Âm Dương Sinh Từ Quyết trong người hắn nhanh chóng phát động một luồng kinh khí theo tay hắn bao bọc chặt lấy túi trữ vật nhanh chóng ngăn cấm chế hoạt động

-Muốn chơi cấm chế với bản thiếu gia,

Hắn mỉm cười ném cái túi trữ vật trở lại Triệu Lăng đồng thời thu hồi kinh khí, ngay lập tức một loạt tiếng nổ vang lên.

Bộ liên hoàn cấm chế nhanh chóng phát động vậy bọn Triệu Lăng vào trong đó.

-Khốn kiếp, Triệu Lăng rít lên một tiếng rồi nhanh chóng cùng Triệu Tuệ bước theo một số phương vị phức tạp đồng thời hai cây hoàng kỳ theo tay hắn cắm ở hai vị trí trong cấm chế. Hoàng kỳ vừa chạm đất, dao động linh lực của cấm chế nhanh chóng bình ổn lại. đợi khi triệu lăng bước ra ngoài hai cây hoàng kỳ cùng cấm chế nhanh chóng ta thành tro bụi.

Lần sơ chiêu này coi như Triệu Lăng già đã rơi vào thế hạ phong, đây cũng là lần đầu tiên bộ liên hoàn cấm chế này thật bại trong tay hắn. đánh giá của hắn với Dương Thanh lại đề cao một tầng, hắn đã chắc chắn hôm nay không tránh được một trận khổ chiến.

-Đạo hữu nhất quyết cùng Triệu gia đối đầu.

-

-Cùng Triệu gia các người đối đầu thì như thế nào. Người này ta muốn chắc rồi. các người biết điều thì nhanh chóng rút đi, bản thiếu gia có thể tha cho làm phúc

Từ ngày ở cùng với Triệu Phong hắn cũng đã bắt đầu không còn hiền lành như trước nữa, nếu là trước kia hắn sẽ tận lực tránh đi xung đột, còn bây giờ do nhiệm tính khí của lão già ma giới kia, chỉ cần ai tìm hắn gây phiền phức hắn cũng không chết không ngừng, nghe hắn nói như vậy, Triệu Lăng cũng sắp không nhịn được. tuy nhiên, được gia tộc đào tạo lên đến Kết Đan hắn cũng không phải kẻ ngu, khi chưa rõ thân thế của đối phương tốt nhất không nên vọng động.

-Đạo hữu cần gì Triệu Gia chúng ta sẽ đáp ứng, chỉ cần để người này lại.

Dương Thanh trầm ngâm không nói, thấy vậy Lương Bang Đoan vội nói lớn:

-Đạo hữu, chỉ cần cứu ta, ta sẽ giao cho người Đan kinh tổ truyền của Lương gia. Còn nữa ta là Luyện Đan Sư tứ phẩm, cứu ta nhất định ta sẽ báo đáp.

-Cái gì, Luyện Đan Sư tứ phẩm.

Dương Thanh cũng hơi ngạc nhiên một chút, tứ phẩm Luyện Đan Sư, hắc hắc rất tốt.

Triệu Lăng vô cùng cảm kích tròn mắt nhìn Triệu Tuệ, nếu không phải nàng năm lần bảy lượt muốn khuyên hàng tên Lương Bang Đoan này thì giờ đâu gặp phải kẻ địch thế này, nữ nhân khi dính vào tình cảm thật là vô dụng.

-Triệu Tuệ, xong việc ở đây ngươi chuẩn bị tiếp nhận gia tộc trừng phạt đi. Khốn kiếp, giết hắn.

Vừa dứt lời Triệu Lăng đã lao lên một đạo chưởng ấn mang theo hàn khí kinh người nhắm thẳng vào ngực Dương Thanh với một tốc độ vô cùng khủng khiếp. trong chớp mắt chưởng ấn này đã xé Dương Thanh ra làm hai mảnh, một kích đắc thủ, Triệu Lăng ngửa mặt lên trời cười ha ha. nhưng rồi rất nhanh hắn đã phát hiện ra có gì đó không đúng. Thân ảnh của Dương Thanh tuy bị chém làm đôi nhưng lại không hề có máu chảy ra>

-Tàn ảnh, chết tiệt nhanh như vậy.

Dương Thanh đột ngột hiện ra từ không trung cười hắc hắc:

-Là do ngươi quá chậm

Cùng với nụ cười là một luồng quang mang màu bạc. một cây Âm Phù Ma Châm nhắm thẳng vào mi tâm Triệu Lăng. Triệu Lăng tu luyện đến bậc này đã phải tầm thường lắm tức hắn hét lên một tiếng trợ uy, rồi đưa tay cấp tốc vào túi trữ vật, một thanh trường kiếm lập tức được hoành ngang trước mặt

Keng!!

Âm Phù Ma Châm va chạm với pháp bảo phi kiếm, vang lên một tiếng tiem mình rùng rợn. Pháp bảo của Dương Thanh đã gây cho phi kiếm tổn thương rõ rệt. trên thân kiếm xuất hiện ba vết nứt, nếu không tế luyện lại, thanh phi kiếm từ nay coi như phế vật.

Nhìn thấy thảm trạng của Phi kiếm. Triệu Lăng biến đổi sắc mặt,

Hắn hét lớn

-Âm Phù Ma Châm

Rồi lập tức thu phi kiếm vào trong túi trữ vật rồi không nói hai lời quay đầu bỏ chạy.

Nghe thấy 4 chữ Âm Phù Ma Châm lọt vào tai, Dương Thanh vô cùng kinh ngạc, ở nhân giới lại có kẻ nhận ra Ma Châm của hắn. vừa lúc đó giọng nói gấp gáp của Triệu Phong vang lên.

-Dương Thanh, mau bắt lấy hắn. ta cảm nhận được khí tức của tộc ta, mau lên

Không cần Triệu Phong nhắc lần thứ hai, hần liền hóa thành một đạo trường hồng phóng về phía trước

-Từ Nguyệt, mau chặn cô ta lại.

Từ trên người hần, một luồng khói đỏ bay ra kèm theo đó là một giọng nói không mấy quan tâm

-Cứ để đó

Khói đỏ tan đi, một thân ảnh tuyệt mỹ hiện ra trước mắt Lương Bang Đoan và Triệu Tuệ, đi kèm theo đó là uy áp ngập trời. Triệu Tuệ cùng Lương Bang Đoan cảm thấy kim đan của mình gần như sắp nát vụn.

-Ngươi là triệu Tuệ sao. Hãy yên lặng đứng đó cho ta.

Từ Nguyệt không nói thêm câu nào nữa mà nhìn về phía Dương Thanh biến mất. Lương Bang Đoan còn đỡ. Triệu Tuệ gần như bị uy áp của Từ Nguyệt đè ép đến nỗi phải quỳ sụp trên mặt đất, máu từ hai tai nàng chảy ra, trong não hải không ngừng truyền lại cơn đau nhói. Cường giả ngưng nguyên khí, nàng không hề cảm nhận sai, đây tuyệt đối là cường giả

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Thuộc hạ Kết Đan

Phía trước tên họ Triệu kia đang cố hết sức phi hành. Hần thăm nguyên rửa con đàn bà ngu ngốc Triệu Tuệ. Năm lần bảy lượt ngăn cản hần giết tên luyện đan sư kia. Cái gì mà khuyên nhủ. Cái gì mà thích mềm không thích cứng. Nếu ngay từ đầu. Hần bỏ ngoài tai. Trực tiếp dùng sư hồn thì giờ đâu phải thế này. Hần chưa chạy được bao xa thì tiên thức của hần đã cảm nhận được Dương Thanh đang theo sát phía sau. Chẳng mấy chốc mà sẽ đuổi kịp hần.

Khốn kiếp.

Hần rít qua kẽ răng. Rồi nhanh chóng lăm bằm mấy câu chú ngữ. Trong nháy mắt một lượng lớn máu huyết trên người hần bị rút đi. Tốc độ của hần nhanh hơn trước gấp mấy lần. Hần lao về phía trước rồi biến mất.

- Hy sinh máu huyết để gia tăng tốc độ sao.

Dương Thanh khịt mũi khinh thường.

- Để xem ngươi có bao nhiêu máu huyết.

Âm Dương Sinh Từ Quyết mau chóng vận chuyển. Cả người Dương Thanh tràn đầy linh lực. Bằng một tốc độ không kém huyết động của đối phương là mấy. Dương Thanh đã theo tên họ Triệu kia sát nút. Còn cách Triệu Lăng khoảng vài chục trượng. Hần khẽ há miệng ra. Một cây Âm Phủ Ma Châm màu xanh biếc vọt ra lao về hậu tâm của Triệu Lăng.

Nhận được uy áp ngập trời từ hậu tâm truyền lại. Sắc mặt của Triệu Lăng tái hần đi. Đề thi triển Huyết động này hần đã phải hy sinh bảy phần máu huyết. Đối với cây Âm Phủ Ma Châm này. Hần không đỡ không được. Nếu đỡ thì lấy gì mà đỡ. Pháo khí bậc này hần muốn toàn mạng thoát ra e rằng khó hơn lên trời nửa bước. Lầm vào tuyệt cảnh. Triệu Lăng hét lớn

- Mẹ nó. Liều.

Hần đành chỉ phi hành. Cấp tốc xoay lưng lại. Hai tay hần nhanh chóng kết thủ ấn. Từ trong túi trữ vật của hần bay ra một cái đầu có bốn chân màu vàng nhạt. Hần đưa anh mắt không cam lòng nhìn về chiếc đầu rồi nhanh chóng phát tay. Pháp bài này nhanh chóng bành trướng với một tốc độ không ngờ. Chấn trước mặt Triệu Lăng. Vừa lúc đó Âm Phủ Ma Châm của Dương Thanh đã đuổi đến nơi. Một tiếng va đập như tiếng cồng trầm vang lên. Kém theo một âm thanh như tiếng xé lụa. Âm Phủ Ma Châm đã xuyên thủng phòng ngự của Hồn Nguyên Đầu. Khiến nó bị lủng một cái lỗ lớn ở đáy. Đất đá bốn xung quanh bị chấn động thành bột mịn. Bán kính vài chục trượng xung quanh bị cuộc đầu pháp san phẳng thành bình địa. Tuy Hồn Nguyên Đầu đã chặn cho chủ nhân một kích, nhưng Pháp bảo bản mệnh bị phá hoại. Khiến cho tâm thần Triệu Lăng bị tổn thương nghiêm trọng. Phốc một tiếng, gã phun ra một ngụm tiên huyết rồi ngã ngổ xuống đất. Kỳ kinh bát mạch toàn thân đều ngưng trệ. Hình ảnh cuối cùng mà gã nhớ được khi lâm vào hôn mê đó chính là một thân bí nhân toàn thân kín mít nắm lấy cổ của mình. Từ tay của thân bí nhân này hơi lạnh thấu xương truyền vào cơ thể hần.

Lương Bang Đoan toàn thân đầy máu đang nằm trên mặt đất. Lén lút nhìn Từ Nguyệt. Không ngờ cô gái trẻ trung xinh xắn này lại là Ngưng Nguyên Kỳ cường giả. Kẻ mạnh bậc này. Chính bản thân Lương Bang Đoan cũng chỉ nhìn thấy mấy lần. Gã họ khùng khục. Mỗi một lần họ lại có một đám máu từ miệng hần chảy ra thấm ướt vạt áo. Hần đã suy yếu đến cùng cực. Lần này nếu thượng thiên mỉm cười với hần thì hần cũng phải tu luyện ít nhất ba năm mới khôi phục lại được 9 phần thực lực. Mà hai cường giả này có cho hần cơ hội đoạ không hần cũng không rõ nữa. Dù sao Thiên Huyền Đan Đạo của Lương gia trân quý bậc nào. Rất có thể đám người này cũng sẽ giết người đoạt bảo. Nhưng hần có có lựa chọn thế nào. Nếu giao đan kinh cho Triệu

Lăng hấn sẽ chết ngay không phải nghi ngờ. Còn nếu giao cho hai vị thần bí này biết đâu tìm được cửa sinh trong vô vàn cửa tử. Tinh thể này chỉ có thể đánh cuộc như vậy.

- Lương ca. Huynh không sao chứ

Giọng nói của Triệu Tuệ vang lên cắt đứt luồng suy nghĩ của hấn. Hấn ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của nàng. Hấn không thèm trả lời nàng mà quay mặt đi chỗ khác. Đối với nàng hấn thực sự vừa yêu vừa hận, hấn nhớ rất rõ lần đầu tiên hấn gặp nàng, thậm chí hấn còn nhớ cả từng câu nàng nói. Đối với nàng, hấn chính là toàn tâm toàn ý. Hấn coa nằm mơ cũng không ngờ, nàng lại có ý tiếp cận hấn chỉ vì cuốn đan kinh của tổ tông.

- lương ca. Ta xin lỗi.

- Cảm ơn. Đồ tiện nhân. Uống cho ta đôi xử tốt với ngươi.

- Ta...

Nàng định nói gì đó nhưng rồi lại im lặng. Nàng biết giải thích thế nào. Lúc đầu đúng là nàng tiếp cận Lương Bang Đoàn nhằm đoạt Đan kinh. Ai ngờ lại nảy sinh tình cảm. Nàng đã nhiều lần tự nhắc mình nhưng càng lúc càng lún vào sâu hơn. Đến giờ nàng đã yêu từ lúc nào không biết. Ngay bây giờ lúc không biết được ngày mai sống hay chết. Nàng mới nhận ra rằng mình rất cần Bang Đoàn.

Bịch.

Một thân thể bê bết máu rơi xuống trước mặt nàng. Chính là Triệu Lăng. Liên ngay sau đó Dương Thanh hạ xuống đất đưa tay túm lấy hàu huynh muội triệu Lăng vứt vào trong Âm Dương Giới. Hấn quay sang nhìn Lương Bang Đoàn đang nằm trên mặt đất rồi búng tay. 1 viên đan được màu vàng lơ lửng trước mặt gã. Với năng lực của luyện đan sư tứ phẩm. Lương Bang Đoàn hiểu rõ đây là loại đan dược gì. Hấn vội vã nuốt xuống không nói hai lời. Ngồi dậy im lặng thổ nạp.

Chừng nửa khắc sau gã vội vã cúi mình thật sâu:

- Đa tạ tiền bối và vị đạo hữu này tương trợ. Ở đây ta có Thiên Huyền Đan Đạo là bảo vật tổ truyền mong các vị nhận lấy.

Dương Thanh mỉm cười không nói gì đồng thời đánh mắt sang phía Từ Nguyệt.

Tên khốn này. Lại ép bản cô nương làm người xấu.. nàng phát tay ra hiệu cho Lương Bang Đoàn rồi nói.

- Chúng ta không cần đan kinh của ngươi. Ngươi có thể cứ giữ lấy.

Nghe Từ Nguyệt nói xong Lương Bang Đoàn còn có vẻ không tin. Theo gã nghĩ. Bất cứ ai thấy đan kinh của nhà hấn đều thêm nhỏ rảnh. Có thể là họ thù mình cũng nên. Gã lại càng sợ hãi. Vội vàng dùng hai tay dâng quyển sách đã ỏ vàng rồi nhanh chóng nói:

- tiền bối đã cứu mạng. Vãn bối từ bỏ món đồ yêu thích cũng là việc nên làm. Tiền bối xin người nhận lấy.

Lúc này Dương Thanh mới nói.

- Lương huynh đừng vội lo lắng. Trước hết mời xem cái này.

Hấn thò tay vào túi trữ vật lấy ra 1 cái ngọc giản áp lên trán rồi vứt cho Lương Ban Đoàn.

Với vẻ mặt ngờ ngác Lương Bang Đoàn nhận lấy ngọc giản ngay khi tiên thức của hấn nhìn thấy những gì bên trong thì mồm hấn đã há ra không khép lại nổi. Hấn quá kinh hãi. Thì ra ngọc giản này chính là Dương Thanh sao chép một chút kiến thức luyện đan của ma giới cho gã xem. Những tri thức này vô cùng thâm ảo. Lại chưa xuất hiện ở nhân giới bao giờ. Bao sao lương bang đoàn không kinh ngạc. Đợi gã bình tĩnh lại. Dương Thanh mới nói:

- Lương huynh thấy thế nào

- Cái này. Cái này...

Gã lắp bắp cả nửa ngày không thốt ra được một chữ.

- Tiền bối, đạo hữu. Những gì viết trong này ta bình sinh chưa hề được gặp qua. Nhưng hình như con thiếu một chút.

- ha ha ha

Dương Thanh cười lớn

- Lương huynh. Vừa hay chỗ ta thiếu một chức đường chủ. Nếu huynh gia nhập Thất Huyền Môn của ta làm đường chủ. Ta nhất định hai tay dâng lên. Còn nữa cung cấp mọi nguồn lực cho huynh nghiên cứu. Huynh thấy thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Suru hồn

Đường chủ.??

Thực lòng Lương Bang Đoàn chẳng ham hố gì cái chức đường chủ này. Với cảnh giới của lão. Lại có đan kinh trong tay đi bất kỳ môn phái nào cũng sẽ được trọng vọng. Thất huyền môn là môn phái nào lão còn chưa từng nghe nói. Lão chắc mẩm chỉ là một tiểu môn tiểu hộ nào đó ở một nơi hẻo lánh. Nhưng lão lại nghĩ, không thể nào một môn phái hẻo lánh mà lại có Ngưng Nguyên kỳ cảnh giới được. Trên đại lục này Ngưng Nguyên đâu có bao nhiêu. Nhất là lại hùng mạnh như vậy. Thôi thôi thôi. Giờ sa cơ lỡ vận người ta lại có ơn cứu mạng, nếu còn không theo có khi mạng sống cũng chẳng còn giữ được. Nghĩ thông suốt lão liền quỳ xuống hướng Từ Nguyệt vái lạy:

- Lương Ban Đoàn tham kiến chương môn. Từ này xin trung thành cảnh cảnh.

Từ Nguyệt phát tay cất tiếng cười như chuông bạc rất có phong cách của một vị thái sơn bắc đầu:

- miễn lễ. Lương Đường Chủ hãy đứng dậy.

Nàng nhìn dương Thanh với ánh mắt khiêu khích rõ ràng. Khiến hắn không biết nói gì hơn cả. Hắn cũng chẳng thêm cái chính. Nàng thích làm chương môn thì cho nàng làm đi. Ha ha.

Hắn vội vã giả bộ cung kính:

- Khai bẩm chương môn. Giờ chúng ta đi đâu ạ.

Từ Nguyệt nguyễn dài nhìn hắn rồi nói:

- chúng ta vào trấn.

....

Ba người nhắm chọn một hướng rồi gấp rút phi hành. Nửa canh giờ sau trong một quán trọ tồi tàn nhất ở phía đông trấn. Dương Thanh và Từ Nguyệt đang yên vị trong Âm Dương Giới. Trước mặt hắn là triệu Lăng và Triệu Tuệ.

Cả hai đang chịu cảm chế, hôn mê bất tỉnh nằm trên nền đất. Bên cạnh hai bọn chúng Triều Phong đang xem xét bọn chúng một cách tỷ mỉ. Lão trầm ngâm giây lát rồi nói với hắn:

- Trên người tên Triệu Lăng này ta cảm nhận rõ khí tức của tộc ta. Nhưng kỳ lạ là hắn rõ là người nhân giới nhưng lại tu luyện bí pháp độc môn của Nguyệt Tộc. Chắc hẳn trong gia tộc của hắn có người Nguyệt tộc trú chân.

Dương Thanh nhìn tên Triệu Lăng này rồi nói:

- Triệu huynh. Huynh họ triệu tên này cũng họ triệu. Có hay không gã là hậu duệ của tộc huynh

- Vớ vẩn

Triều Phong vung chân đá vào mạng sườn Triệu Lăng.

- Cái thứ phế vật này mà cũng đòi là hậu duệ của bản thái tử sao. Một sợi ma khí cũng còn không có. Hơn nữa ta chắc chắn từ tên này đến tổ tiên hắn đều là nhân tộc.

-.Vậy thì.. Từ Nguyệt giải cảm chế cho hắn. Chúng ta hỏi hắn vài câu xem sao.

Dương Thanh nói với Từ Nguyệt đồng thời. Móc từ hư không ra ba cái ghế

- Mời ngồi. Mời ngồi.

Triều Phong trần trối nhìn ba cái ghế làm bằng gỗ xuất hiện trước mặt, không biết nên nói gì cho phải Âm Dương Giới của lão là vật trân quý nhường nào. Vậy mà hắn lại đi đựng mấy cái thứ tạp nham như giường tre ghế gỗ. Bộ đồ uống trà. Thật là..

- Người.. trả Âm Dương Giới cho ta.

- Ấy triệu huynh. Lúc đó huynh đã chết đúng không. Mà đã chết đó là vật vô chủ. Đứng không. Hơn nữa, Ta có công hồi sinh huynh. Phần lợi tức này làm sao có thể trả. Huynh đừng nóng. Ngồi xuống uống trà uống trà.

Hắn lại vẩy tay lần nữa moi ra một bộ đồ pha trà. Trước cái nhìn ngao ngán của Triệu Phong và Từ Nguyệt hắn bắt đầu sử dụng linh lực để đun nước rồi thì sấy tiền trà.

- Chưa thấy ai kỳ quái như ngươi.

Từ Nguyệt vừa chán nản lắc đầu vừa búng ngón tay. Một tia linh khí xuyên vào não hải Triệu Lăng phá vỡ cảm chế. Xong đầu đây này uyển chuyển đi đến chiếc ghế bên phải rồi ung dung ngồi xuống.

- Triệu tiền bối cũng ngồi đi. Đứng mãi cũng hơi bất tiện.

Triệu Phong cười ha ha.

- Được được. Không mấy khi được tên này phục vụ ta cũng nên hưởng thụ một chút.

Lão làm ra một phong thái của nhà giàu mới nổi oai vệ an tọa rồi đập mạnh tay vào ghế quất lớn:

- Lai phúc. Rót cho ta chén trà.

Từ cử chỉ cho đến lời nói đều toát ra vẻ ngang ngược. Khiến cho Từ Nguyệt không ngừng cười trộm. Nàng cũng học theo Triệu Phong cao giọng:

- Lai phúc. Bàn tiểu thư cũng muốn uống.

Vừa lúc đó. Cảm chế trên người Triệu Lăng được giải cảnh đầu tiên hắn nhìn thấy lại khiến hắn gần như không tin vào mắt mình.

Tên Kết Đan kỳ khi này đánh mình thừa sống thiếu chết lại đang phải như người hầu kẻ hạ rót trà bung nước cho cô nương Ngưng nguyên kỳ kia. Khi hắn nhìn đến lão già bên cạnh Từ Nguyệt khiến hắn suýt rớt cả tròng mắt ra ngoài. Cảnh giới của lão già này còn cao hơn cả người áo đen thần bí trong tộc của hắn. Luyện thần, tuyệt đối là luyện thần cảnh giới. Hắn sợ đến mức hồn phi phách tán. Vội vã phủ phục vái lạy như tể sao. Mồ hôi không ngớt chảy ròng ròng trên trán.

- Hai vị tiền bối trên cao. Vừa rồi, vừa rồi là văn bối mạo phạm. Xin... xin tha mạng. Tiền bối tha mạng.

- Ta có nói sẽ giết ngươi không hả

Triệu phong đưa tay cầm chén trà của Dương Thanh rồi lạnh nhạt trả lời. Nghe thấy vậy Triệu Lăng vội nỏ nụi cười cầu tài liên tục vái lạy.

- Văn bối nguyện làm trâu ngựa phục vụ hai vị. Mong hai vị tha cho cái mạng này.

- Đủ rồi

Từ Nguyệt phát tay.

- Ta hỏi ngươi. Sao ngươi nhận ra Âm Phủ Ma Châm

- Cái này.

Thấy hắn có vẻ không muốn nói. Từ Nguyệt nhướn mày quát lên. Cho dùc nàng tức giận vẻ đẹp của nàng còn hơn cả lúc bình thường. Khiến Dương Thanh ngơ ngẩn nhìn mãi không dứt.

- Còn không nói. Dương Thanh cho hắn ném thư Ma Châm.

Nàng nói xong không thấy hắn phản ứng. Khi nàng quay lại thì nhận ra hắn đang nhìn nàng không chớp mắt. Đối diện với ánh mắt này không ngờ khiến nàng đỏ mặt.

- Dương Thanh

Lúc này hắn mới giật mình làm bộ sợ hãi.

- Vâng tiểu thư

Hắn há miệng thoi ra một hơi ba cây Âm Phủ Ma Châm chia làm ba đường thượng trung hạ lao đến phía Triệu Lăng. Ma châm còn chưa đến đã khiến cho khí lạnh rít gào. Ma khí quán chú theo khiến lông tóc Triệu Lăng dựng đứng gãi sợ đến mức thét lên be be:

- Nói. Ta nói. Hai vị tiền bối tha mạng. Tha mạng a.

Dương Thanh thu hồi Âm Phủ Ma Châm rồi hỏi hắn.

- Nói đi sao nhận ra ma châm này.

- Ta nói. Ta nói ngay đây.

Theo như lời Triệu Lăng kể thì cách đây không lâu 1 trong các lão tổ Ngưng Nguyên kỳ của gia tộc hần từ phương xa trở về mang theo thương tích đầy mình, vị lão tổ này kể với các trưởng lão trong tộc rằng. Bị cừu nhân truy sát, đồng thời vị lão tổ này về hình cừu nhân kia cùng với pháp khí mà gã sử dụng giao cho đám đồ tử đồ tôn. Nếu sau này trên tu tiên giới chạm trán kẻ này thì lập tức bóp vỡ ngọc giản bảo hiệu. Vừa khi nãy bị Dương Thanh truy đuổi quá sát khiến Triệu Lăng luống cuống không kịp bóp nát ngọc giản truyền tin. Khiến cho vị lão tổ kia vẫn chưa biết tin tức cừu nhân xuất hiện.

- Hai vị tiền bối. Cái gì cần nói vẫn bối đã nói hết rồi. Tuyệt không dám có nửa câu giấu diếm. Hai vị tiền bối rộng lượng hải hà. Xin hãy tha mạng cho vẫn bối.

Triệu Lăng này đã thực sự bị dọa sợ. Liên tục dập đầu xin tha. Gã còn đang định nói nữa thì một luồng sáng từ tay Triệu Phong đã bay vào đầu hần. Trong phút chốc hần ngã ra vì sợ hãi. Linh hồn hần co rút vụn vẹo thống khổ. Sưu hồn thuật do Triệu Phong thi triển nhanh chóng lật giờ trong ký ức của hần. Có rất nhiều ký ức chính hần còn không biết là mình có nó. Chưa đầy ba hơi thở, thất khiếu hần đã rỉ máu, khi Triệu Phong thu hồi pháp thuật, hần đã biến thành cái xác không hồn

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Tỳ nữ trông lò

Tỳ nữ trông lò

Triệu Phong tung ra một hỏa cầu thuật sơ cấp đốt xác chết của Triệu Lăng thành tro bụi. kể đến lão vượn tay xuyên thủng cảm chế trên người Triệu Tuệ, bắt đầu tìm tòi trong ký ức nàng. Đáng thương thay chỉ vì một tấm chân tình với Lương Bang Đoan mà nàng phải chết, tu tiên giới vốn tàn khốc nàng đã gia nhập vào nó chắc cũng phải biết được rằng sẽ có ngày hôm nay. Tất cả số ký ức của nàng nhanh chóng bị lật giờ, từ những ký ức rất xa xưa từ khi nàng còn nhỏ, chạy chơi hái hoa, bắt bướm, cho đến niềm vui sướng khi Trúc Cơ, rồi nỗi sợ hãi khi phát hiện ra mình đã thầm thích Lương Bang Đoan, tất cả đều bị Triệu Phong xem không sót một chút nào. Nhưng khi nhìn thấy tấm lòng mà nàng đối với Lương Bang Đoan, Triệu Phong như có điều suy nghĩ. Lão bắt chợt thu tay lại, hai mắt và miệng của nàng đầy máu, nhưng nàng không chết, nàng vô cùng sợ hãi và kinh ngạc nhìn lão, nàng thắc mắc sao lão không giết luôn mình đi vì có gì còn lưu nàng lại, Chỉ có Dương Thanh trầm ngâm nhìn Triệu Phong, hần đã biết lão nghĩ đến điều gì, hần lặng lẽ thờ dài, một khí đánh đến ái tình dù cho là thần tiên cũng như phàm nhân không có gì khác biệt,

Triệu Phong lặng lẽ nhìn Triệu Tuệ rất lâu rồi sau đó mới lên tiếng:

-Ta sẽ tha mạng cho ngươi với một điều kiện.

Triệu Tuệ vội vã dập đầu lạy tạ:

-Xin tiền bối cứ nói

Triệu Phong gật đầu,

-Hiện nay bản nhân đang cần một tỳ nữ trông coi lò đan, nếu ngươi có thể phục dịch ta 200 năm không có sai sót gì, ta sẽ trả tự do cho ngươi. Hơn nữa ngươi còn được không ít chỗ tốt.

-Tiền bối, người,,, người nói thật?

Triệu Phong tức tối:

-Ta lại thêm lừa con tiện tỳ ngươi, sống hay chết chỉ do một ý niệm ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ.

Triệu Tuệ không cần nghĩ ngợi liền gật đầu:

-Vẫn bối còn sự lựa chọn nào sao.

Dương Thanh cười ha hả:

-Triệu Tuệ, sau này ngươi sẽ thấy quyết định hôm nay của ngươi là cực kỳ chính xác.

Rồi hần quay sang Triệu Phong hỏi lão:

-Triệu huynh, giờ ta phải làm gì,

-Giết chết tên khốn đó

Triệu phong siết chặt hai tay. Linh lực của lão không kiềm chế được thoát ra ngoài cuộn cuộn. Từ Nguyệt còn đỡ, Hấn và Triệu Tuệ liền cảm thấy đầu óc như có hàng trăm ngàn mũi dao xoáy vào, khắp châu thân như bị khối đá ức vạn cân đè lên, thập phần khó chịu, hấn cố gắng chống đỡ, khó nhọc lên tiếng:

-Triệu huynh, mau dừng lại, ta chịu không nổi.

Triệu Phong cũng nhận ra mình thất thố, lão vội vã kiềm chế cảm xúc, thu hồi linh lực, đồng thời cười hời hợt với hấn, lão móc trong cái nhẫn của lão ra hai viên đan dược màu tím phân biệt đưa cho hấn và Triệu Tuệ.

-Xin lỗi, vừa rồi ta hơi xúc động.

Dương Thanh nuốt viên tử đan kia xuống, hấn hậm hực:

-Lão chỉ cần xúc động thêm một chút nữa là giết chết bọn ta rồi. giờ ta đi gặp tên kia, sau này phải làm thế nào, lão nghĩ rồi nói cho chúng ta biết:

Triệu Phong gật đầu:

-Tốt, ta còn phải suy nghĩ một chút, trong vài ngày tới tạm thời dừng manh động.

Lão chưa nói xong, Dương Thanh và Từ Nguyệt đã rời khỏi không gian thần bí trong Âm Dương Giới.

Trong này chỉ còn lại mình lão và Triệu Tuệ. Lão quay sang nói với nàng.:

-Mau theo ta, chúng ta cần thương lượng một chút.

.....

Trong phòng trọ, Dương Thanh đang dùng sức nâng Lương Bang Đoàn đứng dậy:

-Lương đường chủ lão làm gì vậy, người một nhà không cần đa lễ.

Nhưng Lương Bang Đoàn mặc kệ lời hấn nói, lão vẫn một mực quỳ lạy:

-Chương môn đừng nói vậy. nếu không có chương môn ta sao còn sống đến giờ, đời này nếu ta làm phản Thất Huyền Môn, tất sẽ bị trời tru đất diệt.

Lời này lão nói ra là hoàn toàn thật lòng. Lúc đầu lão cũng chưa có ý này, nhưng từ sau khi thấy thực lực của Từ Nguyệt cùng người thanh niên luôn che kín mặt này, lão đã suy nghĩ lại, lão tự vấn bản thân mình, cho dù là tu sĩ Hóa Anh có thể đưa ra đan dược như hấn đưa cho lão cũng không có mấy người, đi theo vị chương môn này tuyệt đối là không có sai lầm gì, thực ra nhiều năm về sau khi đã trở thành một vị luyện đan đại thần, được cả tiền giới kính ngưỡng lão vẫn nói về quyết định ngày hôm nay như một quyết định đúng đắn nhất của đời lão.

Dương Thanh vội đỡ lão dậy:

-Lương Đường chủ chớ nghĩ nhiều, lão yên tâm, chỉ cần Thất Huyền Môn này còn, tương lai của lão sẽ do ta đảm bảo

-Có lời này của chương môn, lão phu yên tâm rồi.

Bỗng nhiên Lương Bang Đoàn lại quỳ xuống:

-Chương môn thuộc hạ cầu người một việc.

-Có việc gì, Lương đường chủ cứ đứng dậy rồi nói, không cần động chút là quỳ,

Lương Bang Đoàn lúc này mới đứng lên cúi sát đầu nói:

-Chương môn, người có thể cho lão phu một ân huệ tha cho Triệu Tuệ một con đường sống

Dương Thanh nghe vậy thì cười lên ha hả, khiến cho Lương Bang Đoàn cảm thấy kỳ lạ:

-Hồi bẩm chương môn, không biết có gì đáng cười, lẽ nào...

Hấn vội vã ngừng cười, nghiêm mặt lại nói.

-Lương Đường chủ không cần lo lắng, Triệu Tuệ đã lọt vào mắt xanh của một vị cảnh giới thông thần trong tông môn, sau này tiền đồ bất khả hạn lượng, ngày tái ngộ với Lương Đường chủ không xa nữa,

Một vị cảnh giới thông thần trong tông sư, lão nghĩ ngờ tự hỏi, ngoài vị chương môn này và vị tiền bối Ngưng Nguyên bên cạnh, lão đâu có thấy hấn mang

theo ai, hay là, vị này bí mật ẩn thân ở nơi xa theo dõi, lão ngờ vực nhìn tới nhìn lui, như hiểu ý lão. Dương Thanh đưa cho lão một chén trà rồi nói:

-Lương đường chủ yên tâm, ta tuyệt đối không gạt lão, đợi việc ở đây xong xuôi, về đến tông môn ta sẽ giới thiệu vị này với lão, ta hứa với lão, tuyệt đối là kinh kỳ. ha ha.

-Đa tạ chương môn tín dùng. Lão hủ tin người là được.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Vào bẫy rập

Ngay ngày hôm sau, Triệu Phong cho mời Dương Thanh vào Âm Dương Giới bàn luận, thời gian ước chừng một canh giờ, sau khi đạt thành hiệp nghị hần và Từ Nguyệt dẫn theo Lương Bang Đoàn lập tức trả tiền trọ ra khỏi trấn, bay về phía đông, khi đến một mảnh bình địa rộng chừng vài mẫu ở giữa một khu rừng thì dừng lại, hần nói với Lương Bang Đoàn,

-Lương đường chủ, chuyện này với tu vi của người chưa đủ, hãy mau tìm một chỗ cách nơi này một chút ẩn thân đi, xong việc chúng ta trực tiếp trở về Thất Huyền Môn,

Lương Bang Đoàn không biết hần muốn làm gì nhưng cũng gật đầu,

-Chương môn cẩn thận, nếu cần trợ giúp một tay, người cứ lên tiếng.

Hần gật đầu, sau khi bảo Lương Bang Đoàn đi trốn, hần nhanh chóng móc trong người ra một chiếc ngọc giản màu bạc, cái này hần lấy bên người Triệu Lăng, rồi dứt khoát bóp nát>

Ngay khi chiếc ngọc giản vụn ra, thì ở Trấn Phụng Hoàng trong một gian mật thất, một kẻ áo vàng đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt, hần lăm lăm nhâm, có tin tức rồi, kẻ áo vàng này cũng lấy ra một cái ngọc giản nhanh chóng bóp nát, rồi hần bước ra ngoài đi vào trong nội tộc.

Chỉ một lát sau người dân trấn Phụng Hoàng thấy một cánh vô cùng hiếm gặp, một đoàn người từ trong Triệu phủ đáp mây cười pháp bảo bay đi, thanh thế vô cùng to lớn. kẻ biết hàng thì kinh hãi đến nỗi rớt trong mắt. có việc gì mà đến mức ba vị lão tổ Ngưng Nguyên của Triệu gia phải đích thân xuất thủ, kẻ nhiều chuyện thì lại có thêm một câu chuyện để nói trong lúc trà dư tửu hậu, phút chốc đã có mười mấy dị bản về câu chuyện ba vị lão tổ câu triệu gia xuất quan, có người nói, triệu gia tìm được kho báu, có người lại nói, trên đường lịch lãm một đệ tử đã phát hiện ra di chỉ của tiên nhân xưa, lại có kẻ ác mồm hơn thì bảo, Triệu gia đã chạy trốn vì sắp lâm đại địch, ai cũng kể hăng hai và thật như thể mình là người họ Triệu vậy.

Mà thật sự, lần này Triệu gia đã gặp phải đại địch thật sự. trong cánh rừng kia, Dương Thanh đang cùng Từ Nguyệt đợi đám người Triệu Gia, nhiệm vụ của hai người là đánh lạc hướng và dụ đám Triệu gia vào bẫy rập do Triệu Phong thiết kế, việc còn lại thì Triệu Phong sẽ lo với cánh giới như lão, cho dù bị trọng thương thì muốn xử lý ba tên Ngưng Nguyên vẫn là việc trong tầm tay. Không có gì đáng ngại.

..

Nhận được tin báo từ Triệu Lăng, vị lão tổ tông của Triệu gia này, hay nói cho đúng hơn là Triệu Bất Bình, hần chính là một trong Hàn Nguyệt Tam Ma, mà năm xưa tiếng nói bí ẩn ở Hàn Nguyệt Tộc sai xử, cả ba kẻ bọn chúng đều đã đạt đến Hóa Anh hậu kỳ, theo ý của tiếng nói bí ẩn kia thì chiến lược như vậy là đã đủ tung hoành mảnh đất nhân giới này, ba kẻ này, lúc mới tiến nhập nhân giới quả thật là đánh đâu thắng đó, trên đường đi của bọn chúng đã có một vài môn phái bị chúng tiêu diệt, bảo vật thu về cũng không ít, linh thạch thì lại càng vô số kể. sau một thời gian ba người bọn chúng quyết định tách ra đi riêng, và quyết định có thông tin gì thì dùng ngọc giản truyền tin là được, chưa chia tay được bao xa thì trong lúc Triệu Bất Bình tấn công một một phái nhỏ, không ngờ lại chọc phải lão tổ của môn phái này, kể ra gã cũng không có gì là cao siêu, chỉ là Ngưng Nguyên hậu kỳ, chiến lực so với Triệu Bất Bình còn cách mười vạn tám ngàn dặm, hần tự tin chỉ trong một chiêu là có thể đưa vị lão tổ này hồn du địa phủ, thế nhưng không ngờ tên lão tổ này pháp thuật cực kỳ cổ quái, tốc độ làm phép của gã không ngờ nhanh gấp mười lần tu sĩ phổ thông, cho dù là pháp thuật bình thường nhất dưới tay gã cũng vô cùng ghê gớm, tuy Triệu Bất Bình có pháp lực thông thần, pháp bảo vô số nhưng tốc độ lại không nhanh bằng đối phương, hần âm thầm kêu khổ, đúng là hồ lạc bình nguyên bị chó lớn, cố gắng trì trì được nửa canh giờ, Triệu Bất Bình trúng một chương vô cùng trầm trọng, thân thể bán tiên của hần, dưới hấp lực kỳ di của đối phương không ngờ bị xé rách, trong phút nguy hiểm nhất của đời hần, hần liền dùng toàn lực thúc đẩy nguyên thần đoạt xá tên lão tổ kia. Cũng may cho hần vị lão tổ kia mặc dù pháp thuật quỷ dị, nhưng cánh giới kém hần qua xa, Nguyên Anh bị hần nuốt mất, hần nhiệm nhiên trở thành lão tổ tông của môn phái này,, lực lợi trí nhớ thì tên lão tổ này là Triệu Tư Dương, của Triệu gia, môn phái này chính là sản sau của nhà lão, vừa hay đúng lúc Triệu Bất Bình cần một lực lượng trong tay, vậy là một mặt hần giả bộ bị thương nặng trở về Triệu gia, một mặt dùng quyền lực vừa mới có được huy động nhân lực của Triệu gia làm nhiệm vụ thay hần, vừa rồi khi nhận được tin báo, thậm chí hần còn không tin là thật, ba huynh đệ bọn hần mất mấy năm còn không tìm ra một dấu vết gì, vậy mà mới đến đây đã được bao lâu, không ngờ có kết quả hay sao, nhưng khi hần cảm ngọc giản đưa lên trán, một hình ảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn hiện ra trong thức hải của hần.

Âm Phủ Ma Châm

Mười ba cây trăm này, năm xưa ở ma giới do một kỳ tài trẻ tuổi sử dụng, mới tu hành chưa được bao nhiêu năm đã đạt đến Hóa Anh Hậu Kỳ cảnh giới, là một trong những người xuất sắc nhất cho ngại vàng Ma Quân. Lúc người này tung hoành trên đại lục, chẳng biết Triệu Bất Bình hần còn đang nghịch

đất cát ở nơi nào, vật đổi sao dời, giờ đây chính Triệu Bất Bình hẳn lại đi truy đuổi. đạp trên pháp bảo, Triệu Bất Bình tự nói một mình:

-Triệu Phong, ta chỉ cần giết ngươi, ta muốn thứ gì trong tộc cũng sẽ cho ta. Thời đại của ta sắp đến.

Hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả, khiến hai vị đường huynh mới nhận bên cạnh hắn cũng phải ngạc nhiên,

-Tư Dương sư đệ, trong gần ngàn năm qua đây là lần đầu tiên ta thấy đệ cười. có chuyện gì sao.

Triệu Tư Nguyên nhị huynh của hắn lên tiếng, biết mình thất thủ gã vội vã cười bồi

-Nhị huynh chớ lấy làm lạ, ta chẳng qua nghĩ đến sắp gặp kẻ thù quá đối vui mừng mà thôi

Triệu Tư Thành đại huynh gật đầu;

-Tam đệ yên tâm, ba chúng ta hợp sức, cho dù có là Hóa Anh đi nữa chúng ta cũng đủ vốn liếng đánh một trận.

Hắn mặc kệ hai huynh đệ hồ của mình bắt đầu trầm ngâm âm thầm tính toán, việc phát hiện ra Triệu Phong, hắn không hề báo cho hai tên kia, và hắn tin chắc một trong hai tên kia cũng không báo cho hắn nếu biết tin tức, trưởng lão trong tộc kia đã nói, cho dù có sống lại, Triệu Phong cũng không còn mạnh như xưa, một người bị phong ấn nhiều năm như vậy liệu còn lại bao nhiêu phần pháp lực công lớn bậc này, nếu còn nhường cho người khác không khỏi có lỗi với liệt tổ liệt tông nhà hắn, đúng vậy, cơ hội chỉ có một mà thôi, hắn nghĩ rằng dăm mạnh lên pháp bảo phi hành, nó tránh tránh một hai hơi thở rồi dùng tốc độ điên cuồng phóng về phía trước. sau lưng hắn, Tư Nguyên cười ha hả, đại ca xem kìa, tam đệ xem ra quá sốt ruột rồi,

Triệu Tư Thành cũng gật đầu cười đệ đệ lão tu hành lâu như vậy mà vẫn không bỏ được tính nóng, lão quay đầu truyền lệnh,

-Tăng tốc, đuổi cho kịp tam tổ của các ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Sát phạt quyết đoán

Sát phạt quyết đoán

Đoàn người ngựa của Triệu gia hăm hở đuổi theo tam tổ của bọn chúng mà không biết rằng, lần này rất có thể là lần cuối cùng chúng còn nhìn thấy mặt trời. cách đó vài chục dặm Dương Thanh và Từ Nguyệt đang đứng sóng vai với nhau nhìn về phía trước, hai người đều mang dáng vẻ khí định thần nhàn, cho dù kẻ địch sắp tới mạnh hơn hắn nhưng hai người vẫn ung dung tự tại,

-Dương Thanh ngươi nói xem, lần này diệt hết tinh anh của Triệu gia chúng ta sẽ có thu hoạch thể nào

Hắn xì mũi hết sức coi thường rồi nói:

-Ba tên Ngưng Nguyên thì may ra, chứ còn Kết Đan thì ta không trông mong gì lắm. cái này chẳng qua là vì giúp Triệu Phong bắt kẻ thù, tất nhiên nếu có đồ tốt ta sẽ không khách khí.

Mới nói đến đây, trên nền trời phía xa đã nhanh chóng xuất hiện hàng chục chấm đen, nó ngày một lớn dần rồi hiện rõ ràng là một đoàn tu tiên già.

Dẫn đầu bay nhanh nhất chính là một gã tu sĩ đầu trọc lóc sắc mặt nhợt nhạt. hai ống tay áo rộng thùng thình của hắn không ngớt tung bay theo gió, trên ngực trái của chiếc áo trên một chữ Triệu tinh xảo lồng trong một hình lục giác.

-Ngưng Nguyên Trung Kỳ - tử nguyệt khê nói

Dương Thanh im lặng gật đầu, hắn nhìn tiếp về phía sau, hai kẻ có tướng mạo tương đồng này chắc là huynh đệ của tên dẫn đầu, một gã mặc áo đen râu tóc bù xù cánh giới Ngưng nguyên hậu kỳ, gã trông như thư sinh còn lại là trung kỳ cánh giới. ở hẳn phía sau, hắn đếm được chừng 18 người Kết Đan còn lại khoảng 20 người là TRúc cơ hậu kỳ

-Chà, gia tộc này cũng khá là có thế lực đây.

Chớp mắt đoàn người đã dừng lại trước mặt Dương Thanh và Từ Nguyệt không cần gia chủ phân phó đám đệ tử đã triển khai vây hai người vào giữa.

Triệu Bất Bình lên tiếng:

-Nói mau tung tích kẻ đó ở đâu.

Hắn làm bộ không hiểu:

-Người nói kẻ nào.

Lão phu không phí lời với người nếu ta đếm đến 5 người còn chưa nói, ta sẽ cho hai người sống không bằng chết.

Dương Thanh khinh thường nhìn lão:

-Muốn biết thì hãy tự đi tìm lấy. Tư Nguyệt đi thôi

Tư Nguyệt cấp tốc nắm lấy tay hắn, liền sử dụng thần thông mà chỉ Ngung nguyên kỳ mới có, đo chính là Thuận di, chớp mắt đã bỏ chạy ra khỏi vòng vây, Triệu Bất Bình đành định đuổi theo thì bỗng nhiên không gian xung quanh như đông cứng lại, ba huynh đệ hắn có cảm giác như nguyên anh bị nén ép vào trong một cái lồng chật hẹp, muốn cất bước vô cùng khó khăn

Triệu Tư Thành cố gắng dùng linh lực chống đỡ căn răng nói:

-Không ổn, trúng kế rồi

Đam đệ tự bên ngoài thấy các lão tổ bị vây thì nhao nhao đến cứu viện, nhưng chỉ cần vừa chạm vào vòng sáng bên ngoài nhẹ thì kim đan vỡ nát, nặng thì chết tại đương trường, liên một lúc đã có hơn mười tên nằm xuống

Bọn bên ngoài đã thế ba anh em Triệu gia ở trong trận cũng không khá hơn gì, không biết đây là trận pháp cổ quái gì, nó không chỉ gia tăng áp lực mà còn gia tăng cấm chế lên ba người, khiến ba người bọn chúng cử động vô cùng khó khăn, đến cuối cùng ba tên đều phải tế pháp bảo ra chống đỡ mới miễn cưỡng hoạt động được, nhưng cũng không phải kẻ sách lâu dài, nếu không nhanh chóng thoát thân, ba người bọn hắn sẽ bị đè ép thành thịt vụn. ở bên ngoài trận pháp một thân ảnh mờ nhạt dần dần hiện ra, toàn thân người này mặc đồ đen, khuôn mặt vô cùng đẹp trai, cho dù phan an tổng ngọc bát quá cứng chỉ như vậy, trên người hắn ma khí tỏa ra ngập trời, hàn lạnh lòng đứng đó nhìn vào trong trận pháp. vừa nhìn thấy thân ảnh đó, Triệu Bất Bình đã sợ hãi đến mức ngồi phịch xuống đất, thật sự là Triệu Phong, đại trưởng lão đã nói hắn chỉ là Ngung Nguyên cơ mà, đây đây đâu phải Ngung Nguyên mà là Luyện Thần, Luyện Thần cảnh giới, bây giờ thì hắn đã thấy hối hận thực sự, tại sao lại không báo cho hai tên kia, cho dù hắn có ở vào thời kỳ toàn thịnh cũng không phải là đối thủ của người trước mặt. Triệu Phong đưa tay lên không trung điểm một cái. Từ ngón tay của lão vô số sợi tơ nhỏ phóng ra, trong chớp mắt bất cứ tên đệ tử Triệu gia nào bị sợi tơ chui vào trong người đều trực tiếp bạo thể mà chết. cảnh tượng máu tanh này vô cùng ghê rợn. trong trận pháp. Thấy con cháu mình bị giết sạch không còn một mống, Triệu Tư Thành đau đớn gào lên:

-Người dám hạ sát thủ với người Triệu gia, ta sẽ băm người thành ngàn mảnh,

Triệu Phong cười ha hả. lão lại vẫy tay một cái nữa, trận pháp lại gia tăng áp lực, khiến cho ba người trong trận phải cố sức lắm mới đứng vững.

Giờ đây lão như trở lại là Thái Tử mà giới năm xưa quét ngang nhân giới, lão lạnh lẽo lấy trong nhẫn trữ vật ra một cây thương, lạnh lùng như thể nói cho một mình lão nghe:

-Thoát khỏi khốn cảnh trận của lão phu rồi nói tiếp.

Vừa nhìn thấy cây thương, Triệu Bất Bình đã vội quỳ xuống:

-Thái tử tha mạng, thái tử tha mạng, do đại trưởng lão, mọi việc đều do đại trưởng lão.

Triệu Phong vẫn điềm nhiên:

-Vậy sao.

Thấy triệu bất bình bỗng nhiên quỳ lạy đối thủ khiến cho Tư Nguyên và Tư Thành vô cùng phẫn nộ, hai lão quát lớn:

-Khốn kiếp, Triệu Tư Dương, người dù gì cũng là lão tổ Triệu Gia, vậy mà lại ham sống sợ chết.

Triệu Phong ra vẻ gật đầu,

-Đúng vậy. đàn ông của Nguyệt Tộc chúng ta khi nào thì lại có kẻ hèn nhát như người.

-Thái Tử, xin người tha mạng, ta xin làm nô hầu hạ hầu 100 năm không 1 ngàn năm, thái tử cầu xin người.

Dương Thanh lắc đầu nói khề với Tư Nguyệt:

Không có khí độ của cao thủ thứ phệ vật

Triệu Phong lạnh lùng.

-Các người đã biết bí mật của ta thì đương nhiên không thể sống được, ta cũng không cần người hầu, ta chỉ cần các người chết là được.

Lão vừa dứt lời liền nắm chặt tay lại, trận pháp theo lão điều khiển bắt chợt sáng lên, trong trận pháp xuất hiện hàng vạn cây kim ma khí ngập trời, chúng

gò thét rồi nhấm ba người lao đến, Dương thanh còn chưa kịp nhìn kỹ chuyện gì xảy ra thì cả ba tên đã bị vạn châm xuyên thành một cái sàng, ngay cả nguyên anh cũng không thoát được. đây là chiến lược của Luyện Thân sao, chỉ một cái vậy tay một Ngưng nguyên hậu kỳ và hai Ngưng Nguyên trung kỳ đã chết mà không kịp phản kháng, đây là lão còn bị trọng thương chưa khỏi, nếu lão ở vào lúc toàn thịnh thì chẳng phải là trong nhân giới không có đối thủ hay sao.; hần giờ ngón cái về phía lão cất tiếng khen ngợi:

-Triệu huynh thật là pháp lực vô biên, có Triệu huynh bên cạnh ta như hổ mọc thêm cánh

Triệu Phong quay đầu lại, dương thanh chột kinh hãi nhìn lão, thất khiếu của lão đang rỉ ra từng dòng máu đỏ, lão thều thào nói ;-

-Cái gì mà pháp lực vô biên, e là ta lại phải bế quan hàng chục năm nữa, lần này tiêu diệt ba kẻ này ta đã tận sức rồi.

Lão móc ra một cái ngọc giản giờ lên trán rồi ném cho hần,

-Mau tìm những thứ này, càng nhanh càng tốt

Lão nói xong thì móc ra hai viên đan dược màu xanh nuốt vào rồi biến mất.

Từ Nguyệt nói với hần, không ngờ Triệu Tiền bối vì giết ba kẻ này nhanh gọn mà lại chịu hao tổn như vậy, ta xem lão bị thương không nhẹ.

Dương thanh gật đầu, hần vung tay thu hết đám túi trữ vật và nhẫn trữ vật của bọn người này lại rồi há miệng phun ra vô số hỏa cầu, chớp mắt đồng xác chết đã được dọn dẹp sạch sẽ,

-Lương Đường Chủ

Từ Nguyệt cất tiếng gọi, ba hơi thở sau mới thấy lão đi ra gương mặt còn mang theo vẻ kinh hãi đến cùng cực:

-Chường... chường môn vừa rồi vị tiền bối kia là cảnh giới gì?

Lão vừa hỏi vừa run như cây sậy

Dương Thanh không trả lời mà lấy pháp bảo phi hành ra rồi nói:

-Lão thử đoán xem

Chúng ta mau về Thất Huyền Môn

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Ba kẻ sách

Ba kẻ sách

Hắc Long Cốc Chủ, Ngụy Hải Thanh chính là chúa tể của một vùng cửu khúc huyệnh hà đã nhiều trăm năm nay, ba vị sư tổ của hần đều đã tấn cấp Ngưng Nguyên hậu kỳ, còn hần cách đây không bao lâu đã đột phá cảnh giới Kết đan hậu kỳ, tiến vào hàng ngũ tu sĩ cao cấp, thế lực của Hắc Long Cốc ngày một mở rộng, chẳng mấy chốc đã mở rộng đến vùng tranh chấp với một số bang phái khác. Ngày hôm nay lão nghe đám đệ tử báo tin lại, trong địa bàn mà lão quản lý bỗng nhiên lại nổi lên một thế lực nhỏ, thế lực này bắt đầu thu hái linh thảo trong Cửu Lâm, bán cho các thương hành, chúng ngang nhiên xung đột với những thế lực nhỏ phụ thuộc vào lão. Điều này khiến mấy hôm nay các môn phái vệ tinh của lão đều cử người đến nhờ lão điều tra cho rõ. Nhưng lão vẫn còn chưa quyết, lão ngờ rằng đây là do thế lực nào đó có ý định chống đối lão gây vào, lão vẫn còn đang đợi bọn đệ tử báo cáo rõ hơn.

Một tên đệ tử truyền tin chạy vào, sau khi hành lễ với lão thì hai tay dâng lên lão một cái ngọc giản. lão áp vào trán, truyền tiên thức vào, đọc xong thì lão truyền cho mấy tên trưởng lão đang ngồi phía dưới:

Đợi khi tất cả vừa xem xong, lão liền cất tiếng hỏi:

Bọn này tự xưng là Thất Huyền Môn, trong các vị đã ai nghe đến chúng?

Ngụy Bác là một trong tám trưởng lão của Hắc Long Cốc, lão lên tiếng trước nhất:

Môn phái này ta còn chưa nghe thấy tên bao giờ. Cốc chủ không cần để ý chắc chỉ là một tiểu môn phái mà thôi. Không có gì đáng nhắc đến.

Ngụy Hải Thanh gật đầu, ý nghĩ của lão cũng giống như Ngụy Bác, lão lại nói:

Theo ý các người nên làm thế nào.

Một trưởng lão khác tên là Mạc Thần lên tiếng:

Cốc chủ, việc còn con này cứ giao cho ta, cam đoan trong một buổi Thất Huyền Môn sẽ bị nhổ tận gốc.

Ngụy Hải Thanh nhìn Mạc Thần rồi gật đầu, cảnh giới của Mạc Thần là Kết đan trung kỳ, có lẽ thừa sức đối phó với cái loại tiểu môn phái như vậy.

Lão suy nghĩ vài hơi thở rồi nói:

Truyền pháp chỉ của bản cốc chủ, trong cốc chọn ra một trăm đệ tử từ Luyện khí tầng mười cho đến Trúc Cơ trung kỳ, đi theo Mạc trưởng lão bình định Thất Huyền Môn.

Cùng lúc Hắc Long Cốc Chủ ra lệnh cho bọn Mạc Thần thi trên Tây Nhạc Sơn, Lương Bang Đoàn đang đi cùng Dương Thanh và Từ Nguyệt đi quanh một vòng môn phái, khi thấy đại trận của Thất Huyền Môn hẳn lập tức thốt lên:

Trận này, ngay cả cao cấp môn phái cũng không thể lấy ra được, thật là một đại thủ bút

Dương Thanh cười ha hả.

Lương trưởng lão còn có điều không biết, trận pháp này không dùng linh thạch mà chính là dùng oán lệ, và hồn phách, mỗi một kẻ chết dưới trận sẽ lại làm cho trận pháp mạnh lên, hơn nữa lại được Tòa lâu làm bằng Bích Ngọc Ma Châu trên đỉnh núi kia hút linh khí của trời đất cung cấp cho, có thể nói đại trận của phái ta hoạt động vô cùng vô tận.

Hắn tiếp tục dẫn Lương Bang Đoàn đi thêm một quãng nữa thì một tên đệ tử chạy đến rồi nói:

Chưởng môn, phía bên kia Âm đường và Nội sự đường có tin tức, tất cả các đường chủ đều đã tụ tập ở Nghị sự đường đợi chưởng môn.

Dương Thanh gật đầu:

Lương trưởng lão, đã đến lúc mọi người làm quen với nhau rồi

Một lát sau hắn đã dẫn Lương Bang Đoàn đến nghị sự đường, hắn chỉ vào cái ghế trống của Đan Đường rồi tự mình ngồi xuống ghế chủ vị.

Đội mọi người ổn định, hắn lên tiếng

Mọi người, trước hết ta xin giới thiệu với mọi người,

Hắn đưa tay chỉ vào Lương Bang Đoàn rồi nói tiếp:

Vị này là Lương Bang Đoàn, Kết Đan Sơ Kỳ không những thế còn là luyện được sư tứ phẩm, sau này sẽ tha bản nhân đảm nhiệm đường chủ Đan Đường, có ai có ý kiến gì không.

Đám đường chủ, phó đường chủ bên dưới đều háng háng gật đầu, chưởng môn mới ra ngoài mấy hôm đã lôi về một vị tiền bối Kết đan lại còn là luyện được sư tứ phẩm, nếu người lại ra đi lần nữa, lần sau quay lại không biết chừng có một vị ngưng nguyên kỳ cũng nên. Cả đám vội tranh nhau đáp lễ khi Lương Bang Đoàn đứng dậy chấp tay chào, lão cũng không vì hơn cảnh giới mà tỏ vẻ bề trên, lão biết rất rõ, mình mới gia nhập, giờ vẫn cần phải kết giao,. Lúc này đây môn phái sơ thành, những người có mặt lúc này. Sau này tất là tâm phúc. Đội màn chào hỏi trôi qua, Dương Thanh nói tiếp,:

Thiên Âm, Nội sự đường các người có gì cần bẩm báo

Thiên Âm yển chuyển bước ra đường cong là lướt của nàng khiến cho Dương Thanh nóng bừng cả mặt, nàng ôm quyền thi lễ rồi nói:

Thưa môn chủ và các vị mấy ngày qua Nội sự đường đã cho thám thính khi vực Cửu Lâm trong này có vô số linh thảo đủ mọi loại năm tuổi, nếu may mắn thu được linh thảo cao niên là không thành vấn đề, tuy nhiên..

Hắn ra hiệu cho nàng nói tiếp, Thiên Âm gật đầu rồi tiếp tục:

Tuy nhiên vùng Cửu Lâm này cũng không phải đất vô chủ, trước mắt tính cả chúng ta thì có bốn môn phái đang thu hái được liệu trong đó. Đã có hai lần xảy ra xung đột, ta còn nhận ra ba môn phái kia hình như xuất phát từ cùng một hệ.

Dương Thanh gật đầu, hắn cũng biết nơi tọa lạc của môn phái mình chính là trong địa bàn của ai, Hắc Long Cốc, năm xưa hắn mượn Xích Hóa Phượng Hoàng, cứu giúp mới chạy thoát khỏi Ngụy Hải Thanh, hắn nghĩ ngợi một lát rồi nói:

Tạm thời hái được bao nhiêu thì hái, không nên tiến quá sâu, tất cả chờ ta thám thính một thời gian nữa rồi mới nghĩ đối sách/

Thiên Âm dạ một tiếng rồi lui xuống, hắn lại quay sang Thiên Cơ hỏi:

Vậy Âm đường các người tra xét được gì

Thiên Cơ cũng đứng dậy rồi mới nói;

Môn chủ, trong hai trăm dặm quanh đây có tất cả mười thể lực, trong đó Hắc Long Cốc có 5 thể lực đi theo, Thái Dương Tông có ba thể lực đi theo, hai thể lực còn lại đi theo Thanh Dương Đạo Quán, Cửu Lâm mà Thiên Âm sư muội nói chính là vùng tranh chấp của Thái Dương Tông và Hắc Long Cốc, mấy năm gần đây, cốc chủ Hắc Long Cốc kết anh, nên Thái Dương Tông đã từ bỏ Cửu Lâm, hiện giờ vùng đất của chúng ta kéo dài về phía bắc cho đến hết Cửu Lâm, và vực Huỳnh Hà đều thuộc địa bàn của chúng.

Ngưng một chút Thiên Cơ nói tiếp, nếu chúng ta muốn lấn lộn ở chỗ này, vẫn cần phải đề phòng rất nhiều.

Ngồi ở chủ vị Dương Thanh lặng im suy nghĩ, một lát sau hắn mới nói:

Lương đường chủ, dù sao trước kia, người cũng là gia chủ của Lương gia, trong những tình huống này các người thường dùng kế gì.

Lương Bang Đoàn biết đây là Dương Anh cố ý thử lão, nếu lão nói hợp ý hắn cố nhiên sau này sẽ được trọng dụng, còn nếu lão nói sai, cả đời lão cũng chỉ được gia trọng trách tâm tâm. Lương Bang Đoàn biết cơ hội này không có lần hai nên suy nghĩ cẩn thận rồi mới đáp:

Chương môn mình giám, theo tình hình mà âm đường vừa nói đây, thì ta có 3 sách lược có thể thực hiện:

Ồ tận 3 sách lược, Lương đường chủ mời nói.

Không chỉ Dương Thanh mà đám Đường chủ còn lại cũng vô cùng kinh ngạc. Không kinh ngạc sao được khi mà chương môn chỉ thuận miệng đưa ra đề mục mà họ Lương lại có thể đưa ra ba kế sách, Lương Bang Đoàn thấy Dương Thanh cho phép lão liền đứng dậy nói tiếp: thứ nhất, dốc hết tâm sức, thuyết phục ba thể lực lớn kia, để họ cho phép chúng ta tiếp nhận một phần đất của Cửu Khúc Huỳnh Hà; Cách thứ hai chúng ta lôi kéo một phái, cô lập một phái, công đánh một phái; Cách thứ ba, âm thầm phát triển chờ thời cơ nuốt trọn ba phái.

Dương Thanh vẫn không nói gì, Lương Bang Đoàn lại tiếp tục lên tiếng:

Cách thứ nhất chương môn sẽ tiếp quản vùng này nguyên vẹn, nhưng thuyết phục thế nào. Chúng ta có đưa ra đủ lợi ích hay không, thì ta không dám chắc,

Cách thứ ba thì chúng ta phải đợi, phải ẩn nhẫn, có thể là nhiều trăm năm

Lão còn chưa kịp phân tích tiếp. hắn đã lắc đầu,:

Lương đường chủ, ta thấy hai cách này đều không được, cách thứ nhất chúng ta thế cô lực, mỏng, cách thứ hai, thì phải đợi quá lâu.

Vậy thì Chương môn chỉ còn cách thứ ba là dùng được. cách này nếu lợi dụng tốt trong thời gian ngắn chúng ta có thể yên ổn đề cao thực lực, tuy nhiên liên kết với ai, cô lập ai, đánh ai, lại cần phải suy xét nhiều hơn,

Lão ngồi xuống rồi nói tiếp,

Chỉ đi sai một nước là hỏng cả bàn cờ,

Vậy Lương Đường chủ lại có cao kiến gì.

Lần này hắn đã thực sự tin tưởng vào trí tuệ của Lương Bang Đoàn, biết rằng mình đi đúng hướng rồi, Lương Bang Đoàn liền nghiêm nghị nói:

Chương môn chỉ cần nhớ kỹ cố gắng quan sát, đợi cục thế rõ ràng rồi mới đưa ra quyết định

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Trịnh Phi Hoa

Làm Theo ý của Lương Bang Đoàn. Dương Thanh quyết định đánh một lôi kéo một, và cô lập một, hắn quyết định liên kết với Thanh Dương Đạo Quán, cô lập Thái Dương Tông và dĩ nhiên đó là chống lại Hắc Long Cốc. việc này nói thì dễ thực ra với thể lực hiện tại của Thất Huyền Môn thì cũng chỉ là nói mò. làm thế nào để liên kết. làm thế nào để cô lập. làm thế nào để đánh. Tạm thời hắn còn chưa tìm ra đầu mối. đi nhằm một nước thôi đừng nói tới hóa thân gặp lại thanh hương, sợ rằng có sống qua ngày một được không còn khó nói.

Nhưng có vẻ như Thiên đạo nghe thấy lời kêu ca của hắn, năm ngày sau đó bọn ngoại sự đường báo về, đệ tử của Thất Huyền Môn trong lúc thu hái linh thảo thì đụng độ Hải Sa Hội. trong lúc đầu phép một tên đệ tử của Hải Sa Hội bị trúng phải pháp khí thụ thương rất nặng, một tên đệ tử thụ thương tính

ra cũng là sự thường không có gì đáng nói, nhưng tên bị thương lại đúng là cháu của một vị trưởng lão bên Hải Sa Hội, vị nữ trưởng lão này lại nổi tiếng bao che khuyết điểm. thấy cháu bị đánh liền nổi cơn tam bành hưng binh vắn tội, hiện tại thì mục đang đứng ngoài Thất Huyền Môn chờ rửa lại cho đôi đũa thần Dương Thanh phải ra xin lỗi

Nghe đệ tử báo lại Lộ Dương Thanh nhường này hỏi Thiên Cơ

- Hải Sa Môn này có lai lịch gì?

Đường chủ Âm Đường Thiên Cơ không cần suy nghĩ đáp ngay:

- Hải Sa môn này chẳng qua chỉ là một thế lực hạng ba hạng bốn trong Cửu Khúc Huỳnh Hà, xét cho đúng thì mặc dù là hạng ba nhưng thực lực cũng không mạnh lắm. chúng có khoảng một ngàn đệ tử.

- So với ta cũng không hề yếu?

Dương Thanh Lắc đầu, có vẻ rắc rối lại tìm đến cửa rồi đây, hần hỏi tiếp:

- đây là thế lực ngoài môn của môn phái nào?

Lạc Vân trả lời:

- Chương môn, Hải Sa môn chính là thế lực ngoại môn của Thanh Dương Đạo Quán. Ước chừng cai quản Mấy trấn nhỏ hàng năm đều cung cấp cho Thanh Dương Đạo Quán, không ít linh thạch và đệ tử

Nghe xong Dương Thanh thấy khá đau đầu. Quan hệ giữa giữa hai phái này chính là giống Cô Sơn Tiên Đảo năm xưa và các thế lực ngoại vi, các thế lực này mang tiếng à hùng cứ một vùng thực ra chính là nô tài của Bà vợ hần không hơn không kém.

Dương Thanh đang định hỏi Lương Bang Đoàn thì chợt nhớ ra lão đã dặn mình tự xem xét tình thế không nên cái gì cũng hỏi, hỏi mãi thì không thể khá lên được:

Hần quay ra nói với đệ tử:

- Người đi kêu người Hải Sa môn đến đây.

một gã đệ tử đáp:

- Tuân lệnh chương môn

đứt lời gã chạy một mạch ra ngoài.

Dương Thanh lại nói với mọi người:

- bây giờ chính phải lúc tạo thế. Ta đề nghị tuyên chiến với Hải Sa môn, con nữa, Lương Đường chủ lão mang theo lễ vật cấp tốc đến ngay Thanh Dương Đạo Quán, nói với Quán chủ ở đó, Hải Sa môn cống nạp bao nhiêu, chúng ta nộp gấp đôi.

Hần lại nói:

- Âm Đường các người tạm thời cùng Võ đường phái nhân thủ mai phục dọc đường đến Thanh Dương Đạo Quán cứ ba người một tổ. thấy tên đệ tử nào của Hải Sa môn chạy vào địa bàn đó giết không tha. Cố gắng không để lọt

Lương Bang Đoàn gật đầu nói:

kế này của Chương môn rất được, đến khi Thanh Dương Đạo Quán đến nơi thì sự đã rồi, thế nhưng người phải diệt Hải Sa môn nhanh một chút mới được,

Lão nói rồi liếc Từ Nguyệt một cái,. Dương Thanh hiểu ý của lão, có những thế lực sau màn, đến từ nguyệt cung lo không nổi.

Lương Bang Đoàn nói xong thì ra phía sau chuẩn bị lễ vật.

Được một lát thì có hai mươi mấy người theo sau đệ tử Thất Huyền Môn vào điện

- Thất Huyền Môn các người là cái thá gì, thật coi trời bằng vung, Trình trưởng lão của Hải Sa hội chúng ta ngay đến cả Thanh Dương Quán Chủ cũng dành cho năm phần hữu lễ, thế mà các người lại dám không ra đón

một tên đi đầu mặc áo bào trắng, tóc màu xanh nhạt hậm hực nói

Hần còn định nói thêm mấy câu nữa thì vài bóng người từ sau điện bước ra

- Ta còn tưởng ai Thì ra là Trịnh Trường lão của Hải Sa môn, thất kính thất kính.

tên áo trắng tóc xanh dùng bước, tròn mắt nhìn Dương Thanh:

- Ngươi là ai?

Lệ Xuân nói

- Xin giới thiệu đây chính là chương môn Thất Huyền Môn chúng ta từ danh thượng Dương hạ Thanh/

Dương Thanh ôm quyền mỉm cười nói:

- bản nhân xin gặp qua chư vị, vị này anh phong nhệu khí, chắc hẳn là Trịnh trường lão của Hải Sa môn?

Thấy đối phương biết mình Trịnh Phi Hoa khá là ngạc nhiên. Nhưng cũng chưa vội đáp lời hắn, nàng nhìn đám người phía sau hắn, chỉ thấy toàn là Trúc Cơ hậu kỳ, thực lực cũng tạm được. trong khi Trịnh Phi Hoa dò xét Thất Huyền Môn thì hắn cùng dò xét đám hải sa môn

Thực lực đám người đến có mười một Trúc Cơ hậu kỳ, một người là giả đan, còn lại là Trúc cơ trung kỳ. chỉ ít so về tương quan lực lượng Thất Huyền Môn có phần lép vế, người ta chương môn lần trưởng lão đều là Kết đan, còn Thất Huyền Môn trưởng lão không có người nào, nếu không tính Từ Nguyệt lực lượng này đủ để làm cho Thất Huyền Môn gà bay chó chạy

Trịnh Phi Hoa có lẽ đã vài trăm tuổi thế nhưng dung mạo mới chỉ như hai năm hai sáu, tóc dài, váy đỏ, khí tức vô cùng thoát tục, cả người toát ra khí thế ức chế đám người xung quanh. Kết Đan sơ kỳ dù sao cũng vẫn hơn đám trúc cơ, nàng đã muốn uy áp đám cấp thấp làm sao chịu nổi

Trịnh Phi Hoa liếc Dương Thanh rồi nói:

- lão nương là người thẳng thắn, không nói hai lời, chỉ cần ngươi chịu giao tên đánh cháu ta ra đây, lại công khai xin lỗi, chưa biết chừng ta sẽ thay ngươi cầu tình Hội chủ cho các ngươi làm thể lực ngoại môn.

Dương Thanh trầm nghĩ:

- Con mụ này đúng thật là biết tính toán, cái gì mà thể lực ngoại môn, rõ ràng là quân ăn cướp

bên ngoài Dương Thanh cười ha hả

- Các vị từ xa đến là khách nói sao thì cũng phải chiêu đãi đằng hoàng mới được. Mời các vị vào trong rồi từ từ bàn luận

Trịnh Phi Hoa nói:

- Có gì mà bàn luận, ngươi đừng hòng hoãn binh với lão nương, biết điều thì giao người, còn không ta e là hôm nay Thất Huyền Môn các ngươi đã đến ngày mặt vắn.

tên giả đan bên cạnh Trịnh Phi nhìn Dương Thanh, hỏi:

- Ngươi có nghe thấy chưa biết điều thì nhanh chóng mà giao người, nếu không huyết tẩy Thất Huyền Môn

Dương Thanh lâm bộ kinh ngạc, giật mình kêu lên:

- Huyết tẩy Thất Huyền Môn, các ngươi dám

Trịnh Phi Hoa tức giận nói:

- Có gì không dám, ta cho ngươi mười tức thời gian Dương Thanh ngươi đừng để lão nương phải đại khai sát giới

Dương Thanh nhẹ nhàng làm ra vẻ khiêm tốn hỏi:

- Trịnh trường lão, nếu trưởng lão cảm thấy được ta cung kính không bằng tuân mệnh

Trịnh Phi Hoa thực sự nổi điên,

- Đương nhiên được. hôm nay không đánh ngươi cha mẹ không nhận ra lão nương thì không mang họ Trịnh.

Dương Thanh vẫn ngồi tại chỗ cười ha hả:

- Thì ra Trịnh Trường lão nóng tính quá, ta e đây là nguyên nhân mãi mà người không gả đi được.

-Ngươi

Lần này Trịnh Phi Hoa thực sự động nộ, nàng quát lớn:

-Lên cho ta, giết được một tên có đan dược nhị phẩm.

Trịnh Phi Hoa lấy ra một thanh trường kiếm xanh biếc, kiếm quang bắn ra từng chùm ánh sáng như lửa lửa nóng rực, nhún chân một cái thân hình Trịnh Phi Hoa như tàn ảnh lao tới Dương Thanh. linh khí ầm ầm tỏa ra tràn ngập đại điện.

Dương Thanh quát lớn

- Đến tốt lắm!

Linh khí vận chuyển cuộn cuộn kinh thân nhảy lao tới trước, chân khí Âm Dương Sinh Tử Quyết tràn theo hấp lực cường đại từ ba bề bốn bên đổ ập xuống đầu Trịnh Phi Hoa

Trịnh Phi Hoa xoay người chếch một quãng, cương khí hộ thân quanh thân mình hiển hiện, trường kiếm màu xanh nhạt vạch một đường thẳng, va chạm trực diện với công kích của hắn.

Chân khí cùng kiếm khí va chạm vào nhau phát ra tiếng rít như xe lụa, mặt đất bị xói thủng xấu có đến mấy thước.

đám người xung quanh đã nhanh chóng dạt ra một bên để tránh tai bay vạ gió

Thực lực tổng thể yếu hơn nhưng Lê Xuân cũng không vì thế mà sợ chết hấn chỉ tay vào đám người của hải Sa môn gào lớn:

-Các sư huynh đệ, xông lên, làm thịt chúng nó!

Đám đệ tử nghe lệnh Lê Xuân gào thét rầm rập nhào lên, pháp khí, pháp bảo bay đầy trời,

. Tuy thực lực cá nhân yếu ớt nhưng một tên Hải Sa môn phải đối phó với ít nhất cũng là mười tên Thất Huyền môn, phút chốc thể cụt tạm thời cân bằng, phút chốc từng đợt linh khí tràn ngập, đất đá gạch nói trong đại điện bị linh khí quét qua nát thành bột vụn. Đám Hải Sa môn thấy đối thủ quá hung hăng thì cũng phải trợn mắt há mồm. tuy nhiên chúng không bắt ngờ lâu rất nhanh tên giả đan kia hô lớn:

-Mau xông lên

-Chết tiết

-Mau mang ra pháp khí

Thoáng chốc mọi người đã loạn thành một đoàn. Thất Huyền môn người đông thể mạnh, mười mấy tên vây một tên Hải Sa hội, khiến bọn chúng lâm vào thế bí, luống cuống tay chân. Chúng căn bản không ngờ Thất Huyền Môn này tác phong quá nhanh gọn nói đánh là đánh luôn. Như dự tính của Trịnh Phi Hoa ban đầu thì cùng lắm, nếu không giao người thì quay về gọi thêm người tới, nhưng bây giờ có vẻ đã muộn

Trịnh Phi Hoa không ngờ đến tình huống này, trong lòng nàng biết không thể kéo dài hơn nữa, nếu không nhanh chóng kết thúc e rằng hôm nay đám người nàng có đi mà không có về, đánh rắn phải đánh đập đầu

Nàng hét to một tiếng:

- Dương Thanh, lão nương giết chết ngươi!

Trịnh Phi Hoa vận chuyển linh khí khiến cùng cực, bộ váy đỏ của nàng tung bay phấp phật, thoáng chốc vẻ mặt của nàng đã già đi mấy tuổi, ánh sáng đỏ từ thanh bảo kiếm ngưng tụ quanh thân nàng. Nó nhanh chóng huyền hóa thành một mũi tên nhắm hướng Dương Thanh bay tới

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Chiến

Rẹt rẹt..

Một đoàn âm thanh ghê rợn vang lên.

bầu không khí xung quanh chiến trường trở nên vận vẹo, cả không gian dường như nóng lên, Linh khí tuôn ra như thủy triều mũi tên này nhanh chóng phá vỡ cương khí hộ thân của Dương Thanh, linh lực đã chạm vào đến lớp áo ngoài của hắn,kinh khí hùng hồn tỏa ra, theo một ánh chớp nháng lên. Trịnh Phi Hoa bằng một tốc độ nhanh như điện xẹt vung trường kiếm chém tới trước mặt hắn.

ờ vào thế lưỡng đầu thọ nạn, hần cũng không mấy sợ hãi mà chỉ ngạc nhiên đôi chút, nhưng rồi hần nhanh chóng hiểu ra:

-Mẹ kiếp. nguoi là Kết Đan trung kỳ

Trịnh Phi Hoa cất tiếng cười như chuông bạc

- Ha ha ha, ta mới thăng cấp không bao lâu, cáo lỗi, cáo lỗi

Tốc độ của Dương Thanh không hề chậm, trong phút chốc vô cực đao trong túi trữ vật của hần bay ra, hai thanh đao hóa thành hai luồng hỏa diễm nhắm vào vai trái của Trịnh Phi Hoa phóng đến., không ngờ Dương Thanh lại nhanh đến vậy, Trịnh Phi Hoa chưa kịp né tránh thì vô cực đao đã xé một đường vào vai khiến tay của Trịnh Phi Hoa rời ra khỏi cơ thể

nhưng hần nhìn lại thì không hề có máu chảy ra. Hóa ra đây chỉ là tàn ảnh

-Tốc độ nhanh quá

Dương Thanh hét to một tiếng:

- Âm Hồn Kiếm Giáp

toàn thân hần nhanh chóng được phủ kín bởi lân giáp, cùng lúc đó, một tiếng răng rắc vang lên,. Từ hư không Trịnh Phi Hoa hiện ra, trường kiếm đâm thẳng vào ngực hần,

Đây là Liệt Diễm Vân Tảo Kiếm một loại công pháp dùng kiếm độc đáo mà TRịnh Phi Hoa tu luyện, chỉ thấy kiếm khí lan tràn, uy lực kinh người, không gian dao động kịch liệt. không khí bị đốt cháy sạch sành sanh, khiến đám xung quanh cố gắng lắm mới hô hấp được.

Khí thể của Trịnh Phi Hoa đã hiển lộ hoàn toàn là một kết đan trung kỳ, nàng tin rằng chỉ bằng kiếm này, Dương Thanh sẽ bị cắt thành mười mấy mảnh, thế nhưng nàng đã đánh giá quá thấp Âm Hồn Kiếm Giáp

khi mũi kiếm vừa chạm vào áo giáp, ma khí trên áo giáp tự động chu lưu. Bảo vệ toàn thân, đồng thời nó hút chặt lấy kiếm, rất nhanh mắt thường cũng có thể thấy kiếm đang bị ăn mòn,

thấy tình hình không ổn Trịnh Phi Hoa nhanh chóng triệt thoái Liệt Diễm Vân Tảo kiếm, tay trái kết thủ ấn ra phía trước, tLam quang áo ạt tuôn ra. Chúng nhanh trong tụ tập thực chất trên mỗi đầu ngón tay của nàng tạo thành một trảo ấn không lồ

Bùm bùm bùm!

trảo ấn và ma khí, hai lực lượng cường đại va chạm, toàn bộ vùng này đều nghe thấy tiếng nổ rung trời, đất đá tan tã, trên mỗi ngọn núi đều lộ ra mấy cái rãnh lớn, ngôi đại điện đã bị san thành bình địa

-Hự

cả hai cùng nhanh chóng thụt lùi. Khóe miệng đầy máu, lùi được mấy thước đều đồng loạt ngồi xuống điều hòa hơi thở, Mặt Trịnh Phi Hoa tái xanh, xem ra sức lực đã gần cạn, Dương Thanh cũng không khá hơn gì, hần vẫn chưa hoàn toàn nắm được Âm Hồn Kiếm Giáp cho nên cũng bị thụ thương, máu ướt đầm cả vạt áo đằng trước.

Cả hai không ngừng trợn mắt nhìn nhau

- Không ngờ nguoi chỉ là Kết Đan sơ kỳ mà cũng có khá nhiều chân tài thực học, chờ khi ta ẵm được nguoi dưới chân, ta muốn xem chương môn Thất Huyền Môn nhỏ nhoi như nguoi còn gì để nói

Trịnh Phi Hoa tuy là nói như vậy nhưng cũng âm thầm sợ hãi trước chiến lực của Dương Thanh, nàng đã quyết định sử dụng đòn sát thủ

Nghe nàng nói hần chỉ cười:

-Dẫm đạp, thôi thôi, ta thực ra thích nằm trên hơn.;

Đám đệ tử Thất Huyền Môn cười phá lên, còn đám đệ tử Hải Sa hội tức giận luôn mồm thóa mạ.

- Hạ lưu vô sỉ.

Trịnh Phi Hoa tuy đã sống nhiều năm, nhưng vẫn còn là xử nữ. những lời chợ búa này thực sự nàng không chịu nổi.

-Nguoi đã thực sự khiến ta nổi giận rồi đấy,

Một âm thanh bỗng vang lên:

-Nổi giận thì thế nào

Một bóng người thướt tha từ phía sau đi ra

mỹ nhân vừa đến mặc váy hồng, cả người tỏa ra khí chất siêu phàm thoát tục, là Từ Nguyệt vừa mới tới.

Lúc mới rời nàng ẩn thân phía sau để quan sát toàn cục, nàng cảm thấy mình nên ra giải quyết cho nhanh, Dương Thanh có thắng được cũng khá mất thời gian,, tốt nhất là tránh đêm dài lắm mộng, nàng cho rằng, việc đối đầu với Hải Sa môn là việc đã rồi, tuy rằng không biết hắn có ý đồ gì khi làm vậy, nhưng chỉ cần là ý hắn thì nàng sẽ làm theo mà không thắc mắc

Từ Nguyệt, neho mắt nhìn đám người trước mắt, hàn khí tỏa ra xung quanh, một cỗ áp lực to lớn từ người nàng phủ xuống

Trịnh Phi Hoa nhìn nhìn mỹ nhân trước mắt, giác quan cho nàng thấy đây chính là một mối nguy hiểm vô cùng, nàng biến sắc mặt

- Người là kẻ nào?

Trịnh Phi Hoa không chút cảm ứng được cảnh giới của Từ Nguyệt, điều này làm nàng lo lắng

Từ Nguyệt cất giọng trong như ngọc nói khẽ:

- Ta chính là một thành viên của Thất Huyền Môn, Hải Sa hội các ngươi là cái thứ gì mà lại dám to gan đến nơi này quấy phá. Hôm nay ta không dạy ngươi một bài học, ngươi lại nghĩ Thất Huyền Môn chúng ta dễ bắt nạt

Trịnh Phi Hoa trước khi đến đây cũng đã thám thính kỹ càng, môn phái này bắt quả chỉ có chương môn là Kết Đan, còn lại toàn là phế vật, sao giờ tự nhiên lại lộ ra một người cảnh giới thâm khả bất trắc như vậy

Trịnh Phi Hoa mở miệng nói:

- Các ngươi đánh bị thương cháu ta, lại còn làm ăn trong địa bàn của Hải Sa hội, hôm nay ta đến đây chính là đòi công đạo, cho dù các ngươi có mạnh hơn thì cũng không có lý

Từ Nguyệt hừ một tiếng

- Vậy à. Sao ta lại nghe nói đệ tử của ngươi rõ ràng là gây chuyện với đệ tử của ta trước,

Trịnh Phi Hoa đã bắt đầu không kiềm chế được, nàng gằn giọng:

Gây chuyện trước thì sao,. Các ngươi đi vào địa bàn người khác vậy ăm còn muốn nói lý hay sao

Từ Nguyệt cất tiếng cười như chuông bạc:

-Thì đã sao, bản tiểu thư thấy các ngươi làm cũng đã lâu rồi có lẽ cần về hưu là vừa, công việc và địa bàn của các ngươi, Thất Huyền Môn chúng ta sẽ mua lại, Ngươi thấy thế nào

_ Hừ

Trịnh Phi Hoa thờ hất ra. Đám Thất Huyền Môn này hoàn toàn không nói lý lẽ, làm gì có chuyện mua lại địa bàn, đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn, nàng lờ mờ cảm thấy, hình như chúng cố tình xung đột với bản hội, Nàng bắt đầu tính toán rút lui trước, CHương môn của bọn chúng đã khó đối phó rồi, lại thêm cô gái này nữa, cảnh giới nhìn không thấu, cái mạng này không thể liều được, nàng bắt đầu nguyên rủa chuyện đi khinh xuất này,. Lẽ ra phải mang thêm nhiều người nữa mới phải, nhưng giờ có trách thì cũng không có tác dụng gì, ai bảo nàng thám thính không kỹ.

Nhìn thẳng vào Từ Nguyệt nàng nhẹ giọng nói:

Chuyện nhượng lại địa bàn là một chuyện hệ trọng, ta chỉ là trưởng lão không quyết định được, đợi ta về hỏi ý hội chủ rồi sẽ trả lời các ngươi

Ầm ầm ầm!

một loạt âm thanh vận chuyển vang lên, mọi người đều kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn trời, cả bầu trời bây giờ đã chuyển thành đen kịt, mây đen vần vũ, thỉnh thoảng lại có vô số tia chớp nháng lên. Dương Thanh cười ha hả:

-Quý phái vội đến xong cũng lại vội đi hay sao, hãy nên thử Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận của chúng ta xem sao cho biết

Trịnh Phi Hoa nhìn Dương Thanh chằm chằm, nét mặt đã cau có lại:

- Tiểu tử, chỉ bằng cái trận rách này mà cũng mơ đối phó với ta

vừa lúc nàng dứt lời thì Từ Nguyệt đã nói

- hần không đủ nhưng bản tiểu thư là đủ đối phó với người.

rồi nàng quay sang bảo hần:

-Giả quyết đám kia nhanh lên, người không cảm thấy đùa cợt thế là vô vị sao

Dương Thanh tí thì sắc

- Khục khục, giọng điệu nàng đây thật cuồng ngạo, bất quá đúng như vậy đùa thế đủ rồi.

Hần lập tức triển khai công kích ngay, trong phút chốc đã có hai tên TRúc Cơ bị Âm Phủ Ma Châm của hần điểm trên người mấy cái lỗ máu, chết ngay tức khắc.

Thấy chương môn đích thân tham chiến, đám đệ tử máu nóng sôi trào, nhao nhao rút pháp bảo, gào thét vàng trời:

-Xông lên anh em

-Thất Huyền Môn vô địch

-Giết hết đám cầu tặc này

Nhất thời chiến trường loạn thành một đoàn, lam quang, tử quang, hàn quang ... bay rợp trời, tiếng là hét vang lên cả một vùng.

Từ Nguyệt không để ý đến đám đó, nàng chậm rãi đến trước mắt TRịnh Phi Hoa,:

-Chỉ là Kết Đan Sơ kỳ, cho dù có ba đầu sáu tay, hôm nay người vẫn phải để cái đầu lại.

Thấy Từ Nguyệt đến gần, TRịnh Phi Hoa không dám chậm trễ, nàng cảm nhận được rằng đây chính là thời khắc quyết định, chân khí tuôn ra từ người nàng cuộn cuộn, nàng hét lớn

- Khốn kiếp, không phải người chết thì là ta vong

Nàng lẳng không bay lên trên lưng trời

- Người hãy nên thử Liệt Diễm Quang Ảnh Kiếm

chân khí hùng hồn bộc phát. Những đám mây đỏ cuộn cuộn trào ra, một hóa thành hai, hai hóa thành bốn bốn hóa thành tám, chẳng mấy chốc lẫn trong vàng mây đỏ là ước chừng vài ngàn cây kiếm, hư hư thật thật. Khói lạnh đầy trời, hàn quang lấp lánh, trong đám mây còn mơ hồ phát ra tiếng rít gào

Từ Nguyệt vẻ mặt thản nhiên nhìn về phía Liệt Diễm Quang Ảnh kiếm. Kiếm này đối phó với cùng cấp còn tạm được, chứ đối với nàng, chỉ nhìn qua đã nhận ra vô số điểm sơ hở, Nàng phi thân về phía trước, hai tay kết thủ ấn lập tức bày ra một bộ công pháp kỳ dị. Mặt nàng đang từ màu trắng chuyển sang màu đen, trông ghê rợn vô cùng, hai cánh tay nàng vốn nõn nà đẹp không tỳ vết, giờ cũng nhanh chóng phủ một màu đen, toàn thân nàng hắc khí lượn lờ, đầu đỏ còn vang lên tiếng rít gào như âm hồn bất tán. Nàng đang thi triển một môn pháp quyết mà năm xưa khi hồi sinh Triệu Phong cho nàng, chính là Thiên Ma Quyết.

nàng vận động linh khí trong nháy mắt đã lao vào vùng ảnh hưởng của mấy ngàn cây kiếm kia. Bất kể thanh kiếm nào động vào lớp hắc khí trên người nàng đều tan thành tro bụi.

nàng lạnh nhạt nói:

- Chỉ có thể thôi sao, Người chết được rồi

TRịnh Phi Hoa vô cùng sợ hãi, nàng hoàn toàn không thể nào đối phương lại có pháp quyết quái dị như vậy. Liệt Diễm Quang Ảnh Kiếm này, cho dù Ngưng Nguyên lão tổ cũng không ứng phó thông dong như vậy được. Trông thấy làn hắc khí từ người Từ Nguyệt, cộng thêm cái dung mạo ghe rợn kia

TRịnh Phi Hoa thì thào:

- Không ngờ người lại là ma tu?

Từ Nguyệt lạnh lùng cười,

-Đây chính là điểm khiến các người khó có thể tu hành, cái gì ma tu cái gì nhân tu, đại đạo ba ngàn nhánh, nhánh nào lại không dẫn đến đỉnh tiêm, tu tiên ai lại chưa từng giết người, các người không tu ma công vị chắc đã tốt hơn ta hay sao. Chấp niệm như vậy, sao có thể thành đại đạo

- đại đạo ba ngàn nhánh, nhánh nào lại không dẫn đến đỉnh tiêm

-TRịnh Phi Hoa như hiểu ra điều gì đó, điều gì rất có lợi cho sự tu hành của nàng, nhưng đã quá muộn, ta thủ của Từ Nguyệt đã vươn đến, cắm thẳng vào đan điền của nàng. Mà khí nhanh chóng khóa chặt lấy kin đan của nàng rồi luyện hóa nó thành tro bụi,

-aaaaaaaaaaaaa

Trịnh Phi Hoa hét lên một tiếng đau đớn, chân khí linh khí trong cơ thể ào ạt thoát ra, nàng không còn kim đan đồng nghĩa với việc, nàng chỉ là một người bình thường, cái lỗ ở bụng nàng đang rỉ máu, nàng lịm dần đi, đến khi chết nàng vẫn thì thào hai câu:

- đại đạo ba ngàn nhánh, nhánh nào lại không dẫn đến đỉnh tiên

Từ Nguyệt thu hồi Thiên Ma Quyết rồi biến từ hư không ra một chiếc khăn, nàng lau tay rồi nói nhỏ:

- Chỉ tiếc người hiểu ra quá muộn

Đám đệ tử Hải Sa môn thấy trưởng lão đã chết lập tức sa sút tinh thần, quay đầu bỏ chạy. chúng hét lên âm ỉ:

-Mau rút, mau rút

-Á sao ta không ra được

-Có cái gì đó cản ta lại.

-Mau giúp ta, cứu ta

Dương Thanh ở trên không trung lạnh lùng nói:

-Các người muốn thoát khỏi Cửu Khúc Âm Ma Đại Trận, nằm mơ đi

Đám đệ tử Thất Huyền Môn lần đầu thấy Từ Nguyệt hộ pháp ra tay, ai nấy đều kinh ngạc

-Từ Hộ Pháp quả thật không hổ danh là hộ pháp, chỉ một chiêu đã giết một trưởng lão kết đan

Lại có kẻ khác nói:

- Chương môn cũng không tầm thường người đi đến đâu, xác người đến đó

Đám đệ tử còn lại của Hải Sa hội, không ra được sợ hãi kêu thét rầm trời, có kẻ còn quăng cả pháp khí đầu hàng.

Nhưng Dương Thanh hiểu, lúc như này không phải lúc nhân từ, hắn hạ lệnh:

- Giết

Tức thì đám đệ tử đều ứng thanh hô hoán ầm ỹ.

Ánh sáng từ pháp bảo lấp lóe trên trời, dưới đất. Dương Thanh cũng từ trên nền trời lao xuống, hắn thò tay vào Âm Dương Giới, móc ra Âm Giới Kiếm:

Hắn gào lên để trợ uy cho đám đệ tử, trận đánh đầu tiên không nên để mất sỹ khí:

- Âm Giới Vô Phong

Theo thể kiếm của hắn, ba tên Trúc Cơ trung kỳ bị quét phải mặc dù có cương khí hộ thân nhưng vẫn bị thổi bay ra sau có đến hai mươi mấy thước, pháp bảo bản mệnh bị chấn vỡ vụn.

Dương Thanh như hồn ma xuất hiện sau lưng chúng, đưa thủ chương ra phía trước, một đoàn tử quang theo chương phong phòng ra, sắc mặt hắn vô cùng lạnh lùng

hắn quát to:

- CHẾT ĐI

Năng lượng sắc sảo nhanh như tia chớp bay ra, hư không chấn động. ba tên Trúc Cơ bị uy áp của chương phong đánh cho chết không kịp ngáp

Có hắn tham gia, đám đệ tử Hải Sa hội đã bị giết sạch, Về phía Thất Huyền Môn, cũng có khoảng hơn chục tên đệ tử vẫn lạc, khoảng vài chục tên bị thương, nhưng hắn hiểu rằng, chỉ có như vậy đám đệ tử mới trưởng thành, đối mặt với máu à cái chết, chính là cách tốt nhất để rèn luyện

Đám đệ tử không ngừng bàn tán:

- Chương môn chiến lực kinh người

-Chẳng mấy chốc có thể đưa môn phái ta phát dương quang đại.

Dương Thanh lau đi vết máu trên mặt rồi nói lớn:

- Đệ tử Thất Huyền Môn nghe lệnh

- Có chúng đệ tử

Cầm đám gào thét vang trời

- Theo bản chương môn san phẳng Hải Sa hội,

Phía sau hán TỬ Nguyệt nhìn bóng lưng hùng dũng đứng này

, tên này rất khá, ta càng ngày càng thích ngươi rồi đó

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Giết

trên một triền sơn mạch cỡ trung

Đại môn của Hải Sa hội bỗng nhiên rộng mở. hào quang lấp lánh, tiếng huyên náo ngập trời.

dẫn đầu là một yêu Lục Vĩ Tử Xà, con rắn này có 6 đôi cánh lớn, trên lưng nó là một đại hán toàn thân mặc đồ màu xanh nhạt, mái tóc màu trắng dài tung bay theo gió, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Sau lưng đại hán là có 4 người ba nam một nữ, khí thế cũng không hề yếu cuối cùng là khoảng hơn một trăm tên đệ tử, tu vi luyện khí tầng 8 trở lên, tất cả đều đáp xuống ngoài môn phái không xa, chăm chăm nhìn về phía trước

- Mẹ của ta ơi, kia chẳng phải là Nguyễn Hội chủ, cùng bốn trưởng lão Hải sa hội, bọn họ làm gì mà như lâm đại địch.

- Hơn cả lâm đại địch, ta nghe nói mấy hôm trước có một môn phái mới nổi tên là Thất Huyền Môn, trong lúc xô sát, chương môn phái này đã giết chết TRịnh trưởng lão cùng mấy chục đệ tử của Hải Sa hội

- Thật không. Thất Huyền Môn này mạnh như vậy

Từ đám phạm nhân cho đến các tu sĩ quanh vùng đều thấp giọng bán tán, họ nấp nom ở ngoài rìa để chứng kiến trận đánh này. Rất có thể lần này Hải Sa hội thực sự gặp cường địch.

Nguyễn Đăng Thịnh hội chủ của Hải Sa hội đứng trên lưng của Lục Vĩ Tử Xà, nhìn về nhiều chấm đen từ xa đang chậm chậm lao tới. lão đã tung hoành ở vùng này rất nhiều năm, chưa hề có ai dám đánh đến tận của nhà lão, đây tuyệt đối là một sự sỉ nhục, người ta đến tận nhà tát vào mặt lão, nếu lão còn không đánh trận này cho ra hồn, dù có thắng được chắc lão và đám đệ tử cũng phải cuốn gói mà đi khỏi Cửu Khúc Huỳnh Hà.

Lão còn đang suy nghĩ thì một thanh âm không lớn rơi vào tai mọi người.

Một bóng đen toàn thân kín mít chỉ hở hai con mắt nhẹ nhàng đáp xuống đất, khí lạnh toát ra từ người hắn khiến cỏ cây phải chịu một tầng sương mỏng. Dương Thanh lạnh lùng nhìn về phía trước

Phía sau hán Thiên Cơ, Thiên Âm, Lương Bang Đoan. ..., đám đầu não của Thất Huyền Môn đều có mặt

bỗng nhiên một luồng gió lạnh từ bên Hải Sa hội thổi tới Thất Huyền Môn, Dương Thanh không thèm để tâm mà chỉ vung tay một cái, hỏa diễm từ tay hắn và chạm với âm phong trên không trung tạo ra tiếng rít như xe lùa

hắn vừa ra chiêu này, từ Nguyễn Đăng Thịnh cho đến đám trưởng lão Hải Sa hội đều ngạc nhiên

Nguyễn Đăng Thịnh cười nhạt:

- phải chăng đây là chương môn Thất Huyền Môn, các ngươi thật to gan, lớn mật dám giết hại TRịnh trưởng lão của hội ta.

Thiên Cơ tiến đến gần Dương Thanh rồi nói

- Chương môn lão này là Nguyễn Đăng Thịnh hội chủ Hải Sa hội Kết Đan trung kỳ.

Phía sau lão lần lượt là Vương Hải Kết Đan sơ kỳ, Đỗ Hà Giả Đan cảnh giới, Lưu Trường Sinh Kết Đan sơ kỳ, còn người con gái kia là Hoàng Dung Trúc Cơ hậu kỳ, tất cả đều là trưởng lão của hải sa hội.

Dương Thanh đưa mắt nhìn hơn trăm đệ tử Hải Sa hội, đám này cũng không hề tầm thường, so sánh thì bên hắn còn yếu thế.

Hắn lạnh nhạt đáp lời Nguyễn Đăng Thịnh:

- Hừ, bản thân không chấp nhận các ngươi thì thôi, lại còn dám dẫn người tới tận bản phái khiêu chiến, không day dỗ các ngươi thì các ngươi lại tưởng mình là bá chủ hay sao

Nguyễn Đăng Thịnh cũng phải ngạc nhiên, tên này rõ ràng cảnh giới thấp hơn mình mà lại dám khua môi múa mép

Lão nói:

- Nhà ngươi, mau quỳ xuống dập đầu rồi tự hủy Kim đan thì ta còn có thể tha cho mạng sống.

Dương Thanh cười ha hả:

- Tự Hủy kim đan, ta xem người sắp mất kim đan là lão cũng không biết chừng

Hắn quay ra đằng sau nói.

- Lương đường chủ, tên Vương Hải kia của người, tên trúc cơ kỳ và giả đan giao cho đám thiên cơ,

Rồi hắn dùng tiên thức truyền âm nói:

- Từ Nguyệt nàng lo một tên kết đan sơ kỳ, còn gã Nguyễn Đăng Thịnh này để ta dùng làm đá mài dao

vừa dứt lời khí thế trên người hắn đã thay đổi, uy áp từ người hắn tỏa ra ngập trời, áo choàng phía sau lưng tung bay phấp phật

Đám người Thiên Cơ vội đáp:

- Môn chủ yên tâm

Đoạn Thiên Cơ quay ra phía sau hô lớn:

- Đệ tử Thất Huyền Môn nghe lệnh, giết một tên thường ba linh thạch và một viên đan dược tam phẩm, đủ năm tên cho các ngươi 100 linh thạch và đan dược tứ phẩm.

Nghe trọng thưởng đám đệ tử đều nhao nhao rút pháp khí ra, một viên đan dược tam phẩm là đồ được bao công tu luyện, bình thường chế độ chỉ cho phép họ nhận đan dược nhị phẩm mà thôi.

Cảm nhận khí thế từ người Dương Thanh, Nguyễn Đăng Thịnh cũng chưa để vào mắt, nhưng khi Từ Nguyệt xuất hiện, lão biến sắc mặt

- Ngưng Nguyên kỳ

Từ Nguyệt nhẹ nhàng cất giọng:

- Ai là Lưu Trường Sinh còn không mau chịu chết

Từ Nguyệt đạp gót ngọc lao lên. Không gian trước mặt vặn vẹo, hào quang từ người nàng tỏa ra chói mắt. Lưu Trường Sinh còn chưa kịp sợ hãi đã bị Từ Nguyệt nắm vào cổ, một chưởng phong cổ quai vỗ vào lưng hắn, khiến cho toàn bộ linh khí trong người đình trệ, nàng không thèm liếc hắn lần thứ hai thẳng tay ném vào Âm Dương Giới.

Nguyễn Đăng Thịnh kinh ngạc khi thấy thực lực mà Từ Nguyệt hiển lộ

Về mặt lão kinh hoàng:

- Thực lực mạnh quá

Từ Nguyệt bắt Lưu Trường Sinh xong xuôi thì chỉ đứng một bên không tham gia nữa, cũng như Dương Thanh nàng hiểu rằng đám đệ tử muốn mạnh thì phải trải qua sát phạt. Không còn cách nào khác.

Trước cửa Hải Sa Hội các luồng quang mang xé rách không gian. Lương Bang Đoàn đang giao chiến với Vương Hải, từ ống tay áo của lão độc đan không ngừng tuôn ra, khói đen phủ kín cả một vùng, kẻ nào kém may mắn chạm phải làn khói đều toàn thân nổi chấm đen, chết không kịp ngáp.

Thấy đám đệ tử bị bức ép. Nguyễn Đăng Thịnh gầm lên một tiếng nhanh chóng đánh ra thủ ấn, linh khí thuộc cuộn cuộn tuôn ra, thoáng chốc ngưng kết

thành quyền ấn không lồ hàng trăm thước dưới chân lão con Lục Vĩ Tử Xà cũng rít gào, phun ra một đoàn tử quang, mùi hôi tanh ngợp trời xuất hiện

Dương Thanh hừ lạnh một tiếng:

- Cho dù Kết Đan trung kỳ đã sao, tiếp ta một chỉ

Hắn lập tức dâng vãn giá vũ, sát ý tuôn ra. Tay kết thủ ấn nhanh chóng gọi ra Âm Hồn Kiếm Giáp, ba mươi sáu chiếc gia nhon trên chiến giáp lập tức hóa thành ba mươi sáu thanh kiếm, chia làm hai bộ phận tấn công Nguyễn Đăng Thịnh. Tiếng xé gió chói tai vang lên. Âm phong cuộn trào,

Bùm! Bùm!

Hai luồng lực lượng va chạm vào nhau, pháp thuật của Nguyễn Đăng Thịnh và yêu thú bị kiểm phong của Dương Thanh chặn lại giữa không trung, hai bên trong cuộc giao phong đầu tiên bất phân thắng bại.

Nguyễn Đăng Thịnh lạnh lùng nhìn khôỉ giáp trên người Dương Thanh, hắn đã bắt đầu hơi ngán, bộ giáp này, kẻ tầm thường làm sao có được.

Nguyễn Đăng Thịnh hét lên tiếng thứ hai, tốc độ của lão như hồn ma, ngạ quỷ nhanh đến nỗi Dương Thanh chật vật lắm mới tránh kịp, Linh khí từ quyền ấn không lồ của lão giáng xuống, Dương Thanh bị đánh bay đi mặc dù có Âm Hồn Kiếm Giáp nhưng hắn vẫn bị thương, miệng học ra một ngụm tiên huyết

Nguyễn Đăng Thịnh thất vọng:

- Vậy mà không chết

Dương Thanh ngồi dậy quệt máu ở miệng rồi nói:

- Muốn giết ta, lão cần cố thêm chút nữa.

hắn vận chuyển linh khí dưới chân, như tia chớp lao tới trước. tay hắn vung ra hào quang tán đi hiện ra Âm Giới Kiếm, ma khí trên cây kiếm hô ứng với khôỉ giáp trên người, khiến toàn thân dương thanh như ẩn như hiện, trong lâm sương đe dọa. hắn quyết định sử dụng Tuyệt chiêu đặc ý của hắn

-- Âm Giới Vô Phong.

Thấy thế đến hung mãnh, Nguyễn Đăng Thịnh không dám xem thường, lão vội vã vỗ nhẹ vào đầu con Tử Xà, hiểu ý chủ nhân, con Tử Xà rít lên một tiếng há miệng nhả ra một viên châu to như ngón chân cái màu la nhạt, đây chính là nội đan của nó, cần được nội đan trong tay, Nguyễn Đăng Thịnh nhanh chóng thu con quái xà vào túi linh thú, lão ngăn viện nội đan vào miệng, nhanh chóng hấp thu, cơ thể lão dần biến đổi.

Chiến trường cạnh đó

đám Thiên Cơ cùng gần một trăm đệ tử Thất Huyền Môn cũng đang liều mạng chiến đấu

Bùm bùm bùm!

trong khói lửa, tiếng nổ vang lên điếc cả tai

Đám người Lệ Xuân rống to:

- Giết!!!

pháp khí bay loạn xạ ngẫu, đao thương kiếm kích, cho đến những hình thù quái dị hơn đều có, tiếng kêu hét. tiếng người rên rĩ. máu, óc, mảnh cơ thể vương vãi trên mặt cỏ

Thiên Cơ cùng với Hoàng Dung trưởng lão của Hải Sa hội đấu pháp tiếng nổ và ánh chớp không ngừng vang lên

tuy là bậc nữ lưu nhưng Hoàng Dung cũng không hề yếu thế, Xích Tiêu Kiếm trong tay nàng đi đến đâu, đầu người rụng xuống đến đó, thoáng chốc đã có 5 6 tên luyện khí chết dưới kiếm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Trọng thương

Thấy bên mình bị giết Thiên Cơ tức giận nói

-Ông đây giết chết người,

Gã đưa tay bắt quyết, triệu ra môn hoàn pháp kỳ trông như một chiếc vòng tay, đây chính là sư phụ hắn truyền lại, có tên là Thu Thủy Trạc, dùng thấy cái tên nữ tính mà coi thường, nó vô cùng bền vững, khó bị huy hoại, lại là một môn pháp bảo cấm chế lợi hại. tay trái thiên cơ đánh ra một luồng gió về phía Hoàng Dung, tay phải của gã nhanh chóng ném Thu Thủy Trạc lẫn vào đó.

Phía xa xa có nhiều người chứng kiến tất cả, bọn họ rất giật mình. Tên Thiên Cơ này lại chơi ám toán như vậy

mọi người nhìn thấy nhưng không ai kịp cảnh báo cho Hoàng Dung cả, cùng là TRÚC Cơ hậu kỳ, chỉ tính sai một bước là thất thế, một tiếng rít lạnh lẽo vang lên, Hoàng Dung đã bị Thu Thủy Trạc giam lại, nằm im dưới đất, chân khí bị phong tỏa hoàn toàn.

Đám người phái xa xa đều bảo nhau

- Sau này gặp người Thất Huyền Môn chúng ta tốt nhất đừng trêu vào.

Họ rời đi ngay, thấy giết chóc như vậy chả ai dám to gan ở lại xem náo nhiệt.

Lúc này trên chiến trường, Vương Hải đã bị độc đan của Lương Bang Đao tấn công, lão dùng hết sức mới dồn được độc vào một chỗ, nhưng đã vô lực tái chiến, một nửa người bên trái của lão đã khô quắt lại, còn đám đệ tử cũng đã bị giết gần hết, trên chiến trường lúc này chỉ còn lại Dương Thanh và Nguyễn Đăng Thịnh vẫn đang tiến hành sơ cứu, Âm Hồn Kiếm Giáp và Âm Giới Kiếm của Dương Thanh không làm gì được lão, nhưng ngược lại lão mặc dù có Nội Đan của con Tử Xà cung cấp chân nguyên đã biến đổi lão thành một xà nhân, nhưng cũng không làm gì được Dương Thanh hẳn

-Dương Thanh, ngươi hủy diệt hội ta, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết

Xà nhân phun phì phì cái lưỡi như lưỡi rắn rồi hét lên/ Dương Thanh lạnh lùng đáp,:

-Đừng nói nhiều, có bản lĩnh giờ hết ra.

Nguyễn Đăng Thịnh trong bộ dáng nửa người nửa rắn, đau khổ nhìn con tử xà qua túi trữ vật, nó đã đi theo lão bốn trăm năm, nhưng hôm nay thực sự lão cần nó

Chẳng lẽ ông trời muốn diệt ta? Vốn tưởng rằng có thể tiến tới Ngưng Nguyên rồi đạt tới Hóa anh kỳ. Đáng tiếc...

Lão đưa tay lấy con Tử Xà ra, trả viên Nội Đan vào miệng nói vuốt ve nó hồi lâu rồi bằng một giọng kiên quyết lão nói:

-Bằng hữu của ta, xin thứ tội.

Hắn lập tức cho con Tử Xà một hoàn thuốc gì đó, vừa nuốt xuống con Tử Xà đã co rút lại chỉ còn bằng ngón tay, phát ra một luồng khói đen quanh người, lão nhét con yêu thú vào miệng, rất nhanh chóng, cơ thể của lão biến đổi, lúc trước là mình rắn đầu người, nhưng giờ đây lại là mình người đầu rắn, toàn thân lão được bao bọc bằng một lớp vảy xanh biếc, hắc khi cuộn cuộn chu lưu toàn thân, lão phun phì phì chiếc lưỡi rắn cảm nhận năng lực mạnh mẽ đang cuộn cuộn trong cơ thể.

Thượng Cổ biến này quả thật không phải tầm thường, chiến lực của ta giờ đã là Vượt qua kết đan hậu kỳ tiến vào đại viên mãn, tuy không duy trì được lâu, nhưng đủ để giết tên khốn kia, chỉ tiếc Tử xà của ta không còn sống để nhìn thấy cảnh này

Trong khoảnh khắc, lão rít lên, nắm chặt hai tay lại, khói đen trên người lão lại càng đậm đặc, lão lao đến Dương Thanh, lúc này lão không cần pháp bảo, cơ thể lão, là một yêu thú, cơ thể chính là pháp bảo mạnh nhất. Dương Thanh không dám coi thường, hắn đưa Âm Giới Kiếm về phía trước chém mạnh vào cổ của Nguyễn Đăng Thịnh

-Bùng,

một tiếng va đập như tiếng cồng trầm vang lên, cổ của Nguyễn Đăng Thịnh chỉ hiện ra một vết xước nhỏ rồi biến mất, ngược lại Dương Thanh bị đánh bay về phía sau đụng ngã ba bốn cây cỏ thụ mới dừng lại được

Nguyễn Đăng Thịnh cười vang, -

-Trong trạng thái yêu hóa này, bản hội chủ chính là vô địch, lũ khốn khiếp ta sẽ giết hết các ngươi

Dương Thanh không có ý lùi bước, hắn giờ ra còn bài cuối cùng

Năm cổ quan tài này, là hắn may mắn đạt được, ngoài Ngũ Hành tương sinh và Tương khắc ra, trong ngũ hành chân ma kinh còn nói đến một pháp môn cao cấp hơn, nguy hiểm hơn, đó chính là Ngũ hành hợp nhất

Hắn vùng tay lên, từ tay hắn Ngũ Thái quang mang bay ra hiện trên mặt đất năm cổ quan tài với năm màu sắc tượng trưng cho kim mộc thủy hỏa thổ, từ trong năm chiếc ao quan bước ra năm nữ tử, xinh đẹp tuyệt luân.

Lúc này Nguyễn Đăng Thịnh đã điên cuồng lao tới, mười chiếc móng vuốt trên tay hắn mang theo một mùi hôi tanh ghê rợn, Dương Thanh vội vã niệm

pháp quyết:

-Ngũ hành hợp nhất

Năm tia sáng nhanh chóng đánh vào thiên linh cái của năm thầy ma, chúng đồng loạt mờ mặt bắt đầu quá trình hợp nhất, hào quang ngập trời, thuộc tính ngũ hành phát tán ra xung quanh khiến cho trời nghiêng đất lệch

-Chương môn thật quá mạnh, lại có pháp bảo bậc này.

Cuồng phong và hào quang tan đi, trước mặt Dương Thanh hiện ra một cô gái vô cùng xinh đẹp, mọi đường nét trên cơ thể đều cực kỳ hoàn hảo, nàng mặc váy ngũ sắc, mọi cử động đều vô cùng thoát tục, Dương Thanh khẽ nói:

-Giết hần

Nàng liền quay ra sau, ánh mắt dần dần trở nên băng lãnh, lẳng không bay lên đối chiến trực tiếp với Nguyễn Đăng Thịnh, hiện lộ ra, Tu sĩ ngũ hệ. với hào quang năm màu phía sau lưng, cho dù Nguyễn Đăng Thịnh tấn công thế nào, nàng cũng có thể chống đỡ một cách nhẹ nhàng, dần dần trên cơ thể đao thương bắt nhập của Nguyễn Đăng Thịnh xuất hiện rất nhiều vết thương, lão đã không chịu đựng nổi, lão là như vậy, nhưng Dương Thanh lại còn thể thảm hơn, về bản chất năm thầy ma này chỉ là pháp khí, khi sử dụng tu sĩ sẽ truyền linh khí vào mới sử dụng nổi, ngũ hành hợp nhất này, quá tổn chân nguyên, hần đã bắt đầu không chịu đựng nổi nữa, người hần khô quắt lại, hai mắt rỉ máu. Rất nhanh Nguyễn Đăng Thịnh đã nhận ra, trong tình thế hai bên đều cạn kiệt linh khí, lão quyết định đánh một trận cuối cùng,

-Gao gao

Lão rít lên, dồn hết linh lực vào hai tay tạo thành một quả cầu đen kịt, hắc khí xe lẫn độc khí trong quả cầu không ngớt bay cuộn cuộn, lão đã quyết định hôm nay dù phải chết cũng phải kéo theo tên chương môn Thất Huyền Môn này. Dương Thanh thấy thế thì trong lòng chửi đến tổ tông 18 đời nhà Nguyễn Đăng Thịnh, tiên thúc hần gia tăng lên người Ngũ Hành Thi Ma kia, dồn chút linh lực cuối cùng trong người hần vào nàng, nhận được lệnh từ chủ nhân, mắt nàng nhanh chóng, biến thành màu đỏ, váy áo nàng bị chân kích chạy qua tung bay trong gió, đang định xuất chiêu đột nhiên hần này ra một ý nghĩ điên ra. Hần đưa Âm Giới Kiếm cho nàng, ra lệnh bằng tiên thức cho nàng sử dụng, vì nàng là thi ma, trên người có chút ma khí, sử dụng kiếm này cũng không khó gì, rất nhanh nàng vung kiếm lên về một đường bạch quang chém thẳng vào quả cầu hắc khí

Bạch quang cùng với hắc cầu chạm với nhau. Trong khoảng thời gian ngắn tạo thành thế giằng co.

nhưng rất nhanh Nguyễn Đăng Thịnh tự cắn đầu lưỡi phun một ngụm tiên huyết lên quả cầu

Hắc quang trên người đại thịnh, hai tay lại tiếp tục nâng qầu cầu đẩy về phía trước.

Thấy như vậy, trong lòng Dương Thanh không khỏi thấy lạnh lẽo

Để ngăn cản công kích này, hần lại phải cố gắng chỉ huy thi ma kia, tiên thức của hần đã sắp không chịu nổi. đương khi hần sắp sửa phải cầu Từ Nguyệt giúp sức thì có lẽ ông trời thương hần

Trên gương mặt của Nguyễn Đăng Thịnh bỗng nhiên lúc đỏ như máu lúc thì tái nhợt.

Tiếp theo, hắc quang của lão liền mờ nhạt đi, thân hình lão đang có xu hướng trở lại bình thường

Nguyễn Đăng Thịnh nhất thời vừa sợ vừa giận!

lão đã nhận ra do lúc trước biến thân đã dùng một phần lớn yêu khí, lần biến thân thứ hai này, không đủ yêu khí để duy trì pháp thân, khiến lão lâm vào cảnh sống giờ chết dờ.

Giờ phút này, Dương Thanh vui sướng đến điên cuồng!

Bắt lấy cơ hội này nhanh như điện hần cắn lưỡi truyền cho Thi ma chút pháp lực cuối cùng, bất chấp cơ thể đang nứt vỡ vì không chịu nổi

Âm

Âm giới kiếm xuyên qua hắc cầu đâm thẳng vào ngực Nguyễn Đăng Thịnh, Lão rên lên một tiếng rồi quỳ một chân xuống đất, nàng vung kiếm lên một lần nữa cái đầu của Nguyễn Đăng Thịnh bay lên không trung rồi rơi xuống lăn mấy vòng trước khi dừng lại trước mặt Hoàng Dung đang bị Thu Thủy Trắc trói nằm dưới đất.

Dương Thanh toàn thân đầy máu cũng không chịu nổi bất tỉnh ngã xuống.

-Chương môn

-Người không sao chứ

-Mau tỉnh lại a

Đám người còn đang loạn xì ngầu thì Từ Nguyệt đã quát lên:

-Hắn không sao, chỉ là nội thương mà thôi. Các người mau đi thu dọn chỗ này.

Đám Thất Huyền môn thấy hộ pháp đã lên tiếng đầu đám nhiều lời rất nhanh chóng thu hết túi trữ vật, tóm cổ đám tù binh, còn đồng xác chết thì cho một mồi lửa đốt hết.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Nhún nhường Thanh Dương Đạo Quán

Nhún nhường Thanh Dương Đạo Quán

Đám người nhanh chóng thu dọn chiến trường, hủy thi diệt tích, một bọn đang xem nào nhiệt từ đằng xa cũng kinh hãi không thôi. Sau ngày hôm nay Hải Sa hội cũng không còn nữa.

-Ta Thấy có lẽ sau này tốt nhất đừng trêu chọc người của Thất Huyền Môn

-Còn cần người phải bảo sao, cố tránh xung đột là tốt nhất

Rất nhiều người bắt đầu quay ra bàn luận, một giọng khác lại vang lên:

-Hừ, ngược lại ta muốn chờ xem Thất Huyền Môn sẽ bàn giao với Thanh Dương Đạo Quán thế nào, dù gì Hải Sa hội hàng năm cống nạp không ít, nếu Thanh Dương Đạo Quán không xử lý tốt chuyện này chẳng phải sẽ rét lạnh nhân tâm. Sau này ai còn dám xuất lực.

Một kẻ khác phụ họa,

-Đúng vậy

Từ Nguyệt nghe thấy bọn người đó nói chuyện gì, nàng cũng không phải sợ hãi gì Thanh Dương Đạo Quán, cho dù bọn chúng đến đây nàng cũng có thể tự tin giết ra một đường, quây sang đám thiên cơ, nàng ra lệnh

- Đi đi, mau mang môn chủ về bản phái dưỡng bệnh, mọi chuyện ở đây có ta lo.

Thiên Cơ lên tiếng:

- Tuân lệnh Hộ pháp

Thiên Cơ cùng một đám đệ tử mang theo Dương Thanh rời đi, vừa đi hần vừa nói với các đệ tử

- Chương môn quả thật kỳ tài tuyệt thế, pháp thuật tân kỳ, cư nhiên lại có thể vượt cấp đánh chết đối thủ, đời này chọn theo môn chủ có lẽ là quyết định sáng suốt nhất của chúng ta.

Từ Dương hít sau một hơi rồi nói:

- Đúng vậy sư huynh, theo chương môn như vậy, cơ nghiệp của lịch đại chương môn thất huyền môn mới không bị mai một, nhưng mà huynh có thấy không, ta cảm giác chương môn tu luyện hình như có cả ma công thì phải

Thiên Cơ trừng mắt:

-Người sau này không cho phép nói như vậy. Không nghe Từ Hộ pháp nói hay sao, cái gì mà ma công, tất cả đều là do tu sĩ sử dụng, dù cho sử dụng không phải ma công mà làm việc ác thì khác gì ma công đâu hả?

Từ Dương vội nhấn mặt hời hợt:

-Sư huynh bớt giận là đệ sai rồi.

Thiên Cơ nhìn mọi người rồi nói

-Có chương môn như vậy Thất Huyền Môn ta sau này có hy vọng rồi

Đám đệ tử cũng nhao nhao gật đầu. bắt gặp trong lòng đám người này. Long trung thành và sự kính phục Dương Thanh đều tăng thêm một phần

Trong lúc đám đệ tử của Thất Huyền Môn còn đang hưng phấn với chiến thắng hào hùng này, thì ở Thanh Dương Đạo Quán đám cao tăng của môn phái đang ngồi thương nghị, trước mặt bọn họ là một cái bàn lễ vật lễ vật này đều do Dương Thanh bảo Lương Bang Đoàn mang đến. trên cái bàn là 10 vạn linh thạch trung phẩm, một ngàn linh thạch thượng phẩm, hai khóa nội đan yêu thú cấp bốn, một bình mười viên Cổ Bản Bồi Nguyên Đan, đây là đan dược do luyện được sư tử phẩm luyện ra, vô cùng trân quý, và rất nhiều linh dược, linh thảo chất đầy như một tòa núi nhỏ,

Quán Chủ của Thanh Dương Đạo Quán Hạ Hầu Đôn ngồi trên chủ vị là một lão già râu tóc bạc phơ, toàn thân lão mặc thanh bào, trên vai trai thêu một đồ án thái dương, thoáng nhìn qua cũng có mấy phần tiên phong đạo cốt, Lão cất giọng:

- Thất Huyền Môn này rút cuộc là từ đâu chui ra, các vị có ý kiến gì về việc bọn họ muốn thay Hải Sa hội làm thế lực ngoại vi của chúng ta

Lão vừa hỏi xong thì một tên trưởng lão trẻ nhất trong bọn lên tiếng:-

- Quán chủ môn phái này ta có biết một chút

Hạ Hầu Đôn đáp:

- Dư trưởng lão mời nói cho mọi người cùng nghe:

Dư Hữu Long liền không nhanh không chậm mà nói:

- Quán chủ, Thất Huyền Môn này thật ra là một phái nhỏ ở trong trấn Phụng hoàng. Không biết vì lý do gì mà lại đến Cửu Khúc Huỳnh Hà này, ta còn nghe nói trong môn phái này có ân tàng cao thủ, chỉ là do đang dưỡng thương nên không muốn hiện thân

Không thể không nói rằng tên Dư Hữu Long này cũng là kẻ mạo danh, Triệu Phong ở trong môn phái kín kẽ như vậy mà hắn cũng thám thính ra được. chỉ tiếc là hắn không biết cảnh giới của lão nhân gia, nếu biết chắc hẳn sẽ bỏ Thanh Dương Đạo Quán mà đầu nhập vào Thất Huyền Môn cũng không chừng

Hạ Hầu Đôn nghe Dư Hữu Long nói vậy thì cũng gật đầu:

- Chỉ là môn phái bất nhập lưu ở trấn Phụng Hoàng mà cũng dám cạnh tranh với hải sa hội, có vẻ như chúng quá tự phụ rồi, chúng tưởng mình là,

Lời của lão chưa dứt thì bên ngoài có một tên đệ tử bẩm báo:

- Khái bẩm Quán chủ, có cấp báo

Hạ Hầu Đôn lên tiếng:

- Mau vào

Tên đệ tử này tay còn cầm theo một chiếc ngọc giản truyền tin, cung cung kính kính đưa cho Hạ Hầu Đôn. Lão vừa cầm lấy ngọc giản rút tiên thức của mình vào thì lập tức biến sắc.

Một vị trưởng lão ngồi gần Hạ Hầu Đôn nhất thấy vậy liền hỏi:

- Quán chủ, sao người lại.

Hạ Hầu Đôn phát tay tỏ ý không sao, nhất thời lão bị tin tức trong ngọc giản làm cho chấn động. lão khó nhọc nói:

- Các vị, thám báo của chúng ta báo về, toàn bộ Hải Sa Hội đã bị giết sạch chỗ gà không tha, đại bản doanh đã bị Thất Huyền Môn tiếp quản, tin tức còn nói, Chương môn của Thất Huyền Môn có thể khiêu chiến vượt cấp, Nguyễn Đăng thịnh không phải đối thủ.

Tin tức này vừa nói ra, các vị trưởng lão trong điện nhất thời thè lưỡi thật dài, khiêu chiến vượt cấp đây là khái niệm gì, những kẻ có thể vượt cấp giết chết đối thủ, xưa nay đều là thiên tài trong thiên tài, yêu nghiệt trong yêu nghiệt, không dễ đối phó.

Dư Hữu Long lại hỏi:-

- Lưu Trường Sinh, sao ta không nghe thấy tên của Lưu Trường Sinh đâu?

Hạ Hầu Đôn lắc đầu: Hắn cũng chết rồi bị một nữ nhân bên phe Thất Huyền Môn một cái chụp giết chết.

-Ặc

Đám trưởng lão của Thanh Dương Đạo Quán càng kinh hãi hơn nữa, Lưu Trường Sinh này, tuy chỉ là Kết Đan Sơ Kỳ, nhưng hắn lại có một môn công pháp và một thân pháp lực khó đối phó vô cùng, ngay cả một số trưởng lão ngồi đây cũng chưa chắc đã có thể một chụp không chế hắn, vậy mà lại có thể bị giết chỉ bằng một cái nhấc tay, bên kia tu vi của đối phương cũng nhất định không thấp, Thất Huyền Môn này có lẽ không dễ chọc.

Dư Hữu Long cũng nghĩ như vậy, tiêu diệt thất huyền môn này, lão tự tin có thể làm được, chỉ cần xuất động đệ tử đi là xong, nhưng lão lại không thể tự

tin lưu lại được vị nữ nhân một tát giết Lư Trường Sinh kia. Làm không tốt để người ta thoát, sau này người ta đến báo thù, làm sao mà ngày ngày phòng bị cho được, lão tự nhủ trong lòng, đối mặt với tốc độ thi pháp nhanh gấp ba lần người thường của Lư Trường Sinh mà người ta chỉ hơi hốt đã giết được hắn, bản thân lão cũng không làm nổi, Thất Huyền Môn này xem ra có ẩn tình.

Hạ Hầu Đôn hỏi:

- bản nhân phỏng đoán nữ nhất kia ít nhất cũng là cùng cảnh giới Ngưng Nguyên Trung Kỳ như ta, tu vi đến bậc này không biết đã sống mấy trăm năm, loại người này nếu thu thập không nổi, môn phái lại gánh thêm một mối lo trong bóng tối

Vị Trưởng lão ngồi bên cạnh Hạ Hầu Đôn khẽ nói:

-Quán chủ, theo lão phu thấy, có lẽ cứ chấp nhận để Thất Huyền Môn này thay chân Hải Sa hội tiếp quản vùng đó đi, gần đây tên Nguyễn Đăng Thịnh kia cũng đi lại khá gần Hắc Long Cốc Chủ,

Một số Trưởng lão cũng gật gù đồng ý, một vị khác lên tiếng:

-Mặc dù như vậy, nhưng bọn chúng dám ngang nhiên diệt đi một thế lực ngoại vi của chúng ta, nếu chúng ta không có hành động gì mà nói, các thế lực và gia tộc phụ cận sợ là nhân tâm rét lạnh, sau này ai còn dám tận lực

Hạ Hầu Đôn lại hỏi:

-Theo ý của Phong Thất Hân người thì nên làm thế nào:

Vị trưởng lão tên là Phong Thất Hân này, liền điềm tĩnh nói:

-Quán chủ, theo lão phu, trước mắt bắt bọn chúng xuất ra đủ thành ý, tiếp theo cũng công bố ra bên ngoài, Nguyễn Đăng Thịnh phản theo thế lực khác, Thất Huyền Môn này vì có công giúp chúng ta thanh lý môn hộ, nên có thể thay thế Hải Sa hội, như vừa khiến các thế lực phụ theo ta không dám manh tâm, mà lòng người cũng không rét lạnh, làm phản tội chết là chuyện bình thường, huống chi Ngô Đức Thuần trưởng lão đã nói qua, Nguyễn Đăng Thịnh thực sự muốn nương nhờ Hắc Long Cốc cầu Ngự Hải Thanh

Phong Thất Hân vừa nói ra đám người trong điện đều gật gù khen phải, xem ra ngoài cách này, không còn cách nào khác.

Hạ hầu Đôn suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

-Người đâu, mau gọi đám người Thất Huyền Môn vào điện

Một tên đệ tử dạ một tiếng rồi chạy đi, lát sau Lương Bang Đoan một thân bạch bào đi đến, ôm quyền thi lễ:

-Đường chủ Đan đường Lương Bang Đoan ra mắt Thanh Dương Quán Chủ cùng các vị Trưởng lão Thanh Dương Đạo Quán

Hạ hầu Đôn đáp:

-Lương đường chủ, không cần đa lễ

Lão neho mày nhìn Lương Bang Đoan rồi nói tiếp:

-Trong đám lễ vật mà Thất Huyền Môn các người cống nạp có hai khóa cổ bản bồi nguyên đan, phải chăng là do Lương Bang Đoan người luyện chế

Mọi người trong điện hít một hơi khí lạnh:

- Trời ạ, Tứ Phẩm Luyện Dược sư

-Kẻ này tuyệt đối là hiếm gặp

Lương Bang Đoan đã lờ mờ đoán ra ý đồ của Hạ Hầu Đôn, lão không nhanh không chậm trả lời:

-Đúng vậy, Cổ Bản Bồi Nguyên Đan này, cho chính ta luyện chế.

Đan dược này được ghi lại trong Thiên Huyền Đan đạo, dùng Thất Diệp mai Hoa làm chủ dược, ăn vào có tác dụng thoát thai hoá cốt, cổ bản bồi nguyên, gia tăng cơ hội Kết Đan đến 3 thành, ai cũng biết kết đan chính là ngưỡng cửa lớn, bước qua đây mới chính thức được coi là tu sĩ cấp cao, cho dù là tán tu hay vào môn phái đều được trọng dụng, có hai viên đan này, tương lai Thanh Dương Đạo Quán, cảm như có thêm hai tu sĩ Kết Đan. Nhưng lão còn nhìn xa hơn thế, Hạ Hầu Đôn nói tiếp:

-Các người muốn quy thuận Thanh Dương Đạo Quán, ta cho phép, thế nhưng phải cống nạp gấp ba Hải Sa hội, hơn nữa mỗi một năm phải giao ra năm viên Cổ Bản Bồi Nguyên Đan, nếu không làm được thì ta cũng không giúp được các người, dù sao ta cũng phải thay các người an ủi các thế lực khác,

Đám Trưởng lão trong điện âm thầm cười trộm, Quán chủ ngài thật là công phu sư tử ngoạn, chỉ ngồi vuốt ra một lát mà đã thu về cho môn phái vài vạn linh thạch, lại còn gấp ba số linh thảo, hơn nữa xem như bốn viên đan dược kia cũng dị thường trân quý. Đạo Quán chúng ta sau này nhất định cao thủ

như mây. Nhưng vì sao Quán Chủ không thu tên Tử Phẩm Luyện Dược Sư về dưới trướng.

Hạ hầu Đôn nhận ra tâm sự của đám người kia, lão hết sức khinh thường. bảo sao các ngươi không thể làm môn chủ, tầm nhìn hạn hẹp hết chỗ nói. Một vị tử phẩm luyện dược sư dù đặt ở đâu cũng là của hiếm, hơn nữa ngươi ta đồng ý theo mình thì không nói làm gì, nếu cưỡng ép, chuyện này mà truyền ra ngoài, chắc chắn sau này không luyện dược sư nào luyện dược cho chúng ta nữa, chẳng phải lợi không bằng hại, mà cứ cho là cưỡng ép không lộ ra ngoài đi nữa, thì thế nào, lúc luyện đan người ta chỉ động chân động tay cho thêm một chút kịch độc vào, các ngươi biết hay sao. Đúng là hữu dũng vô mưu, tuy nhiên lão cũng hỏi:

-Lương đường chủ, ngươi có muốn gia nhập bản môn hay không, với tu vi luyện dược kia của ngươi, Bản môn sẽ tận lực bồi dưỡng.

Lương Bang Đoàn không hề biến sắc, lão ôm quyền nói:

-Đa tạ thịnh tình của quán chủ, nhưng chương môn Thất Huyền Môn có ơn với ta, ta đã thề cả đời chỉ đi theo Thất Huyền Môn, Tấm lòng của Quán chủ lão phu xin tâm lĩnh.

Hạ Hầu Đôn thờ dài, xem ra không ngoài dự liệu, chắc hẳn ở Thất Huyền Môn có gì đó bí ẩn, lão này mới không buông bỏ, cường giả bậc nào đang ẩn núp ở đó cho Lương Bang Đoàn này chỗ tốt như thế nào, còn ơn huệ, trong tu tiên giới ơn huệ tính là cái gì, lão nghĩ một lát rồi nói:

-Lương đường chủ, ân oán phân minh, bản quán chủ không làm khó lão. Vậy điều kiện của ta vừa nói lão có thể làm chủ hay là không?

Trước khi đến đây Dương Thanh đã dặn lão không tiếc bất cứ giá nào, để có một chỗ vững chân, thì cần phải hy sinh chút lợi ích. Lão không hề do dự gạt đầu,:

-Chuyện này, Thất Huyền Môn ta đồng ý

Đến đây coi như ngã ngũ, từ nay Dương Thanh có thời gian xây dựng thế lực cho mình, mà theo Hạ Hầu Đôn thì, dược liệu Luyện chế đan dược kia rất khó kiếm, và lại số lượng cống nạp tăng gấp ba, trong một thời gian dài Thất Huyền Môn cũng không phát triển lên được.

Đám người ở nhà thấy Dương Thanh toàn thân đầy vết thương. Thì lo lắng hỏi

- Chương môn bị thương sao?

Thiên Cơ quát lên:

-Lộn xộn cái gì, chương môn đích thân giết chết Hội Chủ hải sa hội, từ nay vùng đất đây đã là của chúng ta, ngại chỉ là mấy vết thương nhỏ có gì đáng kể:

-Cái gì

-Tiêu diệt Hải Sa hội

-Ha ha, Thất Huyền Môn có hy vọng rồi

Vừa lúc này Dương Thanh tỉnh lại, Thiên Cơ vội hỏi

-Chương môn thấy thế nào:

Dương Thanh trả lời:

- Ta không sao, điều tức một lúc là khỏe.

Hắn bảo Thiên Cơ đưa hắn vào mật thất

hắn chui vào Âm Dương Giới nhét một viên đan dược trị thương cao giai vào miệng rồi ngồi xếp bằng, chậm rãi điều tức. Lần này hắn bị thương không nhẹ. Nếu không nhờ Âm Hồn Kiếm Giáp đỡ cho hắn mấy lần công kích thì cái mạng của hắn đã không còn.

Lần này giết chết Nguyễn Đăng Thịnh này, về cảm ngộ với cường giả cũng như thực lực của hắn hẳn có dấu hiệu đột phá, hắn có niềm tin rằng rất nhanh mình sẽ đánh vào Kết Đan trung kỳ, thực lực lúc đó tăng lên không chỉ một bậc

Nguyễn Đăng Thịnh đã là Kết Đan trung kỳ nhiều năm, bất kể là tu vi hay công pháp đều rất tinh thuần, nhưng gặp phải Dương Thanh mang trên người tuyệt kỹ của ma giới thì cũng hơi đen cho lão

Dương Thanh thờ dài một hơi, may mà Nguyễn Đăng Thịnh này, không có chiêu bài bảo mệnh đặc biệt nào, nếu không trận chiến này khó mà nói rõ kết quả,

Dựa vào ưu thế kinh mạch rộng lớn khi tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết của mình, hắn có tự tin trong đồng cấp gần như không có đối thủ, Khiêu chiến vượt cấp có thể nói là rất nguy hiểm, nhưng hắn cũng có một vài thủ đoạn bảo mệnh. Nhưng nói chung muốn tiến thêm thì vẫn phải cần thực lực, không có thực lực dù có vượt cấp đánh chết được một hai người cũng tiêu hao chẳng còn gì

Hắn dần tiến vào trạng thái điều tức, xung quanh người hắn bạch quang chớp động, linh khí từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tập trung về phía này cho hắn hấp thụ.

Phía sau hắn Triệu Phong gật gù, tên này khá, mới là Kết Đan mà đã có thể trong vô thức thôi động linh khí đến bậc này, tương lai của kẻ này không thể hạn lượng.

Thời gian chậm rãi trôi qua đã hơn một tháng, lúc này thương thế của hắn đã gần khỏi hẳn. Lương Bang Đoàn cũng đã nói cho hắn biết yêu sách của Thanh Dương Đạo Quán, hắn chỉ đơn giản là chấp nhận, tạm thời không còn cách nào khác, các người cần đan dược, ta cần chỗ trú chân. Trước hết hãy cứ như vậy những công trình bị phá hủy của Thất Huyền Môn đã được đám người Lệ Xuân, Liễu Kiến Thành trùng tu lại. với số lượng tài phú thu được ở Hải Sa môn, thì giờ đây bỏ ra một chút này quả thật không đáng gì.

Từ Nguyệt đứng giữa đại điện mới xây dựng của Thất Huyền Môn đánh giá một phen, phía chủ vị là một chiếc ghế lớn thiết kế tinh xảo, bên phải là một chiếc ghế nữa như vậy, thấp hơn phía bên trái cũng có một chiếc, ngoài ba chiếc này, phía dưới là một loạt ghế nhỏ hơn. Đây chính là an bảo của Từ Nguyệt, theo nàng nghĩ, môn phái dần phát triển thì chương môn phái có uy nghiêm của chương môn, nếu không khó mà phục chúng, chiếc ghế chính giữa kia là cho Dương Thanh ngồi, bên Phải là của Cung Phụng Triệu Phong lão huynh, bên trái là của nàng, xuống phía dưới là của các Đường chủ, lúc này các công trình của Thất Huyền Môn đã ra dáng một tông môn lớn.

&*

Trong Hắc Long Cốc, Ngụy Hải Thanh đang nghị sự với các trưởng lão, hôm trước lão vừa hạ lệnh cho Mạc Thần dẫn theo đệ tử bản bộ tiêu diệt thất huyền môn, thì ngay hôm sau, môn phái này lại lấy danh nghĩa Thanh Dương Đạo Quán tiêu diệt luôn Hải Sa Hội, một thế lực đang có ý định đi theo lão, đây là có ý gì, lão vội vã dừng việc bình định Thất huyền môn lại, trước hết phải điều tra cho kỹ

-các vị trưởng lão, Lần này lại là Thất Huyền môn, lần trước xung đột với ta trong Cửu lâm, lần này lại diệt đi một môn phái có ý định quy hàng ta, các vị có cao luận gì,

Ngụy Bác lên tiếng:

-Cốc chủ, lão phu cảm thấy đây là Thanh Dương Đạo Quán muốn khiêu khích chúng ta.

Mạc Thần lại không cho là đúng:-

-Khiêu khích chúng ta, thực lực của Thanh Dương Đạo Quán so với ta vẫn còn yếu một chút, nếu chúng dám không biết điều ta sẽ thu thập chúng

Mạc Thần khinh thường nói, nhưm Ngụy Bác lại lên tiếng:

-Mạc trưởng lão, nếu lão là Thái Dương môn lão có nhân cơ hội này mà ly gián hai bên không?

Mạc thần cứng họng. lão đã quên mất, mặc dù thực lực của Hắc Long Cốc là mạnh nhất, nhưng nếu phá vỡ thế chân vạ này chỉ trăm hại mà không có lợi,

Ngụy Hải Thanh phát tay ý bảo hai vị trưởng lão yên lặng lão nói:

-Đúng vậy, giết người không khó, nhưng không dễ cho kẻ khác nhân cơ hội ném đá xuống giếng thì lại khó. Có biết ai giết Nguyễn Đăng Thịnh không? Tựa hồ tên chương môn này ta đã gặp qua ở đâu rồi thì phải,

may là lão không nhớ, chứ lão mà nhớ ra kẻ này chính là kẻ năm xưa đã giết chết một trong Hắc Long Thất Tử của lão thì không biết lão có cảm nghĩ gì

Một trưởng lão áo xám đáp:

- Cái này thì không biết. chỉ biết hắn và môn phái của hắn đi ra từ trấn phượng hoàng.

Một lão nhân tóc trắng nói

-Cốc chủ chúng ta cử người đến Trấn Phượng Hoàng điều tra cho kỹ, rồi sau đó hãy quyết định cũng không muộn, tránh rơi vào bẫy rập của người khác.

Ngụy Bác cũng nói

-ta đồng ý, phải điều tra rõ ràng mọi thứ tránh cho chịu thiệt.

Ngụy Bác cẩn trọng vô cùng, một hơi tiêu diệt môn môn phái như vậy, lại giết không sót một kẻ nào, phần đảm lược này người tầm thường quyết không làm được

Mạc Thần lại nói

-Cốc chủ, rất có thể Nguyễn Đăng Thịnh bị ám toán mà chết, chúng ta thế mạnh thì cho dù Thất Huyền Môn có cường giả thì đã sao.

Lão nhún tót tót trắng khi nẩy lại lên tiếng:

- Thám báo truyền tin về, nói là chỉ một đả một mà thôi, Nguyễn Đăng thịnh giờ hết bản lĩnh nhưng vẫn chết trong tay kẻ địch, hơn nữa Nguyễn Đăng Thịnh là Kết Đan trung kỳ, mà tên kia chỉ là Sơ kỳ đỉnh phong mà thôi, loại người như vậy, hoặc là thiên kiều của một môn phái ra ngoài cợ sát, hai là có sự phụ biến thái, ta thấy Ngụy trưởng lão nói có lý, nên điều tra cho kỹ

Ngụy Hải Thanh gật đầu

- Vậy được rồi, Ngụy Bác, lão đi đi. Điều tra xem tên này có lai lịch gì. Mặc trưởng lão tạm thời chưa diệt Thất Huyền Môn vội,

Ngụy Hải Thanh siết chặt nắm đấm

- Ta chờ xem trong Thất Huyền Môn có cường giả gì? Dám ngang nhiên đối đầu với bản cốc chủ, thật là ông thọ chệ mạng quá dài.

Mắt lão lóe lên một tia sắc bén.

Ngụy Hải Thanh ta chính là chủ nhân của Cửu Khúc Huỳnh Hà, Thanh Dương Đạo Quán, Thái Dương Môn, các người không có cơ hội trở mình nào hết. không lâu nữa, bản cốc chủ nhất định quét sạch các người

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Giết gà dọa khỉ

Giết gà dọa khỉ

Lại một tháng nữa qua đi, Thất Huyền Môn đã dần dần nắm giữ địa bàn của Hải Sa hội, phía bên Hắc Long Cốc, im hơi lặng tiếng, không có phản ứng gì, mà Phía Thanh Dương Đạo Quán, sau khi nhận công nạp xong cũng buông tay mặc kệ Thất Huyền Môn phát triển.

Dương Thanh đang dạo xung quanh nội địa của môn phái, theo số người lần trước câu Hải sa hội đầu hàng, giờ đây nhân thủ của hắn đã nhiều lên không ít, trong đó cũng có mấy tên pháp lực và tu vi coi được. đây là nguồn bổ sung quan trọng cho thực lực của hắn, còn lại đám người cũ, sau trận chiến đầu tại Hải Sa Hội đã ảm ảm lệt xác, nhưng kẻ yếu đã bị đào thải, nhất thời một bầu không khí mới lan tràn khắp môn phái,

Hắn lững thững bước bộ một đoạn thì gặp Thiên Cơ đang đi đến, gã kính cẩn thi lễ

Kính chào Chương môn

Dương Thanh gật đầu:

Dạo này có chuyện lớn gì không.

Hắn tùy ý hỏi một câu, Thiên Cơ hồi đáp:

Chương môn, hiện giờ chúng ta bắt đầu tiếp quản địa bàn của Hải Sa hội, đám đệ tử đã bắt đầu kiếm ra sinh ý, nếu làm tốt thì một năm kiếm vài chục vạn linh thạch là thường. thế nhưng...

Gã đang nói thì dừng lại, Dương Thanh vừa đi vừa hỏi tiếp:-

Nhưng sao, người nói ta nghe thử

Kính bẩm chương môn. Gần đây một trấn nhỏ tên là Thanh Khê do một cửa hiệu tên là Thanh Khê thương hành dẫn đầu đòi chúng ta phải bỏ tiền thuê năm nay, nếu không chúng sẽ đóng cửa không bán, nếu chúng đóng cửa thật, chỉ sợ toàn bộ khách sẽ chạy hết sang bên địa bàn của Hắc Long Cốc mua bán

Dương Thanh nhíu mày,

Lại có chuyện này sao, đi gọi các đường chủ khác đến đại diện.

Tuân lệnh.

Một lát sau toàn bộ đầu não của Thất Huyền Môn đã đến Dương Thanh ngồi xuống rồi nói:

Các vị đã nghe đến chuyện của Trần Thanh Khê rồi, chúng ta giải quyết việc này thế nào, mời các vị cho cao kiến.

Đàm Công Trung, ngồi phía dưới lên tiếng trước:

Chương môn, theo ta cứ giết sách chúng là xong

Liễu Kiến Thành không nhanh không chậm nói:

Sư huynh bình tĩnh, giết thì dễ nhưng sau đó giao thương ở đó cũng sẽ tê liệt

Nhưng không giết, bọn chúng lại nghĩ ta dễ bắt nạt

Cái này..

Trong điện bóng chốc vang lên hàng loạt tiếng tranh luận, không ai chịu ai, cuối cùng Dương Thanh phải dè xuống:

Các vị bình tĩnh.

Nhất thời cả điện trở nên im phăng phắc, uy vọng của hắn gần đây đã đạt đến đỉnh phong trong môn phái. Hắn lại hỏi tiếp:

Ám đường, các ngươi đã tra chưa.

Phó đường chủ ám đường Lạc Vân lên tiếng:

Khải bẩm chương môn, Thanh Khê thương hành này đã có từ rất lâu đời, nhất thời không thể tra được thế lực nào chống lưng, tuy nhiên thuộc hạ chắc chắn, nó không nghe lời của Hải Sa hội, lần Thanh Dương Đạo Quán

Dương Thanh hỏi lại:

Ngươi chắc chứ

Đã điều tra kỹ càng, Chương môn có thể yên tâm

Hắn gật đầu rồi quay sang Lương Bang Đoan hỏi:

Lương đường chủ, đan đường gần đây thế nào

Lương Bang Đoan đứng lên, cung kính nói:

Chương môn, do luyện đan cần thiên phú rất cao, nên mấy tháng nay cũng chỉ thu được có năm tên đệ tử, mà trong năm tên này mới chỉ có một tên miễn cưỡng đạt nhất phẩm Luyện Dược Sư,

Dương Thanh gật đầu, rồi lại hỏi:

Vậy các đan dược trị thương hồi khí thông thường hắn là luyện được chứ.?

Lương Bang Đoan không cần suy nghĩ liền trả lời hắn:

Chỉ cần có đủ dược liệu lại thêm ta đích thân luyện chế, chuyện này không khó.

Được

Lòng đã quyết chủ ý, Dương Thanh bắt đầu ra lệnh

Thiên Âm, Tử Dương

Dương Thanh cao giọng gọi, lập tức có hai người bước ra:

Có thuộc hạ

Nội sự đường các ngươi, tranh thủ thời gian chuẩn bị dược liệu theo yêu cầu của lương đường chủ

Mã Đức Hoa, Liễu Kiến Thành

Có thuộc hạ,

Toàn bộ võ đường theo ta đi đến Trần Thanh Khê

.....

Ngay chiều hôm đó toàn bộ đệ tử Võ Đường đã có mặt trước sân điện chờ xuất phát đi trấn Thanh Khê,

Dương Thanh bước ra trước mặt đám đệ tử

– Kính chào chưong môn!

Các đệ tử biết lần này cùng chưong môn đi giết người, bọn họ thực sự hưng phấn, theo uy vọng của Thất Huyền Môn và Dương Thanh lên cao, đám đệ tử bất tri bất giác cũng có trách nhiệm với môn phái hơn, giờ đây kẻ nào dám đắc tội với môn phái chính là tử địch của bọn họ. Dương Thanh nhìn mấy trăm đệ tử này rồi nói lớn:

-Có người đến nhà các người cướp sinh ý của vợ con các người, các người sẽ làm gì..

Mấy trăm đệ tử cùng hô lớn:

-Giết không tha

Dương Thanh lại hô:

-Nếu có kẻ muốn nhúng chàm Thất Huyền Môn thì sao

Toàn bộ đệ tử lại hô lớn:

-Kẻ đó Giết không tha

Hắn gật đầu:

-Tốt lắm, gia đình các người chính là gia đình của Thất Huyền Môn, mà Thất Huyền Môn cũng chính là gia đình các người, vì gia đình, xuất phát cho ta

-Xuất phát

– Xuất phát

Lục Thiệu Du ném ra Vô Cực Dao đập chân lên đó, bộ Hỏa Luân bào trên người hắn không ngớt bay phát phối, chỉ lộ ra hai con mắt sắc bén, mấy trăm đệ tử đi sau nhất thời tiếng động vang trời.

Đoàn người phi hành chừng nửa canh giờ thì đến trấn Thanh Khê

Rất nhanh đám đệ tử đã bao vây đại môn của Thanh Khê Thương Hành không để hở dù chỉ là một lỗ hổng.

Mã Đức Hoa khẽ nói

-

– Chưong môn, đây chính là Thanh Khê Thương Hành

Đám người đang đi lại xung quanh kinh hoàng vội lùi ra xa. Trong Tự Bảo Môn có một vài khách đang mua đồ thấy người Phi Linh Môn rầm rộ kéo đến thì chạy ra ngoài.

Dương Thanh từ trên Vô Cực Dao hạ xuống

mặt lạnh băng nhìn vào Thanh Khê Thương Hành. Trong đó có không ít khách nhân ra vào nườm nượp, đông tưng của đoàn người khiến cho đám người của Thanh Khê Thương Hành vô cùng ngạc nhiên,

-- là kẻ nào, lại dám to gan đến Thanh Khê Thương Hành kiểm chuyện

Khách đến giao dịch đều sợ tai bay vạ gió, nhanh chóng chạy hết, từ phía trong đại sảnh, một tiếng hừ lạnh truyền ra, theo sau đó đi ra khoảng năm mươi người đều mặc thanh bào, dẫn đầu là một trung niên râu rậm, trên mặt có một vết sẹo dài từ mang tai bên trái cho tới khóe miệng, trông ghê rợn vô cùng, đi ngay bên cạnh trung niên râu rậm, là một nam nhân khoảng ba mươi tuổi hắn cũng mặc thanh bào, nhưng trước ngực có thêu một con rồng nhỏ màu đen,. Dương Thanh giật mình thì ra đứng sau Thanh Khê thương hành lại là Hắc Long Cốc, từ khí thế mà cảm nhận, thanh niên này tuy gương mặt còn trẻ như vậy nhưng cảnh giới không hề kém hắn.

Còn trẻ mà đã có tu vi như vậy, đi khắp nơi tìm cũng không dễ thấy.

Năm mươi người vừa đến này, trừ bỏ trung niên râu rậm, cùng thanh niên kia có cảnh giới Kết Đan, còn lại chính là TRúc Cơ ba mươi mấy người, còn lại đều là Luyện khí tầng 10 có kẻ đã đến đỉnh phong, tuy người ít hơn, nhưng thực lực hai bên lại không thua kém nhau mấy, Dương Thanh thầm thở dài, bọn chúng kiếm đâu ra lắm TRúc Cơ như vậy, chẳng lẽ như củ cải trắng ngoài đường hay sao

Đám Người Mã Đức Hoa, Liễu Kiến Thành cũng như Lương Bang Đoàn, Luyện Hồn, Thiên Tinh, khi gặp mặt đám người này đều hiện lên một tia lo lắng,

- Máy vị là ai, không biết đến Trần Thanh Khê tìm chúng ta có việc gì,

Trung niên râu rậm lên tiếng

Đàm Công Trung nói:

– Hồn lão, đây chính là chương môn Thất Huyền Môn của chúng ta tên hự Thượng Dương Hạ Thanh. cố ý đến vì đám Thanh Khê Thương Hành các người.

Trung niên râu rậm, nghe Đàm Công Trung nói thì cười ha hả

– Ôi ta còn tưởng là ai, hóa ra là Dương chương môn đích thân đến. Sáng sớm ở đầu nhà đã có chim khách kêu, ta còn tưởng khách quý phương nào, Sớm nghe nói ngài tuổi trẻ tài cao, hảo hoa phong nhã, nghe danh đã lâu nhưng hôm nay mới được gặp mặt, bản nhân cảm thấy rất vinh hạnh, vinh hạnh.

Nhưng lời này từ mồm tên râu rậm nói ra, nghe thì như là khen nhưng thực tế hấn đang mặt sát Dương Thanh, cái gì mà nghe danh đã lâu, chim khách đậu trước cửa hoàn toàn là nói láo

Dương Thanh liếc mắt lên nhìn hấn rồi nói:

-Sáng nay ta lại gặp quạ đen kêu, điềm báo trước sẽ gặp bọn ô hợp, thật không ngờ lại gặp phải các hạ trước tiên, không biết có phải là do trùng hợp

- Ha ha ha

Đám người Thất Huyền Môn không ngừng cười trộm khiến cho tên râu rậm kia mặt tái đi vì tức giận

-Người.

Hấn đang định phát tác nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười hỏi:

-Dương chương môn, rút cục ngài đại giá đến đây là vì chuyện gì, không phải đấu võ mồm với ta đấy chứ

Dương Thanh hừ lạnh một tiếng:

Có chuyện gì sao, các người dám ngăn ngàm xúi giục thương nhân chống lại chúng ta. Hôm nay bản nhân sẽ giết chết hết đám các người để lấy hiệu quả giết gà dọa khỉ.

Trung niên râu rậm âm trầm nói:

-Người nghĩ chúng ta là con gà tuy ý người nhúng nước hay sao.

Dương Thanh cười nhạt,:

-Là Long hay Trùng sau đây người sẽ biết

Dương Thanh đưa tay ra hiệu cho đám đệ tử

– Chúng đệ tử, giết không thừa một người, kẻ nào giết được hai tên trở lên, thưởng một ngàn linh thạch, hai viên đan dược cấp hai.

Cái gọi là trọng thưởng có liều mạng là đây, đám đệ tử vừa nghe thấy phần thưởng thì lập tức nóng hết cả thân người, nhanh chóng rút ra pháp khí, ầm ầm xông lên. Hấn không sinh ra bốn năm chân mà chạy cho nhanh hơn nữa

Linh khí trên người Dương Thanh cũng bạo phát ra, Âm giới kiếm xuất hiện trên tay hấn, áo choàng sau lưng không ngớt bay phấp phật, lay động thân mình, hấn đã phóng vọt lên phía trước

– Giết!!!

Trung niên râu rậm mặt liền biến sắc, hấn không ngờ Dương Thanh nói giết liền giết, căn bản còn chưa kịp thông báo cho Hắc Long Cốc tiếp ứng, hấn vội hơ lớn:

-Mau Kết trận đối kháng,

Tuy hô như vậy nhưng hấn lại là người đầu tiên thụt lùi bay về phía sau

gã biết không đối kháng lại được

Dương Thanh đã lao lên trước Âm giới kiếm nhắm gáy của trung niên râu rậm chém xuống.

-Muốn chạy sao, chậm rồi

Chân khí từ người Dương thanh bộc phát, kiếm ánh đầy trời mang theo khí lạnh thấu xương bao trùm lấy thân ảnh của trung niên râu rậm

Sắc mặt trung niên râu rậm sa sầm, hắn nhanh chóng bước sang bên phải ba bước tránh đi thế công của Dương Thanh,, hắn quát lớn:

-- Con mẹ ngươi, Thảm Bàng Phu ta hôm nay liều chết với ngươi

Thảm Bàng Phu nhanh chóng té ra pháp bảo, là một chiếc phát trần, thoát nhìn vô cùng kỳ lạ, tựa hồ do một loại tài liệu đặc thù tạo nên, cán dài bốn rưỡi, gió thổi qua cây phát trần không ngớt kêu rào rào. hắn vung phát trần lên, một áng mây màu lục bay ra nhắm về Dương Thanh quét tới

Dương Thanh giờ cao Âm Giới Kiếm mà khi cuộn cuộn tỏa ra, kiếm khí của hắn đi đến đâu, nhất thời cỏ cây phù một tầng sương mỏng rồi nhanh chóng héo rũ. Thảm Bàng Phu thấy vậy, thì biến sắc mặt:

-Ngươi tu luyện công pháp của ma giới.

Lúc này Lương Bang Đoàn đang giao chiến với thanh niên của Hắc Long Cốc kia, đám đường chủ còn lại thì chia nhau ra chiếu cố đệ tử, trung bình cứ bốn người của Thất Huyền Môn, vây công một người phe địch,

Đám đệ tử dưới trọng thương của Dương Thanh liều lĩnh lao lên không hề biết sợ chết

lẫn trong tiếng chém giết là giọng của Mã Đức Hoa vang lên:

-Không để một ai thoát, kẻ nào để địch chạy mất, lão tử phế kẻ đó.

Liếc thấy đại thế sắp mất, Thảm Bàng Phu hối hận không thôi, biết trước hắn đã thông tri cho Hắc Long Cốc tiếp ứng, giờ thì không kịp nữa rồi, hắn nhanh chóng đánh ra một chiêu rồi bỏ chạy. Dương Thanh về mặt âm trầm

— Muốn trốn sao?

Vù Vù

Dương Thanh ném ra một cỗ quan tài triệu hồi Mộc Linh Thánh Mẫu. dùng ý niệm ra lệnh cho Mộc Linh chặn Thảm Bàng Phu, gã còn chưa kịp chạy bao xa, thì đã thấy trước mặt có một cô nương mặc áo xanh đứng trước mặt, còn chưa kịp định thần thì một luồng chưởng lực hùng hậu đã đẩy hắn ngược lại, thảm bàng phu giật mình, không ngờ một cô nương lại có thực lực như vậy, hắn quát lớn,

-Ngươi là ai

Mặc kệ hắn nói gì, Mộc linh vẫn đứng im lặng ở đó, trên tay nàng là mộc linh khí tinh thuần trực sẵn, nàng làm theo lệnh của Dương Thanh chặn người này lại.

Thảm Bàng Phu Nhìn kỹ, rồi thở ra một hơi

— Hừ! Thì ra chỉ là Cường Thi, muốn đấu với ta?

Thảm Bàng Phu hét lớn, linh lực trong người hắn phát tiết ra ngoài, Dương Thanh vừa lúc đến nơi cảm nhận được cũng phải giật mình:

-Lại là kết đàn trung kỳ

Chỉ thấy thảm bàng phu hô lớn:

-Lôi Đình Tam Phong

Cây phát trần trên tay hắn, nhanh chóng bay ra, ngưng tụ thành vài chục tia sét, nhắm đầu của Mộc Linh Thánh Mẫu ném xuống:

-Không ổn.

Dương Thanh hô lớn, nếu để sấm sét này đánh trúng chưa biết chừng Mộc Linh sẽ bị thương nặng, hắn dùng tốc độ nhanh nhất đứng chắn trước người Mộc Linh, gọi Âm Hồn Kiếm Giáp. Toàn thân bao phủ bởi giáp trụ sáng ngời, hắn lẳng không bay lên, đối kháng trực tiếp với Lôi Đình Tam Phong, của Thảm Bàng Phu, gã khinh thường;

-Muốn chính diện đối phó với lôi lực của ta, muốn chết

lôi đình nhanh chóng ngưng tụ thành vô số tia sét lôi lực nổ ầm ầm như pháo hoa, phô thiên cái địa. mỗi nơi lôi lực đi qua không gian trở nên vắng vẻ,

rất nhanh lôi lực bao phủ Dương Thanh vào giữa, chúng nhanh chóng đánh lên người hắn

-Ầm Ầm Ầm

Dương Thanh cảm nhận rõ lôi lực này sắc bén vô cùng, nó trực tiếp tấn công đan điền của hắn, vô cùng kỳ dị.

Dương Thanh mỉm cười vận khởi Âm Hồn Kiếm Giáp, toàn bộ giáp trụ tỏa ra hắc mang nhàn nhạt tuy rằng vẫn có thụ thương nhưng lôi lực của thâm băng phủ gần như mất tác dụng hoàn toàn

Ầm

Tuy Dương Thanh bị đánh bay xuống đất, nhưng hắn chỉ bị thương nhẹ, lực phủ ngũ tạng hơi chấn động một chút,

Thẩm Bằng Phủ kinh hãi la lên:

-Không thể nào, chưa ai có thể trực tiếp đối kháng lôi lực của ta mà lại còn sống.

Bò dậy từ dưới đất, nhổ ra một ngụm máu tươi. Dương Thanh lạnh lùng nói.

Bây giờ đến lượt ta

– Âm Giới Vô Phong

Dương Thanh đánh ra kiếm quyết, kiếm khí cực kỳ cường đại bộc phát. Toàn thân hắn hiện ra hắc khí nhàn nhạt, trông hắn như một vị ma thần đến từ cửu u địa ngục

Trong không gian chợt vang lên một loạt tiếng nổ lớn, kèm theo tiếng rít như xé lụa

làn gió khủng bố thổi bay mọi thứ trên đường đi của nó. kiếm khí mang theo hắc mang của Dương Thanh xé gió lao đi xé rách không khí lóe lên tàn ảnh mang theo uy lực ngập trời, hắn đã dùng hết sức

Vù vù vù!

Pháp bảo của Thẩm Bằng Phủ bị cắt làm hai mảnh Kiếm khí còn chưa dừng lại trực tiếp xuyên thấu cơ thể của gã, gã trợn mắt lên

-Ta không ti.n

Vừa nói hết câu thì người hắn đã chia làm hai mảnh

linh hồn dần tan biến, Kim Đan của hắn hiện ra xoay tròn trong không trung mấy vòng rồi vỡ vụn

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Tạm rời môn phái

Chỉ giây lát sau đó. Đám người Thất Huyền Môn dưới sự trọng thưởng của chương môn đã nhanh chóng chém giết Thanh Khê thương hành không sót một ai cả, chỉ có điều để tên thanh niên của Hắc Long Cốc kia trốn thoát. Lương Bang Đoan mặt mũi xám xịt đi đến trước mặt hắn:

-Chương môn, vừa rồi thuộc hạ sơ xuất để tên thanh niên kia chạy mất

Dương Thanh cười mà đáp:

-Lương lão chớ lo nghĩ, thoát một tên cũng không gây nên xóng gió gì,

Thực ra tên thanh niên kia trốn được cũng là nằm trong suy tính của hắn. sau khi diệt xong Thẩm Bằng Phủ, hắn cũng không tham gia vây công tên kết đan của Hắc Long Cốc kia, bởi vì trước mắt Thất Huyền Môn chưa có năng lực đối phó với sự trả thù của Hắc Long Cốc, bọn thanh Khê thương hành này có lẽ chỉ là linh đánh thuê, không đáng ngại, nhưng nếu giết chết đệ tử của Hắc Long Cốc thì không dễ nói chuyện rồi, mà theo phỏng đoán của hắn,, chỉ ít tên này là một trong Hắc Long Thất Tử. cho nên chỉ cần không quá mức phô trương, Thất Huyền Môn hắn có thể an ổn ở nơi này phát triển.

Dương Thanh gọi đám đệ tử lại:

-Mau đi tiếp quản Thanh Khê Thương Hành, còn nữa, thông báo cho các cửa hiệu khác, bọn họ có thể không nộp thuế, nhưng hãy mang đầu đến gặp

ta.

Đám đệ tử đồng thanh đáp

-Vâng, chường môn.

.....

Dưới thủ đoạn thiết huyết của Dương Thanh, đám cửa hiệu ở đây đều ngoan ngoãn cống nạp, Thất Huyền Môn cũng tiếp thu luôn sinh ý của Thanh Khê Thương Hành, đổi tên nó thành Thất Huyền Lâu, giao cho nội sự đường quản lý. Chuyên đầu giá vật phẩm, hộ tống, thu mua dược liệu. bước đầu cũng có chút thu nhập. Kế đó Dương Thanh lại làm một buổi lễ long trọng tuyên bố lại một lần nữa tôn chỉ của Thất Huyền Môn, giới thiệu cung phụng và Hộ phapscho mọi người mới nhập môn biết, công việc môn phái coi như cũng tạm xong.

Trước mắt Hắc Long Cốc vì chưa muốn xé mặt nạ với Thanh Dương Đạo Quán, nên bước đầu coi như đám Dương Thanh chưa có gì lo lắng. Kế đến hẳn phải lo mau chóng tấn thăng tu vi của mình, chỉ là Kết đan sơ kỳ, mặc dù đi đến đỉnh phong nhưng vẫn còn quá yếu, theo cảnh giới càng tăng hẳn càng cảm thấy đại lục này chứa nhiều bí mật, tầng phong ấn giữa ba tộc mà triệu phong nói là một trong số đó, hẳn muốn biết nhiều hơn, thì bắt buộc phải mạnh hơn.

-Người định đi sâu vào trong lục địa,

Trong không gian thần bí của Âm Dương Giới, Triệu Phong nhàn nhạt hỏi

-Đúng vậy, Triệu huynh, ta cảm thấy thực lực hiện giờ quá yếu, chớ có nói đâu xa, chỉ mấy trận đánh vừa rồi cũng đều nhờ may mắn, thuận túy/

Triệu Phong gật đầu:

-Con đường cường giả vĩnh viễn không có điểm dừng, với số bảo bối của ta trong tay người, tu sĩ đồng cấp ít có đối thủ, hy vọng lần này, người ra ngoài có nhiều thu hoạch.

Rồi lão lại hỏi:

-Thế nhưng người đi rồi, Thất Huyền môn sẽ thế nào.

Dương Thanh mỉm cười đối hẳn một giọng khác, nghe ghê tởm đến cực điểm:

-À, đây chính là chuyện ta muốn bàn với lão ca một chút.

Hắn đã đổi gọi Triệu Phong bằng lão ca.

-Triệu huynh anh minh thần võ, năm xưa là Thái Tử ma giới, người cầm đầu Hàn Nguyệt tộc,

-Đúng thế, người hỏi làm gì,

Triệu Phong ngờ vực hỏi lại.

-Ha ha, thế chắc hẳn, lão ca am hiểu nhất chính là quản lý rồi.

Hắn xoa tay cười hắc hắc:

-Không giấu gì lão ca, chuyến này ta muốn nhờ lão ca đứng ra quản lý hộ...

Hắn còn chưa nói hết, Triệu Phong đã xua tay lắc đầu,

-Cút, cút ngay, tên tiểu tử nhà người, lại dám đánh chủ ý đến lão tử, lão tử không làm..

Dương Thanh vẫn tiếp tục cười:

-Ấy, Triệu huynh đừng nóng, thế này đi, huynh quản lý sau màn, mọi quyết sách của huynh sẽ do Từ Nguyệt thi hành, thế nào hả..

-Người không mang theo năng.. Triệu phong hỏi lại

Hắn lắc đầu,:

-Lần này ta muốn tự đi lịch lãm, không thể cứ đứng mãi dưới bóng người khác được,

Triệu Phong gật gù,

-ừm, cũng phải, không có ai rảnh mà bảo vệ người cả đời, mọi chuyện vẫn phải do người giải quyết

-cho nên lần này phải nhờ lão ca ra sức.

-Hừm

Triệu Phong gục gặc gật đầu:

-Thôi được, lão phu phá lễ một lần, sau này ngươi đừng mơ coi ta là con trâu của ngươi đấy nhé.

Đạt được mục đích, hắn cười ha hả vỗ vai Triệu Phong:

-Triệu lão ca, ngài chính là cho tiểu đệ com ăn áo mặc, tiểu đệ nào dám sai bảo ngài như trâu ngựa.

-Cút,.

.....

Sáng ngày hôm sau, hắn triệu tập cao tăng môn phái lại, thông báo hắn phải ra ngoài một thời gian, mọi chuyện trong tông môn từ này tạm thời giao cho Triệu Cung phụng, thực sự thì ngoài Lương Bang Đoàn ra, chưa ai thấy mặt vị cung phụng thần bí này, nhưng nghe đồn tu vi của vị này siêu việt hơn cả Từ Nguyệt hộ pháp.

Biết tin hắn đi, Từ Nguyệt khẽ hỏi:

-Ngươi định đi bao lâu,

-Chậm thì 1 hai năm sẽ về, Từ Nguyệt nơi này nhờ nàng và Triệu lão ca trông nom giúp,

Đạo gần đây tình cảm giữa họ ra người, đã tiến triển không ít, hắn biết thế là có lỗi với Thanh Hương nhưng lại không kiềm chế được cảm xúc của mình, hắn đành để mặc cho thiên đạo an bài vậy, hắn và nàng có thể đến được đâu thì là đến đó, nghe hắn nói vậy, Từ Nguyệt gật đầu:

-Được ngươi yên tâm, có ta ở đây, ai cũng đừng nghĩ nhúng chàm Thất Huyền Môn này được

-Được, nàng hãy đợi ta trở về, rồi sau đó đi tìm thân thể của nàng

-Được, ta đợi ngươi về.

Màn chia tay trôi qua, hắn liền trong sự vẫy chào của tông môn đạp lên vô cực đao bay đi, chớp mắt đã mất hút nơi chân trời,

Nơi đầu tiên mà hắn muốn đi chính là quê hương của hắn, trấn Tế Giang của Vân Nam đại lục. nhiều năm như vậy, hậu duệ thì bị hoàng đế chém đầu, sợ là không còn gì cả, nhưng hắn vẫn muốn về, ở nơi đó tìm lại chút cảm giác thường nhân còn sót lại trong hắn, củng cố lại đạo tâm của hắn, đánh tan bình cảnh tiến vào Kết Đan trung kỳ, hơn nữa, hắn còn muốn quay lại nơi đó vì Cô sơn tiên đảo năm xưa, hắn muốn đến nhìn một chút.

Sau nhiều ngày liên tục phi hành, rốt cuộc hắn đã đến được trấn Tế Giang, từ trên cao nhìn xuống, quê hương của hắn đã khác xưa rất nhiều, nơi đã từng là nhà hắn, nay đã biến thành bình địa, không còn một chút tàn tích gì cả, lăng không trên nền trời hắn bùi ngùi nhớ lại, nơi này nhiều trăm năm trước đã từng là một đại viện huy hoàng, người người đi lại vô cùng tấp nập, vậy mà đến hôm nay một viên ngói cũng không hề sót lại, đúng là thiên đạo vô tình, sao dời vật đổi, mạng sống của thường nhân ngắn ngủi đến đáng thương, mà hắn truy cầu tiên đạo, vậy tiên đạo là gì, là cầu sống lâu, hay truy cầu thực lực, hắn bây giờ cũng không chắc chắn về mục đích tu tiên của mình, mới đầu hắn chỉ muốn tu tiên để tìm vợ hắn, rồi sau gặp kẻ địch hắn lại muốn tu vi mạnh hơn để bảo vệ mình, rồi khi mạnh rồi, hắn lại muốn mạnh hơn, biết nhiều bí mật hơn

Hắn nhận ra, mình mãi mãi sẽ không có điểm dừng, lòng tham, khiến con người ta luôn dần thân về phía trước. hắn thờ dài nhìn về nơi từng là gia đình của mình, rồi quay người bay đi, lần này có lẽ là lần cuối cùng hắn quay trở lại, từ nay, hắn phải bước đi trên con đường của mình, cố gắng sáng tạo ra một truyền thuyết thuộc về riêng hắn.

Đang phi hành thì tiên thức khổng lồ của hắn chợt phát hiện ra phía hạ vực phía trước có dị động trong một khu rừng mé tả sâu trong cốc linh lực ba động, hỏa quang bay lượn đầy trời, pháp khí liên tục bay lên rồi hạ xuống.

Dương Thanh vận dụng tiên thức nhìn thấy thì kinh ngạc là lên một tiếng:

-Phong Hóa môn

Nguyên lai kẻ đang bị vây công kia là người của phong hóa môn, mà môn phái này chính là môn phái lúc đầu mới gia nhập tu tiên giới hắn trà trộn vào, nhờ cơ duyên mà tại Hắc lâm được Hồn Nguyên Tán hay bây giờ chính là Từ Nguyệt nhận chủ. Tính ra hắn cùng với tên đang bị vây công dưới kia cũng có một chút liên hệ.

- Không ngờ lại gặp Phong Hóa môn tại đây? hai kẻ vây công này linh lực tinh thuần, pháp lực của họ không phải là hạng tầm thường, cảnh giới hai tên đều là Kết Đan trung kỳ, tên trưởng lão của Phong Hóa Môn kia cugn là Kết Đan trung kỳ, hiển nhiên đã đầu hết đèn tắt.

Hắn ngừng lăm bắm:

-Từ khi nào Phong Hỏa môn lại có lăm Kết Đan như vậy,

Hắn nhanh chóng thu liễm khí tức, âm thầm hạ xuống cách đó một khoảng, ẩn thân vào phía sau một cây đại thụ

sau gốc cây hắn đưa mắt nhìn ra thì thấy ba người đang quần nhau chiến đấu. Cuộc tỉ đấu cực kỳ khốc liệt, thành cục diện hai người đánh một. Người bị bao vây là một lão già, râu bạc trên người mặc bộ áo bào màu xám, trên vai trái thêu ký hiệu của Phong hỏa môn.

Trong tay lão huy động một mũi tên màu vàng, không biết làm từ gì đang cố gắng chống cự

hai gã bao vây lão thì một gã thân hình cao lêu nghêu mà mặt đen như than Một gã mặt đỏ như say rượu, tướng mạo cực kỳ xấu xa quái dị.

Gã cao gầy sử dụng pháp bảo trường kiếm, gã mặt đỏ sử dụng một chiếc đồng chung

mắt thấy thấy lão già phong hỏa môn bị vây đánh đến thọ thương rồi nhưng thể công của lão vẫn đảo đi đảo lại phóng ra những chiêu cực kỳ dũng mãnh. Lúc này lão đang bay là là trên mặt đất, Kim giao tiễn dưới sự chỉ huy của lão cố gắng tã xung hữu đột, nhằm sơ hở của hai tên kia mà tấn công, bản lĩnh của lão này thực không tầm thường.

Tuy nhiên, hắn nhăm chùng lão cũng không chịu được bao lâu nữa,

xem chừng lão khó lòng thoát khỏi kiếp nạn này.

hai tên kia bản lĩnh cũng không phải là tầm thường, nhất là gã cao nghêu, thanh trường kiếm của gã vọt lên những luồng kiếm quang như tuyết rơi hoa rắc. Đường kiếm chọt tã chọt hữu khiến cho đối phương không biết đâu mà lờn. kiếm khí vun vút rít lên, quét đến đâu, cuồng phong nổi ào ào đến đó,

Dương Thanh nghĩ ngẫm nếu hai tay này mà vậy công mình thì dù mình có thắng cũng phải trọng thương không nhẹ,

Bỗng nghe tên cao nghêu nói:

Nguyễn trưởng lão, biết điều lão hãy mau giao bản đồ đó ra đây. Tội gì mà lão phải vất vả chống đỡ, có hời đi đến chỗ uống mạng.

Nguyễn trưởng lão kia tức giận đáp:

-Nực cười, bản nhân đường đường là đẳng đại trọng phu. Có lý đâu lại sợ hãi bọn dê hèn vô liêm sỉ như các ngươi? Các ngươi muốn lấy bản đồ trong tay lão phu, đừng mơ tưởng hảo huyền nữa!

Đột nhiên lão vươn tay phải, một luồng thanh quang vun vun phóng ra, bắn thẳng vào ngực gã mặt đỏ.

Dương Thanh nhủ thầm

-Tên kia không tránh kịp rồi.

Gã mặt đỏ đứng như dự liệu của Dương Thanh, trước tốc độ quá nhanh ủa thanh quang, hắn chỉ kịp gọi ra một tầng quang tráo hộ thể, nhưng đáng tiếc như thế là không đủ

Gã cao nghêu vội tấn công lão để cứu đồng bọn.

một tiếng phập, ghê rợn vang lên, ngực tên mặt đỏ bị thủng một lỗ lớn, máu thịt đầm đìa

nhân cơ hội này, Nguyễn trưởng lão vội lui lại phía sau điều hòa hơi thở.

hai gã vây công kia càn điên cuồng, tấn công dữ dội hơn, đồng trung, cùng trường kiếm, đánh ra càng lúc càng hiểm ác

Phập một tiếng vang lên! Lưỡi kiếm của tên cao nghêu đã cắm vào vai trái của Nguyễn trưởng lão kia,

Lần này lão tự lượng sức mình khó lòng thoát nạn.

-Bây giờ chỉ có đường lối duy nhất để mà thoát thân là phải giết được một tên, nên khi bị đâm lão nghiêng răng chịu đựng, âm thầm vận công vào bàn tay trái

thấy đồng bọn đắc thủ, tên mặt đỏ, phần hãn vi lỗ thủng ở ngực, liền lao đến, gào cao đồng chung, định giết chết lão

Bỗng nghe tiếng binh một tiếng!

bàn tay trái của lão đã đánh vào bụng tên mặt đỏ, nhưng đồng thời lão cũng bị linh lực của đồng chung đánh cho trọng thương nguy kịch, lão đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

lão la lên một tiếng

-Ủi chao!

tên cao nghệu lạnh lùng hỏi:

-Nguyễn Hữu Bài! Ngươi thật không thích nhẹ nhàng từ tế. ta đã ra điều kiện nhưng lão lại cứ nằng nặc không ưng thuận, vậy bây giờ lão hãy chịu chết đi.

Nguyễn Hữu Bài, nửa ngồi dưới đất, nhổ ra một ngụm máu, lão cố hết sức mới nói được:

-Muốn... giết cứ việc,

Mỗi một từ nói ra lão lại phun ra một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Lo chuyện bao đồng

Lo chuyện bao đồng

Giữa lúc Gã cao nghệu đang chuẩn bị điểm thanh kiếm vào ngực Nguyễn trưởng lão kia thì hần vội nhảy lùi lại sau một bước. cầm kiếm đưa về phía khu rừng lớn tiếng đồng dục hỏi:

-Cao nhân phương nào giá lâm?

hì ra trong lúc thấy gã cao nghệu định ra tay, Dương Thanh nhớ đến tình cũ năm xưa khi hần còn ở Phong Hóa Môn liền cải biến khuôn mặt, bỏ mũ trùm đầu và mặt nạ của Hòa lân bào xuống, ho lên một tiếng, mặc dù hai tên này cảnh giới không thấp, nhưng hần vẫn tự tin có thể trong tay hai người này cướp đi nguyên trưởng lão kia.

gã mặt đỏ cũng trở nên kinh nghi giờ cao đồng chung tiến vào cảnh giới phòng ngự, hào quang hộ thân xung quanh không ngớt tỏa sáng lóng lánh

bỗng nghe một tiếng ho nhẹ, trước mắt hai người đã xuất hiện một bóng đen, cảnh giới Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong.. mái tóc dài tung bay theo gió, một mắt bên phải bị che. dưới hông đeo một quả bầu, kẻ này không ai khác chính là Dương Thanh giả dạng

Gã cao nghệu chấp tay không nhanh không chậm nói:

- Các hạ là ai, không biết có chuyện gì. Hắc Sát Giáo đang thi hành nhiệm vụ mong các hạ giúp đỡ, ngày sau tất có hậu báo.

‘hừm’, dương thanh nhủ thầm thì ra là người của Hắc Sát Giáo, năm xưa chính là cùng Phong Hóa Môn tranh đoạt Hồn Nguyên Tán, đúng là hai môn phải có nhiều duyên nợ

Dương Thanh thoáng lộ nụ cười trên môi, chấp tay đáp lễ nói:

-Thì ra là Hắc Sát giáo đại danh鼎鼎鼎鼎 của miền Hàn Giang, tại hạ Đồng Mã Kỳ xin hữu lễ.

hai tên cao nghệu và mặt đỏ đều không nhận ra vị Đồng Mã Kỳ này là người ở đâu, thấy hần tới đây thì trong lòng không khỏi bồn chồn tự nghĩ:

-Bọn mình làm việc kín kẽ vô cùng, không thể nào bạo lộ phong thanh cho được, có lẽ tên này chỉ tình cờ qua đường.

gã cao nghệu lại nói:

-Thì ra là Đồng đạo hữu, hạnh ngộ, hạnh ngộ, tại hạ là Trần hữu Minh,

Rồi hần chỉ sag tên mặt đỏ,

-Còn đây là bào đệ Trần Hữu Lượng. đạo hữu không biết có chuyện gì cần chỉ giáo.

Nét mặt Dương Thanh liền thê lương hần nói:

- Ài, chuyện này phải kể từ ba trăm năm trước, cha ta chính là Ngự Tiền Tam Phẩm Đệ Nhất Đới Dao Thị Vệ Đồng Vân Long. Là thị vệ trong Hoàng cung Đại nam quốc, năm đó khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ thì bị trong thương nguy kịch...

Trần hữu minh nói

-Đồng đạo hữu, có lời gì máu nói, nếu không xin mời đi cho,

Không biết hấn sâu cạn thế nào hai huynh đệ Trần Hữu minh cũng chưa dám động thủ

Dương Thanh lại nói:

-hai vị bình tĩnh, để ta kể tiếp. Đáng giận là lúc đó tổ phụ ta không mang theo thuốc trị thương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. May thay lúc đó có một vị nhân sĩ đi qua đã cứu mạng tổ phụ ta. Tổ phụ ta vô cùng cảm kích liền hứa rằng khi hồi triều tất có hậu báo

Dương Thanh nói tới đây liền ra chiều kính cẩn như thể tổ phụ mình và vị nhân sĩ đó đang đứng ở đây vậy

Trần hữu Minh đã mất kiên nhẫn:

-Đồng huynh, nếu ngươi chưa đingay, chớ trách huynh đệ ta xuống tay ác độc

Dương Thanh nói:

- Chuyến này nhuynh đệ ra ngoài đi chơi một chuyến để tiêu tan lòng sầu muộn không ngờ lại gặp hậu nhân của ân nhân, chuyện này ta phải quán.

-Nực cười

Trần Hữu Lượng nói:

-Nhà ngươi nói đây là người quen câu ngươi chúng ta liền tin hay sao. Cho dù đúng là người quen của ngươi thật, ngươi dám đắc tội với hắc sát giáo ư, sợ là đời này không có chỗ cho ngươi dung thân rồi, biết điều mau rút đi

đừng nhìn Trần Hữu Lương là một người thô kệch, thực ra hấn cẩn thận, tâm kế còn hơn cả đệ đệ của hấn. từ đâu nhảy ra một tên kết đàn nhận người thân, chuyện này đã không bình thường, có thể xung quanh đây còn có mai phục không chừng, chuyện cấp bách bây giờ là giết chết tên họ Nguyễn kia, suu hồn hấn là xong, trong một hơi thờ Trần Hữu Lượng đã quyết định chủ ý, hấn sẽ chống đỡ Dương Thanh, còn đệ hấn phụ trách suu hồn, Tu vi tuy ngang nhau, nhưng Nguyễn trưởng lão kia đã như đèn cạn dầu, chắc chắn không chống nổi.

Lại nghe dương thanh nói

-Đa tạ lòng tốt của hai vị, Hắc Sát giáo là gì ta còn chưa từng nghe nói. Đạo làm con hiếu thuận với song thân, phụ mẫu, đây chính là ân nhân của tổ phụ chuyện này nếu ta không quán còn mặt mũi đi gặp tổ tiên hay sao

Vừa nói hấn vừa âm thầm tìm sơ hở để xông vào cứu người, sớ dĩ, hấn nói dông dài này giờ chính là phân tán sự chú ý của hai huynh đệ họ Trần, chỉ cần có sơ hở với thân pháp của mình hấn tự tin có thể mạng người đào thoát

Thấy Dương Thanh coi thường thánh giáo Trần Hữu Lương đã thực sự động nộ, hấn quát lên:

-Hữu Minh, đi

Bản thân hấn nhanh chóng huy động Đồng chung, đánh ra vô số ảo ảnh Hào quang lấp lánh nhắm trước ngực Dương Thanh đâm tới.

không hề chậm trễ, TRẦN Hữu Minh cũng đưa cao tay phải nhắm thiên linh cái của Nguyễn trưởng lão phi thân đến từ tay của hấn phóng ra ba đóa hoa. Phân biệt bản thẳng đến não hải của lão

Dương Thanh không hề hoảng vung tay phải ra, hai thanh Vô Cực Dao rít gió bay đi chém thẳng vào cánh tay của Trần Hữu Minh, đồng thờ tay trái hấn xòe ra cấp tốc đẩy tới trước, hắc khí từ bàn tay hấn cuộn cuộn phóng ra, mang theo tiếng ma tru quỷ khóc, như âm hôn địa ngục, trực tiếp va chạm với hào quang của đồng chung trong tay Trần Hữu Lượng,

hai luồng quang ảnh đụng nhau tuôn ra một thứ hơi lạnh kinh người

-Đừng!

uy lực mãnh liệt phát ra, cả hai người cùng bị chấn bay về phía sau một quãng mới đứng vững, tiên thức chỉ huy Vô Cực Dao của hấn bị gián đoạn trong giây lát, nhờ thế mà Trần hữu Minh tránh được hai thanh đao, bàn tay đã sắp chạm đến thiên linh cái của trưởng lão Phong Hóa Môn,

Dương Thanh thấy vậy thì nhanh chóng xoay thân hình, vận khởi Âm Dương Sinh Tử Quyết đến cực hạn, dùng một tốc độ như thiểm điện vọt lên, hấn cho tay vào túi trữ vật, móc ra một cây Âm Phủ Ma Châm rồi điều khiển nó vọt đi, nhằm hậu tâm của Trần Hữu Minh vun vút lao đến

Trần Hữu Lượng hốt hoảng vô cùng, gã không ngờ Dương Thanh lại ra chiêu nhanh và độc như vậy, không còn cách nào khác, gã đánh cần mạnh đầu lưỡi phun một ngụm máu huyết vào Đồng chung trên tay rồi ném mạnh ra. Hồng cứu đệ đệ

-Bong.

Một tiếng va chạm như tiếng cồng trầm, hai pháp bảo đụng nhau trên không toát ra một luồng hỏa nhiệt nóng bỏng, Trần Hữu Minh dùng gài vụn nổ nhất, mặc dù đã nhanh chóng dùng thần quang hộ thể nhưng hắn vẫn chật vật một phen, Nguyễn Trường lão kia lại không có may mắn như vậy, lão đã gần đất xa trời từ trước, lại thêm lần này bị ảnh hưởng từ hai pháp bảo, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài hai thước, tuyệt khí bỏ mình.

Kết quả này, ngay cả dương thanh cũng không ngờ tới, có thể nói hắn cũng góp phần giết chết lão, nhưng rất nhanh hắn gạt chút áy náy ấ ra khỏi đầu, lão đáng nào cũng chết, chết trong tay mình còn đỡ chịu đau khổ suu hồn, âu là ta không để hai kẻ này vũ nhục xác lão là được.

Nghĩ vậy, hắn liền giả bộ là lên:

-Hai vị đạo huynh, người đã chết hẳn rồi xin hai vị cho ta mang ân nhân đi mai táng.

Nói chưa dứt lời hắn đã phóng đến chỗ cai xác toan thu vào túi trữ vật,

Bị một tên lạ mặt phá hỏng nhiệm vụ hai huynh đệ trần thị đang tức giận trần hồng, lại thấy hắn định cướp xác nữa thì điên cuồng hét bên:

-Hôm nay chúng ta phải giết người.

Đồng chung của Trần hữu Lượng đã bị rạn nứt một vết khi va chạm với Âm Phủ Ma Châm trong tay Dương Thanh, lão không dám dùng nó nữa mà lấy trong túi trữ vật ra cây gậy màu đen rất lạ, không biết dùng vật liệu gì làm nên, một cây dài bốn tấc, một cây dài một thước

gã gào lên:

-Con mẹ người, Đồng Mã Kỳ, hôm nay người có là thần thánh phương nào cũng ngoan ngoan nằm xuống cho lão từ

Mỗi một thuật pháp từ cây gậy đánh ra đều công thủ rất trầm trọng, vững vàng, đây tuyệt đối là bảo vật. Trần Hữu Minh cũng nắm chặt trường kiếm phi thân đến vây công

Tên Trần Hữu Minh này thật là một đại hành gia về kiếm

mỗi khi mình phóng kiếm ra Dương Thanh đều có cảm giác bị cả một trái núi nhỏ đè lên, làm cho hắn rất khó khăn mới chống đỡ được.

-Ài, thực lực vẫn yếu quá mà, sau này cần phải tu hành khắc khổ hơn mới được,

Dương Thanh vừa đánh vừa nghĩ cách thoát thân.

Trong Khi Dương Thanh kinh ngạc thì hai huynh đệ kia cũng khiếp sợ vạn phần, Dương Thanh rõ ràng yếu hơn họ, vậy mà có thể đối kháng với họ lâu như vậy, nhất là pháp bảo của Trần Hữu Lượng không phải tầm thường, kêu bằng Tử mẫu hắc thiết, một công một thủ,, dài thì lợi thế, mà ngắn thì hiểm ác, làn khí độc do pháp bảo phát ra, dù là kết đan hậu kỳ cũng không dám xem thường, vậy mà tên này vẫn có thể tả xung hữu đột. đánh thêm vài khắc nữa, Dương Thanh âm thầm vừa đánh vừa lùi về phía xác của Nguyễn trường lão.

Lập tức, sắc mặt của hai huynh đệ họ trần đại biến. hiển nhiên hai gã này nhận ra Dương Thành Muôn là gì, cả hai cũng quát lớn:

-Đồng Mã Kỳ, mau đứng lại đó

cả hai cùng huy động pháp bảo thấy từng trận quang mang từ trong cơ thể của hai người điên cuồng tản ra, nhất tề phóng về hướng Dương Thanh,

Một tay Dương Thanh nắm lấy xác trường lão của Phong Hóa Môn một tay bấm quyết triệu hồi Âm Giới Kiếm. một đám hắc sắc quang cầu bỗng nhiên xuất hiện từ Âm Giới Kiếm bao quanh thân thể hắn

Khi công kích của hai huynh đệ họ trần vọt đến, hắc sắc này đều lập tức lóe lên bao phủ quang mang kia lại tiến hành thôn phệ. Chỉ nghe từng trận âm thanh ầm ầm vang lên. Trong chớp mắt công kích của hai huynh đệ đã biến mất không còn dấu vết.

Nháy mắt hắc mang nhất thời khếch tán ra,che lấp một khoảng không rộng lớn, cả thân mình Dương Thanh cũng bị khí vụ này nuốt trọn. những đạo hắc mang nhanh chóng xoay tròn. Hai trăm trọng xung quanh đây toàn là hắc mang đang quay cuồng gào thét

Sắc mặt của Trần Hữu Lượng vô cùng khó coi, hắn quát lên một tiếng:

-Mau. Hắn mau chạy

Trần Hữu Lượng và Trần Hữu Minh đều đều thủ thế một cách kỳ lạ, đưa tay phải lên trời, ngón trỏ đưa ra phía trước. đây chính là tuyệt kỹ của bọn họ:

-Song Hòa Chi

Năm xưa hai gã này nhậ được trong một bía địa, Song Hòa chi này phải là hai huynh đệ cùng cảnh giới mới dùng được, tâm ý tương thông đưa chiến lược nháy mắt tăng lên một cấp. có thể nói chính là công pháp cao phẩm

hai ngón tay đều điểm về phía Dương thanh. Một luồng kinh lực bài sơn đảo hải tán ra trong không trung, mang theo uy áp của Ngưng Nguyên kỳ cảnh giới, công pháp này không hề đơn giản. Giờ khắc này, trong hắc mang, Dương Thanh cũng há hốc mồm, hắn không ngờ huynh đệ này còn con bài kinh khủng như vậy thân thể hắn tuyệt không chịu nổi một chỉ này, Ngay lập tức, dựa vào độc vụ che khuất, triển khai thân pháp nhanh chóng chạy về phía, cả thân người hắn hóa thành một đạo trường hồng điên cuồng bỏ chạy

Một chỉ của huynh đệ họ Trần vừa lúc điểm tới, hồng quang bỗng nhiên xuất hiện đầy trời không gian như bị bóp chặt lại, rồi vỡ vụn ra

- Ầm, Ầm

Hai tiếng nổ lớn vang lên

diện tích một trăm trượng hoàn toàn bị san thành bình địa, trên mặt đất hiện ra hai cái hố sâu khổng lồ, thế nhưng Dương Thanh đã nhanh chóng chuồn mất.

- Đuổi theo, con mẹ nó, Đồng Mã Kỳ, ngươi đừng hòng chạy.

Hai huynh đệ họ Trần điên cuồng hét lên, hóa thành một đạo thành hồng vun vút lao về phía trước, không ngừng triển khai tiên thức dò tìm

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Đoạt xá

Đoạt xá

Vừa Phi hành hắn vừa buồn bực nghĩ, từ khi xuất đạo tu hành đến này, số lần hắn đuổi người ta chạy ít đến đáng thương, còn số lần mà người ta đuổi Dương Thanh hắn chạy thì nhiều vô số kể. hài dả. Xem ra vận khí của hắn ứng với con chuột cũng nên. Hắn dốc toàn lực phi hành về phía trước, hai tên phía sau không phải đến cận đầu, nếu mà dây dưa với chúng thì phần thua nhiều hơn là thắng. hắn cắn mạnh đầu lưỡi, hy sinh máu huyết của bản thân để tăng tốc độ

sau khi hắn phun ra một ngụm tinh huyết, trong thanh quang mờ hồ mang theo vài tia huyết sắc. tốc độ của hắn đột nhiên tăng vọt.

bản ý của hắn là chấp nhận hao tổn chút máu để thoát khỏi hai tên Kết Đan kia, thế nhưng bay được nửa ngày

Sắc mặt hắn liền am trầm bất định, cho dù hắn chạy thế nào. hai tên kia vẫn bám rất sát phía sau, càng về lâu chúng càng thu hẹp khoảng cách, bay thêm nửa ngày nữa thì chân trời phía sau xuất hiện một phiến hắc sắc trong phiến hắc sắc này là hai bóng đen điên cuồng đuổi theo hắn.

mỗi một lần phiến hắc sắc rung động khoảng cách lại thu hẹp lại. hắn tính toán không đến mười lần rung động nữa, hai tên kia sẽ bắt kịp hắn

Hắn lại cắn răng phun ra một đám máu huyết nữa, mặc vào Âm Hồn Kiếm Giáp lao nhanh về phía trước

Giờ phút này hắn không tiếc tiêu hao, dựa vào giáp trụ mang tốc độ đề thăng tối đa.

phía sau vang lên tiếng chửi bới rồi phiến hắc sắc kia cũng chớp động với tần suất nhanh hơn, nó ma sát với không khí tạo ra những tiếng nổ ầm ầm như xuyên thủng cả không gian.

Đồng Mã Kỳ, Ngươi muốn chạy khỏi huynh đệ bọn ta ư, nằm mơ,

Phiến hắc sắc hà rung động mãnh liệt, mỗi lần nó rung động khoảng cách lại gần lại một nửa. trong phiến hắc sắc mờ hồ thấy Hai huynh đệ họ Trần, về mặt tức giận, đang không ngừng quát mắng

sau một khắc phiến hắc sắc đã đuổi kịp dương thanh, Trần Hữu Minh từ trong đó bay ra, người chưa tới nhưng linh lực bàng bạc đã tuôn ra ào ạt, trong linh lực ẩn chứa hàng ngàn sợi tơ màu đen, không ngừng rung động trong gió

Dương Thanh giật mình, muốn đổi hướng phi hành nhưng không kịp. linh lực bản thân tiết ra ào ào, căn bản không chịu sự điều khiển của hắn.

Chớp mắt. hắn đã lao thẳng vào đám hắc ti

thấy trước mắt hắn tối sầm, từng trận âm phong thổi đến, cả người phảng phất như bị rút hết sinh khí, não hải trở nên bành trướng bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ ra

ầm ầm!

Đám hắc sắc đánh lên người hấn vang ra những tiếng nổ kinh thiên động địa, cả người hấn như điều đứt dây bay ngược về phía sau, nhưng nhờ có Âm Hồn Kiếm Giáp, hấn lại không có sao cả, chỉ bị chút nội thương, hấn vội vã điều hòa nguyên khí, gọi ra một nắm linh đan rồi nuốt xuống.

Thấy công kích của mình chỉ có ảnh hưởng như vậy, Trần Hưu Minh kinh ngạc hô lên

Không thể nào, bộ áo giáp kia làm bằng thứ gì, lại có thể ngăn được công kích của bốn tọa.

Trần hữu Lượng đáp xuống phía sau Dương Thanh chặn hoàn toàn đường lui của hấn rồi nói.

Đồng Mã Kỳ, mang xác Nguyễn Lữ giao ra đây, chúng ta sẽ cho người đi.

Dương Thanh cười lạnh:

Người cho là ta mới lên ba hay sao, chỉ sợ ta vừa giao người ra đã không còn tính mạng.

Trần Hữu Lượng nói:

Người ngoại trừ tin tưởng ta, hình như không còn sự lựa chọn nào.

Ta e là có đấy.

Dương Thanh vừa nói xong thì nhanh chóng đánh ra một loạt thủ ấn

Một tiếng "oanh" vang lên, cả vùng đất mấy trăm dặm rung chuyển mãnh liệt

trên bầu trời tối đen như mực, xuất hiện những điểm sáng lóe lên rồi nhanh chóng tụ tập thành một cái pháp trận không lồ

Bốn phía nổi lên thanh âm như quỷ gào khóc. Phản phát như đó là cánh cửa thông tới Cửu u địa ngục.

Chỉ thấy lúc này, hai tay Dương Thanh không ngừng bấm niệm pháp quyết, gương mặt của hấn đã tái nhợt quắt queo như một cái xác khô

Pháp trận này nhanh chóng sáng lên gấp trăm lần rồi thu nhỏ lại, hư ảnh của pháp trận nhanh chóng phủ lên người Dương Thanh, toàn thân hấn phát sáng lấp lánh

Đùng,

Một tiếng nổ, kèm theo một luồng bạch quang chói mắt hiện ra, đợi đến khi Hai huynh đệ họ TRẦN khôi phục lại thị lực thì Bóng dáng Dương Thanh sẽ hoàn toàn biến mất

Hấn đầu rồi,

Khốn kiếp.

Hữu Minh mau về báo cáo giáo chủ, ta sẽ tìm hấn.

.....

Cách đó gần tám ngàn dặm, trên nền trời của Thanh Đông quốc nhanh chóng xuất hiện một quả cầu ánh sáng, quả cầu này rít gió bay qua tạo nên một cánh tạt kỳ vĩ, mà mấy trăm năm sau dân nơi này vẫn kể lại cho nhau nghe, Quả cầu này nhắm đến một khe núi rất sâu, quanh năm mây mù phủ kín, có tên là Thất Sát Cốc, trong đó tương truyền có yêu thú hóa hình người, đã từng có mấy vị Ngưng Nguyên Kỳ của Thanh Đông quốc xông pha vào đó, nhưng chưa có ai trở ra cả,

âm,

Quả cầu này chạm đất gây ra một vụ chấn động trước nay chưa từng có, Nhiều tin đồn lần lượt xuất hiện, có người nói di bảo xuất thế, có người nói là công pháp đỉnh cấp. tuy nhiên khi biết địa điểm là Thất Sát cốc cả đám đều thờ dài không dám nghĩ nữa, bảo vật hay gì đi nữa, phải còn mạng mới hưởng được. Quả cầu này không phải ai khác mà chính là Dương Thanh, trước khi đi, Triệu Phong đã truyền lại cho hấn Quang Ảnh Động của Hàn Nguyệt tộc, lại dặn hấn lúc thật sự nguy cấp mới được dùng, vì khi dùng phải tế luyện toàn bộ máu huyết của bản thân, nếu không cẩn thận không những không thoát được mà còn phải bỏ mạng. lần này chỉ vì cảm tình với Phong Hóa môn mà hấn phải dùng đến Quang Ảnh Động, lúc trốn chạy hấn đã dùng không ít máu huyết, bây giờ lại dùng toàn bộ để vận dụng bí pháp này, cả người hấn thoát nhìn như cái xác khô, nếu không phải có Âm Hồn Kiếm Giáp, và Âm Dương Sinh Tử Quyết chống đỡ, Kim Đan của hấn đã sớm vỡ vụn. hấn tuy thoát được nhưng đã triệt để lâm vào hôn mê, giờ này hấn đang nằm sâu trong đất, nếu hấn không tỉnh lại thì hấn sẽ phải bỏ mạng ở nơi này." Truyện Dương Thanh Ký của tác giả KeoChuai"

Cả người hấn run rẩy, Kim Đan của đang từ từ tan ra, mặc dù có Sinh Tử Quyết bảo hộ nhưng nó vẫn không ngăn được

Thân thể hấn bị thương rất nặng. hiện giờ hấn đã mất tất cả linh lực, trở thành một phàm nhân. Đúng lúc này, một giọng nói trong não hải hấn bất chợt vang lên

Cuối cùng cũng đợi được cơ hội,

nếu giờ này hấn không hôn mê, hấn có thể nhận ra giọng nói này, giọng này chính là của kẻ mà hấn gặp ở Trấn Phụng Hoàng, kẻ đã đem cho hấn Thất Huyền Môn và Mảnh Sỏi Hải Tàn Đồ, Dương Đình Thiên.

Nguyện lại khi dùng nguyên thần khắc ngọc giản cho Dương Thanh hấn lão đã bí mật lưu lại một tia phần hồn, ý định lúc ban đầu của lão chính là, nương nhờ Dương Thanh, sau này khi có cơ hội sẽ tìm một tên có thân thể phù hợp để đoạt xá, nhưng không ngờ hôm nay lại gặp cảnh này, Dương Thanh bị thương, tiên thức yếu ớt đến cùng cực, đây chính là cơ hội tốt,

Lão phiêu phù trong không trung nhìn xuống thân thể của hấn rồi mỉm cười:

Dương đạo hữu, chẳng nào ngươi cũng chết, chỉ bằng để ta mượn cỗ thân thể này,

Ngừng một lát lão lại cười ha ha:

Đạo hữu, ngươi yên tâm, thù của ngươi ta nhất định sẽ báo, nhất định, hahaha

Dương Đình Thiên bắt đầu đoạt xá, hồn ảnh chui vào trong cơ thể Dương Thanh. Trong nháy mắt này hồn ảnh như sôi trào, điên cuồng khuếch tán, lao thẳng tới não hải của nó. Nó nhanh chóng tán ra khắp cơ thể, làm chủ các kinh mạch huyết vị

đã rất lâu rồi Dương Đình Thiên rốt cục cũng đợi được cơ hội sống lại, Phải biết rằng tu sĩ trên đời chỉ có một lần đoạt xá duy nhất mà thôi nếu thất bại đồng nghĩa với cái chết, cho nên trước kia lão rất cẩn thận nhưng giờ này

lão không cần phải đề phòng nữa. theo như lão thấy Dương Thanh chỉ còn lại chút tàn hồn. lão ra tay lúc này chính là chính xác nhất, vô số hồn ảnh đua nhau dung nhập vào não hải hấn, quá trình đoạt xá đã sắp hoàn thành, mặc dù thân thể này hiện tại vô cùng yếu ớt, chỉ cần hấn đoạt xá thành công tất nhiên sẽ có biện pháp chữa trị

Nhưng ngay lúc này Kim Đan trong đan điền Dương Thanh chợt phát sáng lấp lánh,

ma khí trong Kim Đan ầm ầm lan ra, nhắm vào tàn hồn của Dương Đình Thiên điên cuồng thôn phệ, Tàn hồn của Dương Đình Thiên đang trong quá trình dung nhập không kịp phản ứng liền bị luồng hắc khí này cắn nuốt.

Dương Đình Thiên không ngừng gào thét chói tai. Lão đã vốn suy yếu, lại là một phân hồn dần dần lão trở nên yếu thế.

Dương Đình Thiên mới chui vào hơn nửa đang run rẩy kịch liệt.

Hấn không thể tưởng tượng ra vì sao hồn lực của tên Dương Thanh này lại mạnh như vậy. Bị nội thương nguy kịch mà vẫn có thể cắn nuốt phân hồn của hấn. còn luồng hắc khí này lại là cái gì, sức ăn mòn của nó quả thật đáng sợ

Nhất định có điều gì cổ quái. Nhưng Dương Đình Thiên không còn tâm trí đâu mà xem cổ quái nó ở chỗ nào. Lão đang cố hết sức để chống lại sự thôn phệ đang ngày một nhanh hơn

trong não hải hư ảnh Dương Thanh hiện ra.

Hấn mỉm cười nhìn Dương Đình Thiên đang run rẩy vẻ tươi cười nói:

-Dương huynh, tiềm phục trong cơ thể ta lâu như vậy, tại sao không tiếp tục lại xuất hiện làm gì

Dương Đình Thiên dữ tợn nói:

-Thì ra ngươi không bị thương

-Bị thương. Hơn nữa ta còn bị thương rất nặng, nhưng linh hồn ta lại không mấy bị ảnh hưởng.

Dương Đình Thiên ngẫm nghĩ một lát rồi thở hắt ra:

-Ồ trấn Phụng Hoàng người đã nhận ra ta chưa chết.

Dương Thanh gật đầu cười:

-Không dấu gì đình Thiên huynh công pháp mà tại hạ tu luyện hơi có chút đặc thù. Ha ha. Giờ thì huynh yên tâm lên đường được rồi.

Dương Thanh điên cuồng tăng tốc độ cắn nuốt, tuy chỉ là tàn hồn, nhưng nếu hoàn toàn dung hợp, tiên thức của hấn có thể tiến thêm một bước nữa, kết hợp với Âm Dương Sinh Tử Quyết có thể khiến tiên thức của hấn sánh với cao thủ Ngung Nguyên kỳ. thấy hấn gia tăng tốc độ tàn hồn Dương Đình Thiên sợ hãi vô cùng. Té khản, giờ phút này lão ra quyết định, phải nhanh chóng chạy trốn, cho dù làm một du hồn cũng quyết không để bị dung hợp

Lão vội vàng lui lại phía sau. Muốn nhanh chóng thoát khỏi cơ thể Dương Thanh

-Muốn chạy sao, không có cửa

Dương Thanh đuổi theo không bỏ, không ngừng cắn nuốt điên cuồng, Dương Đình Thiên kêu lên thảm thiết, tàn hồn của lão nhanh chóng mờ nhạt dần, trong nội tâm của lão hối hận cực điểm, một luồng hỏa diễm nhanh chóng bao phủ lão.

lão phát ra một tiếng thét chói tai.

-Đan hỏa

lão cảm nhận được uy lực đan hỏa của Dương Thanh đang thiêu đốt tàn hồn của lão, chớp mắt hồn ảnh lão run rẩy chấn động

Trong sự đau đớn, lão gào lên một tiếng rồi hoàn toàn biến mất. đúng lúc này Dương Thanh chỉ kịp bố trí một cái tiểu trận pháp rồi ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Xích Diễm Hỏa Lân

Xích Diễm Hỏa Lân

Hai tháng trôi qua, Dương Thanh vẫn hôn mê bất tỉnh. Nhưng nếu lúc này có ai đó ở trong Thất Sát Cốc này, tất sẽ phải kinh ngạc đến há hốc mồm, chỉ thấy hai mắt hần sáng rực, toàn thân thể được một lớp quang mang màu bạc bao phủ, thân thể khô héo của hần được Âm Dương Sinh Tử Quyết bảo vệ lúc này xuất hiện biến hóa. Lúc này trong cơ thể hần, có một luồng linh lực kỳ lạ, từ trong đan điền âm âm tràn ra, luồng linh lực này, dưới sự hô ứng của sinh tử quyết, không ngừng đang cải tạo lại thân thể hần, tốc độ hồi phục của hần nhanh chóng đến mức mắt thường cũng có thể nhìn ra được, toàn bộ kinh mạch và thân thể của hần qua lần rèn luyện này đã được triệt để cải tạo, tuy chưa đến mức đao thương bất nhập, nhưng so với tu sĩ, bình thường, không chỉ cứng rắn hơn một lần,

Luồng linh lực bí mật này không ngừng ào ào tuôn ra, chẳng mấy chốc cơ thể hần vô thanh vô tức tiến tới bình cảnh của Kết Đan sơ kỳ.

Toàn thân hần, quang mang rực sáng, thân thể hần lơ lửng trên không trung

Theo bánh trướng của linh lực, một tia linh khí đầu tiên đã dâng lên xé mở bình cảnh trên thân thể hần. dần dần tầng ngăn cách vô hình này mỏng đi, rồi

Đùng!!

Trong não hải hần vang lên một tiếng tiêng minh, bình cảnh đã hoàn toàn bị phá vỡ không còn sự cản trở linh lực càng điên cuồng chạy vào trong cơ thể hần, Kim Đan tại đan điền của hần nhanh chóng xoay tròn, rồi lớn lên gấp rưỡi lúc ban đầu, tàn mát ra kim quang chói mắt. Cảnh giới Kết Đan trung kỳ của hần đã hoàn toàn vững chắc

trong cơ thể hần nhanh chóng bài trừ tạp chất đẩy trở ra ngoài

Theo thời gian trôi qua, dần dần linh khí tiết ra ngày một chậm rồi dừng lại,

Một ngày sau đó, Dương Thanh từ từ mở mắt, hần nắm chặt hai tay lại cảm nhận sức mạnh mới dâng lên trong người, cảm giác thật thư sướng, đột nhiên tiên thức của hần, đau nhói, một đoạn ký ức không phải của hần tiến vào não hải, từng đoạn từng đoạn ký ức nhanh chóng chạy qua đầu hần, chừng khoảng thời gian uống hết một tách trà, cơn đau mới chấm dứt, hần mở bừng hai mắt, lăm lăm

-Ngụy phu nhân!! Đa tạ

.....

Thì ra, lần này hần không chết, thứ nhất chính là do bản thân hần, có hồn lực và tiên thức, mạnh hơn rất nhiều đám tu sĩ cùng cấp, trong khi thi triển Quang Ảnh Động đã âm thầm giấu đi thân hồn, mới có thể chiến thắng Dương Đình Thiên. Nhưng trọng yếu hơn, đó là, qua trận chiến vừa rồi với hai huynh đệ họ Trần, và thi triển Quang Ảnh Động, hần đã đạt được điều kiện mở ra phong ấn sức mạnh mà hơn hai trăm năm trước Ngụy Phu nhân đã vì cháu gái mà gieo vào người hần, điều kiện chính tiến vào bình cảnh sơ kỳ đỉnh phong và có thân hồn mạnh gấp 5 người khác. vừa rồi, đoạn ký ức mà bà để lại hần mới biết điều này, nhờ có phong ấn này và Âm Dương Sinh Tử Quyết, hần không ngờ đạt được cơ duyên, không những không chết mà còn đạt tới Kết Đan Trung kỳ một cách vô cùng thuận lợi,

Hần đứng dậy nhìn về phương hướng Cô Sơn Tiên Đảo năm xưa vái một vái dài,

-Đa tạ Ngụy Bà bà. Ta nhất định sẽ cố gắng.

Trong đoạn ký ức này có một số điều lần đầu tiên hắn nghe thấy, cũng vén một số bức màn bí mật của hai trăm năm trước, trong đó Ngụy phu nhân nói rằng, năm xưa vì hắn không chịu tu tiên nên bà miễn cưỡng mới dùng đan dược kéo dài tuổi thọ cho hắn, lại không tiếc hao tổn linh lực đặt một phong ấn linh lực vào người hắn, vừa là bảo vệ hắn lúc nguy cấp, vừa để sau này nếu hắn đổi ý tu tiên thì đây sẽ là một phần trợ giúp không nhỏ, tiếc là năm đó hắn lại không chọn con đường tu hành, hắn ở lại Cô Sơn Tiên Đảo đến một trăm năm mươi năm thì Ngụy phu nhân nhờ cơ duyên xảo hợp gặp một lúc ba vị tiên bối Luyện Thần, lẽ ra ở nhân giới này, không thể có luyện thần mới phải, nhưng vị tiên bối này thực sự là Luyện Thần cảnh giới, những gì, Ngụy phu nhân nghe được từ vị tiên bối này đại thể không khác mấy so với những gì mà Triệu Phong nói với hắn năm xưa, Nhân Giới này thực ra không phải nhân giới àm chỉ là một bộ phận mà thôi, mảnh đất này bị tiên tộc và ma tộc kia liên hợp phong ấn linh khí, biến thành một giới diện phụ thuộc vào họ, không có Luyện Thần kỳ, những chuyện như vậy chỉ có khi đạt đến Hóa Anh hậu kỳ đỉnh phong mới đạt được tư cách biết chuyện, Vị Luyện Thần kỳ này nói với Ngụy Phu nhân rằng, vài vạn năm nay, nhân giới vẫn tìm cách phá bỏ xiềng xích phong ấn này, có lẽ đã sắp có thu hoạch, lão cũng nói với bà rằng, lão có cách giúp bà lên đến Luyện Thần cảnh giới, nhưng không thể ở được nơi này, mong bà lấy nhân giới làm trọng liên hợp phá vỡ phong ấn. Sau khi suy tính thiệt hơn Ngụy Phu nhân quyết định đi theo ba vị tiên bối này, bà con phân vân về hắn thì đúng lúc này hắn lại đổi về thăm quê cũ nên bà liền cho hắn đi, kèm theo một cái hộp dặn hắn về quê mới được mở, chính là bức thư của Thanh Hương. Nguồn cơn cho con đường tu hành của hắn, Cuối đoạn ký ức bà nói rằng, nếu hắn có may mắn đạt đến tiêu chuẩn để mở ký ức này, thì hắn hãy cố gắng tu hành hơn nữa, chính bà cũng không biết rằng bản thân đi đến nơi như thế nào, nên chỉ có khi nào hắn tiến đến Hóa Anh hậu kỳ thì hắn mới có cơ hội gặp lại Thanh Hương, đoạn ký ức còn để lại cho hắn rất nhiều công pháp, còn có phương pháp luyện dược, còn có một bảo tàng do Ngụy phu nhân để lại, chỉ có hắn mới mở được, bảo tàng này không ngờ giấu ở nơi mà Cô Sơn tiên đảo tọa lạc năm xưa>

-Thì ra là vậy

Hắn cứ luôn tự hỏi tại sao, năm đó Thanh Hương lại vội vàng ra đi như vậy, chỉ để cho hắn một bức thư không đầu không cuối, thì ra nguyên nhân chính là do hắn, nếu năm đó hắn quyết chí tu hành thì có lẽ đã khác, hắn hiểu quyết định của Ngụy bà và năm đó, chính vì không muốn Thanh hương đau lòng khi thấy hắn chết già, nên mới dứt khoát bỏ hắn lại, hắn không trách Ngụy phu nhân, hắn chỉ trách chính mình;

-Thanh Hương nàng yên tâm, nhất định ta sẽ tìm nàng, dù có phải đi khắp chân trời góc bể

.....

Ngồi thở nạt hai ngày liên tục thì Dương Thanh đã khôi phục hoàn toàn, tăng lên một tiểu cảnh giới không hề khiến cho hắn vui vẻ bao nhiêu, bởi vì hắn nhận ra mình đang ở vào một tình thế cực kỳ nguy hiểm. Mấy ngày hôm nay hắn nhận ra xung quanh mình toàn là yêu thú, có rất nhiều yêu thú cao cấp, thậm chí Dương Thanh ngờ rằng nếu vào sâu hơn sẽ gặp yêu thú cấp 7, thậm chí hóa hình yêu thú cũng không chừng, may cho hắn là hắn ở ngoài rìa Thất Sát cốc, nhưng mấy ngày hôm nay hắn cũng phải thiết đặt trên mấy cái trận pháp triệt để ẩn giấu khí tức, hắn đào sâu xuống mặt đất tạo thành một cái hang để ở tạm thời, nếu không như vậy, chỉ sợ hắn sẽ bị đám yêu thú ở đây, giết chết, hắn buồn bực ở trong pháp trận nhũ mầy, hắn đã thử đào xuống đất rồi dùng đòn thuật để thoát ra nhưng suýt chút nữa còn mất mạng, vừa ra khỏi trận pháp hắn đã gặp một bầy U Minh Thử, khiến hắn phải âm thầm lùi về trận pháp, thoát ra bằng đòn thuật là không thể, thì phi hành lại càng không, hắn vô cùng lo lắng, sợ rằng nếu cứ bị giam hãm ở đây thế nào cũng có ngày bị yêu thú cấp cao phát hiện. Nhưng hắn suy nghĩ mãi cũng không tìm được cách nào để ra ngoài, Giá mà có Tử Nguyệt ở đây, vừa nghĩ đến bóng hình thướt tha đây, hắn chợt mỉm cười, càng ngày hắn và nàng càng tiến đến dần một thứ tình cảm kỳ lạ, hắn không hề nghi ngờ rằng mình đã thích nàng, rồi hắn chợt phì cười

Giờn sao, nếu mang Tử Nguyệt theo chẳng lẽ hắn lại bị ép đến mức phải chạy vào đây hay sao, nói gì thì nói, nếu huynh Đệ Trần Hữu Lượng không truy sát hắn, thì làm sao hắn đạt đến Kết Đan trung kỳ được, thật đúng là nhận quả tuần hoàn.

Trong lúc hắn còn đang điên đầu tìm cách thoát ra thì trên Đại Nam Quốc, và các quốc gia lân cận, Hắc Sát Giáo đã treo thưởng cho cái đầu của hắn 10 vạn linh thạch, ai báo tin về hắn 5 vạn linh thạch, đám tu sĩ âm thầm chặt lưỡi:

-Tên Đồng Mã Kỳ này không biết đắc tội thế nào mà giáo chủ Hắc Sát giáo ra giá cao như vậy.

-Đúng vậy với tiền thưởng như vậy, chỉ sợ toàn bộ tu sĩ quanh vùng sẽ mở to con mắt, chỉ sợ tên kia lãnh ít dữ nhiều.

Thế nhưng mặc dù, hắc sát giáo ra giá cao như vậy, nhưng qua mấy tháng rồi, cũng không có ai nhìn thấy cái bóng của hắn, việc này khiến Trần Hữu Lượng và TRẦN Hữu Minh bị trách phạt môn phen khiến chúng tức giận vô cùng, thế không đội trời chung với Dương Thanh.

Lúc này trong Thất Sát cốc, Dương Thanh đã thử mấy phương pháp, nhưng đều không thể đi được quá mười trọng, số lượng yêu thú ở trong này thực sự là quá nhiều, như thể nơi này sinh ra là dành cho yêu thú vậy. Hắn đau khổ nhìn đám Sát Lang đang đứng phía ngoài pháp trận, Nếu không phải Tiểu Cửu Khúc Âm Ma đại trận của triệu phong vô cùng cao minh thì hắn sớm đã bị phát hiện rồi, đang buồn bực thì bỗng nhiên hắn nhìn thấy một chuyện đáng ngờ.

trên mặt đất đột nhiên phát ra bạch quang, phía trước cách nơi hắn ẩn thân truyền ra một tiếng rống như tiếng rồng gầm

đám Sát Lang và mấy con yêu thú xung quanh nghe thấy tiếng gầm này bỗng run rẩy, thân hình liên tiếp thối lui. Khuyết người xuống, như đang triều bái.

Cùng lúc đó, trong bạch quang một đoàn kim ảnh bay ra, Kim Ảnh này vô cùng chói mắt, nó lượn trên không trung hai vòng rồi huyền hóa ra một cửa cự thú to hơn hai mươi trọng, cả người kim quang chói mắt, lần phiên trải rộng khắp thân, thân thể vô cùng uy nghi, lũ yêu thú xung quanh rống lên một tiếng như thể chào đón đại vương của chúng vậy. vừa nhìn thấy con cự thú này, Dương Thanh thán kinh hô:

-Xích Diệm Hỏa Lân

-Hắn nhận ra con cự thú này, năm xưa ở Tây Nhạc sơn hắn đã gặp một con xích diệm hỏa lân, nhưng rõ ràng còn mà hắn gặp so với con này đạo hạnh cách nhau mười vạn tám ngàn dặm đây có lẽ đã đạt đến cấp bảy không chừng

Con Xích Diệm Hỏa Lân vừa mới bước đi mấy bước, lại uy phong lẫm lẫm rống to một tiếng, một cỗ khí thể bài sơn đảo hải vọt thẳng lên trời. Ngay cả Dương Thanh đứng trong trận pháp cũng không khỏi biến sắc, đám yêu thú ở ngoài cũng điên cuồng gào lên, theo, chừng một lát sau đó, một con Sát Lang từ trong rừng chạy ra, con Sát lang này to gấp đôi những con khác, toàn thân trắng toát, khí thể vương giả trên người nó, khiến Dương Thanh nhận ra con này chính là Lang Vương, còn lang vương này chạy đến trước mặt Xích Diệm Hỏa Lân tru lên một tiếng,

Nhìn con Lang Vương này hẳn đoán ít nhất tính theo cảnh giới của nhân tộc nó cũng đã là Ngưng Nguyên trung kỳ

Xích Diệm Hỏa Lân, gầm lên một tiếng như ra lệnh, đám yêu thú liền tách ra hai bên, để lộ một con đường, điểm cuối của con đường này không ngờ lại ở trước tiểu trận của hắn, hắn âm thầm thở mả:

-Con mẹ nó, làm thế nào bây giờ,

hắn thấy vậy, tay lật lại, nhanh chóng triệu ra Âm Hồn Kiếm Giáp, và Âm Giới Kiếm, lại gọi ra Ngũ Linh Thánh Mẫu, thầm nhủ:

-Nếu hôm nay có chết, cũng phải cho bọn này một trận

Tuy nói thế nhưng tay cầm kiếm của hắn bất giác đã hơi run rẩy

Kim quang chọi lóe, Nháy mắt con Xích Diệm Hỏa Lân liền biến mất vô tung vô ảnh, khi nó hiện ra thì đã ở trên đầu trận pháp, nó rống lên một tiếng, Hỏa Diễm ngập trời, mang theo uy áp kinh khủng phủ lên trận pháp

Mặc dù Dương Thanh biết yêu thú này rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh như vậy, tiểu trận của hắn không quá hai hơi thở liền bị công phá, Hỏa diễm nhanh chóng tràn vào,

Sắc mặt Dương Thanh đại biến thân hình hắn thoáng một cái hóa thành một đạo thanh hồng chui xuống mặt đất, hắn vừa biến mất phạm vi xung quanh hắn vài chục trượng mặt đất phía trên bị đốt cháy hoàn toàn, đất đá bị hỏa diễm luyện thành bột mịn, mấy con yêu thú không tránh kịp nhất nhất đều hóa thành tro bụi,

Đạo thanh hồng, từ trong đất bay ra, đáp xuống cách con Hỏa Lân một khoảng, mặc dù hắn chui vào trong đất nhưng vẫn bị sức mạnh của Hỏa Diễm làm bị thương, nhìn người hắn vô cùng chật vật.

Xích Diệm Hỏa Lân thấy thế thì cũng vô cùng ngạc nhiên, hồi lâu nó bất ngờ mở miệng ra nói tiếng người:

-Nhân loại, người là kẻ đầu tiên tránh được Lôi Vân Hóa của Xích Long ta. Trong vòng 1 vạn năm nay, không tệ.

- Hả, người biết nói, lại còn có tên

Dương Thanh ngạc nhiên quá đổi, buột miệng nói.

Lời hắn vừa dứt thì đã ý thức được không ổn, chỉ thấy Xích Long hai mắt tròn to, tức giận. Hắn vội ôm quyền thì lễ nói:

-Xích Long tiên bối bớt giận. vẫn bối chi là đi qua nơi này. Không hề mạo phạm đến cảnh cây ngon cỏ ở đây, bây giờ vẫn bối xin cáo từ.

Xích Long âm trầm nói:

-Đi qua nơi này. Hừ, bắt kẻ nhân loại nào vào đây, cũng chỉ có 2 con đường mà thôi

Dương Thanh vẫn âm thầm cảnh giác nói:

-Xin tiên bối nói rõ:

-Con đường thứ nhất, ta sẽ phế bỏ tu vi của ngươi, sau đó ngươi sẽ đến làm nô bộc cho chủ nhân của nơi này.

Nô bộc, chủ nhà??. Chẳng lẽ tên xích long này còn chưa phải chủ nhân nơi này.

Như hiểu được được suy nghĩ của hắn, Xích Long nói:

-Chủ nhân nơi này đạo hạnh vô cùng cao thâm, ngươi tu mấy kiếp mới được làm nô bộc cho chủ nhân, ngươi lại còn không cao hứng.

-Vẫn là xin Xích tiên bối nói con đường thứ hai cho vẫn bối

Xích Long Gầm lên một tiếng khiến đám yêu thú xung quanh sợ hãi vô cùng, nó nói:

-Con đường thứ hai, đánh thắng ta, ta sẽ tha cho ngươi, còn không ngươi sẽ trở thành thức ăn cho yêu thú nơi này

Trong một chỗ vô cùng thâm sâu tại Thất Sát Cốc, một thanh bào nhân đang nằm một chiếc giường làm bằng hắc ngọc, nhìn lên một quả cầu trôi nổi trên không trung, trọng đó hiện lên hình ảnh của Dương Thanh và Xích Long, thanh bào nhân này điểm tay vào quả cầu rồi nói:

"Đi, có thể tránh được lời vận hóa, tên này có chút thú vị?". Thanh bào nhân này mỉm cười nhưng không hiểu sao, không có chút nào giống cười, mà nhìn gương mặt lại vô cùng đáng sợ

"Mười vạn năm". Thanh bào nhân, trầm ngâm nói.

- Mười vạn năm qua, bản nhân bị giam hãm tại nơi này, nếu ta ra được khỏi đây, nhất định ta sẽ không tha cho ngươi, cho dù người là Tiên Đế thì thế nào,

Sau một hồi lâu thanh bào nhân lại lặng lẽ nằm xuống giường ngọc, nhắm mắt Một lát sau, trong đầu Xích Diễm Hóa Lân có một thanh âm nữ tử lạnh lùng truyền đến: "Xích Long, bắt sống hắn, ta có chuyện muốn hỏi?". Xích Long cung kính đáp. "Chủ nhân yên tâm, ta sẽ mang hắn đến".

Dương Thanh còn chưa kịp nói gì thì Xích Long đã há miệng ra, một đạo hỏa diễm kinh khủng nhắm hắn lao đến, Hắn nhanh chóng vận dụng Hóa Lân bảo chống lại sức nóng, ngay khi vừa vận dụng hắn đã biết mình làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn

-Hồng rồi

Hắn thầm kêu không ổn, chỉ thấy Xích Long gầm lên, - Nhân loại khốn kiếp, dám mang thân thể của tộc ra làm pháp bảo, grao,

Xích Long đã thực sự điên cuồng, nó đã quên mất lời dặn của thanh bào nhân, nó muốn giết chết ngay tên nhân tộc to gan, dám mang thân thể tộc nhân của nó ra làm pháp bảo.

Một luồng hỏa diễm cực mạnh nữa được Xích Long phun ra, không đến ba hơi thở nữa, hắn sẽ bị cỗ hỏa diễm này nung thành tro bụi, hắn cố gắng chống đỡ, nhưng không thể được, so với Xích Long hắn chỉ như con kiến không hơn, hai cánh tay hắn đã bị hỏa diễm đốt tróc ra, lộ hết xương trắng, tóc tai hắn cháy trụi, Xích Long đã thu hồi hỏa lân bảo trên người hắn

Kết quả sau một lát, người hắn đã có chỗ chỉ còn xương, huyết vụ lan ra, lại một lần nữa, hắn cận kề cái chết

Vừa lúc đó trên không trung vang lên một giọng nói tức giận:

-Xích Long

Một luồng uy áp khổng lồ phủ đến, Xích Long nhanh chóng bị đánh bay ra phía sau, nó đau đớn gào lên một tiếng, một luồng linh lực bao bọc lấy Dương Thanh, ngăn hắn không chết, tiếng nói kia lại vang lên

-Xích long, ngươi muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Thanh liên tiên tử

Xích Long đau đớn phủ phục xuống đất, sợ hãi hô lớn:

-Chủ nhân

Giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

-Mang hắn tới đây

Xích Long hậm hực đứng lên đi đến trước mắt Dương Thanh, há miệng ngâm lấy hắn, Trong nháy mắt nó đã mang Dương Thanh đi sâu vào trong nội cốc.

Tốc độ của Xích Long nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã đi được vài ngàn dặm trong khe núi, Nó mang theo hắn trong miệng phi hành một mạch đến một vực sâu lớn vô cùng, rồi chìm vào trong đó, phía dưới vực là một hang động không lồ. Nó thả hắn đến trước chiếc giường ngọc:

-Chủ nhân, ta đã mang hắn trở về

Thanh bào nhân không trả lời mà vẫy nhẹ ngón tay, một sợi linh khí bay ra nâng Dương Thanh lơ lửng trên không trung, thanh bào nhân liên tiếp điểm ngón tay ra. Thương thế trên người hắn nhanh chóng biến mất, hắn rên lên một tiếng rồi tỉnh lại, toàn thân hắn đau nhức vô cùng, và hắn phát hiện ra mình hoàn toàn không khu sử được linh lực trong người, hắn nhìn về phía thanh bào nhân kia rồi nói:

-Tiên bối, đây là sao

Thanh bào nhân kia ngấm nghĩa hần rồi cười ha ha:

-Không tồi, tiên thức và kinh mạch cực lớn. đúng là trời cũng giúp ta,

Không hiểu sao, khi Dương Thanh thấy thanh bào nhân này cười, một cảm giác tê liệt chạy khắp sống lưng hần, thanh bào nhân mang lại cho hần cảm giác sâu không lường được.

Thanh bào nhân ném Dương Thanh trên đất rồi nói:

"Bây giờ ngươi có hai lựa chọn, một là giúp ta làm một việc, hai là ta sẽ giết chết ngươi, ta tin là Xích Long rất thích ngươi đấy.

Thanh bào nhân vừa nói vậy, trên người Xích Long đã toát ra một luồng hỏa diễm, nó đang muốn ăn kẻ dám ăn con cháu nó, nếu không phải lệnh của Thanh bào nhân giờ này Dương Thanh đã chết rồi.

-Tiền bối mình giám, khi ta gặp được thì còn hỏa lân đó đã chết rồi, năm đó ta chỉ là Luyện khí dù có muốn giết nó cũng không được.

Thanh bào nhân lại cười lạnh lùng nói:

-Ta không quan tâm, ta chỉ muốn biết lựa chọn của ngươi, người giúp ta, hay chết.

-Vẫn bối muốn sống, nhưng nếu việc mà tiền bối giao cho quá khó thì vẫn bối làm thế nào mà giúp được.

Dương Thanh sao có thể thật sự tin lời của đối phương, hần định hoãn binh rồi tìm cách bỏ chạy, ở đây ai biết sẽ chết lúc nào, bỗng nhiên một cỗ cự lực vô hình ập đến người Dương Thanh, lấy thân thể mạnh mẽ của hần mà cũng không khỏi phải quý xuống.

Thanh bào nhân lạnh lùng lên tiếng:

_Ngươi chớ nghĩ ta không biết ngươi nghĩ gì, ta có thể giết ngươi bất cứ lúc nào, nhưng ta lại không ra tay, chính là vì ta có việc cần ngươi làm, nếu không cho dù ngươi có 100 cái mạng cũng không đủ cho một cái búng ngón tay của ta.

Dương Thanh bị đè ép trên mặt đất, vô cùng khổ sở, nhưng hần không thém mở miệng cầu xin, hèn nhát không phải bản tính của hần, hần có thể chết chứ không thể bị sỉ nhục, đây chính là giới hạn làm người của hần.

Trong lòng hần trầm xuống, khoe miệng rỉ máu, nhưng hần vẫn kiên cường không g rên một tiếng. điên cuồng vận chuyển Âm Dương Sinh Tử Quyết chống đỡ. Lúc này hần mới phát giác thực lực của mình quá yếu, Triệu Phong từng nói, trong nội địa của nhân giới này có những tồn tại lão cũng không dám đắc tội, đây chắc hẳn là một trong số đó rồi

Cách đó không xa. Nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường ngọc, Thanh bào nhân thâm nhủ trong lòng, tên này thật là cứng cỏi, có thể dưới uy áp như vậy mà vẫn bảo trì trấn định, rất khá, có tiền đồ,

Càng làm cho Thanh Bào Nhân này cổ quái đó là tên này rõ ràng là người của nhân tộc, nhưng lại di tu luyện Công pháp của ma tộc, mà công pháp này còn không phải tầm thường, có lẽ hần được truyền thừa của vị ma tộc nào đó, lạc xuống đây. Mặc kệ đến từ chỗ nào, cái công pháp có khả năng cắn nuốt linh khí này chính là thứ mà ta cần. chỉ cần làm cần thận hẳn là ta có thể thoát ra được khỏi đây.

Thanh bào nhân đột ngột triệt bỏ uy áp, cất giọng uy nghiêm nói:

-TRước mặt ta mà có định lực như vậy, ngươi là người đầu tiên. Thôi được bản nhân không là khó người, chỉ cần hỗ trợ ta thực hiện chuyện này, ta sẽ cấp cho ngươi cơ duyên đạt đến Ngưng Nguyên kỳ, như thế nào

Dương Thanh buồn bực trong lòng, quệt máu tươi trên miệng,

-Vẫn bối còn lựa chọn hay sao

- Tốt lắm, ngươi sẽ vì quyết định này mà cảm thấy may mắn,

.....

-Cụ thể vẫn bối phải làm gì?

Thanh Bào Nhân ném cho hần một cái lọ rồi nói:

-Không vội, trước hết hãy củng cố cảnh giới rồi ta sẽ nói với ngươi, ta còn cần phải tính toán một chút,

Dương Thanh mở nắp bình ra, vừa thấy thứ bên trong hần đã trợn trừng đôi mắt, -

-Vạn Niên thạch nhũ.

Đây tuyệt đối là bảo vật, vậy mà người này cho hán một bình, thật không biết gã muốn Dương Thanh làm gì mà bỏ vốn lớn đến vậy.

.....

Từ sau khi Thanh bào nhân ném cho Dương Thanh bình van niên thạch nhũ, thì ngoài việc tu luyện ra, dương thanh chẳng có việc gì để làm cả

Thanh bào nhân cũng sai Xích Long chuẩn bị phòng cho Dương Thanh, mặc dù tên này rất không tình nguyện, nhưng vẫn không dám chống lệnh,

Hiện giờ Dương Thanh đang ngồi thở nạo trong phòng, căn phòng này của hán không lớn lắm, khoét sâu vào trong lòng núi trong phòng có giường và bàn ghế, trên bàn được bày đủ các loại mỹ vị cùng một vỏ rượu

đúng là chu đáo, đầy đủ.

Sau khi hán được an bài trong này thì cả ngày không thấy một ai, ngay cả tên Xích Long cũng không thấy đâu cả, bên cạnh hán chỉ có một gã nhân tộc, có lẽ năm xưa bị bắt làm nô bộc, gã này nhận nhiệm vụ hầu hạ hán, có đôi khi hán mời tên này uống rượu, hỏi dò hán một số điều, nhưng tên này đều không nói gì cả

"Ha ha, nào nào,Lưu lão ca (tên nô bộc này tên là Lưu Hán), Dương Thanh ta kính lão ca một chén,

Dương Thanh cười ha hả nói. Lưu hán cũng trả

"Dương huynh đệ, chuyện uống rượu chỉ là chuyện nhỏ, Nhưng huynh đệ đừng mong hỏi được điều gì từ ta, ta không biết gì hết" gã rất thẳng thắn.

Lập tức cầm lấy một ly, uống cạn.

Dương Thanh vội rót thêm rượu cho hán rồi nói:

"Lưu lão ca cứ yên tâm ở lại uống rượu với đệ, chúng ta chỉ nói chuyện bình thường, ta cũng không làm khó lão ca. Huynh như vậy, khẳng định là có chỗ khó nói, hôm nay Dương Thanh ta xin thề, sau này huynh có chuyện gì ở đây cần ta giúp ta sẽ cố hết sức, haha

Lưu Hán cũng cười"

-Ha ha, lúc đó còn phải nhờ Dương huynh đệ chiếu cố,

Hán mỉm cười rồi làm như vô tình hỏi: "Lão ca Vậy không biết nơi này là chỗ nào, Thanh bào nhân tiền bối kia, cảnh giới thật là hùng mạnh. Huynh có biết thanh bào nhân này là người thế nào không.

Lưu Hán nhàu mày e ngại nói:

"Nếu nói rằng một chút chuyện chủ nhân mà ta cũng không biết thì tất nhiên là nói dối, nhưng ta không thể nói được, ta chỉ có thể nói cho huynh đệ biết, Chủ nhân không phải đến từ thiên đại lục này

lão suy nghĩ thêm, rồi nói tiếp. "Thất Sát Cốc này rộng lớn vô cùng ngoài chủ nhân ra thì còn ba ba tồn tại khác mạnh tương đương với chủ nhân. Một là một con yêu thú hóa hình Nhĩ Thử(1), Một là Mạnh Cực(2), một là Kỳ Tước. (3)

Dương Thanh nghe vậy, không khỏi biến sắc.

-Còn ba tồn tại hùng mạnh như vậy, cỗ thế lực này chẳng phải có thể quét ngang nhân giới

Như đoán được tâm tư của hán, Lưu hán trả lời:

-Nơi này có phong Ấn, chỉ có từ bên ngoài vào được, chứ từ bên trong không ra được

-Vậy, chẳng phải nói đệ cũng không ra được hay sao.

Lưu Hán gật đầu

đích xác là như vậy, không biết vị đại năng nào tạo ra phong ấn này, cho dù chủ nhân và ba vị kia liên thủ cũng không phá được.

"Xong rồi." Hán Lập cười khỏ một tiếng, không hề nói thêm gì nữa. xem ra lần này cơ hội thoát ra không nhiều mấy.

"Không biết tại sao chủ nhân lại coi trọng Dương Huynh đệ, theo ta biết chưa có nhân loại nào được đãi ngộ như huynh đệ đâu, chỉ có hoặc như ta hoặc là chết." Có vẻ đã uống nhiều, quang mang trong mắt Lưu hán chợt lóe, giọng đầy tò mò hỏi.

"Oh, việc này, ta cũng không rõ, đáng nhẽ ta bị Xích Long giết chết rồi." Hán không nói thật, Hiển nhiên Lưu hán cũng không cho là hán nói thật,cả hai đều im lặng uống rượu theo thói suy nghĩ của riêng mình. Thình thoảng mới hỏi nhau vài câu thăm dò

Cứ như vậy, hai người uống rượu cho đến khi say mềm. Lưu Hán mới nghiêng ngả cáo từ hán rồi đi. Dương Thanh cầm chiếc chén dĩa quang trên tay,

hắn là đang suy nghĩ. Lần này lành ít dữ nhiều.

Tên Lưu Hán sau khi ra khỏi nơi ở của Dương Thanh chỉ trong nháy mắt đã thanh tỉnh lại, hắn rón rén đi lại một góc khuất rồi tiến vào một mặt địa, vừa tiến vào trong điện, lão đã phủ phục xuống đất:

-Lão nô tham kiến chủ nhân

Ngồi phía trên không ai khác chính là thanh bào nhân thân bí, bên cạnh thanh bào nhân là Xích Long, lúc này đã thu nhỏ chỉ bằng một con thỏ, không ngừng chạy đi chạy lại bên cạnh bảo tọa

Thanh bào nhân, không nhanh không chậm gataji đầu:

-Thế nào?

Chỉ thấy Lưu Hán cung kính đáp

-Chủ nhân, tên này giết giáo hoạt ta không moi được từ hắn thứ gì cả.

Thanh bào nhân lắc đầu,

-Hừ nếu không phải đang cần hắn, bản nhân tự mình suu hồn hắn một phen, công pháp mà hắn tu luyện quả thật quá quen thuộc, nhất thời ta không thể nhớ ra được,

Lưu Hán cũng cười lấy lòng:

-Chủ nhân, dù sao đến lúc đó hắn cũng phải thi triển thuật pháp. Người chắc hắn sẽ nhận ra,

Thanh bào nhân gật đầu,:

-Chuyện này quan hệ trọng đại, Lưu Hán, ngươi đi một chuyến đem lời của ta chuyển đến ba người kia, nói với bọn chúng ta đợi bọn chúng tại Linh Tiêu Điện, có chuyện quan trọng cần bàn.

-Thuộc hạ đi ngay.

.....

Tại Linh Tiêu Điện ở trung tâm Thất Sát Cốc

Linh quang chợt lóe, ba luồng hào quang chói mắt hiện lên, gây ra một trận rung động mãnh liệt, đợi khi rung động tan đi, có ba bóng người 2 nam một nữ hiện ra, một gã bạch diện thư sinh toàn thân mặc bạch bào, gương mặt vô cùng tuấn lãng. Một tên thì cả người toát ra khí chất vương giả quân lâm thiên hạ, hắn mặc trường bào màu vàng, toàn thân hắn kim quang lấp lánh, Nữ tử mới đến vô cùng xinh đẹp, chỉ có thể dùng 8 chữ siêu phẩm thoát tục, thanh tú mỹ lệ dễ hình dung vẻ đẹp của nàng, toàn thân nàng là một chiếc váy đỏ, mái tóc vẫn gọn trên đầu toát ra một vẻ yêu mị khó tả. Nữ Nhân này là Kỳ Tước, Bạch diện thư sinh mà Mạnh Cực, còn tên áo vàng chính là Nhĩ Thử, sau khi hóa hình yêu thú Kỳ Tước lấy tên là Kỳ Uyển, yêu thú Mạch Cực lấy tên là Mạnh Tử Quân, còn Nhĩ Thử lấy tên của một gã Ngưng Nguyên mà năm xưa hắn giết, Nhĩ Thành ba yêu thú hóa hình kỳ này vừa mới đến

Mạnh Tử Quân đã nói:

"hai vị đạo hữu, không biết Thanh Hà Tiên Tử tìm chúng ta có chuyện gì."

Chưa ai kịp trả lời thì một tiếng cười như chuông bạc vang lên

"Tử Quân huynh, Huynh không đợi được một lát sao, bản tiên tử mời mọi người đến đây tất nhiên là có chuyện quan trọng?"

Mạnh Tử Quân nói:

Tiên tử bình thường cao ngạo,như thế nào lại đột nhiên mời đám tại hạ đến đây, trong vài vạn năm qua đây chính là sự kiện kỳ lạ nhất.

Kỳ uyển cũng gật đầu,:

-Phải đó, Thanh Liên Tiên Tử, chúng ta đã có ước định, nếu không có chuyện gì quan trọng thì tất cả đều phải cố gắng tu hành, để sớm ngày phá vỡ phong ấn, người gọi chúng ta đến phải chăng là liên quan đến chuyện này.

Thanh Liên Tiên Tử, hay cũng chính là vị thanh bào nhân thân bí kia gật đầu.

-Chính phải

muốn bài trừ phong ấn của thất sát cốc chúng ta đã không ngừng nghiên cứu nhiều vạn năm, thủy chung vẫn không tìm ra cách nào khả quan, cách duy

nhất mà chúng ta nghĩ được chính là dùng cứng đối cứng, thế nhưng đã công phá nhiều năm như vậy mà vẫn còn chưa ổn thỏa."

Nhĩ Thành từ đầu không lên tiếng, giờ mới nói

. "Tiên Từ xin hãy nói chuyện chính cho, nhân loại các ngươi luôn thích vòng vo. chẳng lẽ tiên tử đã tìm ra cách nào tốt hơn để bài trừ phong ấn sao?"

"Ha ha, tiểu muội đích xác mới vừa có thu hoạch bất ngờ, muốn trước tiên cùng các vị huynh muội thương lượng một chút..." Thanh Liên Tiên Từ cười nhẹ.

"Thu hoạch? Tạm thời tiên tử hãy nói cho chúng ta nghe một chút." Thanh âm Kỳ Uyển không giữ được bình tĩnh vang lên

"Mấy hôm trước Lang vương tìm được một gã tu sĩ nhân loại đi vào trong Thất Sát Cốc, tên này không những có trên người năm con hoạt cương thi ngũ hành, mà lại còn tu luyện một thứ công pháp của ma giới, mặc dù chưa luyện đến đại thành, nhưng công pháp mà hắn tu luyện kết hợp với năm con hoạt cương thi kia, vừa vặn lại có thể khắc chế một phần phong ấn. Nếu có hắn đối phó, nhất thời phong ấn sẽ yếu đi không ít.

Thần thái Mạnh Từ Quân cũng trở nên ngưng trọng. Hắn mở miệng nói

"Ngũ hành thuộc tính tinh khiết quả thực rất có lợi đối với việc bài trừ phong ấn, nhưng cảnh giới hắn quá yếu đi, hay là đợi hắn tu luyện tăng thêm cảnh giới rồi hãy tính. Hắn chậm rãi nói,

"Điểm này là không thể được, tên này ta đã xem qua, tư chất hắn ngu độn vô cùng, có thể đến được cảnh giới này chính là một tổ nhà hắn đã bóc lột xanh rồi, các huynh cứ yên tâm, Tiểu muội có một loại trận pháp tên là Ngũ Linh Hóa Long Trận, có thể mang năm con hoạt cương thi kia bộc lộ ra chiến lực cường đại. cộng thêm chúng ta, hy vọng phá được phong ấn là rất lớn"

Kỳ Uyển gật đầu

Có thể gặp được một người như vậy thì đúng là cơ duyên lớn, xem ra trời cao lần này chúng ta có cơ may rồi.

Thanh Liên Tiên Từ gật đầu, đúng vậy, hôm nay ta muốn mời mọi người tới đây chính là muốn bàn phương pháp phá phong ấn này,

"Chỉ cần người này thật sự có Ngũ Hành Hoạt Cương Thi, tự nhiên chúng ta sẽ có cách để phá được phong ấn, tuy nói không được mười thành cũng phải được 6, 7 thành

Nhĩ Thành cũng đồng ý với hắn:

-Đúng vậy, dù cho không phá được hoàn toàn thì sau lần này, nó cũng yếu đi không ít

Thanh Liên Tiên Từ, lại cất tiếng cười như chuông bạc

-Nhĩ Thành huynh sáng suốt, nửa tháng sau chúng ta sẽ tụ hội. Đến lúc đó, mong các huynh đệ tỷ muội dẫn theo yêu thú bản bộ, hiệp trợ phá tan phong ấn

-Được

-Đồng ý

.....

(1) Kỳ Tước là một loài kỳ thú tập hợp đặc trưng của ba loài động vật chim, chuột, hổ thành một thể. Hình dáng Kỳ Tước như con gà, đầu màu trắng, móng vuốt của con hổ. Kỳ Tước là Hung thú trong truyền thuyết, vô cùng thích ăn thịt người. 《Đồ Tán》 của Quách Phác viết: “Yết Thư giao thú, Kỳ Tước ác diệu, có thân sói, có vuốt hổ. Đầu dùng binh giáp, lấy quấy nhiễu làm đạo.”

(2) Nhĩ Thử là một loài kỳ thú vừa giống loài thú vừa giống loài chim, Nhĩ Thử tập hợp đặc trưng của ba loài động vật chuột, thỏ, hoẵng thành một thể. Nó có ngoại hình như con chuột, đầu thỏ nhưng lại là cơ thể của con hoẵng, trên chân có cánh có thể giúp bay trên không, tiếng kêu như tiếng chó tru. Nhĩ Thử là một loài dị thú có thể ngựa bách độc.

(3) Mạnh Cự có ngoại hình như con báo, trên trán có vằn, bộ da lông trên người là màu trắng. Mạnh Cự giỏi về ẩn nấp lẫn trốn, nó kêu lên như là đang kêu tên mình. Thời cổ ngoại hình của Mạnh Cự có hai loại cách nói: một cái nói Mạnh Cự dạng báo, một cái khác lại nói là con hổ mặt người.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Nhập Anh Đan

Nhập Anh Đan

Dương Thanh ngồi trong căn phòng đá im lặng thổ nạp, đối với người khác mà nói, vừa mới lên thêm một tiểu cảnh giới lẽ ra đã có thể vui mừng, nhưng hắn lại khác, hắn vẫn cảm thấy mình còn quá yếu, chẳng phải thế hay sao, nếu mạnh mẽ, giờ đây đâu bị nhốt ở trong này, Hắn giờ tay lên kết một thủ ấn kỳ dị, từ mười đầu ngón tay hắn toát ra hắc khí cuộn cuộn. mười đạo hắc mang này lan tỏa xung quanh người hắn tạo thành từng cái đồ án kỳ dị lập lòe trong hư không, Dương Thanh lẩm nhẩm chú ngữ, hai tay lại bắt quyết, đánh ra mười đạo hắc mang nữa.

"Phù",

Trên vách phòng hiện lên một cấm chế kỳ dị

Toàn bộ căn phòng được bao phủ bởi một tầng hắc sắc quang mang một tầng cấm chế phong bế hình thành, tuy cấm chế này không có năng lực phòng hộ, nhưng đối với việc ngăn cản tiên thức của người khác thì lại cực kỳ đặc lực.

Biết rõ mình bị giam lỏng, Nhưng Dương Thanh cũng không mấy sợ hãi, đã không có khả năng thoát được, thì hãy cứ thuận theo tự nhiên xem sao, nếu may mắn mà nói, vẫn có vài phần cơ hội sống, suy nghĩ đầu đó, hắn lại nhắm nghiền mắt vào tiếp tục thổ nạp

Cùng Lúc đó, tại một lầu các khác, Thanh Liên Tiên Tử đang ngẩng đầu nhìn về phương bắc xa xôi, nàng kéo tấm mặt nạ xuống để lộ ra một nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, dù ai đẹp đến thế nào, đứng trước mặt nàng vẫn phải xấu hổ mà cúi đầu, nàng lẳng lặng đứng ở đó rất lâu.

-Vũ Văn Hóa. Ngày nào mà bản tiên tử thoát ra khỏi đây, ngày đó chính là ngày ngươi phải tạm biệt thế giới này, nỗi hận mười vạn năm của ta, nhất định ta phải bắt ngươi trả lại gấp trăm lần.

.....

Từ trong thổ nạp tỉnh dậy, Dương Thanh ngồi im lặng trên bờ đoàn suy nghĩ về mấy việc gần đây, hắn vẫn không rõ lắm, bọn Thanh Liên Tiên Tử cần hắn làm việc gì, nhưng kinh nghiệm nhiều trăm năm chỉ hắn biết, nếu hắn làm thì có chín phần chết, một phần sống, nhưng nếu hắn từ chối thì hắn phải chết ngay tức khắc

Cái khác không nói, chưa cần Xích Long hay Thanh Liên Tiên Tử ra tay, chỉ cần ném hắn ra ngoài vì hạp cốc này, hắn cũng không thể nào chống lại được đám hung thú bên ngoài,

Về phần Thanh Liên Tiên Tử này mang đến cho hắn một cảm giác vô cùng nguy hiểm, hắn lơ mơ cảm thấy, nếu hắn không đáp ứng nàng, nhất định nàng sẽ dùng mọi thủ đoạn khiến hắn sống không bằng chết.

Âm Dương Sinh Tử Quyết của hắn vừa sử dụng, nàng ta liền nhận ra đó là công pháp của ma tộc, có vẻ như mình sống được chính là nhờ tu luyện công pháp này, thế nhưng nàng ấy cảnh giới cao như vậy còn không thành công, chả lẽ một tên Kết Đan như hắn lại thành công, ngay cả khi Sinh Tử Quyết này có tác dụng trọng yếu đi nữa, nhưng còn phải xem do ai sử dụng, dưới tay của Triệu Phong đúng là nó vô cùng bá đạo, nhưng hắn chẳng qua cũng chỉ phát huy được năm sáu phần là cùng, vì bản thân hắn không phải ma tộc.

Nhưng có một điều hắn chắc chắn đó là, từ giờ đến lúc đám người kia cần hắn thì hắn không cần lo lắng về tính mạng, bây giờ cái hắn làm chính là từ từ ổn định cảnh giới Kết Đan Trung Kỳ của mình và suy nghĩ cách thoát thân. Nói thì dễ nhưng khi suy nghĩ thì hắn nhất thời lại không tìm ra cách nào cả. nơi này toàn bộ đều là yêu thú, cứ cho là hắn thoát được khỏi sự giám sát của Xích Long đi nữa thì hắn có thể đi được bao xa, cứ cho là hắn có cách chống lại yêu thú, nhưng trong này chừng khi mặt trời mọc rồi vô cùng rộng lớn, lấy gì đảm bảo hắn không đi vào địa bàn của ba con yêu thú hóa hình kỳ kia cho được. Dương Thanh nghĩ hồi lâu rồi thở dài, xem ra chỉ còn cách chờ khi chúng đưa hắn đến nơi chúng cần sự trợ giúp của hắn rồi từ từ nghĩ kế vậy

Nghĩ đến đây thần sắc của hắn dần dần bình tĩnh trở lại, hắn nhắm chặt hai mắt lại bắt đầu tu luyện. từ đó đến nay đã nửa tháng trôi qua!

Ngày thứ mười sáu Dương Thanh ở nơi này thì Xích Long tìm đến, nó hẳn học giọng chân trước lên chỉ vào hắn rồi nói:

-Chủ nhân cho gọi người

Dương Thanh gật đầu, rồi đứng lên, mặt hắn không chút biểu tình.

“

“làm phiền huyết tiền bối.”

Nhìn thấy Dương Thanh, Xích Long phải hết sức kiềm chế ham muốn nhảy lên xé xác hắn, tên nhân loại này dám mạng thân thể cao quý của tộc hắn đi luyện thành áo bào, và pháp bảo, thật đáng chết vạn phần, trong lòng nó thầm nghĩ đợi đại sự của chủ nhân thành công nó sẽ tính sổ với Dương Thanh cũng không muộn Vì vậy hắn tức giận thở phì phò một cái rồi mang Dương Thanh đi về nơi ở của Thanh Liên Tiên Tử

Sau thời gian một nén hương, Dương Thanh điềm nhiên đi sau Xích Long tiến vào đại điện, Xích Long liền phóng đến dưới chân Thanh Liên như một con chó nhỏ.

Trong Đại điện có tất cả sáu tồn tại, đó chính là Thanh Liên Tiên Tử, Lưu Hán, Xích Long.

Còn ngồi phía dưới lại có thêm ba người nữa

toàn thân bọn người này đều được một kiện trường bào che phủ, vô luận là khí tức hay thân hình đều là độc nhất vô nhị toát ra một khí tức cao quý vô song,

Dương Thanh thăm nhủ:

-Hóa hình Hậu Kỳ yêu thú, hơn nữa còn là huyết mạch thuần chủng.

Một tên mặc trường bào màu vàng, toàn thân hắt kim quang lấp lánh, trên người tản ra một cỗ khí tức khiến người khác mọi vật xung quanh nghiêng ép thành bột vụn mà năm xưa hắc giết, Nhĩ Thành ba yêu thú hóa hình kỳ này vừa mới

Một vị nữ tử Xinh đẹp tuyệt luân, mặc một thân cung trang đỏ như máu, đang ngồi ngay ngắn. cuối cùng là một nam tử tay cầm quạt phẩy phẩy trông rất có phong phạm một vị thiếu gia con nhà giàu mới nổi.

Cả ba người tu vi đều sâu không lường được, Dương Thanh thăm than một tiếng:

-Cao thủ đỉnh cấp thế này, muốn trốn thoát cũng không phải là dễ.

Hắn còn đang suy nghĩ thì Kỳ Uyển đã lên tiếng

"Thanh Liên Tiên Tử, Tu vi hẳn quá yếu, thật sự có công dụng hay sao. Ta chỉ sợ hắn không trụ nổi một hơi thở?" Thanh âm của Kỳ Uyển vang lên, lạnh lùng xoáy ánh mắt vào Hắn..

“Ha ha Kỳ muội từ cần gì sốt ruột như thế, tu vi hẳn tuy không được cao cho lắm, nhưng chẳng phải bản tiên tử đã nói rồi hay sao, công pháp mà hắn tu luyện cực kỳ đặc thù, dù tu vi có không được cao cho lắm, nhưng chống đỡ vài ba canh giờ là không có gì đáng ngại" Thanh Liên Tiên Tử nửa ngồi nửa nằm trên ngọc sàng cười khê nói.

"Công pháp đặc thù! hừ “

Mạnh Tử Quân lạnh lùng ngắt lời

-Công pháp mà dễ nắm như vậy hay sao, chỉ có bấy nhiêu tu vi thì liệu có thể phát ra bao nhiêu sức mạnh. Nếu hắn có thể phát ra nổi bảy phần uy năng thì mới được. chứ nếu chỉ hiểu biết chút da lông thì chỉ bằng giao công pháp ra đây chúng ta tự tu luyện còn hơn. Dù mất thời gian hơn nhưng tỷ lệ thành công cũng dễ thắng không ít.

- Điểm này thì Mạnh huynh không biết rồi! hắn tu luyện chính là công pháp của ma giới, hơn nữa trong thân thể hắn lại có máu của ma tộc, Cứ cho hắn giao công pháp ra, huynh đi đâu bắt một tên ma tộc là thuốc dẫn mà thoát thai hoá cốt, hơn nữa ng bằng lòng bỏ đi thân thể yêu thú hay sao, muốn tu luyện trừ khi ngươi vượt qua hóa hình kỳ, còn không ngay cả ta cũng không tu luyện nổi, lại nói Dương đạo hữu pháp lực cực kỳ tinh tủy là Kết Đan nhưng tiên thức và linh lực, có thể sánh với Ngưng Nguyên sơ kỳ, bản tiên tử cho là hắn có thể làm.

Thanh liên tiên tử không nhanh không chậm nói

Nhĩ Thành lúc nào cũng là người lên tiếng cuối cùng, gã điềm nhiên nói:

"Các vị đạo hữu. Nếu người này thật sự có thể giúp chúng ta bài trừ cấm chế thì tất nhiên là chuyện tốt,nhưng tiên tử cũng nên bảo hắn hiển lộ công phu cho chúng ta kiens thức một chút, nếu không chúng ta chỉ nghe lời một phía của tiên tử khó mà yên tâm được." hai người kia nghe Nhĩ Thành nói vậy thì cũng đồng ý:

-Đúng vậy, Tiên tử bảo hắn thi triển công pháp xem Thanh Liên cười khê rồi nhẹ nhàng nói:

-Nếu mọi người đều nghĩ thế thì Dương đạo mời người thi triển công pháp của người, và người hãy mang năm hoạt cương thi của người ra cho mọi người xem sao.

Thanh Liên tiên tử dùng một giọng không cho phép từ chối ra lệnh cho hắn.

Ánh mắt Dương Thanh chợt lóe hời.

"Tiền bối, người có thể Bảo Xích tiên bối trả lại Hào lân vào và Vô Cực Đạo cho ta được không, có nó ta mới thi triển được công pháp mạnh nhất?" hắn chậm rãi nói.

-Người nói láo, Xích Long đang nằm dưới chân Thanh Liên gằm lên.

-Chủ nhân, người đừng nghe lời hắn. đây là thi thể của tộc ta, nhận loại các người sao dám.

Thanh Liên Tiên Tử nhìn Dương Thanh rồi truyền âm cho Xích Long, chỉ thấy hắn hậm hực thở phì phò một lát cuối cùng cũng giao ra Hào Lân bào và vô cực đạo, Dùng đầu ngón chân suy nghĩ hắn cũng biết Thanh Liên Tiên Tử hứa hẹn gì với Xích Long,

-Hừ muốn giết ta sao, không dễ vậy đâu

Hắn âm thầm nghĩ, rồi nhanh chóng mặc Hỏa Luân Bào lên người, lập tức khi tức của hắn rất nhanh đã bị che mất, khuôn mặt và đầu của hắn được che phủ chỉ lộ ra con mắt, áo choàng sau lưng buông xuống khẽ lay động, thoạt nhìn trông cũng có mấy phần khí phách.

"Ha ha, không ngờ tên này mặc trường bào này vào trông cũng có mấy phần uy phong凛凛. Tên kia mau thi triển công pháp đi?" Kỳ Uyển cười khách khách nói

"Đúng vậy ngươi mau thi triển đi" Mạnh Tử Quân cười lạnh nói "hầu công pháp của ngươi làm ta hài lòng, ta sẽ có thể bảo đảm mạng sống cho ngươi, còn nếu không lão tử giết ngươi ngay tại đây." Sắc mặt Mạnh Tử Quân âm trầm

"Ta muốn chờ Ngũ Linh Hóa Long Trận của tiên tử thân diệu thể nào." Nhĩ Thành vẫn là lên tiếng cuối cùng không khách khí nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Liên vẫn không có gì biến đổi nàng ra lệnh cho hắn "Được rồi, Dương tiểu hữu, ngươi bắt đầu đi."

Dương Thanh đi ra giữa điện cười khở, không nói, không rằng, hắn vung tay ném ra năm cỗ quan tài từ trong quan tài bay ra năm mỹ nữ mặc cung trang với năm màu, tượng trưng cho Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, năm mỹ nữ này lúc chết chỉ khoảng 18 19 tuổi, ai nấy đều xinh đẹp tuyệt trần, chính là Ngũ Hành hoạt cương thi của Dương Thanh năm xưa đoạt được trong Ngũ Hành Tông.

Năm hoạt cương thi vừa xuất hiện, Thanh Liên Tiên Tử đã bay khỏi ngọc sàng, hai tay nâng lên, toát ra một luồng khí tức vô cùng khủng bố, ngay lúc đó. Liên hệ giữa hắn và năm thi ma biến mất, chỉ thấy Thanh Liên vung tay ngọc lên kết đại thủ ấn, năm thi ma lập tức biến đổi phương vị, tay mỗi thi ma theo sự điều khiển của Thanh Liên đánh ra năm đạo pháp quyết, trên người năm thi ma toát ra một luồng Thất Thái Linh Quang, nhanh chóng đan xen với nhau tạo thành một cái pháp trận không lồ, trong pháp trận mơ hồ truyền ra tiếng long ngâm. Đây chính là Ngũ Linh Hóa Long Trận,

Trên không trung Thanh Liên Tiên Tử khẽ nói,

;- Dương Thanh đứng vào trận nhãn, vận công pháp của ngươi

Nhất thời hắc quang trên người Dương Thanh và chạm với Kim Quang của Trận pháp phát ra tiếng sét đánh khủng bố Hàn mang trên đại phóng, vô số tia sét hiện ra thanh thế cực kỳ kinh người.

Đám người Kỳ Uyển há hốc mồm nhìn kim quang không chớp mắt,. Tay bọn họ đều đưa lên phát một cái, tạo ra một lớp cương khí ngăn chặn tia sét lại

"Ầm ầm", kim quang vừa tiếp xúc với ba luồng linh lực kia thì lập tức bạo liệt, nơi kim quang đi qua, cương khí hoàn toàn bị nó đốt cho tan chảy.

"Không sai, cái này quả nhiên rất hữu dụng!" Mạnh Tử Quân kinh ngạc hô lên, trong lời nói có vài phần vui mừng. "nếu dùng hết sức ta cho là trận phong bế này có khả năng phá được?"

Kỳ Uyển cũng nói. "chỉ cần trận pháp này, cộng thêm chúng ta đã có 7 thành năm chắc."

Ánh mắt Nhĩ Thử chợt lóe, hắn cười rộ lên nói.

"Không sai, mặc dù cấm chế lợi hại, nhưng dưới công kích bậc này, tuyệt đối không thể duy trì. Tốt lắm, Máu chốt bây giờ là Dương tiểu hữu có thể cầm cự được bao nhiêu lâu, thu hút đại trận để chúng ta thừa cơ tìm điểm yếu mà phá vỡ thời gian phong ấn suy yếu nhất còn kéo dài một tháng nữa, trong thời gian này, bốn chúng ta dùng hết sức giúp hắn lên đến Kết Đan hậu kỳ ba vị thấy được chứ!"

Mạnh Tử Quân gật đầu:

"Ha ha, Nhĩ huynh đề nghị rất tốt, phong ấn còn yếu trong một tháng nữa, chúng ta có thể chờ, nhưng với tư chất của tên này mà muốn lên đến hậu kỳ, sợ là bốn chúng ta cũng không làm nổi.

Kỳ Uyển nói

"mưu đồ đại sự mới chuyện lớn. được rồi, ta sẽ bỏ ra một viên nhập anh đan cho hắn uống, còn có thể hấp thu được bao nhiêu là do chính hắn.

Nhập Anh đan, haha Dương Đạo hữu, lần này xem ra Kỳ muội tử bỏ vốn khá lớn, nếu ngươi còn không đạt tới hậu kỳ, xem ra ngươi qua ngu độn rồi,

Thanh Liên tươi cười nói.

Dương Thanh ngơ ngác hỏi,:

-Tiên bối, Nhập Anh Đan là đan được gì ạ,

Nhĩ Thành lắc đầu cảm khái:

-Không thể tin được cái vận khí cút chó của ngươi, năm xưa lão tử muốn xin nàng một viên cho đám hậu bối cũng không được.

Kỳ Uyển mặc kệ Nhĩ Thành, ném cho dương thanh một cái lọ rồi nói,:

-Đan này uống vào có thể trực tiếp thăng một cảnh giới, người đang là Kết Đan trung Kỳ trực tiếp có thể lên đến Ngưng Nguyên trung kỳ, thế nhưng không phải ai cũng có thể đột phá như vậy, tất cả phải xem người

Nàng quay về phía Nhĩ Thành nói tiếp.

-năm xưa chúng ta bị phong ấn ở đây, ta tìm được trong di tích thượng cổ, chỉ có ba viên mà thôi, bản thân ta dùng 1 viên rồi, hơn nữa cả đời chỉ có thể dùng một viên ở cảnh giới Kết Đan, cháu người năm đó đã không phải kết đan ta còn cho làm gì.

Nàng hẳn học nhìn Dương Thanh:

-Người, lão nương đã bỏ ra tiền vốn, người tốt nhất là tiến lên thêm một cảnh giới cho ta, nếu không hắc hắc...

Kỳ Uyển, đột nhiên khoát tay, một đạo tinh ti không chút dấu hiệu báo trước bắn nhanh ra, sau khi chọt lóe lên một cái thì đã chui vào trong đan điền hẳn, bám chặt lấy Kim Đan.

Sắc mặt Dương Thanh đại biến, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, hẳn làm gì còn lựa chọn, Dương Thanh có chút rầu rĩ. Đào qua cơ thể, tinh ti này bám chặt lấy kim đan không rời, kim đan biến to nó cũng to, mà kim đan thu nhỏ nó cũng thu nhỏ.

Kỳ Uyển nói, cái này chỉ để cho người có động lực tu luyện thôi, tốt nhất người nên có gắng, 1 tháng sau, ta muốn thấy được sự thay đổi, nếu không

Kỳ Uyển không nói mà nắm chặt bàn tay, Dương Thanh chỉ thấy toàn thân ngưng trệ, đan điền truyền ra một cơn đau khủng khiếp, Kim Đan của hắn bị đám tinh ti kia siết chặt, nhưng rất nhanh Kỳ Uyển dừng lại, lúc này dương Thanh mới khôi phục thân hình, trên trán hắn đã có hạt mồ hôi to như hạt đậu,

-Dương tiểu hữu, tốt nhất hãy cố mà tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Thông đạo sụp đổ

Thông đạo sụp đổ.

Dương Thanh ngồi khoanh chân trên giường, im lặng nhìn vào chiếc bình trước mặt, Nhập Anh Đan, hắn chưa bao giờ nghe thấy, nhưng công hiệu của đan được này nếu thật như lời Kỳ Uyển nói, thì thực là một phen tạo hóa, hẳn lúc đầu, chưa chắc đã hấp thu nổi hai phần ba được lực của đan này, Phong Ấn của Ngụy phu nhân để lại cho hắn, hẳn cũng chỉ hấp thu được có bốn phần, đó còn là do cộng hưởng khi hấp thu hồn phách câu Dương Đình Thiên, được lực của Nhập Anh Đan này, bá đạo như vậy, có lẽ sẽ thất thoát gần hết. ăn vào thì tiếc rẻ, mà không ăn thì không thể tiến cảnh, tinh ti của Kỳ uyển còn đang ở trong người, đối với hắn lúc này thật là khó nghĩ,

.....

Một tháng trôi qua rất nhanh, cuối cùng sau khi không còn cách nào khác, hắn đành phải nuốt nhập anh đan, đúng như hắn dự liệu, đan này được lực quá bá đạo, kinh mạch của hắn tuy hơn tu sĩ đồng cấp rất nhiều, nhưng tốc độ hấp thu được lực vẫn quá chậm, dù đã vận dụng Âm Dương Sinh Tử Quyết đến cực hạn, nhưng hắn cũng chỉ hấp thu được hai phần được lực, còn lại đều tán mất hết. vì chuyện này mà hắn tiếc rẻ mất mấy ngày,

Xích Long biết được chuyện này thì cười nhạo không thôi, còn Kỳ Uyển thì tức đến mức ói máu, luôn mồm quát hắn là đồ ăn hại. Cũng may hắn cũng đạt đến Kết Đan Hậu Kỳ, đây cũng coi như là một bước lên trời rồi, chưa đến nửa năm đã tăng hai cảnh giới, cho dù thiên tài ở các môn phái cũng phải cam bái hạ phong.

Hôm nay hắn cùng với đám người Thanh Liên Tiên Tử chính thức lên đường đi đến Linh Tiêu điện, đây chính là trận nhãn của phong ấn, chỉ cần phá hủy trận nhãn này, đám yêu thú trong Phong Ấn của Thất Sát cốc có thể tràn ra ngoài, hít thở bầu không khí tự do sau mười vạn năm bị giam cầm.

Đoàn người gồm có Thanh Liên, Mạnh Tử Quân, Kỳ Uyển, Nhĩ Thành, Xích Long, Lưu Hán thêm cả Dương Thanh nữa là 7 người, Thanh Liên Tiên Tử và Dương Thanh cười trên lưng Xích Long, Lưu Hán cười trên con lang vương đạo nọ, còn ba người kia thì đi chung trên tọa kỵ của Mạnh Tử Quân, nó là một con yêu thú Dương Thanh cũng không biết là loại gì, chỉ thấy nó vừa giống rồng lại vừa giống rùa, trông vô cùng đồ sộ. đoàn người dùng tốc độ nhanh đến khó tin, chưa đến hai nén hương đã có mặt ở trung tâm trận nhãn.

Cảnh tượng vừa vào tầm mắt, Dương Thanh đã kinh ngạc đến há hốc mồm, hắn chưa từng thấy cái giống như vậy. trên mặt đất là năm tòa tháp chọc trời, hắc khí cuộn cuộn bao phủ cứ cách một đoạn thời gian đám hắc khí lại tổ hợp thành một cái mặt quỷ, nhìn khắp bốn phương tám hướng.

Đoàn hắc quang này cực kỳ sắc bén. Uy áp mà nó tỏa ra, khiến Dương Thanh cơ hồ ngạt thở, linh hồn hắn dường như cũng bị ảnh hưởng trở nên run rẩy.

Thanh Liên Tiên Tử, nhìn cái đầu lâu đang thổi hắc khí khắp bốn phương tám hướng cảm khái nói:

-Thành hay bại đều ở hành động lần này, các vị hãy cố gắng hết sức.

Đám người còn lại lập tức gật đầu, chia nhau vào vị trí, Kỳ Uyển một thân áo đỏ bay phấp phới, nghe vậy cười khẽ một tiếng, vung tay ngọc về phía trước, trong tay liền xuất hiện ba đoàn thanh quang bằng ngón út, trong suốt chớp động. nó nhanh chóng biến đổi to bằng nắm tay không ngớt lập loè. Mạnh Tử Quân thì lẳng không lên trên một đoạn, trên người hần linh quang chớp động, thân hần vẫn là nhân loại nhưng đầu hần đã biến đổi trở về bản thể của yêu thú Mạnh Cực, hần hà mồm phun ra một luồng khói trắng, cuộn cuộn không ngớt. Kỳ uyển và Mạnh TỬ Quân đều hướng thần thông của mình vào một tòa bảo tháp. Thanh Liên Tiên Tử cũng đã động thân một tay cầm lấy dải sen mười hai cánh, một tay kia cầm một chiếc đầu bằng vàng,

miệng nàng lẩm nhẩm chú ngữ,

‘Phanh’ một tiếng, một đạo kim quang từ pháp bảo của nàng hiện ra lập tức đánh tới bảo tháp trước mắt.

"Ầm" một tiếng, Thần thông của nàng không rõ là thần thông gì mà khi tiếp xúc với hắc khí trên bảo tháp, phát ra từng trận oanh minh.

Nhĩ Thành bên cạnh thấy vậy, không chút do dự lẳng không lên cao ba thước, hần gầm lên một tiếng trực tiếp biến trở lại bản thể, bản thể của hần vừa giống loài thú vừa giống loài chim, tập hợp đặc trưng của ba loài động vật chuột, thỏ, hoẵng thành một thể: Nó có ngoại hình như con chuột, đầu thỏ nhưng lại là cơ thể của con hoẵng, trên chân có cánh, từ trên thân người hần. Nhất thời ba đạo huyết hồng bắn thẳng ra, hóa thành ba khối huyết quang khổng lồ

ba tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Ba khối huyết quang công phá vào một tòa bảo tháp

Xích Long và Lưu Hán, cũng lập tức ra tay. Lúc này hần mới nhận ra Lưu Hán không phải là tu sĩ nhân loại mà chính là một hóa hình sơ kỳ yêu thú, các luồng quang mang cùng với hắc khí nhất thời đan xen vào nhau, cả thông đạo cũng chớp động.

toàn bộ nơi này rung động dữ dội, khiến cho Dương Thanh biến hần sắc mặt.

Đúng lúc này, vô số tiếng nổ lớn vang lên, đám hắc khí nhanh chóng bị đánh bật trở lại bảo tháp,

Hai tay của đám người kia liên tục đánh ra thủ ấn,, vô ảo ánh bắn ra. Khoảng chừng một khắc đồng hồ, hắc khí hoàn toàn biến mất.

Sau khi bức hắc khí lùi về bảo tháp, một tiếng kinh thiên động địa vang lên, cả năm tòa bảo tháp lập tức phát sáng lấp lánh, dường như chứng tự động cao lên một chút, Hắc khí lại có dấu hiệu lan ra.

Thanh Liên huy động pháp bảo trong tay hô lên:

-Dương Tiểu Hữu ném hoạt cương thi ra đi,

Dương Thanh nhìn năm tòa hắc tháp, tinh quang trong mắt chớp động, thân hình hần thoáng một cái trực tiếp bắn nhanh ra, từ trên người hần năm cỗ quan tài bay ra, ngũ linh thánh mẫu phân biệt đứng cách hắc tháp cỡ ba bốn mươi trượng, còn bản thân hần nhanh chóng đứng vào giữa.

Thanh Liên tiên tử há miệng lẩm nhẩm chú ngữ một đạo kim hồng bay đi. Nhanh chóng quán chú vào năm thi ma, nhận được lệnh, chúng nhanh chóng kết thủ ấn, Thất Thái Linh Quang trên thân thể năm thi ma nhanh chóng đan xen tạo thành Ngũ Linh Hóa Long Trận,

Mà Dương Thanh lúc này chỉ có thể cắn răng thi triển Âm Dương Sinh Tử Quyết. Từ khi tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết đầy đủ của Triệu Phong hần cũng đã tiến bộ không ngừng,, giờ đây khi vừa động thần niệm, ma khí cuộn cuộn từ trên người hần phát ra, đan xét với thất thái linh quang của trận pháp Ngũ Linh hóa Long Trận. hai luồng linh lực một âm một dương này va chạm với nhau tạo ra từng tiếng nổ đùng đùng, hàng trăm tia sét phát ra, bắn phá năm tòa hắc tháp, Giờ đây hần mới được chứng kiến uy lực thực sự của trận pháp này, năm hoạt cương thi của hần, ra sức hấp thụ hắc khí trên bảo tháp, dường như chúng rất thích thứ này, mỗi một lần hắc khí giảm đi, Thất Thái Linh Quang trên người chúng càng mạnh, áp lực mà hần nhận được càng lớn, hần phải duy trì pháp quyết liên tục chống đỡ với thất thái linh quang, để va chạm này tạo thành lôi điện, bắn phá hắc tháp, toàn thân hần đã bị lôi điện chạy qua mấy lượt. lực phủ ngũ tạng hần đã bị thương không nhẹ,

-Các vị mau dùng toàn lực. Thanh Liên Tiên Tử quát lên>

Vừa dứt lời nàng đã hoàn toàn bộc lộ ra một tu vi vô cùng khủng khiếp, Ngũ Hành Thi Ma của Dương Thanh trực tiếp bay lên nên trời, gia tăng tốc độ hấp thụ hắc khí gấp bội, Dương Thanh gào lên một tiếng thảm thiết một luồng lôi lực khổng lồ trực tiếp

lôi quang trong ngũ linh hóa long trận lóe lên, tạo nên những tiếng sấm ầm ầm.

Chúng rít gào kịch liệt, hóa thành lôi quang vô tận. DƯơng Thanh cắn răng vận dụng Âm Dương Sinh Tử Quyết va chạm với Thất Thái Linh Quang, càng va chạm với nhau lôi điện càng sản sinh ra nhiều, nhưng hần không còn cách nào khác, không chống lại được, Thất Thái Linh Quang sẽ giết chết hần, cho nên hần đành phải ra sức chống lại, đây đơn thuần là dùng thuốc độc giải khát, nhưng hần không thể không làm

Trong trận Lôi quang ngưng tụ tản mát ra lôi uy không cách nào hình dung nổi nhanh chóng bắn phá vào năm tòa bảo tháp.

Một lượng lớn lôi quang lóe ra, điên cuồng chui vào trong hắc tháp. Trong bảo tháp chọt lóe lên ánh sáng chói mắt! màn sương đen lượn lờ, trong hắc tháp nhanh chóng bị mài mòn rồi phá hủy.

-Rẹt rẹt,

-Ầm ầm ầm

Rút cuộc đã có ba tòa Hắc tháp bị lôi quang phá hủy. một thông đạo sâu hun hút hiện ra

một luồng hàn phong điên cuồng gào thét toát ra từ thông đạo, Dương Thanh lúc này đã đi đến cực hạn của cơ thể, linh quang hộ thể của hắn tán đi, toàn bộ sức mạnh của Ngũ Linh Hóa Long Trận, phần lớn trút vào người hắn, trong lúc cấp bách hắn chỉ kịp triệu hồi Âm Hồn Kiếm Giáp. một tiếng bạo liệt vang lên, thân người hắn như điều đứt dây rơi xuống trước cửa thông đạo, thất khiếu của hắn máu tươi không ngừng chảy ra, lần này hắn bị thương còn nặng hơn lần trước,

Thanh Liên Tiên Tử hô lớn:

-Thông đạo không ổn định, mau vào

Thanh Liên lập tức thu hồi pháp bảo dùng một tốc độ nhanh nhất chạy đến thông đạo,

Ba yêu vương kia cũng nhanh chóng chạy theo, nhưng vừa mới vào thông đạo thì Nhĩ Thành gầm lên:

-Chết tiệt còn một tầng phong ấn nữa, Dương Thanh cố gắng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bên trong thông đạo bất ngờ, xuất hiện một pháp trận còn tinh vi hơn cái ở bên ngoài, linh lực cường đại mà nó phát ra, khiến cho cả bốn yêu vương bị bao vây vào giữa.

Thanh Liên Tiên Tử lật tay liền nắm giữ một tòa sen mười hai cánh, nâng hết lên:

-Liên Hoa Hóa Sinh

Lập tức đài sen liền hóa thành trăm ngàn sợi tinh ty bao phủ lấy nàng ngăn chặn trận pháp cấm chế, Xích Long và Lưu Hân thấy chủ gặp nguy cũng lập tức lao vào ứng cứu, nhưng bọn chúng đã đánh giá quá thấp trận pháp này chưa vào được bao lâu, chúng đã hoàn toàn bị khốn trụ, ba yêu vương còn lại cũng lập tức hiện nguyên hình trở về bản thể, từng luồng năng lượng khổng lồ công phá trực tiếp lên trận pháp, cả một vùng vài ngàn trượng xung quanh nơi này vang lên những tiếng bạo liệt, rung động như sắp đổ vỡ, Dương Thanh khiếp sợ nhìn từng luồng khí lưu vận vẹo, từng khoảng không gian bị pháp lực bị xé rách, âm phong thổi khắp nơi, hắn cố hết sức dùng thần niệm thu hồi, năm hoạt cương thi, rồi cắn chót lưỡi phun ra một luồng tiên huyết, một lần nữa liều mạng thi triển Quang Ảnh độ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Thanh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.